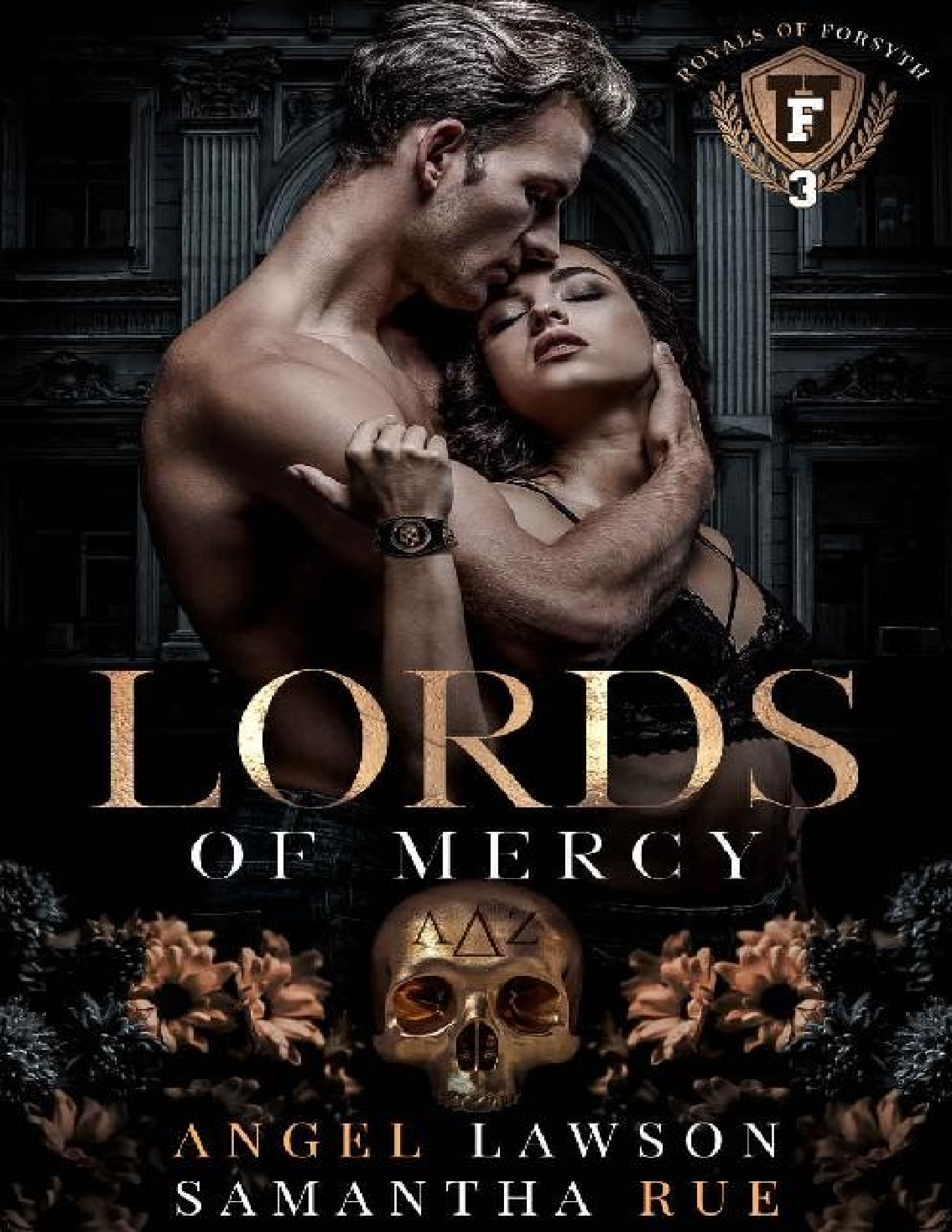

ROYALS OF FORSYTH
F
3
LORDS
OF MERCY
ΔΔΖ
ANGEL LAWSON
SAMANTHA RUE

MERHAMET LORDLARI

ROYALS OF FORSYTH

ANGEL LAWSON

SAMANTHA RUE

Dracos, Dark Edwards ve Spikes'a. Bu serideki her korkunç, ahlaksız ama bir o kadar da seksi ana siz ilham verdiniz.

İÇİNDEKİLER

Yazar Notu
Daha fazla Lord mu?

Bölüm 1 Bölüm 2 Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm 5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm 8 Bölüm 9
Bölüm 10 Bölüm 11 Bölüm 12
Bölüm 13 Bölüm 14 Bölüm 15
Bölüm 16 Bölüm 17 Bölüm 18
Bölüm 19 Bölüm 20 Bölüm 21
Bölüm 22 Bölüm 23 Bölüm 24
Bölüm 25 Bölüm 26 Bölüm 27
Bölüm 28 Bölüm 29 Bölüm 30
Bölüm 31 Bölüm 32 Bölüm 33
Bölüm 34 Bölüm 35

Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39

Sinsi Bakış!
Teşekkür

YAZAR NOTU

İçerik uyarıları konusunda söyleyecek pek bir şey yok. Buraya kadar geldiyseniz, sizin için umut yok demektir. Gelmediyseniz? O zaman geri dönün ve baştan başlayın.

Ama siz sapıklar için, müdavimler için, bizim yolculuğumuz ya da ölümümüz? Karanlık ve ahlaksız şeyleri seviyorsunuz. Kindar ve tabu. Bunu biliyorsunuz. Biz de bunu sağlıyoruz. Bu geliştirdiğimiz rahatsız edici bir simbiyotik ilişki. Biz buna bağımlıyız. Size. Bu bizim çok da gizli olmayan küçük sırrımız.

Bizimle birlikte bu yolculuğa çıktığınız için şimdiden teşekkür etmek istiyoruz. Bu yol uzun ve sıkıntılı oldu. Seksi ve rahatsız edici. Killian, Dimitri ve Tristian... nasıl olduklarını bilirsiniz. Tanrı yardımcımız olsun, onları bu yüzden seviyoruz.

Tetikleyici uyarılar: uyuşturucu kullanımı, piromani, cinayet, somnofili ve saldırı.

Kemerlerinizi
bağlayın, Angel
& Sam

Lords of Mercy Çalma Listesi

Angel & Sam'i takip etmek için lütfen Facebook'ta Angel's Antics adresindeki okuyucu grubumuza katılın.

A N G E L ' S A N ' £ I C S

R n a r i r Rf . R O I P

DAHA FAZLA LORD MU?

Bu kitabı bitirdikten sonra bile bu adamların gitmesine izin veremedik. Onlar sadece çok... şey, bilirsiniz. Çok fazla. Her Lord'un bakış açısından kısa bir hikaye yazdık. Çamaşırhanedeki gecede zihinlerine derin bir dalış. BURADAN alabilirsiniz.

1

HIKAYE

Gece yarısını geçtiğini anlamak için saate bakmama gerek yok. Bayan Crane'in koridorda yankılanan küfürlerinden haftalık kardeşlik partilerinin gümbür gümbür bas seslerine kadar eski LDZ kahverengi taşının sesleri kendi zamanını koruyor. Ama bu sesler artık azaldı. Şükran Günü tatilindeyiz ve erkek arkadaşların çoğu bir haftalığına evlerine gittiler. Bayan Crane uyuyor, bu yüzden burada sadece ben ve Lordlarım varız, ölü tuğla duvarları kendi yaşam işaretlerimizle dolduruyoruz. Zamanın en belirgin işareti Lordlarım.

Huzursuzlar.

En mevcut olanı, koridordaki parke zeminin ritmik gıcırtısıyla noktalanan, yatak odamın kapısının altından geçen gölgedir. Kütüphanedeki dede saatinin çanı kadar sembolik.

Üvey kardeşim her gece olduğu gibi kilitli kapımın önünde volta atıyor, umut ediyor, diliyor, *avlanıyor*.

Üç hafta önce sözleşmemizi değiştirdik. Uzun bir sabahtı ve ben sabahın çoğunu taş suratla ve taleplerimden geri adım atmayı reddederek geçirdim. Lordlar saçlarını çekerek ve dişlerini gıcırdatarak geçirdiler ve yavaş yavaş

-O kadar yavaştı ki ciddiye alındığımı biliyordum, buradaki yerimi bir kez daha sağlamlaştıracak şartları kabul ediyordum.

Artık kamera yok, odalara davetsiz girmek yok, kıyafet ya da yiyecek talebi yok. Artık ceza yok. Seks konusu en zor olanıydı.

benim için. Asla istekli olmayacağımı düşünecek kadar öz farkındalıktan yoksun değilim. Ama başıma gelenler, bana yaptıkları, yapmak zorunda bırakıldığım şeyler...

Benim şartlarımla, ben hazır olduğumda olmalı.

Taleplerimi kâğıda dökecek kadar kabul etmiş olabilirler ama bu Killian'ı kapımın önünde volta atmaktan, kilidi test etmekten, bu gecenin onları indirdiğim gece olup olmadığını görmek için derme çatma sınırlarımı dürtmekten alıkoymuyor. Eğer içeri girmek isteseydi, kilidi tek bir hareketle kırabileceğini ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı herkesten çok ben biliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, yapmadı. Henüz yapmadı.

Killian'ın hiçbir zaman erdemle arası iyi olmamıştır, hele hele sabırla. Bağırsağından aldığı kurşun yarası hala iyileşme sürecinde olmasına rağmen futbol sahasına geri dönmek için can atması bunu açıkça gösteriyor. Ya da o, Tristian ve Dimitri'nin, suikastı planlayandan intikam almak için belirsiz, intikamcı planlar üzerinde koşup durmalarından.

Ted. Suikastı Ted planladı. Her kimse artık.

Sırt üstü dönüp tavana, daha doğrusu Tristian'ın odasının zeminine bakıyorum. Yukarıda olmadığından eminim, çünkü onu ben de duyabiliyorum. Penceremin altındaki sahada basketbol topunun sabit ritmi bir saattir atıyor. Beni becerirken kalçalarının içime girme şekli kadar net. Tuğlalarda yankılanan yedi dripling, sonra şut. Bazen şutu fileye çarpıyor ya da arka tahtadan sekiyor, bazen de... "Orospu çocuğu!" diye ıskalıyor.

Tristian'a odamı karış karış gezdirdim, sensörlerin fişlerini çektim ya da kapattım. Hareket algılama ve kızılötesi de dahil olmak üzere ayrıntılı bir sistemdi ve bu kadar özenle *gözlemlendiğimi* bilmek beni şaşırtmalıydı. Ama bu beni hiç şaşırtmadı.

Dimitri ya da Killian'ın o kadar umursadığını sanmıyorum ama Tristian için beni takip etmemek, beni izlememek açıkça bir meydan okuma.

Velvet Hideaway'deki o geceden sonra, kamera önünde olmaktan bıktım.

Top dışarıda zıplıyor ve koridor gıcırdıyor, ama evin seslerinde dikkate değer bir eksiklik var.

Müzik yok.

Dimitri, mezuniyet gösterisinde onu küçük düşürdüğümden beri piyano ya da diğer enstrümanlarını çalmıyor. Daniel'ın evinde olanlar konusunda birbirimize söz vermemize rağmen

Yine de birbirimizin gözlerinin içine bakmak biraz zor oldu. Onun için nasıl bir şey bilmiyorum ama benim için mesele utanç değil. Dimitri kendini benimle dünya arasına koydu ve ben bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değilim.

İçimdeyken, beni korurken, tatlı bir şekilde onun için gelmemi isterken, kalbimde bir şeylerin tıklandığını hissettiğim bir an vardı. Ama burada, tüm bunlardan uzakta, bunun gerçek olup olmadığından emin değilim. Bildiğim tek şey Dimitri'nin o gece beni kurtarmak için bir şeyi feda ettiği. Omuzlarına yük olan büyük bir şey. Ona borçluyum ama ne için borçlu olduğumdan emin değilim. Ve sorsam bana söyleyeceğinden de emin değilim.

Tekrar savruluyorum, karnıma doğru dönüyorum, içimde hissettiğim endişeye rağmen gözlerim ağırlaşıyor. Kendi irademle kapıdan içeri girdiğim o geceden beri tam bir gece uykusu çekmemiştim. Korunmaya ihtiyacım olduğu için değil. Zorlandığım için değil. Kendimi tehdit altında hissettiğim için değil.

Sadece istediğim için.

Mükemmel bir dünyada bu her şeyi kolaylaştırırdı ama gerçek çok daha karmaşık. Sanki üvey kardeşimi dışarıda bırakmak ve sonra Tristian'ın beni izleme yeteneğinin her izini metodik olarak ortadan kaldırmasını izlemek, kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissetmeme neden oldu. Bu odada her şey olabilirdi ve onların bundan haberi olmazdı.

Her gece olduğu gibi telefonuma uzanıyorum, açıyorum ve en son aradığım kişiyi arıyorum.

İkinci çalışta cevap veriyor, sesi sessiz, kullanılmamaktan cızırtılı. "Sanırım ölüyorum."

Yan dönüp elimi yanağımın altına sıkıştırıyorum ve bakışlarımı karanlık, boş banyoma sabitliyorum. "Bu gece ne var?"

Burnunu çekiyor ama ardından gelen öksürük kibirini gizliyor. "Bilmiyorum. Üç blunt ve bir beşlik votka? Muhtemelen bir Xanny, ama belki de o dün geceydi." Bir süre sonra, "Bekle, bugün günlerden ne?" diye sorar.

İrkildim. "Tanrım, Dimitri. Neden bir gece ayık kalmayı denemiyorsun?" Bu aptalca bir istek. Birincisi, şu anda hayatında yanlış giden her şeyden en azından kısmen ben sorumluyum. İkincisi, bu gece tartışmalarını genellikle hatırlayamaması, benim bu tartışmaları yapmaya bu kadar meyilli hissetmemin büyük bir parçası.

"Neden gidip kendini becermiyorsun?" diye karşılık veriyor ve gerçek bir sıcaklık olmamasına rağmen, mırıldandığı "Bu konuda daha fazla kural yok,"

Kızgınlık akıp gidiyor.

"Canım istemiyor," diye yalan söylüyorum.

"Yalan söylüyorsun." Hoparlörden bir ses geliyor, kumaş ve hava hışırdıyor. "Uyumak için bir cevize ihtiyaç duymakta yanlış bir şey yok." Dimitri bunu birkaç gecede bir yapmıyormuşuz gibi davranarak iyi bir iş çıkarıyor. Benim ilgisizmişim gibi davranmam. Zaten yapmak istediğim şeyi yapmam için beni ikna ediyor. Belki de gerçekten o kadar sarhoş oluyor ki unutuyor, çünkü hep aynı şey oluyor.

Telefona doğru iç çekiyor, alçak sesle ve sert bir şekilde, az önce pantolonundan kendini çıkardığını söylüyor. Dinlerken dudağımı dişlerimin arasında sıkıyorum, elim yorganımın altında geziniyor. Onu üst kattaki loş odada, yatağına ya da kanepesine uzanmış halde hayal edebiliyorum. Telefonu hoparlöre almış ama yakınında tutuyor. Muhtemelen çoktan gömleksizdi, kendini okşarken karnındaki tonlanmış kaslar esniyordu.

"Hangi külotu giyiyorsun?"

Soru karşısında yüzüm ısınıyor, sırtüstü dönerken parmaklarım lastiğin altına dalıyor. Cevap vermek için bakmama gerek yok, "Onlar mavi."

Arka plandaki hışırtıların arasında mırıldanıyor. "Beyaz süslemeli dantelli olanlar."

İlk dokunuşta nefesim kesiliyor, parmaklarının klitorisime bastırdığını hayal ediyorum. "Muhtemelen diğer mavi parmaklarım da odandadır." Kulağa uyarıcı geliyor, ama kalçalarım açıldığında çıkardığım soluk bu etkiyi mahvediyor. "Ve siyahlarım da."

"Siyah olanlar en iyisi," diyor, sesinde kendini okşadığını belli eden bir sertlik var. Zaten sert mi? Benim için yaptığı gibi canlanması için kandırması mı gerekiyor? "Onlarla otuz bir çekmeyi seviyorum."

Duraklıyorum, onun o koltuktaki halini zihnimde yeniden canlandırmaya çalışıyorum. "Gerçekten mi?"

Hiç utanmadan cevap veriyor. "Sadece zaten giymişsen. Onları ıslattığın zaman hoşuma gidiyor."

"Sonra ne olacak?" diye merak ediyorum.

"Ve sonra onları aletimin etrafına sarıyorum," diye mırıldanıyor, sesi iki oktav düşüyor. "Boşalana kadar kaldırıyorum ve sonra bütün gün senin tatlı amına dokunan noktaya boşalıyorum."

Uzun, kekeleyerek bir "Oh" çektim. Düşündüm de, başka ne bekliyordum emin değilim. "Sen... şu anda mı?"

Dişlerinin dudak piercinglerinin üzerinde gezindiğini duyabiliyorum. "Bu seni azdırıyor mu bebeğim? O kadar çok istediğimi biliyorum ki, sadece taşaklarımı senin

nemli külotlar benim için yeterli mi?"

Beynimde evirip çeviriyorum ve sonunda "Evet" diyorum.

"Bu külot pembe," diye cevap veriyor ve o anda dün gece giydiğim külotla kendini okşadığını fark ediyorum. Diğerleri gibi fırfırlı değiller; sadece sade, rahat pamuklular. Nefesleri şimdi daha sert, daha sığ geliyor. "Dün bir şey seni ıslatmış. Sırılsıklam olmuşlardı."

Başımı yastığıma gömüyorum ve yarın bu mavi külotun çamaşır sepetimden kaybolacağını bilerek elime yapışıyorum. "Tristian," diye sessizce itiraf ediyorum, parmaklarımı ıslaklığımda gezdirerek. "Hepimiz o filmi izliyorduk ve ben hatırlıyordum-"

"Seni eğlence odasında becerdiği gün," diyor Dimitri homurdanarak. "Sikinin etrafında gerilmiş amının nasıl göründüğünü hâlâ hatırlıyorum."

Dün gece ekranda bir film oynarken onların huzurunda oturmak zor olmuştu. Konusunu bile zar zor hatırlayabiliyorum - çok fazla silah ve hızlı araba içeren bir şey - ama Tristian'ın yayılmış bacaklarına baktığımı ve tekrar kucağına tırmanmanın nasıl bir şey olabileceğini merak ettiğimi çok net hatırlıyorum. Dimitri gibi ben de dünya etrafımızda dönüp dururken onun içime gömülmesinin nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyorum.

"İzledi, biliyorsun." Dimitri'nin sesi titrek ve kolunun ön kısmının nasıl göründüğünü hayal ediyorum, kendini okşarken damarları şişiyor. Nefes nefese açıklıyor: "Çukurdaki videomuzu. Bu konuda kötü hissedebileceğini düşünüyorum ama ona söyledim-" Alçak, gergin bir ses çıkarıyor. "Ona, bu konuda sarsılması gereken biri varsa o da kendileridir dedim. Bir tek onlar..." Sesi kesiliyor, belli belirsiz bir şeye dönüşüyor.

Kendi elim bilinçsizce onun sesinde duyduğum ritme senkronize oluyor - hoparlörden gelen hışırtıya. "Buna hakkı olan tek kişi onlar."

"Evet," diyor Dimitri, sözleri de muhtemelen aleti kadar sert. "Çünkü sen bizimsin. İstediğiniz tüm kuralları koyabilir ya da kaldırabilirsiniz, ama bu her zaman doğru olacaktır."

Böyle olduğumda hep biraz kaybolurum. Bu yüzden Dimitri olmak zorunda. İçki ve uyuşturucu söylediğim şeyleri hatırlamasını engelliyor. Bu yüzden telefonda konuşmak zorundayız, ikimiz de fiziksel olarak harekete geçemiyoruz.

Ama klitorisimi ovarken içimden akıyor, göğsüm soluklarımla birlikte inliyor. "Evet, ben seninim, ben seninim."

Derin, titrek bir hırıltı çıkarıyor. "Tanrım, oraya gelmeli ve seni lanet olası yerde becermeliyim. Diğerlerinin izlemesine izin vermeliyim. Onların da bir parça almasına izin vermeliyim. Bizi bunun için deli ediyorsun..."

Burası çok sıcak, odanın köşesindeki vantilatör aşırı ısınmış tenimi serinletmek için pek bir şey yapmıyor. Beceriksizce battaniyeleri tekmeleyerek kaldırıyorum, böylece külotumun içinde kaybolan elimi engelsiz bir şekilde görebiliyorum. Burada, karanlıkta, herhangi bir el olabilirdi. Killian'ın eli olabilirdi. Tristian'ın. "Dimitri..."

Orgazmımın gücüyle sarsılıyorum, elimi sürerken kalçalarım sertçe kenetleniyor. Uzaktan Dimitri'nin homurtularını, nefes alış verişlerinin parazitli tıslamalarını duyabiliyorum ama beynimde kıvılcımlanan zevkin içinde o kadar kaybolmuşum ki, muhtemelen dünkü külotunun ağını boşalmasıyla boyadığını umursamıyorum.

Her zaman olduğu gibi düşüş dik ve sarsıcı oluyor, göğsüm kabararak ve alnım nemlenerek bedenime çarpıyorum. Nabzımın kükreyen bir izdiham gibi kulaklarımda çınladığını duyabiliyorum.

Belki de kapımın önünde volta atan Killian'dır.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi Dimitri'nin sert sesi hoparlörden geliyor. "Bize ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, kızım." Kelimeleri şimdi daha da bulanık, yorgunluktan ağırlaşıyor. Boş boş, kirli külotumla ne yaptığını merak ediyorum. "Belki de bir dahaki sefere onlardan birini aramalısın."

Sesindeki kasvet karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Yapamam."

Hattın diğer ucunda bir kıpırtı var - belki de kendini temizliyordur. "O zaman belki de buraya gelmeli ve bir kez olsun tam bir gece uykusu çekmelisin." Dimitri'nin iç çekişi benim hissettiğim kadar yorgun geliyor. "Kimseyi kandıramazsın. Belki bizden nefret ediyorsun ama bizim sana ihtiyacımız olduğu kadar senin de bize ihtiyacın var. Kendi bokuna sahip çık, Story. Böyle olmak zorunda değil-"

"Üç gün."

Bir duraksama oluyor ve sonra "Bu bir geri sayım gibi mi?" diyor. Pek etkilenmişe benzemiyor.

Külotumu çıkarmadan önce elimi külotumdan çekiyorum ve sepetime doğru fırlatıyorum. *Senin için*. "Daha çok... bir meydan okuma gibi."

"Bir meydan okuma," diye tekrarlıyor, sesi düz.

"Üç gün boyunca ayık kal," diye yutkunuyorum, buna bağlı kalmak zorunda olduğumu bilerek, "ve senin yatağında uyuyacağım."

Bir hışırtı daha ve sonra tam bir sessizlik. Çok uzun sürüyor; telefonun kesildiğinden endişeleniyorum. Dimitri alçak sesle, şüpheci bir tavırla sessizliği bozuyor,

"Uyu."

"Evet," diye vurguluyorum, burada dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Yapabileceğimden emin olmadığım bir şey için söz veremem. "Uyu."

Alaycı sesi yüksek ve parazit dolu. "Tek başıma gayet iyi uyuyabilirim." Sonra telefonu kapatır.

Telefonumun ekranına bakıyorum, bu konuda herhangi bir öfke biriktiremiyorum. Belki orgazm yüzünden, belki de Dimitri'yi çok iyi tanıdığım için. Ortamı yumuşatacağımı umuyor. Dördümüz farklı şartlarda olsak da, onlar hala oldukları kişiler. Killian hâlâ girmek istiyor, Tristian hâlâ izlemek istiyor ve Dimitri hâlâ manipüle etmek istiyor.

Artık onlarla nasıl başa çıkacağımı biliyorum.

Bir yanım kapıyı açıp Killian'ın içeri girmesini ve bana ellerinin sert sıcaklığı dışında her şeyi unutturmasını istiyor. Ya da dışarı çıkıp Tristian'ı sıcak küvete sürükleyerek gerginliğimi ve stresimi hafifletmek. Ya da merdivenleri tırmanıp Dimitri'yi benim için bir şeyler çalmaya zorlayabilirdim. *Benimle oynaması, beni kendine* çekmesi, ondan başka kimsenin yapamayacağı şekilde beni kendine yaklaştırması için. Ama benim uyku sorunum sorunlarımızın en küçüğü. Hepimizin aklında başka bir şey var. Önce atlatmamız gereken bir şey.

Şükran Günü.

Resmi bir yemeğe davet edildik ve yıllar sonra ilk kez bu yemeği ailemle birlikte geçireceğim gibi görünüyor.

Annem, üvey babam, üvey kardeşim ve onun en iyi iki arkadaşı: Lordlarım.

Tek, büyük, mutlu bir aile.

2

TRISTIAN

İkinci katın sahanlığına ulaştığımda, büyüklüğünü kavrayamadığım boyutlarda bir Şükran Günü kıyafeti krizi yaşayan Izzy ile takılıyordum. O ve Lizzy babamla birlikte tatili büyük büyükannemizle geçirmeye gittikleri için ben davet edilmedim. Mercer aile reisi benim hakkımda pek bir şey düşünmedi ama ikizlere bayılıyor. Kim sevmez ki?

Telefonumu cebime atarken birdenbire ortaya çıkan Rath ile karşılaşıyorum. Şey, hayır. Hiçbir yerden değil. Story'nin odasının dışından. Duvarın arkasından, duş alırken çıkardığı tıslamayı duyabiliyorum. Önce cebine soktuğu eline, sonra da açık kapıya bakıp kaşlarımı kaldırıyorum.

"Dostum."

Savunmacı bir ifade takınmaya bile çalışmıyor. "Ne olmuş yani?"

Neredeyse bir şey söylemem için bana meydan okuyor, ki bu adil. Hepimiz Hikâye'nin dayattığı cinsellikle kendi yöntemlerimizle başa çıkıyoruz ve Rath'ın gizlice odasına girip külotunu alması muhtemelen üçü arasında en çok tercih edeceği şey. Kahretsin, Killer geceleri koridorda dolaşıp onun kapısını açmasını bekliyor ve yine de benden daha kurnaz. Konuşacak hiç yerim yok.

Ben de iç çekerek "Ne renk?" diye sordum. Elini cebinden, mavi danteli bir anlığına görebileceğim kadar çekiyor. Takdir dolu bir bakış attım. "Bu iyi bir çift."

Kütüphanede onu parmakladığım gün giydiği çiftin aynısı.

Boğazını temizliyor ve onları tekrar cebine tıkıştırıyor. "Birazdan aşağıda olurum."

Beni geçmeden önce kolundan tutup ona daha eleştirel bir bakış atıyorum. Killer ve ben Rath'ı rahat bırakıyorduk. Olan biten her şeyin - performansında bu şekilde ifşa edilmesinin, çukurda olanların - onun için zor olduğunu biliyoruz, ama Tanrım. Artık tek yaptığı içki, sigara ve mastürbasyon.

Oğlumuz ciddi bir alemde.

"En son ne zaman uyudun?" diye soruyorum. Gözlerinin altında koyu morluklar var, zaten kan çanağı, hala biraz buğulu. Saçları gevşek. "Ya da duş aldın mı? Ya da içinde vitamin olan bir şey yedin mi?"

"Bana annelik yapma Mercer," diye alay ediyor ve kolunu tuttuğum yerden çekiyor.

O daha sıvışamadan Killian'ın kapısı açılıyor ve bize şüpheli bir bakış atarak dışarı çıkıyor. "Ne oldu?"

Rath "Yok bir şey" diyor ama ben parmağımı ona doğru uzatarak araya giriyorum. "Kız kardeşinin külotunun içine otuzbir çekecek."

Killian, Rath'a uzun ve anlaşılmaz bir bakış atıyor. Eğer herhangi bir müdahale için destek bekliyorsam, büyük bir hayal kırıklığına uğruyorum çünkü Killer sadece başını sallayarak "Bana bir resim gönder" diyor ve sonra uzaklaşıyor.

Rath merdivenlerden çıkarken tembel bir selam veriyor.

Gözlerimi devirerek bir an için koridorda Öykü'nün çıkmasını beklemeyi düşünüyorum ama buna gerek olmadığına karar veriyorum. Beni öpmeyecek. Evde yalnızken olmaz. Kampüsteyken, tabii. Kraliyet işleri uğruna görünüşümüzü korumak zorundayız, o yüzden orada sorun yok. Onu avluya bakan bir sütuna yaslayabiliyorum ve sıcak ağzını yalayabiliyorum. Ellerimin kıçında gezinmesine ve güzelce sıkmasına izin veriyorum. Eğer kulağının altında bir morluk bırakmak için boynundan aşağı öpersem, bu beklenen bir şeydir. Haftalık partilerimizde de biraz serbestlik var. Onu kucağıma çekebilir ve ağırlığının sertliğime baskı yapmasına izin verebilirim. Kulak memesini dişlerimin arasına alıp kalçalarını okşayabilirim. Çenesinden tutup yüzüme döndürebilirim, ağzını pis bir öpücükle alabilirim - sadece göstermelik olduğu sürece.

Ama sadece biz olduğumuzda?

Zar zor bana sürtünmesini sağlayabiliyorum. Ve bu beni yavaş yavaş delirtiyor.

Önümde uzanan günün dikkatimi dağıtmasına izin veriyorum ki bu oldukça kolay. Payne'lerle akşam yemeği -tam olarak adlandırılmış- bir çeşit işkence olacak. Killian onu vurduğundan beri Daniel'la ilk sosyal etkileşimimiz olacak. Yarası kötü değildi. Oğlu bundan emin oldu. Bu bir uyarıydı ama sonuçlarına katlanacak. İçimden bir ses Rath'ın gözlerinin altındaki halkaların sadece engellenmekle ilgili olmadığını söylüyor. Story'yi çukurda kurtardığı için Daniel'a *bir şey* borçlu. Kimse ne olduğunu bilmiyor.

Sanırım yakında öğreneceğiz.

Aşağıya indiğimde tencere sesleri Bayan Crane'in çoktan uyandığını ve mutfakta çalıştığını gösteriyor.

"Karnabahar püresini paketledin mi?" Soğutucuya bakarak soruyorum. "Peki ya Brüksel lahanası? Posey'e onları da getireceğimizi söyledim."

"Fahişenin amı gibi kokan şeyden mi bahsediyorsun?" Bayan Crane pencereyi açarken bana ters ters bakıyor. "Onlar içeride. Çürümüş sperm gibi kokan bir şeyi kim neden yemek ister bilmiyorum ama devam et. Etrafa dağıtın."

"Çünkü sokakta konuşulanlara göre Story'nin annesi pek iyi bir aşçı değilmiş," diye cevap veriyorum soğutucuyu kaldırırken. "Onun için Şükran Günü muhtemelen karbonhidrat ağırlıklı, yanında da hindi var. Diğer herkes yemek sırasında kalp krizi geçirmek istiyorsa, bu onların bileceği iş, ama ben bunu yiyeceğim."

"Sanki başka biri o iğrenç kokulu çöpü yerdi."

"Gelmek istemediğine emin misin?" Rath odaya girerek ona soruyor. Onu koridorda gördüğümden çok daha iyi görünmüyor ama duş alıp üstünü değiştirdiğini söyleyebilirim ve taktığı güneş gözlükleri kan çanağı olduğu kesin olan gözlerini gizliyor.

Homurdanıyor. "Bazı insanların aksine ben tatillerimi güvendiğim insanlarla geçirmeyi tercih ederim, bir ev dolusu haydutla değil."

"Haydutlarla dolu bir evde *yaşıyorsun,*" diye belirttim.

"Ve hepiniz gidiyorsunuz," diye karşılık veriyor, bana küçümseyen bir bakış atarak. "Umarım tek parça halinde dönersiniz. Hepimiz Daniel Payne'in sizin gibilere misafirperver davranacağını sanmıyoruz." Yaşlı kocakarı kilerde kayboluyor ve kapıyı kapatarak kendini mezarına kapatıyor.

Rath bir an kapalı kapıya bakar ama sonra yüzü buruşur. "Tanrım, bu koku da ne?"

Soğutucuyu savunmacı bir tavırla kendime doğru çekiyorum ve onu görmezden geliyorum. Merdivenlere doğru başımı sallayarak, "Çok çabuk oldu," diyorum. "Genelde sonsuza kadar sürer."

Rath sakızını çiğniyor ve bana tembel bir omuz silkme hareketi yapıyor. "İşlevsel bir cevizdi. Gerginliği gider. Kan akışını sağla. Bu yemeğin neyle ilgili olduğunu biliyorsun."

İçimi çekerek ceketimi kapının yanındaki askıdan aldım. "Bu bir tuzak."

"Hayır," diyor Rath. "Pusular, geldiğini göremezsin. Bu Daniel bizi ölçmeye çalışıyor."

"Sanırım bizim için de durum bu."

Sesini duyunca ikimiz de dönüyoruz ve Leydimizi kapının girişinde buluyoruz. Taraklı yakası ve kısa dantel kolları olan diz boyu siyah bir elbise giyiyor. Sonsuz işkenceme rağmen saçlarını ensesinden yukarı doğru kaldırmış, saçlarına üç kez dolanmış ve boğazının dibinde bir düğümle sabitlenmiş bir iple süslemiş, uçları göğüs dekoltesine doğru sarkıyor.

Şu anda o bir saatlik mastürbasyon seanslarından birine gerçekten ihtiyacım var ama bunun için zamanımız olmadığından, gergin çenemi onu selamlayacak kadar ayırmaya çalışıyorum. "Story. Sen-"

"Sanki cenazeye gidiyormuşum gibi mi?" Elbisesine bakıyor. Elbette, koyu renk ve benim tercih ettiğimden biraz daha az açık olabilir, ama ona çok yakışıyor.

Benim yerimde daha iyi görünür.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum ona, ruhunu hissetmediğim bir gülümsemeyle.

Bu kız sikimi öldürecek.

Yüzünü işaret ediyor. "Gözlerimin altındaki halkalar bile mi?" İçini çekerek eteğini test edercesine sallıyor. "Bayan Crane'i daha önce duymuştum. Belki de haklıdır. Aşağılık, sapık, ahlaksız bir insan olduğunu kanıtlamış bir adamla neden yemeğe çıkıyoruz?"

"Çünkü o benim babam," diyor Killian mutfağa girerken, boynunda gevşek bir kravat ucu asılı. "Ve bunların hepsi olmasına rağmen, aynı zamanda Güney Yakası'ndaki en güçlü oyuncu." Gözlerini Story'nin üzerinde gezdirmek için pek de ihtiyatlı olmayan bir şekilde duruyor. Gözlerinin altındaki torbaları fark etmekten kendimi alamıyorum. Gece gezintileri onu mahvediyor. "İnsanlar izliyor. Beni kim vurduysa o izliyor, Vivienne'i kim öldürdüyse o izliyor. Birleşik bir cephe sunmak zorundayız, bu sadece Lord olmanın bir parçası." Kravatını düzeltmek için uzanıyor, dirsekleri göğsünün ortasından daha yukarı kalktığında yüzünü buruşturuyor. Kurşun yarasının verdiği acı hareket alanını kısıtlıyor. "Allah kahretsin."

"Haklısın. Biliyorum ama bundan nefret ediyorum." İç çeker ve ona yaklaşır. "Dur, şunu düzelteyim."

Killian'ın çenesi gerilir ama kravatın uçlarını bırakır ve hareketsiz kalır. Kadın dikkatlice kravatın uçlarını birbirine doluyor ve temiz bir düğüm atıyor. Bunu yapmayı nereden öğrendi, hiçbir fikrim yok, ama bitirdiğinde ona bakıyor ve soruyor, "Bu iyi mi?"

Kontrol bile etmedi. "Evet. Teşekkür ederim."

Ona dönerek, "Hiçbirimiz bugün için heyecanlı değiliz ama bu da Rab olmanın bir parçası. Yine de size bir şeyin sözünü verebilirim; o evde bir saniye bile yalnız kalmayacaksınız."

Bu konuda anlaşmıştık.

Gözleri Rath'ınkilere kayıyor ve haftalardır aralarında akıp giden aynı stres akımı canlanıyor. "O haklı," diyor Rath. "Kimse Daniel'ın yanına yaklaşmana izin vermiyor, anladın mı?"

Başını sallıyor. "Ben hallederim. Teşekkür ederim."

Garip birkaç hafta oldu ama kamyonu yükledik ve koltuklarımıza yerleştik. Story ve Rath arkada, Killian ve ben önde garip bir şekilde oturuyoruz. Gerçekler aramızda gidip geliyor.

Yaşadığımız onca şeyden sonra, daha güçlü çıkmaya kararlıyız. Çıkmak zorundayız.

Bu işte birlikteyiz.

~

"DETROIT savunmasını toparlayamazsa bu maça elveda diyebilir," diyor Killian, ekranda diziliş halindeki oyunculara kaşlarını çatarak. "Geoff oyun kurucu olarak bunu başaramaz. Stafford'u takas etmek aptalca bir hamleydi."

"Yeniden inşa ediyorlar," diyor Daniel, askıda olmayan koluyla birasını kaldırırken. Acı hissediyorsa bile bunu göstermiyor. Göstermezdi. Zayıflık ve kırılganlık bir Kral için kabul edilebilir özellikler değildir. "Her organizasyon bunu yapmak zorunda. Stafford'ı takas etmek uzun vadeli bir hamleydi."

Killian dudağının kıvrılmasını güçlükle gizler. "Umarım sahipleri pişman olmaz."

"Geleceğe doğru inşa ediyorlar. Görüyorsun ya evlat, bazen ileride güçlü olmak için şimdi fedakârlık yapman gerekir." Bu üstü örtülü futbol metaforu buraya geldiğimizden beri devam ediyor.

Den. Bu arada Öykü, annesiyle birlikte mutfağa doğru gözden kayboldu. Onu takip etmeye başlamıştım ama başını salladı ve diğerleriyle gitmemi işaret etti. Bu hoşuma gitmedi ama Posey pek bir tehdit oluşturmuyor. Peki ya Killian ve babası? Pasta servis edilmeden önce daha fazla kan dökülebilir. "Stafford takası onlara sadece Geoff'u kazandırmadı. Gelecekte iki birinci tur hakkı da aldılar. Bu ileriyi düşünmektir." Bana başını salladı. "Tristian, bugün için sakladığım Lagavulin şişesi barın arkasında. Servis etmek ister misin?"

"Memnuniyetle," diyorum, bu ikisi birbirinin etrafında kurtlar gibi dönerken ellerimle bir şeyler yapabileceğim için mutluyum. Viski şişesini ve dört bardağı buluyorum, dondurucuyu açıp benim ve Killian'ınkiler için biraz buz aşırıyorum. Daniel ve Rath viskilerini sek içiyorlar.

Her bardağa dolduruyorum ama Rath'ın bardağına geldiğimde eliyle kapatıyor ve "Ben böyle iyiyim" diyor. Killian buraya geldiğimizden beri ilk kez gözlerini televizyondan ayırıyor ve benim şaşkın bakışımı paylaşıyor. Rath omuz silkiyor, bakışlarımıza karşılık vermiyor. "İçkileri tıka basa doldurmak istemiyorum. Sadece Posey'nin yemekleri için yer ayırıyorum."

Bu şimdiye kadar duyduğum en büyük saçmalık, ama çok derinlemesine bakmıyorum. Burada gardını düşürmek istemiyor olabilir. Onu suçlayamam. Velvet Hideaway'de Daniel'la aralarında karanlık bir şeyler geçti. Rath karaciğerini mahvetmeye kararlı olabilir ama bunu bugün yapmak zorunda değil.

"Akıllı adam," diyor Daniel bardağını alırken, "ama her zaman doğru seçimi yapmayı bilirdin, değil mi Dimitri?"

Rath'ın eli yumruğa dönüştü ve Şükran Günü'nde ilk kimin kaybedeceğine dair bahse girecek olsaydım, bu o olmazdı. İkinci bile olamazdı.

Killian da bunu hissediyor ve "Vivienne'den haber var mı?" diye soruyor.

Killer'ın hakkını vermek lazım. Ekrandaki Geoff gibi o da sürekli hücum oynuyor.

Babası mırıldanıyor, oğlunun gözlerinin içine bakmaya tenezzül etmiyor. "Yani, boğazını kesip kan kaybından ölmesine izin vermeden önce vücudunu senin baş harflerinle kimin oyup parçaladığını biliyor muyum?" Bardağındaki buzu karıştırıyor. "Benim de teorilerim var."

Killian uzun ve garip bir şekilde agresif bir sessizlikten sonra sorar: "Paylaşmak ister misin? Çünkü bu-"

"Sen olmadığının farkındayım," diyor Daniel, gözleri Killian'ın karnındaki kurşun yarasına kayıyor. "Babanı vurmakta bir sorun görmedin ama bir masumun peşine düşmek? Bu senin geçemeyeceğin kadar zayıf olduğun bir çizgi." Sözlerindeki açık hakarete rağmen sesi ölçülü ve rahattı. "Bir mesaj gördüğümde anlarım. Sana yapılan saldırı. Vivienne'e karşı bu kadar... acımasızca çaba sarf etmen..." Kalın kalın yutkunuyor. Bunu kabul etmez -gerçekten edemez- ama Vivian bir sekreterden daha fazlasıydı. Onun sırdaşı, sağ kolu ve muhtemelen sevgilisiydi. Her ne kadar bunun ne kadar derinlere indiğini bilmek zor olsa da.

-Daniel'ın dünyasında seks pek bir şey ifade etmiyordu. Onun peşinden gitmek kişiseldi. Oğlunun peşinden gitmek kadar kişisel. "Cartwright ve onun küçük dinsiz çetesi aklıma geliyor."

"Dükler mi?" Killian benimle bakışarak tekrarlıyor. Saul Cartwright'ın adı da şüpheliler listemizde yer almaya başladı bile, zamanında Story'nin şeker babalarından biri olduğu düşünülürse. "Gerçekten bu işin arkasında onların olduğunu mu düşünüyorsun?"

Televizyonda spikerin sesi heyecanla yükseliyor. Hepimiz başımızı kaldırıp Geoff'un sahanın diğer ucundaki alıcıya doğru bir spiral attığını görüyoruz. Top ona ulaşmadan önce, diğer takımdan bir oyuncu sıçrayıp araya giriyor, topu havadan kapıyor ve göğsüne sıkıştırıyor. Detroit ne olduğunu anlayıp ona çalım atmadan önce topu yirmi metre taşır.

"Yakın zamanda Kings'e tazminat ödemek zorunda kaldı. Kendisi için önemli olan mal varlıklarını teslim etti. Her şey adil bir şekilde yürütüldü ama Kings'in nasıl olduğunu bilirsiniz. Kaybetmeyi sevmeyiz." Bardağındaki sıvıyı karıştırıyor, gözleri dalgın. "Her zaman biraz dar kafalı olmuştur. Onu öfkelenirken görebiliyorum."

"Bunu araştırmamız gerekiyor mu?" Ben soruyorum.

"Henüz değil," diyor içkisini geri atarak. "Saul sadece bir şüpheli."

"Peki ya diğerleri?" KIllian soruyor.

"Bana yakın biri olduğundan hiç şüphem yok." Daniel gözlerini ekrandan ayırıp mutfağa doğru bakıyor. "Bana zarar vermeye kararlı biri. Kişisel olarak. Bu bir hata, çünkü onu tam olarak kimin öldürdüğünü öğrendiğimde," sonunda oğlunun gözlerinin içine bakarak ona soğuk bir gülümseme verdi, "bunu ödeyecekler."

3

HIKAYE

ANNEM HER ZAMAN bir gösteri yapma ustası olmuştur. Numara yapmaya başladığında, her şey John'un istediği gibi olmakla ilgiliydi. Veli-öğretmen konferanslarında ise destekleyici, ilgili bir anne olmaktan ibaretti. Daniel için nasıl bir gösteri sergilediğinden emin değilim ama merak ettiğimi itiraf etmeliyim. Tam bir itaatkârlık mıydı? Berbat bir şey miydi? Parmağındaki o büyük elması, altı bin metrekarelik bir evi ve özlemini çektiği tüm güvenliği elde etmek için yeterli olduğunu biliyorum.

Bir eliyle şarap kadehini tutarken, diğer eliyle de ortadaki süsü düzenlerken, yüzünde dingin bir gülümsemeyle bunları düşünmeden edemiyorum. Kızarmış hindi kokusu, diğer lezzetli yiyeceklerle birlikte havayı dolduruyor. Masayı pahalı porselenlerle donatıyoruz ve parlak gümüş çatal bıçak takımları gevrek kumaş peçetelerin üzerinde duruyor. Bunlar muhtemelen kendisinin hiç temizlemediği tabaklar. Daniel bu tür şeyler için kiralıyor. Tüm bunlar -yemek pişirme, ev sahipliği- onun için tamamen bir performans. Yemeği dışarıdan da alabilirlerdi ama annem rolünü oynamak istedi ve bazı açılardan bunun nedenini anlıyorum.

Daha önceki bir Şükran Günü aklıma geliyor. İkimizin otoyol kenarındaki bir lokantada yediğimiz yemeğin anısı. Annem yemekten sonra park yerindeki bir kamyonun kasasına girip ortadan kaybolduğunda garson kız bana fazladan bir dilim turta vermişti.

Bu dizide onun bana asla veremeyeceği her şey var.

"Saçların bugün çok güzel görünüyor," diye fışkırıyor yanımdan geçerken bir tutamı parmaklayarak. "Bütün sabah bunu tutturmakla mı uğraştın? Çok yorgun görünüyorsun." Büfenin üzerindeki altın çerçeveli büyük aynadaki yansımama bakıyorum. Gerçek, olması gerektiği kadar mütevazı görünmüyor, yani bir şey yapmamak için odamdan çıkarken onu fırlatmışım ayrıntılı. "Evet," diyorum onun yerine. "Biraz zaman aldı."

Bir kaşını kaldırıyor. "Yapabiliyorken uzun tut. Erkekler bundan hoşlanır. Seni daha genç gösteriyor." Bana bakışları sivri. "Yeterince uyumak gibi."

"Ben gencim," diye cevap veriyorum, onu mutfağa kadar takip ederek. "Ve erkeklerin ne düşündüğü umurumda değil."

"Bu yüzden mi Daniel'a okul masraflarını karşılamasını istemediğini söyledin?" diye soruyor, telaşlı yüz ifadesi beni hazırlıksız yakalayan bir gerginliğe bürünüyor. Lordlar ve Daniel oturma odasındalar, büyük ekranın etrafında sabit bir şekilde duruyorlar ve sanki futbol hakkında konuşuyorlarmış gibi davranıyorlar. Killian'ın maçı cumartesiye kadar değil ve sakatlığı nedeniyle oynamasa da bu hafta sonu maç için takımla birlikte seyahat edecek. "Öyle mi?" diye tekrarlıyor annem, bir salatalığı sivri bir şekilde doğrayarak. "Birdenbire bizim paramız için fazla mı iyi oldun?"

Ne söyleyeceğimi bilemeden bir dizi hızlı göz kırpışıyla yoluma devam ediyorum. Ona ne söylediğinden emin değilim. Kekeleyerek yalan söyledim, "Sadece onu daha fazla rahatsız etmek istemedim."

"Aile bunun için vardır, Öykü." Ağzının mutsuz bir ifadeye bürünmesi bu konudaki hislerini açıkça ortaya koyuyor. Ona göre her şey normal. Üvey babamın üniversite ve bana vermek istediği diğer her şey için verdiği parayı almaktan mutlu olmalıyım, hayır, minnettar olmalıyım. Planı, yoluna çıkan her kadın gibi beni de sömürmek olsa bile.

"Anne," diye başlıyorum, rahatsız bir şekilde yer değiştirerek. Bu konuyu açmak bir risk, ama açmamak daha büyük bir risk gibi görünüyor. "Velvet Hideaway hakkında bir şey biliyor musun?"

Bıçak keskin bir takırtıyla tezgâha çarptı. "Gerçekten, Story." Bana ateşli bir bakış fırlattı. "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Velvet Hideaway'i biliyor muyum?" Ellerini gıcır gıcır, yeni önlüğüne sürterek alay ediyor. "Hideaway hakkında her şeyi biliyorum. Ona adını veren benim!"

Şok içinde başım geriye gitti. "Ne?"

Bir elini tezgâha dayamış, aldatıcı bir şekilde rahat görünüyor. "Artık bu konuların etrafında dolanmama gerek kalmayacak kadar büyüdün. Eskiden ne yaptığımı biliyorsun."

"Evet, ama..." Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Sen... Yani, artık değilsin. Değil misin?"

Belki de omurgasının dikleşmesine neden olan sesimdeki temkinliliktir. "Tabii ki hayır! Saçmalama!" Bıçağa uzanıyor, keserken gözlerini bıçağın ağzından ayırmıyor. "Ben artık bir eşim, kocama tamamen sadığım. Artık böyle şeyler yapmama gerek yok. Ama aynı zamanda deneyimim ve bilgeliğim de var. Eğer bir mülk satın alacak olsaydım, Daniel'dan tavsiye istemez miydim sanıyorsun? Muhtemelen bunu henüz anlamadığını biliyorum," diyor bana anlamlı bir bakış atarak, "ama evlilik bir ortaklıktır. Caddenin aşağısındaki o çürük kulübeye bir kez baktım ve ona daha iyisini yapabileceğini kesin bir dille söyledim. Kızları ve müşterileri için daha iyisini yapmalıydı. Bunun size nasıl göründüğünü bilmiyorum ama ben katkılarımı yapıyorum, küçük hanım."

Yüzüm tiksintiyle buruşuyor. "Yani sen... o yeri açmasına yardım mı ettin?"

Bakışları keskinleşir. "Bana öyle bakma. Mücadele eden diğer kadınların durumunu iyileştirmek için bir fırsat gördüm. Eskiden benim konumumda olan kadınların. Senin gibi çocuk yetiştirebilecek kadınlar. Sakın buna burun kıvırma." Öfkenin altında, onu görebiliyorum. İncinmişliğin parıltısını.

Midemi bulandırıyor. "Anne, öyle demek istemedim-"

Kesik bir sesle sözümü kesti. "Özellikle de senin için yeterince iyi olduğunu düşünürsek."

Kanım buza dönüşüyor, nabzım kulaklarımda atıyor. Cevap vermem üç denememi alıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Dediğim gibi. Hideaway hakkında her şeyi biliyorum. *Her şeyi.*" Havuçları topluyor ve dikkati dağılmış bir şekilde kâseye atıyor, bakışlarımla karşılaşmıyor. "Seni yargıladığımı düşünmeni istemiyorum. Tanrı biliyor ya, ikiyüzlü olurdum. Ama Daniel bana senin ve Dimitri'nin gelip hızlı para kazanmak için yalvardığınızı söylediğinde..." Avuçlarını tezgâha dayayarak duraklıyor ve uzun bir nefes alıyor. "Sanırım suçsuz değilim. Berbat bir örnek teşkil ettiğim açık ama Story..." Sonunda bana bakıyor ve tüm öfke ve savunmasızlık yok olup gidiyor. Geriye sadece o kaldı. Annem. Beni uyutmak için şarkı söyleyen kadın. O kadın

Saçımı tarayıp bana küçük masal kitabım diyen kadın. Bir otelin banyosuna morarmış ve gözleri sulanmış bir halde girip korkmayayım diye sahte bir gülümseme takınan kadın. Gözlerinde boğazımdaki yumruyu şişiren bir yalvarış var. "Bebeğim, senin için o hayatı istemiyorum. Kızımın da aynı çarpık yolda yürümesini izlemek için çok çalıştım, çok yol kat ettim. Bu iyi bir hayat değil. *Güvenli* bir hayat değil. Daniel'a bak!" Bir elini oturma odasına doğru savurdu. "Kızlarından birini korurken vuruldu. Tüm bunlardan kurtulmak için bir şansın var, görmüyor musun? Bu biraz gururunu ayaklar altına almak anlamına gelse bile."

O gece lunaparkta tüm gözyaşlarımı döktüğüme inanmakla ne kadar aptallık etmişim. Şimdi akmakla tehdit ediyorlar ve göğsümün içinde bir yerlerde bir şey büyüyor. Bu öfke kadar basit olamayacak kadar çalkantılı bir şey. Öfke, şiddet ve kederin acı veren bir uluması olabileceğini düşünüyorum. Çünkü Daniel ona bunu istediğimi söyledi. Bunu para için yaptığımı. Her zaman olmamı istediği fahişe olduğumu.

Annem de buna inandı.

"Sadece kendi yolumu çizme zamanımın geldiğini düşündüm." Geri kalanını boğazımdaki yumruyu bastırmak için zorluyorum. "Benim için çok şey yaptı zaten."

Çenesi eğiliyor. "Bunu gerçekten kendine daha fazla para kazanmak için mi yaptın, yoksa başka bir şey için mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Bir tencereyi açıyor ve içindekileri büyük bir kaşıkla karıştırıyor. "Dimitri iyi bir aileden gelmiyor ve mezunlar gösterisinde yaşadığı rezaletten sonra fırsatlarının azaldığını tahmin edebiliyorum."

"Bunun Dimitri'yle hiçbir ilgisi yok," diye çıkışıyorum, beni kurtaran adamın beni bu duruma sokmaktan sorumlu olduğunu düşünmesine kızarak. "Yetişkin olmaya hazırım. Daniel'a bel bağlamak istemiyorum."

"O zaman evliliğin, en azından benimkinin nasıl işlediğini gerçekten anlamıyor olmalısın. Biz ortağız, Story. Onun parası *benim param* ve sana yardım ediyoruz çünkü önemsiyoruz. Killian ne kadar benim çocuğumsa sen de o kadar onun çocuğusun."

Daniel'ın çocuğu olma düşüncesi beni geri çekiyor. Muhtemelen onun çocuğu olma düşüncesi Killian'ı da benzer şekilde hissettirecektir. Üvey kardeşimle ikimizin de berbat durumda olmamıza ve asit kaplı mıknatıslar gibi birbirimize çekilmemize şaşmamalı.

"Hem zaten erkekler ihtiyaç duyulduklarını hissetmekten hoşlanırlar," diye devam ediyor çekmeceden servis gereçlerini çıkarırken, "özellikle de Daniel gibi güçlü bir adam. Ailesiyle ilgilenmek onun için önemlidir. Ailesinden uzaklaşmak

Cömertlik takdir edilmemiş görünüyor, Story. Ve bu sadece onunla ilgili değil. Müstakbel bir koca da bunu fark edecektir. Doğru türden bir talip, kendi başının çaresine bakabilen bir kadın istemez."

"Daniel'ın... cömertliğini takdir ediyorum," kelimeyi kıkırdak gibi ısırıyorum. "Ama beni bağımsız olmam için yetiştirdin, değil mi? İşleri kendi başıma halletmem için?"

Başını oturma odasına doğru sallıyor. "Sence Tristian Mercer 'güçlü, bağımsız bir kadın' mı istiyor?" Başını sallayarak gülüyor. "Öyle bir adam kolunda iyi görünen ve yatağında daha iyi olan bir kadın ister. İşte bu tip erkeklerin peşinden gitmelisin. Sizinle ilgilenebilecek erkekler, böylece asla-" Sesi kesiliyor, çenesi tıkırdıyor. Önlüğünü düzelterek, numaralar çevirmek zorunda kalacağıma dair düşüncelerden gözle görülür bir şekilde sıyrılıyor. "Bağımsızlık harika bir fikir ama neden mücadele edesin ki? Tristian senin için çok iyi bir eş olurdu. O gece mezunların gösterisinde sana eşlik etmiyor muydu? İlgilenmiş görünüyordu. Bunu teşvik etmelisin, kendini satmamalısın. Ucuz ve tükenmiş olduğunu düşünürse seni istemeyecektir."

Anneme, altın küpelere ve elmas bileziğe sertçe bakıyorum, bunları kazanmak için yapmak zorunda kaldığı her şeyi kendime hatırlatıyorum ve gerçek derimin altında çığlık atıyor. Ona o çukura, ışıkların, kameraların ve tüm o korkunç gözlerin altında neden girdiğimi söylemek istiyorum. Ama burada, Lordlarım diğer odadayken - Killian yaralıyken ve Dimitri muhtemelen ceketinin altında dolu bir silah taşırken - mecazi bir H-bombası gibi görünüyor. Bu, pasta ve dondurmayla bitecek bir tartışma olmayacak. Tam bir kan gölü olacak.

Hepsini yuttum ve "Daniel *seni* istiyordu, değil mi?" dedim.

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor ve belli ki söyleyecek daha çok şeyi var, ama sonra sözümüz kesiliyor.

"Bu bir imgelem değil mi?" Tristian'ın 'aniden' odaya girmesine hiç şaşırmadım. Muhtemelen her kelimeyi dinliyordu. "Siz iki güzel kadını birlikte görmek." Kehribar rengi bir kadehi tezgâhın üzerine koyuyor, beni değerlendirirken gözleri dikkatle bakıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim."

"Çok tatlısın," diyor annem bana sert bir bakış atarak. "Ama bütün bunlarla biz kızların ilgilenmesine izin veriyorsun."

"Saçmalama," diyor ve bir çift fırın eldiveni kapıp ellerine geçiriyor. "Yardım etmekten mutluluk duyarım." Fırını açıyor ve hindiyi çıkarıyor.

O kadar büyük ki, onu kaldırırken kazağının altındaki kaslarının oynadığını görebiliyorum. Annem onu tezgâhın üzerine koyması için yönlendiriyor ve o da sırıtıyor. "Bu bir dergiden fırlamış gibi Posey."

Övgü karşısında parlıyor, ama ağzının etrafındaki çizgide yüz buruşturmanın izlerini sadece ben görebiliyorum. Muhtemelen organik mi, antibiyotiksiz mi, GDO'lu mu diye merak ediyordur.

"Annenle baban nasıl?" Annem soruyor. "Tatil için onlarla birlikte olmaman beni şaşırttı."

"İyiler. Dağların tepesinde. Sevgili büyükanneme besleyecek bir boğaz daha vermek istemedim." Gözleri benimkilere kaydı. "Zaten şu anda Forsyth'in etrafında olmayı tercih ederim."

"Eminim seni özlüyorlardır. Özellikle de o sevimli kız kardeşlerini."

Sırıtıyor. "Eminim öyledir, ama yamaçlarda benim için endişelenemeyecek kadar meşgul olacaklar. Onlar zaten çok usta kayakçılar."

Tristian'ın yanından geçip kolunu onun geniş omuzlarında gezdiriyor ve pazusunu sıkıyor. "Böyle güçlü ve şefkatli bir ağabeyleri olduğu için çok şanslılar." Adam sırıttığında, o da göz kırpıyor.

Aman Tanrım. Beni kıskandırmaya mı
çalışıyor? Hay sikeyim.

İşe yarıyor mu?

Bana kaşlarını kaldırarak bakıyor ve onun da aynı şeyi düşündüğünü söylüyor.

"Saat bir," diye anons ediyorum, kendimi garip, ateşli ve sinirli hissediyorum. "O zaman yemek yiyeceğimizi söylememiş miydin?"

"Oh, evet. Geri kalanını da masaya koyalım." İki güveç tabağını alır, ama arkasını döner dönmez Tristian içeri dalar.

Öpücük beni hazırlıksız yakaladı ama nedenini bilmiyorum. Tristian önüne çıkan fırsatları değerlendirir. Eğer bir Lord ve Leydisi imajını korumamız gerekiyorsa, o zaman beni en yakın dikey yüzeye bastırıp başımı döndürmekten çok mutlu olur.

Şu anda yaptığı da tam olarak bu, yavaş ve şehvetli bir öpücükle ağzını benimkine bastırıyor. Yanağımı avuçluyor ve her zamanki gibi kirli değil - tutuşma ve gıcırdatma yok- ama daha az yakıcı değil.

Tatil nedeniyle birkaç gün böyle olamayacağımızı biliyordum ama bundan vazgeçmenin bana ne kadar acı verdiğini yeni yeni fark ediyorum. Tristian istediğinde beni o kadar tatlı öpebiliyor ki, nazik ve telaşsız; sanki bana tadını çıkarmam gereken bir şey veriyormuş gibi. Çünkü bu tam olarak

Tristian öyle olduğunu düşünüyor. Parmaklarımı güzel gömleğinin içine sokup onu kendime çekmek bilinçsiz bir hareket, çünkü birçok açıdan haklı.

Tristian Mercer kesinlikle tadını çıkarmaya değer biri.

Bana yumuşak bir sırıtma yaparak geri çekiliyor ve sonra suskun, ağzı açık annemden bir tabak almak için dönüyor. "İzin verin."

Yüzüm aşırı ısınmış gibi hissediyorum ama çabucak toparlanıyorum ve diğer tabağı almak için öne çıkıyorum. "Ben hallederim." Ona gönderdiğim gülümseme soluk geliyor ama kaşlarını alnından yukarı kaldırmakla o kadar meşgul ki fark etmiyor.

Yemek odasına gidip masanın üzerine koyuyorum. Dönerken, birkaç santim ötemde duran Tristian'a çarpıyorum. Eli kalçamı kavrıyor, beni sabitliyor ama yavaşça geri çekiyor.

"Annen çok...çekici." Belli ki başka bir kelime kullanmak istiyor. Muhtemelen 'clutty' ile kafiyeli bir şey.

İçimi çekerek elimin güzel gömleğinde açtığı kırışıklığı düzeltiyorum. "Annem hayatını erkekleri paralarını almak için manipüle ederek geçirdi." Başımı eğerek ona değerlendirici bir bakış attım. "Aslında, sana da aynısını yapmamı şiddetle ima etti."

"Öyle mi yaptı?" Parmakları yanı başında seğiriyor. Bana tekrar dokunmak istiyor ama etrafta bunu yapabileceği kimse yok, o yüzden dokunmuyor. "Sanırım beni düşündüğümden daha iyi tanıyor. Konu güzel kadınlar olunca çok yumuşak başlı oluyorum."

O kadar yakın ki. Bu öpücük günlerdir yaşadığımız en iyi öpücüktü ve Tanrım, nasıl kokuyor. Özenle şekillendirdiği saçlarından bir tutam sarı saç kaçmış ve bu küçük, önemsiz, normal bir şey onu aniden o kadar dağınık ve telaşlı gösteriyor ki kendi parmaklarımın seğirdiğini fark ediyorum.

Uzun bir an için, tüm bu seks moratoryumunun neyle ilgili olduğunu hatırlamak bile zor.

"Tris, bu hayal kırıklığı kâsesini nereye koyayım?" Dimitri odaya girerek sorar. "Atmaya çalıştım ama Posey izin vermedi."

Tristian'ın omzunun üzerinden bakıyorum ve onu getirdiğimiz kâseye boş boş bakarken görüyorum. Eğer annem benim yorgun göründüğümü düşünüyorsa, Tanrı bilir Lordum hakkında ne düşünüyordur. Solgun ve bitkin görünüyor, omuzlarının sarkık çizgisinde her zamanki küstahlığı yok. Sesi de göründüğü kadar kısık ve kansız. Başını kaldırdığında, Dimitri'nin koyu renk gözleri aramızda gezinip daralıyor.

"Ben alırım," diyorum ve Tristian'ın yanından geçip karnabaharı kapıyorum. Masanın üzerinde bir yer buluyorum, tam o sırada Killian ve Daniel odaya giriyor. Ve işte hepimiz, gözlerimizi birbirimizden kaçırarak kaskatı duruyoruz.

Hindiyi unutun. Bıçakla kesilmesi gereken şey gerginliktir.

"Lezzetli görünüyor," diyor Daniel, doğruca masanın başına doğru yürürken. Kolunu askıyla göğsüne bastırmış, hâlâ ellerinin arasında hindi tabağını tutan annemin yanından geçiyor ve eğilip onu yanağından öpüyor. "Harika iş çıkardın canım."

"Teşekkür ederim, Daniel."

Tabağı onun önüne koyuyor ve masanın karşı tarafına geçiyor. Yanına oturmak için yer değiştirdiğimde güçlü bir el omzuma yerleşiyor. Daniel, "Story, geldiğinden beri sohbet etme fırsatımız olmadı. Neden burada benimle oturmuyorsun?" Sözleri kibar ve sıradan, tıpkı yüzündeki rahat gülümseme gibi.

İrkilme dürtüsüne karşı koyarak -bu beni daha da utandıracak nafile bir hareket- masanın karşısındaki Killian'a bakıyorum. Çenesi o kadar sıkı sıkılmış ki acı çekiyor gibi görünüyor. Kuralları biliyorum. Şimdilik Daniel'ın oyununu oynuyoruz. Kral o. Söylendiği gibi oturuyorum ve adamlar da aynı şekilde yerlerini alıyorlar. Masanın altında ellerimi sıkıyor, iğrenerek yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. Elinde oyma bıçağını tutuyor ve ben de Viv'i ve göğsüne kazınmış harfleri düşünerek bıçağın keskin ucuna bakmaktan kendimi alamıyorum. *KTR*. Benimkine kazınan harflerin aynısı.

Aradaki fark boğazının kesilmiş olması.

O beceriksizce, tek eliyle hindiyi oyarken karnım dönüyor. Her şeyi unutmaya çalışıyorum. Lordların üzerimdeki gözlerinin farkındalığının karıncalanması. Daniel'ın çok yakınımda durmasından kaynaklanan sıcaklık. Eti kesen bıçağın görüntüsü. Belki de Tristian veganlık konusunda haklıdır. Yüzüm yemyeşil olmalı.

Daniel yerine oturuyor, o kadar yakın ki ona dokunursam gerçekten kusabileceğimden emin bir şekilde uzuvlarımı içeri sokuyorum. Hepimizin tabaklarımızı doldurduğu, ellerimizin masaya uzandığı bir süre var. Bu hiçbir zaman şükran duası edilen bir masa olmadı. Gençken, böyle bir şey yapmanın Killian ve babasının kutsal olmayan bir nöbet geçirerek yere yığılmalarına neden olabileceği ihtimaliyle kendimi eğlendirirdim. Şimdi ise dua etmek için el ele tutuşmak gibi saçma bir şey yapmak zorunda kalmayacağımız için minnettarım.

Gerginlikten tamamen habersiz olan annem sessizliği bozuyor. "Kahretsin!" diyor kucağından peçetesini alarak. "Kızılcığı unutmuşum

sos."

Kucağımdaki peçeteyi çılgınca süpürerek "Ben bakarım!" diyorum.

İri bir el kalçamı sıkıyor. "Sen bizim misafirimizsin, Öykü. Annen sana güzel bir akşam yemeği hazırlasın."

Ayağa kalkan annem hemen kabul eder. "Yaygaraya gerek yok. Ben sadece iki sallama olacağım."

Omurgamın kaskatı kesildiğini bile fark edemeden yemek odasından çıkıyor. Daniel'ın parmakları o kadar sert ve acı verici ki, sakin kalmak için fiziksel bir savaş veriyorum, ama yapıyorum. İrkilmeyi reddediyorum. Killian'a bir bakışım, babasının elinin üzerimde olduğunu bilse tüm masayı altüst edeceğini söylüyor. Canımı yaktığını. Morartırdı. *Beni işaretliyor.*

Annem elinde seramik bir tabakla döner dönmez sandalyemde geriye doğru çarparak yerimden sıçrıyorum. Daniel'ın beni bırakması için çok kısa bir zamanı var, ama bunu sorunsuzca yapıyor.

"Hemen döneceğim."

"Hikâye mi?" diye soruyor annem.

"Ben iyiyim. Sadece izin istiyorum." Sıkı bir gülümseme verdim. "Bensiz gidin. Bir dakika içinde döneceğim."

Adımlarım diğer odaya varıncaya kadar düz gidiyor ve orada büyük bir nefes çekiyorum. Daniel'la aramda olabildiğince mesafe bırakarak koridorda yürümeye devam ediyorum. Banyonun kapı koluna uzanıp iterek açıyorum ve yanlış odada olduğumu çok geç fark ediyorum. Burası banyo değil, Daniel'ın ofisi. Gözlerim anında masaya ve arkasındaki sandalyeye gidiyor. Beni kendine çektiği, kucağına oturttuğu, ellerini gömleğimde gezdirip *gelişimimi* değerlendirirken pantolonundaki sert çıkıntıyı hissettiğim anı. Görüşüm dalgalanıyor, göğsüm sığ, etkisiz hava yutkunmalarıyla sarsılıyor. Artık her şey çok yakın. Anılar. Nefesindeki burbon kokusu. Eski puro tütünü. Deri. Kulağıma iffetten ve meme uçlarımın ne kadar güzel olduğundan bahsederken sesinin temposu almak ve Tanrı.

Beni satmak istemişti. Ve

sonunda sattı. "Hikaye."

Killian adımı söylediğinde dönmüyorum ama kapının arkasından tık diye kapandığını duyuyorum. Arkamda onun varlığını hissediyorum. Bunu hep hissederim. Ben uyurken. Koridorda volta atarken. Beni izlediğinde. "Ne yapardın

ne yaptın?" Merak ediyorum, yanlarımı tutarak. "Eğer... beni sana verseydi. İstediğin gibi. Düşündüğün gibi."

Arkamdan iki ayak sesi geliyor ve sonra konuşuyor, sesi sessiz ve karanlık. "Seninle ilgilenirdim."

"Beni becerecektin."

Artık değişen sesler yok. Sadece mutlak bir durgunluk. "Evet."

"Bana sahip olabilirdin."

Daha sıkı, tekrarlıyor.

"Evet." "Sen-"

"Dur," diye araya giriyor, kelime beklediğimden daha yorgun bir şekilde ortaya çıkıyor. "Bu şekilde konuşmayı bırak. Seni beceririm. Tabii ki seni beceririm. Ben on altı yaşındaydım, sen de-" Isırılmış bir iç çekiş ve ardından, "Bunu istemeni isterdim, Story. Aman Tanrım. Yatağıma gelmeni isterdim. Sanki ben-"

"Sen mi?" Omzumun üzerinden ona bakmak için dönerek soruyorum. Dişleri gıcırdıyor. *"O*."

Masaya geri dönüyorum. Sandalyeye. Ona bu odada neler olduğunu anlattım, o da kendi gözleriyle gördü. "Burada güvende olduğumu sanıyordum. Gerçekten, gerçekten güvende. Annemin bizi köhne bir otelden boktan bir daireye sürüklediği onca yıldan, her saat girip çıkan yarım yamalak adamlardan sonra, bu temiz, güzel evin ve burada yaşayan parlak zırhlı şövalyenin benimle ilgileneceğini düşünmüştüm."

"Haklısın," diyor. "Seni korumalıydım."

Bu senaryoda neden şövalyenin kendisi olduğunu varsaydığını sormuyorum. Daniel olması gerekiyordu, ama şimdi gerçekten düşününce, bu doğru değil. Belki de her zaman Killian olması gerekiyordu. "Çok kötüydün." Bir anının içinde kaybolmuş gibi konuşuyorum ve sanırım öyleyim de. Tüm o korkunç iğneleri ve duygusuz bakışları hatırlıyorum. Titreyerek hatırlıyorum, "Bana karşı çok *kötüydün."*

"Biliyorum." Biraz daha hareket var, kumaşlar yer değiştiriyor. Rahatsızlığını görmek için dönmeme gerek yok. Sıkışmış alnı ve ayaklarını sürüyen görüntüsü hayal gücümü yakıyor. "Özür dilerim."

Bu beni kızdırmalı. Özürler artık işe yaramaz, sanki ona verdiğim uzun bir görev listesinden işaretlenecek bir şeymiş gibi. Bir anlamı bile olmamalı.

Ama içimde derin bir üzüntüden başka bir şey biriktiremiyorum. "Artık bunun bir önemi yok. Baban olmayabilirsin ama seni o yetiştirdi. Sana o öğretti. Hepimiz ailelerimiz tarafından şekillendirilmedik mi? Ben de annemin yaptığını gördüğüm için bir parçamı satmaya yönelmedim mi?" Ona dönerek yüksek sesle merak ediyorum: "Bu döngüyü hiç kırabilecek miyiz Killian?"

Kaşlarını birbirine vurarak, "Zaten yapmadık mı?" diye soruyor.

Bu cevaplayabileceğim bir soru değil. Gitmeme izin verdi ve ben de burada olmak istediğim için buradayım, olmam gerektiği için değil. Bu açılardan, belki de öyleyizdir. Belki bu yeterlidir, belki de kaçınılmaz, içsel bir şekilde lanetlenmişizdir.

Ancak gözleri aşağıya indiğinde kalçamdaki o noktayı ovuşturduğumu fark ediyorum. Babasının parmaklarını hala orada hissedebiliyorum, ete ve kaslara bastırıyor, beni bastırıyor, ama aceleyle eteğimle örtüyorum.

Killian'ın yüzünden karanlık ve hareketsiz bir şey geçer. "Nedir o?"

Bana yönelik olmadığını bilsem de, sesinin sessiz ve tehlikeli tınısı ciğerlerimin alarmla sıkışmasına neden oluyor. "Hiçbir şey." O ileri adım attığında ben de geri adım atıyorum, sanki iki zıt manyetik kutupmuşuz gibi. "Killian, bekle."

Önce yavaşça ilerliyor, sonra da geri çekilmemi umursamadan bana doğru hışımla geliyor ve sonunda masaya çarpıyor. Aramıza bir şey koymaya çalışarak beceriksizce yuvarlanıyorum, ama Killian o kadar hızlı takip ediyor ki, üzerime atılıp elbisemin kumaşını yumruğumdan koparması ancak iki göz kırpması arasında oluyor.

Daniel'ın masasına yaslanmışken, Killian solgun kalçamı gösterdiğinde kaskatı kesiliyorum ve babasının bir iz bıraktığını anlamak için bakmama gerek kalmıyor. Payne erkekleri böyle yapar. Bunun yerine, üvey kardeşimin izi incelerken gözlerinde dönen şiddetli duyguları izliyorum. Çenesinin arkasındaki kasın seğirmesi olmasa kıpırdamadan duracaktı.

"Bunu o yaptı." Bu bir sorudan çok bir meydan okumaydı, gözlerinin lazer sıcaklığı morarmış tenimi yakıyordu.

"Yapma," diye yalvarıyorum, sesim inceliyor. "Buna değmez, tamam mı? Şu yemeği bitirelim ve eve gidelim."

Bakışları benimkilere kayıyor, gözleri parlıyor. "Yirmi dakika."

Ona göz kırpıyorum, bu kadar yakınken ve beni böyle hapsetmişken düşünmekte zorlanıyorum. "Yemeği bitirmek için mi? Ama tatlı yememiz gerekecek ve sonra-"

"Elimde olsa farklı yapacağım milyonlarca şey var," diyerek sözümü kesiyor. Yüz hatlarındaki çıplak öfkeye rağmen, ellerini sıyırarak

Parmak uçlarımın uyluğumda gezinmesi tüy kadar hafif. "O gece bir hamle yapardım. Seni sahiplenirdim, sana tapardım." Elbisemin ince kumaşına baskı yapan sert çıkıntıyı ya da sesinin alçak tonunu yanlış anlamak mümkün değil. Zaten içimdeyken beni uykudan uyandıran da bu. Düşüncesi bile bedenimi ağrıtıyor. Gözleri karanlık, devam ediyor: "Sana asla dokunamazdı, çünkü ben buna izin vermezdim. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Hayal etmekte zorlanıyorum.

Ben daha söyleyemeden, kaşlarını eğerek yaklaşıyor. "Teker teker. Sana dokunan her parmağını. Tek ihtiyacımız olan yirmi dakika." Sıcak dudakları boynuma bastırıyor ve ona karşı titriyorum. "Onları kesmek de o kadar sürecek."

O zaman eskiden olduğum kişi olmadığımı anladım. O kız böyle korkunç bir düşünce karşısında dehşete düşerdi. Nefes nefese kalır, çırpınır ve ondan kaçardı. Bunun yerine kafamda evirip çeviriyorum, düşüncelerimle ona dokunuyorum, tıpkı şu anda Killian'ın bana dokunduğu gibi. Yavaş ve dikkatli, ama sahiplenici ve hoşgörülü.

Daniel *çığlık atardı*.

Titreyerek nefes veriyorum ve "Hayır" diye cevap veriyorum. Omuzlarını tutmak için uzandığımda endişeleniyorum, "Annem..." Donup kalıyor ve çenesinin sıkılmasından anladığım kadarıyla bu kendimizi dizginlemek için yetersiz bir sebep.

Onu öptüğümde, bu sadece yarı taktiksel. Gözlerindeki şiddet ateşini söndürmek için aklıma gelen tek yol bu, ama aynı zamanda garip bir şekilde gerekli de. İlk başta nedenini bilmiyorum, haftalar önce onun için kemiklerime yerleşen sıcaklığın ötesinde. Sisin içinde, dilinin ağzımı istila edişinde kayboluyor. Killian böyle öpüyor - sanki hoş karşılanmadığından emin, ama ne olursa olsun içeri girmeyi seçmiş gibi.

Masaya doğru geri kayıyorum, ama onu çılgınca yanıma getiriyorum, kalçalarımı onun için ayırıyorum. Tek yapmam gereken bir elimi arkasına atıp onu merkezime doğru çekmekti ve sonunda buna neden bu kadar ihtiyacım olduğunu anladım.

Geriye doğru dönüp elini çenemi yakalamak için uzattığında çıkardığı ses gergin ve sinirli. "Hikâye," diyor, yüzünün her sert çizgisinde gerginlik görünüyor. "Benimle dalga geçme."

Zaten nefesim kesilmişti ve gözlerindeki o uyarı parıltısının beni korkuttuğu bir an olabilirdi ama hatırlayamıyorum. Eteğimi yukarı çekmek için aşağı uzanıyorum, bacağımı baldırına dolayarak onu daha da yaklaştırıyorum. "Neden yapayım ki?" Parmaklarımı bel kemerine geçirerek soruyorum.

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Bu bir tehdit olarak söylendi, içime bastıran sertlikle daha da belirginleşti. "Seni tam burada, onun kullandığı odada becereceğim-"

Onun için tıklama anını görebiliyorum. Burası babasının beni götürdüğü yer, tam arkasındaki sandalye. Daniel'in kucağına çekilmiştim, o dokunup alırken gözlerim bir zamanlar hiç görmeden tam da bu masaya sabitlenmişti.

Geri alma vaktim geldi.

Killian'ın ağzı sert, morartıcı bir öpücükle benimkine iniyor ama dişe diş, dile dil ona karşılık veriyorum. Kemerine uzanıyor ve pantolonunun pamuğuna bastıran sert ereksiyonu inkar etmek mümkün değil. Ona doğru uzanıyorum, sabırsızca tokayı açıyorum ve fermuarı indiriyorum. Ona dokunduğumda inliyor, elimi pantolonunun içine daldırıyor ve teninin kadifesini hissediyorum. Beni öne doğru itiyor ve eteğimin altına girerek külotumu yana çekiyor.

"Her zaman çok ıslak," diye mırıldanıyor, başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Başka bir ön sevişme, kandırma ya da şımartma yok, sadece tek bir güçlü hamleyle içime girmesinin şoku var. Çıkarmak istediğim çığlığı bastırmak için elimden geleni yapıyorum, ama bana uyum sağlamam için zaman vermiyor, bir elini kafatasımın dibindeki saçlara doluyor, diğeri ise kıçımı açgözlü bir şekilde avuçluyor.

"Sen her zaman benim olacaktın," diye homurdanıyor ve kalçalarını benimkilere vururken beni acı verici bir şekilde kendine yakın tutuyor. Yanımızda bir şey yere çarpıyor ama ikimiz de ona dikkat etmiyoruz. "O zaman da benim olduğunu biliyordum, şimdi de benim olduğunu bildiğim gibi."

Dudaklarına karşı nefes nefese kalıyorum, tırnaklarım omuzlarına sürtünüyor. "Aman Tanrım!" Dimitri'yle telefonda geçirdiğim tüm o geceler, kampüste Tristian'a yaslanıp beni anlamsızca öptüğü tüm o öğleden sonraları, sonunda onlardan birinin tekrar içimde olmasının ne kadar iyi hissettirdiğine beni hazırlayamazdı.

Killian sert ve kalın ve beni kısa, acımasız güç patlamalarıyla beceriyor, eğer kolları olmasa beni masadan yukarı kaydıracak, beni esneyen kaslarının genişliğine karşı ezecek ve beni almaya zorlayacak. "Bu gece kapının kilidini aç," diye gıcırdayarak talep ediyor, kalçalarımın beşiğine vuruyor. "*İçeri girmeme* izin ver."

Parmaklarım masanın kenarına kıvrılıyor, can havliyle tutunuyorum. Killian reddedilmeye alışık bir adam değil ve odamın dışındaki o huzursuz geceler sert, hızlı itişlerle içinden geçiyor. Killian'ın kolu

Sırtımı tutuyor, beni kendine çekiyor, defalarca içime girerken beni sabit tutuyor. Onun kokusu, sıcaklığı, nefesi ve arzusuyla çevriliyim. Geçmiş yok oluyor ve her şey bu anın içinde tükeniyor. Ben. O. Biz.

Başka kimseye yer yok. Başka bir tarih yok. Sadece her zaman olması gerektiği gibi.

Story ve Killian.

"Killian," diye ağzına nefes veriyorum, dişlerimi alt dudağının yumuşak etine kenetliyorum. "Durma, durma-lütfen-oh, Tanrım-" Titreyen dalgalar omurgamdan aşağı yuvarlanıyor ve duvarlarım onun etrafında uyluklarım kadar sıkı bir şekilde kenetleniyor. Güçten inliyorum ve o çığlıklarımı öpücüğüyle yutuyor, beni sessiz tutuyor - beni kendine bağlıyor.

Kalçalarının salınımı sabırsızlaşıyor, düzensizleşiyor, vahşi bir vazgeçişle içimde gümbürdüyor. O kadar iyi, o kadar derin hissettiriyor ki, acıyla sınırlanıyor, ama ona tutunuyorum ve bırakmıyorum, çünkü biz böyle olduğumuz sürece, dışarıda başka hiçbir şey yok. Sapık yok, tetikçi yok, katil yok, tehlikeli haydutlar yok. Karmaşık bir geçmiş ya da eskiden ne olabileceğine dair acı verici hatırlatmalar yok. Sadece onun vücudu, benim vücudum ve böyle olduğumuzda hissettiklerimiz var. Vahşi-vahşi-ilkel. Ve bu akılsızlık anında, aklıma bir düşünce geliyor, yasaklanmamış ama o kadar doğru ki varlığımın iliklerine yerleşiyor.

Killian ve ben bunun için yaratılmışız. Sevişmek için yaratılmışız.

Birlikte olmak için.

"Bırak gireyim," diye homurdanıyor ve içime girerken başını omzuma gömüyor. Parmak uçları yumuşak etime batıyor, kendi morluklarını babasının yaptığı izlere dönüştürüyor. Sesi sert ve acımasız ama altında gömülü bir şey var. Çaresizlikle uzanan bir yalvarış. "Beni içeri al, beni içeri al, beni becermene izin ver." Kaskatı kesiliyor ve sonra onu hissediyorum: aleti beni sıcak boşalmasıyla dolduruyor. Uzun, acılı bir iniltiye dönüşen bir hırıltı çıkarıyor. "Lanet olsun, küçük kardeşim. Beni öldürmeye çalışıyorsun."

Yüzü kızarmış ve sıkışmış bir halde geri çekildiğinde fark ediyorum. "Aman Tanrım, yapmadım, iyi misin?" Bağırsağındaki yarayla kravatı bile zar zor bağlayabiliyor ve ben burada ona kendimi siktiriyorum.

Parmakları hâlâ bacağımın kalçamla birleştiği yerde kenetli, oradaki tendona masaj yapıyor. Konuştuğunda, sesini o kadar yükseltiyor ki

O kadar alçak ki anlamak için zorlanmam gerekiyor. "Bunu göreceğini biliyorsun, değil mi?"

Bakışlarını tutuyorum, içinde yüzen korkuyu görünce şaşırıyorum. Çıldıracağımdan ya da onu suçlayacağımdan endişeleniyor. Ama gerçek şu ki, izlenmeye o kadar alıştım ki, artık bunu varsaymak doğamda var, özellikle de bu evde. Aklımın bir köşesinde kameranın tam olarak nerede olduğunu merak ediyorum ama gözlerini sol tarafımızdaki kitaplığa doğru kısa bir süre kaydırması yeterli bir kanıt.

Başımı eğerek, "Tabii ki" diye cevap veriyorum.

Neredeyse rahatlamış olduğu kadar şaşırmış görünüyor. "Onun yapmasını istiyorsun," diye fark ediyor, gözleri yüzümü arıyor.

Dudağımı ısırıyorum, Killian'ın içimde yumuşadığını hissetsem bile hala titriyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" Rahatsız etseydi adil olurdu. Killian'ın odama girmesine izin vermeyeceğim -henüz değil- ama babasını kızdırmak için onu kullanacağım. Daniel'a ona ait olmadığımı göstermek için. Burada kaybettiğim benlik duygusunu geri almak için, saf ve güçsüz küçük bir kız olarak bu odaya hapsolmak için.

Killian'ın cevabı yavaş, kötü niyetli bir gülümseme şeklinde geliyor, kalçalarını geriye doğru gevşetiyor ve beni boş bırakıyor. Sadece gerçekten boş değilim. Külotumun ağını düzeltip avucunu ortama bastırarak kulağıma fısıldadığında bana bunu hatırlatıyor: "Yemeğin geri kalanında döllerimin içinde otur ve ödeşmiş olalım."

Sesinin alçak tonundan ürperiyorum -başımı salladığımda gözlerindeki karanlık memnuniyet parıltısından- ve pantolonunu giymesine yardım ediyorum. Yemek odasına döndüğümde rahatsız ve aşağılanmış olmalıyım ama bacaklarımın arasındaki yapışkan sıcaklık bir rahatlık-güvenlik sağlıyor.

Bölgesini işaretleyen bir aslan gibi, Killian beni sahiplendi.

Ve babası da dahil olmak üzere odadaki herkes bunu bilecek.

4

KILLIAN

"HÂLÂ DIŞARIDA MISIN?" Tristian homurdanarak soruyor. Onu görmezden geliyorum ve odayı geçip doğruca bara yöneliyorum. Hem karnımdaki ağrı hem de bütün öğleden sonra babamla uğraşmak zorunda olmam şişenin tamamını devirmek istememe neden oluyor ama bunun yerine üç shot bardağı çıkarıyorum.

Story eve vardığımızda doğruca odasına gitti ve kapıyı arkasından kilitledi. Daniel'ın ofisinde aramızda her ne geçtiyse, belli ki burada geçerli değil. Zaten bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum.

En azından biriyle yattım, ki bu iki zavallı piç için söyleyebileceğimden daha fazla.

"Yani? Bize kendi şartlarında olacağını söyledi." Gözlükleri parmaklarımın arasına sıkıştırıp oturma alanına geri götürüyorum. Rath kanepede Tristian'ın yanına yayılmış, gevşek ve halsiz görünüyor. İkisine de birer kadeh veriyorum ve yüzümü buruşturarak koltuğa uzanıyorum. Tamam, Story'yi masaya koyarken biraz aşırıya kaçmış olabilirim. Pişman olduğumdan değil. O kadar ateşliydi ki, bacaklarını benim için açmış, sikimi çıkarıp beni kendine çekerken parmakları sabırsızlıkla titriyordu. Story'yi uyurken becermenin en güzel yanı, kontrolün tamamen bende olması. Onu istediğim şekilde benim yapabilirim. Ama Story'yi uyanıkken becermenin özelliği, bunun kısa, çılgınca bir dizi elektrikli sürprizden oluşmasıdır. O uyanıkken, sadece *onun* istediği şekilde benim olmasını sağlayabilirim. Peki bu?

İkisinden daha iyi olabilir.

Gerçi bu konudaki fikrim, onun benim olmak istediği gerçeğiyle biraz karışmış olabilir. Yine de güzel bir akşam yemeği, iyi bir viski ve gerçekten harika bir intikam seksi haftalardır kendimi bu kadar rahat hissetmediğim anlamına geliyor.

Peki neden şu lanet olası kilitli kapıyı düşünmeyi bırakamıyorum?

"Yemek sırasında olan bu muydu?" Rath içkiyi masaya koymadan önce uzun bir süre içkiye bakarak soruyor. "Onun şartları mı?"

"Bu mu?" Yanan sıvıyı geri yutuyorum. "Bu terapiydi."

Rath şüpheci bir kaşını kaldırır. "İnsanların genellikle penisleriyle terapi yaptıklarını sanmıyorum."

"İçeri girdiğinde Daniel'ın yüzünü gördün mü? Dişini kıracak sandım, dişlerini öyle sert gıcırdatıyordu ki." Tristian güler ve Rath'ın shot'ını masanın üzerinden alır. "Şükran Günü yemeğinde Story'yi siktin." Kadeh kaldırmak için bardağı kaldırıyor. "Taşaklı adamsın dostum. Kocaman taşakların var."

"O kadar belli miydi?" Aralarına bakarak soruyorum. Gerçekten umursadığımdan değil. Babam muhtemelen videoyu çoktan izlemiştir ve bir parçam bunun hissettirdiği kadar kavurucu sıcak görünüp görünemeyeceğini merak ediyor. Daha büyük bir parçam ise bunun olamayacağını biliyor. O elbisenin askılarını koparmamamın bir sebebi vardı. Ne yaptığımızı bilmesini istemiş olabiliriz ama gerisi sadece ve sadece bize aitti.

"Annesinin fark ettiğini sanmıyorum," diyor Rath gözlerini devirerek. "Tris'le flört etmekle çok meşguldü."

Tristian buna katılmıyor, "Üvey oğlunun diğer odada tatlı kızını kirlettiği gerçeğinden dikkatini dağıtmaya çalışıyordum. Bir şey değil, bu arada."

Başımı sallıyorum, neden açıklama yapmam gerektiğinden emin değilim ama yapmalıymışım gibi hissediyorum. "Kontrolünü geri kazanması gereken tek kişi biz değiliz. Babam o ipleri ben daha varlığından bile haberdar değilken çekiyormuş. O oda, o ofis, orada bir şeyler oldu. Elbette seviştik ama benimle ilgili değildi. Bu bir mesajdı."

Rath alaycı bir şekilde gülümser. "Seni kullandığını mı söylüyorsun?"

"Ucuz bir et parçası gibi," diye ekliyor Tristian, gözleri neşeyle dans ederek. "Buna saygı duyuyorum."

Gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum ve kendime bir kadeh daha dolduruyorum. "Babamın söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun? Cartwright'ın

Bu işin içinde mi? Dükler mi?"

Tristian iç çekiyor, aniden yorgun görünüyor. "Dostum, kim bilir. Buradaki kardeşliklerde kendi dramamız var, ama Krallar? Onlar işi başka bir boyuta taşıyor. Cinayetin bunun bir parçası olacağını düşünmemiştim ama bu beni şok etmezdi. Kralların nasıl yaratıldığını hepimiz biliyoruz."

Rath'ın gözleri kısılır. "Yine de gerçek bir neden yok. Dükler ve Lordlar tam olarak kucak arkadaşı sayılmazlar ama birbirimize alan tanırız ki bunu diğer evler için söyleyemem." Bardağı görmezden gelerek ona doğru kayıyorum. Arkasına yaslandı, yüzü dalgındı. "Daniel'ı dışarı çıkarmak isteyecek biri varsa o da sensin. Varis sensin."

"Evet, ama ben istemiyorum." Bu doğru, ama boşuna olduğunu da biliyorum. Futbol - buradan çıkmak - bunların hepsi uzak bir ihtimal. Güney Yakası'nın içimde dokunaçları var, derin ve acı verici bir şekilde yapışmışlar.

"Hayır, ama bir düşün," diye devam ediyor Rath ve gözlerinde yeniden hayat kıvılcımları görmek beni şaşırtıyor. "En açık, en bariz nedene sahipsin. Daniel senin hanımınla uğraşıyor. Onun ayak yalayıcı askeri seni öldürmeye çalışıyor. Ayrıca, şu baş harfler? Bu Daniel'la ilgili değil. Seninle ilgili." Başını geri çekerek ekliyor, "Bu bizimle ilgili. Dördümüzle ilgili. Birisi Daniel'ın bizim sorumlu olduğumuzu düşünmesini istedi. Ama neden? Hepimizi birbirimize kızdırmak için mi? Buradaki son oyun ne?"

"Tüm bunların arkasında kimin olduğunu bulmamız gerekecek," diye cevap verdim. "Şakağıma kimin silah doğrulttuğunu bilmemek hoşuma gitmiyor."

Tristian tavanı işaret ederek, "Yeri gelmişken, Story olmadan bu konu hakkında konuşmamalıyız," diyor. "Söz vermiştik."

"O olmadan herhangi bir hamle yapmaya niyetim yok."

Kütüphanenin kapısı çalınıyor ve Martin'i kapıda görünce irkilerek ona bakıyoruz. Kazak ve haki pantolon giymiş, rahat giyimli biri. Elinde bir zarf var.

"Bu saatte burada ne işin var?" Bardağımı yere bırakarak sordum. "Bugün Şükran Günü. Sana izin vermiyorlar mı?"

Lordlar Martin'i işe aldılar ve o da başta biz olmak üzere kardeşlik için hukuk danışmanlığı yapıyor. Ama söylenenlere göre, bizim onun işiyle hiçbir alakamız yok. Babam Kral'ın bile bu işle uzaktan yakından alakası yok. Martin'in firması LDZ'yi biz bu işe dahil olmadan çok önce temsil ediyordu. Böyle bir geleneğin iki kere bile düşünülmemesi Forsyth'in bu şehirdeki yerinin bir kanıtıdır. İhtiyacımız olduğunda bize hizmet etmek için burada.

"Birkaç saatimi aldı," diyor. "Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum."

"Evet, pastadan sonra rezervasyon yaptırdık," diyor Rath, bir elini karnına dayayarak. "Bir saat daha baba-oğul-step-Lady gerginliği yaşamak kimsenin iyi vakit geçirme fikri değil."

"Şey," diyor odaya girerken. "Marcus'un taburcu evraklarını bırakmak istedim. O iyi olacak."

Hatırlayarak zarfa göz kırpıyorum. Üçümüz daha acil meselelerle biraz meşguldük ama LDZ yoluna devam ediyor. Daha kıdemli çocuklardan bazıları geçen hafta Counts'a karşı bir eşek şakası düzenlemiş, rakip kardeşlik üyelerinin poker oyununu tuzağa düşürmüştü. Marcus olay yerinden hızla uzaklaşırken yakalanmış ve nezaketle suçu üstlenmişti.

"Onu çıkardınız mı?" Zarfın içindekilere üstünkörü bir bakış atarak soruyorum.

Martin'in yanıtı "Tabii ki yaptım," oluyor. Bu konuda kibirli bile görünmüyor, sadece gerçekçi. Şakağına vurarak bilgece şöyle der: "İyi bir avukat kanunu bilir. Ama büyük bir avukat yargıcı tanır."

Tristian ve Rath alçak sesle, minnettar bir kıkırdamayı paylaşıyorlar, ama bu benim gözlerimin şüpheyle gerilmesine neden oluyor. "Çok fazla insan tanıyorsun, değil mi?" Ayağa kalkmak için yer değiştiriyorum, yan tarafımdaki çekiştirmeden dolayı yüzüm buruşuyor. Alkol ve haplar tüm acıyı kesmeye yetmiyor. Kıvrılmamış gömleğimin eteklerini kaldırıyorum ve iyileşmiş kurşun yarasını ortaya çıkarıyorum. Martin'in ifadesi nötr, dikkatle kaşlarını eğmekten başka bir şey yapmıyor. "Bunu bana kimin yaptığını biliyor musun?" diye sordum.

Bakışları yaraya ve tekrar yüzüme kayıyor. "Bazı dedikodular var efendim. Dedikodu falan."

Tristian bunun üzerine öne doğru eğilir. "İnsanlar ne diyor?"

Martin içimden geçenleri onaylarcasına başını salladı. "Dedikodulara pek itibar etmem ama Lord Killian vuruldu ve o zamandan beri Nick Hoplite'ı kimse görmedi. Bu iki durumun nasıl bağlantılı olabileceğine dair çeşitli spekülasyonlar var."

Bir tahminde bulundum. "Onu benim öldürdüğümü düşünüyorlar."

Martin gözünü bile kırpmadı. "İşin özü bu."

Gömleğimi indirerek, "Ben yapmadım."

diyorum.

Bu Story'e ait.

Omuz silkiyor. "Bırakalım da senin yaptığını düşünsünler. Derneğin diğer evlere misilleme yapmak için bu kadar iyi organize olduğunu hiç görmemiştim. Kurulu gördünüz mü? O çocuklar kana susamış."

"Bekle," diyor Rath, kaşlarının arasında bir çukur beliriyor. "Diğer kardeşliklerin de işin içinde olduğunu mu düşünüyorlar?"

Martin'in gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Öyle değil mi?"

Tristian ve ben gözlerimizle kısa ve öz bir tartışma yaptık ama karar veren ben oldum: "Haklısın Martin. Bırak ne düşünürlerse düşünsünler." Oyun söz konusu olduğunda tembellik ediyoruz, bu yüzden kardeşliği ateşlemek sadece bize fayda sağlayabilir. Ayrıca, gerçekler dedikodulardan çok da uzak değil. Çirkin Nick'i ben öldürmedim ama şansım olsa ben öldürürdüm ve beni öldürenle Viv'i öldüren aynı kişi. Babam bile başka bir evden şüpheleniyor. Beni ilgilendirmez. "Ne duyduğunu ya da ne kadarını bildiğini bilmiyorum ama beni kimin öldürttüğüne dair başka dedikodular duyarsan bilmek istiyorum. Derhal."

"Evet, efendim."

Başımı sallayarak onu uzaklaştırıyorum. Yavaşça bir adım geri atıyor ve sonra süzülerek uzaklaşıyor. Bir dakika sonra ön kapı bir tıkırtıyla açılıp kapanıyor. Koltuğuma geri dönüp kendimi yavaşça indiriyorum.

"Bana mı öyle geliyor yoksa gerçekten sakin miydi?" Viski şişesini kaldırarak sordum.

"Kıçına yapışmış Martin mi? O her zaman çok sakindir," diyor Rath. "Neden?"

"Her zamankinden daha sakin," diye açıklıyorum. Tristian bana bakıyor. "Sen paranoyaksın."

"Evet, paranoyak oldum." Şişeyi ağzıma götürüyorum ve kocaman bir yudum alıyorum. "Martin'in eve, kameralara, bilgisayarlarımıza erişimi var. Bunu hiç düşündün mü?"

Rath iç çekerek ayağa kalkıyor ve şişeyi elimden alıyor. "Paranoya seni öldürtecek. Story'nin canını yakacak. Biz lorduz. Mantıklıyız. Hesaplı. Kontrollüyüz." Şişeyi bara taşıyor, kapağını kapıyor ve yerine koyuyor. "Bunu yapan orospu çocuğunu bulacağız ve onu alaşağı edeceğiz. Ama öğrenene kadar, bunu doğru şekilde yapacağız."

"Ayıklık sana bunu mu yapıyor?" Tristian soruyor. "Çünkü sanırım sen evin madde çöplüğü olduğunda daha çok hoşuma gidiyor."

"Siktir git." Rath kapıya yönelir ve ona parmağını gösterir. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Aynen." Tristian takip ediyor, durup bana bakıyor. "Gerçekten iyi bir gece uykusuna ihtiyacın var, Katil."

"Biliyorum." Başını sallayıp koridorda gözden kaybolmadan önce uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Haklıydı. Uyumam gerekiyor. Bu hafta sonu oynamayacak olsam bile, takımla seyahat etmek zorundayım, ama bu beni ikinci kata gönderen dürtüyü bastırmıyor. Kapıyı test etmek için. Koridoru adımlamak için.

Buraya sadece beni içeri almasını umarak gelmedim. Başka kimsenin girmediğinden emin olmak için buradayım.

Koridorda üçüncü kez aşağı yukarı dolaşırken odama bakıyorum ve yatağımın ayak ucunda bir şey görüyorum. Görev yerimden ayrılıp odaya geçiyorum, merakım beni yeniyor. Eşyaları tanımam ya da onları oraya kimin koyduğunu bilmem uzun sürmüyor. Tüm batıl inançlarım düzgün bir şekilde sıralanmıştı: çoraplar, gitar teli, beyzbol kartı ve sakız.

Kurdele.

Onları benden aldığı geceyi düşünüyorum, hafızamın kenarları hâlâ bulanık. Hikaye o gece beni iyi yakaladı. Beni iyi de sikti. En çok hatırladığım şey bu. Bana *her şeyi* yapabilirdi ve yaptı da. Beni bağladı, eşyalarımı çaldı ve sırlarımı açığa vurmamı sağladı. Ama aynı zamanda üstüme tırmandı, vücudunu sikimin üzerine sardı ve beni sertçe becerdi. Küçük kardeş sadece intikam için burada değil. Bunu artık biliyorum. Daha fazlasını istiyor. Bizi istiyor.

Kimsenin onu bir daha bizden alamayacağından emin olmak için buradayım.

5

RATH

VUR BENI.

Etrafıma uzun uzun bakıyorum, ayağım bir hamburger paketinin üzerinde çıtırdıyor. Şükran Günü'nden sonraki gün. Killian gitmiş ve ben hâlâ ayığım, odamı temizlemeye karar vermemin iki nedeni de bu. Anal retentif bir ucube olan Killer'ın dağınıklığımı görmezden gelmekten mutlu olduğu bir şey var, ta ki ben bu konuda bir şeyler yapmaya niyetlendiğim noktaya kadar, işte o zaman bir tatbikat eğitmenine dönüşüyor. Birinin bir pisliği temizlemesini izlemek, temizlemesinden daha zordur ve ben de bu saçmalık için havamda değilim, bu yüzden yerimdeki döküntüleri toplamak için Houston yolunu yarılayana kadar bekliyorum.

Pasaklı biriyim ama itiraf etmeliyim ki bu durum benim için bile çok kötü. Görev yavaş ilerliyor, çünkü tüm boşlarımı, eski yiyeceklerimi ve kirli kıyafetlerimi toplamaktansa bir uçurumdan kuğu dalışı yapmayı tercih ediyorum.

Mide bulantısı durumu daha iyi yapmıyor. Neredeyse iki gündür hiç içki içmedim ve ayrıca hiç hap almadım ya da ot içmedim. Midemin soğuk hindiyle ilgili bir fikri var ve bu, bütün gün tuvaletimin üzerinde kuru kusmama benziyor. Leydimiz ayıklığın bana uygun olmadığını çok çabuk öğrenecek.

Çöpler için bir yığın yapıyorum, sonra aşağıya götürülmesi gereken boklar için bir yığın yapıyorum ve sonra bir sigara için duraklıyorum, penceremin yarısına kadar eğilerek içiyorum.

İki saat sonra, ikinci katın sahanlığında Story'ye rastladım.

Kollarımda üç şişe içki taşıyorum. Votkanın yarısı boş, ama viski neredeyse dolu ve üçüncüsü de utanç verici bir şekilde neredeyse boş bir ucuz malt likör şişesi.

Evet, çocuğu South Side'dan çıkarabilirsin.

Duraklıyor, gözleri şişelere takılıyor ve sonra şöyle bir şey yapıyor. Kaş çatma olarak adlandırılamayacak kadar sinirli, ama onaylamama ve incinme kokuyor ve beni çok kızdırıyor.

Ben daha açıklama yapamadan topuklarının üzerinde dönüyor ve merdivenlerden aşağı iniyor, at kuyruğu arkasından sallanıyor.

"Sen de siktir git," diye mırıldandım.

Dün gece beni aramadı. Muhtemelen haftalardır cızırtılı bağlantı üzerinden konuşmadığımız ilk geceydi, birimiz ya da her ikimiz de genellikle elimizi pantolonumuza sokarız ve diğerimiz hoparlöre bir sapık gibi sertçe nefes alırken ayrılırız. Bu aramaların ne olduğunu görecek kadar akıllıyım. Bütün gün burada gergin ve huzursuz dolaşıyoruz, liminal alanlarda birbirimizin yörüngesinde dönüyoruz ve güzel bir orgazm katarsise en yakın şeyimiz. Bu sabah hayal kırıklığımın üzerinde duracak kadar uzun süre uyanık değildim, bitkin ve midem bulanıyordu, kendime izin vermeyeceğim bir kayıtsızlık arzusuyla.

Benim hakkımda otomatik olarak en kötüsünü düşündüğünden değil. Bunu hak ettiğime eminim. Sanki onu yeterince önemsediğim ve istediğim için üç gün boyunca ayık kalmalıymışım gibi benden bir tür beklenti içine giriyor. Sanki onun yatakta yanımda tam bir gece uykusu çekmesi bu zahmete değecekmiş gibi.

En çok da muhtemelen haklı olduğu için sinirleniyorum.

Şansım bariz bir şekilde yaver gitmediğinden, hepsini mutfağa yığdığımda ve lavaboya dökmeye başladığımda, sıvının giderde kaybolmasını öfkeyle izlediğimde hiçbir yerde görünmüyor. Tristian'ın ya da Killer'ın kolayca tadını çıkarabileceği mükemmel likör israfı, ama aniden şişelerin görüntüsü içimde kusma isteği uyandırıyor.

"Sakın buna cüret etme."

Omzumun üzerinden baktığımda Bayan Crane'in kilerden çıktığını görüyorum. "Onları istiyor musun?"

Şişelere bakmıyor bile. "İstediğim tek şey, şu anda midenizin dibini işgal eden kokuşmuş çamuru temizliyor olmamak. Eğer kusarsan, kovayı bulup paspasla temizleyebilirsin.

kendin. Yapacak daha iyi işlerim var." 'Daha iyi şeyler' parmaklarının arasına sıkıştırdığı yakılmamış sigara gibi görünüyor.

Lavaboya dönüp bileğimi alnımda gezdiriyorum. "Merak etme. Ortaya çıkacak hiçbir şey kalmadı."

Uzun bir sessizlik oluyor ve sonra yüksek sesle, acı dolu bir iç çekiyor. "Bunu bitir ve beni takip et."

Formika masaya bakıyorum, midem bir kez daha bulanıyor. Kraker ve zencefilli gazozları görmek bile midemi bulandırıyor ama Bayan Crane onları daha da yaklaştırıyor.

"Şu anda öyle görünmüyor ama düzelecek," diye garanti veriyor, buna ihtiyacı olduğu için sinirli görünüyor. Odaları düzenli ve loş ışıklı; buraya davet edildiğime şaşırarak etrafa bakmaya devam ediyorum. Bayan Crane tam olarak annelik yapacak biri değil ama nadiren de olsa böyle anları oluyor. Ne yazık ki ben de onlardan birinin kurbanı olmuş gibiyim. "Yaşayanlar diyarına geri döndürmek zorunda kaldığım ilk vıcık vıcık sarhoşun sen olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sarhoş değilim."

Ben bir krakerin köşesini temkinli bir şekilde çıtırdatana kadar elini çırpıyor. "Daha kötülerini de gördüm. Bir keresinde öyle bir kız vardı ki, lanet olası bir iblis tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Onu kendine getirmek bir hafta sürdü."

Krakeri kemirirken merak ediyorum, "Öyle mi? Peki şimdi nerede?"

Bayan Crane zencefilli biraya başını sallıyor. "Belli ki Velvet Hideaway'i işletiyor."

"Augustine?" Yüzümü buruşturmamın nedeni krakerin mideme vurması mı yoksa Daniel'ın yeni parlak hanımından bahsetmesi mi bilemiyorum. "Eskiden keş olduğunu bilmiyordum."

"Kızlarımdan bazıları yaptı," diye cevap veriyor, gözleri uzaklara dalarak. "Pezevenkler böyledir, bilirsin. Bir kızı uyuşturucuya alıştırırsın ve kendine küçük bir evcil hayvan bulmuş olursun. Bununla onlara ödeme yapabilir, bununla onları cezalandırabilir, bununla onları kısa bir tasma ile tutabilirsiniz."

"Baban kızlarına böyle mi yapardı?" Genelde ona Bay Crane hakkında soru sormazdım ama genelde onun özel odasına da girmezdim. Sorular onu boktan bir ruh haline sokmaktan başka bir işe yaramıyor, ki sanırım bu anlaşılabilir bir şey. Kocanızı bıçaklayarak öldürdüğünüzde, muhtemelen

onun varlığını unutmak için. Ancak eski düzenleri bir efsaneydi ve Bay Crane operasyonun sahibi olsa da, Bayan Crane bunun arkasındaki simgeydi.

Sorudan rahatsız olmuş gibi görünmüyor, hafifçe başını sallıyor. "Ah, evet. Hiçbir tasma onun altında değildi. Onunla oraya sürüklediği zavallı yeni hayvan parçası arasında dururken kaç tane dayak yediğimi anlatamam."

Lanet olsun.

Şimdi boktan bir ruh *halindeyim.*

"Senin için iyi olur." diye ekleyince daha da iyi olmuyor. "Kim?"

Zaten bildiğim halde soruyorum.

"Benim Auggy'm." Kahve fincanından yavaş ve düşünceli bir yudum alıyor. "Sert kız. Disiplinli. Çalışkan. Güvenebileceğin biri. Hepsini geride bırakabilmemin tek nedeni bu. Kızlarımın onunla emin ellerde olacağını biliyorum." Çenesini aşağı doğru eğerek kendini beğenmiş bir tavırla, "Ve genelevime ilk girdiğin andan beri gözü senin üzerindeydi, piercingli küçük sik surat ve her şey." Bana uzun, etkilenmemiş bir bakış attı. "Ben de pek çekici bulmuyorum. Ama kızın aşık olduğunu inkar edemem."

"Auggy'yi istemiyorum." Bunu kesin bir dille söyledim. Ona yıllar önce sahip olabilirdim, aptal değilim. Çekici ve disiplinli olabilir ama hiçbir zaman kurnaz olmadı. Bu konuda tam bir pislik olmamak için elimden geleni yaptım, ama gerçek şu ki, çabuk eskidi.

"Tabii ki bilmiyorsun. Çünkü sende beyin yerine bok var." Burnunu çekiyor, kupasının kenarını inceliyor. "En azından amına sikini sokan her erkeği baltayla öldürmek isteyen bir psikopat tarafından avlanmıyor."

Homurdanıyorum. "Muhtemelen kimsenin o kadar baltası olmadığı içindir."

Gözleri parlıyor ve başka biri olsa bu öfke gibi görünürdü. "Bana bak, seni fare suratlı soysuz. Güvenli olanı seçmekte yanlış bir şey yok. Bazen bu Daniel Payne için çalışmak anlamına gelir. Bazen de sana değer verecek kadar aptal birine razı olmak anlamına gelir."

Ona bir dizi hızlı ve şaşkın göz kırpıyorum. "Özür dilerim, tüm bunlar aslında zekice gizlenmiş bir endişe ifadesi mi?"

Bunu tamamen görmezden geliyor. "Auggy'min tecrübeli olmasının senin için ne önemi var? O kızın seni dizlerinin üstüne çöktürecek yetenekleri var. Pipetle karpuz bile emebilir. Ve Tanrı bilir

Yukarıdaki Pollyanna'nın o sıska kalçalarını sana sarmak için acelesi yok."

Lanet olsun.

Bayan Crane o kadar uzun süredir bu işin dışında ki kızlarının onun için her zaman bir üründen fazlası olduğunu unutmak kolay. Onları kızları olarak mı yoksa kendi elleriyle işlediği sanat eserleri olarak mı gördüğünü hiçbir zaman anlayamadım.

Her iki şekilde de, belli ki hakarete uğramış.

Yavaşça başlıyorum, "Delores..." Bayan Crane'in ilk adını kaç kez kullandığımı bir elin parmakları kadar sayabilirim ama burada gerekli görünüyor. Bana en iyi kızını vermeye çalıştı. Muhtemelen bu, hesaplamaya bile hazır olmadığım bir sevgi gösterisi. "Auggy'nin hiçbir sorunu yok. Acele ettiği için bile değil, sadece-" Duraklıyorum, söylemek istediğim kelimelerin aptalca geleceğini fark ediyorum.

Kendimi onun için müzik çalarken hayal edemiyorum.

Onu odanın öbür ucundan izlediğimi, uyurken bana sarıldığını ya da onu banyoya çekip bir yandan esrar içerken bir yandan da omuzlarındaki gerginliği ovduğumu hayal edemiyorum. Onu becerirken gözlerinin içine bakma isteğiyle dolup taştığımı, çok açıkta kalacağından endişelendiğimi ama bunu umursamadığımı hayal edemiyorum. Onun benim olduğunu hayal edemiyorum, ben de onun olduğumu hayal edemiyorum.

Story'deki gibi değil.

Bayan Crane bunu anlamaz. Kızlarına daha önce de erkekler ayarlamıştı. Onlara iyi bakacak, doğru davranacak, fahişelikten uzak tutacak iyi adamlar.

-South Side'dan uzakta. Bu teklif muhtemelen bana yapabileceği en büyük iltifat, çünkü onun gibi insanlar için ilişkiler budur; uygun ve mantıklı oldukları için yapılan düzenlemeler. Auggy'nin beni bu kadar çok istemesinin nedeni bu, çünkü belki de Bayan Crane için gerçekten bir kız çocuğu gibi, ama aynı zamanda onun yıpranmış, kaba elleriyle şekillendirilmiş bir sanat eseri.

Dikkatlice açıklıyorum, "Orada kıvılcım yok. Eğer buna izin verirsem, tam da bunu yapmış olurum. Yerleşmek." Acıyla merak ediyorum, "Bunu yeterince yapmıyor muyum?"

Bana bakarken ağzı bir cüzdanla buruşuyor. Yüzümde ne gördüğünden emin değilim, ama her ne ise bakışlarındaki koru yok ediyor. "Evet, süslü okulun ve zengin arkadaşlarınla malikanende gerçekten zorlanıyorsun." Dudaklarında bir kıvrılma var.

Kapıya doğru bakıyor ve ilk başta bunun benim için olduğunu düşünüyorum. Ama sonra, "Burada yaşamak bizi yumuşak, çürümüş küçük pislikler yaptı, değil mi?" diyor.

Bir kraker daha ısırdım. "Muhtemelen."

"Sence ne kadar olmuştur?" diye soruyor, gözleri kararmış, "ayakkabılarınla uyumayalı?"

Ona alçak sesle kıkırdıyorum. Bu artık eski bir Güney Yakası deyimi ama daha az doğru değil. Bizim geldiğimiz mahallelerdeki insanlar ayakkabılarıyla uyurlar, böylece her an kaçabilirler. "Buraya taşındığımdan beri uyumadım," diye itiraf ediyorum. Ama bir bakıma buna alışmıştım. Tristian'ın ya da Killer'ın evinde yatıya kaldığım zamanlarda ayakkabılarım olmadan uyumak yanlış geliyordu, ama bunu denediğimde bana nasıl bakacaklarını düşünmek daha da yanlıştı. Uzun zaman sonra, güvenlik ve ev arasındaki çizgiyi ve tam olarak o çizgiyi geçtiğim anı kavramsallaştırmak o kadar da zor değildi. "Sen mi?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "Hiç durmadım."

O kadarını tahmin etmiştim ama yine de içimde hayal kırıklığına uğramış bir ağırlık hissediyorum. "Katil haklı, biliyorsun. Burası senin için güvenli olmayabilir, bu yüzden gitmen gerekiyorsa-"

"'Güvenli' umurumda bile değil," diye küçümseyerek öne doğru atılıyor. "Hayatımda bir gün bile öyle olmadım. Yaşlı ve yorgun olabilirim ama aptal değilim. O kapıdan çıktığım anda başıma ödül konacak. Bir düzine ya da daha fazla paranoyak yaşlı adam kirişlerde kafamı temiz bir atışla koparmak için fırsat kolluyor. Buraya beni korkuttuğu için mi geldiğimi düşünüyorsun, evlat?" Bana uzun ve meydan okuyan bir bakış fırlattı. "Ölmekten korkmuyorum. Sen daha annenin yırtık çarşafında bir leke bile değilken ben yaratıcımla barıştım. Ölüm senin için olduğu kadar benim için de geliyor. Şu anda önemli olan tek şey ne için öleceğim."

"Buraya bizim için ölmeye gelmediğin kesin," diye itiraz ediyorum.

Bakışları uzaklara dalarken bir anlık sessizlik oluyor, yüzünde dalgın bir ifade beliriyor. "Buraya geldim çünkü Daniel Payne gibi pislikler için Güney Yakası'ndaki kadınları eğitmekten bıkmıştım. Ben ve kızlarım, asla yönetme şansımız olmayan bir imparatorluk kurmak için çok çalıştık. Birini devirince yerine bir başkası geliyor." Elini keskin, sinirli bir hareketle salladı. "Adamları bıçaklayarak öldürmeye devam edemem."

Homurdanıyorum. "Bu tavırla olmaz." İlk defa aklıma geliyor, belki de kocasını sadece büyük bir pislik olduğu için öldürmemişti. Belki de her şeyin kendisine miras kalacağını, kendi bildiği gibi yapacağını düşündü.

Ve sonra Daniel araya girip onu hapisten kurtarmak zorunda kaldı.

Bu ucuza gelmiyor.

"Şimdi de Daniel için çalışan kadınları öldüren bir psikopatımız var. Onun gibiler için tekrar çalışmaktansa kendimi elektrikli testereyle becermeyi tercih ederim ama beni dinle evlat." Bana bir parmağını sallıyor. "Auggy'ye ya da diğer kızlarımdan birine bir şey olursa, uyuduğum o ayakkabıları huysuz yaşlı kıçımı onlara geri götürmek için kullanacağım ve üçünüzden hiçbiri beni durduramayacak. Duydunuz mu?"

Yani bu sadece benim daha güvenli bir vajinaya gözümü dikmemle ilgili değil.

Auggy'nin yanında birini istiyor. Ona göz kulak olacak, onu koruyacak, kollayacak birini. Bu tam bir şaka, çünkü son altı haftadır kafam güzel ve sarhoştum. Her şeyin olabileceğini ve benim bunu durduracak konumda olamayacağımı fark ettiğimde midemde ağır ve endişe verici bir şey çalkalanıyor. Killer ve Tristian benim boşluğumu doldurmak için oradaydılar ama ben hiçbir şeyi koruyamıyordum. Ben zayıf bir halkaydım. Bir delik.

Birdenbire Bayan Crane'in teklifinde saklı olan onayı hak etmediğimi hissettim. Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırarak söz veriyorum: "Hideaway'i daha yakından izlemeye çalışacağız. Ama bu adam her kimse, onlarla ilgilendiğini sanmıyorum. Bence sadece bizi kızdırmak istiyor." Ona bakarak ekliyorum: "Yani Auggy'ye ilgi göstermem durumu onun için daha da kötüleştirecek."

Pek rahatlamış görünmüyor ama yüzündeki çizgilerden gerginliğin bir kısmı siliniyor. "Bu senin umurunda değil. Sadece üst kattaki amcığın peşinde koşmayı tercih ediyorsun." Burnunu çekerek koltuğuna geri yaslanıyor. "Şaşırdığımı söyleyemem. Basit şeylerin peşine düşecek kadar içimizde yok. Pek çok şey olabilir ama kolay olan bunlardan biri değil."

"Beni deli ediyor," diye patladım, boş içki şişelerini düşünerek. "Uyuyamıyor ama bütün gün burada lanet bir zombi gibi dolaşmasına rağmen başka biriyle yatmayı reddediyor. Yani şimdi biz... tam olarak ne yapmalıyız? Biliyorsam ne olayım. Ya kendimizi kanıtlayacağız ya da aklının başına gelmesini bekleyeceğiz. Bu çok aptalca. Bir Leydi'ye sahip olmanın tüm amacı bu oyunları oynamak zorunda olmamak, ama işte buradayım, lanet olası bir maymun gibi dans ediyorum." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, Bayan Crane'in bana şaşkın şaşkın bakmasını umursamayacak kadar telaşlıyım. "Ve başka ne var biliyor musunuz? Ona kızması gereken kişi benim. Bana ne yaptığını duydun. Onu bu konuda zorluyor muyum? Tabii ki hayır."

"Sana anlatmaya çalıştım," diyor sigara paketine dokunarak. "Bir kadının karşılık vermeden önce katlanacağı çok şey vardır."

Story'den bahsettiği kadar kendinden de bahsettiğini anlamak için gözlerindeki karanlık parıltıyı fark etmeme gerek yok. "Peki ben ne yapacağım?" Bayan Crane'in burada bir bakış açısı olduğunu fark ederek soruyorum. "Onu nasıl yıpratabilirim?"

Boş zencefilli gazoz kutumu kaptığı gibi ayağa kalkıp çöp kutusuna götürüyor ve içine atıyor. "Haftalardır senin oyunlarını oynadı, seni sadist sik kafalı. Küçük bir maymun dansını kaldıramıyor musun? O zaman belki de Auggy'yi aramalısın. Tanrım, erkekler çok korkak. Senden gördüğümüz her şeye katlanıyoruz ve sen küçük bir şey için mızmızlanıyorsun-" Duraklıyor, gözlerini bana dikiyor. "Senden ne yapmanı istiyor?"

"Üç gün boyunca ayık kal."

Geçerken kafamın arkasına sert bir tokat attı. "Mutfağımdan defol git."

Kaşlarımı çatarak başımı tutuyorum. "Ben ciddiyim!"

Bana dik dik bakması ciddiyetten başka bir şey değil. "Onu nasıl 'yıpratacağını' mı bilmek istiyorsun? İşte sırrı, seni sarkık et çuvalı. Bilmiyorsun. O kızı gerçekten önemsiyor olsaydın, bir kez olsun onu geliştirmeyi denerdin. Bunun onun için bir oyun olduğunu düşünüyorsun çünkü sen ve zengin arkadaşların böyle çalışıyorsunuz. O oyun oynamıyor. İşi gücü başka bir şey olmak olan bir grup erkekten gerçek bir kırıntı bulmaya çalışıyor." "Lanet olası krakerlerimi ye ve çeneni kapa" diye mırıldanmak için başka tarafa bakarak alay ettiğinde, işin peşini bıraktığını anlıyorum.

Çoğunlukla.

Sonraki on dakika boyunca, yumuşak olduğum için beni azarlamasına izin verdim. Yeterince 'Güney Yakası' olmadığım için. Kadınlara karşı çok büyük bir pislik olduğum için. Korkak olduğum için. Yerleşmek istemediğimi iddia edip sonra da istediğim şey için çalışmak zorunda olduğumdan yakındığım için. Mercer ve Payne gibilerle yaşadığım ve onların artıklarını bir sokak köpeği gibi kabul ettiğim için. Bunu bir erkek gibi kabul ediyorum çünkü duymam gereken bir şey olduğunu biliyorum. Ben onların dünyasına ait değilim, onlar da benim dünyama ait değiller. Ama Bayan Crane'in bizim hakkımızda anlamadığı şey, buna ihtiyacımız olmadığı. Kendi dünyamızı kendimiz yaratacağız.

Ve Story'nin de bunun bir parçası olduğundan emin olacağım. Bu beni öldürse bile.

6

HIKAYE

"SAATI DOKUZ DOLAR MI?"

Barista yeşil vizörünü kaydırıp başını sallıyor. Benimle konuşurken çalışmayı bırakmıyor. Yerel kahve dükkanında Pazar öğle yemeği saatindeyiz ve hafta sonu tatilinde böyleyse, tüm öğrenciler kampüsteyken nasıl olacak? Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Asgari ücretten fazla" diye ekliyor. Bu konuda da pek memnun görünmüyor. "Sana haftada yirmi saat verebilirim."

Hem saat sayısı hem de ücret beni ürkütüyor. Çocuklar iş bulmam konusunda iyi davranıyorlar, hatta burayı öneriyorlar ama onlardan uzakta çok fazla saat geçirmemi istediklerinden şüpheliyim. Leydi olmak kabul ettiğim bir yükümlülük - oda ve yemek masraflarımı karşılıyor. Dersler ve kardeşlik görevleri arasında zaman ayırabilsem bile, vergilerden sonra haftada 180 dolardan az kazanmak okul harcımı ödemeye bile yetmiyor. Gerçeklerle yüzleşmem gerekiyor. Hiçbir giriş seviyesi iş öyle olmayacak.

Alternatif bu iken insanlar nasıl düzgün, ahlaki ve yasal bir yaşam sürdürebilirler?

Midem bulanıyor.

"Başvuru çevrimiçi," diyor ve bir sonraki müşteriye geçiyor. "Hafta sonuna kadar pozisyonu doldurmayı planlıyorum."

Ona belli belirsiz bir gülümsemeyle "Teşekkürler" diyorum ama başvurmayacağımı zaten biliyorum. Döndüğümde, pencerenin yanındaki köşede bir masada oturan Tristian ve Dimitri'yi görünce donup kalıyorum. Beni bırakıp kendi işlerine gitmelerini bekliyordum ama onun yerine Tristian'ın açık dizüstü bilgisayarının etrafında toplanmışlardı.

Yaklaştığımda nedenini anladım. Killian ekranda.

Gözlerimi kısarak, kızgınlığımı sindirmek için bir an duruyorum ama yavaşça gerginliğin omuzlarımdan kaymasına izin veriyorum. Artık evden uzaktayken her zamankinden daha yakınlar. Killian ağırlık odasında sakatlığını iyileştirmek için daha az zaman harcıyor ve potansiyel tehditlere karşı bölgeyi taramak için daha fazla zaman harcıyor. Ve bazen Dimitri'yi son birkaç haftadır karanlık, dumanlı yatak odasından çıkaran tek şeyin benim dışarı çıkma isteğim olduğunu düşünüyorum.

"Nasıl geçti?" Tristian ayağa kalkıp aralarındaki sandalyeyi benim için çekerek soruyor. Plastik bir paket servis kabı fark ediyorum ama gözümü kırpmıyorum. Tristian'ın gittiğimiz her yere kendi yemeğini getirmesine alışmıştım.

"Harika değil." Kardeşimin monitördeki görüntüsüne bakıyorum. Arka plandaki görüntüye bakılırsa, parlak ışıklı bir otel odasında, arkasındaki yatak zaten düzenli. Boş boş, acaba uyanıp kendi mi yaptı, yoksa hiç uyumadı mı diye düşünüyorum. "Etrafta işler var ama maaş ve çalışma saatleri berbat." Sandalyenin arkalığına yaslanıyorum. "Okul harcımı karşılayabilmemin tek yolu Velvet Hideaway'de çalışmak."

"Bunun şakasını bile yapma." Killian'ın sesi tiz hoparlörden bile sert çıkıyor. Taş gibi öfkesinin bir kısmının yüz hatlarından akıp gitmesi biraz zaman alıyor ama Dimitri'nin keskin bakışları bu sözler üzerine hâlâ içimi yakıyor. "Bunun başka bir çözümü var. Sen sadece bunu kabul etmeyi reddediyorsun."

"Haklısın. Onu almayı reddediyorum." Üvey kardeşimin gözlerini tutuyorum. Bu, Şükran Günü'nden beri yaptığımız ilk gerçek konuşma ve iki gün boyunca ofisteki seksin aramızdaki işleri yeniden karmaşıklaştırıp karmaşıklaştırmayacağı konusunda endişelendikten sonra, "Eğitimim için ödeme yapmıyorsun" diye ısrar etmenin hala kolay olduğunu görmek beni rahatlattı. Bunun Daniel'dan para almaktan bir farkı yok."

Tristian yemeğini bana doğru iterek, "Daniel'in parası değil, Lordların parası," diyor. Artık benim için sipariş vermiyor ama ne zaman fırsat bulsa yemeklerini benimle 'paylaşıyor'. İsteksizce bir dilim alıyorum

avokadoyu ağzıma attım. "Kullanmak bizim takdirimize bağlı. Sadece daha az ev partisi vereceğiz."

Başımı salladım. "Hayır. Bunu kendim yapmak istiyorum." Daniel'ın derneğin para kazanmasında parmağı olmamasına imkân yok.

Dimitri'nin gözleri dükkânda bir şeylerin izini sürüyor, ama onların nadir görülen net ve uyanık görüntüsü dikkatimi o kadar dağıtıyor ki, mırıltısını neredeyse kaçırıyorum. "Lanet olsun. Bu şakacı ne halt istiyor?"

Bakışlarını takip ediyorum ve bize doğru gelen bir adamı izliyorum. İçgüdüsel bir öfke ve mide bulantısı dalgası beni sarıyor ama önce nedenini bilmiyorum. Sadece o yüzü, o elmacık kemiklerini ve sırıtmak için kıvrılmış dudağını biliyorum. Hiç düşünmeden, bir içgüdü gibi Dimitri'nin yanına eğiliyorum.

Bir an gergin, sessiz bir durgunluk oluyor ve sonra Dimitri kolunu omuzlarıma atıp beni kendine yaklaştırıyor.

Uzun parmakları saçlarımla oynuyor. "Sorun yok bebeğim," diyor sessizce. "Nick gibi görünse de değil. Bu Simon, onun kardeşi."

Söylediği anda her şey yerine oturuyor. Ona bakmak neden Hideaway'deki o günün anılarını çağrıştırıyor? Birdenbire burada çok fazla göz varmış gibi hissettirmesi. Dimitri'nin arkasına saklanma içgüdüsü. İlk bakışta bu adam Nick'e hiç benzemiyor. Daha koyu tenli ve daha temiz kesimli, muhtemelen daha yaşlı. Ama ne kadar yakından bakarsam, o kadar belli oluyor. Gözleri tamamen aynı. Yüzlerinin yapısı. Kendini tutuş şekli bile Nick'e benziyor, geniş omuzları mükemmel bir çizgi oluşturuyor, üçümüzü incelerken çenesini kaldırıyor.

Kapüşonlu sweatshirt'ü Yunan harfleriyle süslenmiş. DKS.

"Güzel Nick'in kardeşi *Duke'ten* mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Simon mı? Hayır," diye yanıtlıyor Killian homurdanarak. "O sadece sıradan bir öğrenci derneği üyesi." Simon'a tekrar bakıyorum ve aynı fikirde olmadığımı hissediyorum. Şu anda sadece bir frat çocuğu olabilir ama onda bir üstünlük var. Bir otorite. Bu tanıdık çünkü her gün bununla yaşıyorum. Bu adamın istekleri var.

"Ne istiyorsun Sy?" Tristian masaya ulaşmadan önce sorar. "Neden bir şey istediğimi düşünüyorsun?" diye sorar, yaklaşarak. Hatta
Nick'e benziyor, sesi mükemmel bir deadpan. "Öylece gelip merhaba diyemez miyim? Killian'ın sağlığı hakkında bilgi alabilir miyim? Nick oldukça kötü bir darbe aldığını söylüyor." Bu Simon denen adamın Killian'ı hiç umursamadığını hemen anlıyorum. Kendini üstün gören bir havası var, ama aynı zamanda bakışlarındaki can sıkıntısı, sanki bir saniye sonra daha ilginç bir şeye geçecekmiş gibi.

Killian hoparlörden, "İyileşiyor," diye cevap veriyor ve adam -Simon- ekranın diğer tarafında olduğunu fark edince irkilmiyor.

Yumuşak bir sesle ekliyor: "Şerefsiz babana karşı iyi iş çıkardın. Liseden beri asi küçük kardeşimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Belki idolünün bir çentik aşağı çekildiğini görmek mantıklı düşünmesini sağlar." Gözlerini bana dikti. "Ama aileyle uğraşmak her zaman kötüdür, değil mi?" Bakışlarının ağırlığı altında olmak sinir bozucu -çok yoğun bir şey- ama uzun sürmüyor. Kardeşinin tanımlamasına uyuyor: Güzel. Ama Nick'in aksine Simon güzelliği için çalışıyor. Çene hattı mükemmel bir şekilde sakallı. Tıraşını birkaç gün geciktirmiş birinin bakışı değil bu. Kasıtlı olarak bu uzunlukta tutan birinin bakışı - tertemiz, hatta belki de takıntılı bir şekilde. Bahse girerim saçının düzgünce kesilmiş yan kısımlarında da aynı şekildedir, ancak daha uzun olan üst kısımdaki kıvrım açıkça doğaldır. Benim tahminim bir ırktan olduğu yönünde. Bu beni o ve Nick hakkında meraklandırıyor. Hangi ebeveyni paylaşıyorlar?

"Buraya ne söylemeye geldiysen söyle Sy," diyor Dimitri, kolunu sıkarak, "ya da git."

Simon bir süre bizi izliyor, yüzü hiçbir şey ele vermiyor. "Güreş için hazır olup olmadığınızı bilmemiz gerekiyor." Gözleri yine benim üzerimde geziniyor. "Son tarih dündü, ama evlerimiz... *dostane olduğu için,* meşgul olduğunuzu düşünerek size haber vermek istedik."

"Güreş maçı mı?" Dimitri'ye fısıldadım.

Başını umursamazca sallıyor. "Hayır, LDZ bu yıl maça çıkmıyor."

"Öyle mi?" Simon gözlerini dikmiş beni süzüyor, bunun beni germesinden rahatsız olmuyor. "Çünkü leydiniz hakkında ortalıkta bir sürü dedikodu dolaşıyor. Bahisler şimdiden onun lehine dönmüş durumda."

"Bahisler?" Tristian ve Dimitri'nin arasına bakarak söylüyorum. "Neden önemli bir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissediyorum? Bir güreş maçının benimle ne ilgisi var?" Gerçekten de bir kardeşlik etkinliği el kitabı ya da günlük planlayıcı gibi bir şey olmalı. Gafil avlanmaktan bıktım.

Tristian bana bakarak, "Bu sadece aptal bir Kraliyet geleneği," diyor. "Bir grup piliç ringe çıkıyor ve boktan bir taç için güreşiyor. Buna Screw Year's Eve diyorlar ama yine de aptalca bir hayır işi gibi göstermeye çalışıyorlar. İnan bana, yapmak isteyeceğin bir şey değil." Ben ikna olmuş görünmeyince ekliyor: "Forsyth'teki diğer her şey gibi, tatiller bile işaretlenir ve markalanır.

Dükler yılbaşı gecesini alır. Prensler ise doğal olarak Sevgililer Günü'nü alırlar."

Killian alay eder. "Doğal olarak," ve sonra Simon kaşlarını kaldırarak "*Doğal olarak,*" diye yineliyor.

Tristian, "Kontlar 4 Temmuz'da büyük bir barbekü partisi düzenliyor," diye devam ediyor.

Dimitri araya girer, "Baronlar Cadılar Bayramı'nı sahiplendi." "Belli ki," diyor Killian biraz da kızgınlıkla. "Peki ya biz?" Ben soruyorum.

"Oh," Tristian'ın yüzü aydınlanıyor. "Büyük olanı alıyoruz: Noel."

Özümsenmesi gereken çok şey var ve muhtemelen Tristian'ın dikkat dağıtmak istediği de bu. Konuya geri dönelim.

"Bu benim yapmam gereken bir şey mi? Hanımefendinin görevlerinden biri mi?" Üçü de cevap vermeyince Simon'a baktım. "Diğer Kraliyet kadınları da katılıyor mu?"

Simon kardeşinden çok daha soğukkanlı, cevap vermeden önce diğerlerine bakıyor. Bana öyle geliyor ki izin istiyor. "Tabii ki öyle. Kapı kazanan kardeşliğin hayır kurumuna gidiyor ve Screw Year's Eve büyük bir kalabalık getiriyor." Ağzı karanlık, orantısız bir sırıtışla kıvrılıyor. "Düşes'e söyleme, ama her şey düşünüldüğünde, Kontes yenilmesi gereken kişi. Sokaktaki söylentiye göre sende et varmış."

"Sutton'ı kastediyorsun," diye açıklıyorum. "Tek ve yalnız olan."

Dimitri'nin kucağından öne doğru eğilerek ilgimi çekti. "Ve onunla... güreşmek zorunda kalacağım."

Simon bana bakıyor. "Planımız bu."

"Şiddetle."

Simon'ın gülümsemesi artar ama cevap veren Killian olur. "Story, bunun için **hiçbir** neden yok-"

Uzanıp dizüstü bilgisayarı kapattım. "Kumar oynanacağını mı söylüyorsun? Kazanan güreşçi ne kadar alacak?"

Simon omuz silkiyor. "Geçen yıl elli G'ye kadar çıktı."

"Hikâye," diyor Dimitri, beni kendine yaslamak için öne doğru eğilerek. "Sana bunu yaptırmayacağız."

"Beni evin kraliyet ailesinin önünde Sutton'la güreştirmek mi?" Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum. "Lanet olsun, bunu bedavaya yaparım."

Simon elindeki kahve fincanıyla bana işaret ediyor. "Gördün mü? Senin kızın ruhu var."

"O bir kız değil," diye tersliyor Tristian. "O bizim Leydimiz."

Ona ters ters baktım. "Haklısın. Bu da benim sorumluluklarımdan biri. Sözleşmemdeki bazı parametreleri değiştirmiş olmamız, gerektiği zaman yardım etmek istemediğim anlamına gelmiyor. Özellikle de hayır işlerinde." Ve özellikle de bu, yumruğumu Amcık'ın suratına indirmek anlamına geliyorsa. Beni kaçırıp tecavüzcü Perez'e tepside sunduğu için ona hâlâ bir borcum var. Simon'a başımı salladım. "Beni de yaz."

Bana çenesini kaldırarak başını sallıyor ve "Akıllı kadın" deyip uzaklaşıyor.

İkisi de mutlu görünmüyor.

"Bunu yapmamalıydın," diyor Tristian. "Düklerden biriyle konuşup senin adını listeden çıkarmalarını sağlayacağım."

"Neden?" Hararetle ısrar ediyorum, "İyi bir amaç için ve bana para kazandıracak. Bunu yapmak istiyorum!"

Tristian homurdanıyor, "Biz de bunu yapmanızı istemiyoruz."

Bir zamanlar Tristian'ın sesindeki bu ton -alçak, tehdit dolu- beni korkuturdu. Şimdi ise sadece tüylerimi diken diken ediyor. "Neden olmasın?"

Cevap veren Dimitri oluyor ve şimdi onun ne kadar hareketsiz ve katı olduğunu fark ediyorum. "Tanrım, anlamıyor musun? Bütün o piçlerin önünde seni böyle dolaşırken izlemek?"

"Ne gibi? Sürtük kostümü falan mı giydin?" Gözlerimi deviriyorum. "Ben aptal değilim Dimitri. Sömürücü olmasaydı, Royals'ın markası olmazdı."

"Bu sadece güreş değil," diyor Tristian. "Bu jöle güreşi."

"Kayganlaştırılmış, string-bikini, memeler dışarıda, seksi pantolon, saçma sapan güreş," diye ekliyor Dimitri, koltuğunda geriye doğru kayarak. "Kimse bunu güreş için izlemiyor, Story. Bu sadece sıradan bir şaplak bankası yemi."

"Ve sen bunun bir parçası olmayacaksın." Tristian bana sert bir bakış atıyor ve dizüstü bilgisayarı açıyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

İçgüdülerim her halükarda tartışmak yönünde ama bu konuda tamamen yanlış düşünüyorum. Beni paylaşmak istemiyorlar ve açıkçası ben de paylaşılmak istemiyorum. Ama *işte* bu. İlerlemek için ihtiyacım olan şey bu - sadece finansal olarak değil, Forsyth'in tüm bu hastalıklı, çarpık dünyasında. Tristian'ın koluna dokunmak için uzanıyorum, sadece elimin orada durmasına izin veriyorum ve o donup kalıyor. Sakince ona soruyorum, "Sutton'ı yenebileceğimi düşünüyor musun? Dürüst ol."

Bakışlarını elimden gözlerime kaydırıyor, dudakları aralanıyor. "Sutton'ı yenebileceğini düşünüyor muyum?" Tristian sonunda kabul etti, "Şey, tabii ki, ama-"

"O zaman bırak ben yapayım," diye yalvarıyorum, gözlerimle ne yaptığımı çok iyi bilerek. "O sürtükten intikamımı almama izin ver, sen de kazananın potunun güzel ve şişman olduğundan emin ol."

"Hayır." Dimitri'nin sesi kesin bir şekilde çınlıyor ve Tristian'ı biraz şefkatle ve kirpik oynatarak etkilemek kolay olsa da Dimitri o kadar kolay manipüle edilebilecek biri değil. Burnunun kenarını ovuşturuyor, gözlerini sıkıca yumuyor. "Bunu yapmayacaksın. Bu son sözüm."

Kollarımı kavuşturarak ona bir bakış attım. "Senin fino köpeğin olmadığımı daha kaç kere hatırlatmam gerekiyor?"

Kıpırdamadan duruyor, karanlık, fırtınalı bakışlarını benimkilere kaydırıyor. Daha dudakları ayrılmadan, söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğini anlıyorum. Bakışlarındaki keskin parıltıdan anlıyorum. "Bilmiyorum, Story. Daha kaç kez seninle bir oda dolusu terli, azgın pislik arasına girmek zorunda kalacağım?"

Tam da onun istediği gibi vuruyor, içimde bir burkulma, derimi kesen bir bıçak, ciğerlerimi saran bir kavrama. Belli etmemeye çalışıyorum ama ben onlar gibi değilim. Zırhım yeni ve güçsüz, verdiğim tepkinin boğazının seğirmesine yansıdığını görüyorum.

"Rath," diyor Tristian, sesi uyarı dolu.

"Sikerim böyle işi," diye mırıldanarak oturduğu yerden doğruldu. "Başım ağrıyor. Kamyonda bekliyor olacağım."

Dükkândan çıkışını boş gözlerle izliyorum ve o gün Kadife Sığınak'ta olanlar için kendimi suçlu hissetmeyi ne kadar reddetsem de bir önemi yok. Hala midemde sıcak bir çalkantı var.

~

O GECE, ikimiz de çalışma odasında şüphelilerin listesini gözden geçiriyoruz ve aklımı başımda tutan tek şey kahve. Beşinci fincana kadar Tristian'ın gözü seğirmedi. İlk dördünü gözünü kırpmadan içmemi izlemişti. Ama görünüşe göre bu, sonunda onu çatlattı.

"Nedir o?" diye soruyor, pek ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışarak. "Dördüncü fincanın mı?"

Kahveden bir yudum alıyorum. "Beşinci."

"Hm." Bakışlarını kaldırmadan dizüstü bilgisayarındaki bazı tuşlara dokunuyor. "O kadar kafein için günün oldukça geç bir saati." Kelimelerden onaylamama damlıyor, ama aceleyle "En azından *benim* için öyle olurdu" diye ekliyor.

Yavaşça bir yudum alırken ona bakıyorum. "Beni rahatsız etmiyor." "Hm," diyor tekrar ve sonra, "Hmm."

İstediğin kadar mırıldan.

"Peki bu adam kim?" Hesap çizelgesindeki bir ismi işaret ederek sordum. Dimitri'nin burada bizimle olması gerekiyordu ama eve gelir gelmez migrenini gerekçe göstererek yalvardı ve tekrar odasına çekildi. Düşüncelerimin yoğun ve yorgunluktan bulanık olması muhtemelen iyi bir şey, yoksa yukarıda ne yaptığına odaklanırdım. Muhtemelen sarhoş ya da kafası güzeldir. Dün o kadar içkiyle ona rastlamak, teklifimden rahatsız olmadığını açıkça ortaya koydu.

Boş boş, bu gece telefonuma cevap verir mi diye merak ediyorum.

"Lionel Lucia," diye okuyor Tristian, neredeyse benim hissettiğim kadar yorgun görünüyor. "Kontların önündeki bir başka Kral." Düklerden Saul Cartwright onun altında, sonra da muhtemelen Baronların ve Prenslerin Kralları olan iki kişi daha. "Krallar bizim ev kavgalarımızı önemsiz gösteriyor. Perez gibi bir bok kafalının emrinde bu adamlardan birinin tüm kaynaklarına sahip olduğunu düşünün. Fortune 500 şirketlerinin CEO'larından, eyalet hükümetinden, her türlü emtiayı manipüle edebilen aracı kurumlardan bahsediyoruz..."

Düşündükçe ürperiyorum. Kaçırılmamın arkasında Perez vardı - bana tecavüz etmeyi planlamıştı. "Demek bu adamlar oldukça kötü, ha?"

Tristian başını eğiyor, alnı düşünceli bir şekilde kırışıyor. "Kötü mü? Bunu kim söyleyebilir? İyi ve kötü diye bir şey olmadığını anladığında hayat senin için çok daha kolay olacak. Dünya siyah ve beyaz değildir, Story."

Tristian Mercer'dan dumanı üstünde bir çekim.

"Her neyse," diye iç geçiriyorum, daha iyi görebilmek için yaklaşıyorum. Kolu bana dolanıyor, gevşek ama sağlam, sertçe yutkunuyorum. "Düşman gibiler, değil mi?"

"Sayılır," diye cevap veriyor, düşüncesiz bir hareketle kalçamı yokluyor. "Eski kavgalar devam ediyor, bu yüzden bazen ittifaklar oluyor. Diğer zamanlarda ise ya öldürürsün ya da ölürsün. Yine de Lordlar Kontlarla her zaman anlaşmazlık içinde olmuştur." Ekrana dokunuyor. "Lionel Lucia, Perez'i zararsız bir çocuk gibi gösteriyor ama sorun şu ki, bu konuda asla sessiz kalmıyor. Lucia övünecek türden bir adam. Bu pelerin ve hançer numarası onun tarzı değil." Bir kaşını kaldırıyor. "Bu daha çok

Daniel'ın tarzı."

"Birisi gerçekten bunun Daniel olduğunu düşünmemizi istiyor."

"Ve birisi gerçekten Daniel'ın karşılık verdiğimizi düşünmesini istiyor." Sert bir nefes alıp hücreleri gözden geçiriyor. "Ama bunların hiçbiri gözüme çarpmıyor. Belki de tüm bunlara yanlış bakıyoruzdur."

"Yanlış, nasıl?" Ben soruyorum.

"Bunun Daniel'a bağlı biri olduğunu varsayıyoruz, ama ya sana bağlı biriyse?" Dönüp bana bakıyor, mavi gözleri benimkileri delip geçiyor. "Ya da annene bağlı biri, hatta. Eski bir erkek arkadaş? Sapık bir John?"

Geçmişi düşünerek yüzümü buruşturuyorum. "Daniel'dan önce annemin kimseyle çıktığını hatırlamıyorum. Devamlı müşterileri vardı ama-"

"Tamam," diye araya giriyor, parmakları tuşların üzerinde. "Ne hatırlıyorsun?"

Kuşkusuz fazla bir şey değil. Annem beni her zaman hayatının bu kısmından uzak tutmaya çalıştı, beni yanında taşımak zorunda kaldığında bile. Sessiz adamlar, gürültücü adamlar, kaba adamlar, hatta bazen nazik adamlar bile vardı. "Müşterilerinin çoğu tek seferlikti, ama birkaç tane de ekmek teknesi tip vardı - annemin güvenilir bir nakit akışı için her zaman güvenebileceği adamlar." Bu kadar rahat konuşmak garip geliyor, sanki karanlık, kirli bir sırrı dayanılmaz derecede parlak bir ışığa getiriyormuşum gibi.

Ancak Tristian bu sözler karşısında gözünü bile kırpmıyor. "Belirli biri mi? Bu kişinin varlıklı ve bağlantıları olan biri olması gerekir."

Homurdanıyorum. "O tür müşterileri pek çekmezdi. Daniel şimdiye kadar bulduğu en gösterişli adamdı, sizi temin ederim."

Bu onun ilgisini daha da çeker. "Böyle ucuz biri... Muhtemelen bir pezevengi vardır, değil mi?"

Ucuz kelimesini duyunca irkildim ama haksız da sayılmaz. "Bir keresinde, sanırım, çok gençken. Onun hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece bir etki bıraktığını biliyorum. Eğer bu serbest olmak anlamına geliyorsa, görünürlüğünün azalmasını kabul etmeye hazırdı." Bu terime gülmeme nezaketini gösterdi. "Eğer bir şey hatırlarsan, yaz." Bir şeyler yazmasını izliyorum.

"Posey" için bir sütun, sonra da "Story" için bir sütun. "Peki ya eski şeker babalarınız? Zengin, yaşlı bir sapığın sana kancayı takma ihtimali en bariz seçenek."

"Cartwright gibi mi?" Spor departmanında karşılaştığımız o kısa karşılaşmayı hâlâ hatırlayarak soruyorum. Beni tanımamış gibi aptal numarası yapmıştı ama bu adamların hiçbirine güvenmiyorum.

"Hâlâ bir olasılık ama içeride bir köstebeğe ihtiyacı var." Tristian hesap tablosuna bakarken parmaklarını ağzına götürüyor. "Bu sütun bunun için var." Ekrana başını sallayarak, "Bunlar suç ortağı olabilecek insanlar" diye düşünüyor.

Listedeki bazı isimler beni şaşırttı. "Martin mi? Gerçekten mi?" Tristian bana bir bakış attı. "Bir avukata güvenir miydin?"

Kollarımı göbeğime sararak, "Bu noktada kimseye güvenebileceğimden emin değilim," diye itiraf ediyorum.

"Aynen öyle."

"Bekle," diyorum, başka bir isme odaklanarak. "Augustine mi? Hideaway'de çalışan kız mı?"

"Hideaway'i *işleten* kız," diye düzeltiyor. "Muhtemelen bu listenin yüzde sekseninden daha fazla bağlantısı vardır. Artı, Rath'la ilgili tüm o drama var."

Gözlerim irkildi. "Rath ile ne dramı?"

Tristian bir el sallıyor. "Augustine liseden beri onun sikinin peşinde. Kızın durumu kötü, ama onu kolayca hayal kırıklığına uğratıyor." Başını sallayarak ekliyor: "Böyle bir meşale muhtemelen istismar edilebilir."

Bu bilgiyi alıyorum, etkileşimlerimizin parçacıklarını hatırlıyorum.

Rath'a her zaman açık bir davet olduğunu söyle.

Nedense aklıma gelen ilk şey, "Gerçekten çok güzel." oluyor. Rath'ın Augustine gibi birini geri çevirdiğini düşünemiyorum. O sadece 'güzel' değil. Seksin kişileşmiş hali gibi hareket ediyor, konuşuyor ve nefes alıyor. O benim asla olamayacağım biri ve aniden keskin ve sıcak bir şey göğsüme jilet gibi batıyor. Bu acil bir şey ve ilk başta gerçekten anlamıyorum.

Ta ki Tristian çeneme dokunup bakışlarımı onunkine çevirene kadar. Yavaşça, "Senin kadar güzel değil," diyor ve ben bunun ne olduğunu anlıyorum. Kıskançlık değil. Sadece eğer zorlanırsam onunla boy ölçüşemeyeceğime dair yakıcı bir kesinlik. Killian'ın kolundaki dövmeyi her gördüğümde de aynı şeyi hissediyorum. Tristian'ın başparmağı gözlerimi ararken çenemi okşuyor. "Git onunla konuş, tatlım."

Düşünerek dudağımı ısırıyorum. "Bunu yapmamı isteyeceğini sanmıyorum."

"Daha önce söyledikleri yüzünden mi?" Buradaki sorun Dimitri'nin kısmen haklı olması. Kendimi böyle *durumların* içine çekip duruyorum. Güreş olayının iyi bir fikir olduğu gerçeğinin arkasındayım, ama bir noktada, belki de bunun bir kalıp haline geldiğini düşünmem gerekiyor. Tristian'ın ağzı sıkılaşıyor. "Buna izin verme

seni etkiliyor. Sadece üç gündür ayık olduğu için huysuz bir pislik."

Her şey gıcırdayarak durur. "Ne?"

"Fark etmedin mi?" Tristian'ın gözleri, saçıma uzanıp omzumun üzerinden süpüren parmaklarını takip ediyor. "Şükran Günü sabahından beri tertemiz. Aramızda kalsın, bazen boğazından aşağı bir şey sokmamak için elimden geleni yapıyorum. Rath ve detoks, benzin dumanı ve Zippo gibi birlikte gider. Bunu kişisel algılama."

Kendimi yeniden yönlendirmeye çalışarak ona göz kırpıyorum. "Emin misin? Çünkü dün onu elinde içkiyle merdivenlerden inerken gördüm."

Tristian gözlerini deviriyor ve bir parmağının ucunu açıkta kalan boynumda gezdiriyor. "Hadi ama, Rath'ı bilirsin. Yapmaya değer her şey mümkün olan en dramatik şekilde yapılmaya değerdir. Görünüşe göre, başkasının tüm içkisini lavaboya dökmeden birkaç gün ayılamıyorsun. Bu arada o viski şişesi on beş yıllıktı. Yine de," diye ekliyor gözlerini kısarak, "içki dolabını açıp bir kez olsun boş olmadığını görmek güzel olacak."

"Üç gün," diye fark ettim. "Üç gündür ayık." Tristian bir kaşını kaldırdı. "Ara sıra bunu yapabiliyor."

Onu öpmek için öne eğildiğimde gözlerinde bir anlık bir şaşkınlık oluyor, ama boynumu kavradığında gözlerinin kararması ve kapanmasıyla bu şaşkınlık hemen kayboluyor. Daha fazlasını istediğini biliyorum -hepsi istiyor, her zaman- ve ben uzaklaşıp ayağa kalktığımda beni kovalaması bunu açıkça ortaya koyuyor.

Kalçama dokunuyorum, kıpır kıpır hissediyorum. "Teşekkür ederim." Ne için olduğunu sormuyor, sadece şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Sanırım... Ben onunla konuşmaya gidiyorum."

Tristian göz kırpıyor.

"Tamam." Ben de başımı sallıyorum.

"Tamam."

Ama merdivenlerden yukarı çıkarken kendimi endişeli ve suçlu hissediyorum. Kapısının önünde durup parmaklarımı tahtaya vurduğumda da kendimi daha iyi hissetmiyorum. Bir an için hiçbir şey duymuyorum ve görmezden geleceğinden endişeleniyorum. Ama sonra küçük, sessiz bir dizi çarpma sesi geliyor.

Kapı açılır ve adam orada dikilir, gömleksiz ve dağınıktır, gözleri uykudan ağırlaşmıştır. "Ne?"

Kaba bir şekilde söylenmedi ama yine de biraz içime kapanmama neden oldu. "Uyuyor muydun?"

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, gözle görülür bir şekilde kendini uyandırmaya çalışıyor. Arkasında, oda karanlığa gömülmüştür. "Baş ağrısı," diye mırıldanıyor, bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bazen uyumak iyi geliyor."

O gün küvette bana söylediklerini hatırlayınca göğsüm daha da sıkışıyor. Baş ağrılarını hafifletmek için genellikle karanlık ve ot kullanırdı. Ama o ayık.

Benim için.

"İşe yaradı mı?" Yüzümü buruşturarak sordum. "Pek işe yaramadı."

Aramızda uzun bir ritim geçiyor, ikimiz de gerçekten ne istediğimizi itiraf etmek istemiyoruz. Gerçekten *ihtiyacımız olanı*. Ama gerçek şu ki, kendini bok gibi hissetmesinin sebebi benim. Bunu benim için yaptı ve bunu yüzüme vurmamış olması bana bunun beni yatağına geri almaktan daha önemli bir şey olduğunu söylüyor.

Eğer Dimitri Rathbone benim için koltuk değneğinden vazgeçebiliyorsa, o zaman benim de onun için bir şeyden vazgeçmemin zamanı gelmiş demektir ve şu anda o şey benim inatçı gururumdur.

"Belki ben yardım edebilirim," diye önerdim.

Gözleri bir süre daha benimkileri tutuyor. "Evet, belki yapabilirsin." Kapıyı daha geniş itiyor ve kenara çekiliyor.

Eşikten adımımı atarken, Dimitri'nin bana seçim şansı verdiğini fark ettim. Tıpkı benim istediğim gibi karar vermemi sağladı.

Sanırım bunu ne kadar takdir ettiğimi ona gösterme vakti geldi.

7

RATH

O odayı incelerken, parmaklarımı dağınık saçlarımın arasından geçirmek için uzanırken İZLİYORUM. Hâlâ sersem gibiyim, düşüncelerim çamur gibi ama şaşırdığını söyleyebilirim. Her şeyi didik didik temizlemiştim -Killer çok gurur duyardı ve bunu *asla bilemezdi- ama bunun* nedeni kısmen arpacık gibi olmasıydı. Çoğunlukla ellerimi ve zihnimi meşgul ediyordu.

"Vay canına," diye nefes alıyor, gözleriyle etrafı inceliyor. "Çok meşgulmüşsün."

"Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok," diyorum, onun yanından geçip yatağa doğru yürürken. Ona yakın olduğumda işler bir şekilde tersine dönüyor. Başka hiç kimse beni böyle hissettirmemişti - aynı anda hem kızgın hem de şefkatli. Yanından geçerken kalçasını sıyırmak için uzanıyorum, bunun ne olduğunu anlasın diye ufak bir selam veriyorum.

Gücenmek yok, kızım.

Şaşkınlık bir kez daha gözlerindeki parıltıya yansıyor ve o yalnız değil. Kin tutmak bana göre bir şey, ama ona karşı? O kadar yapışmazım ki, üzerimde yumurta bile kızartabilir.

"Bana söylemeliydin." Ona döndüğümde başını eğmiş, beni inceliyordu. "Bunu fark etmemiştim, yani en azından azalttığını biliyordum ama günlerdir ayıksın."

Gevşek bir omuz silktim. "Övünecek bir tip değilim."

Gözleri kısıldı. "Evet, öylesin."

Bir omuz silkme daha. "Evet, öyleyim."

Ağırlığını kaydırıyor ve kollarını kavuşturuyor ama bu hareketten vazgeçiyor ve kollarını garip bir şekilde yanlarına bırakıyor. "Gerçekten güreşmemi istemiyor musun?"

"Fark eder miydi?" Kin gütmüyor olabilirim ama düşüncesi bile kanımı kaynatıyor. Her şey güreşle ilgili değil. Daha çok çukurun hatırası ve tüm o lanet sapıkların benim olanın bir parçasını almasıyla ilgili. *Bizim olanın*. "Senden bunu yapmamanı istesem fikrini değiştirir miydin?"

"Gerçekten mi?" diye soruyor, bana talihsiz bir bakış atarak. "Bilmiyorum."

Bu sürpriz oldu. Yasal ve başka türlü hakları var.

-Şimdi istediğini yapmak için. Ona 'son bir cevap' verdim çünkü eski alışkanlıklar zor ölür ama ben aptal değilim. Bu artık hiçbir şey ifade etmiyor.

Sadece öyle olması mümkün.

Ama o geniş, kurnaz olmayan gözleriyle bana bakıyor ve ben bunun ne olduğunu anlıyorum: bir tür yalvarış. Öğrenmemesi için bana yalvarıyor, çünkü orada da korku var. Umursayabileceği, boyun eğebileceği gerçeğiyle yüzleşmek istemiyor ve bana bu gücü vermek istemiyor.

Yüz ifadesindeki ince değişiklikleri belgeleyerek ona yaklaşıyorum. Gözleri göğsüme kayıyor, aşağı iniyor ve sonra tekrar yukarı fırlıyor. Bileğine uzandığımda bileğimi almama izin veriyor ve yanaklarımızı birbirine sürtecek kadar yaklaştığımda uzaklaşmıyor. "Sadece seninle orada olabilirsem."

Alçak sesle mırıldandığımdan mı yoksa nefesimin kulağına çarptığından mı emin değilim ama titriyor. "Tabii ki benimle orada olacaksın. Eğer istersen."

Mırıldanarak parmak uçlarımı kolunda gezdiriyorum, yeni kazandığım dokunma yeteneğimin tadını çıkarıyorum. "Ve sen buraya... tam olarak ne için geldin? Minnettarlığını göstermek için mi? Teklifini yerine getirmek için mi?"

Yutkunurken boğazı tıkırdıyor. "Ben sözümü tutarım."

"Eminim öyledir." Çenesi dudaklarımın altında yumuşak ve sıcak ama tenini öpmüyorum. Sadece ağzımı orada dinlendiriyorum, ona karşı konuşuyorum. "Anlaşma neydi? Benim yatağımda uyuyacaktın?"

Cevap verdiğinde çenesi dudaklarımın altında seğiriyor. "Evet."

"Peki ben bu düzende nerede uyuyorum?" Parmaklarım atletinin askısına ulaşıyor ve bir tanesini altından geçirip yukarı aşağı kaydırıyorum. Yukarı ve aşağı.

Göğsü bir daralıp bir genişliyor. "Benim

yanımda." "Peki bunun içinde ne giyiyoruz-"

Yapabileceğini düşündüğümden daha hızlı ve kendinden emin bir hareketle başını çeviriyor ve ağzını benimkine dayıyor. Bu beni her zaman şaşırtıyor. Ağzı sıcak ve agresif, kaşları çatılmış, yüzünde sinirli ve somurtkan bir ifade var. İnisiyatif almakta -istediğini elde etmekte- hiçbir zaman iyi olmadı ama yine de beceriksizce bir şeyler yapmaya çalışıyor. Elini göğsüme koyuyor ve soğuk geliyor, ya da belki de tenim aşırı ısındı, ama atletinin askısını iki parmağıma doluyorum ve onu daha yakına çekmek için kullanıyorum, dilimi ıslak ağzına daldırıyorum.

Nefes nefese bir ses çıkarıyor ve yüzünü bana doğru çevirerek öpücüğün kontrolünü bana bırakıyor. Hayır, öpücüğün kontrolünü almamı *istiyor.* Geri çekilmemin tek sebebi bu.

"Yorulmadın mı?" Ona bir çıkış yolu gösteriyorum çünkü bunun gerçekten 'takdir' göstermekle ilgili olmadığından şüpheleniyorum. Sadece bunu yapıp yapamayacağını merak ediyorum. Karşılık, ödül, zorunluluk ya da başının üzerinde beliren daha kötü bir şeyin tehdidi olmadan birini becerebilir mi? Bana bakışı, küçük, çekingen hareketlerinin altındaki o açlık parıltısı... bunu istekle, arzuyla, *bizimle ve* başka hiçbir şeyle ilgili hale getirebilir mi? Çünkü hiç kuşkunuz olmasın, bu kızı bir daha becerdiğimde, bunun için yanıp *tutuşuyor olacak.* Şart yok. Manipülasyon yok. Zorlama yok. Sadece biz olacağız.

Ağzını büzüştürüşüne bakılırsa, dalga geçtiğimi düşünüyor. "Yorgun muyum? Şu anda mı?" Eli göğsümden aşağıya, karın kaslarımın üzerinden kayıyor ve kot pantolonumun beline takılıyor. Fermuarla oynayıp açmaya çalışırken parmak eklemlerinin gıdıklaması midemi bulandırıyor. "Pek sayılmaz."

Kıpırdamadan duruyorum ve içgüdüleriyle beceriksizce hareket edişini izliyorum, bel kemerimi kavrayıp yavaşça aşağıya indirirken boğazı bir yudumla titriyor. Sanki itiraz etmemi bekliyormuş gibi duraksıyor ve başlıyor.

Bunun nereye varacağını görmek için bir kaşımı kaldırıyorum.

O iri gözlerini aşağıya dikip yavaşça açığa çıkan her bir santimlik teni izlerken dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor. Sikim ortaya çıkıp serbest kaldığında kekeleyerek durdu. O kapımı çalmadan önce bile sertleşmiştim. Rüyalarım bu sabah kaçırdığım külotun vaatleriyle ve daha sonra onlarla yapmayı planladığım her şeyle doluydu.

Buna gerek kalmayabilir gibi görünüyor.

Ama o dizlerinin üzerine çöküp avuçlarını şaftımın etrafında kıvırana kadar gerçekten umutlanmaya başlamadım. Hiçbir zaman iyimser olmadım.

tip. Bu gece güvenebileceğim en iyi şeyin, tüm rakamlarını saklamak isteyen herhangi biri tarafından kucaklaşma olarak adlandırılamayacak bir şey olabileceğini düşündüm, ama kabul edelim, kesinlikle sikişecekti.

Parmağımı çenesinin altına sokup gözlerini benimkilere çevirmeye zorluyorum. Uzun bir süre sadece bakıyorum, bir ipucu arıyorum. Tek bulduğum onun karanlık, sabit gözleri olduğunda, sessizce soruyorum, "Sikimi istiyor musun bebeğim?" Öne doğru eğilip dilini şişmiş başın üzerinde gezdirerek cevap veriyor, bakışlarımızı hiç kesmiyor. Bu his karşısında çenem kenetleniyor ve ona sikimi yedirmek, dizlerinin üzerine çöktüğünü çünkü buna aç olduğunu kendime söylemek kolay olurdu ama bu yeterli değil. "Söyle bana."

"Dimitri." Dudaklarını aletimin başına dayayarak konuşuyor. "Haftalardır bunu istiyordum." Parmakları kalçamda bir iz bırakıyor ve sonra ağzını üzerime batırıyor. O kadar ayak parmaklarımı kıvırıyor ki uzun bir tıslama sesi çıkarıp dudaklarının arasında kayboluşumu izliyorum. Gittikçe gidiyor ve durmuyor, beni boğazının derinliklerine itiyor ve orada dinleniyor.

Dengemi bulmam o kadar uzun sürdü ki, bulduğumda yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Lanet olsun, kızım." Parmaklarımı saçlarına dolayarak onu rahatlatıyorum. "Hey, hey, ben Tristian değilim."

Yüksek sesli bir nefesle geri çekiliyor ve gözleri, kahretsin. Gözleri sulu ve genişti ve kızları sikiyle boğmanın benden çok Tristian'a özgü bir şey olduğu doğru. Ama gözleri bana bakarken nasıl parlıyordu?

Aman Tanrım.

Güzel.

Cazibesini anlıyorum.

Beni daha derine alıyor, ben onu izlerken o da beni izliyor, dudakları ve dili sikimde aşağı yukarı kayıyor. Bu işte iyi olduğunu biliyorum. Her ne kadar Tristian'ın maharetli elini o derin boğazın kel lanet hırsında görebilsem de, ona nasıl horoz emileceğini öğreten benim - onu yönlendiren, onu şekillendiren, tam burada bu odada. Onu benim için diz çökmeye ikna ettim. O beceriksiz, yeteneksiz ve kararsızken diğerlerinin köşedeki kameradan onu izlemesine izin verdim. Tıpkı şimdi yaptığı gibi, puan kazanımımı maksimize edebilmek için onu istemeye zorladım. Ve sonra onun giderek kendine güveninin artmasını, bir erkeğin nasıl emilmek, dokunulmak ve idare edilmek istediğini öğrenmesini izledim.

İlk kez gerçekten benim olduğunu hissediyordum.

Onu sikimden çekiyorum, o kadar odaklanmışım ki, kafasından kırmızı dudaklarına uzanan tükürük ipine hayranlıkla bakacak zaman bile bulamıyorum. Bunun yerine, onu yukarı çekip ağzımı onunkine çarpıyorum, yumuşak, şaşkın sesini yutuyorum, çünkü bu bir gösteri değil. Kamera çoktan gitmişti. Burada sadece ikimiz varız ve *yetenekli* ya da *güvenceye* ihtiyacım yok.

Bir elimi saçlarının altından geçirip diğer elimi memesinin üzerinde gezdiriyorum, sıkıyorum, meme ucundaki çakıl taşını hissediyorum. "Seni becermeme izin verecek misin?" Sonunda omzundaki kayışı yırtarak soruyorum. Bu, sözlerimi tamamen yalanlayan çılgınca, zorlukla dizginlenen bir hareket, çünkü zaten üstünün yarısını göğsünün altına çekiyorum ve göğsüne çok sert, çok sabırsız bir masaj yapıyorum.

Onunla tam bir tezat oluşturuyor, ağzı çenemde gezinirken nazik, dudakları boynumda bir nokta buluyor. "Belki *seni* becermeme izin verirsin."

Donup kaldım, aletimin daha da sertleşebileceğinden habersizdim. Ne oluyor lan?

"Yapabilir miyim?" diye fısıldıyor ve beni yatağa doğru hafifçe itiyor. "Bana planlarını anlattığında söylediğin gibi. Dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum." Dün gibi hatırlıyorum, Story bacaklarımın arasındaydı, onu anlamsız bir şekilde kenetlemiştim, kulağına küçük kirli şeyler fısıldıyordum.

"Üstte olmana izin verirdim... Sana bana nasıl binileceğini gösterecektim, güzel ve yavaş. Bırak tempoyu sen ayarla."

Geri çekiliyorum, giderken kotumu tekmeliyorum ve o şaşkın gözlerle izliyor, eli hala yarı havada, zamanda askıya alınmış bir an. Yatağa uzandım, onun için çıplak kaldım. Sikim sertleşmişti. Ellerimi başımın arkasına koydum. Bekliyorum.

Programa ayak uydurması biraz zaman alıyor ama bunu yaptığında hiç tereddüt etmiyor. Atletini çıkarıp bir kenara atıyor ve bana mükemmel göğüslerinin güzel bir görüntüsünü veriyor. Pantolonunu bacaklarından aşağı indirişini, külotunu ve her şeyini mest olmuş bir şekilde izliyorum. Bu bana lisedeki o ilk günleri hatırlatıyor - çok dar bir şey giymekten çekindiği günler, hırkasını ortasına kadar çekip tüm kadınsı kıvrımlarını yırtıcı gözlerimizden sakladığı geceler. Ama Story artık o utangaç genç kız değil. Burada yaşamaya başladığından beri vücudunu üçümüze göstermekten çekinmez oldu. Banyolar, duşlar, aceleci gömlek değişimleri-cezalar-umursamadan, çıplaklığıyla neredeyse mekanik bir şekilde yuvarlanıyor.

Onu Leydimiz yapma fikrini ilk ortaya attığımızda, onunla bir geleceğin nasıl olacağına dair hayaller kurardım

İçinde. Bizimle yaşıyor, her isteğimizi yerine getiriyordu, mükemmel, solgun, sinirli oyuncak bebeğimizdi. Ödevlerini çıplak yapabilirdi, bir bacağını sandalyenin koluna atıp arkasına yaslanırdı. Telefon görüşmelerini üstsüz yapabilirdi. Masada yemek yerdi, kıçı çıplak. Yatağa çıplak girer, çıplak uyanır, çıplak duş alırdı. Asla bir şey giymezdi, bizim için sürekli çıplak-çırılçıplak bir halde var olurdu. Bu çocukça bir düşünceydi, yorgun bir gençlik hayalinin kalıntısıydı, ama yine de biraz parıltısı vardı.

Herhangi birimizin bir geleceği olup olmadığından emin değilim. Eğer yoksa, şimdiki zamanın tadını çıkarabiliriz.

Yatağın üzerinde diz çöküp yavaşça -acı verici bir şekilde yavaşça- üzerimde sürünürken kıpırdamadan duruyorum. Göğüsleri bu açıdan güzel görünüyor ve manzaranın tadını çıkarıyorum, uzun saçları kalçalarımı, yanlarımı gıdıklarken bir irkilmeyi ısırıyorum.

Bunu yaparken bana kayda değer bir şekilde dokunmamayı başarması beni kızdırıyor olmalı. Dudaklarımı yalıyorum ve harekete geçmesini, dokunmasını, herhangi bir şey *yapmasını* bekliyorum -her *şeyi yapabilir,* ne yapacak- ve göğsümün içindeki bu köpüklü, çılgın şeyin ne olduğunu anlamamın bu kadar uzun sürmesi utanç verici.

Heyecan.

Arkasına yaslanıyor, tam ortasını sert, zonklayan uzunluğuma dayarken bakışlarımı tutuyor. Onun ıslaklığını ve sıcaklığını ona doğru itmek zorunda bile kalmadan hissedebiliyorum. Story'nin en güzel yanlarından biri de bu, vücudunun ne düşündüğünü bana her zaman belli etmesi.

Yanaklarının pembeleşmesi ya da "Burada müziksiz olmak çok garip" derken sesinin titremesi gibi.

Daha fazla dayanamayarak gözlerimin aşağıya inmesine izin verdim, vücudunun üzerime çıktığını gördüm. "O zaman sanırım biraz yapman gerekiyor." Geceleri telefonu hoparlöre alıp, onun aceleyle aldığı nefeslerin ve küçük, acı dolu çığlıklarının kendi melodimizle boşluğu doldurmasına izin veriyorum. Aramızdaki parazit olmadan onu duymak, onu yaparken izlemek, onu içinden çekip çıkaran kişi olmak iyi olacak.

Genellikle yara izlerine bakmaktan kaçınmaya çalışırım. Her zaman çelişkili düşüncelerle birlikte gelirler ve birinin diğeriyle uzlaşması mümkün değildir

-Suçlu bir heyecan, kasvetli bir sahiplenme. İkisi de iğrenç ve nefes kesici. Ama bu gece, bakmama izin verdim. Göğsüne kazınmış 'R'nin 'K' ve 'T'den biraz daha kalın, daha derin olduğunu fark etmeme izin verdim. O gece hissettiklerimi hatırlamama izin verdim, çünkü daha azı olamazdı.

Adil. Bir keresinde ona pişman olamayacağımı söyledim ama bu o kadar basit değil.

Onun bakışları altında kendimi destekliyorum ve başımı eğerek büzülmüş deriye bir öpücük konduruyorum. Dudaklarımın altında baş parmağımı zar zor hissedebiliyorum ama gözlerimi kapatıp odaklanırsam, kabarık deriyi net bir şekilde görebiliyorum. Başımı çeviriyorum, esnek memesinin üzerinden ağzımı geçiriyorum ve meme ucunu görmeden buluyorum. Dilimle ıslattığımda yumuşak bir ses çıkarıyor, kalçaları içime doğru sallanıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

"Talepkar," diye mırıldandım, sonunda meme ucunu ağzıma aldım, ama ikimiz de bundan hoşlandığımı biliyoruz. Seğirmekte olan sikimin üzerinde kayan ıslaklığın acelesini hissedebiliyorum, arıyor, bekliyor.

Üzerime çöktüğü o ilk basınç ve sıcak- kaygan-sıkışma anı beni geriye düşürüyor ve bunun tadını çıkarma içgüdüsüne teslim oluyorum. Dudaklarının ayrılışını izlemek için. Göz kapaklarının ağırlaştığını görmek için. O tatlı amcığın sonunda beni içine aldığını, beni onun bir parçası haline getirdiğini hissetmek. Ellerini göğsümde birleştirirken onu sabitlemek için, aşağı doğru sallanırken kolları göğüslerini birbirine bastırıyor ve tek bir düşünceyle doluyorum.

Tanrıya şükür bunun için ayığım.

Vücutlarımız buluştuğunda, sikim derine gömüldüğünde küçük bir "oh" sesi çıkarıyor. Bu kadar küçük bir ses için çok şey söylüyor - ne kadar iyi hissettiğine şaşırdığını, bundan çok etkilendiğini, daha fazlasını almak istediğini.

Avuçlarımı kalçalarına doğru kaydırıyorum, kalçalarım ona doğru bükülürken bakışlarım vücudunda geziniyor. "Bu iyi geldi mi, bebeğim?"

Başını sallıyor, ağzı hala açık. O ve Killian'dan bu yana birkaç gün geçti... hatta ondan da önce. O kadar sıkı ki onu kaldırma, sürtünmenin aşağı yukarı kaydığını hissetme isteğiyle dişlerimi sıkıyorum.

Ama bekliyorum.

Nefes almasını ve kalçalarını döndürmesini bekliyorum, bağlantıyı test ederken vücudum sertleşiyor, kendini istediği gibi oturtuyor. Bekliyorum ve ellerimin dolaşmasına izin veriyorum, kaburgalarından yukarı kayarak memelerini avuçlarımın içine alıyorum, ama onları sabit tutamıyorum. Belini kavrıyorum ve kıçını, kalçalarını sıkmak için uzanıyorum, avuç içlerim karnının düzlüğüne sürtünüyor sanki sikimin çıkıntısını hissedebilirmişim gibi, ama ellerim huzursuz ve kararsız olsa da gözlerim yüzünü izliyor. Sert ve yumuşak görünüyor, parmak uçları göğsümde kıvrılırken içime doğru sallanıyor.

Taşaklarım sıkıştı. "Lanet olsun, çok seksisin."

Kalçaları kekeliyor ama durmuyor. Yanaklarındaki kızarıklık aşağıya doğru akıyor ve göğsünü canlı bir pembeye boyuyor. "Augustine kadar seksi mi?" diye soruyor, sesi kısık.

Onun hisleriyle, saçlarının kokusuyla, gözlerinin sıcaklığıyla o kadar doluyum ki kelimeleri algılamam uzun zaman alıyor. Anladığımda ise hareketsiz kalıyorum. "Ne?"

"Augustine," diye tekrarlıyor ve gözlerindeki utangaç, hüzünlü şeyi saklamaya çalışıyor ama pek de başarılı olduğu söylenemez. "Sence - yani, ben de onun kadar seksi olabilir miyim?"

Bir dakika boyunca öylece kalakaldım, cevabı bilmediğim için değil. Sadece bunun nereden çıktığına dair hiçbir fikrim yok. "Augustine'in ne alakası var?"

"Hiçbir şey." Çok hızlı, çok küstahça söylüyor. "Sadece merak ettim." Evet, saçmalık.

"Tristian sana bir şey mi söyledi?" Auggy'nin gözünün bende olduğu bir sır değil ama buralarda kimse bunu Story'ye söylemez.

Dudaklarını dişlerinin arasından geçiriyor, kalçaları küçük, bilinçsiz bir yuvarlanma yapıyor ve bu da düşüncelerimi bir anlığına karartıyor. "Zaten belli olmayan bir şey değil."

Ona bakıyorum, kelimeler bulamayacak kadar şaşkınım, çünkü bu kıskançlık olamaz. Olamaz mı?

Gözlerini kaçırdığında bunun doğru olduğunu anlıyorum, o anı kalkıp inmek için kullanıyor, amının sikimin üzerinde sürüklenişiyle tüm hislerimi yok ediyor. Ellerimi uzatarak kalçalarını kavrıyorum ve onu sabitliyorum, bunun için gereken kısıtlamayla bir ürpertiyle savaşıyorum.

"Bana bak," diyorum ama sadece gözlerini hızlıca kaçırınca kendimi kaldırıp bir elimi boynunun arkasına atıyorum. Yüzünü kendime doğru çekerek beni izlemeye zorluyorum: "Auggy çok seksi. Muhtemelen serçe parmağının ucuyla bir erkeği boşaltabilir ve nedenini bilmek ister misin? Çünkü o bir fahişe." Kaşlarının çatılması üzerine vurguladım, "Bunda yanlış bir şey yok. Sadece böyle. Aceleciliğine saygı duyuyorum. Ama bebeğim... bunların hiçbiri gerçek değil." Saçlarını yanağından geriye doğru tarıyorum ve parmaklarımın çenesinin altındaki yumuşak deride gezinmesine izin veriyorum. "O senin eline su dökemez."

Öykü beni izliyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Para için... şeyler yaptım," diye fısıldıyor. Ağzı kendini küçümseyen bir eğime doğru çekiliyor. "Ve onlarda iyi bile değildim."

Homurdanıyorum. "Onlarda iyiydin çünkü onlarda iyi *değildin.*" Bu ifadenin ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu anlamak için kaşlarının çatıldığını görmeme gerek yok. "Sen gerçeksin," diye açıklıyorum çenesine bir öpücük kondurarak. "Bazen o kadar gerçeksin ki sana bakmak canımı yakıyor."

Gözlerini kırpıştırarak, "Neden?" diye sorar.

"Çünkü sen beni..." Sesim kesiliyor, çünkü kısmen onun aletimin etrafında kenetlendiğini hissedebiliyorum, ama kısmen de bunu kelimelere dökebileceğimi sanmıyorum. "Bana farklı olmayı diletiyorsun. Daha fazlasını yapabilmeyi. Daha az olmayı. Açıklaması zor." Karanlık bir şekilde gülerek ekliyorum, "Bir keresinde bana boş demiştin, ama nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kendimi o kadar dolu hissediyorum ki kulaklarımdan kan geliyor olmalı."

Uzanıp ağzıma dokunuyor, parmak uçları hafifçe dudaklarıma değiyor. Kaşlarını çatarak, "Boş olduğunu sanmıyorum," diye nefes alıyor.

"Hayır mı?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Parmaklarım köprücük kemiğinden aşağı kayıyor, göğüs kafesi boyunca ilerliyor. Parmak uçlarımı yara izinin üzerinde gezdirip oraya kazıdığım harfin izini sürüyorum. "Benim olduğunu zaten biliyorsun. Herkes biliyor."

Bana karşı sallanmak için o anı seçiyor, kalçaları kısa, tembel bir ritimle dalgalanıyor. "Ben seninim," diye yanıtlıyor kollarını boynuma dolayarak. "Ama sen benim değilsin."

"Ne?" Zaten kalçalarını yönlendiriyorum, itme ve çekme ile dikkatim dağıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hepiniz," diye açıklıyor, içime doğru sallanırken gözleri kapanıyor. "Seni bana bağlayan hiçbir şey yok. Gerçekten yok. Yapabilirsin-" Onu aşağı itip kendime doğru sürttüğümde dudakları bir solukta ayrılıyor. "Killian'ın kolunda o *kızın* dövmesi var ve senin de peşinde gerçek bir *profesyonel* var. Herhangi biriniz başka birine gidebilir. Sizi durduracak hiçbir şey yok. Sözleşme bile sadece..." Sözünü bitirmiyor, amı etrafımda kenetleniyor.

"İşte mesele bu," diye fark ediyorum, aramızdaki boşluğa doğru sertçe nefes alarak. "Senin olmadığımı mı düşünüyorsun?" Ona deli olduğunu söylemek istiyorum ama bunun çok iyi karşılanacağından şüpheliyim. "Aylardır seviştiğimiz tek kız sensin ve bunun çoğu da bekâr ve sefil bir şekilde geçti."

"Aynen öyle." Göğsü sıkışıyor, bana binerken alnı zevkle yukarı kalkıyor. "Augustine gibi biri asla bekâr ya da mutsuz olmazdı-ah, Tanrım, Dimitri..." Son kısım, arkama yaslanmam, ayaklarımı dikmem ve sikimi

sertçe içine sokmamla sonuçlanıyor.

"Bana bak, bebeğim." "Senin olmamı istiyor musun?" diye sormadan önce bakışlarımla buluşmasını bekliyorum.

Onları ittiğimde kalçalarını döndürüyor, ancak sonra geri çekiyor. "Ben -"

"Bana yalan söyleme." Daha keskin, ekliyorum, "Kendine yalan söyleme. Sen
Beni ister misin?"

Bir an dinlemediğini düşünüyorum çünkü gözleri aletimi içine sokuşumdan dolayı parlıyor. Ama sonra başını sallıyor, sesi sessiz ve düzensiz. "Evet."

Tüm bu anlaşmayla ilgili sorun, bunu bilmenin her zaman zor olması. Geri geldi - burada kalmak, bizim olmak istedi - ama bu intikam ve öç almaya bağlıydı. Artık bunu geride bıraktığımıza göre, istenmekle istemek arasında bir ayrım yapmak gerekiyor.

Göğsümde dikenli ve gergin bir şey çözülene kadar tüm bunlar hakkında ne kadar kasvetli hissettiğimi fark etmedim. Ona yaptığımız şeyler... onları geri almak yok. Onları değiştirmek ya da çirkin olmayan bir şeye dönüştürmek mümkün değil. Göğsüne kazınmış o yara izleri gibi olduklarını düşündüm - parçalanmış bir şeyin kalıcı izi.

Elimi yastığımın altına sokuyorum, aradığım şeyi bulmak için uğraşmama gerek kalmıyor. Haftalardır onunla uyuyordum, burada yatarken başımın altına sıkıştırmıştım, her gece çok fazla içkinin sessizliği ve sisi içinde. Şimdi onu çıkarıyorum, bıçak lambanın alçak ışığında parlıyor ve Story donuyor, kalçalarım sıkılıyor.

O tepki veremeden bileğini tutup bıçağı avucuna bastırıyorum. Hâlâ donmuş bir şekilde bıçağa bakıyor. "Ne...?"

"O zaman yap," diyorum, parmaklarını sapın etrafında kıvırarak. "Tam burada."

Bıçağın ucunu göğsüme doğru götürdüğümde gözleri büyüyor - tam da baş harfimin onunkine kazındığı yere. "Dimitri, ben sadece -"

"Evet, yapabilirsin." Elini bıraktım ve kendimi destekleyerek dizlerini kavradım. "Bunu sana ben yaptım, değil mi?"

Uzun bir duraklama oluyor ve şaşkınlıkla bıçağın tenime değmesine bakıyor. "Seni kesmemi istiyorsun."

Cevap kolayca geliyor. "Evet."

"İlk parmağımı derine sokmamı istiyorsun." Tekrar,

"Evet."

Gözleri benimkilere dikildi. "Ama acıtacak."

Sırıtıyorum. "Oh, bebeğim. Sanki beni vazgeçirecekmiş gibi söylüyorsun."

Bu kaşlarının biraz daha yukarı kalkmasına neden oluyor ama o bunu önemsemiyor gibi görünüyor. "Yara izi sonsuza dek orada kalacak."

Bakışlarını tutuyorum, benimkindeki ciddiyeti görmesini istiyorum. "Amaç da bu zaten." Kısa, inanmayan bir kahkaha attı. "Beni tanımıyorsun bile."

Gözlerimi kısarak yüzünü inceliyorum. "Bunu yapmak istediğini biliyorum ama korkuyorsun. Saçını taradığında üzgün göründüğünü biliyorum, sanki birini özlüyormuşsun ya da nostaljik hissediyormuşsun gibi. Girdiğin her sınavda Slytherin'i işaretlediğini ama Gryffindor olduğuna yemin ettiğini biliyorum. Tristian'ın yanına taşınmadan önce tatlıları bu kadar sevmediğini biliyorum ve hiçbirimizin sana göz kulak olamaması seni korkuttuğu için gece tam bir uyku çekemediğini biliyorum. Buna rağmen, inatçı olduğun için kendini tutmayı tercih ettiğini de biliyorum." Başparmaklarımı dizlerindeki gamzelerin üzerinde gezdirerek, "İnsanlar seni tehdit ettiğinde kötü kararlar veriyorsun. Ska'dan nefret ediyorsun ama bir şekilde Sublime'ı seviyorsun. Babanı merak ediyorsun ama gerçeğin asla hayalinle boy ölçüşemeyeceğini düşündüğün için onu bulmaya çalışmıyorsun. Kimsenin seni tanımadığı yerlerde olmayı özlüyorsun. Sen her zaman vantilatör açık uyuyorsun, bu yüzden Killer onun odasına da bir vantilatör koydu, her ne kadar tozun etrafa savrulması fikrinden nefret etse de. Bunu fark ettiğini biliyorum ama fark etmemiş gibi davrandın." Yüzündeki ifadeye kaşımı kaldırarak ekliyorum: "Şu anda yüzünün kızarmasının sikimin üzerinde oturmanla bir ilgisi olmadığını biliyorum."

Bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor, gözleri endişeyle bıçaktan yüzüme kayıyor, sanki tüm bunların bir şaka olduğunu açıklamamı bekliyor. Söylemediğimde, "Sen ciddisin" diye nefes alıyor.

"Kalp krizi gibi." Dudaklarımı dişlerimin arasından geçirerek nazikçe ısrar ediyorum, "Hadi bebeğim. Beni senin yap."

Vücudundan geçen ürperti belli belirsiz olabilir, ama ben onu her yanımda hissedebiliyorum. Neredeyse bıçağın derimi delip geçerken verdiği his kadar heyecan verici. Kan kabarcığından kısa bir nefes alıyor, iri gözlerini benimkilere dikiyor. "Sen...?"

"Devam et," diye ısrar ediyorum, hareketsiz kalarak. "Derinleştir." Dudaklarını ıslatarak bakışlarını göğsüme çeviriyor ve bıçağı daha derine bastırıyor. "İşte bu," diye nefes alıyorum, endorfin dalgasının altında gevşiyorum. Bu benim aletimi zıplatıyor ve onun da bunu hissettiğini

biliyorum -kirpiklerinin titremesinden anlayabiliyorum- ama

O durmuyor. Kaslarımın arasındaki vadide kan biriktiğinde bile.

Nefesi hızlı ve sığ geliyor ve korktuğunu anlamak için bileğindeki titremeyi görmeme gerek yok. Belki bana zarar vermekten korkuyor, ama daha çok, bana sahip olmanın ne anlama geldiğinden korkuyor.

Bana *gerçekten* sahip olmak için.

'S' harfi benim 'R' harfimden büyük olabilir, ama geri çekildiğinde, kül rengi ve gevşek yüzlü, ona bakıyorum ve söyleyemiyorum. Kenarları görmek için çok fazla kan var.

Bir elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı kanda gezdirerek kanı tenime bulaştırıyorum.

Seninkiler.

Ama onu incelemek yerine, uzanıp ayrık dudaklarına uzun bir kırmızı çizgi çekiyorum. Kanlı parmak uçlarımı dişlerinin arasına sokup onu tadıma bakmaya zorladığımda bir an için afallamış, donup kalmış gibi görünüyor. Bana izin verdiğinde kendini kaybettiğini biliyorum, tıpkı benim gibi bu transın kölesi. Yavaşça eğilip parmaklarımı ağzına sokarken bakışlarını tutuyorum, diline bastırıyorum, onu ikimizin de olması gerektiğini bildiği kadar açık ve korkunç hale getiriyorum.

Ve sonra onu yalıyorum.

Dudaklarının üzerinde, parmaklarımın etrafında. Dili benimkiyle ortada bir yerde buluşuyor, tüyler ürpertici bir teklifle dilime sürtünürken tadı paylaşıyor.

Şaha kalkıp onu ters çevirmeden önce bıçağı kapıyorum. Ürkek bir çığlık atıyor ama başladığı kadar hızlı bitiyor ve sonra ona bakıyorum, ağzından çıkan şok sesini öperken kanlı göğüslerimizi birbirine bastırıyorum. Tadı keskin ve acı, geçmeyen metalik bir kenar.

Ona bakışım hassas olabilir ama kalçalarımın onunkilere ilk vuruşu hiç de öyle değil. Vücudu bu hareketle sarsılıyor ve bana yapışıyor, kaşları kendinden geçerek çöküyor. Ama gözlerini kapatmıyor. Onun da bunu hissettiğini bu şekilde anlıyorum. Aramızda akan bu vahşi yoğunluk, istemenin ve sahip olmanın heyecanı.

Bana her gün karanlık bir sokakta maskeli bir adam verin, çünkü bu?

Bu çok korkunç.

"Durma." Bir inilti çıkarıyor, tırnakları kürek kemiklerime batıyor, ben onu yumrukluyorum ve geri çekmek kolay olacaktı.

Kendimi daha az veriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onu o kadar çok istediğimi saklıyorum ki canım acıyor.

Ama Bayan Crane haklıydı. Bizim gibi insanlar 'kolay' yapamaz.

Ben de onu çenesinden tuttum ve her şeyi görmesini sağladım. "Bizim için asla başka biri olmayacak. Bunu anlıyor musun?"

O da en az benim kadar korkmuş görünüyor, vücudu sarsan her hamlede kanlı dudaklarından nefesler fışkırıyor. "Bunu bilemezsin."

"Evet, yapabilirim." Öpücüğü çalıyorum -bunun için başka bir kelime yok- dilimi içeri zorluyorum, onu becerirken beni almasını sağlıyorum. Böyle olmasını istemezdim. Haftalar önce ona söz verdiğim o yumuşak, uykulu sabah sevişmesine hiç benzemiyor. Burada olan şey tamamen çaresizlik ve keskin kenarlar, kalçalarım akılsızca vücuduna girerken boğazımdan bir homurtu çıkıyor. Her nasılsa, bu şekilde olması kaderde varmış gibi geliyor. Hızlı, sert ve kanlı.

Gerçek olduğunu böyle anlıyorum.

Göğsünden kopan bir çığlıkla geliyor ve bu beni çılgına çeviriyor, iki elim de yatak başlığını tutmak için yukarı uzanıyor, böylece daha da yaklaşabilir, daha derine inebilir, onu daha da sert dövebilirim. Bu anlamsız bir düşünce, eğer içine yeterince girebilirsem, onu asla çıkaramayacağı düşüncesi.

Gevşediğini ve pasifleştiğini gördüğümde bu dengesiz şehvet labirentinden çıktığını anlıyorum. Saçının bir teli dudağına takılmıştı ve aramızdaki boşluğa doğru pantolonunu indirirken, gözleri benimkilere sabitlenmiş bir şekilde ağzından uzaklaşıyordu. Bir kez olsun uzatmıyorum, onun içinde olmadığım günler ve haftalar sınırlarımı farklı bir şekilde test ediyor. Dişlerimi sıkarak tıslıyorum, onu boşalmamla doldururken omurgam sertleşiyor. Belki hayal ettiğim gibi tatlı bir sabah seksi değil ama aramızda bir enerji titriyor ve saçlarımı geriye doğru taramak için uzandığında, bu enerji genişliyor ve azalıyor, acımasız bir senfoninin kreşendosu gibi.

Ve sonra, acı tatlı koda.

O da beni olması gerektiği kadar tatlı bir şekilde öpüyor, yapışkan dudakları ve yatıştırıcı parmaklarıyla beni uçurumun kenarından indiriyor. Sanırım bir süre böyle devam ediyor, ama beynim bunu fark edemeyecek kadar yavaş, çünkü tek derdi bu bağlantıyı koparmamak. Sikim yumuşuyor, ama amcığına doğru ilerlemeye devam ediyorum, içine gömülü tutuyorum.

Nefesimizi tutmak için uzun zaman harcıyoruz. Muhtemelen bir tane daha alamayacağımız için öpüşmelerimiz yavaş ve durgunlaşıyor ama daha az ateşli değil. Bu

Ta ki Öykü nefes nefese başını yana çevirip çenesini ısırmama izin verene kadar.

"Lanet olsun, beklediğime değdi," diye mırıldanıyorum tavana bakarak. Normalde bir sigaraya ya da şişeye uzanırdım. Bunun yerine ona uzanıyorum, seks sonrası ilk kucaklaşmaya hazırım.

Beni engelleyerek ayağa fırladı. "Aman Tanrım! Katliam gibi görünüyor! İyi misin?!"

"Hayatımın en iyi cevizini yedim," diyorum kollarımı başımın üzerinde gererek. "Ben asım."

Yatağı değerlendiriyor, (eskiden) beyaz olan çarşafı göğüslerine doğru çekiyor ve ağzındaki kan lekesini silmek için kullanıyor. "Tristian bunu yaptığımızı öğrenirse kalp krizi geçirecek!"

Homurdanıyorum. "Tristian? Bayan Crane bunu görürse derimi yüzer." Çarşafı sertçe çekiştirip elinden çekip alıyorum. Onun örtünmesine hazır değilim. "Bunları yakıyorum. Kimse bilmeyecek." Tekrar ona doğru uzanıyorum ama irkiliyor ve yanıma düşmeden önce kendini tutuyor.

"Bunu temizlememiz lazım. Bizi de. Ve ağzımızı. Oh, Tanrım."

Onu yakalayıp sırtüstü yatırıyorum ve yatağa sabitliyorum. "Bu tam olarak umduğum orgazm sonrası parıltı değil. Nasıl böyle kıvranıp duruyorsun? Sana elimden gelenin en iyisini yapıyordum, kızım. Yarı yarıya komada olmalıydın."

Duraklıyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor. "Özür dilerim." Yine de üzgün görünmüyor. Sadece parlak gözlü ve biraz fazla gergin görünüyor. "Sorun sen değilsin. Bu gece on galon kahve içtim."

"Eğer bu seni sikip atmadıysa, atmış olmalısın." İç çekerek yuvarlandım ve kendimi yataktan attım. "Tamam. Temizleniriz, sonra da uyuruz."

Ama acele bir silme ve diş fırçalama seansından sonra bile, hala onun güzel kıçının odanın içinde hızla dolaşmasını, yatağı soymasını, açtığı kesiği incelerken tırnağını kemirmesini, yatağın üzerine tüneyip yaraya merhem sürerken dizini sallamasını izliyorum. Alnının buruşmasından iğrendiğini anlayabiliyorum ama bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki parıltı memnuniyetle ışıldıyor.

Bu onu sakinleştirmeye yetiyor.

On dakika sonra karanlıkta uzanıyorduk, ben ona sarılmıştım, burnum saçlarına gömülmüştü. Daha önce yalan söylemiyordum. Bu epik bir sikişti-

Şimdiye kadarkilerin en iyisiydi. Hala damarlarımda dolaşıyor, kafamı sesler ve melodilerle dolduruyor. Ama burada, onunla, sessiz.

Kıpırdanırken çarşafların hışırtısı dışında.

"Hâlâ yorgun değil misin?"

"Pek sayılmaz." Omuz silkiyor ve bana dönüp özür dileyen bir gülümsemeyle bakıyor. "Çok sessiz" diye fısıldadığında, kendi düşüncelerime öyle mükemmel bir ayna tutuyor ki, boynuna bir kahkaha bastırıyorum. İşler farklı olsaydı, bir körük çıkarır ve sonunda sakinleşmesi için ihtiyaç duyduğu kadar av tüfeği patlatırdım. Ben zaten hem meydan okumayı hem de ödülü kazandım. Beni durduracak hiçbir şey yok.

Ama belki biraz daha soğutabilirim.

Tekrar kıpırdanıyor, sırt üstü dönüyor ve odanın diğer ucuna bakıyor. "Belki sen," sesi sessiz ve çekingen, "benim için bir şeyler çalarsan?"

Bakışlarını piyanoda takip ediyorum ve parmaklarım içgüdüsel olarak seğiriyor. Ne zaman ona baksam ya da yanından geçsem bu oluyor. İnleyerek saçlarımı geriye itiyorum. "Siktir, Story."

"Lütfen?" Bana doğru eğiliyor, çıplak göğsü bakışlarımı yara izine, onu bizim olarak işaretleyen harflere çekiyor. "Seni çalarken dinlemeyi özledim. Bana hep güzel rüyalar veriyor."

Ona bakıyorum, tuşlara basma düşüncesiyle midemde o korku topunun yükselmesini bekliyorum. Ama gösteride aramızda her ne olduysa bitmişti. O beni incitti. Ben onu incittim. O benim için müzik yaptı. Benim *için müzik* yaptı.

Rahatlayarak çenesini kaldırıyorum. "Senin için," yataktan kalkmadan önce dudaklarından öpüyorum, "her şeyi yaparım."

8

KILLIAN

TAKIM GEÇ DÖNÜYOR, bu yüzden merdivenlerden odama çıktığımda ev çoktan karanlık ve sessiz. Boktan bir deplasman gezisiydi, parmaklarımı oynatmayı ve kendi düşüncelerimde çok uzun zaman geçirmeyi içeren değersiz bir zaman dilimi. Cildim çok gergin hissediyor ve yolculuğun çoğunu geri dönmek için can atarak geçirmiş olsam da, tanıdık koridora ulaştığım anda ağır bir şey omurgamın dibine bir yük gibi yerleşiyor.

Yaptığım ilk şey Story'nin kapı kolunu kontrol etmek oldu. Şok olmuştum, aslında kilitli değildi ama bunun bir önemi olmayabilirdi. Yirmi dört saattir sinirliydim, bu lanet kapı tokmağını bir güzel şaklatıp kilitli kapı kuralını sonsuza dek ihlal ettiğim hayalleriyle doluydum. Şimdi belki de buna gerek yok.

Bunu bulduğumda göğsümün hafiflemesine içerliyorum, sanki bana değerli ve parlak bir şey hediye etmiş gibi: kabul. İçeri girdiğimde yapacağım şeyler üzerinde duracak zamanım yok, çünkü bu his uzun sürmüyor.

Yatağı boş.

Takip cihazından evde olduğunu biliyorum ama evin içindeki konumunu tam olarak belirleyemiyor. Çantamı odama atıp üçüncü kata çıkıyorum ve yaşam belirtisi var mı diye dikkatle dinliyorum. Aldığım tek şey sesler.

Tristian'ın odasından süzülüyor. Ağrıyan parmak eklemlerimle kapıya vuruyorum ama açmadan önce cevap vermesine fırsat vermiyorum. Yatakta sırtüstü yatıyor, üstsüz. Vücudunun alt kısmı bir çarşafla örtülü, dizüstü bilgisayarı kalçalarının üzerinde duruyor ve beni fark ettiği anda kapatması önemli değil. İzlediği videonun sesleri çok net duyuluyor. Ben de birkaç kez izlemiş olabilirim, odama kapanmış, Rath'ın Story'ye vuruşunu izlerken elim sikimin üzerinde uçuyordu. Tristian'ın aksine, ben sessiz izliyorum. Çukurun sesleri sikimi yumuşatıyor.

Selamlamak için çenesini kaldırıyor, sözünün kesilmesinden rahatsız olmamış gibi görünüyor. "Dönmüşsün."

"Evet. Uzun bir yolculuktu." Boynumun arkasını ovuyorum ve yumruğumdaki acıyla irkiliyorum.

Fark ettiyse de bundan bahsetmiyor ama ekliyor: "Özellikle de yan çizdiğinde." Tek bir sorum var ve o zaten ne olduğunu biliyor. "Kız onun odasında. Birkaç saat önce gitti. Barıştıklarına eminim." Bana uzun uzun baktı. "Yüksek sesle. Ve akrobatik bir şekilde, eğer yatak gıcırtılarına inanılacaksa."

Bu videoyu açıklıyor. Sanırım yeni kurallardan beri Story'yi becermeyen tek kişi Tristian oldu. Hepimizin taşakları ağrıyor, ama o tüm kameraları kapatarak onu gerçekten buzladı. Yine de şaşırdım. "Gerçekten mi?"

"Bu konuda pek de ince davranmadılar." Omuz silkiyor ama ağzının etrafındaki gerginlikten -çarşafının altındaki şişkinlikten bahsetmiyorum bile- kızgın olduğunu anlayabiliyorum. "Psikopat bir öfke patlaması olabilirdi, nasıl olduklarını bilirsin, ama..." dramatik etki için duraklıyor, "sonrasında piyano çalıyordu."

Hah. Bu bir haber. "İyi, güzel. Sürekli surat asması tüm evin havasını bozuyordu. Tekrar işinin başına dönmesi gerekiyordu."

Tristian sırıtıyor. "Eğer 'eyer' derken 'amcığı' kastediyorsanız, o zaman görev tamamlanmış sayılır."

Bunu görmezden geliyorum ve onu pornosuyla baş başa bırakıyorum. Koridoru geçip odanın dışında duruyorum ve kulağımı Rath'ın kapısına dayıyorum. Story ile kilitli bir kapıyı ihlal etmeyeceğime ya da davet edilmeden odasına girmeyeceğime dair bir anlaşma yapmıştım ama hiç kuşkunuz olmasın, bu saçmalık Rath'ın odası için geçerli *değil*. Kapının diğer tarafından ses gelmiyor ve ben de dikkatlice tokmağı çeviriyorum.

Eşikten girdiğimde odayı tertemiz, taşındığımızdan beri görmediğim kadar temizlenmiş bulduğumda şok oldum. Her şey düzenli. Kayıtlar

raflarda, enstrümanlar raflarında, her zamanki nota yığınları sıralanmış ve düzenlenmiş. Ve ilk kez, oda kirli giysiler ve kör hamamböcekleriyle dolu bir yığının altında çürüyen bir ceset gibi kokmuyor. İlk başta bunun Story'nin işi olup olmadığını merak ettim ama bu en az bir, muhtemelen iki günümü alacak bir şeydi. Belki de Bayan Crane yapmıştır diye düşündüm. Ama Rath arkada sığ bir mezarda ölü yatmıyor, o yüzden öyle olduğunu sanmıyorum.

Odanın düzenini görünce ne kadar şaşırsam da, beni daha derine çeken şey bu değil. İkisinin yatakta olması.

Story çıplak, çıplak kıçı kapıya dönük. Beni Simon'la olan konuşmanın dışında bıraktığından beri taşıdığım öfke bir anda kabardı. Bir dakika önce oradaydım ve olaya dahil olmuştum, bir dakika sonra ekran kararmıştı. Otobüste, soyunma odasında ve eve dönüş yolunda bunu düşündüm. Bu tür şeyler oynanmaz. Ben bir Lordum. Bu yeni kurallar ne derse desin, *onun Lorduyum.*

Beni odasından atması yeterli değil mi?

Uzun bir an, onu kıçından önce yatağın kenarına sürüklemenin ve aletimi içine sokmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum, meydan okuması için uzun, sert, kaba bir ceza. Ama o yalnız değil. Rath'a sokulmuş, kalçasını onunkinin üzerine atmış, elini gevşekçe onun karnına dayamış. Rath onu sıkıca yanına yatırmış, uyurlarken parmaklarını saçlarına geçirmiş.

Uzun bir süre başlarında duruyorum, içimde sadece eski dürtülerin değil, yeni dürtülerin de dolaştığını hissediyorum. Onu Rath'la böyle tatlı ve rahat görmek...

Bunu bana bir kez yaptı.

Teknik olarak iki kez.

İlk seferini hatırlıyorum; bana doğru kıvrılmıştı, sıcak, çıplak teni ve yumuşak kıvrımları vardı. Bunun istediğim, hatta hoşlandığım bir şey olup olmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum. Ancak daha sonra, soğuk bir kamara zemininde yorgun ve yaralı bir haldeyken kendime bunun böyle olduğunu itiraf ettim. Onda öyle bir şey var ki, o kadar küçük, savunmasız ve güven dolu ki, keşke o yatakta ben de olsaydım diyorum. O ve Tristian söz konusu olduğunda kıskançlığı aştığımı sanıyordum ama şimdi içimde kabarıyor. Bir zamanlar -o kadar kısaydı ki tadını çıkarmaya bile fırsatım olmamıştı- eve geldiğimde onu yatağımda, çırılçıplak ve uysal bir halde görebiliyordum.

İleri doğru isteksiz bir adım atıyorum ama Rath'ın eli yastığın altından kayarak beliriyor. Keskin, tanıdık bir bıçak loş ışıkta parlıyor.

Dar, uyanık gözleri de öyle.

Ellerimi kaldırıp fısıldıyorum, "Benim."

Gözlerini kırpıştırıyor, göğsü uzun, sessiz bir nefesle çöküyor. "Dostum," diye mırıldanıyor. Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz ve o uyandığında bunun ne olduğunu anlıyor - beni olduğum g i b i t a n ı y o r. Story onun yatağında, çıplak ve uyuyor. Burası onun odası olabilir ama burası benim bölgem ve o da bunu biliyor.

Yavaşça Story'nin uyuyan bedeninden sıyrılıyor, sıcaklığını hissetmemesi için yastığı ona doğru itiyor. Bir dakika boyunca onunla bu şekilde uğraşıyor ama sonra orada öylece duruyor, çıplak, başka bir şey yapması gerekip gerekmediğini düşünüyormuş gibi ona bakıyor. Sanki gitmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi. Sanki gitmek istemiyormuş gibi.

Kendini toparlamış gibi görünerek banyoya doğru yürüyor.

Işık o kadar loş ki zar zor görebiliyorum ama kolundan tutup geriye çekiyorum ve göğsünün ortasını inceliyorum. Oradaki yara taze, 'S' harfi kabarık ve kırmızı ve üstüne s ü r ü l e n merhem parlaklığının altında hala biraz kanıyor.

"Bunu sen mi yaptın?"

Bu onun baş harfi, göğsüne kazınmış, tıpkı bizim baş harflerimizin onunkine kazındığı gibi.

"Hayır," diye cevap veriyor, omzunun üzerinden onun hareketsiz haline bakarak. "O yaptı."

Yüzüne bakıyorum, bir şey arıyorum. Utanç mı? Meydan okuma? Ama öyle bir şey yok. Gözlerinde haftalardır onu bir zombi gibi gezdiren o donuk, çılgın umutsuzluktan eser yok. "İntikam mı?" Dürüstçe merak ederek soruyorum. Onu bu hale getirmek için bu mu gerekiyor? Göze göz mü? Çünkü lanet olsun, elimde sadece iki tane var ve bu yeterli olmayacak.

Ama Rath bana öylece bakıyor, ağzı gevşek, çarpık ve kesinlikle seks sonrası bir sırıtışa dönüşüyor. "Bile değil."

Bu çok şaşırtıcı. "O zaman neden?"

Düşüncesizce bir hareketle uzanıp üstündeki deriyi ovalıyor. "Bölgesel işeme. Onda görmeyi sevmemizle aynı sebepten." Bunu anlamamı izliyor ve şaşkın ifadem karşısında gözlerini deviriyor. "Onun neden bizden bu kadar farklı olduğunu düşündüğünü anlamıyorum. Tüm bu şeyin neden işe yaradığını hiç merak ettin mi? Kahretsin dostum, dördümüz birbirimizi yarattık. Benim tavsiyem mi? Bir ara ona kolundaki dövmeden bahset." Yürümeye devam ediyor, ama duraklayıp geri dönüyor. "Ya da gerçekten acayip bir seks istiyorsan, ona

Bir süreliğine başka bir kızın yüzü olduğunu düşünecek. Söz konusu siz olduğunuzda, gözünün önündekini asla göremiyor."

Banyoya girip kayboluyor ve beni bunu düşünmeye bırakıyor. Bir an sonra duşun açıldığını duyuyorum. Artık Story'yle yalnız olduğumuz için, onunla birlikte yatağa girme, Rath'ın sıcaklığını kendi sıcaklığımla değiştirme dürtüsüyle savaşıyorum. Bunu yapmamamın iki nedeni var: Birincisi, burası Rath'ın odası olsa bile, yine de anlaşmamızın ruhunu çiğnemiş oluyorum. İkincisi ise çok daha karmaşık ama kendime güvenemememl ilgili.

Burada uyuyabileceğimi düşünerek uzaklaşıyorum ve kanepeye uzanıyorum. Rath için sorun olmazdı. Muhtemelen sabah seksine kalkacaklar ve bunu izlemek eğlenceli olabilir. Tristian'ın zavallı kıçının aldığından daha fazla aksiyon olur zaten.

Uyandığında ne yapacağımı düşünmedim, ki bu uygunsuz bir durum çünkü uyanıyor. Aniden kıpırdadığında Rath hâlâ duştaydı, muhtemelen yatağın boş tarafını hissediyordu. Yerimden kıpırdamadan, saçları dağınık bir şekilde oturuşunu izliyorum. İlk başta yüz ifadesi sakindi. Belli ki iyi sikilmiş. Ama boş yatağı gördüğünde, derin, sıkıntılı bir kaş çatmaya dönüşüyor. Rath'ın yokluğunu o kadar uzun süre düşünüyor ki, onu rahatlatmak için neredeyse kendimi ele veriyorum.

Boş boş, nasıl yaptıklarını merak ediyorum. Onu eğdi mi? Sarılmanın ortasında ona arkadan mı sokuldu? Onun üzerine, bacaklarının arasına mı tırmandı? Önce amını mı yaladı, sikini içine sokmadan önce onu boşalttı mı? Yavaş ve yoğun muydu, yoksa Tristian'ın dediği gibi psikopat bir öfke-sikişi miydi?

Kollarını başının üzerine uzatarak bana göğüslerinin mükemmel görüntüsünü veriyor. Beni görmüyor, eğilip yerden siyah kapüşonlu bir tişört kapmadan önce bana doğru bakmıyor bile. Banyoya bir bakış atıp kollarını iki kolunun içine sokuyor ve ayağa kalkarken fermuarını çekiyor. Beni fark etmesini, sık sık yaptığı gibi beni hissetmesini, karanlıkta yapmamı yasakladığı tek şeyi yaparken yakalamasını bekliyorum.

Bu asla olmaz.

Gözleri banyonun kapısına gidiyor ama beklediğim gibi onu içeri kadar takip etmiyor. Bunun yerine odayı geçiyor, temiz parkelerin üzerinde yalınayak ilerliyor ve dolap kapısının önünde duruyor. Bir an sonra içeriden sıcak sarı bir ışık sızıyor. Şüphelerim artıyor. En son dolabıma girdiğinde beni uyutmuş, eşyalarımı karıştırmış, beni yatağa bağlamış ve sonra da sikmişti. Tabii, bu daha *önceydi*. İlişkimizden önceydi.

Anlaşmalar. Gitmesine izin vermeden önce. Kendi şartları ve koşulları altında geri dönmeyi seçmeden önce.

Ama Rath daha önce de bir noktaya değinmişti.

Bazen onu hiç tanımıyormuşum gibi geliyor.

Sabırsız ve meraklı bir şekilde saklandığım yerden çıkıyorum ve dolabın kapısını işgal ediyorum. Dizlerinin üzerine çökmüş, yerdeki bir karton kutuyu karıştırıyor. Dimitri Rathbone'un güçlendirilmiş çelik kasasına eşdeğer bir şey. Çocuk her şeyi orada saklıyor.

Ya da saklayacak bir şeyi olduğunda saklıyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kapı pervazına yaslanıyorum. "Orada değil."

Bir mil sıçrıyor, etrafında dönerken boğazının arkasına sıkışmış bir çığlık atıyor. Beni görünce uzun bir nefes verdi, gözleri rahatlayarak kapandı. "Tanrı aşkına, ağabey. Boynuna lanet bir çan tak." Kollarını vücuduna sarıyor, onun kazağının içinde küçük görünüyor. "Ne zamandır buradasın?"

"Rath'ın göğsünde bıraktığınız etiketi görecek kadar uzun."

"Bu ikimizin arasında," diyor, sesi hâlâ şaşkınlıktan titriyor. Bu zaten saçmalık. Lunaparkta olanlar üçümüzün arasındaydı. Hepimiz onu parçaladık. Bu neden farklı olsun ki? Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor ve ekliyor: "Tıpkı bu odada olan diğer her şey gibi."

Evet, kızgın. Kulübe

katıl.

Yorumu sivri ve ben de yerdeki açık kutuya bakarak konuyu saptırmayı tercih ediyorum. "İhtiyacın olanı buldun mu?"

"Sadece otunu arıyordum. Daha önce başı ağrıyordu, ben de-" Bir kaşımı kaldırıyorum, o da kaşlarını çatarak aşağıya bakıyor. "Piyano parası nerede?"

Bilmemesine imkan yok. "Sence nerede?"

Benden bir adım ötede duruyor, üzerinde büyük boy kapüşonu, altı çıplak, yüzünde beni çılgına çeviren o masum, seksi bakışla. "Eğer düşündüğün buysa ben almadım. Çaresiz ve beş parasız olduğumu biliyorum ama-"

"Tabii ki yapmadın." Alay ederek sözünü kestim. "Ama bu senin için harcamadığı anlamına gelmez."

Başını eğiyor, alnı kırışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Sanırım bunu onun için hecelemem gerekecek. "Sence Daniel neden Güzel Nick yerine Rath'ı çukurda becermene izin verdi? Babam iki dil konuşur, küçük kardeşim: İngilizce ve para."

"I-" Dehşetle dolan gözleri kutuya geri dönüyor. "Yani..."

Çenemi sallayarak başımı sallıyorum. "Rath seni satın aldı."

"Hayır." Omuzları çöküyor ve yüzündeki ifadenin çöküşüne şaşırıyorum.

Dünün hatırası, duygusuzca bunu yüzüme vurmak istememe neden oluyor. "Baban seni önemsediği için sana tanıdık bir kemik atmadı. Rath seni kurtardı. Sadece ortaya çıkarak değil, her şeyini feda ederek. Bunu ne kadar zamandır sakladığını biliyor musun? Dürüst olmak gerekirse, ben onu tanımadan önce bile."

Bana bakıyor, gözleri kocaman ve ıslak. "Bilmiyordum."

Küçük, kuru bir kahkaha atıyorum. "Eminim yapmamışsındır. Yoksa bu geceden çok daha önce burada onun aletinin üzerinde zıplıyor olurdun."

Yüz ifadesi kasvetli bir dehşetten sert bir öfkeye dönüşüyor. Bana kaşlarını çatıyor, aramızda akan kinetik enerji kıvılcımı yeniden canlanıyor. "Neden böyle bir pislik gibi davranıyorsun?"

"Oh, ben rol yapmıyorum."

"Ne yani, bana... kızgın mısın?" Cevap olarak boş boş bakmaktan başka bir şey yapmadığımda, kafası şaşkınlıkla geriye doğru sallanıyor. "Neye kızmış olabilirsin ki? Bütün hafta sonu seni görmedim bile!" Beni süzdüğünü çok geç fark ediyorum. Ne kadar kızgın olduğumu hissetse de bileğimi tutup elimi vücudumdan çekmekte tereddüt etmiyor, soğuk parmakları sıyrılmış, morarmış eklemlerimin üzerinde geziniyor. "Burada ne oldu?" diye sorduğunda yüzündeki o sert çizgilerin bir kısmı kayboluyor.

Omuz silkiyorum, elimi gevşetiyorum. "Bir duvara yumruk attım."

"Ciddi misin?" Başını sallıyor, büyük, şaşkın gözlerle bana bakıyor. "Bunu neden yaptın ki? Sanki sahaya geri dönmek istemiyormuşsun gibi."

Dolaba girip aramızdaki boşluğu kapatıyorum. Derimin altında kaynayan bu kızgın şeyi nihayet anladığını biliyorum, çünkü ona doğru ilerlediğimde irkiliyor. Geriye doğru gitmekten başka çaresi yok, bir çift çizmeye takılıyor ve sonra yerdeki kutuya tökezliyor. Duvara çarpmadan hemen önce onu yakalayıp dik tutuyorum ve yüzlerimizi birbirine yaklaştırıyorum.

"Duvarı yumrukladım, küçük kardeşim, çünkü diğer seçenek lanet olası dizüstü bilgisayarımı kırmaktı." Şaşkınlıkla göz kırpıyor ve bunu düşünmeden yaptığına dair bu kanıt beni acıtıyor. Açıklama karşısında dişlerim sıkılıyor. "Geçen gün beni o konuşmanın dışında bıraktın - sanki sesimin hiçbir önemi yokmuş gibi bilgisayarı kapattın."

"I-uh-ne?"

"Güreş maçı hakkında," diye bağırıyorum, onu ellerimde bir bez bebek gibi tutarak. Gözlerimi kısarak o kadar yaklaşıyorum ki burunlarımız neredeyse birbirine değecek. "Sen orada olmadığın için kaç kez, kaç lanet tartışmaya son verdiğimi biliyor musun? Burada bir korkak gibi ellerimin üzerinde oturmanın neye mal olduğunu biliyor musun, çünkü kesilme düşüncesine dayanamayacağını biliyorum? Biliyor musun?!" Bana bakakaldı, vücudu ellerimin altında gevşedi. "Üçümüz bu adamı -her kimse artık- haftalar önce dizlerinin üzerine çöktürüp infaz edebilirdik." Gözlerinde bir şey parlıyor ve bu korku denemeyecek kadar hafif ama sadece temkinli olamayacak kadar da güçlü. "Bu kadar yavaş oynamamızın tek sebebi sensin. Çünkü bunu sen istedin. Çünkü daha azı seni riske atardı. Tristian'ın bu lanet yeri yakıp yıkmasını engelleyen tek şey sensin. Rath'ın Güney Yakası'na savaş açmasını engelleyen tek şey sensin. Benimle babam arasında duran tek şey sensin" diyerek parmağımı kaldırıp yüzüne doğru itiyorum. Ama sen gidip hepimizi etkileyecek kararlar mı almak istiyorsun? Hiç sanmıyorum."

Bana bir dizi hızlı göz kırpıyor. "Bu kadar önemli olduğunu düşünmemiştim."

"Yaptığın her şey önemli," diye homurdanarak onu sarsıyorum. "Senin şu sapığın mı? O gece çukurda olanları izlediğine inansan iyi edersin. Evden ne zaman çıktığını, kampüse ne zaman gittiğini biliyor, hatta muhtemelen Rath'la sikiştiğini bile biliyor." Göğsümü kemiren bir küçümseme büyüyor. Bu adamın onun hakkında benden daha fazla şey bilmesinden hoşlanmıyorum. Bu beni vahşileştiriyor, çıldırtıyor, sesimi ölümcül bir tıslamaya dönüştürüyor. "Beni odanın dışına kilitleyebilirsin, kameraları kapatabilirsin, Rath ile burada amını sergileyebilirsin. Bunların hepsi iyi ve güzel. Ama memelerini ve kıçını tüm Kraliyet sistemine göstermenle ilgili kararlarda beni devre dışı bırakamazsın." Yüzüne doğru öfkelendim, ağzım alaycı bir ifadeye büründü. "Eğer annen gibi bir fahişe olmaya bu kadar kararlıysan, hemen şimdi gidip bir ATM bulacağım. Belki o zaman gerçekten-"

Gözlerindeki saldırıyı ete kemiğe bürünmeden çok önce görüyorum. Bir öfke kıvılcımı -şakağındaki damarın seğirmesi- ve sonra, şaşırtıcı bir şekilde, avucunun yüzüme sertçe çarpması.

Uzun bir an için her şey bembeyaz olur.

"Bu ne cüret!" diye feveran ediyor, yüzü kıpkırmızı. "İster sahada ister Güney Yakası'nda olsun, öne geçmek için her gün vücudunuzu kullanıyorsunuz, etrafta dolanıyorsunuz, dövmelerinizi gösteriyorsunuz, çok büyük ve sert görünmeye çalışıyorsunuz. Ama siz - *üçünüz de* - bir kadın bunu yapmaya çalıştığı anda burun kıvırıyorsunuz." Başını sallayarak alçak sesle, esprisiz bir kahkaha atıyor. "Tanrım, hepiniz *dayanılmaz ikiyüzlülersiniz."*

Kıpırdamadan duruyorum, kafamın içindeki kükreme zapt edilemeyecek kadar fazla. Yine de deniyorum, her şeyi bastırmak, nefes almak, parmaklarımın kollarındaki kemikleri ezmesini, solgun, ince boynuna dolanmasını engellemek için umutsuzca mücadele ediyorum. Bu bana ikinci vuruşu. İlk seferinde öfkemi Dük'ün spor salonundaki ringde zıplayarak çıkarmıştım.

Bu kez parmaklarımı teker teker açıyorum, paslı eklemlerim buna karşı çıkıyor. Tüm içgüdülerime ters düşse de onu bırakıyorum ve ısırarak uyardığım bir sesle ayağa kaldırıyorum. "Beni böyle test etmeye devam et, Öykü. Bir gün bu anlaşmamızın başarısız olduğuna karar vereceğim."

Başka bir şey yapmadan, gözlerindeki meydan okuyan ateşe, sözümü yerine getirmem için beni cesaretlendiren ateşe tepki vermeden önce onu terk ediyorum. Belki Rath bu konuda da haklıdır. Story kabul etmek istediğimden daha çok bize benziyor, bu da onun için iyiye işaret değil.

Kimse bizi kendimizi incittiğimiz kadar incitemez.

9

TRISTIAN

Story kendini toparlayıp çatalını patates püresine saplamadan önce peçeteyle ağzını silerken onu izliyorum. Gözlerini Killian'a dikerek, "Tuzu uzatır mısın lütfen?" diye soruyor.

Ah, işte burada.

Kelimeler son derece kibar, ancak ses tonu sanki hepimizi rahatsız etmek için tuzu rehin tutuyormuş gibi alçak ve kesici.

Killian tabağındaki tuza uzandığında başını kaldırıp bakmaz bile ve bileğinin hızlı bir hareketiyle tuzu masaya fırlatır. Killian tuzu yakalamak için elini uzatır, Killian'a bakarken ağzı kızgın bir çizgiyle sıkıca kapanır.

"*Teşekkürler,*" diye mırıldanıyor ve tuzu patateslerinin üzerinde sertçe silkeliyor. Rath ve ben uzun süre acı çeken bir bakış paylaşıyoruz.

Tanrım, eski evlerindeki akşam yemekleri tam bir tiyatro olmalıydı.

Üç gündür böyle. Derslere ve diğer şeylere geri döndüğümüz için sakinleşeceğini düşünmüştüm. Çok meşgulüz, çok yoğunuz ve bu önemsiz, saçma sapan ağız dalaşına giremeyecek kadar endişelenecek çok şeyimiz var, ama işte buradayız ve Killian'ın gözlerini kaçırdığı anda gözleriyle ona hançer fırlatmasını izliyoruz.

Killian'ın anlattığına göre, Story ona saygısızlık etmiş, onu kendi haline bırakmış, sonra da onunla yüzleştiğinde suratına bir tokat atmıştı. Story'nin

Killian içeri dalıp tam bir mağara adamı moduna girdiğinde o da kendi işine bakıyordu. Her ikisinin de bunu kanıtlayacak izleri vardı - Killian'ın kırmızı yanağı, Story'nin morarmış üst kolları ve en önemlisi, o zamandan beri aralarında kıvılcımlanan gerginlik.

Rath yardımcı olmuyor. "Biliyor musunuz, ilk kez kendimi gerçekten kardeşlerimle yaşıyormuş gibi hissediyorum."

Öykü kafasını kaldırdı. "Biz kardeş *değiliz*!"

Tartışmadan bir öğün geçirebilmek için çaresizce, "Bugün yeni prensesi gördüm" diyorum.

Rath mırıldanıyor, telefonunu aşağı kaydırırken sadece yarı yarıya ilgileniyor gibi görünüyor. "Ateşli mi?"

"Doğal olarak." Gerçi fark etmezdi de. Prensler tek bir kızla -sanırım adı Sonbahar'dı- birlikte oldular ve böylece seçme şansını kaybettiler. "İstatistik sınıfımdaki bazı Phi Nu üyeleri, kızın ne kadar sürede hamile kalacağına dair bahse girmişlerdi. Yeni yıldan önce gerçekleşmesi için beş G'ye girdim."

Rath bana bir sırıtma gönderdi. "Ellerinde hiç olmadığını düşünürsek çok cesurca."

"Çaresizlikten," diye açıklıyorum salatamı Öykü'ye doğru kaydırarak. Kâseye bakıyor, burnu kırışıyor ama çatalını bir domatese saplıyor. "Yeni Prenslerden birini otoparkta arka koltuğunda domalmış bir şekilde onu becerirken gördüm. Bu grubun inisiyatifi var."

Rath homurdanıyor. "İş ahlakına saygı duymak lazım."

Çatalımı ona doğrultuyorum. "Özellikle de bu iş ahlakı amcığı içeriyorsa."

"Bunu şimdi konuşmak zorunda mısın? Yemek yiyoruz." Öykü dikkati dağılmış bir şekilde salatayı karıştırıyor ama sonra duraksayıp kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bir dakika. Sen... izledin mi?"

Bakışlarını tutuyorum. "Tabii ki izledim. Herkesin görebileceği şekilde onu korkutuyordu. Ben sadece insanım." Kaşları çatıldığında uzanıp yanağını okşuyorum, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bu tıpkı porno izlemek gibi, tatlım. Hiçbir anlamı yok." Bu sözler doğru ama ben bile saçmalık olduğunu biliyorum. Doğrusu, Prens ve Prensesi çok zorlayıcı değildi, sadece bu Gen'den beri amsız geçirdiğim en uzun süreydi. Oliver Twist karakterinin acınası eşdeğeriydi, karda dışarıda durup, içerideki aile sıcak, doyurucu bir yemeğin tadını çıkarırken bir pencereye özlemle bakıyordu.

Tanrım, sikim açlıktan ölüyor.

Tartışmak ister gibi görünüyor ama o konuşamadan Killian nihayet konuşuyor.

"Yani artık başkalarının sevişmesini bile *izleyemeyecek* miyiz?" Acı bakışları kızın üzerinde sabitleniyor, çenesi seğiriyor.

İfadesi benim çözümleyebileceğimden daha hızlı bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Hepimiz senin gidip *kendini* becermeni izleyebiliriz."

Rath ayağa kalkar, şakağını ovuşturur. "Tamam, ben çıkıyorum. Kardeş dramanız migrenimi azdırıyor."

"Biz kardeş *değiliz*!"

İkisi tarafından, ikiz kardeşlerimin bile bu kadar uyumlu olmayı umamayacağı mükemmel bir uyum içinde söylenmesi dışında, bu gerçekten ikna edici olabilirdi.

Bir saat sonra, Rath yukarıda piyanonun başında, ben kütüphanede psikoloji dersi için bir ödev hazırlıyorum ve Killer ile Story *hala* devam ediyorlar. Onları aşağıdan duyabiliyorum ve bu benim konsantrasyonumu ciddi şekilde bozuyor. Artık dayanamayacağım bir noktaya geliyor. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp kütüphaneden çıkıyorum ve merdivenlerden inip seslerini takip ederek çalışma odasına gidiyorum.

"Evdeki tek Ticonderoga bu! Ödevim için ona ihtiyacım var!" "O benim."

Neden bahsettiklerini anlamaya çalışıyorum ama Killian'ın elindeki sarı çubuğu görünce her şey yerine oturuyor. "Bir kalem için mi kavga ediyorsunuz?" Şaşkınlığımı ve kızgınlığımı gizleyemeyerek soruyorum. "Lanet olası on beş sentlik bir kalem için mi?"

Story ellerini havaya kaldırır. "Bu en iyi kalem türü ve bugün kitapçıdan özellikle aldım."

Killian alaycı bir tavırla, "Kanıtla," diye alay eder. "Bu kalemi satın aldığını kanıtlarsan belki sana geri veririm."

Story'nin eli yumruk haline geliyor ve Killian kalemi bir silah gibi tutuyor. İsimlerimizin tüyler ürpertici bir kalem bıçaklama olayıyla ilgili bir manşette yer alması bana pek de faydalı gelmediğinden, kalemi havadan kaparak ayağa kalkıyorum.

"Hey!" diye bağırıyorlar. Görünüşe göre Forsyth Kalem Katliamı'nın oturma odamızda gerçekleşmesine izin vermediğim için kızgınlar.

Kalemi ikiye ayırıp her birine bir parça fırlatıyorum. Killian içgüdüsel olarak onunkini yakalıyor. Story'ninki göğsünden sekip yere düşüyor. En iyi arkadaşıma ters ters baktım. "Bu da ne demek oluyor?

Bana bunun bir kalemle ilgili olduğunu söylemeye cüret ediyorsun. Lizzy ve Izzy bundan daha olgun davranıyorlar." Bana karanlık bir bakış fırlatarak öfkelenmeye devam edince başımı sallıyorum. "Şu anda bunu karşılayamayız. Eğer ona söyleyecek bir şeyin varsa, çıkar ağzındaki baklayı!"

"Anlaşma," diye homurdanıyor, yumruklarını sıkarak, "onun 'parametrelerine' uymamız ve bize ait olmaya devam etmesiydi. Yani hâlâ söz hakkım var!" "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum burnumun kenarını sıkarak.

Birdenbire Rath'ın migren sorununu anlayabildim. "Bir kadını memnun etmek o kadar da zor değil, Katil. Ona biraz yağ çekmeyi hiç düşündün mü? Kibarca bir şey istemeyi? Hayır, çünkü seni *bu* kadar üzeceğini bilmediği bir şey için kin beslemekle meşguldün."

Şu anda gerçekten heyecanlandığını, boynundaki damarın şiştiğini görebiliyorum. "Onu dahil etmek için yaptığımız onca şeyden sonra, *tek taraflı* olarak-"

Sözünü keserek, "Evet, kafedeki günle ilgili söyleyecek güzel sözlerin vardı -ki Rath ve ben bunları her *gün* uzun uzun dinliyoruz- ve eminim bunları ona sakin, mantıklı ve makul bir şekilde anlatmışsındır." Gözlerimi kısarak ekliyorum, "Morlukları gördüm. Seni *neden* sürekli dışladığını hiç merak ettin mi? Flaş haber, Einstein: Çünkü sen kontrolcü bir pisliksin. Ve bunu *ben söylüyorum*!" Sanki tüm dünya çıldırmış gibi söylüyorum ve öyle olması da mümkün. Story'nin sessiz homurtusu beni şaşırtıyor ama dudaklarım isteğim dışında seğirse de bunu komik bulmuyorum. Bütün bu olanlar çarpık. "Yani, lanet olsun, Killer, belki de seni içeri *aldığında* hala kendine ait bir alanı olabileceğinden emin olmak istiyordur. Sence sen her gece kapısının önünde volta atarken kendine ait bir alanı varmış gibi hissediyor mudur? Kahretsin, bazen ben de laptopu senin üzerine kapatmak istiyorum."

Gözleri sertleşiyor, başı şiddetle sallanıyor. "O bilgisayarı kapatmanın ne yapacağını çok iyi biliyordu."

Ellerimi havaya kaldırdım, avuç içlerim dışarıda. "Özür dilerim. Hâlâ bunun dizüstü bilgisayarla ilgili olduğunu ve ikinizin birbirinize karşı psikopatça azgın olduğunuzu iddia etmiyor muyuz?"

"Ne?!" Öykü kekeliyor, kafasını geriye atıyor. "Hayal görüyorsun!"

Ona uzun uzun baktım. "Oh, lütfen. Bu kısır döngü buraya adım attığınız günden beri dönüyor. Belki daha da önce." Küçük bir çocukla konuşuyormuşum gibi açıklıyorum: "Onu kırılmanın eşiğine getirmen, Story Austin el kitabındaki en büyük flört. Bu boku *sürekli* yapıyorsun. Bak.

İkinize de!" Aralarında el hareketi yapıyorum. Gerginliğe. Kıvılcımlara. Birbirlerine bakışlarındaki öfke ve saf sekse. "Seni duvara fırlatıp beynini dağıtması için ona yalvarıyorsun resmen. *Hoşuna gidiyor*! Ama bu sefer işe yaramıyor, çünkü ikiniz de onun kendini kontrol edemediğini biliyorsunuz. Şimdi olmaz. Bu kadar kötü kaybederken olmaz."

Yavaşça başını sallıyor. "Sen neden bahsediyorsun ki?"

"Tüm bunların cevabından bahsediyorum," diyorum parmağımı Killer'a doğru uzatarak. "Bir aydan fazla süredir sahalardan uzak. Bir *ay*, Story. Böyle sinirlendiğinde ve kendini kaybettiğinde ne yapar biliyor musun?" Bunu çözmeye çalıştığını görebiliyorum, yüz hatlarında öfkeli bir inançsızlık beliriyor. "Ya sahaya çıkar ya da kafasından atar. Kurşun yarası yüzünden hâlâ sakat olduğu ve *senin* belirlediğin kontratın parametreleri göz önüne alındığında, ikisini de yapamaz, değil mi?" Gözlerindeki öfke dolu argüman kendini göstermeden önce onu durduruyorum. "Yapma. Belli ki bu evdeki en azgın kişi sensin."

"İstemiyorum!" diye ısrar ediyor, omuzlarını geriye atıyor. "Bu pisliği herhangi bir yerde istediğimi düşünüyorsan tamamen aklını kaçırmışsın-"

Ona yaklaşıyorum, elimi rahatça pantolonunun önünden aşağı itiyorum. Sözleri boğuk bir feryatla kesiliyor, ama sendeleyerek uzaklaşmaya çalışsa da fazla uzaklaşamıyor. Bir kolumu beline doluyorum ve elimi bacaklarının arasına sıkıştırıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Azgın değilsin, ha? Çünkü amın *sırılsıklam olmuş*." Artık o kadar yakın ki yanaklarında kızarmanın yükseldiğini görebiliyorum. Bunun bir kısmı utanç, bir kısmı da öfke olabilir ama geri kalanı parmaklarımın kıvrımlarında gezinirken hissettikleriyle ilgili. Kendimi biraz şımartıp eğilerek kulağına fısıldıyorum. "Killer'ın seni becermesini ister misin, tatlım?"

"Hayır," diye kekeliyor, belli ki sesindeki kızgınlığı tutmakta zorlanıyor.

Gerçekten isteseydi onu ikna etmek bu kadar zor olmazdı. İnatçı ama aynı zamanda umursamaz biri. Bu yüzden "Neden olmasın?" diye sormayı düşünüyorum. Onu istiyorsun. İstediğini biliyorum." Nefes alırken bir duraklama oluyor ve ben bunu onu okşamak için kullanıyorum, ıslaklığını klitorisinin üzerine yayıyorum.

"O..." Eli gömleğimin içine kıvrılıyor, sesi kaba bir fısıltıya dönüşüyor. "Kötü davranacak."

Mırıldanarak omzumun üzerinden bakıyorum ve Killian'ın yüzündeki ifadeye tanık oluyorum. Çenesindeki tüm gerginlik kaybolmuş, yerini gevşekliğe bırakmıştı,

şaşkın bir ifade. Tanrım. Gerçekten de hiçbir şeyden haberi yok. "Çok sert olmasından mı korkuyorsun?"

Onun küçük, ürkek baş sallamasıyla Killian'ın çenesi kapanır. "Sert mi olacağım?!" diye bağırarak parmağını göğsüne sokar. "*Ben* mi? Bana vuran sendin! Ve geçen gece Rath'la birlikteyken sen-"

"Kapa çeneni," diye bağırıyorum. Öykü'ye dönerek çenesine dokunuyorum ve bakışlarını benimkine çevirmeye zorluyorum. "Ya ona izin vermezsem? Hm?" Dudaklarımı sıcak yanağında gezdirip, "Ya güvende olduğundan emin olmak için burada olsaydım?" diye soruyorum.

Killer'la ilgili olan şey, bir kadınla birlikte olmanın doğru yolunu asla öğrenememiş olmasıdır. Uzun bir dizi fahişe, oyun öncesi sürtükler ve bilinçsiz kızlar bu adamı tamamen dumura uğratmış. Bunun için çalışmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyor, başka birini düşünmek zorunda kalıyor. Onun için deneyeceğine bahse girerim ama nereden başlayacağını bilemez.

Bu önerinin muhtemelen onu kızdırdığını biliyorum, bu yüzden arkamdan gelen mutlak sessizlik bunu ne kadar çok istediğinin bir kanıtı. "Seni incitmesine izin vermeyeceğimi biliyorsun," diyorum başparmağımı şişmiş klitorisine bastırarak. Parmakları gömleğimi sıkıyor. "Hoşuna gitmediği sürece olmaz. Hoşuna gidiyor, değil mi? Bazen hoşuna gidiyor."

Sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor, gözleri kapanıyor. "Bazen," diye nefes alıyor. "Biraz."

"Tamam." Bununla çalışabiliriz. Yine de, elimi pantolonundan çıkardığımda, bir şekilde... devrildi ve onu kovaladı. Onu sabitleyip Killian'a doğru döndürdüm.

Etkilenmemiş görünüyor. "Ne yani, seks hakemimiz mi olacaksın?"

"Bunun için çok mu iyisin?" Sakince seçenekleri sıralıyorum. "Çünkü burada kalabilir ve bunu yetişkinler gibi sistemlerinizden atabilirsiniz ya da sürekli didişmeye ve boş bir yatakta sikinizi kaldırmaya geri dönebilirsiniz. Karar sizin."

Killer bunu asla geri çevirmeyecekti ve şimdi de bu konuda ses çıkarmaya zahmet etmiyor. Sadece başka tarafa bakıyor ve sertçe nefes alıyor. "Peki," diye homurdanıyor, burun delikleri alevleniyor.

Evet, eminim bu büyük bir yüktür. Killian Payne verici biri.

Story'nin arkasına geçip eğilerek, "Git onu öp." diyorum.

Omuzlarına koyduğum ellerimin altında kaskatı kesiliyor, onu dürttüğümde sarsakça hareket ediyor. Ona sertçe yaklaşıyor, yüzü dışında her yere bakıyor. O da daha iyi değil, yumruklarını esnetiyor ve kendini tam boyuna çekiyor. Her zaman gözünü korkutmaya çalışıyor. Bir saniye sonra

Kız adamın önünde duruyor ama kimse harekete geçmiyor ve ben gözlerimi deviriyorum çünkü seks hakemi olabilirim ama *öpüşmek için* yardıma ihtiyaçları varsa, o zaman onu kendim de becerebilirim.

İlk hamleyi Killer yaptığında, ağızlarını birbirine çarpmak için eğilmeden önce keskin, sinirli nefesini üflediğinde kötü olduğunu anlıyorum. Bir elini kaldırıp kızın saçının arkasını yumrukluyor ve başını geriye doğru çekiyor.

Bileğini çekiştirerek araya giriyorum. "Sakin ol, sakin ol. Onu tutmak zorunda değilsin. O kesin bir şey, kardeşim."

Bu yüzden saçlarını bırakıp sadece kıçını kavrıyor ve onu vücuduna doğru çekiyor. Bu açıdan, onu nasıl öptüğünü görebiliyorum. O kadar agresif ve heybetli ki, dilini bile yakalayamıyorum. Kızın ağzına tamamen *hükmediyor*. Bu yakınlık sayesinde, tam olarak geri çekildiği ve dudağını sertçe ısırdığı anı görebiliyorum.

Tıslıyor, sarsılarak uzaklaşıyor. "Ah! Beni ısırdı!"

Killian köpek dişinin sivri ucunu yalıyor, gözleri karanlık ve sert. "Oops."

Omzunu ittim. "Gereksiz sertlik, sik kafalı. Bence bu bir cezayı hak ediyor."

"Tanrı yardımcım olsun," diyor Killian, gözlerini göğe doğru devirerek, "eğer hakemlik yapmaya devam edersen, seni düdüğün ipiyle boğacağım."

Onu görmezden gelerek ellerimi Story'nin gömleğinin altına sokup çıkarmaya çalışıyorum. Kollarını kaldırarak tişörtü kaydırmama izin veriyor ve sütyeninin kopçasını açtığımda Killian'ın ağzı o kibirli eğiminin bir kısmını kaybediyor. Gözleri düşüyor, onun yumuşak, çıplak göğüslerine bakıyor. Yine de onlara dokunacak kişi benim. Arkasında durup avuçlarımla göğüslerini okşuyorum, masaj yaparken göğüs uçlarındaki çakıl taşlarını hissediyorum.

Böyle açıkta dururken baştan çıkarıcı görünüyor. Göğüslerini sıkarken Killer'ın izlemesine izin veriyorum, görünmemiz gereken şekilde sikimin sertleştiğini hissediyorum. "Benimle buraya geleceksin." Onu kanepeye doğru yönlendiriyorum, kucağıma çekiyorum, kıçının sikime yaptığı baskı beni seğirtiyor. "Ve sen," diyorum Killian'a, "konuşamaz hale gelene kadar o n u n amını yalayacaksın."

Story'nin pantolonunu dikkatlice bacaklarından aşağı kaydırıp onu tamamen ortaya çıkarmamı yüzündeki aptal ifadeyle izliyor. Killer ve Rath'ın bu kadar uzun zamandır hiç seks yapmadığım için delirdiğimi düşündüklerini biliyorum. Haklılar elbette ama daha önce dürüst davrandım. Story kesin bir şey. Öyle olduğunu biliyorum.

Hala amını traş ediyor.

Yeni sözleşmenin hiçbir yerinde yok. Amını istediği gibi saklamakta özgür ama *bizim istediğimiz* gibi saklıyor. Evet, ben de benimkini alacağım. Sabırlı olabilirim.

Muhtemelen.

"Ne bekliyorsun?" Saçlarını yana doğru çekerek ve kulağının altındaki yumuşak noktaya bir öpücük kondurarak soruyorum. Onu içine alırken izliyorum, kucağımda bekleyen çıplak, yumuşak, esnek et parçasını. Öykü izlenmekten benim kadar zevk alıyor mu bilmiyorum, ama ne zaman kendini kaptırdığını biliyorum ve başını eğdiğinde, kalçalarının kıvranışı boğazımdan sessiz bir homurtu çıkarıyor, gözlerinin kardeşinde olduğunu biliyorum. Alay ediyor.

Kaşları aşağıya doğru eğilmiş, bu durumdan hiç memnun görünmüyor. Yine de bana yalan söyleyemez. Kot pantolonundaki çadırı ve gözlerindeki karanlık parıltıyı görebiliyorum.

Yine de Story'ye ısınmak biraz zaman alıyor.

Dizlerini birbirine bastırmış ve göğsüme yaslanmış olsa da hâlâ biraz fazla sert hissediyor. Avuçlarımı göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum, rahatlamasını sağlamaya çalışıyorum ya da bunu engelliyorum, umursamayacak kadar azmış. Yavaş bir nefes alıyor ve başını omzuma yaslıyor, görünüşe göre onun yaklaşmasını izlememeye kararlı.

"Hadi," diye fısıldıyorum, parmaklarımı düz karnında gezdirirken. "Killer için bacaklarını aç, tatlım."

"Eğer beni ısırırsa," diyor, kendini sıkarak.

Kalçalarını ayırarak onu susturuyorum. "Buna cesaret edemez," diye teminat veriyorum, kulak memesine dostça bir çimdik atıyorum. "Taşaklarını keserim, o da bunu biliyor."

Killer'ın bana bakışı denediğimi görmek istediğini söylüyor ama yine de dizlerinin üzerine çöküyor. Tendonlarının ve kaslarının sertleşmesine aldırmadan bacaklarını ayırıyorum ve baldırlarını kendi baldırlarıma bağlıyorum. Nasıl göründüğünü merak etmeme gerek yok. Killian'ın tepkisinde bunu görüyorum, gözleri amına kayıyor, ağzı onu görünce açılıyor, tamamen açılmış ve hazır.

Adam eğilip dilinin düz kısmıyla amcığına doğru sert bir yol yaladığında parmakları kızın kalçasının yumuşak teninde çukurlar açıyor. Öykü temasla sarsılıyor ama anında eriyerek gözlerini kapatıyor.

"Oh," diye ürperdi nefes verirken.

"Hayır, hayır, hayır," diyorum saçlarını alnından geriye doğru düzelterek. "Bakmanı istiyorum. Onu dizlerinin üzerinde, bacaklarının arasında tutuyorsun. Onu yerken izle.

amını." Kızlar için de aynı Çeyin geçerli olup olmadığını hep merak etmiÇimdir, bir erkeğin siki emilirken hissettiği güç dalgası. Bu yüzden gözlerini açıp Killian'ın ağzının bacaklarının arasında çalışmasını izlerken kaşlarındaki örgüyü gözlemliyorum. Muhtemelen aynı şey değil - onu tam olarak boğamaz - ama yine de dudaklarının dağılmasına, kalçalarının yukarı kalkmasına neden oluyor.

Katil çok fazla kafa vermiyor.

Hiç böyle bir şey söylemedi. Sadece yaptığı şeyden -teknik eksikliğinden- bir acemiyle çalıştığımı anlayabiliyorum. Şok edici bir şey değil. Killian'ı ve seksi düşündüğümde aklıma 'cömert' kelimesi gelmiyor ve şu anda da geçerli değil. Hiçbir mantık ya da neden olmadan onu dilliyor, girişini dürtmek için alçalıyor. Bir şey varsa, o da iyi şeylere ulaşmak için sabırsızlanıyor gibi görünüyor.

Dürüst olmak gerekirse, Öykü bu konuda pek de sinirli görünmüyor. Göğsü kısa, kesik nefeslerle inip kalkıyor ve elleri kollarımın etrafında kenetlenmiş olabilir ama kalçaları kıpırdanmaya devam ediyor, baskıyı en çok ihtiyaç duyduğu yere yönlendirmeye çalışıyor. Belli ki adamın vermeyi reddettiği şeyleri boş yere istemeye alışmış. Killian bariz işaretleri görmezden geliyor, onu hareketsiz tutarken parmak uçlarını etinin daha derinlerine gömüyor.

Yüzümü buruşturarak uzandım ve saçlarından tutarak onu yukarı kaldırdım. "Dinlemeyi öğrenmelisin, Katil. Sana nereye gitmen gerektiğini söylüyor."

Bana öfkeli bir bakış fırlatıyor, ki dilini kızın klitorisinde gezdirirken hiçbir şeyi kaçırmaması çok komik. Story'nin parmakları kollarımı sıkıca kavrıyor, dudağı dişlerinin arasına sıkışırken sırtı kamburlaşıyor.

"Hoşuna gitti mi, tatlım?" Başını salladığında, parmak uçlarımı meme ucunun üzerinde gezdirerek, "Bana söyleme. Ona söyle." Killer'ın dinlemeyi öğrenmesi gerekiyorsa, belki de Story'nin konuşmayı öğrenmesi gerekiyordur. Duman işaretleri bu ikisinden daha iyi iletişim sağlar.

Titreyerek nefes verip sonunda gözlerini açıyor ve bakışlarını ona çeviriyor. Adam ona bakıyor, gözleri hala düşmanlıkla keskin. Ama sonra, yumuşak, kısık bir sesle, "Tanrım, bu iyi hissettiriyor," diyor ve tıpkı bunun gibi, bakışlarındaki tüm keskinlik eriyip gidiyor.

Överken dudaklarını onun üzerinde kapatıyor -oh, evet, şimdi gerçekten içine giriyor- ama parmaklarının onun kalçalarında hafiflediğini, göğüslerini hissetmek için yukarı kaydığını görene kadar rahatlamıyorum. Story'nin ayakları baldırlarıma dolanıyor, kalçalarını ağzıyla yaptığı şeylere doğru kaldırmak için kaldıraç kullanıyor. Dilinin sivri ucuyla klitorisini dürtmek için geri çekildiğinde, iki elimle aşağı uzanıp dudaklarını onun için

ayırıyorum, geniş ve

Müstehcen. Hırıltılı bir ses çıkarıyor ve kadının kalçalarının arkasını avuçluyor, gerçekten oraya giriyor.

Gördün mü?

Ekip çalışması hayalleri gerçekleştirir.

Killer diliyle klitorisine saldırırken Story boğazının derinliklerinde inliyor, kalçaları elinde olmadan ritmik bir şekilde esniyor. Yüzünü izliyorum, kendini kaybederken kaşlarının çatılışını, ağzı açık derin nefesler alışını.

"Eminim tadın güzeldir," diye fısıldıyorum kulağına. "Senin için güzelce ıslanıyor mu, Killer? Amın ne kadar tatlı?" Yanıt olarak gürlüyor ve kalçalarını titretiyor. Ellerinden birini kolumdan çekip kafasına götürüyorum ve ona dokunmasını sağlıyorum.

Körü körüne tuttuğu parmaklarını onun saçlarına geçiriyor, ayak parmakları kıvrılıyor. "Killian." Uzun, yumuşak bir mırıltıyla söylediği bu söz bakışlarının hemen yukarı fırlamasına neden oluyor ve aklından neler geçtiğini anında anlıyorum.

Katil, sersemlemiş ve çılgın bir şekilde fermuarını pençeleyerek ayağa fırlıyor. Ama ben onu durdurdum. "Devam et."

Adam donup kalıyor, burun delikleri genişliyor ve kızın amını işaret ediyor. "Ama o
-"

"Hâlâ sözlü," diye not ediyorum, açılmış amcığına doğru başımı sallayarak. "İş değil
bitti."

Ağzını kapatıyor, dizlerinin üzerine çökerken sessizce bakıyor. Başını omzuma yaslayıp onu sakinleştirdiğimde, Öykü'nün alnı terden ıslanmıştı bile.

"Gelmek ister misin, tatlım?"

"Evet," diye nefes nefese kalıyor, Killian işe geri dönüyor. Elini tekrar adamın saçlarına koyarak onu önce daha aşağıya, sonra daha yukarıya, sonra daha aşağıya yönlendiriyor. Görünüşe göre her şeyden biraz hoşlanıyor, boğuk bir çığlık atarken dişleri alt dudağına gömülüyor. Bir noktada, Killian sabırsız olmaktan çok kararlı hale geliyor, fethedilmesi gereken bir meydan okuma ve gerçekten sırtını ona atmaya başlıyor, klitorisini patlatmak için yükselmeden önce diliyle onu becermek için onu kaldırıyor. Onu yayılmış ve her dönüş için hazır tutuyorum, onu kendim çıkarmaya cesaret edemiyorum.

Sonunda, gerçekten sözsüzleşiyor.

Titriyor, başını geriye atıyor, nefes nefese kalıyor ve sonunda gözlerini açıp ona baktığında çok yaklaştığını anlıyorum.

Story geldiğinde çok güzel oluyor.

Önce, on dakikadır buna doğru ilerlememize rağmen, olanlara inanamıyormuş gibi gözleri kocaman açılıyor. Sonra, ilk ürperti onu vurduğunda, elinde değilmiş gibi boğazından dökülen bir dizi anlamsız sürtünme sesi çıkarıyor. O narin küçük titremeyi veriyor ve ben sadece sikimin etrafında kenetlenmenin nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyorum.

Kalçalarındaki kaslar gevşeyip başı geriye düştüğü anda Killian gömleğini yırtıyor. Kızın yüzünde yarattığı dağınıklığın üzerinde gezdiriyor, ama bunu aceleyle yapıyor, kot pantolonunu kalçalarından aşağı itme şeklini sonradan düşünüyor, sert horoz serbest kalıyor.

Gözlerindeki çılgın, neredeyse vahşi keskinlikten, ona doğru yumruk atmaktan başka bir şey istemediğini anlayabiliyorum.

Ama yaklaşıp azgın, seks delisi bir dev gibi üzerimizde belirdiği anda elini sikinden çekiyorum. "Yavaş başla," diye açıklıyorum öfkeli yüz ifadesine, utanmadan sikini kavrıyor ve girişine doğru yönlendiriyorum. "Muhtemelen hâlâ hassastır. Tanrım, dostum, ona bir bak. Onu bir bez bebek gibi beceriyorsun."

"*Ve*?" diye cevap veriyor ve tamam. Evet, bunun gerçekten itici olduğundan şüpheliyim ama dişlerini sıkıyor ve ellerini başımızın yanındaki kanepeye dayayarak onu hizalamama izin veriyor. Ben başını sallayana kadar bekleyip kalçalarına küçük bir işaret yapıyor. Onu içine aldığını anlamak için sikinin kızın içine girdiğini görmeme ya da hissetmeme gerek yok. Sırtını dikleştirip göğüslerini dışarı çıkarıyor ve ben de Killer'ın çenesinin arkasındaki seğiren kas düğümünün farkında olarak biraz daha derinleşmesine izin veriyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor, parmaklarını döşemeye gömüyor. "Kahretsin, çok sıkı."

"Öyle mi?" Sikim istekli bir şekilde seğiriyor ve onun içine battığı her yavaş, acı verici inçte gözlerinin daha da uyanık hale gelmesini izliyorum. Etrafında dönüyor, elleri pazılarına dolanıyor ve bu kıçının sikime sürtünmesine neden oluyor. Çivi gibi sert.

Killer'ın siki de en az geri kalanı kadar kalın ve boğazındaki sızlanmadan ve gözlerinin etrafındaki gerginlikten, bahse girerim güzel bir gerginliktir. Yavaşça onu susturuyorum. "Onun sikini çok iyi alıyorsun, tatlım. Neredeyse oldu. Sonra sana bir saniye daha verecek, tamam mı?"

Sonunda dibe vurduğunda, Killian alnındaki teri silmek için başını çevirir, ancak dudakları kasın etrafında kenetlenmiş parmaklarını yakalar. Bir an için orada öylece durur, onu dudaklarında hisseder, gözleri kayarak kapanır.

Kalçalarını oynatıp huzursuz, kesik kesik nefesler aldığında konuşuyorum. "Hadi Killer, Leydimize ne kadar iyi olabileceğini göster." Ona sivri bir bakış atarak ekliyorum, "Acıtmadan onunla birlikte olabileceğini göster."

Güzel ve yavaş bir şekilde içine girmeden önce kalçalarını geri çekiyor. Killian kendini tutma dışında her kasını çalıştırmakta iyidir ve şu anda onunla boğuştuğunu görüyorum, açlık kalçalarının her bükülüşünde onu dalgalandırıyor. Story hâlâ kemiksiz ve nefessiz ama o anın içinde, dudağı dişlerinin arasına sıkışmış bir halde onu izliyor.

Hafifçe, "Daha fazlasını kaldırabilirim." diyor.

Bu kez, Killian onu öptüğünde, geri çekiliyor, dilinin onunkiyle ortada buluşmasına izin veriyor, bana her şeyi görmemi sağlıyor, ağızlarını birleştiren kaygan bir pembe arapsaçı. Kahretsin, birlikte çok güzel görünüyorlar. Kadının kalçaları adamın güçlü kalçalarını sanki bunun için yaratılmışlar gibi kavrıyor, adamın dövmelerinin koyu mürekkebi kadının porselen teniyle tam bir tezat oluşturuyor. Adamın kaslarının kordonları her itişte kayıyor, kızın ince, narin kollarını cüceleştiriyor. Sert ve yumuşak, deri ve saten; elimde olmadan onların ritmiyle hareket ediyorum, sikime sürtünmelerinden zevk alıyorum.

Tanrım, keşke Killer ne kadar şanslı olduğunun farkında olsaydı.

Ama nefes almak için ara verip başını yana çevirdiğinde gözleri bir şeye takılıyor ve bakışlarını kaçırıyor, sırtı sertleşiyor.

Kolundaki dövme.

Rath *onun* bir dövmesi olduğunu bilmediğini söyledi. Görünüşe göre, dolambaçlı bir şekilde bunu sormuş, ancak Killer bunu kabul edemeyecek kadar korkak.

Bu, hecelemek için yanıp tutuştuğum pek çok ve çeşitli şeyden yalnızca biri. Onlar öpüşmelerinin doruğunda ve vücutlarının kayasında kaybolmuşken dudaklarımı Story'nin kulağına götürüyorum. "Bu adamın seni ne kadar sevdiği hakkında bir fikrin var mı?"

En azından bu kadar.

Killian alnını onunkine dayar ama yüzü derin ve keskin bir kaş çatma halindedir. "Yapma." Onun yavaşça göz kırpma tepkisini yakalamak için gözlerini bile açmıyor.

Devam ediyorum, "Elinde değil. Bu onu çıldırtıyor. Killer'ın hiçbir şeyi yarım yamalak yapamayacağını biliyorsun, hele de *seni istemeyi.*"

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor ve kalçalarını sertçe Story'nin içine sokuyor. Bu onu bir yumruk gibi bana doğru itiyor.

Onun küçük, ürkek çığlığının hatırına konuyu değiştiriyorum. "Onu üzmek istemedin, değil mi?"

Hâlâ Killer'a bakıyor, ifadesi kaybolmuş bir halde, "Hayır" diye nefes alıyor. "Ve sen üzgünsün, değil mi?" Kendime engel olamayıp avucumu kıvırdım.

Kalçalarını piston gibi çevirip ikisinin nasıl buluştuğunu hissederken aralarında sıkışıp kalmış. "Sadece seni korumak istediğini biliyorsun. Güvende olduğundan emin olmak mı?"

Başını sallayarak uzanıp adamın sert ve kirli çenesine dokunuyor. "Biliyorum." Killian bu jestin şefkati karşısında titrer ve Story sessizce, "Düşünmüyordum," diye itiraf eder.

"Ve Katil," diye devam ediyorum, parmaklarımı klitorisine doğru uzatarak. "Aşırı tepki verdin. Yaptığını biliyorsun." Parmaklarımı klitorisine bastırırken sert, hırçın bir ses çıkarıyor. "Söyle ona."

Verdiği cevap, gözleri kızın ağzına yapışmış bir şekilde onu becerme şekli kadar akılsızca. "Yaptım."

"İşte, gördün mü?" Söylenecek daha çok şey var, ama Killer'ın devasa, zonklayan terk edilme sorunlarını örtmek için bir denetimli sikişten çok daha fazlası gerekecek. "Şimdi istediğin gibi becer. Tanrı bilir ne kadar zamandır burada birbirinizi arzulayarak dolaşıyorsunuz. İyi hissettirmiyor mu?"

Story, Killian'ı saçlarından yakalayıp uzun, nefessiz bir öpücüğe çekerek karşılık verir. Killian aşağı uzanıp onun memelerini kabaca avuçluyor, ritmi arttıkça homurdanıyor. Sonunda, kendimi onların görüntüsünün tadını çıkarmaya bıraktım. Bana karşı hissettiklerinin. Hâlâ Story'nin şişmiş klitorisini okşayan elime inat, vücudumun tam içine girmelerinin nabzını tutuyorum. Onun yerinde olmayı ne kadar çok istediğim için taşaklarım ağrıyor ama sadece izlemek bile yeterince iyi. Farklı bir anlamda kontrolü nasıl kaybettiğini görmek için. Müstehcen, sert öpücükler arasında ona nazikçe bakışını. Ağlamalarını kontrol etmek için mücadele ederken ince boğazının şişmesi. Şu ana kadar onları gerçekten anladığımı, birbirlerine duydukları sevginin çalkantısına tanık olduğumu sanmıyorum. Kesmeye çok alışmış ince kenarlı bir bıçak.

Killian birini çok fazla istemenin mümkün olduğunun kanıtı. "Bana bak," diyor, sesi kalçalarının sivri yumrukları kadar düzensiz ve derinleşiyor. Story gözlerini kırpıştırarak açıyor ve adam sertçe kalçalarının beşiğine çarpıyor. "Bu benim."

Acaba adamın onun amından bahsetmediğini biliyor mu? Aralarında akan, her zaman yakacak kadar sıcak olan akımdan bahsediyor. Bazen ona bakamıyor. Onu böyle görmek, zorlukla tutarlı ama çok lanet olasıca. Ona bakarken gözlerindeki o tatlı, savunmasız şeyden ve onu kapatamayacağını anladığında yanağına dokunuşundan bahsediyor.

Bundan değil.

"Göster bana, ağabey."

Ve sonra kendi kapısının kilidini açıp onun parçalanışını izlemesine izin verişini izliyorum. O zaman her şey üzücü bir şekilde anlam kazanıyor. Katil hiçbir zaman onun ne kadar hissettiğini görmesini istemedi. Onu uyurken becermeyi tercih etmesine şaşmamalı, çünkü bu?

Boşalırken çıkardığı çığ, yarı yaralı sesi saklamak mümkün değil. Kızın kırmızı, örselenmiş ağzına tükürdüğü küfrü zar zor seçebiliyorum, çünkü o da nefesleri kadar boğumlu. Öykü aramızda kıvranıyor, aynı anda hem memnun hem de sinirli bir ses çıkarıyor ve nedenini tahmin edebiliyorum.

"Seni doyuruyor mu, tatlım?" Soruyu şakağına bastırıyorum, böylece huzursuzca başını salladığını hissedebiliyorum. "Merak etme, ihtiyacın olanı aldığından emin olacağım." Killian'ın kendini soyması uzun bir an alıyor, yüzü kıpkırmızı ve oflayarak ağzını yakalıyor, onu hala yapış yapış gözlü ve rahatsız edici derecede yumuşak yapan o bağlantının kalıntılarını çıkarıyor.

Sonunda yaptığında, yanımızdaki kanepeye yığılmış olabilir, ama ben fark edemeyecek kadar iki parmağımı amına gömmekle meşgulüm. "Kahretsin, onu orada hissedebiliyorum. Çok ıslak. Görmek ister misin?"

Gözbebekleri kocaman açılmış, kızarmış, göğsü kabarmış, tamamen harap olmuş görünüyor.

Başını salladığında, neyi kabul ettiğini bildiğinden bile şüpheliyim. Ama parmaklarımı amından çıkarıp dudaklarına bastırdığımda parmaklarımı içine alıyor ve Killian'la birlikte nasıl olduklarını tadıyor. Story'nin en güzel yanlarından biri de bu; bu kadar edepsizleşmeye istekli olması. Muhtemelen bana kirpiklerini kırpıştırmak bile istemiyor, ben ona birbirlerine olan saplantılarının karışmış tadını yedirirken donuk, ağır gözlerle beni izliyor.

Bilmek zorundayım.

Çenesinden tutarak yüzünü kendime çeviriyorum ve dudaklarının kıvrımlarını yalıyorum. Tatlı ve acıydılar, kaygan dili tadı içime itiyordu.

Ağzım. Elimdeki kontrol ipleri hızla kopuyor ve ağzımın içine doğru çıkardığı mızmızlanma da yardımcı olmuyor.

"Biraz daha ister misin?" diye sorduğumda verdiği cevap her şeyi yerle bir ediyor. "Lütfen," diye inleyerek elimi tekrar merkezine doğru yönlendiriyor.

Ancak o zaman Killian'ın gerçekten yanımıza çöktüğünü fark ediyorum ve bunun tek nedeni onu kaldırıp bu kez kucağına oturtmak için dönmem. Onu göğsüne yaslamak, dizlerini iterek kucağına oturtmak, Killian'ın onu kucağına alışını izlemek bana doğru geliyor.

Çılgınca pantolonumun düğmelerini açıp aşağı itiyorum ve ağrıyan aletimi çıkarıyorum. Yanağını omzuna yaslarken yorgun ve gergin görünüyor, ama kalçalarını tutup kıçını yukarı kaldırdığımda, hemen itaat ediyor, zayıf bacakları dizlerini altına almak için mücadele ediyor.

İçine girdiğimde çıkardığı ses bir şaşkınlık nefesi ve ardından bir onay miyavlaması.

"Tut onu," diyorum Killian'a. O da tembelce parmaklarını saçlarının arasına sokuyor ve onu vücuduna yaslıyor. Onu beceriyorum, kalçalarım kıçına sertçe çarpıyor. Killian'ın söylediği kadar sıkı. Sadece amcığı şimdi adamın dölleriyle dolmuş ve ıslak. Bana dokunmak için arkaya uzanıyor, ben ona vururken parmak uçları kalçamın üzerinde kayıyor. Bu Killian'la olduğu gibi değil. Ne zaman nazik ve uyumlu olmam gerektiğinin öğretilmesine ihtiyacım yok. Onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum, her hamlede kalçalarını kendime doğru çekiyorum ve onun tek yapabildiği Killer'a tutunmak ve keskin çığlıklarını onun boynuna gömmek. İçki arabasının üzerindeki aynaya baktığımda, ele geçirilmiş, hâlâ giyinik, gergin ve patlamaya hazır bir adam görüyorum.

"Kahretsin, Tris," diye mırıldanıyor Killian, parmak uçlarını saçlarında gezdirirken onu izliyor. "Patlamak üzere gibi görünüyorsun. Daha fazla mastürbasyon yapmalısın."

Ofluyorum, zaten o kadar yaklaşmışım ki taşaklarımın karıncalanmaya başladığını hissedebiliyorum. "Çıkar onu," diye bağırıyorum. "*Şimdi*."

Killian tam da bunu yapmak için aralarına uzanıyor ve klitorisine her ne yapıyorsa, onun etrafımda kenetlenmesine neden oluyor, ritmik bir nabız beni daha hızlı ve daha sert hale getiriyor.

"Durma," diyor, Killian'ın kolunu bırakıp kanepenin arkasına tutunuyor.

Sonunda ele geçirene kadar beklemek için içimdeki her şeyi alıyorum, etrafımda parçalanırken omuzları hassas bir titreme ile sarsılıyor. O zaman

Katil konuşuyor, kelimeleri puslu ve belirsiz, kulaklarımdaki kan hücumuyla belirsizleşiyor.

"Hadi, Tris. Onu senin yap."

Bıraktım, amına sertçe girdim. Bir an için tek düşünebildiğim şey buydu: Killian'ın içine benim salıverilmemi eklemek, sikimi onun içine sokmak, amını benim yapmak.

Onu bizim yapmak.

"Nasıl hissediyorsun, küçük kardeşim?" Killian onu kalçalarından tutarak söylüyor. "İkimizin de içinde olması? Bizim olduğunu bilmek?"

"Dolu," diye cevap veriyor, nefes nefese. "Çok dolu hissediyorum."

Başını Killian'ın omzuna bırakıyor ve onun gözleri benimkilerle buluşuyor. Bu an benzersiz bir samimiyete sahip; ikimiz onu sahipleniyoruz, dolduruyoruz, parçalara ayırıyoruz. Her zaman kardeştik, her zaman paylaştık, ama hiç böyle olmamıştı ve aynı zamanda göğsümde yayılan sıcaklık bana bunun her zaman buna yol açacağını söylüyor.

Çekiyorum ve yanlarındaki koltuğa düşüyorum, kaslarım en iyi şekilde yanıyor. Kahretsin, ama güzel ve sert bir sikiş yapmayalı uzun zaman olmuştu. Kemiksizce gömleğimi çıkardım, tamamen Story'yi onunla temizlemek niyetindeydim.

Ama Killian çoktan onun kalçalarını geri itmeye başlamıştı.

İki şişman parmağıyla amına geri gömüp topluyor ve sonra yalayarak temizlemek için ağzına götürüyor. Aletim bu manzara karşısında zayıf, tatmin olmuş bir seğirme yaşıyor. O bunu yaparken mırıldanıyor, kucağına kıvrılıyor, ama bir elini göğsüme atıp kötü koordine edilmiş bir vuruş yapıyor.

Sonunda doymuş bir şekilde başım öne eğiliyor ve Killian'ın bana baktığını fark ediyorum. "Ne?"

"Tüm o seks hakemliği olayı bir şakaydı, ama aslında bu konuda oldukça iyisin."

"Şey," diye mantık yürütüyorum, onun gelişigüzel parmaklarını kız kardeşine geri sokmasını izlerken. "İnsanların sevişmesini izlemek hakkında bir iki şey biliyorum."

Rath ve Killer izlemekten ve izlenmekten pek hoşlanmıyor ama insanlığın benim için anlamlı olduğu tek zaman bu. Sahte, aşırı rol yapılan pornodan da bahsetmiyorum. Birlikte hareket eden iki insandan bahsediyorum, o kadar açıklar ki başka hiçbir şeyi fark etmiyorlar. Bu yüzden sikişin ortasında aynaya bakınca taşaklarım kalkıyor.

Derinden mırıldanıyorum, "Sikişiyorum, öyleyse varım."

Story homurdanıyor.

Yorgunluğumun sırıtışımdan belli olduğunu bildiğim için elini ağzıma götürüp parmak eklemlerini öpüyorum. "Bir dahaki sefere bir kalem için şafakta tabancaya davranmaya karar verdiğinde, bunun yerine onu becereceğine söz ver."

Killian yumruğunu kaldırıyor, ben de kendi yumruğumla vuruyorum. Bu ikisi muhtemelen kavga etmeyi asla bırakmayacaklar - ne de olsa kardeşler - ama en azından şimdi onları susturmanın en iyi yolunun eski moda bir dayak olduğunu biliyorum.

10

HIKAYE

AĞRI BAZEN GECE BAŞLIYOR; karnımın derinliklerinde donuk, nabız gibi atan bir zonklama beni birden fazla kez uyandırıyor. Buna belimde keskin bir ağrı ekleniyor ve ardından rahmim kendini boğmaya çalışıyormuş gibi bir his geliyor. Güneş doğduğunda, perdelerimin arasından sert ve çok parlak bir şekilde parladığında, yorgun ve trajik bir kadın örneğiyim.

Tristian kapıyı çaldığında, hala cenin pozisyonundayım.

"Bayan Crane, kahvaltı için aşağıya inmezseniz, kahvaltı servisini sizin katınızda yapacağını söylüyor." Tristian kapının girişinde duruyor, mavi gözlerini kırpıştırarak battaniyenin altındaki halime bakıyor. Bir elini kaldırarak genel durumumu işaret etti. "Giyinmemişsin. Yine şu isyan olayını mı yapıyoruz? Çünkü bunu aştığımızı sanıyordum." Cevap vermediğimde, zavallı bir şekilde ona bakarken, gözleri kısılıyor. "Oh, Tanrım. Hastasın, değil mi? Dün gece lazanyadaki eti yememen gerektiğini biliyordum."

"Gıda zehirlenmesi değil." Dizlerimi göğsüme çekip onlara sarılıyorum. "Ve isyan eden tek şey rahmim. Bayan Crane'e canının ondan daha çok acıdığını söyleyebilirsin. Bunun ciddiyetini takdir edecektir."

"Bekle, yani..." Telefonunu çıkarırken alnı çatılıyor ve birkaç dokunuştan sonra kaşlarını çatarak ekrana bakıyor. "Hayır, regl olamazsın. Daha üç gün var."

"Tristian." Ona bakıyorum, cevabı zaten biliyorum ama sorma ihtiyacı duyuyorum. "Döngümü takip ediyor musun?"

Sanki bu şimdiye kadar sorulmuş en aptalca soruymuş gibi bana acıyan bir bakış attı. "Tabii ki döngünüzü takip ediyorum. Vücudunun ne kadar verimli çalıştığının mükemmel bir göstergesi. Biliyorsun, siz kadınlar çok iyisiniz. Çok stresli olduğumuz, yeterince beslenmediğimiz ya da bir tür dengesizlik yaşadığımız için bedensel fonksiyonlarımızdan biri bozulsaydı, sağlığımızı takip etmekte çok daha kolay bir zamanımız olurdu."

"Evet," diyorum, bir sonraki acı dalgasına karşı dişlerimi sıkarak. "Şu anda kendimi gerçekten şanslı hissediyorum."

Hakkını yemeyelim, yüzünü buruşturuyor. "Sadece bunun iyiye işaret olmadığını söylüyorum. Genelde çok düzenlisin. Çok mu streslisin? Killian yüzünden mi? Yoksa okul mu? Ya da belki de diyetin kötüdür. Vücudun sana bir şey söylemeye çalışıyor."

"Sanırım bana hamile olmadığımı söylüyor," diye itiraz ediyorum, aniden sinirlenmiş hissederek. "Doğum kontrol implantı taktırdım, tamam mı? Başlangıçta lekelenme ve kramplar yaygındır." Öğrenci merkezindeki jinekolog da öyle demişti. Lordlar beni doğum kontrol hapına alıştırmıştı ama sözleşmemin yeni şartlarından biri de vücuduma ne koyacağımı benim seçmem ve bunun sadece yemek ve penisle sınırlı olmaması. "Ama bir süre sonra reglim tamamen ortadan kalkabilir." Bu ve her gün hap almak zorunda olmamam büyük bir avantajdı.

Tristian dehşete düşmüş görünüyor. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Şükran Günü tatilinden önce," diye açıklıyorum battaniyemi çeneme kadar çekerek. "Basit bir işlemdi. Öğle yemeği bitmeden girip çıkmıştım."

Saçlarını çekiştirmek için uzanıyor, gözleri gergin. "Markası ne? Araştırdın mı? Çünkü hormonal değişiklikler olabilir. Yani, lanet olsun. Neden bana söylemedin? Seninle gelirdim, yan etkilerini araştırmana yardım ederdim, ne seçeceğini söylerdim."

Ona verdiğim gülümseme keskin ve alaycı. "Tanrım, Tris, yapacaktım ama biliyorsun... Bana yeterince implant taktığını düşündüm."

Ağzı soğuk bir sırıtışa dönüşüyor. "Kadınsal sorunlarınız yüzünden bu tavrınızı görmezden geleceğim."

"Ve haklı olduğum için."

Bunu görmezden geliyor ve bana bakarken iç geçiriyor. "Peki seninle ne yapacağız?"

"İyiyim," diye ısrar ediyorum, yüzümdeki buruşukluk sözlerimi yalanlıyor. "Sadece krampların geçmesi için birkaç saate ihtiyacım var. Belki seninle biraz sonra okulda buluşabiliriz ya da-"

Topuklarının üzerinde dönerek, "Geri döneceğim," dedi ve odadan çıktı. Bir an sonra Dimitri kapımda beliriyor, simidinden bir ısırık alıyor.

"O ne yapıyor?" Koyu renk gözleri beni içine çekiyor, çenesi çiğnemenin ortasında duraklıyor. "Sen ne yapıyorsun?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye açıklıyorum titreyerek. Kışın derinliklerine iniyoruz, ki bu da brownstone'un yaşını gösterdiği zaman. Cereyan yapan pencereler ve vasatın altında bir kombi beni yatağıma daha fazla battaniye eklemeye itti. "Bu sabah izinli olsam sorun olur mu?"

Ağzı bir çizgi oluşturuyor. Teknik olarak ondan izin istemem gerekmediğini biliyorum çünkü bunu yeni sözleşmede kararlaştırmıştık. İstesem bile Dimitri hiçbir zaman geliş gidişlerimi kontrol eden bir tip olmadı. Ama burada yaşarken bazı alışkanlıklar geliştirdiğimi fark ettim. Hayatta kalma içgüdüleri, eminim.

"Bilmiyorum." Elini kapı pervazına dayayıp simidinden bir ısırık daha alıyor. "Sorun nedir?"

"Kız meseleleri."

Çenesini çiğnerken yüzündeki şaşkınlık ifadesi kaybolmuyor.

"Kadınsal şeyler." Elimi rahmimde gezdiriyorum. "Bilirsin işte..."

Yüzünde bir anlayış belirir. "Oh, kahretsin. Bu." Uzun, dalgın bir süre bana bakıyor, sanki bunun neye benzediğini çözmeye çalışıyor ve Tanrım, bir yanım gerçekten ne düşündüğünü bilmek istiyor ama diğer yanım istemiyor. Dimitri'nin kandan aldığı bir tat var ve bunun ne kadar derine indiği hakkında hiçbir fikrim yok. Yutkundu, doğruldu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor ve sonra yüzünü buruşturuyor.

Adet dönemimde bana yardım etmeyi mi teklif etti? Bu çok garip. Göz kırpıyorum. "Hayır. Sanırım kontrol altına aldım."

"Bana çok ucuza Perc satacak bir adamım var," diye teklif ediyor. "Ya da gidip Bayan Crane'i getirebilirim." Koridora bakmak için arkasına yaslanıyor. "Gerçi onun seni daha iyi hissettireceğinden şüpheliyim."

Gülüyorum ve sonra bir kramp daha girince irkiliyorum. "Lütfen onu buraya getirme. Muhtemelen bana pısırık olduğumu ve gerçek sikiklerin adet görmediğini söyleyecektir."

Bir kaşını kaldırır ama cevap veremeden Tristian arkasında belirir ve omzunu iter. "Bunu ben hallederim, Rath. Çekil lan yolumdan. İşleri daha da kötüleştiriyorsun."

"Sadece burada duruyorum."

"Bu taraftan." Tristian, Dimitri'yi iterek geçtikten sonra elinde büyük bir servis tepsisiyle odaya giriyor. Bu açıdan bakınca içinde bir fincan, bir çaydanlık, çeşitli atıştırmalıklar, bir şişe ağrı kesici ve büyük bir bardak su olduğunu görebiliyorum. Tepsiyi dikkatlice komodinimin üzerine yerleştirene kadar kolunun altına sıkıştırılmış ısıtma yastığını göremiyorum.

"Okuduklarıma göre," diye başladı, pedi prize takmak için eğilerek, "muhtemelen tuzlu bir şeyler arzuluyor olsanız da, şişkinlik nedeniyle sodyumdan uzak durmalısınız." Hiç tantana yapmadan battaniyemi aşağı çekiyor ve ısıtıcı pedi karnıma doğru sokmaya başlıyor. "Ama şunu da biliyorum ki aşermeler vücudunuzun size neye ihtiyacınız olduğunu söylemesidir ve vücutlarımız birer tapınak olduğu için-"

Dimitri homurdanıyor. "Eski ve yıkık dökük mü?"

Tristian dikkatle onu görmezden gelir. "-Burada gerginliği azaltmak için birkaç atıştırmalık var. Tatlı, tuzlu. Çıtır çıtır, çiğnenebilir. Her şey var."

"Ee... teşekkür ederim?" Dimitri'yi geçip arkasına bakıyorum ve Killian'ın kapı aralığına girdiğini fark ediyorum. Harika.

"Neler oluyor?" diye soruyor.

Dimitri, yarısı yenmiş simidiyle beni işaret ederek, "Kız kardeşin paçavraya dönmüş," diyor, "Tristian da en mide bulandırıcı Prens taklidini yapıyor."

"Ah." Üvey kardeşimin yüzündeki eğlence ifadesini yanlış anlamak mümkün değil. "Yakaladım seni."

"Aldırma onlara," diyor Tristian ve hemen bir fincan çay dolduruyor. "Çay sıcak, bu yüzden kendinizi yakmayın. Sağlıklı gıda dükkanında ayın bu zamanı için çeşitli çaylar vardı ama ben en iyi antioksidanlara sahip olanında karar kıldım. Yine de su içtiğinizden emin olun, çünkü anladığım kadarıyla şişkinliğin çoğuna neden olan toksinlerin atılmasına yardımcı olacaktır. Ayrıca bir protein bar, bir muz ve bir fincan çilek ekledim." Isıtma yastığıyla uğraşıyor, ellerini uzaklaştırdığımda rahatsız olmamış gibi görünüyor. "Bu krampları yatıştırmaya yardımcı olacaktır. Eğer çok sıcak olursa, sıcaklığı ayarlayabilirsiniz." Başını eğip beni inceliyor. "Krampların daha çok karnına mı yoksa beline mi yerleşiyor?"

"Tanrı aşkına Tristian," diye homurdandı Killian, "on dört yaşından beri âdet görüyor. Eminim bunu kontrol altına almıştır."

Odadaki tüm gözler ona çevrildi.

"On dört mü?" Dimitri tekrarlar. "Bu çok spesifik."

Killian savunmacı bir tavırla, "Aynı banyoyu paylaştık," dedi. "Onu gördün.
O da senin gibi pasaklı. Bokunu her yerde bıraktı."

Tristian bu bilgiyi gözle görülür bir şekilde silkeliyor. "Öykü bizim Leydimiz ve onun Lordu olarak benim görevim onun sağlığı ve ihtiyaçlarıyla ilgilenmek. Siz canavarlar onun üstün üreme fonksiyonlarını takdir etmiyorsunuz diye bunu görmezden geleceğim anlamına gelmez." Bana dönüyor ve elini şefkatle saçlarımın üzerinde gezdiriyor. Bu beni gerçekten ürkütmeye başladı. "Günü kendine ayır tatlım. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at ya da ara. Bayan Crane'e bugün böyle büyük bir kaltak gibi davranmamasını söylemiştim ama anlaşılan sabahı doktorda geçirecek. Şanslısın." Kaşlarını çatıyor, alnı kırışıyor. "Yola çıkmadan önce bana fırlattığı kırık tabağı temizlemem gerekecek."

Garip, zorlayıcı ve biraz da korkutucu ve hormonal bir lağım çukuru olmalıyım, çünkü tek hissettiğim garip bir şekilde dokunulmuş olmak.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Çok naziksin Tristian."

Beni öpmek için eğildiğinde, hafif ve iffetli tutuyor - benim için bıraktığı çikolatalardan daha tatlı.

Sonra da "Biliyorum." diyerek her şeyi mahvetti. Gözlerimi devirdiğimi fark etmeden ekledi: "Ve senin için birkaç film indirdim. Romantik komediler, gözyaşı filmleri, kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacak ne varsa."

Dimitri başını arkaya atarak, "Bu acınası bir durum," diye homurdanıyor. "Kız filmleri onun kramplarını geçirmeyecek, moron."

Tristian ona pis bir bakış fırlatır. "Duygusal bir hormon temizliğine ihtiyacı olabilir."

Dimitri parmağındaki krem peyniri yalayarak, "İhtiyacı olan tek bir şey var," diyor. "Sana o Percocet'i otuz dakika içinde verebilirim. Söyle, bebeğim."

"Hayır, ama teşekkür ederim," diyorum ve bunu kastediyorum. Onca manipülasyon ve intikamdan sonra, birinin benimle ilgilenmek istemesi çok güzel.

Tristian tereddüt ediyor ve sonra eğilip beni alnımdan öpüyor. "Sakin ol, tamam mı?"

"Yapacağım."

Çocuklar odadan çıkıyor, Killian kapıyı kapatmadan önce bana son bir kez bakıyor.

Uzun bir süre uyukluyorum, pedin sıcaklığı beni rahatlatıcı bir uyuşukluğa sürüklüyor. Kramplar beni her döndürdüğünde dönüyorum, döngüyü tekrarlayana kadar ısıtma yastığını yeniden ayarlıyorum. Sabah

trafiğinin sesleri evin durgunluğuyla tezat oluşturuyor ve sanki

Bir balonun içindeyim. Gözlerimi kapatıp içinde kaybolmak çok kolay, sadece küçük zaman dilimlerinde.

Kendimi bu kadar normal hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Bir dahaki sefere kıpırdadığımda oturup bir bardak su içmeye karar veriyorum. Çilek ve muzu gerçek bir açlık hissinden çok, aç karnına ağrı kesici almamak için yiyorum ama yedikçe yataktan kalkabileceğimi daha çok hissediyorum.

Banyoda geçirdiğim birkaç dakika, eskiden aynamın olduğu duvardaki boşluğa bakarak geçti. Killian'la bileğimi kestiğim gece hakkında konuşmuyoruz ama bazen -yemekte, kamyonetinde, ona her içki uzattığımda- bileğimdeki manşete bakarken yakalıyorum onu, sanki manşetin altında saklanan ince yarayı hayal ediyormuş gibi.

Aynamın değiştirilmesinden hiç bahsetmedi.

Uzun, sıcak bir duştan sonra saçlarımı gevşek bir örgü haline getiriyorum ve bulaşıkları aşağıya indirmeye karar veriyorum.

İşte o zaman kutuyu buldum.

Küçük ve sağlam, parlak altın bir fiyonkla sarılmış ve kapımın hemen dışında yerde duruyor. Üzerine basmadan önce duraksıyorum, hediyeyi düşünmek için geri çekiliyorum. Tristian'ın bana şimdi ne bıraktığını ancak Tanrı bilir. Organik, el dokuması tamponlar mı?

Oh, hayır.

Regl kaplarını öğrendi mi?

İçindekinin utanç verici ve -kabul edelim ki- muhtemelen komik bir şekilde yanlış olacağını bilerek eğilip elime alıyorum. On üç yaşımdan beri romantik komedi izlememiştim. Uzatmadan, kurdeleyi aceleyle çözüp kutuyu açıyorum.

İçindekileri çözmem bir anımı alıyor - bej ve kırmızı bir şey, ince, beyaz saten bir yatakta uzanıyor. Yerde yuvarlandığını görene kadar onu fırlatıp attığımı fark etmiyorum, çünkü kalbim boğazımda, nabzım çok yüksek atıyor. *Çok gürültülü*.

Koridor biraz eğiliyor.

Kapımı çarparak kendimi o kadar hızlı geriye atıyorum ki düşüp yatağımın köşesine sertçe çarpıyorum. Anların hem hızlı hem de yavaş ilerleyebilmesi çok tuhaf. Telefonumu bulmam saatler sürüyormuş gibi geliyor, elim yere düşürdüğüm çaydanlığa aldırmadan çılgınca, körü körüne havalanıyor. Ama sanki telefon aniden ellerimdeymiş gibi, zaman akıyor ve bu küçük, kafa karıştırıcı uzantılarda duraklıyor.

İlk bağlantıyı kurarken geniş ve panik içindeki gözlerimi kapıya sabitliyorum.

Bayan: *cone hime*

Bayan: *gel uğultu*

Hanımefendi: *EVE GEL*

Başparmaklarım nefeslerim gibi spastik, kulaklarım evin sessizliği içinde herhangi bir rahatsızlık duymak için zorlanıyor. Ama tıpkı daha önce yatakta uzanırken olduğu gibi. Bomboş. Sessiz.

Aldatıcı.

Sinyal çalmadan önce telefonumun ışığı yanıyor ve kim olduğunu bilerek telaşla cevaplamak için kaydırıyorum. "Burada biri var," diye bağırıyorum ve sesimi alçak tutmaya çalışsam da yine de yüksek, panik bir çığlık olarak çıkıyor.

Killian kim olduğunu sormuyor. "Neredesin?" diye soruyor, sesi neredeyse benim hissettiğim kadar kesik ve gergin çıkıyor.

"Yatak odamda." Ama bunu söyledikten sonra banyoya kaçtım ve kapıyı arkamdan kilitledim.

"Onu gördün mü?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, Ted'i kastettiğini bilerek. Telaşla ekliyorum: "Ama yatak odamın kapısının önüne bıraktığı kesik parmağı gördüm ve oldukça inandırıcı!"

Killian alçak sesle bir küfür savurur, paraziti delip geçen bir dizi ses çıkar. "Şimdi çekiliyorum."

"Tristian ve Dimitri-"

Killian araya giriyor, "Onları almak çok uzun sürer. Araziyi geçiyorum." Nefes almaya çalışıyorum, yatak odamın penceresinden dışarı tırmanmanın ne kadar çılgınca olacağını düşünüyorum. Etrafımda kendimi savunmama yardımcı olabilecek bir şey, herhangi bir şey arıyorum, ama bulduğum tek şey bir saç maşası. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Parçamın nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Koridorun karşısında, yatağının altında," diye yakınıyorum, keşke bir silah istemek için daha çok çabalasaydım. Çirkin Nick'le olanlardan sonra, elimde tekrar bir silah tutma düşüncesi göğsümün sıkışmasına ve ağırlaşmasına neden oldu, içimde korkunç bir şey kaynıyordu.

"Dolu, eğer ona ulaşabilirsen, o zaman biraz daha yavaş dön, seni bok parçası!" Son kısmı bağırarak söyledi ve ardından kornasının kulak tırmalayan sesi duyuldu.

"Tamam," diyorum derin bir nefes alarak. "Kaçabilirim, değil mi?" Bunu belirsiz bir şekilde soruyorum, kapıma doğru sürünmeden önce banyodan dışarı bakıyorum. "Hatta kal, tamam mı?"

"Sen de," diye homurdanıyor, korna tekrar çaldığında biraz yol öfkesine kapıldığı belli. "Yaklaşık beş dakika uzaklıktayım."

Kapının diğer tarafında, koridorda beni neyin beklediğini düşünmemeye çalışıyorum. Benim kapımdan Killian'ın odasına sadece birkaç adım var. Düz bir atış. Bunu yapabilirim.

Kapı kolunu çevirip kapıyı açarken vücudumdaki her kas Dimitri'nin piyano telleri kadar gergin. Çatlaktan dışarı bakarken kalbim göğsümde çarpıyor, yaylanmış ve geri çekilmeye hazırım. Ama tek gördüğüm boş bir koridor. Uzaktaki trafiğin sesi koridorun sonundaki büyükbabamın saatinin tik taklarına karışıyor, benim ince, sığ nefeslerim de onlara katılıyor. Ama kulaklarımı zorlasam da başka bir şey duymuyorum.

Kapıyı açıp koridorun karşısına geçiyorum.

Killian'ın odasında beni yakalamak için hazır bekleyen biri olabilir ama bunu düşünmüyorum. Yere atlayıp, içinde silahının olduğunu bildiğim kutuya uzanıyorum.

"Buldum," diye bağırdım, namluyu salona doğru iterek. "Silah bende."

"Güzel," diye cevap veriyor, kelimesi kendinden emin ve çok kasıtlı geliyor. "Şimdi senden yapmanı istediğim şey şu. Dinliyor musun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, nefes nefese. Elim titriyor ama silah elimde sağlam duruyor ve panik halimi biraz olsun hafifletiyor. Silahla ateş edebilirim. Bunu daha önce de yaptım. Bir can aldım, önce bizi öldürecek olan bir adama kurşun üstüne kurşun sıktım. Bazen hala yüzünü görüyorum, kabuslarım yanağındaki delik ve bana bakan donuk, cansız gözleriyle doluyor.

"Git ve kapımı kapat. Kilitle." Devam etmek için itaat etmemi bekliyor. "Telefonun hoparlörünü aç ve bir yere koy. Banyoyu kontrol etmeni istiyorum. Temiz olduğundan emin ol."

"Tamam," diye cevap veriyorum, Killian'ın banyosuna doğru ilerlerken bana öğrettiği gibi iki elimi de silahın etrafında sıkıyorum. "Şimdi içeri giriyorum." Sesim titriyor ama o buna dikkat çekmiyor. Işığı açıp duşu kontrol ettikten sonra, "Temiz" diyorum.

"Şimdi, dolap."

Bu görevleri tekrarlayarak Killian'ın yatak odasının her köşesinde benden başka kimsenin olmadığından emin oluyorum. Sonra, "Köşeye git.
-Pencerenin yanındaki. Beni orada bekle. Sırtını duvara ver, anladın mı?"

"Evet."

"Neredeyse geldim." Bir süre sessiz kaldıktan sonra ekliyor, "Konuşmayı bırakma."

"Tamam. Evet." Sanki tek söylediğim buymuş gibi geliyor. Evet, evet. Tamam. Evet. Tamam. Anlıyor gibi görünüyor. "Bana olanları anlat."

Beklerken ona kutuyla ilgili detayları anlattım. Neredeyse üzerine basıyordum. Altın yayı. Tristian'ın bana bir şey bıraktığını nasıl düşündüğümü. Kutuyu açtığımı ve içinde ne olduğunu fark ettiğimi anlattım. İnce bir parmak, boğumundan kesilmiş ve saten bir yatağın içine yerleştirilmiş.

Ben işimi bitirdiğimde, o eve doğru geliyordu.

"Kapıdan giriyorum," diyor aceleci bir sesle.

"Dikkatli olun!" Bağırışımı fısıltı düzeyinde tutmaya çalışıyorum ama Killian'ın bir pusuya düştüğü düşüncesi ciğerlerimin daralmasına neden oluyor. "Dışarıda olabilir."

"Doğruca sana geliyorum," diyor endişemi umursamadan. "Korkma, merdivenlerden yukarı koşuyorum." Ayak seslerini duyabiliyorum, hızlı ve ağır adımlarla yaklaşıyor ve ben de onu kapıda karşılamak için odanın diğer ucuna fırlıyorum.

Onu içeri aldığımda yaptığı ilk şey silahı elimden almak ve kot pantolonunun arkasına sokmak oldu.

İkinci yaptığı şey beni göğsüne çekmek oldu.

Onun temiz, erkeksi kokusunu içime çekiyorum, göğsümün gevşemesine şaşırıyorum. Bunun ne zaman olduğunu merak ediyorum. Killian'ı gerekli bir kötülük olarak görmeyi ne zaman bıraktım ve onu yanında güvende hissettiğim biri olarak görmeye başladım? Kulübede miydi? Sonrasında, Velvet Hideaway'de beni korumak için kendi babasını vurduğu gece miydi? Yoksa şu anda, tam burada, *kendimi* korumak için topladığı özlü emirler miydi?

Her iki durumda da, onun güçlü kollarının beni saran baskısı karşısında bu sıkı, paniklemiş av içgüdüsünün çözüldüğünü hissediyorum.

Burnunu saçlarıma bastırıp içine çekiyor. "Sen iyisin."

"Evet." *Evet. Tamam*. "Yani, ben... ben iyiyim." Şimdi o buradayken, kollarını bana dolamışken, yanaklarım ısınıyor. Koridorda kopmuş bir parmak var ama aşırı tepki verdiğim hissinden kurtulamıyorum.

Geri çekildiğinde yüzümü tutuyor ve gözlerimi arıyor. "Ben evin geri kalanını kontrol ederken burada beklemek ister misin, yoksa-"

Başımı salladım. "Ben de seninle geleceğim."

Ağzında acımasız bir çizgi oluşuyor. "Neden yukarıdan başlayıp aşağıya inmiyoruz, fazladan bir silah alırız, ha?" Çeneme küçümseyici bir

tavırla vuruyor, ama bunun yerine ağzımın seğirmesine neden oluyor.

"Yolu göster."

Sonraki bir saat boyunca devasa evin her odasını özenle temizlerken onu takip ediyorum. Döndüğümüz her köşede, iterek açtığı her kapıda gömleğinin altındaki kasların esnemesini ve kıvrılmasını izliyorum. Sahadaki halinden farklı, sanki başka bir deriye bürünmüş gibi. Bu deri hassas ve ölümcül, yıldız oyun kurucu Killer Payne'in çiğ, kontrolsüz öfkesiyle tam bir tezat oluşturuyor.

Sonunda, hiçbir şey bulamamak neredeyse bir hayal kırıklığı.

"Bir anahtarı olmalıydı," diyor Killian çalışma odasına vardığımızda. İçinde parmak olan kutuyu masanın üzerine bırakıyor ve ona ters ters bakıyor. "Ayrılmadan önce burayı Fort Knox gibi kilitledik."

'Hediye' karşısında ürpererek, "Kameralar mı?" diye soruyorum. Tristian hepsinin devre dışı bırakıldığına yemin etmişti ama bir yanım bunun doğru olduğundan şüphe ediyor.

Bu yüzden Killian gözlerimin içine bakıp "Sıfır" dediğinde şaşırdığımı itiraf ediyorum.

"Oh." Bu talepte bulunduğum için duyduğum pişmanlıktan çekiniyorum. -bu evde, kesinlikle- güvenlik ve mahremiyet birbirinin zıttıdır.

Tam o sırada bir kramp dalgasıyla sarsılıyorum ve Killian yüzümdeki buruşukluğu fark etmiş olmalı, çünkü başını kanepeye doğru sallayıp, "Otur. Tristian ve Rath birazdan dönecekler," diyor. Odayı geçip şöminenin yanında bir şeylerle uğraşıyor ve elinde bir bardak kehribar rengi sıvıyla geri dönüyor. "Sinirlerini biraz gevşet," diyor benim şüpheci ifadem üzerine, silahı masaya koyarken.

Viski yanıyor ve bir an için üst katta, yatakta olmayı, küçük sahte baloncuğumda kendimi çok normal hissetmeyi özlüyorum. Ama bu o kadar da kötü değil, Killian yanımdaki kanepeye çöküyor. Sıcak ve katı biri ve tüm bu güce yaslanmama izin veriyor, omzu şakağımın altında sağlam.

Uykuya daldığımın farkında bile değilim.

~

"ESKİ." Dimitri'nin sesi uzak ve sessiz.

Tristian'ınki de öyle. "Hiç kırışıklık bile yok."

"Hayır, yani eski. Yani 'taze değil'." Bir süre sessizlik oldu ve sonra Dimitri ekledi: "Muhtemelen buzdolabında saklanmıştır. O kadar fazla çürüme olmaz."

Tristian aniden tısladı, "Dokunma ona! Bu iğrenç bir şey."

"Sadece bir parmak."

Tristian, "Bu ölü, çürümekte olan bir parmak," diyor.

"Kırmızı boyalı bir tırnakla." Dimitri'nin cevabı sivri. "Siz de benim düşündüğümü mü düşünüyorsunuz?"

"Eğer bunun Vivenne'in serçe parmağı olduğunu düşünüyorsan?" diye cevap veriyor Killian, sesi kulağımın dibinde güçlü bir gümbürtüyle. "O zaman evet."

"Haftalardır ölü," diye cevap veriyor Tristian, sesi tiksintiyle karışık.

Dimitri, "Notu tekrar okuyun." diyor.

Uykunun engelini aşmaya çalışıyorum. Bir not mu? Bir not olduğunu bile fark etmemiştim, bakmaya zahmet edemeyecek kadar paniklemiş ve korkmuştum.

Tristian, "*Sevgili Tatlı Kiraz. Son konuşmamızdan bu yana uzun zaman geçti. Dijital yazışmalar samimiyetten çok yoksun, sence de öyle değil mi? Eski günlerdeki gibi sana şahsen yazmanın daha iyi olacağını düşündüm ama sana ulaşmak çok zor. Birlikte yaşadığın o barbarlar beni senden uzak tutabileceklerine inanıyorlar. Ne kadar aptallar. Bu hediyeyi, güvenliği yetersiz fahişelerin başına gelenlerin küçük bir örneği olarak düşün. Yakında görüşmek üzere. Sonsuza dek ve sadakatle seninim. Ted."*

Gözlerim açılıyor ve Killian'ın göğsünün genişliğine bakıyorum. Bir ara beni kanepeye uzanmam için çekmişti ve şimdi kanepeyle onun arasına sıkışmış, bacaklarımı dizlerinin üzerine atmış, vücudunun sıcaklığına sokulmuştum.

Yumruğu belimin çukuruna yavaş ve sert bir ritimle masaj yapıyor. "Kendimizi kilitlememiz gerek. Artık misafir yok, LDZ bile. Bu orospu çocuğunu bulana kadar olmaz."

"Anlaştık," diyor Tristian, notu katlayıp kutunun kapağını kapatırken. İşte o zaman uyandığımı fark ediyor, gözlerim kamaşarak ona bakıyorum. Gözlerinde her zaman bulduğumda şaşırdığım bir yumuşaklık var. "Daha az heyecanlı bir hayata ihtiyacın var, tatlım."

"*Gerçekten* katılıyorum."

"Bir dersteydim." Tristian parmak uçlarıyla yanağımı okşayacak kadar yaklaşıyor. "İyi misin?"

Başımı sallayarak, Killian'ın sırtımdaki o noktaya yaptığı masajla nefes veriyorum. "Ben iyiyim."

Dimitri boğazını temizleyerek kutuyu kaldırır. "Gidip bunu koyacak bir yer bulayım. Her ihtimale karşı bir süre buzda tutmalıyız." Diğer ikisine bakar. "Bira dondurucusu mu?"

Tristian *dehşete düşmüş* görünüyor. "İğrenç! O şeyin birama karışmasını istemiyorum."

Dimitri bir kaşını kaldırır. "Yemeğinize 'karışmasını' mı tercih edersiniz? Çünkü 'kopmuş uzantı dondurucusu' *diğer* evimizde."

"Peki," diye homurdanarak kutuya küçümseyen bir bakış attı. "Sadece parmağın olduğu kutuyu hava geçirmeyen bir şeyin içine koy. Kilitli poşet gibi." Duraksıyor, yüzü allak bullak oluyor. "Buralarda her zaman en tuhaf şeyler olur, yemin ederim."

"O duyguyu bilirim," diyorum titreyerek. Silahlar ve davetsiz misafirler. Cinayete teşebbüs ve gerçek cinayet. Çürüyen parmaklar ve tehdit notları. İşler iyiye gidiyormuş gibi hissetmiyorum. Bu yüzden Killian eve geldiğinden beri aklımda olan şeyi söylemek için kendimi zorluyorum. "Sanırım kameraları tekrar açmamız gerekiyor."

Tristian'ın kaşları alnından yukarı fırlar. "Öyle mi?"

"Hepsi *değil,*" diye açıklıyorum, sesindeki coşku dudaklarımın seğirmesine neden olsa da. "Sadece halka açık alanlarda olanlar. Sence de öyle değil mi?"

"Bu iyi bir fikir," diyor Killian, belimi bırakıp kolumu biraz ısıtmak için. "Fuaye, koridorlar, ön ve arka kapı. Bahçedekini de alın."

Dimitri parmağı saklamaya giderken Tristian da dizüstü bilgisayarından güvenliği sağlamak için üst kata çıkıyor. Yalnız kaldıktan sonra bile ikimiz de hareket etmiyoruz. Burası çok rahat, Killian'ın vücudu sıcak ve güvende - hiç beklemediğim bir düşünce daha.

Garip bir durum. Öfke yok, manipülasyon yok. Sadece iki insan birbirini teselli ediyor. Bu sadece iki şeyden biri olabilir: ya Killian beni gerçekten önemsiyor ya da burada olan her şeyden benim kadar korkmuş durumda.

Her iki şekilde de, bunu ona borçluyum.

"Teşekkür ederim," diyorum, başını bana doğru çevirdiğinde gözlerinin içine bakarak. "Buraya bu kadar çabuk geldiğin ve benimle konuştuğun için. Ben sadece-"

Öpücük milyonlarca şekilde yayılıyor. Parmağını çenemin altına sokup kaldırıyor. Yüzünü aşağı eğiyor ve bir milisaniye duraklıyor, gözleri ağırlaşıyor. Onunla tam ortada buluşuyorum, dilini dilimde hissetmeye hazırım, ama ağzımızı nazikçe birbirine vuruşuna hazırlıksızım. Ben onun sert, öfkeli öpücüklerine alışkınım. Sahiplenmek ve fethetmek için olan öpücükler. Beni dizlerimin bağı çözülmüş, nefesim kesilmiş ve belli belirsiz utanmış halde bırakan öpücükler.

Bu öpücük yavaş, tatlı ve acıtacak kadar hassas.

"Küçük kardeşim," diyor dudakları dudaklarıma değerken, "bizim olanı koruruz."

Önümüzdeki birkaç gün içinde olanlar üzerinde durmak için fazla zaman yok. Bu üçüyle hayatın inişli çıkışlı bir tren olduğunu fark ettim. Bir ayakları iki dünyaya girip çıkıyor. Evinize izinsiz girenlerin çürümüş parmaklar bıraktığı birinci dünya ve futbol maçları, sınavlar ve günlük işlerden oluşan diğer dünya. üniversite hayatının monotonluğu.

Her geçen gün daha fazla, her ikisinin de nasıl bir parçası olduğumu merak ediyorum.

Aralık ayı ilerledikçe, zaman nefes almak için durmak istemedikçe, Lordlarımın huzursuzluğu giderek artıyor. Akşam yemeğinde bunu görebiliyorum, iğneleyici yorumlar ve kibirli sırıtışlar yerini Krallar ve suçları, genelevler ve muhbirler, kardeşler ve mirasları hakkında ciddi tartışmalara bırakıyor. Gerginliğe rağmen iyi davranıyorlar ve görmediğimi düşündükleri her bakışlarında, bunun beni sakinleştirmek istedikleri için olduğundan şüpheleniyorum. Bunun için onlardan nefret etmiyorum. Aslında, bunun için onları seviyor olabilirim.

Ne tuhaf bir kavram. Sevgiler.

Çok uzun zaman önce, bırakın beni, herhangi birinin bu üçlüyü sevmesi fikri düpedüz gülünç olurdu. Bu adamlar sevilmek için yaratılmamış. Sert ve acımasız olmak ve ne pahasına olursa olsun kaçınmak için yaratılmışlar. Ancak şimdi yumuşaklıklarını gördüm. Killian geceleri yatmadan hemen önce bana baktığında o yumuşaklığı görüyorum. İçeri girmek istiyor ama girmiyor. Ben aptal değilim. Hâlâ koridorda volta atıyor, bekliyor. Ama artık bunu saklamaya çalışıyor.

Aynı yumuşaklık Dimitri okula giderken yanıma oturduğunda, kalçamda gizlice bir melodi bestelerken boynuma tatlı, müstehcen sözler söylediğinde de var. Akşamları sorarsam, beni odasına götürüp piyanoda çalarken de aynı yumuşaklık var; karanlık bakışları da çaldığı müzik kadar anlam yüklü. "*Kal"* yazıyor.

Ve Tristian.

Bazı açılardan en kolayı o.

Yatak odamın köşesine itilmiş çamaşır sepetini gördüğümde lanet ediyorum. Duştan ıslanmış bir havluya sarınmıştım. Bir gün önce bütün temiz iç çamaşırlarımı çıkarmıştım ve sepeti indirmeyi unutmuştum, doğal olarak Bayan Crane beni öldürecekti.

"Kahretsin," diye mırıldanarak şifonyerin çekmecelerinden birini karıştırdım. Hepsini giymiştim. Birlikte geldiğim basit pamukluları bile regl dönemimde kullanmıştım.

Telefonumu elime aldım ve bir mesaj attım.

Bir şeye ihtiyacım var.

Tristian'ın tepkisi anında oldu.

Ne istersen tatlım. Hizmetinizdeyim.

Gülümsememi engellemek için dudağımı ısırıyorum. Mesele şu ki, bazen bunun tamamen gerçek olduğunu düşünüyorum, sanki ondan buraya dört ayak üzerinde gelmesini ve ayak parmaklarımı yalamasını isteyebilirmişim gibi. Bu garip bir duygu, acaba bundan faydalanmalı mıyım, sınırlarını test etmeli miyim?

Bayan: Bana vermediğiniz herhangi bir sütyen veya külot almış olamazsınız değil mi?

Lord T: **Rath sonunda hepsini aldı mı?**

Hanımefendi: ***Benimkilerin hepsi çamaşır sepetinde. Kirli. Dimitri'nin odasını temizlerken getirdikleri de dahil. Bu hafta biraz çılgıncaydı ve ben-***

Kapının aniden çalınması yazmamı yarıda kesti. Bir elimle havluyu tutarken diğer elimle kapıyı isteksizce çekip açıyorum. Tristian diğer tarafta duruyor, mavi gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken duruşu gevşek ve rahat.

Yan tarafında tanıdık yazılar olan pembe bir çanta tutuyor. En sevdiği iç çamaşırı dükkânı. "Bunu yeni kurallar konmadan önce almıştım. Saklıyordum. Özel bir şey için."

"Gerçekten mi?" *Pek olası değil.* Yine de ondan alıyorum, sadece kurtarıldığım için minnettarım. "Teşekkür ederim."

Bir elini pervaza dayıyor, bakışlarını havlumun üstüne sabitliyor. "Giymek için yardıma ihtiyacın var mı? Sütyen kopçasında ustayımdır."

Havlu kumaşın kenarını parmaklamak için uzandığında bileğine vurarak uzaklaştırıyorum ve ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Eminim öyledir, Tris, ama sanırım ben hallederim."

Derin bir iç çeker. "Pekâlâ. Ama başın sıkışırsa ben odamda olacağım."

"Bunu unutmayacağım."

Kapıyı kapatmadan önce uzaklaşmasına izin verdim, onun hararetli bakışları karşısında karnımdaki vahşi taklaya yenik düşmeyi reddettim. Oturma odasındaki o günü hiç unutmadım. Bunu ona asla itiraf etmezdim - kendime bile zar zor itiraf edebiliyorum- ama bazı açılardan haklıydı. Dimitri ile telefonda geçirdiğimiz o uzun, yalnız geceler. Daniel'in ofisindeki Şükran Günü, Killian'ın kalçalarının içime girmesi. O gece Dimitri'nin odasına gitmem, teslim olmaya hazır olmam.

Bu evdeki en azgın kişi ben olabilirim.

Bir dakika sonra, yeni takımı yatağın üzerine serdim. Çok güzeldi. Kumaşı soluk mavi -neredeyse gümüş-, narin bir dantel ve ortasında minik bir fiyonk var. Sırt kısmı karmaşık kayışlarla çaprazlama bağlanmış. Külotlar çekmecemde bulmaya alışık olduğum şeyler değil, özellikle de ondan. Onlar çoğunlukla, giymemi istedikleri minik etekler için amımı örtmekten başka bir işe yaramayan tangalar. Bunlar acı çekmeye alışkın olduğum değersiz iç çamaşırları olmaktan çok uzak.

Bu şık bir kadının giyeceği türden bir iç çamaşırı. Bir

Mercer'ın çıkacağı kadından beklenen türden.

Tristian'ın bunu ne için saklamış olabileceğini merak ederek tamamen kurulandım ve aynada kendime bakarak sütyen ve külotu giydim. Rengin tenime ne kadar yakıştığını ve neredeyse boyanmış gibi hissettirdiğini görünce hayrete düşüyorum, sanki ikinci bir deri tabakası gibi. Tristian her nasılsa vücudumun her yerini biliyor.

Telefonum yatakta çalıyor ve mantıksız bir şekilde kızararak ona uzanıyorum.

Lord T: **Nasıl uyuyor?**

Hanımefendi: Mükemmel.

Gelip kontrol etmemi istemediğine emin misin?

Sen bilirsin.

Tatlım, hiçbir fikrin yok.

Telefonuma bakıyorum, Tristian'dan gelen son mesaj asılı kalmış, çünkü evet, bazı açılardan Tristian en kolayı.

Ama diğerlerinde, o en zor olanıdır.

Ona kapılmak çok kolay olurdu. Beni yönlendirmesine, kontrol etmesine izin vermek. O Killian gibi değil. Bazen yanlış yönlendirilmiş olsa bile, Tristian sadece benimle ilgilenmek istiyor. Ama onun her zaman kontrolü elinde tutmasında beni bir uçurumun kenarında sallanıyormuşum gibi hissettiren bir şey var. Yanlış bir hareket ve ben

Düşmek. Geçen gece beni ve Killian'ı yönlendirmesi, bizi sıcak, öfkeli bir öfkenin kıyısından en karanlık, en seksi baştan çıkarmaya çekmesi...

Bu çok güçlü.

Killian gibi fiziksel olarak heybetli ya da Dimitri gibi düşünceli ve tehlikeli değil, ama delicesine kendinden emin, gülünç derecede zengin ve parmaklarının ucunda bir kibrit tutarken, bir ateş yakmaya saniyeler kala bile kesinlikle kontrolü elinde tutuyor. Daha önce onun boyunduruğu altına girmiş olmam önemli değil. Mantığın sınırlarını aştığında nasıl biri olduğunu gördüm. Onun için, onun yüzünden, onun *zoruyla* diz çökmenin nasıl bir his olduğunu bildiğimin. Tristian Mercer hâlâ gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

Tüm bunlar hakkında endişelenmeyi bırakıp sadece alıp sahip olmak istememi sağlıyor ve bu belki de en korkutucu şey.

Burada sadece kendi kontrolümü elimde tutmam gerekiyor - en azından biraz. Şifonyerimin üzerindeki kafatasına bakıyorum. Yapay elmaslarla kaplı ve ışıkta parlıyor. Ayrıca göz çukuruna yerleştirilmiş bir kamera da var. Tüm kameraları tekrar açtıktan sonra bile odamda açık yayın yok.

Ben etkinleştirmedikçe olmaz.

Kafatasını elime aldığımda ensemde bir düğümün çözüldüğünü hissediyorum. Kameraları kapatmanın ve Killian'ı dışarıda bırakmanın katlanılması kolay bir karar olmaması, aramızdaki bu şeyin ne kadar çarpık hale geldiğinin bir kanıtı. Dimitri'nin bütün o uzun geceler boyunca telefonda yüzleşmemi sağlamaya çalıştığı şeyi kendime itiraf etmeme izin verdiğimi sanmıyorum. Mahremiyetimi güvence altına alabilir ve kontrolümü kullanabilirdim.

Ama onları özlüyorum.

Dimitri ile bunu başarmak kolaydı, Killian daha zor olabilir -daha çalkantılı ve öngörülemez- ama yine de belli bir tür tanıdık. Geçen gün oturma odasında Tristian'ın gözlerinin ağırlığını özlediğimi fark ettim. İzlediğini hissetmeyi. Herhangi birinin kapımdan içeri girip bana dokunabileceği bilgisini -hayır, beklentisini-. Tristian'ın ellerinin bana hissettirdiklerini özlüyorum, çünkü o Killian gibi sert ya da Dimitri gibi kurnaz değil. O beklenmedik biri, beni sınırlarımı tekrar tekrar keşfetmeye zorluyor.

Kamerayı açıyorum ve yatağı gösterecek şekilde şifonyerin üzerine yerleştiriyorum. Sonra telefonuma uzanıp kameramla kafatasının fotoğrafını çekiyorum ve yazıyorum: **İzliyor. Sen izliyor musun?**

11

TRISTIAN

Vücudum harekete geçmeden önce, üç gün önce ona resimdeki kamerayı nasıl etkinleştireceğini gösterdiğimi hatırlayarak uzun bir süre metne bakıyorum. Açtığım sadece dizüstü bilgisayar ya da videoyu yüklemek için klavyede gezinen parmaklarım değil. Kız arkadaşımın alt katta o iç çamaşırının içinde olduğunu bildiğim için aletim sert ve dolu.

Tabii benimle taşak geçmiyorsa.

Tanrım, lütfen benimle taşak geçmesine izin verme.

Akış yüklenirken ekrandaki daire simgesi dönüyor, ancak video hızla yanıp sönerek canlanıyor. Görüntü net -bunun için 4k ve çift yönlü ses seçeneğini tercih ettim- ve Story aniden ekranı dolduruyor.

"Sik *beni,*" diye mırıldanıyorum kendi kendime, ereksiyonum zonkluyor. Setin onda seksi görüneceğini biliyordum - ne de olsa muhteşem biri - ama lanet olsun, tam bir cadaloz gibi görünüyor. Sütyenin kupları göğüslerini güzel, esnek bir dekolteye itiyor ve Killer'ın onları becermekten neden bu kadar hoşlandığını tam olarak anlayabiliyorum. Aletimin başının o şeylerin arasından geçtiğini hayal edebiliyorum, altında ne sakladığını bilerek. Yara izleri aralarında kısmen gizlenmiş, ama yine de kabarık, rengi solmuş deriye bir göz atabiliyorum. Etine kazınmış baş harflerimin görüntüsü kanımı kaynatmayı bırakacak mı merak ediyorum.

Hiç sanmıyorum.

Kameraya doğru geri yürüyor ve kafatasının arkasına uzanarak bana külotun güzel bir görüntüsünü veriyor. Hoparlörlerimden cızırtılı bir geri bildirim geliyor ve ardından yumuşak, kararsız sesi. "Beni duyabiliyor musun?"

Dudaklarım titriyor, sesim birkaç oktav fazla kısık çıkıyor. "Yüksek sesle ve net, tatlım."

"Peki," diyerek kameranın önüne geri dönüyor ve bana kıçını gösteriyor, "ne düşünüyorsun?"

"Bence sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin." Acı veren ereksiyonumla yüzümü buruşturarak masa sandalyesinde arkama yaslanıyorum. "Ayrıca Rath o külotu çalarsa piyanoyu kundaklayacağımı düşünüyorum."

Şu anda onu orada tuşlara vururken duyabiliyorum. Story'nin yatak odasında kaybolduğu geceden beri, sevişmelerinin sesleri yüksek ve bariz, gecenin tüm saatlerine kadar çalan öfkeli bir müzik delisi oldu. Artık beni rahatsız etmiyor ama belli ki ilham perisini yeniden yakalamış.

Gülüyor, utangaç bir şekilde saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Onları saklamaya çalışacağım." Makul bir şekilde, "Buraya gelip yüzümde saklayabilirsin." diye teklif ediyorum. Tanrım, ama böyle çok seksi, bir tabak gibi görünüyor, ama yine de sırıtışını gizlemek için başını eğerken çok nazlı ve kararsız. "Regl dönemimde benimle ilgilendiğin için sana hiç teşekkür ettim mi bilmiyorum. Ve şey için..." Gözleri kayıyor, yanaklarına pembe bir kızarıklık yayılıyor. "... daha önce Killian."

"Güven bana." Aletimi sıkmak için uzandım. "O zevk tamamen bana aitti."

Yatağının kenarına oturuyor ve neredeyse cesaretini topladığını görebiliyorum. İlk başta ne için olduğunu bilmiyorum. Ama sonra kalçaları açılıyor ve bacaklarının arasındaki dantelli kumaşa kadar uzanan pürüzsüz tenini görmemi sağlıyor. Parmak uçlarını kasıtlı olarak iç uyluğu boyunca gezdirirken kaşlarım alnıma tırmanıyor.

"Sadece nasıl olduğunu düşünüyordum..." Başını yana eğerek bana boynunun uzun sütununu gösteriyor. "... son zamanlarda gerçekten sınırlarımı korudun." Kalçasındaki parmakları yavaşça tırmanırken dişleri dudağının üzerinde geziniyor. "Bu senin için kolay değil, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok." Bunun ne olduğunu anlayarak izlerken çenem bükülüyor. "Ama ben sözlerimi tutarım."

"Ben de sözümü tuttum," diyor, diğer elini sütyenin askısıyla oynamak için hareket ettiriyor, ince bir parmak dantel detayını izliyor. "Her ne kadar

Artık buna gerek yok, kendime dokunmadım. İzin almadan olmaz."

Bir küfür mırıldanarak şortumun kemerinin altına uzandım ve sikimi elime alıp yavaşça okşadım. "Hayır mı? Bunu neden yaptın?" Tanrı biliyor ya, geri kalanımız sanki bize borçlularmış gibi siklerimizi dövüyorduk.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor, parmakları uyluğunun soluk kısmında küçük daireler çizerken. "Sadece bunu yapmaya kendimi ikna edebileceğimi sanmıyorum. Eğer sizden biri bunun bir parçası olmazsa olmaz. O kadar... iyi olmaz mı? Sanırım sadece onu kurtarmak istiyorum." Kaşlarının arasında dalgın bir kırışıklıkla söylüyor bunu, sanki kendisi hakkında bir şeyler öğreniyormuş gibi. "Onu senin için saklamak istiyorum."

Başım geriye düşüyor, boğazımda bir inilti gümbürdüyor. Tanrım, bu kız. Sesimi alçak ve kontrollü tutarak kendimi zapt etmeye çalışıyorum. "Şimdi kendine dokunmak ister misin, tatlım?"

Başını sallıyor, dudağını ısırıyor. "İstiyorum, ama sadece senin için sorun yoksa."

Tamam, şimdi benimle oynuyor. Bunu biliyorum. O da biliyor. Ama umurumda değil. Zayıf yönlerimi biliyor olması ya da lisede bir zamanlar bu tür şeyleri yarı profesyonelce yapıyor olması umurumda değil. Hâlâ benimmiş gibi hissediyorum. Benim için, sadece benim için. Seksi ve tatlı ve bu kadın şimdiye kadar oynadığım en tehlikeli ateş olabilir, ama siktir et.

Tek istediğim yanmak.

Arkama yaslanıp rahatlayarak, "İznimi aldın," diyorum ve sikimi şortumdan çıkarıyorum. Dramatik bir şekilde sallanıyor ve başparmağımı tepesinde biriken prekumun üzerinde gezdiriyorum. "Sadece yavaş ol ve kameranın menzilinde olduğundan emin ol. *Her şeyi* görmek istiyorum."

"Böyle mi?" diye soruyor, sütyeninin askılarını indiriyor ve göğüslerini serbest bırakıyor. Parmakları göğüs ucunu yuvarlayarak keskin bir tepe noktasına doğru çekerken, diğer eli bacaklarının arasına kayıyor ve külotunu kenara çekerek tatlı, ıslak amını görmemi sağlıyor. Kameraya kurnazca göz kırpıyor. "Bu iyi mi?"

Evet, ne yaptığını çok iyi biliyor.

"Aynen böyle, tatlım." Hareketlerini taklit ediyorum, taşaklarımı avucumun içinde yuvarlıyor ve çekiştiriyorum. "Sen çok iyi bir kızsın, değil mi?"

Yatağın üzerinde arkasına yaslanıyor, bacakları kenardan sarkıyor ve kalçalarının daha da açılmasına izin veriyor. "Sadece senin için." Parmak uçları klitorisine doğru hızlı bir sürtünme hareketi yapıyor ve sürtünmeden dolayı inliyor. Nefes alışım göğsünün inip kalkışıyla eşleşiyor ama gözlerini açtığında fark ediyorum

yan tarafa bakıyor. Bir anımı alıyor ama kapıya baktığını fark ediyorum.

Ah, büyük kardeş sinsice dolaşıyor.

"Dışarıda mı?" O bu kadar yakındayken benim için kendine dokunması düşüncesiyle sikim kabararak soruyorum.

"Her zaman," diye nefes alıyor, parmakları yavaş, dairesel ritmini koruyor. Sikimi yumruklarken, "Onu tekrar içeri alacak mısın?" diye merak ediyorum.

Bana yavaşça göz kırpıyor ama hareketlerini durdurmuyor. "Bilmiyorum."

"Onunla yattın," diyorum, gözlerim amının görüntüsüne sabitlenmiş halde. "İki kez. Bunu neden dondurdun?"

"Çünkü onun buraya girmesine izin vermek..." Tekrar arkasına yaslanıyor, nefesi kesiliyor. "Sadece hazır değilim."

Bu adil. Geceleri ona ne yaptığını biliyorum. O gün oturma odasında ikisini de tespit ettim ve Killian'ın hala öğrenmesi gereken çok şey olduğunu fark ettim. Ona nasıl sahip olacağını biliyor ama onun hareket etmesine, nefes almasına ve var olmasına nasıl izin vereceğini bilmiyor. Kontrol manyağı olabilirim ama bir yanım onu böyle görmekten hoşlanmıyor dersem yalan söylemiş olurum. Ne yapacağını bilmemek. Bunun için çalışmak zorunda olmak. Zamanın yavaş ilerleyişi sabrımı ve ona dayanma irademi tüketiyor.

Bu bir çeşit ön sevişme.

İşaret parmağını girişine koymuş, içine girmeye hazırlanırken izliyorum ve bu düşünceyle bedenimin gerildiğini fark ediyorum. Hiç düşünmeden, "Dur" diye emrediyorum.

"Ne?" diye soruyor, baykuş gibi kameraya bakarak. Yanakları kıpkırmızı, gözleri cam gibi ve sersemlemiş, anlamını yitirmek üzere. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, hayır," diye teminat veriyorum, sikime yavaş bir vuruş yapıyorum. "Bir isteğim var."

Parmağını yavaş ve sivri bir şekilde yarığında aşağı yukarı gezdiriyor. "Oh. Tamam." Boğazımı temizleyerek başlıyorum, "Anlaşmaya göre sana kimi ya da neyi becereceğini söyleyemeyeceğimizi biliyorum ama..." Buna eklenecek fazla bir şey yok. Anlaşma böyle. Yine de şansımı deniyorum. "Kendini parmaklama. İçinde bizden başka kimseyi istemiyorum."

Kelimelerin canlandığını duyunca göğsümde garip bir his oluşuyor. "O amcık çok değerli, tatlım. Ve bizim, değil mi?"

Dudakları aralanıyor, gözleri kameradan bana doğru parlıyor. "Evet. Bu senin."

Omurgamdaki tüm gerginlik eriyip gidiyor. "Bu doğru. Ve amın bir şeyin etrafında kenetlendiğinde, bu bizim siklerimizden biri olmalı. Sence de öyle değil mi?"

Sorma hakkım yok. Bundan isteyerek vazgeçtim. Ama Öykü başını sallıyor, dudakları dişlerinin arasında sıkışmış. "Anlıyorum," diyor, sesi titreyerek.

Bir iniltiyi yutuyorum ve avucumu sikimin başının etrafında döndürüyorum. "Bu benim iyi kızım. Zaten buna ihtiyacın yok. Böyle de boşalabilirsin, değil mi?"

Övgü karşısında kıvranıyor, klitorisinin etrafında dönerken gözleri kameradan hiç ayrılmıyor ve başını sallıyor. "Yapabilir misin?"

Gülüşüm düzensiz ve sessiz. "Oh, tatlım, seni klitorisinle böyle oynarken izlerken kesinlikle boşalabilirim. Ama sikim dışarıda."

Daha kelimeler ağzından çıkmadan ne soracağını biliyorum. Bunu gözlerinde parlayan kıvılcımdan, kalçalarının elinin etrafında sıkılmasından anlayabiliyorum. Nefes aldığında, "Göster bana?" Telefonumu almak için çabalıyorum, kamerayı açıyorum ve tam aletime doğrultuyorum.

Şimdi, bir kural olarak, penis resimlerime çok zaman ayırıyorum. Işık, açı ve bakım, parçanın bütünlüğü için çok önemlidir. Rath gibi cahiller kompozisyona ve biçime dikkat etmeden herhangi bir eski pozisyonda fotoğraf çekerler. Ama iyi bir penis fotoğrafı zaman alır ve üzerinde çok düşünmek gerekir. Antrenmandan sonra bir hevesle çektiğim bir şey değil. İyi bir saat ayırıyorum, kızlara gerçekten açmaya ve paylaşmaya değer bir şey veriyorum.

Şu anda mı?

Daha az umursayamazdım.

Aletimi elime alıp deklanşöre basıyorum ve aceleyle bir mesajla gönderiyorum. Bir dakika sonra, kendi telefonuna uzanıyor ve mesajı açıyor.

Sessiz, yavaş bir "Oh" çekiyor ve dudaklarım bir sırıtışa dönüşüyor.

Sikimi okşamaya devam ediyorum. "Gördüğün hoşuna gitti mi?"

Ekrana bakmıyor, klitorisini çalıştırırken gözleri ağırlaşıyor. "İyi hissettiriyor mu?"

"Senin kadar iyi değil," diye itiraf ediyorum, yavaşça sallanan kalçalarının ritmine uyarak. Kelimeler dudaklarımdan çığ gibi dökülüyor. "Kahretsin, geçen gün çok ıslak ve mükemmeldin. Uzun zamandır bu kadar iyi sevişmemiştim.

Rath'ı oraya sokmalıydık. Seni o kadar çok boşaltırdık ki..."

Kahretsin, bu onu gerçekten harekete geçiriyor, parmakları klitorisine sürtünürken başı geriye düşüyor, ağzı kesik kesik nefeslerle açılıyor. "Nasıl... nasıl..."

"Seni daha önce olduğu gibi götürebiliriz. Sırt sırta," diye cevap veriyorum yumruğum aşağı yukarı sallanırken, sesim hırçın. "Ya da..."

Elinin hareketiyle sallanırken kalçalarındaki kaslar esniyor. "Yoksa?"

"Şey," diye teklif ediyorum, canlı bir şekilde hayal ederek, "üçümüz. Üç delik..."

Allık göğsüne doğru inerken başı yukarı fırlıyor, vahşi ve ağır bakıyor. "Yani...?"

"O güzel, ıslak amcığı sikerdim." Onun titremesini izlerken elim sikimin üzerinde hızlanıyor. "Rath seni arkadan alabilir, o küçük, daracık göt deliğini adam gibi sikebilir. Killer ağzını alabilir, yüzünü sikebilir." Hem sersemlemiş hem de heyecanlanmış görünüyor, tam da bu yüzden boşalmasına az kaldığını anlıyorum. "Bu hoşuna giderdi, değil mi tatlım? Hepimizi aynı anda almak? Eminim bunu kaldırabilirsin. Üçümüz de tatlı, pis küçük sürtüğümüzle sevişirken..."

Boşaldığında yumuşak, neredeyse acı dolu bir çığlık atıyor, çok güzel bir şekilde titrerken kalçaları elini bacaklarının arasına hapsediyor. Benimki dağınık, ona tarif ettiğim her şeyin görüntülerinde kaybolan zihnimin nerede olduğu düşünüldüğünde neredeyse sonradan akla gelen bir şey.

Kendime geldiğimde o kadrajdan çıkmıştı, görüntüde boş yatağından başka bir şey görünmüyordu.

Uzun bir süre ona bakıyorum, yumruğum ve karnım döllerimle kaplı, sonra tırtıklı bir şekilde nefes veriyorum. Yatağa girip duş alıp temizlenene ve yatağın yanındaki ışığı söndürene kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmiyorum. Bu, basketbol sahasında ya da Forsyth'in karanlık sokaklarında koşarak, stres atmak için sağlıklı bir yol arayarak geçirmediğim ilk geceydi. Ya bu şekilde ya da Rath'la birlikte çukurda çektikleri videoyu izleyerek otuz bir çekiyordum.

İhtiyacım olan şey kızımın alt dudağını ısırdığını görmekti. Aklımda dolaştırdığım tüm bu kirli şeyleri ona söylemek. Onlara hayat vermek. Tohumlarını beynine ekmek. Onu böyle boşaltabileceklerini bilmek, orgazmın onun içinde dalgalanışını izlemek. Sonunda beni sakinleştiren şey bu.

Gözlerim ışığa alışırken dizüstü bilgisayarımın ekranının hâlâ açık olduğunu ve kameranın hâlâ gece görüş modunda çekim yaptığını fark ediyorum. Öykü kendi yatağında, yorganı göğsüne kadar çekmiş, soluk bir bacağı dışarıda.

Beni engellemedi.

Yan yatmış, onun uyuyan haline bakıyor, Story Austin'in üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu anlamaya çalışıyorum. Fiziksel görünüşünden daha fazlası olduğunu biliyorum. Mücadelesi, kendini geri itme şekli, yüzeyin altında kaynayan duyguları. Belki de o gece lunaparkta Rath'a bıçak sapıyla onu becermesi için yalvarmasıydı. Belki de bilgisayar laboratuvarında benim için diz çöktüğü gündü. Kahretsin, belki de hepsinden önceydi. Belki de yıllar önce Killian'ın çamaşır odasında bana o gözlerle baktığı geceydi.

Masum, ama kirli ve ahlaksız ve bunu kaldırabilecek kadar güçlü. İçimde daha önce kimsenin -ne Genevieve'in ne de başka bir kadının- ateşlemediği bir şeyi ateşliyor. Onu iyi hissettirmek istememi sağlıyor. Ona her şeyimi vermek istememe neden oluyor. Onu yakıp yıkmak istemiyorum.

Onunla birlikte yanmak istiyorum, yüksek ve parlak.

"HAYIR." Babamın sesi net ve tartışmaya yer bırakmıyor.

"Sadece bir yıl," diye mantık yürütüyorum yüzümü silerken. Sabahki antrenmanım çok zorluydu ve beni uçurumun kenarına kadar itmişti. Genelde sakin kalmaya çalışırım ama bu lanet çağrının geleceğini biliyordum. "Yapacak çok işim var. Aptal bir Noel partisi için her şeyi bırakamam."

"Aptal mı?" Siktir. Bu alçak, tehlikeli sesi bilirim. "Yıllık Mercer Noel partisi şimdi de aptalca mı oldu?"

"Öyle demek istemedim." Ona gerçeği tam olarak söyleyemiyorum, yani taşaklarımızı tepside isteyen psikopat bir katille karşı karşıya olduğumuzu ve yıllık Mercer Noel fantezisinin açığa çıkmasının aptalca olacağını. "Sadece kötü bir zaman olduğunu söylüyorum."

"Oh, çok üzgünüm." Babamın sesinden alaycılık akıyor. "Mercer servetinin varisi olmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Baba," diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Hayır, hayır, hayır. Tamamen anlıyorum. Tıpkı Şükran Günü için bizi ektiğinde tamamen anladığım gibi. Annen ve ben sadece

Mart ayından beri bu etkinliği planlıyoruz." Tanrım. Gerçek suçluluk duygusu, benim yaşlı adamım. "Sence ben aptal mıyım?"

İşte bu bir kırbaç anı. "Aptal mı? Nerede ima ettim-"

"Bu Daniel Payne'le ilgili," diyor, sesi sert. "Ve bence kimin oğlu olduğunu hatırlaman gerekiyor. Ayın 24'ünde saat tam yedide burada olacaksın. Annenin senin için özenle diktirdiği smokini giyeceksin. Gülümseyeceksin, el sıkışacaksın ve o kadar çekici olacaksın ki insanlar bir sonrakinde hala senden bahsedecek. Aslında adını taşıdığın ailenin kusursuz bir temsilcisi olacaksın. Anlaşıldı mı?"

Babam tehdit etmez. Hiç tehdit etmedi, etmesine de gerek yok. Söylenmemiş ama isteğini reddetmenin ne anlama geleceği açıkça belli.

Sessizce öfkelenerek, "Evet efendim. Tam yedi."

"Aferin," dedi ve telefonu kapattı.

Telefonumu ağırlık sehpasının üzerine atıp terden ıslanmış saçlarımı geriye itiyorum. Rath ne kadar kolay bir hayatı olduğunu bilmiyor. Babası hiç tanımadığı bir sperm donörü ve annesi onun ne yaptığını umursamıyor bile. Killian ve ben, geleceğimizin anahtarlarının bir pisliğin elinde olduğunu bilerek var olmak zorundayız ve bu anahtarlar sürekli başımızın üzerinde, ulaşamayacağımız bir yerde sallanıyor.

Killer'ın karşılık verecek kadar taşaklı olması dışında.

Duş alıp ders için üzerimi değiştirirken bunları düşünüyorum ve o lanet partiden korkuyorum. Mercer Noel partisi her zaman büyük bir gösteridir. Partiden çok bir balo gibidir, şampanya ve gösterişle doludur ve genelde ben de katılırdım. Ama bu yıl, endişelenmem gereken daha önemli şeyler var. Izzy ve Lizzy'yi bu psikopattan korumak gibi. Story'ye göz kulak olmak gibi. Bu adamın kim olduğunu bulmak gibi. Fotoğraf çekimleri, konuşmalar ve valsler için zamanım yok.

Killian'ı bulmaya gidiyorum. Beni bulduğunda acımı hissedecek.

"10'da toplantım var."

İkinci katın sahanlığında durup arkadaşımın yüz hatlarına çökmüş olan sertliği inceliyorum. "Toplantı mı? Derslerimiz var-"

Yumruklarını sıkarak, "Bizi sadece o zaman görecek." diye

açıklıyor. Ah. Yani Killer gerçekten acımı hissedebiliyor.

Kollarımı kavuşturarak, "Babana Viv'in parmağından bahsettin mi?" diye soruyorum. Sarsılarak başını sallıyor. "Ve bunu konuşmak mı istiyor? Notları karşılaştırmak mı?"

"Planımız bu," diyor, şakağındaki damar atıyor. "Ya şimdi ya da asla."

12

RATH

Eğer bu kadar gergin olmasaydım, muhtemelen Daniel'in ofisine giden asansörde uyuyakalırdım. Bütün gece yeni bir parça yazdım, müzik direktörü dün sabah bazı bölümlerini dinledi. Bana eve gitmemi ve onu geliştirmemi söyledi, çünkü yarım boktan daha değerli, ben de öyle yaptım. Sabahın dördüne kadar. Killian kapıma dayanıp Daniel'ın bizi görmek istediğini söyleyene kadar uyumayı planlıyordum; şimdi.

Mücadele ettiğim şey sadece enerji eksikliği değil. Korku. Daniel'a olan borcumun ağırlığı omuzlarıma ağır bir baskı yapıyor. Story için çukura girdiğim için pişman değilim -tabii ki hayır- ama şeytanla bir anlaşma yapmıştım. Kaçınmak şimdiye kadar işime yaradı ama zamanımın tükenmekte olduğunu hissediyorum. Sadece bir süreliğine gizlenebilirim.

Neyse ki bu ikisinden bir yolcu jetine yakıt sağlayacak kadar enerji yayılıyor. Killian'ı anlamak kolay. O berbat Şükran Günü'nden beri babasını ilk kez görüyor. Ama Tristian'ı bu kadar geren şeyin ne olduğunu kim bilebilir ki?

Uzun süre merak etmeme gerek yok.

Yarı yolda uzanıp asansörün durdurma düğmesine bastı ve yüzünde ekşi bir ifadeyle bize döndü. "Ailemin Noel partisine gitmem gerekiyor."

Killian ve ben ona boş boş bakıyoruz ama ben "Evet..." diyorum.

"Ve su ıslaktır." Killian ona donuk bir bakış attı. "Biz on iki yaşındayken sen kızıl olmuştun ve yine de o Noel partisine gitmek zorundaydın."

"Biz on dört yaşındayken kuzenin, adı neydi, onunla kaza geçirmiştin" diye ekliyorum.

"Carson," Tristian öneriyor.

"Evet, köprücük kemiğini kırdın ve ailenin umurunda olmadı. Yine de o lanet partiye gitmek zorundaydın." Gözlerimi deviriyorum. "Demek istediğim, bu tam olarak yeni bir haber değil."

"Kötü bir zaman," diyor Tristian, başı titreyerek. "Ona söylemeye çalıştım ama o sadece..." Elini yumruk yaptı, çenesini sıktı. "Story'i almak istiyorum. Randevum olarak."

Killian ona yukarıdan aşağıya bakar ve alay eder. "Kız kardeşimi zenginlerin çiftleşme dansına götürmüyorsun."

"Evet, öyleyim," diye soğukkanlılıkla karşı çıkıyor. "Çünkü Rath onu gösterisine götürdü ve senin de doğum gününde akşam yemeği var.
-Evet, *o*."

Killian kaşlarını çatar. "Bunu yapmayacağım."

"Elbette öylesin. Hâlâ bir parçası olduğun takım için." Rahatça omuz silkerek, "Ve onun senin eşin olmasını isteyeceksin. Bu da benim de bir tane alacağım anlamına geliyor."

Gözlerim ileri geri gidip geliyor, çatışmayı izliyorum.

Killian'ın dişlerini sıkarak boyun eğmesi, Daniel'la bu buluşmanın ne kadar boktan geçeceği hakkında çok şey söylüyor. "Tamam. Ama bir şey olursa sorumlusu sensin."

Tristian asansörün düğmesine basarak onu yeniden hayata döndürür. "Ben hallederim."

Asansör kapıları açıldığında, hepimiz birlikte dışarı çıkıyoruz, ama sonra sadece... duraklıyoruz.

Vivienne'in masası boş.

Lobi sessiz, onun gıcırdayan tırnakları ve yumuşak sesinden tamamen yoksun ve sanırım hepimizin aklından aynı şey geçiyor. Daniel'ın boşluğu henüz doldurmamış olmasına şaşmamalı. Onun sikini düzenli olarak yalıyor olması önemli değildi. Viv gerçekten iyi bir insandı. Bizim için her zaman doğru olanı yaptı, bize bakıldığından emin oldu, bize saygılı davrandı.

Hak ettiğimizden tam olarak emin değilim. Sonuna kadar profesyoneldi ama aynı zamanda bu konuda düşünceliydi. Bu dünyada, Güney Yakası'nın dünyasında, Daniel'in dünyasında pek görebileceğiniz bir şey değil.

Ve göğsüne kazınmış baş harflerimizle öldü.

Burada iğrenç bir oyun dönüyor ve ben bunu aştım. Bu pisliği bulup boğazına bir bıçak saplamak istiyorum. *Yavaşça*.

Killian zor bir nefes alır. "Hadi şu işi bitirelim."

Killian ve Tristian'ın arkasından Daniel'ın ofisine giriyorum, kutu elimden gevşekçe sarkıyor. Söz konusu adam masasının arkasında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bizi gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor. Kesinlikle değil. Bu onun küçük, güzel karısının duyabileceği bir yerde, medeni bir Şükran Günü yemeği değil.

İş bu. "Göster
bana."

Kutuyu fırlatmak için diğer ikisinin yanından geçiyorum. Yüksek bir sesle masanın üzerine düşüyor, hala yarı donmuş halde. Buna rağmen, kutuyu eline aldığında kutu onun için kolayca açılıyor. Uzun bir süre içindekilere bakıyor; benim sıkılıp odayı taramaya başlamama yetecek kadar uzun bir süre. Her şey normalden daha dağınık, masa kağıtlarla kaplı. Sağında duran bir silah var, bu başkasına özensiz görünebilir ama hepimiz daha iyisini biliyoruz. Daniel her zaman iyi bir duruş sergilemiştir, insanların görmelerini istediği şeyi görmelerini sağlar, daha fazlasını değil. Monitörleri tamamen karanlık ve gömleğindeki kırışıklıklardan bir süredir burada olduğu anlaşılıyor. Muhtemelen bütün gece.

"Şey," diye başlıyor, kutuyu kapatıyor ve dikkatlice bir kenara koyuyor. "Bu senin için iyi görünmüyor, değil mi?"

Killian'ın gözleri kısılır. "Saçmalama. Bunun biz olmadığımızı bilecek kadar zekisin ve biz de bunu anlayacak kadar zekiyiz. Bunu kimin yaptığını bulmamız gerek."

Daniel gevşek bir omuz silkme hareketi yapar. "Benim halkım
tertemizdir." Tristian alaycı bir şekilde homurdanır. "Senin için
çalışan hiç kimse temiz değildir."

"Peki bu senin hakkında ne söylüyor?" Daniel bakışlarını Tristian'a çevirerek sorar.

"Mercers'in Güney Yakası'ndaki çıkarlarını korumak için burada olduğum yazıyor," diye cevap veriyor, sesi buz gibi, kasıtlı bir şekilde keskin. "Belki babamın beni buraya neden getirdiğini unuttunuz ama ben unutmadım."

Daniel alay ediyor. "En son ne zaman-"

Tristian'ın sırtı dikleşir. "Mercer holdingindeki hisseleriniz azalıyor ama emtia üzerinde hâlâ sıkı bir hakimiyetiniz var. Yasadışı ithalat ücretlerinden hakkınız olandan daha büyük bir pay alıyorsunuz; rıhtımların yakınındaki göçmen işçilerle ilgili anlamsız bir koşuşturmayla federallerin dikkatini dağıtmayı başardınız; ve yepyeni geneleviniz birkaç hafta öncesine kadar zar zor ayakta duruyordu." Tristian'ı böyle görmeyeli uzun zaman olmuştu - soğuk ve keskin- ama şimdi formunda, Killian'ın babasına tehditkâr bir sırıtış atıyor. "Killian'ın benim için bir kardeş olduğu gerçeği sizi yanıltmasın. Benim başka bir babam var ve gördüğüm her şeyi doğrudan ona rapor ediyorum. Hep öyle oldu, hep öyle olacak."

Daniel'ın buna söyleyecek bir şeyi yok. Bu kasabada ondan daha güçlü sadece birkaç kişi vardır ve Tristian'ın babası da onlardan biridir. Bunun yerine, konuyu değiştirir. "Eğer her şeyi görseydin ve çükünle düşünmekle meşgul olmasaydın, gözünün önündekini görebilirdin. Sandığın kadar zeki değilsin."

Gözlerim kısıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Birileri *mutlu* ailemizi parçalamaya çalışıyor." Daniel bu sözleri bıçak gibi keskinmiş gibi söylüyor. "Bu kişinin ikimizle de bağları, hepimize karşı kinleri ve her şeye erişimi var." Aramıza bakarak bir süre bekliyor. "İnanılır gibi değil. Siz gerçekten de bodur küçük aptallarsınız, değil mi?"

"Yorgunum," diyor Killian, sesi kısık ama dengeli. "Yorgunum, meşgulüm ve senin saçmalıklarına ayıracak vaktim yok baba. Çıkar ağzındaki baklayı."

Daniel tam olarak bunu yapıyor. "O *kız*."

Killian anında cevap verir. "Mümkün değil."

"Hayır mı? Bu küçük paket teslim edildiğinde neredeydi?" diye sorar, kutuyu masanın üzerine fırlatarak. "Vivienne'in öldürüldüğü gece neredeydi? Senin evinde değil."

"Peki bunu nasıl bilebilirsin?" Kuru bir şekilde merak ediyorum.

Ama numara yapmak burada sinek gibi düşüyor. Öyle olduğunu biliyorum, çünkü Daniel kolayca cevap veriyor, "Kamera kayıtlarını kontrol ettim. Ve bana öyle bakma. Lordların mülküne erişimim olduğu hiçbir zaman bir sır olmadı. Zahmet etmeyeceğimi düşünmeniz benim suçum değil."

Eğer bu doğruysa, gördüğü şeyleri anlatmaya gerek yok. Duyduklarını. Bildiği şeyleri.

Tristian bir parmağını döndürerek, "Bu her şeyi tekrar sana döndürüyor," diyor.

Daniel ona uzun, kuşkulu bir bakış atar. "Oh, onun amcığı gerçekten bir şey olmalı. Üçünüzü de kandırdı, değil mi?" Kayıtsızca masasından bir dosya alıp açıyor. "Reşit olmayan birinin cinsel görüntülerinin dağıtımı." Bir kâğıt tutuyor, mesajlar, Story'nin gençken çekilmiş fotoğrafları yan tarafa zımbalanmış. *Tatlı Kiraz*. "Oto hırsızlığı." Başka bir kağıt tutuyor, Story'nin grenli bir resmi eklenmiş. "Haneye tecavüz. Büyük hırsızlık. Mala zarar verme. Ağır kimlik hırsızlığı..." Sayfalar arasında geziniyor. Bunlar o Colorado'dayken olmuş olmalı. "Bu benim favorim," diyor, Çirkin Nick'in cesedinin yumuşak görünümlü otopsi fotoğrafını kaldırarak. "Cinayet." "Bu Hikâye değil," diye tersliyor Killian. "Ve ona ne kadar uzun süre odaklanırsan hepimizi daha fazla risk altında bırakıyorsunuz. İşte gerçekler." Ellerini masanın üzerine koyup karanlık bir ifadeyle öne doğru adım atıyor. "Birisi senin arkandan Çirkin Nick'e ulaştı. Birisi Vivienne'i öldürdü. Kendi saflarınıza bakın: tedarikçileriniz, müteahhitleriniz, avukatlarınız, fahişelerinizden biri, biri. Bu senin hatan, bizim hayatımıza da sıçradı!"

Daniel bunu gözle görülür biçimde azalan bir özdenetimle kabul eder. Oğlunun duruşunu taklit ederek öne doğru eğilir ve Killian'ı dar bir bakışla süzer. "Haklısın oğlum. Bu benim hatam, kanıyor. Gerçek şu ki, yatak odasına gizlice girdiğin ilk anda o küçük sürtüğün icabına bakmalıydım."

Killian'ın eli Daniel'ın masasındaki silahtan sadece birkaç adım ötede. Onu yakalamak için yarım bir hamle yapması yeterli, zaten buna gerek de yok. Ayrıca bir tane de kot pantolonunun beline sokmuş.

Tristian ve ben onu geri çekmeye hazırız, çünkü Killian'ın babasını tekrar vurması düşüncesi biraz çekici olsa da, bu konuda endişelenecek yeterince saçmalık var.

Şaşırdık ama gerek kalmadı.

Killian sadece *gülüyor*.

Kötü niyetli, mizahtan yoksun bir ses, kürek kemiklerini zıplatıyor. "Onu kaybetmeyi kabullenemiyorsun, değil mi?" Omzunun üzerinden bize bakarak başını sallıyor. "Olgunlaşmış küçük 'varlığınızı' sizden daha genç ve daha iyi olan üç adama kaptırdınız ve sonra bizim onu yavaşça kirletmemizi izlediniz. Bu nasıl bir duyguydu baba?" Ağzını kindar bir sırıtışla yukarı çekerek merakla soruyor: "Bekaretini almamı izledin mi? O gece yatağımda onu becerirken beni izledin mi?" Başını eğiyor, sanki gerçekten merak ediyormuş gibi. "Onu evdeki masanda sikerken beni izledin mi? Ne kadar *istediğini* gördün mü? Çünkü bu gerçekten acı verici olmalı."

Uzun, gergin bir süre boyunca Daniel dişlerini gıcırdatıyor. Yüzü sakin ve soğukkanlı ama çenesindeki kaslar sürekli kıpırdanıyor. Kimse onun damarına basmayı kendi yarattığından daha iyi bilemez: Katil Payne.

"Doğduğun günü hâlâ hatırlıyorum," diyor Daniel, hiçbirimizin inanmadığı bir hüzün taklidi yaparak. "Bir hafta gecikmiştin. Bunu biliyor muydun? Annen bekleyip durdu. Bir keresinde onu ağlarken yakaladım, çünkü küçücük karnında senin yükünü taşımaktan bıkmıştı." Bu alçak, neredeyse patolojik bir darbe ve Killian bunu tam da ondan beklediğim gibi karşılıyor, geriye doğru kaçıyor. Babasının gözleri memnuniyetle parlıyor. "Sanki sana bir şey borçluymuşuz gibi kanlar içinde feryat ederek içinden çıktın. Tanrım, sen de kocaman bir bebektin. Olman gerekenden çok daha büyüktün. Vücudu asla eskisi gibi olmadı, biliyorsun. Onu şişirdin ve sonra ilk nefesinden itibaren korkunç küçük bir vahşi olarak onu parçaladın."

Seğirmeyi ilk gören Tristian olur, ileri atılır ve Killian'ı, savurduğu yumruk babasının çenesiyle buluşmadan önce çeker.

"Ve siz ikiniz," diyor, gözleri Tristian'dan bana doğru kayıyor. "Benim bedenim bile değilsiniz ama ben size fırsat ve destek verdim. En sadık askerlerimin bile sahip olamadığı ayrıcalıklara sahip olmanıza izin verdim."

İçimden öfke fışkırıyor ve "Üvey kızını satın almama izin vermek gibi mi?" diye soruyorum.

Tristian'ın ağzı hafifçe açılır, sanki yeni anlamış gibidir. Killian... gözlerini sabit bir şekilde babasının üzerinde tutması, zaten bildiğini ima ediyor. Nasıl? Kim biliyor? O babasının oğlu.

"Evet Dimitri," dedi Daniel yavaşça, "Müzakere bir ayrıcalıktır, kişisel ilişkimiz nedeniyle sana izin verdiğim bir ayrıcalık."

"Sen hasta bir piçsin."

Daniel gülüyor ve bu, oğlunun birkaç dakika önce çıkardığı sesin aynısı. Boş, neşesiz. "Killian'ı bu dünyaya getirmek için yapılan fedakârlıkların şerefine, sanırım sana doğum gününe kadar süre vereceğim." Killian'ın Tristian'ın elinden kurtulmaya çalışmasına aldırmayan Daniel burnunu çekerek doğruldu. "Bana daha ikna edici bir şüpheli getirmek için o zamana kadar vaktin var. Aksi takdirde, onu ben halledeceğim ve hiçbiriniz beni durduramayacaksınız."

Killian gömleğini düzeltirken, "Benim seninle işim bitti, onun da öyle," diye alay ediyor. "Bu pisliği kendimiz bulacağız."

Kutuyu babasına bırakıyor ve ofisten fırlayarak boş lobiye giriyor. Tristian ve ben hemen peşindeyiz ama biz eşiği geçmeden Daniel'ın sesi duyuluyor.

"Rath kalabilir." Ona dönüp kaşlarımı kaldırdığımda gayet sakin görünüyor. "Madem konuyu sen açtın, biz de kendi meselelerimizle ilgilenebiliriz."

Lanet olası koca ağzımı
sikeyim. Gizlenmek için çok
fazla.

Gözlerimdeki dehşeti gören Tristian'a dönüyorum.

"Hayır," diyor gözlerini Daniel'a çevirerek. "Siktir et bu adamı, Rath. Boş ver gitsin."

Sesimi alçaltarak açıklıyorum, "Borçlarım var."

"Param var," diye gerekçelendiriyor ama ben sadece
başımı sallıyorum. "İkimiz de kabul etmeyeceğini
biliyoruz."

Tristian gözlerimi arıyor ve sonra bir küfür mırıldanıyor. "Silahın yanında mı?" Gömleğimi çekiştirdiğimde, gözleri bel kemerimin arkasındaki parıltıyı yakalamak için aşağıya dalıyor. Parmağını göğsüme sokuyor. "Bir terslik olursa bizi ara. Ciddiyim. Seni tek başına üstesinden gelemeyeceğin bir şeye sürüklemesine izin verme. Katilin onunla işi bitmiş olabilir ama yine de arkanı kollayacaktır."

Arkamızdaki Daniel'a dik dik baktığı hançerlerin üzerine kapıyı kapatıyorum. "Katil haklı, biliyorsun." Yüzümü ona döndüğümde Daniel sandalyesinde oturuyor ve dikkati dağılmış görünüyordu. Bunların hiçbiri onun için önemli değilmiş gibi davranması çok bariz bir taktik. "Story köşeye sıkıştırılmadığı sürece şiddet yanlısı değil, o zaman bile daha çok başkasını korumaya çalışıyor. O tamamen duygusal yumruklarla ilgilenir. Eğer sana zarar vermek isteseydi, bunu masum birini öldürerek yapmazdı."

Tüm bunları söylüyorum çünkü bir şekilde anlıyorum. Oturduğu yerden, onun için iyi görünmüyor. Ama Vivienne'i öğrendiğinde yüzündeki o iç burkan ifadeyi görmedi. Her gece onunla telefonda konuşup, o sokakta ölü ve kanlar içinde yatan Çirkin Nick'le ilgili kabuslarını dinlemedi. Daha sonra o kulübede ona sarılmadı, saklamak için çok uğraştığı hıçkırıklarını göğsünde hissetmedi. Onu tanımıyor.

Bizim gibi değil.

"Bulvar'a gidiyorsun," diye söze başladı, masanın üzerindeki kâğıtları düzenlerken. "Taşınmasını istediğim bir mülk var. Nicholas seninle buluşacak.

Orada."

"Buna gerçekten değer mi?" Meraktan çok kızgınlıkla soruyorum. "Kendi oğlunu kaybetmek kazanmaya değer mi?"

Daniel sonunda bana bakıyor ve cevap vermesine gerek kalmıyor. Umursama işinden elini eteğini çektiğini gözlerinden çok net görebiliyorum.

Yine de cevap veriyor.

"O çocuk evinize adımını attığı anda benim için kaybolmuştu."

Köşeye geldiğim anda gölgelerin arasından çıktı. Güzel Nick ara sokaktan dışarı süzülüyor, hem yerinde hem de yerinde değil gibi görünüyor. Burada, caddede, üçkâğıtçıların ve fahişelerin arasında rahat, vücudundaki kaslar gevşek ve rahat. Ama yüzü? Erkeklerden pek hoşlanmam ama herkes bu çocuğun adının hakkını verdiğini bilir. Şakağındaki mürekkep dövmesi yakışıklılığını azaltmıyor. Daniel'ın o gece çukurda Story'yi kirletmek için onu seçmesinin bir nedeni var.

"Hey, dostum," diyor yumruğunu uzatarak. Bir süre bakıyorum, jesti olduğu gibi kabul ediyorum. Gücenmek yok. Bu adamın çukurdaki Leydime ne yapacağını düşünmek, botumun içine sıkıştırdığım bıçakla derisindeki dövmeleri soymak istememe neden oluyor.

Ama bu adil olmaz.

O da benim kadar Daniel'ın saçmalıklarına kapılmış durumda. Nick'in muhtemelen çukurda ödemesi gereken kendi borçları vardır. Bizim dünyamızda düşmanlar özenle seçilmelidir. Kontroller ve dengeler. Sütunları topla, buna değip değmeyeceğine bak. Nick'i düşman edinmek değmez. O ve Dükler bizi kızdıran insanlar listesinde o kadar alt sıralarda ki, umursamak bile zor. Açıkçası, Ted'in kim olduğunu bulup onu durdurana kadar, tüm kardeşlik olayları -Oyun, parti- kıyaslandığında önemsiz kalıyor.

Uzanıp kendi yumruğumla onun yumruğuna vuruyorum, ne Tristian'ın ne de Killian'ın ustalaşmaya zahmet etmediği eski usul, aşırı katılımlı bir Güney Yakası sallamasıyla onu şımartıyorum. Nick günün sonunda iyi bir insan, her ne kadar Daniel'ın topuğunun altında biraz fazla kalmış olsa da. Killian gibi Nick de bir Forsyth mirası. Tam olarak *Duke* mirası. Doğma büyüme Bruin'li,

Hem de sonuna kadar. Ama Killian'ın aksine, o bundan vazgeçti. Tüm ihtişamı ağabeyi Sy'a bıraktı, böylece geri kalanımızla birlikte kanalizasyonda oynayabilecek.

Nick bana sanki biliyormuş gibi sırıtıyor.

Ben bir Lord olabilirim, ama burada, o ve ben bir tüyün kuşlarıyız.

"Ee," diye başlıyorum, ellerimi ceplerime sokup onu kaldırımdan aşağıya doğru takip ediyorum. "Bu işin ne hakkında olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Sadece bir şeyler taşıyorum," diyor, gelişigüzel. *Fazla gelişigüzel*. Uyuşturucu mu? Silah mı? Fahişeler mi? Her ne ise, iyi bir şey olamaz. Daniel'ın küçük seks şovuna müdahale ettim ve onun bu işin peşini bırakacağını düşünecek kadar aptal değilim. Elbette, Story ile çukurda seks yapması için ona teklif ettiğim parayı aldı, ama bunu yapan para değildi. Parayı seviyor ama kontrolü daha çok seviyor ve sahip olduğum her kuruşu alarak beni tam da istediği yere koydu. Çaresiz. Parasız. Borçlu. İçimdeki gerginlik Nick bizi nereye götürürse götürsün hoş olmayacağını söylüyor.

Bir anlık sessizlikten sonra Nick omuzlarını silkiyor. "Duyduğuma göre senin hanımefendi yılbaşı gecesi güreş müsabakasına katılacakmış," diyor ve başını sallayarak onu merdivenlerden yukarı doğru takip etmemi işaret ediyor. Saatlik boktan bir otelde olduğumuzu fark ediyorum. Çöpler ön kapının önüne yığılmış ve yüzünün kenarlarında sivilce izleri olan bir adam bana "*biraz ister misin?*" işareti yapıyor. Ona sert bir bakış atıp bakışlarımı kaçırıyorum. Her ne satıyorsa, zor bir pas.

"O yapmak istedi," diye cevap veriyorum ve onu ekşi kokulu lobiye kadar takip ediyorum. Işıklar, tezgâhın arkasında oturan yaşlı adama hastalıklı, sarılıklı bir parlaklık veriyor. "Güney Yakası çocukları için hayır işleriyle çok ilgileniyor."

"Küçük bir iyiliksever, ha? Sizinle aynı evde ne işi var?" Gayri ihtiyari, açıkça şaka olsun diye söylüyor. Ama bu bir şaka değil ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Biz onun Lordlarıyız, o da bizim Leydimiz," diye cevap verdim. "Bu iş böyle yapılır."

Sanki istemeden derin bir şey söylemişim gibi bana kısa bir bakış atıyor. "Hey, Earl," diye sesleniyor yaşlı adama. Earl başını sallıyor ama okuduğu gazeteden başını kaldırmıyor. Anlaşılan Nick buraya daha önce de gelmiş. Merdivenleri çıkmaya başladı ve bana baktı. "Ne olursa olsun, tüm paramı ona yatırdım."

"Öyle mi?" Onu yıpranmış, yırtık pırtık halılı dar merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum. "Bunu neden yaptın? Düşes... Dük eğitimi almamış mıydı?"

Nick sessiz, gürleyen bir kahkaha atar. "Düşes iyi ama Leydi daha sert. Üst katta çalışanlar da dahil olmak üzere başka herhangi bir kadın çukurda yıkılırdı." Kaşını kaldırıyor. "Hanımefendiniz değil. O ne gerekiyorsa yapar. Bahse girerim kirli oynuyordur, değil mi? Gerçekten söz konusu olduğunda?" Benden tek aldığı boş bir bakış olunca omuz silkiyor. "Ayrıca Kontes'le arası bozukmuş diye duydum. O işbirlikçi kaltağın hak ettiğini almasını kim istemez ki?"

Üç kat merdiveni hafif bir koşuyla çıkıyor, koridora adım attığında nefes nefese kalmış durumda. Düklerden kaçmış olabilir ama hâlâ dövüştüğü herkesçe biliniyor. Daniel onu sadece yakışıklılığı için yanında tutmuyor.

Onu loş koridorda takip ediyorum, soyulmuş duvar kâğıtlarına ve hafif idrar kokusuna dikkat ediyorum. Yemin ederim, eğer Daniel beni buraya bir ceset almam için gönderdiyse, geri dönüp onu kendim vuracağım. Nick bir kapının önünde duruyor ve yassı pirinç bir anahtar çıkarıyor.

Kapıyı içeri kaydırıp kilidi çevirdiğinde, içeride ne olduğunu anlamak için kendimi hazırlıyorum, çürüme ve vücut sıvılarının kokusunu beklerken nefesimi tutuyorum. Şanslı günümdeyim, yatakta ceset yok.

Ama *biri* var.

Story'nin yaşlarında bir kız yatağa kıvrılmış, titreyen televizyona bakıyor. Daha iyi duş başlıkları görmüş gibi görünen sarı saçları ve günlerce sürecek bacakları var. Çekici olduğu kesin.

Ama bize gönderdiği bakış çok çirkin.

"Hepimizin seni göndermeyi bırakacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diye alay ediyor. Yüzündeki ifade o kadar sert ki, içeri girdiğimizi fark etmeden önce yüzünde beliren o bir anlık donuk melankoliyi neredeyse unutabilirdik.

"Sakin ol, küçük kuş." Nick elini cebine soktu ve kırışık bir paketle çıktı. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim."

Gözlerini dikip bakmayı bırakmıyor ama yüz hatlarındaki yoğun küçümseme geriliminin altında ince, şaşkın bir özlem beliriyor. "Ver o zaman," diyor keskin bir sesle.

"İşimiz bitene kadar olmaz." Nick şekeri cebine geri koyarken gözlerini benden ayırmıyor. "Biraz olumlu takviye vermeye çalışıyorum. Anlarsın ya. Evcil hayvanların düzene ihtiyacı vardır."

"Bu da ne böyle?" Huzursuzca soruyorum. Odayı hızlıca taradığımda tavana yakın bir köşeye monte edilmiş küçük bir kutu görüyorum. Hata yok

Bunun ne olduğunu. Yumruklarımı sıkarak, "Eğer başka bir şov yapacağımı düşünüyorsa
-"

Nick'in yüzüne donmuş bir sertlik gelir. "Hiç şansın yok. Sana söylemiştim. Nakil için buradayız." Gözlerini kısarak, "Daha doğrusu, *ben nakil* için buradayım. Daniel etrafta başka biri olursa ona bir şey yapmayacağımı düşündüğü için işi zorlaştırmak için buradasınız. Bilgin olsun, yanılıyor." Nick bakışlarını tekrar kıza çevirerek karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Sadece kusursuz bir özdenetimim var."

"Kontrol et *şunu,* pislik herif." Kaşlarını çatarak ona orta parmağını sallıyor. "Ve eğer beni besleyeceksen, akşam yemeği için yine boktan tacolar getirmesen iyi edersin. Etin içine sarılmış bir fare aortu bulduğuma eminim."

"Sana da iyi günler," diyor Nick, onun bakışlarını bir sırıtışla karşılayarak. "Kanatlarınızı çırpma zamanı geldi."

Vücudu hafifçe sertleşti, zar zor fark ediliyordu ama ben yakaladım. "Şimdi mi?" Ses tonu dikkatle kayıtsız ama altında bir endişe var. Daniel'ın Story ile olan geçmişini düşününce, bu kızla ne tür bir haltlar karıştırdığını çok uzun süre düşünmeme gerek kalmıyor.

"Şimdi, küçük kuş." Nick ambalajı bir kez daha buruşturdu. "Yeni eviniz sizin için hazır."

"Harika," diye söyleniyor, uzaktan kumandayla televizyonu kapatıp yatağın üzerine fırlatıyor.

Burada ne yaptığımdan emin olamadan yataktan kayan kıza bakıyorum. Soğuğa rağmen üzerinde siyah bir tişört ve baldırından kalçasına kadar uzanan dövmesini gösteren bir kot şort var. Ayakları çıplak ama yerde, şifonyerin yanında bir çift parmak arası terlik duruyor.

Nick eğilip ayakkabıları alıyor ve ona doğru fırlatıyor. "Birileri ayakkabı ayrıcalıklarını kaybetmiş," diyor bana, hardal sarısı sandalyenin üzerinden çantasını alırken. "Tatlı küçük Lavinia tam bir tekmeci." Üstüne bir tuvalet çantası tıkıştırıyor ve ona bir ceket atıyor. "Hava soğuk. Giy şunu."

"Lavinia," diye tekrarlıyorum, isim zili çalıyor. "Lavinia Lucia'daki gibi mi? Lionel Lucia'nın kızı gibi mi?" Bir adım geri atıyorum, kaskatı kesiliyorum. "Burada ne haltlar dönüyor? Çünkü Daniel yeterince kötü. İki kralı kızdırmak, oynamaktan hoşlandığım türden bir ateş değil." Lionel Lucia Kontların Kralı, federal bir yargıç ve kötü tarafına düşmek isteyeceğim biri değil.

"Ne kadar az bilirsen o kadar iyi." Nick çantayı fırlatıyor, ben de yakalıyorum. "Ama Lionel Lucia konusunda endişelenmene gerek yok. Kraliyet ailesinin her bir parçası burada olanlardan rahatsız diyelim. Anladın mı?" Cidden anlamadım ama Nick, "Hadi çıkalım," dediğinde bir elimle çantayı tutarken diğer elimle tabancamı yokluyorum, en kötüsüne hazırlıklı oluyorum. Kadın yatağın yanında oyalanınca Nick onu pazusundan tutup koridora doğru çekiyor. Oflayıp puflayarak, "Neden seni sürüklemek zorunda bırakıyorsun beni?" diye homurdandı. Sanki benim duymamı istemiyormuş gibi alçak sesle, kulağına yakın bir yerden söylüyor. "Böyle mi flört ediyorsun? Çünkü sert seviyorsan bu kadar uğraşmana gerek yok küçük kuş."

Takip ediyorum, kapıyı kapatıyorum ve peşlerinden ayrılmıyorum. Kız Nick'le arasına mesafe koymaya çalışıyor, ama Nick onu iyi kavrıyor ve geri çekmeye devam ediyor.

"Yakın dur," dedi bana. "Arka kapıdan çıkacağız. Minibüs ara sokakta park halinde."

Her şey basit bir plan gibi görünüyor.

Lavinia'yı arka koltuğa oturtuyoruz ve ben delirmiş olmalıyım, kafayı yemiş olmalıyım çünkü içgüdülerim devreye giriyor. Daniel içgüdüsü. Forsyth'deki psikoloji bölümü bunu incelemek için yıllarını harcayabilir. Arka beynimin derinliklerine gömülü olan bu şey beni asker moduna sokuyor. Beni içeri girmeye ve emniyet kemerini kucağından çekmeye iten şey bu.

Bir saniye önce onu bağlarken, bir saniye sonra uçup gidiyor, kıçımın üstüne düşüyor ve omzumu tutuyordum. "Ah, lanet olsun!"

Nick tembel bir kahkaha attı. "Sana onun bir tekmeci olduğunu söylemiştim."

Düşünmeden silahı kaptım ve ayağa fırladım. Çünkü Daniel modunun olayı bu. 'Küçük tatlı tekmecilere' izin vermiyor. "Seni lanet sürtük," diye tükürdüm.

Ama Nick beni geri itiyor, yüzü sert ve duygusuz bir maskeye dönüşüyor. "Kaldır şu lanet şeyi, Rathbone. Eğer ona zarar verirsen-"

Köprücük kemiğimi ovuşturuyorum, dişlerim gıcırdıyor. "Daniel'ın mülkü umurumda bile değil."

"O Daniel'ın malı değil," diyor sesi kısık bir tıslamayla. "O Krallar'ın malı. Bu da onu onlar aksini söyleyene kadar dokunulmaz kılıyor." Nick'in bakışları silaha kayıyor, benimle kızın arasına girerken gözleri parlıyor, elini kendi silahının üzerine koyuyor. "Endişelenmen gereken kişilerin onlar olmadığını söylediğimde bana güven." Ayakta duruyor

Sanki Bruin'i serbest bırakmaktan memnun olacakmış gibi iri ve hantaldı - tüm pençeleriyle ayı - ve bana çarptı.

Gözlerimi devirerek, silahı pantolonuma geri soktum. Hay sikeyim. Bu kızdan hoşlanıyor. "Demek öyle."

Gözlerini kısarak, "Evet, öyle" der ve kapıyı kapatmak için döner. Bunu yapamadan yüzüne bir tükürük damlası çarpar ve donup kalırken yavaşça yanağından aşağı yuvarlanır. Nick kızın çatık kaşlı yüzüne göz kırpıyor, gömleğinin yakasını kaldırıp tükürüğü silerken zorlukla irkiliyor. Uzun bir süre tam bir sessizlik olur.

Ve sonra bir şeker paketinin kırışması.

Kapıyı çarpmadan önce şekeri onun kucağına fırlatıyor ve yüzünde düzensiz bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Aşk büyük değil mi?"

Berbat ilişkileri sorgulamak bana düşmez ama yolcu koltuğuna geçip omzumun üzerinden arkada kıvrılmış kıza bakarken bildiğim bir şey var.

Lavinia Lucia'ya her ne oluyorsa tam bir felaket. Ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.

13

HIKAYE

"NASIL SORDU?" Annem soruyor, sesi yüksek ve heyecanlı. "Tüm detayları istiyorum. Hiçbir şeyi atlama!"

Soğuk beni ürpertiyor olsa da yüzüm ısınıyor. Takvim Aralık ayına girdiğinde sıcaklık on beş derece düştü ve şimdi kendimi rüzgara karşı hazırlıyorum. Soğuk havadan nefret ederim ama Noel sezonuna her zaman bir düşkünlüğüm olmuştur. Müzikten mi, güzel ışıklardan mı, yoksa herkesin her zaman biraz daha az düşmanca görünmesinden mi bilmiyorum ama yılın en sevdiğim zamanı.

"Oturdu," diye başlıyorum ama hemen araya giriyor. "Sen neredeydin?"

Gözlerimi devirerek en baştan başlıyorum. "Öğle yemeği için öğrenci birliğinde buluştuk." Her zamanki gibi. Tristian artık bana ne yiyeceğimi söylemiyor ama yine de kendi kişisel seçimlerine erişebilmemi sağlıyor. Bazen onları kabul ediyorum ve bunu yaptığımda boynuma kondurduğu öpücüğün tadını çıkarıyorum. Bazen de yağlı bir dilim elli sentlik pizzamı yerim ve o yüzünü buruşturup onaylamaz bir şekilde homurdanırken küçük bir omuz dansı yaparım. "Oturdu ve iğrenç çorbasından biraz içti, sonra da Noel için bir planımız olup olmadığını sordu."

"Ki öyle bir şey yok." Surat asışını duyar gibiyim.

"Ki öyle bir şey yok," diye papağan gibi tekrarlıyorum, yüzündeki rahatlamayı hatırlayarak. "Sonra bana ailesinin Noel partisine kadar ona eşlik edip edemeyeceğimi sordu."

"Ona eşlik et!" diye bağırıyor. "Ne güzel!"

El ele tutuşan bir çiftin yanından sıyrılıp mağazaları tararken bir süre bunu anlatmasına izin veriyorum. Çocuklara Noel için bir şeyler alma arayışındayım ve pek de iyi gitmiyor. Her şeye sahip olan adamlara ne alırsın? Kopmuş bir parmak değil, o kadarını biliyorum.

Çok fazla şeyle uğraşamayacak kadar parasız olduğumu göz ardı edersek, bir kez olsun normal bir insan gibi dolaşmak güzel. Forsyth'in ara sokakları şeker kamışları, ren geyikleri, ip ışıkları ve gün ışığı azaldıkça daha da belirginleşen çelenklerle süslenmiş. Hiç sahip olmadığım bir şey için beni nostaljik hale getirmesi garip. Ben çocukken Noel ağacımız bir metre boyundaydı ve boru temizleyicilerden yapılmıştı.

Yine de çocukların bu işleri onlar olmadan yapmama izin vermeleri büyük bir olay. Hırsızlık olayından beri ne kadar gergin olduklarını düşünürsek, nadiren gözetimsiz kalıyorum. Hırsızlık olayından beri ne kadar gergin olduğumu düşünürsek, artık itiraz edecek gücü kendimde nadiren buluyorum. Ama uzun zamandır Ted'in şu ya da bu versiyonuyla uğraşıyorum. O pisliğin Noel'i mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bu Noel'i değil. Sonunda bir yuva bulmuşken - içinde yaşamak ne kadar sıkıntılı olursa olsun - ve dağınık ve acı verici ama kafa karıştırıcı bir şekilde aile olarak adlandırılmaya yakın bir şey bulmuşken olmaz.

Almam gereken hediyeler ve alışveriş yapmam gereken bir parti var, yani ho-freaking-ho. Noel Baba şehre geliyor, sapık ya da değil.

Tabii ki, derimin altında hala onların izleyicisi varken bunları düşünmek kolay.

"Öykü, beni dinliyor musun?"

"Evet, anne." Bir Kurtuluş Ordusu Noel Baba'sının yanından geçiyorum. "Dinliyorum."

Hiçbir şey, telefonun diğer ucundaki annemin sesi ya da Mercer'ın tatil partisinde giyeceğim mükemmel kıyafet için alışverişe çıkmış olmam bile keyfimi kaçıramaz.

"Tırnak ve kaşların olmazsa olmaz olduğunu yinelemek istiyorum. İyi bir bakım zenginler için bir işarettir. Bakımsızlığı bir mil öteden fark edebilirler. Oh!" Bunun üzerine sesini alçaltıyor. "Ve lütfen bana çoktan ağda yaptırdığını söyle? Mercers gibi adamlar kunduz dostlarından belli bir... ah, nasıl desek, pürüzsüzlük bekleyeceklerdir."

"Anne*, iğrenç*!" Yüzüm tiksintiyle karışmış olabilir ama kabul edelim.

Haksız değil. "Bir kuaförle randevum var ama bu

büyük bir mesele. Tristian ve ben çıkmıyoruz."

Bunu ona söyleyip duruyorum çünkü ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, mümkün olan en karmaşık şekilde, üçüyle de çıkıyorum. Yani, yaptığımız şey bu değil mi? Biliyorsam ne olayım. Daha önce hiç kimsenin kız arkadaşı olmadım.

"Eğer seni o partiye davet ettiyse, bunun bir anlamı vardır. Bu etkinliği bütün yıl planlıyorlar. Paparazziler olduğunu duydum!" Sesi biraz acılaşıyor. "Baban ve ben bile davetiye almadık. İnanılmaz derecede özel."

Bir suç patronu ve eski bir fahişenin Mercer'in onayından geçemeyeceğini tahmin ederek irkildim. Annemle ne kadar tartışmak istesem de, muhtemelen haklı. Tristian'dan gelen böyle bir davet bir bildiridir. Sadece ne ilan ettiğinden ya da kime ilan ettiğinden emin değilim.

"O halde davet edildiğim için onur duyuyorum" diyorum yüksek sesle.

"Tanrım, işte *dans*." Sesi petrole yeni vurmuş biri gibi, kelimeler hızlı ve çılgınca çıkıyor. "Her yıl, Mercer erkekleri tam gece yarısı eskortlarını dans pistine çıkarır. Ertesi hafta herkes bunu konuşur. Ne kadar gösterişli bir gelenek, değil mi? Eminim seni de götürecektir! Vals yapmayı biliyor musun?" Gülüyor, yüksek ve baş döndürücü. "Ben neden bahsediyorum ki? Vals yapmayı bile bilmiyorum!"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, söylediği kelimeleri aynı hızla anlamaya çalışıyorum. "Vals yapmayı bilmiyorum ama eğer bu büyük bir şeyse, buna dahil olacağımdan şüpheliyim." Annem bir *pssh* sesi çıkarıyor ve ben onun elini çırptığını hayal edebiliyorum. "Seni partiye götürüyor, bu yüzden seni dans pistine çıkarmak zorunda. Eğer yapmazsa, o adama gününü gösteririm."

Sırıttım. "Sen nasıl istersen, anne."

"Peki Noel Günü konusunda iyi olduğuna emin misin?" diye soruyor.

"Sorun yok," diyorum, çok sorun varmış gibi görünmemeye çalışarak. Çünkü öyle.

Güzel. "*Güzel*!" bile. Tanrım, bu yıl aldığım en iyi haber. Görünüşe göre, beni yatılı okula gönderdikten ve Killian üniversiteye başladıktan sonra Payne'ler Noel'i çekirdek bir aile birimi olarak kutlamayı bırakmışlar. Şükürler olsun. "Siz ikinize iyi eğlenceler."

İç geçiriyor, telefonun hoparlöründen parazit sesi geliyor. "Bu sadece senin evdeki ilk yılın ve biz çok şey kaçırdık-"

"Hayır, anne. Gerçekten sorun yok. Bu dönem zor geçti. Üniversiteye alışmak falan? Dürüst olmak gerekirse, bir sonraki başlamadan önce ara vermeyi dört gözle bekliyorum." Erkeklerin bir tür yıllık eğlencesi olduğundan bahsetmiyorum.

Noel partisi, bütün gün üvey babayı atlatmaca oynamaktan çok daha eğlenceli görünüyor. "Siz de bir molayı hak ediyorsunuz. Daniel'ın Vivienne konusunda hâlâ üzgün olduğunu biliyorum."

"Haklısın," diye rahatlıyor. Hepsi iyi bir gösteri. Annemin bikinilerini çoktan hazırladığından ve gitmeye hazır olduğundan eminim. "Gerçekten de güzel bir şeyi hak ediyor, öyle değil mi? O kadar çok çalışıyor ki. Son zamanlarda eve hiç gelmediği geceler oluyor. Ofisinde uyuyor, iş yüzünden eve dönemeyecek kadar bunalmış durumda. O çok iyi bir bakıcı."

Gözlerimi deviriyorum ama tekrar odaklandıklarında aniden duruyorum. "Kahretsin." Önümdeki cadde Forsyth'in tek oyuncak mağazasına girmek için bekleyen yoğun bir kalabalık tarafından kapatılmıştı. Etraflarından dolanmak için yola adım atıyorum ama iğrenç bir korna sesi duyunca kaldırıma geri dönüyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor, sesi endişeli geliyor.

"Oh, önemli değil." Etrafıma bakıyorum, diğer dükkânların bulunduğu caddeyi kesen küçük parkı fark ediyorum. "Sadece gitmem gerekiyor, tamam mı? Burası gerçekten çok kalabalık ve randevumu kaçırmak istemiyorum."

"Peki, ama bu partiyle ilgili tüm detayları istiyorum, tamam mı? İkinci elden duymak zorunda bırakma beni."

Gülümseyerek ona "Söz veriyorum." dedim.

Telefonu kapatmadan hemen önce, "Valsi öğrensen iyi olur!" diye emretti.

İnternetten bak!"

Telefonu cebime sokup karşıdan karşıya geçmek için trafikte bir boşluk arıyorum. Bir tane bulduğumda, asfaltı koşarak geçip parka giriyorum. Dışarıdan bakınca diğer taraftaki dükkânlara doğru dümdüz bir yol gibi görünüyor ama ortaya geldiğimde yolun büyük bir çeşmenin etrafından dolandığını fark ediyorum. Saatimi kontrol ediyorum, umarım hiçbir yer yakında kapanmaz.

Cebimde telefonum çalıyor. Anında adamlardan biri olduğunu anladım. Onaylanmış yolumdan herhangi bir sapma onları sinirlendirecekti. Başparmağımı ekranda kaydırıyorum, içlerinden birinin -hatta belki de hepsinin- GPS'in etrafında oturup tırnaklarını kemirdiği düşüncesiyle dudaklarım seğiriyor. Ekranın parlak ışığı gözlerimi kamaştırıyor ama kelimeleri göremeyeceğim kadar değil.

Bu mavi renk sana çok yakışıyor, Tatlı Kiraz.

Donup kaldım, ellerim paltomu kavradı. Mavi montumu. Etrafımda dönüp etrafı tarıyorum ama park sessiz ve hareketsiz, sadece fıskiyenin yavaş şırıltısı ve uzaktaki trafik alanı dolduruyor.

Telefonum yine çalıyor.

Ama çukurda giydiğin danteli tercih ederim. Altına bunu mu giyiyorsun?

İleriye doğru titrek bir adım atıyorum, sonra daha hızlı bir şekilde iki adım daha atıyorum, gözlerim telefonumdan önümdeki patikaya gidip geliyor.

Yoksa Rath bunları sizden çaldığı diğer ödüllerle birlikte en üst çekmecesinde mi saklıyordu?

Korku omurgamda hızla ilerliyor ve fıskiyenin diğer tarafında bir gölgenin hareket ettiğini görüyorum. Ya da en azından bir gölge olduğunu düşünüyorum. Gözlerimi kırpıştırıyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve sonra diğer yöne doğru tökezleyerek patikadan tamamen uzaklaşıyorum. Tökezleyerek girdiğim ağaçlık alanın ötesinde bir korna çalıyor ama yoldan çok uzakta değilim. Devam edersem parkın dışına çıkmış olacağım.

Telefon tekrar çaldığında çeşmeden çok uzaktaydım.

Bakmamalıydım ama baktım.

Onu keserken bıçağın elinizde bıraktığı his hoşunuza gitti mi? O harfleri Vivienne'in etine kazımaktan zevk aldığımı biliyorum. Sende zaten benim ilk harfim var, ama sana bir tane daha vermek için sabırsızlanıyorum. Bu hoşuna gitmez miydi, Tatlı Kiraz?

Hakkımızda her şeyi biliyor. Sadece nerede yaşadığımızı ve bizi nasıl bulacağını değil, kim olduğumuzu da. Nerede olduğumuzu. Birlikte ne yaptığımızı. Neden yaptığımızı. "Sen kimsin?" Yüksek sesle soruyorum, herkesten çok kendime. Bir dalın kırılması beni ileri itiyor ve tekrar çaldığında telefonu görmezden geliyorum. Parkta biri mi var yoksa Ted benimle dalga mı geçiyor bilemiyorum ama bunu öğrenmek için etrafta dolanmayacağım. Çalılıkların arasından ilerideki ışıkların parıltısını görüyorum ve kaldırımı ayaklarımın altında hissettiğimde en yakın açık dükkâna doğru koşmaktan vazgeçmiyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve küçük bir marketin parlak floresan ışığına adım atıyorum.

Telefonum okunmamış bir mesajla tekrar titriyor. Bir koridora daldım ve yokmuş gibi davranma içgüdüme rağmen mesajı kontrol ettim.

Düşündüğünden daha yakınım ama beni asla yakalayamayacağın kadar da uzaktayım.

Mesaja bakarken elim titriyor, içimi bir panik kaplıyor. Bu şekilde ortaya çıkarken ne düşünüyordum? Normal davranmanın iyi hissettirdiğini mi? Sokakta yürüyüp ışıklara bakabileceksem kedinin oyunundaki fare olmaya değeceğini mi? Aptalca. İnanılmaz derecede aptalca.

Telefonumdaki haritayı karıştırıyorum, konumuma bir iğne atıyorum ve bunu grup metnine gönderiyorum. Metni ekliyorum:

Bir araca ihtiyacım var.

"Hanımefendi?"

Gözyaşlarım görüşümü engelliyor ve onları uzaklaştırıyorum, Noel alışverişi gibi basit bir şeyi bile o mahvetmeden yapamadığım için çok sinirliyim. İşe yaradığı için hayal kırıklığına uğradım. Titrediğim için. Titrediğim için.

Hayal kırıklığına
uğramış ve sadece.
Bu yüzden.
Sikişme
k.
Kızgın.

Bir el omzuma kondu. "Şey... Hikaye?"

"Dokunma bana!" Bu sözleri haykırarak geri sıçrıyorum. Gördüğüm ilk şey, önümde düzgünce dizilmiş ped ve tampon kutuları olan bir dizi kadınsı ürünün önünde durduğum. İkinci gördüğüm şey ise Autumn, yani Prenses -*eski* Prenses- ellerini havaya kaldırmış.

Ellerinden birinde bir kutu tampon tutuyor. "Sadece ben varım."

Elimi göğsüme bastırarak nefes almaya çalışıyorum. "Oh, kahretsin. Autumn." Kraliyet sürtüklerinin hiçbirine güvenmiyorum ama Autumn bir katil değil. Son üç ayını hamile kalmaya çalışarak geçirdi ve tampon kutusu, ayrıca gözlerinin altındaki torbalar, bir rakibi takip etmekten daha büyük sorunları olduğunu gösteriyor.

"Görünüyorsun-" diye başlıyor ama yutkunuyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Burnumu çekiyorum, bu kızın önünde herhangi bir zayıflık göstermeyi reddediyorum. Tampon kutusuna başımı sallıyorum. "Sen iyi misin?"

Gözleri düşüyor, dudakları düz ve gergin bir gülümsemeye dönüşüyor. "Şey, hamile değilim. Eminim herkes duymuştur." Cevap vermeme gerek yok. Kraliyet ailesi dedikoducu kilise kadınları gibidir. O da ben de bunu biliyoruz. Devam etmesini beklemiyorum. Nedense o devam ediyor. "Beni kovdular." Omuzlarını gevşek ve rahatça silkiyor ama gözlerindeki ıslaklık bu hareketini yalanlıyor. "Ve Prensler çoktan yerime geçti. Buna inanabiliyor musun? Mesela... rahmimin çalışmadığını nereden biliyorlar ki? Belki de onların boktan spermleridir."

Şüpheli.

Kelimenin ortaya çıkmasını engellemek için dudaklarımı büzüyorum. Prensler muhtemelen çılgın geleneklerini sürdürmek için en güçlü ve en doğurgan olanlarını seçmişlerdi. "Yani, hayatının geri kalanında o adamlara bağlı olmayı gerçekten istiyor muydun? Kim zengin çocukların yüceltilmiş kuluçka makinesi olmak ister ki?"

"Yüceltilmiş kuluçka makinesi mi?" Sonbahar'ın yüzü çarpık bir dehşetle buruşuyor. "Prenses olmak bir onurdur. Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" Tek aldığı cevap donuk bakışlarım olunca açıklıyor: "Ben olsaydım

ömür boyu bakılacaktı. Çocuğum kraliyet ailesine eşdeğer olacaktı. Hazır olurduk, hanımefendi. Dışarıda kaç anne bu konumda olmak isterdi biliyor musunuz? Çocuklarına mümkün olan en iyi hayatı vermek için? Onlara miras, gurur ve bu dünyada bir yer vermek için?"

Bu annem için rahatsız edici bir paralellik, "Bence bir çocuğun dünyada kendi yerini seçmesine izin verilmeli" dememin tek nedeni bu. Bu, bir bebeğin asla istemeyeceği bir sürü beklenti gibi geliyor."

Tüm o hüzün ve acı gözlerinden silinip gidiyor. Yerini taş gibi soğuk bir şey alıyor ve daha ağzını açmadan kesmeye niyetli olduğunu anlıyorum. "Sen ne anlarsın ki bu işten?" diye alay ediyor, raftan bir kutu külot astarı kaparak. "Lordlarınızın tek istediği sahip olmak. Toprak, bölge," bana yukarıdan aşağıya bakıyor, yırtık spor ayakkabılarımla alay ediyor, "değersiz süslemelerle düşük kiralı kedi. Bu üç haydutun sana vereceği geleceksizlik, giriş ücretine bile değmez. En azından Prenslerim benden sırtımda birkaç dakikadan daha fazlasını istedi." Bir kaşını kaldırarak son darbesini indiriyor. "Ucuz bir fahişe olmaktansa yüceltilmiş bir kuluçka makinesi olmak daha iyidir."

Hâlâ içimde pompalanan adrenalin -onu zararsızdan düşmana çeviren bir düğmenin tıklaması- bir sonraki hamlemi yönlendiriyor olmalı. İki elimle birden omuzlarına sertçe vuruyorum. Bu itiş onu sırtındaki rafa çarpmasına neden oldu, gevşek yüzünde donmuş bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Buraya bak, Autumn." Ona doğru bir adım atıp göğsüne vuruyorum. "Lordlarımla aramda neler geçtiğini sana açıklayacak değilim ama kesin olarak bildiğim bir şey var. *Beni* kullanılmış bir çöp parçası gibi sokağa atmazlar. *Asla.*" Vuruşun yüzünü delip geçtiğini ve ağzını kapattığını görebiliyorum. Memnuniyetle devam ediyorum, "Nedenini bilmek ister misin? Çünkü ben onların Leydisiyim. Dördümüzün geldiği yerde bunun anlamı, bu dünyada biraz öne geçmek için birbirimizi kullanmaktan daha fazlasıdır." Dişlerini sıkıyor, gözleri öfkeyle parlarken çenesi kilitleniyor. "Ve işte sana o pamuğu amına sokarken düşünmen gereken başka bir şey. Yeni Prenses mi? O senden daha güzel, Autumn. Ellerini ondan uzak tutamıyorlar. Eminim yakında bir duyuru yapılacaktır. Bir bahis havuzu olduğunu biliyor muydun? Herkes bunu başaramayacağını biliyordu. Lordlarım büyük para kazandı." Ona keskin, kötü bir gülümseme veriyorum. "Belki o parayla fahişelerine yeni bir çift ayakkabı aldırırım."

Autumn'un yüzü kıpkırmızı oldu, gözleri yaşlarla doldu. Ona tokat atmışım gibi görünüyor, ki bu gerçekle çok da uzak değil. Dudakları konuşmak için aralanır aralanmaz, sessizliği dükkânın kapısındaki zilin tiz sesi bozuyor.

Dimitri'nin sesi koridorları aşarak sesleniyor, "Öykü? Neredesin?"

"Buradayım," diyerek geri döndüm. Mağazanın önüne doğru ilerlemeye başlamıştım ama Dimitri beni önce buldu ve koridorun sonunda belirdi. Yüzünü görünce rahatlayarak nefes veriyorum, bana doğru yürürken kaslarım gevşemek için mücadele ediyor. Kaşları çatılmış bir halde beni hemen göğsüne çektiğinde her şey biraz daha kolaylaşıyor.

"Bir şey mi oldu?" diye soruyor, dudakları alnımı okşuyor.

Başımı sallıyorum ama sonra "Sonra, tamam mı?" diyorum. Gözlerimi arıyor ama zorlamıyor, sıcaklığına gömülmeme izin veriyor. "Çabuk davrandın." Brownstone en az yirmi dakika uzaklıkta ve ben buraya geleli daha beş dakika bile olmadı.

"Evet, ben..."

Başımı kaldırıp kara gözlerine ve dağınık saçlarına bakıyorum. Haftalar önce, evrenin sınırı gibi hissettiren karanlık bir otoparkta bana verdiği deri ceketi giyiyor. "Yakın durdun, değil mi? Çünkü paranoyaklaştın."

Şimdi yüzümü avuçlarının arasına alıyor, dudaklarındaki piercingler yavaş gülümsemesiyle yer değiştiriyor. "Beni yakaladın." Tam orada, Autumn'un ve ihtiyaç duyacağı tüm tamponların önünde, Dimitri eğilip dudaklarıma yumuşak, kalıcı bir öpücük konduruyor. Onlara karşı, "Eve gitmeye hazır mısın?" diye soruyor.

Ve cevap veriyorum.

"Evet."

14

TRISTIAN

KILLIAN'IN KOLLARI göğsünün üzerinde çapraz duruyor ve beni izlerken ön kol kasları şişiyor. Rath'ın aksine, Killer vücuduna iyi bakıyor. Onu geliştiriyor. Onu verimli ve kullanışlı hale getiriyor. Eskiden onun yapısını ve kaslarının nasıl bu kadar büyüyebildiğini kıskanırdım. Çok az insan bunun farkındadır ama büyüme ataklarım ilk başladığında ben de biraz cılızdım. Elbette, antrenör tarafından tasarlanmış bir vücut direnci rutinini uygulayarak geçirdiğim birçok sabahtan sonra dolgunlaştım. Ama uzun zamandır asla öyle olamayacağım gerçeğini kabullenmiş durumdayım. Hulking. Belirgin. Sadece fiziksel varlığımla insanları tedirgin etmek. Gençliğimde bir ara Killer'ın o sırada kaldırdığı her şeyi kaldırmaya çalışmıştım ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Bu saçmalıktan hemen vazgeçtim.

"Tristian," diye başlıyor ve sesine bakılırsa bu gece olanlarla ilgili söyleyecek çok şeyi var. Başlayıp durmasını izliyorum, gözle görülür bir şekilde tüm şikayetlerini bir araya getiriyor. Sonunda tek söylediği, "Ne yapıyorsun?" oluyor.

"Oyun öncesi." Baharatlı sıvıyı yutuyorum ve barın üzerindeki aynada onun bakışlarını yakalıyorum. O tişört ve eşofman giymiş, bense şehirdeki en büyük Karen olan annem tarafından özenle seçilmiş üç bin dolarlık bir smokin giyiyorum. Bu gece onun yerinde olmayı tercih ederdim. "Mercer Noel partisi ince bir işkence şeklidir. Gitmeden önce gevşersem iyi olur."

"Ve sen de Story'yi bu işin içine çekmeye mi karar verdin?"

Bardağı bardağın üzerine koyuyorum ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum; saçlarımı dağınıklık ve şekillendirmenin mükemmel bir karışımı haline getiriyorum. "O halledebilir."

"Peki ya ailen?"

Bunun cevabını biliyor. Hepimiz biliyoruz. İlk tanıştıklarında annem futbol maçında nazik davransa da, bu sadece toplumsal bir nezaketti. Posey'i kabullenmiş gibi davranması da aynı şekilde. Yüzeysel, yapay. Maçta Killian yıldızdır ve Payne'ler kabul edilebilir bir arkadaşmış gibi davranmaya değer. Ama bunun dışında statüleri düşüyor. Önemli ölçüde. Gerçek şu ki, kanımız ve paramız bir rahibin taşaklarından daha mavi. Beklentiler var ve Story Austin kriterleri karşılamıyor.

"Hayatta kalacaklar," diye cevap veriyorum, buna tam olarak inanmıyorum ama Story'yi eve getirmemin bir nedeni var. Bir şey anlatmaya çalışıyorum. Kabul etmek zorunda kalacakları bir şey. Tek yaptığı bana ters ters bakmak olunca, "Tanrım, Katil. Hayatını biraz mahvetme ihtiyacını anlayabilecek biri varsa o da sensin sanıyordum."

"O bir bomba değil, o bizim Leydimiz." Barın arkasından dolaşıyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Sırf bir şeyi kanıtlamak için onu sapkın aile saçmalıklarınıza dahil etmeyin."

Daralmış gözlerine, boynundaki tendonun nabzının atmaya başlamasına bakıyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum. "Yani bunu yapmaya sadece senin mi iznin var?"

Kaşları düşük. "Siktir git."

"Noel partimizi yapabilseydik her şey çok daha kolay olurdu." Rath kulaklıkları birer birer çıkarıyor ve telefonundan başını kaldırıyor. "Mükemmel evlat statünü lekelemeden planladığın büyük jesti orada yapabilirsin."

"Story ile ilgili niyetimi Lord'un Noel partisinde açıklayacağımı mı sanıyorsun?"

Sanki bu insanlar beni tanımıyor bile.

LDZ partisi genellikle Noel arifesinde düzenlenir ve brownstone'un etrafındaki iki blokluk bir alanı kaplar. Lordlar Güney Yakası'nın kraliyet ailesinden olduğu için iki dünya sık sık çarpışır ve bu da partiyi insanların Aziz Patty Günü'nde hala konuşacağı kadar çılgın bir hale getirir. Geçen yılki partiyi, Jingle Bell Pong'da Baronlar'ı yerle bir etmemiz ve Killian'ın alt kattaki bilardo masasında minyon, küçük bir esmeri çivilemesi dışında zar zor hatırlıyorum. Kızın atkuyruğunda, Killian her içeri girdiğinde şıngırdayan çanlar vardı. Ondan önceki yıl bir kayıp sayısı vardı; uygunsuz teşhirden dokuz kez ceza almıştı,

Dört alkol zehirlenmesi vakası, üç reşit olmayanların suç işlemesine katkı, iki ölümcül silahla saldırı ve armut ağacında bir keklik. Lordların Noel partisi, yerel polis gücünün yarısını çekecek kadar kötü şöhretlidir.

Ama bu yıl değil.

Ted bizi kapıları kilitlemeye ve kendimizi kapatmaya zorladı. Hâlâ büyük şeyler planlıyoruz ama daha küçük olacak. Sadece dördümüz. Ted'in Noel'i de elimizden almasına izin vermeyi reddediyorum. O piç bu yılı yeterince mahvetti.

Rath kulaklarını yeniden takıp telefonuna geri dönerek, "Bence sen cezaya aç birisin," diyor. Partiyi küçültmüş olabiliriz ama o yine de harika bir çalma listesi hazırlayacak.

"Bu sadece onlara bir açıklama yapmakla ilgili değil," diyorum Killer'a, papyonumu düzelterek. "Ne olduğunu bilmesi gerekiyor." Ona sert bir bakış atarak, "Bizim için ve benim için" diye vurguluyorum.

Kollarını indirip o zorba duruşunu kaybettiğinde anladığını biliyorum. "Tanrım, Tris." Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, bir kez olsun ne yapacağını şaşırmış görünüyor. "Eğer istediğin buysa, ona çiçek falan alamaz mısın?"

Elimi omzuna koyup onu hafifçe sarsıyorum. "Kardeşim, bana çok az kredi veriyorsun."

Koridordan yaklaşan topuklu ayakkabıların tıkırtısıyla bölünüyoruz. Story bir filmden fırlamış gibi kemerli kapıdan geçerek çalışma odasına girdiğinde içkimin son parçasını da yutuyorum. Göğsümde bir ateş topu yanıyor ve bunun viskiden kaynaklanmadığını biliyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, bardağı bırakarak.

Rath'ın gözleri tembelce kapıya gidiyor, sonra doğruluyor. "Siktir git," diye mırıldanıyor.

Killian bile hayrete düşmüş durumda, onu içine çekerken yüzü gevşiyor. Leydimizi bu şekilde giyinmiş görmek pek sık rastladığımız bir şey değil, ki bu muhtemelen iyi bir şey. Yoksa hiçbir şey başaramazdık.

"Ne?" diyor, elbisesine bakarak. Bedenine ikinci bir deri gibi yapışan, yapışkan yeşil bir satenden yapılmış. Kadınsı vücudunun her ince kıvrımını vurguluyor ve boynunun göğüs dekoltesini gösterecek kadar düşük olmaması önemli değil. Katil de ben de altında ne olduğunu biliyoruz. Gözlerinde panik ateşi yanıyor. "Bu yanlış mı? Önerdiğin butiğe gittim. Bana yardım eden kadın bunun bir kadın için uygun olacağını söyledi.

Süslü bir parti. Çok mu fazla? Çok mu az?" Biz bakmaya devam edince omuzları düştü. "Bana bir şey verin çocuklar."

"Aklıma sana vermek istediğimiz birkaç şey geliyor." Bu elbiseyi onun üzerinden nasıl çıkaracağımı hesaplamıyormuş gibi yaparak odayı geçiyorum. Dar etek kalçalarına baskı yapacak mı? Fermuar var mı? Tanrım, lütfen bana sütyen giymediğini söyle. "Huşu yüzünden nutkumuz tutuldu."

Killian arkamdan boğazını temizliyor. "Evet, küçük kardeşim. Sen ortalığı temizle... Yeterince."

Ona bir bakış fırlatıyor, çünkü Killian her zaman 'pislik' kelimesinin içinde ve etrafında belirsiz bir noktada yaşıyor, ama bunu kastettiğini biliyorum.

Göz *kamaştırıcı.*

Ona yaklaşmadan önce köşedeki koltuğa doğru yöneldim ve daha önce almak için dışarı çıktığım şeyi almak için arkasına uzandım. Elimdeki kâğıt kırışarak buketi ona uzatıyorum. "Eşim için." Omzumun üzerinden Killian'a sinsi bir sırıtma fırlatıyorum.

Çiçeklere göz kırpıyor, kusursuz kırmızı dudakları şaşkın bir sırıtışa dönüşüyor. "Aman Tanrım, bunlar muhteşem, Tristian!" Buketi kollarının arasına alırken gözle görülür bir şekilde telaşlanıyor, yanakları kızarıyor. Elli tane çiçek vardı ve mevsime göre bunları bulmak biraz zaman almıştı. Birkaç yaprağı parmakladıktan sonra nihayet bakışlarımla buluşuyor, gözleri meraklı. "Neden bana hep papatya alıyorsun?" Bir süre sonra aceleyle ekliyor: "Papatyaları sevmediğimden değil."

"Hatırlamıyor musun?" Kapı girişini gösteriyorum. "Buraya geldiğin ilk gün üzerinde küçük bir güneş elbisesi vardı ve o-"

"-üzerinde papatyalar vardı," diye bitirdi, kafası şokla geri döndü. "Bunu hatırladın mı?"

Her şeyi hatırlıyorum. Kayışların omuzlarından aşağı düşmesine izin verdiğini, dolgun göğüslerini bize sergilediğini hatırlıyorum. Onu domaltıp sikimle doldurmayı ne kadar çok istediğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Koyu kahverengi taşların arasında nasıl göründüğünü hatırlıyorum, yumuşak ve tatlı, sıcak bir güneş ışığı gibi.

Elbisesindeki papatyalar gibi.

"Nasıl unutabilirim ki?" Parmak eklemimi çenesinde gezdirmek için uzanarak söylüyorum.

"Vur beni," diye mırıldanıyor Killian.

"Ona aldırmayın." Ceketimi giyip ona çapkınca bir sırıtış attım. "Bazı erkekler bir bayana nasıl davranacağını bilir." Ama elini ceketimin içine sokamadan

Kolumu tutunca geri sıçrıyor.

"Bunları bir vazoya koymam lazım! Hemen geliyorum." Ve topuklu ayakkabılarının tıkırtısıyla mutfağa koşuyor. Ellerimi arkamda kavuşturmuş, itaatkâr bir şekilde bekliyorum, ta ki o göğsünde bir vazoyla tıkırdayarak geri gelene kadar. Killian ve ben sessizce onun vazoyla uğraşmasını, çiçekleri tam istediğimiz gibi düzenlemesini izliyoruz.

Onu şöminenin üzerine, monte edilmiş geyik ve kafataslarının arasına koyuyor ve bize güneşli bir gülümseme gönderiyor. "Burayı aydınlatıyor, sence de öyle değil mi?"

Başımı sallayarak, sadece kıçına bakmıyormuşum gibi davrandım. "Kesinlikle."

Dimitri ona yaklaşmak için ayağa kalkar ve dikkatini çiçeklerden uzaklaştırmaya çalışır. "Bebeğim, bana bak." Kız bakıyor, şaşkın bir ifadeyle ona dönüyor. Dimitri onun çenesine dokunarak ve gözlerini ona dikerek cevap veriyor. "Zengin insanlar - Mercer zengini olan insanlar - pisliktirler."

"Hey!" Ona ters ters bakıyorum ama gönülsüzce. "Ben de bu söze benziyorum."

Dimitri beni görmezden geliyor. "Onlar kendini beğenmiş züppeler ve eğer biri size bok gibi davranırsa, ona fikirleriyle ne yapabileceğini söylemekte tamamen özgürsünüz. Anlaşıldı mı?"

Öykü ona yavaşça başını sallar. "Anlıyorum."

"Güzel." Bununla birlikte, dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğiliyor ve bu devam ederken gözlerimi deviriyorum. Ve devam ediyor. Devam ediyor.

Saatimi kontrol ettim. "Bacağını kaldır ve üzerine işe. Araba ön tarafta bekliyor."

Sonunda onu bırakıyor, gözleri cam gibi ve sersemlemiş bir halde bırakıyor, gözlerini kırpıştırırken kirpikleri oynaşıyor. "İyi şanslar," diyor ve onu bana doğru çeviriyor.

Ve sonra Killian elini kızın kıçına indirerek güzel, yüksek sesli bir şaplak atıyor.

"Pislik herif!" diye bağırdığında sesi öfke dolu bir şekilde tökezler.

Killian ona ifadesiz bir göz kırpıyor.

Elimi sırtının küçük kısmına bastırarak onu çalışma odasından dışarı çıkarıyorum. "Bizi bekleme!"

Fuayede soruyor, "En son ne zaman böyle bir şeye birini getirdin? Annem büyük bir olaymış gibi anlatırdı." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Benden ne yapmam beklendiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Ceketini giymesine yardım ederken, sorusunu görmezden geliyorum.

"Senden büyüleyici görünmen ve ordövrler hakkındaki şikâyetlerimi dinlemen bekleniyor. İlki zaten çantada keklik." Onu çeviriyorum ve bir parmağımı açıkta kalan boynunda gezdiriyorum. "Cidden, Story, çok güzel görünüyorsun.

İnanılmaz. Eğer annem olduğumdan daha geç kaldığım için beni sokak köpeği gibi avlamasaydı," dudaklarımı kulağının kabuğuna değdirmek için eğildim, "o elbiseyi hemen şimdi üzerinden sıyırırdım."

Bana kızgın bir bakış fırlatıyor ama hemen ardından endişeli bir bakış atıyor. "Tristian, ben ciddiyim. Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Nasıl normal bir kadın gibi davranacağımı bile bilmiyorum."

"Tatlım." Yanağını okşuyorum, başparmağım yumuşak teninde geziniyor. "Sen normal bir kadın değilsin." O bizi korumak için bir adamı vuran kadın. O, ışığı bulamadığım bir zamanda karanlığımın yükünü çeken ve sonra bunun için beni affeden kadındı. Bu kapıdan içeri giren ve o kadar parlak bir şekilde parlayan kadındı ki o zamandan beri başka bir şey göremedim. Tarifsiz bir zayıflık anında, sessizce itiraf ediyorum, "Normal bir kadın bana böyle hissettirmezdi."

Bana bakıyor, sanki hipnotize olmuş gibi dudakları aralanıyor. "Ne şekilde?"

Cevap vermeye çalışıyorum. Gerçekten deniyorum. Sadece kelimeler göğsümde bir yerde sıkışıp kalıyor, adını koyamadığım bir korkunun etrafına sıkıca sarılıyor. Boğazımı temizleyerek soğuğa ve karanlığa kapıyı açıyorum, yolu onun aydınlatacağını bilerek.

"Şu anda kendimi geç kalmış hissetmeme neden oluyorsun," diyorum onu aceleyle evden çıkarırken.

"Vay be," diyor biz yaklaşırken baykuş gibi pencereden dışarı bakarak. "Burası harika bir yer! Ailen burayı her yıl kiralıyor mu, yoksa mekân mı değiştiriyorlar?" Cevap vermeyince bana dönüyor ve eşit bakışlarımı yakalıyor. "Bekle." Malikâneye bir kez daha bakmak için arkasını döndü, ağzı açık kaldı. "İmkânı yok. Burası senin evin değil."

Arabadan indiğimizde yüzünde beliren dehşet ifadesi beni böbürlenmekten alıkoyan tek şey, ki bu kesinlikle yapmaya alışık olduğum bir şey. Bu bir ev değil. Malikânesi ve tüm ziynetleriyle birlikte geniş bir mülk. Mercer Malikanesi, The Velvet Hideaway'in cafcaflı muazzamlığının yanında mikroskobik kalıyor.

"Hikâye," diye başlıyorum ama o başını sallıyor. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Hey, hayır," diyorum kolumu beline dolayarak, "bu partinin göz korkutucu olduğunu biliyorum, ama annemle bu yılın başındaki maçta tanışmıştın zaten. Babam da güzel kadınlara bayılır, yani onu çoktan ikna ettin bile." Onu alnından öpüyorum. "Ayrıca kızlar da orada olacak ve seni gördükleri için çok heyecanlanacaklar."

İkizlerden bahsedince gözlerindeki o sert panik biraz yumuşuyor. "Sadece... Eminim ailen lisede hakkımda çıkan dedikoduları ve söylentileri duymuştur. Ve en azından baban, Lordlar ve Leydileri arasında neler olup bittiği konusunda utanç verici derecede iyi bir fikre sahip." Bileğindeki kelepçeyi çeviriyor. "Dikkat çekmek istemiyorum."

Haksız değil. Ailem dedikoduları duymuş. Annem sırf bu yüzden tüm briç kulübünü hızlı arama listesinde tutuyor ve babam da bir hanımefendinin rolünü kesinlikle biliyor. Hem de çok yakından. Ve bu onların annesi hakkındaki düşüncelerine ya da Daniel'ın işinin karanlık tarafına girmiyor bile.

"Uslu dururlar." Çünkü öyle yaparlar. "Sen benim misafirimsin.
Sen benim randevumsun."

Kolumu tutup beni durdurdu. "Bu partiye daha önce hiç düzgün bir eş getirmedin, değil mi?"

Bu tam bir mayın tarlası. Ona gerçeği söylersem - lisede iki kez eski sevgilim Gen'i randevuya getirdiğimi - o zaman bu ona yanlış bir fikir verir. Ailelerimiz arkadaştı ve bu bir davetten ziyade sağlam bir beklentiydi. Ama Genevieve benim için öldü, tıpkı o anı gibi.

Aynı şekilde, eğer ona haklı olduğunu -hiçbir zaman düzgün, kasıtlı, deklare edilmiş bir buluşma gerçekleştirmediğimi- söylersem, bu onu daha da gerecektir. Bu kaybet-kaybet durumu.

Ben de onu kırmızı halı kaplı devasa ön merdivenlerden yukarı iterek konuyu saptırıyorum. "Eğer çok fazla gelirse, bana haber ver. Evde bir sürü saklanma noktası var. Bilirsin," kolumu beline doluyorum, "gizli geçitler ve gizli kilerler."

Yüzünde bir ifadeyle eve bakıyor, sanki ev onun üzerinde yükseliyormuş gibi. "Ciddi misin?"

Omuz silkerek onaylıyorum: "Seçtiğiniz personelinizi becermek için çeşitli saklanma delikleri yoksa böyle bir eve sahip olmanın ne anlamı var?"

Bana kuşkuyla bakıyor ve doğruyu söylüyor olma ihtimalimden biraz rahatsız oluyor. Ki öyleyim. Tamamen. Ancak daha fazla soru sormak için çok geç, çünkü ön kapı açılıyor ve girişi bir figür dolduruyor. "Efendi Tristian." Adam başını sallıyor. "Sizi gördüğüme sevindim, efendim."

Yüzü taş gibi, herhangi bir duygudan yoksun, ama ben genişçe sırıtıyorum. "Benedict!
Nasılsın?"

"Pekala, efendim."

"Benedict, bu benim Leydim, Story Austin. Story, bu Benedict. Ben doğmadan önce ailemizle birlikteydi."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve nazikçe elini uzatıyor.

Yaşlı Benny bunu dikkate almaz, onu soğuk bir gözle değerlendirir. Story'nin endişelendiği dedikodu mu? Hizmetçilerle başlıyor. Bakışlarını bana çevirdi. "Annen balo salonunda. Geldiğinizi öğrenince çok sevinecek." Kaşı kalktı. "Bir *misafirle.* Hem de ön kapıdan."

'Misafir' kelimesi vurgulu ama yaşlı adamı görmezden geliyorum. Neredeyse Bayan Crane kadar huysuz. Story'yi onun yanından geçirip paltosunu çıkarmasına yardım ediyorum. "Eve gizlice girme konusunda bir geçmişim olabilir. Ama söz veriyorum bu eve sadece ön kapıdan gireceksin." Kıçını güzelce sıkıyorum. "Öte yandan ben kesinlikle biraz arka kapı aksiyonuna varım."

"Tristian!" Benedict'in duyup duymadığını anlamak için ona bakarken yanakları nefis bir kırmızı tonunda yanıyor. Hizmetkâr hiç farkında değilmiş gibi dosdoğru önüne bakıyor.

"Merak etmeyin. Bizi görmezden gelmesi için para alıyor." Önce onun ceketini sonra da benimkini ona fırlattım.

"Bunu annenin önünde yapma." Elimi kıçından uzaklaştırdı. "Tanrım."

"Tanrım, telaşlı ve kırmızı suratlı olmana bayılıyorum." Parmaklarını kendiminkilere doluyorum. "Hadi ama, annem çiftlikten masaya vegan mutfağında uzmanlaşmış yeni bir şef tuttu ve ben de abartıldığı kadar iyi olup olmadığını görmek için can atıyorum."

Öykü özenle hazırlanmış süslemelere bakıyor, ben de onun tepkisini alıyorum, gözleri tüm çelenkler ve süsler karşısında parlıyor. Büyük merdiveni geçip Noel ağaçlarıyla kaplı mermer zeminli koridordan aşağı inerken onu yanımdan ayırmıyorum.

Ağaçları incelemek için yavaşladığında, "Sanırım bu yılın teması mavi ve gümüş," diyorum. "Geçen seneki kırmızı ekoseden çok daha iyi. Oduncular toplantısına benziyorduk."

Öykü, gözleri fal taşı gibi açılmış ve sessiz bir şekilde bir süsü yavaşça parmaklıyor. "Yirmi tane falan ağaç olmalı! Ve hepsi öyle süslenmiş ki... öyle..."

"Profesyonel olarak mı?" Onun çocuksu merakı karşısında bir kahkaha atıyorum. "Evet, annem bunları yerleştirmek için iç mimarlar tutuyor. Sonra terzileri, stilistleri ve yemek şirketlerini tutuyor; her şeyin temaya kusursuz bir şekilde uymasını sağlamak için." Adını hatırlayamadığım yaşlı bir çiftin yanından geçiyoruz, ama neyse ki kocasına erkekçe bir baş sallama yeterli oluyor. "Bazen ikiz istediğini düşünüyorum çünkü bu ona renk koordinasyonu için daha fazla fırsat veriyor."

Huşunun bir kısmını üzerinden atmış görünüyor. "Sanırım kızlar onları son gördüğümde oldukça uyumluydular."

Homurdanarak düzeltiyorum. "Hayır, bundan yıllar önce vazgeçti. Ben ve ikizimi kastetmiştim."

Kafasını kaldırdı. "İkizin mi var?!"

Şimdi gerçekten gülmek zorundayım. Bir klonum olması ihtimali onu hem dehşete düşürüyor hem de ilgisini çekiyor. "Bir an için düşündüm. İkizler aileden geliyor. Ama o ölü doğdu."

"Oh." Yüzü düştü. "Tanrım, Tristian, çok üzgünüm. Bu korkunç bir şey."

Kolayca omuz silkiyorum. Bazen babamın yedek bir varisi olsaydı her şey farklı olur muydu diye merak ediyorum. Belki daha az baskı olurdu. Belki bir favorisi olurdu ve diğeri ne isterse onu yapardı. Belki de sadece bir oğlum olmasının hayal kırıklığı içinde iki oğlumun beklentilerini taşıyorumdur. Ama bildiğim tek şey bu. Hiç sahip olmadığınız bir şeyi özlemek zordur. "Ben sadece bir bebektim. Benim için önemli bir şey değil." Duymaya alışık olduğum soruyu soramadan inledim. "Lütfen yarımın eksik olduğunu hissedip hissetmediğimi sorma. Bu ikiz saçmalığından nefret ediyorum. İsim meselesi, insanlar bunu anlamadan da yeterince kötü zaten."

"İsim meselesi mi?" diye soruyor, başını eğerek.

Yorgun bir şekilde, "Benim adımın Tristan, onun adının da Christian olması gerekiyordu," diye açıklıyorum. Elimi uzattım. "Ergo, Tristian. Koordineli ikiz isimlerinin aptallığı konusunda fikrimi soracak olursanız, bütün gece burada olacağız."

Kolumu sıkıyor ve bana yumuşak bir sırıtış gönderiyor. "O zaman sormayacağım."

Balo salonu ailemden, arkadaşlarımdan, iş ortaklarımdan, sosyal tanıdıklarımdan ve annemin kendisinin ve babamın sosyal merdivendeki konumunu iyileştireceğini düşündüğü herkesten tanıdığım insanlarla dolu. O kadar kalabalık ve gürültülü ki gelişimiz pek bir dalgalanma yaratmıyor. Öykü'yü yanıma çekip kulağına küçük detaylar fısıldıyorum. "Şu bir grup adam mı? Babamın sosyal kulübündeler. Toplamda yaklaşık yüz milyar değerindeler."

"Dolar mı?" diye ciyaklıyor.

Başımı sallayıp başka bir adamı gösteriyorum. "Bu Robert Wilson, Wilson Tech'in başkanı."

"Sik gibi görünen bir roket gemisi inşa eden adam mı?"

"Bu o." Sırıtıyorum ve başımı yanımda duran kızıl saçlıya doğru eğiyorum. "Yanındaki kadın onun üçüncü karısı, Lacey. Ben birinci sınıftayken Barones'ti."

Lacey yanımdan geçerken bana küçük bir gülümseme veriyor ve Story daha iyi görebilmek için dönüyor. "Benimle kafa buluyorsun."

Ona ayık bir bakış attım. "En ufak bir şey yok."

"Tristian!" Adım parti gürültülerinin arasından tiz bir çığlıkla yükseliyor. Bir an sonra Izzy ve Lizzy, boncuklu elbise giymiş bir kadınla gri takım elbiseli bir adamın arasında ısrarla itişiyorlar. "Geldiniz!"

"Geleceğimi söylemiştim," diyorum ve Story'nin elini bırakıp Lizzy'ye uzanıyorum. Onu kucağıma alıp kocaman sarılıyorum, sonra aynısını Izzy için yapıyorum. İkisi birden Story'nin üzerine çullanıp onu belinden yakalıyor ve sıkıca kucaklıyorlar.

Lizzy bana ters ters bakarak, "Senin geleceğini bize söylemedi," diyor.

"Sürpriz oldu," diye ısrar ediyorum, başını okşayarak. "Ben de Story'ye bu ikiz olayının sahte olduğunu söylüyordum."

Lizzy başını sallayarak Story'ye bakıyor. "Izzy bileğini incittiğinde, sinirlenmekten başka bir şey hissetmedim. Çünkü çok şikayet ediyor."

"Hey!" diyor Izzy, kız kardeşini şakacı bir şekilde iterek. "İki hafta boyunca koltuk değneğiyle dolaşmak zorunda kalsaydın sen de şikayet ederdin."

Hikaye gülüyor. "Bu ne zaman oldu?"

"Geçen yıl." Izzy fırfırlı mavi elbisesinin yakasını çekiştiriyor.

Öykü ve kızların iyi geçindiğini görmek ne kadar güzel olsa da, onlar nerede olursa olsun annemin de onları takip edeceğini biliyorum. Kızlara sahip olmak kolay değildi. İkinci kez hamile kalmak için cehennemi yaşadı, bu da onu biraz zorba bir ebeveyne dönüştürdü.

Elbette, bir dakika sonra bizi buldu.

"Tristian, sevgilim," diyor gülümseyerek ve içeri dalıyor. Yanağından öpmek için eğiliyorum, kulağıma fısıldadığı gergin, agresif ve neşeli yorum karşısında duraklıyorum. "Bana kardeşlik evindeki seks oyuncağını Noel partimize getirmediğini söyle?"

Bu yorum sürpriz olmadı. Hayır, bunu bekliyordum ama yine de savunmamı yükseltti. Aynı gülümsemeyi takınıyorum ve "Anne, Killian'ın üvey kardeşi Story'yi hatırlıyor musun?" diyorum.

"Elbette, evet." Hemen ikizlere baktı, görünüşe göre Story'ye bundan daha fazla yüz vermek istemiyordu. "Sanırım siz ikinizin yukarı çıkma vakti geldi."

"Ama-"

"Kuralları biliyorsun," diyor annem, sert bir yüz ifadesiyle. "Burada bir saat kalabilirsin. Ondan sonra sadece yetişkinler. Saat on buçuk oldu bile, yani beni yeterince dolandırdın."

Izzy tekrar itiraz etmek için ağzını açıyor ama ben onların göz hizasına iniyorum. "Gerçekten burada bir grup sıkıcı yetişkinle takılmak istiyor musun?" Lizzy başını sallıyor. Aptal değil. "Bak, Benedict'e sana bir sürpriz gönderteceğim. Buna değecek."

Izzy bana şüpheyle bakıyor. "İyi bir sürpriz mi? Senin iğrenç, sağlıklı şeylerinden değil mi?"

Story yanımda homurdanıyor ve annemin telaşlı bakışlarına maruz kalıyor. Eğilip elini ağzının yanına götürerek sahte bir fısıltıyla, "Merak etme. İyi mal olduğundan emin olacağım."

Lizzy'nin yüzü aydınlanıyor. "Teşekkürler, Story!" İkisi de geceyi havasız yaşlı insanlara bırakmadan önce ona bir kez daha sarılırlar.

Üst katta gözden kaybolurlarken annem, "Sizi sevmişe benziyorlar Bayan Payne," diyor.

Story'nin bakışları isme takılıyor. "Benim soyadım da Austin aslında. Ve çok tatlı kızlar."

Annem yanağımı okşadı. "Tıpkı ağabeyleri gibi."

"Evet, o çok tatlı biri," diyor Öykü ama gözlerinden geçen karanlık titreşimi görüyorum. Kısa sürüyor ama nasıl okunacağını biliyorum. Bu kıza karşı tatlı olmaktan başka her şeyi yaptım. Onu sikimin derin boğazına sokmaya zorladım. Onu herkesin içinde kirlettim. Rath onu bıçakla sikerken ben onu tuttum. Göğsüne baş harflerimi kazıdım. "Ben şanslı bir kızım."

Telafi etmeye çalıştım. Kameraları kapattım. Toplum içindeyken ellerimi kendime sakladım. Regl döneminde üzerine titredim, yediği işlenmiş karbonhidratları bile sorun etmedim. Hatta güreş maçına çıkmasını bile kabul ettim. Kendi yolunu çizme ve beklenen kısıtlamaların altından kalkma dürtüsünü herkesten daha iyi biliyorum.

Ama biraz ilerleme kaydetmiş olsak da, ona var olduğumu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum. Gerçekten, tamamen, *her şeyimle var olduğumu.*

Belki onu buraya getirmek dışında.

Kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum. "Ne düşündüğünü biliyorum anne, ama vals becerilerimi tazeliyorum ve orada yüzüstü düşmeyeceğimden yüzde seksen eminim."

Annemin daha önce hiç suskun kaldığını hatırlamıyorum. Kural olarak, herhangi bir anda ağzını kapalı tutamaz. Ama şu anda bana bakıyor ve ağzından hiçbir şey çıkmıyor. Denemediğinden değil. Dudakları aralanıyor, göğsü bir nefesle kabarıyor, ama sonra bir hayalet gibi burun deliklerinden süzülüp gidiyor.

Öykü yanımda kaskatı duruyor ve annemin telaşlı ifadesinden gözümü kaçırmamın tek nedeni ona güven verici bir gülümseme vermek.

"Merak etme tatlım, nasıl liderlik edeceğimi biliyorum."

"Carter'lar!" diye aniden patlıyor annem, bakışları omzumun üzerinden bir yere sabitlenmiş. Gözlerindeki rahatlamadan hemen şüpheleniyorum, ki bu benim zekâm. Kendini toparlamış, tam bir ev sahibesi gibi davranıyor ve gülümseyerek ekliyor: "Holden'ın ne kadar hasta olduğunu düşününce gelebileceğini sanmıyordum. Ama işte buradalar, gördünüz mü?" Bakışlarını takip etmemi işaret ederek el sallıyor.

Aptalca, öyle yapıyorum.

Yüzümdeki tüm renk akıyor.

Genevieve odanın diğer ucunda, kırmızı ve siyah giysiler içinde, gözlerini dikmiş bana bakıyor. Gülümseyerek elini kaldırıp bana küçük bir el sallıyor.

Annemin bileğini tutarken kolum Story'den ayrılıyor ve "Burada ne işi var?" diye tıslıyorum.

"Tristian!" diye azarlıyor, titreyerek kurtuluyor. "Sözlerine dikkat et! Carter'lar bizim en eski dostlarımız ve şu anda korkunç bir dönemden geçiyorlar." Göğsümdeki öfkeyi kontrol altına almaya çalışırken çenem kilitleniyor.

"Bu benim soruma cevap değil."

Annem bana yorgun bir bakış atıyor. "Gen onların kızı ve davet aile içindi. İkiyle ikiyi bir araya getirebilirsin."

Oh, eminim
yapabilirim. Bu bir
tuzak.

Öykü de neredeyse benim kadar gafil avlanmış görünüyor, sonsuz acımın nesnesine bakmak için dönüp duruyor. Ölümsüzlüğe ulaşabilirdim.

Bundan bir milyon yıl sonra dünyanın bir ucunda, evrenin ısıyla ölümünü izliyor olsaydım, yine de aklımın bir köşesinde olurdu.

O kaltak.

"Bilmiyordum." Kelimeleri ısırarak söylüyorum, kendi işbirlikçi annemden çok Story'ye söylüyorum, ama cevap veren o.

"Olabilirdi," diyor annem bana sert bir bakış atarak, "ailenin işlerine daha fazla dahil olsaydın ve diğer işlerinle daha az meşgul olsaydın..." Dudaklarını düz bir gülümsemeyle bastırıyor ve gözlerini Story'ye dikiyor. "... faaliyetlerinle."

Onun dikenli gülümsemesini yansıtıyorum. "O kadar kaba davranıyorsun ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Gülümsemesi düşüyor ama beni azarlayamadan, "Pusu kurup da ağzımdan çıkana dikkat etmemi bekleme," diyorum. Story'ye dönüp parmak uçlarımı bileğindeki kelepçenin üzerinde gezdiriyorum. "Tatlım," diyorum olabildiğince sakin bir sesle. "Mutfağa gidip ikizler için ekstra şekerli bir şeyler göndermelerini sağlar mısın?" Gözlerimi odanın diğer ucuna dikiyorum. "Annemle biraz konuşmam gerek."

"Gidebiliriz," diyor sessizce. "Biliyorum-"

Gözlerimi ona diktim. "Şimdi, Hikaye."

Geri çekiliyor ve ben nedenini biliyorum. İçimdeki bu buz gibi keskinliği ortaya çıkarabilecek çok az şey var ve onlardan biri de odanın karşısında durmak. Gen'in beni neden bu kadar etkilediğini ona açıklayamam. Story'nin bakış açısından muhtemelen yanlış görünüyor, çünkü birinden nefret etmek -gerçek, kaotik, kızgın nefret- ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğin anlamına gelir. Sizi kesebilecekleri anlamına gelir, çünkü buna izin verirsiniz. Bu, kafanızın içinde kirasız yaşadıkları, yer kapladıkları ve sizi delirttikleri anlamına gelir.

Gerçek bu değil.

Muhtemelen karanlığım ona yönelmediğinde ne yapacağını bilemeyen Öykü yavaşça başını sallıyor. Çenemi mutfağa d o ğ r u salladığımda tereddütlü bir adım atıyor ve kalabalığın arasından sıyrılmadan önce bana son bir kez endişeli bir bakış atıyor.

"Gidip merhaba diyelim," diyor annem, benim bariz öfkemi görmezden gelerek. "Işıl ışıl görünmüyor mu?"

"Dur," dedim ona. "Git babamı getir. Konuşmamız gerek."

Duraklıyor, bana uzun uzun bakıyor. "Tristian, bir partinin ortasındayız. Öylece çekip gidemeyiz."

"Bunu özel olarak da yapabiliriz, burada da yapabiliriz." Sesim alçak, tehlikeli ve tehdit dolu. "Hangisini tercih edersin?"

Anlayış yerleşene kadar uzun bir süre gözümü tutuyor. Meydan okumak bana göre değil. Çoğunlukla istediğimi yapmama izin verdikleri için. Ama işler değişiyor. Hızla. Geç saatlere kadar dışarıda kalan, kusana kadar içen ve sosyete kızlarıyla üçlü seks yapan küçük bir çocuk değilim. Daha büyük bir şeyin parçasıyım ve riskler daha yüksek. Büyüyünce içinde yaşayacağımı düşündükleri küçük kutu artık beni taşımayacak.

"Babanı alıp seninle kütüphanede buluşacağım."

Güzel. Bu bana bir içki almak için zaman verir.

Yakamı tutuyor, mükemmel manikürlü tırnakları kumaşa batıyor. "Ama sana konuşma fırsatı veriyorum diye bu konuda geri adım atacağımı sanma," diyor sessizce. "Yıllardır birçok saçmalığına katlandım, ama buraya gelip niyetini bu şekilde açıklamak," yüzü buruşuyor, "*çöp,* kartlarda yok."

Beni odanın ortasında bırakarak çekip gitti, çizgiler çizilmişti. Bu gece buraya bir şey anlatmak için geldim. Hayatımı biraz havaya uçurmak, yakıp kül etmek ve küllerin ortasında neyin hayatta kaldığını görmek için. Genevieve'in burada olması bir şeyi değiştirmez.

Olsa olsa ateşin daha da harlanmasına neden olur.

15

HIKAYE

Tristian'ı çekici, yakışıklı bir talipten duygusuz, ürpertici bir adama dönüştüren Genevieve Carter'da ne var bilmiyorum ama yaptığı şey bu. Beni ani bir şekilde reddetmesi ya da eski kız arkadaşının partide olmasına verdiği tepki yüzünden incinmemeye çalışıyorum ama Tristian'ın Genevieve'e karşı takıntıları içimde bir şeylerin kıllanmasına ve kaynamasına neden oluyor. Onu aldattı, küçük düşürdü ve sarsılmaz narsisizmine darbe vurdu. Ve bunca zaman sonra bile hala onu etkiliyor. O gece çamaşır odasında bana saldırmasının katalizörü Gen'di. Hayatımızda başka ne değişirse değişsin, Gen ve o gece -tamamen zalimlik ve aşağılamayla dolu o on dakika- hala aramızda duruyor.

Buraya gelmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Bu partiyle ilgili her şey beni aşıyor. Başarılı insanlar, görkemli malikâne, şatafat ve ihtişam, elbiseler ve dekorasyon... Kahretsin, sadece yemek masrafları bile Forsyth'te bir sömestrlik eğitim masrafını karşılayabilir. Daniel'ın yaşam tarzı bile Mercers'ınkinin yanında devede kulak kalır ve ben teknik olarak Payne bile değilim. Şu anda üç erkeğe hizmet etmek için sözleşme yapan bir seks işçisinin kızıyım. Tristian'ın beni çalışanlarla birlikte mutfağa göndermesine şaşmamalı. Orası benim ait olduğum yer.

En azından Tristian'ın kızlara verdiği sözü yerine getirebilirim. Tatlı bir şeyi hak eden biri varsa, o da bu ikisidir. Ama ben bunu

mutfak. Onun yerine bir garsonun koluna girip tam olarak neye ihtiyacım olduğunu söylüyorum. "Çikolata. Kurabiye. Dondurma. Tatlılar. Elinizde ne varsa. Lütfen Benedict ikizlerin odasına göndersin."

Gözleri üzerimde geziniyor, ama yeterince otoriter görünüyor olmalıyım, çünkü başını sallıyor. "Evet, hanımefendi."

Şimdi bunu başardığıma göre, yapmamam gereken şeyi yapıyorum. Tristian'ı aramaya gidiyorum.

Ailesi ve Genevieve ile her ne oluyorsa, beni de ilgilendiriyor ve gafil avlanmaya niyetim yok. Koridordan dönerken sarı saçlarının tepesini fark ediyorum. Odadaki kalabalık ve bir kadının ayakkabılarımı nereden aldığımı sormak için beni durdurması nedeniyle, partiden ayrılıp koridorda ilerlediğimde, koyu renkli ahşap kapının tam olarak kilitlenmeden kapandığını zar zor görüyorum.

Kapıya yaklaştığımda Tristian ve ailesini bulduğumdan hiç şüphe yok. Babasının sesi koridorda yankılanıyor.

"Bir Lord olmanın nasıl bir şey olduğunu anladığım için bu işin bu kadar ileri gitmesine izin verdim. Partiler ve aşırılıklar -Leydi ile olan maceralar da dahil olmak üzere- hayatınızın bu evresinin bir parçası, teşvik ettiğim bir şey ama onu *buraya* getirmek-"

"Annesi bir fahişe, Tristian!" diye araya giriyor annesi, sesi kavgacı. Tristian'ın hakkını yemeyelim, "O eskiden fahişeydi anne. Ve dürüst olalım. Senin sorunun fahişelik kısmı değil. O balo salonundaki kadınların yarısı ilerlemek için seksi kullanıyor. Sen sadece Posey'e yeterince para vermediği için."

Kısa bir duraklama ve ardından annesinin tıslaması. "Babanın Daniel Payne'le olan işi yüzünden iyi bir yüz takınmak zorunda kaldım ama o kızı gece yarısı dans pistine çıkarmana asla izin vermeyeceğim."

"Ama Genevieve'in iyi bir seçim olduğunu düşünüyorsun?" Tristian alçak bir hırıltıyla söylüyor. "Beni bütün herkesin önünde küçük düşüren kaltak-"

Annesi alay eder. "O yıllar önceydi, Tristian! İkiniz de çocuktunuz. O bir hata yaptı ama o bile büyümenin, hatasını telafi etmenin ve iyi bir partnerle istikrarlı bir gelecek kurma işine geri dönmenin zamanının geldiğini anladı. *Uygun* bir partnerle."

"O bir damızlık değil ve ben de senin lanet olası damızlığın değilim." Sesindeki keskinlikten irkildim. "Bunların hiçbiri seni ilgilendirmez."

"Aynen öyle," diye çınlıyor babasının sesi. "Bu bir *iş*. Bir yükümlülüğün var ve bu Güney Yakası'na ya da Daniel Payne'e karşı değil. Sen bir haydut değilsin, Tristian. Sen bir Mercer'sın ve itibarını yeterince lekeledin. Evin kızı hakkında bir tür açıklama yaparak bunu daha da mahvetmeyeceğin kesin." Babası küçümseyici bir kahkaha attı. "Herkes Kraliyet kadınlarının iki şey için iyi olduğunu bilir ve ikisi de bacaklarının arasındadır."

Tristian, "Ne söylediğine dikkat et," diye çıkışır ve babası onun üzerine atılır.

"Bu şımarık, huysuz, hak sahibi davranışların çok uzun sürmesine izin verdim.

Tanrım, evlat, sana silah doğrultmuşlar!"

"Ve o piç öldü," diyor Tristian. "Story yüzünden."

"İkizlerin etrafında bu tür insanlara izin veremeyiz," diyor annesi, sesi şimdi daha yumuşak, sanki anlaması için ona yalvarıyormuş gibi. "Haklı olduğumu biliyorsun. Baban haftalardır onların etrafındaki güvenliği artırıyor. İki günde bir buraya gelmek için kendini paralıyorsun, sürekli onlara mesaj atıyorsun. Bir şey seni korkutuyor ve bana onun da bunun bir parçası olmadığını söyleyemezsin."

Bunların hepsi benim için yeni. Tristian ikizler için korkuyor mu? Buraya o kadar çok mu geldi?

"Her şey kontrolüm altında." Gıcırdayan dişlerimin arasından çıkan bu sözler midemi bulandırıyor. Çünkü o haklı. Sesinde bunu duyabiliyorum - sözleri söylerken yüzünün üzerinden geçen çelik gibi gölgeyi hayal edebiliyorum.

Onlar için korkuyor.

O noktaya kadar iyiydim. Tristian'la aramızda ne olduğunu biliyorum. Derinlere indiğini biliyorum ama bunun alışılmadık ve sürdürülmesi imkânsız bir şey olduğunun da tamamen farkındayım. Bu karanlık, kirli, seksi ve ahlaksız bir şey ve *annesi* gibilere asla açıklanamaz. Ben kibriti çakıyorum, o da ateşi yakıyor. Bana eğilmemi söylüyor ve ben de kırılmak üzere olana kadar beni itmesine izin veriyorum.

Ancak kontrol edemediği bazı şeyler var ve benim hayatım olarak bilinen tam bir kabus da bunlardan biri.

Kalbim boğazımda, nereye gideceğimi bile bilmeden kapıdan uzaklaşıyorum. Balo salonuna girdiğimiz koridoru bulmak için uzun bir süre dolaşmam gerekiyor. Her iki yanımda Noel ağaçları parıldıyor ve ışıldıyor, ama içime işlemiyor - ilk geldiğimizde olduğu gibi değil, gördüğümde şaşkınlık ve sevinçle kabarmıştım

Hepsi. Şimdi mavi ve gümüş çok soğuk, ışıklar çok parlak, dallar çok büyük ve açgözlü görünüyor. Sanki bir bakışta güzel bir elbise ve parlak ayakkabılar giymiş bir sahtekâr olduğum ortaya çıkacakmış gibi kendimi aniden açıkta hissediyorum.

Girecek bir tuvalet bulduğumda ayaklarım ağrıyordu.

Neredeyse evdeki odam kadar büyük, iyi aydınlatılmış bir alan. İki dekoratif lavabonun üzerinde devasa bir ayna duruyor ve her birinin yanında özenle işlenmiş bir yığın el havlusu var. Tertemiz fayanslarla döşenmiş -belki de daha çok mermer- ve aydınlatma armatüründen kristaller sarkıyor. Nefes alışımı yavaşlatmak için bu ayrıntılara odaklanıyorum ve telefonumu almak için küçük çantama uzanıyorum.

Dördüncü zil sesinde cevap veriyor.

"Ne oldu?" Bu bir soru değil. Killian bu şekilde umutsuz bir karamsar.

"Onları tehdit etti, değil mi?" Ciğerlerim hâlâ daralmış gibi hissediyorum, ama nefes veriyorum ve nefesim titreyerek dışarı çıkıyor. "İkizler. Ted onları tehdit etti." Killian cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oluyor.

"Sayılır."

Aniden gelen gözyaşlarımı kırpıştırıyorum, "Burada olmamalıydım" derken sesim çatlıyor.

"Orada olmak istiyor musun?" diye soruyor. "Ted'i ve tüm o züppeliği bir kenara bırak. Tris'le gevezelik etmek ve tüm o aptal balo dansı saçmalıklarını, 'ökseotunun altında öpüşme' saçmalıklarını yapmak istiyor musun?"

Kolayca, "Evet." diye cevap veriyorum.

"O zaman siktir et onu." Killian'ın umursamaz omuz silkişini duyar gibiyim. "Cidden, Ted'i de, bindiği atı da sikeyim. Eğer bir şey istiyorsan, o zaman onu alırsın."

Burnumu çekerek ekliyorum, "Ailesi benden nefret ediyor. Benim onun adını lekeleyecek bir pislik olduğumu düşünüyorlar."

"O zaman onları da becer."

"Killian..." Tezgâha yaslanarak homurdandım. "Gerçek randevusu olması için eski sevgilisini davet etmişler."

Bu, en azından onu heyecanlandırıyor. "Eski-siktiğimin-pardon?"

"Daha sonra benimle dans etmekten bahsettiğinde annesinin yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz. Ve babası dedi ki..." Sözlerini hatırladıkça içim burkuluyor.

Killian'ın sesi uğursuz bir şekilde alçak. "Babası ne dedi?"

Hassasiyetim karşısında gözlerimi deviriyorum. "İyi olduğum tek şeyin bacaklarımın arası olduğunu söyledi."

"Ve tamamen haklı."

Donup kaldım, dönerken telefonu kulağıma dayadım.

Genevieve açık kapı aralığında duruyor, boncuklu elbisesinin içinde sıska ve kıvrak. Elinde bir flüt şampanya tutuyor ve ben Killian'la olan tartışmama kendimi tamamen kaptırmış olmalıyım ki kapının açılma sesini duymadım.

"Seni sonra arayacağım," diyorum Killian'a. Telefonu kapatıp çantama geri koyarken itirazını duymazdan geliyorum. "Gen." Tüm o eski aşağılık duygularım geri geliyor. Sadece Tristian'la ilgili değil, lisedeki o garip kız olmakla ilgili. Gen kraliçe arıydı ve ben asla köylü sınıfından başka bir şey değildim, kabul edilmeye bile değmezdim. "Bu gece geleceğini bilmiyordum."

"Eminim Tristian'ın da hoşuna gitmemiştir." Kedigillere özgü bir tavırla ileriye doğru yürüyor, altı santimlik topuklarının üzerinde sabit ve kendinden emin. "Kraliyet oyunlarına kendini kaptırdığını biliyorum ama Tristian bir Lord'dan çok daha fazlası. Bunun farkındasın, değil mi?" İri mavi gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "O bir suç patronunun şımarık çocuğu ya da Güney Yakası'ndan kirli bir sokak çocuğu değil. O bir Mercer. Ve Mercer'ların kendi kuralları ve gelenekleri vardır." Bileğimdeki deri kelepçeyi parmaklamak için uzanıyor, elimi geri çektiğimde rahatsız olmamış gibi görünüyor. "Senin gibi kızlar etrafta dolaşmaz. En azından toplum içinde ve uzun süre değil." Benim de aklıma gelmeyen bir şey söylemiyor ama bana bakma şeklinden nefret ediyorum, bir şekilde hem kendini beğenmiş hem de sempatik. "Kaba olmaya çalışmıyorum. Sadece bunu ballandıra ballandıra anlatmanın sana haksızlık olacağını düşünüyorum."

"Tristian farklı," diyorum, bunun kulağa ne kadar zayıf geldiğini bilerek, çünkü ben bile buna inanmıyorum. Bunu itiraf ederek onu tatmin edeceğimden değil. Neler yaşadığımızı anlamıyor. Kurşunlar ve dökülen kanlar. Ateş ve kül. Tanrım, bu adamın adının baş harfi göğsüme kazınmış. "Ailesi kabul etse de etmese de, o daha büyük bir şeyin parçası."

Gülüyor, dişleri beyaz ve düz. "Hiçbir şey Mercers'den daha büyük değildir. Gerçek şu ki, sen sadece onun içine boşalması için uygun bir amcıksın." Başını eğerek bana uzun, dar gözlü bir bakış atıyor. "Yine de merak ediyorum. Hâlâ bir robot gibi sevişiyor mu? Daha çok nasıl

nasıl hissettirdiğinden daha mı önemli?" Yaklaşıp kulağıma fısıldıyor: "Geldiğinde senden başka her yere bakıyor, değil mi?"

Elim hızla yukarı kalkıyor ve boğazını sıkıyor, keskin tırnaklarım etine batıyor.

"Ah!" diye nefes nefese kaldı, elleri havaya kalktı. "Bırak-"

"Bir şeyi anlayana kadar olmaz, sürtük." Küçümseyerek onu duvara çarpıyorum, şampanya kadehinin fayansa çarpıp kırıldığını zar zor duyuyorum. "Tristian Mercer gibi bir adamla ne yapacağını bilmiyor olman benim de bilmediğim anlamına gelmez." Parmaklarım daha da sıkıyor ve bundan zevk alıyorum; alnındaki acı dolu kıvrım, gözlerindeki acı sıcaklık. Öfke beni ele geçiriyor, çünkü hatırlıyorum.

O gün okulda, çalışma odasında onun için dizlerimin üzerine çöktüğümde gözlerindeki ürpertici, kaybolmuş bakışı hatırlıyorum. Başka hiçbir yere bakmadı. Bir kere bile. Gözlerinde acı dolu çaresizliğin her zerresini gördüm.

"Tam bağlılığını görmek istiyorum. Göster bana."

Sonrasında nazik öpücüklerini hatırlıyorum. Bana tatlım dediğinde dudaklarının aldığı şekli. Bana onun iyi kızı olduğumu söylediğinde nasıl hissettiğimi. Onu ağzıma aldığımda yüzünün çöküşünü. Gözlerinin ağırlığı, her zaman üzerimde. Kampüsteyken kollarının belime yaptığı baskı ve beni sahiplenmesine izin vermem. Tüm bu anılar bir gelgit dalgası halinde aklıma geliyor -dokunuşlar, bakışlar, saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştıran parmakları- ve bunların hiçbiri acı verici bir şekilde insani görünmüyor.

Tristian'ın tam olarak ne istediğini biliyorum.

"Çok açık olmak istiyorum Gen. Onunla birlikteyken bir robotla sevişiyormuşsun gibi hissetmenin nedeni ne? Çünkü *sen* kusurluydun. Tristian sana bakamadı çünkü sen sahte, kendini adamamış bir amcıktın." O zaman gülümseyen ben oluyorum, tüm dişlerimi gösterdiğimden emin oluyorum. "Ama aramızdaki şey sadece seksten ibaret değil -ki seni temin ederim ki bu çok yüce bir şey." Onu duvara doğru sertçe itiyorum. O kadar yakınız ki kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyorum. "Benim için adam öldürür, Genevieve. Bir bedene kurşun sıkar. Bir binayı ateşe verir. Beni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapar." Gözlerimi kısarak, "Hayatında senin için bunu yapabilecek bir erkek var mı?" diye soruyorum.

Ona bakıp bir cevap bekliyorum ve sonunda başını sallayarak kısa bir "Hayır" sesi çıkarıyor.

"Benim üç tane var," diye hırladım ve nefes borusuna son bir kez bastırarak onu serbest bıraktım. "Bunu bu gece yatağında tek başına uyurken düşünebilirsin. Çünkü belki o benim olamaz," avucumu başının yanındaki duvara çarpıyorum, onunla burun buruna geliyorum, "ama Tristian asla senin olmayacak. Bundan emin olacağım. Mercers'e hangimizin gerçek pislik olduğunu göstereceğim. Sana iftira atacağım. Seni Forsyth'ten attıracağım. Gerekirse seni tüm bu lanet kasabadan sürgün ettireceğim. Ya Gen?" Boğazını ovuşturarak dramatik bir şekilde öksürüyor. Bilmesini istediğim tek bir şey daha var. "Ben senin gibi vefasız bir sürtük değilim. Sözlerimi tutarım."

Geri adım atana kadar kapı aralığında duran figürü göremedim. Neden şaşırdığımı bilmesem de izlendiğimizi fark edince geri çekilmek için kendimi zor tutuyorum.

Ne de olsa Tristian'ın işi izlemek.

Ne beklediğimden emin değilim. Belki bir azarlama, belki de bana tezahürat yapması ya da birkaç laf sokması. Ne de olsa bu kadarını hak ediyor. Ama aldığım şey çok daha kafa karıştırıcı.

Bana bakıyor, yüzü hareketsiz ve okunamaz bir maskeye dönüşmüş. "Defol git evimden." İlk başta benimle konuştuğundan endişeleniyorum, çünkü kelimeleri çiğnerken bakışları hiç değişmiyor. Ama sonra başını çeviriyor -gözlerini ona çeviriyor- ve burun delikleri seğiriyor, alevleniyor. "*Şimdi.*" Sessiz ama şüphesiz ölümcül bir emir.

"Siz psikopatlar birbirinizi hak ediyorsunuz," diye homurdanarak önce beni, sonra da onu itip geçti. Koridorda koşturuyor, yüksek topuklu ayakkabıları otomatik bir silah gibi tıkırdıyor.

Ses tamamen kaybolana kadar konuşmuyor. "Ailemi daha önce duydunuz."

Başka tarafa bakıyorum ama tek gördüğüm yüzümün yansıması. Kırmızı yanaklar. Vahşi gözler. Gergin bir çizgi halinde bastırılmış dudaklar. "Gen hakkında yanılıyorlar," diyorum ona, cesaretimi toplayıp tekrar gözlerinin içine bakarak. "Ama benim hakkımda yanılmıyorlar."

Beni izliyor, partinin sesleri koridorlarda yankılanıyor ama aramızdaki gergin durgunluğu bozmuyor. "Daha önce bana nasıl hissettirdiğini sormuştun," diye başlıyor, sonunda hareket ediyor. Tristian tam önüme gelene kadar yavaş ve temkinli adımlarla ilerliyor. "Hâlâ bilmek istiyor musun?"

Yutkunuyorum, arkamdaki tezgâhı kavramak için uzanıyorum. "Evet," diye sessizce itiraf ediyorum.

Mavi gözlerini gözlerime dikiyor ve ne kadar denesem de oradaki yumuşaklığı bulamıyorum. "Beni çok sinirli hissettiriyorsun," diyor, üzerime abanarak. "Kendine bakmadığın halde seninle ilgilenmeme izin vermiyorsun. Yardım istemiyorsun. İnatçı ve düşüncesizsin. Bu da bende seni o lanet olası odana kilitleyip bir daha dışarı çıkmana izin vermeme isteği uyandırıyor." Sözcükler künt, vurgu ya da sıcaklıktan yoksun. Ama başımı çevirdiğimde uzanıp çenemi tutuyor ve devam ederken beni ona bakmaya zorluyor. "Beni güçsüz hissettiriyorsun, çünkü artık sana emir veremiyorum. Beklemek zorundayım ve sadece, lanet olsun," boştaki elini elbisemin içine, kalçama doğru yumrukladı, "doğru şeyi yapmanı *umuyorum.* Geceleri eve gelmeni. Bir şey olursa bizi aramanı. Yarın uyandığımda yatak odanı bomboş ve her şeyin gitmiş bulmayayım." Bir süre durakladıktan sonra, "Ya da daha kötüsü." diye ekledi.

"Tristian" demeyi deniyorum ama elbisemi yukarı çekerken kelimeler boğazımda kilitleniyor, çenesinin arkasındaki kaslar titriyor.

"Beni çaresiz hissettiriyorsun. Her günümün büyük bir kısmını senin için endişelenerek geçiriyorum ve ben diğerleri gibi değilim. Onlar daha önce gitmene izin verirdi. Ama ben?" Gözlerinde gördüğümde dehşete kapıldığım bir kıvılcım var. "Seni takip ederdim. Bir sonraki Ted'in olurdum, ama daha kötü olurdum. Neden biliyor musun?" Eteğimi kalçalarımın üzerinden kaydırıp belimde toplarken kendi sorusuna cevap veriyor. "Çünkü beni geri istediğini biliyorum. Seni her saat takip ederdim. Bu delilik. Bundan hoşlanmıyorum."

O kemerini ararken, ben orada öylece durmaktan başka bir şey yapamıyorum, far ışıklarına yakalanmış bir geyik, mikroskobun altına hapsolmuş bir böcek gibi. Çünkü o da beni aynı şekilde hissettiriyor.

Bu delilik. Ve ben bunu istiyorum.

Bundan korkmama rağmen istiyorum. O kapalı gözlerle beni izleyişinden. Yıllar önce çamaşırhanede beni dizlerimin üstüne çökmeye zorlayan adama ne kadar *benzediğinden* ve ona ne kadar benzemediğinden. Babasının, iyi olduğum tek şeyin bu olduğu konusunda haklı olmasından korkuyorum ve onun için de korkuyorum.

"Bana bunların hepsini hissettiriyorsun," diyor pantolonunun içine uzanarak. "Ama çoğunlukla?" Kalçalarımı kavrıyor ve beni tezgâhın üzerine itiyor, kendini kalçalarımın arasına zorlarken durdurulamıyor. "Çoğunlukla bana umurumda değilmiş gibi hissettiriyorsun. Hiçbir şey hakkında. Sinirli, endişeli ve çok çılgın olmak

gitme düşüncesi hakkında..." Aramıza uzanıp külotumun ağını yakalıyor ve ben irkiliyorum, gözlerim kapıya doğru uçuyor.

Tamamen açık.

"İnsanlar görecek." Kelimeler aceleyle ve panikle söylenmiş ama bunun bir önemi yok çünkü Killian'ın sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

"Eğer bir şey istiyorsan, onu alırsın."

Onun için kalçalarımı açtım.

"Bırak görsünler," diyor, kendini hizaya sokuyor ve sikini içime sokuyor.

Çenem bir solukta düşüyor, parmaklarım omuzlarını pençeliyor ama konuşmuyorum. İhtiyacım olan kelimeler göğsümde kilitli, beni doldururken ağır, niyetli bakışlarının ağırlığı altında sıkışmış durumda.

"Eğer senin olamayacağımı düşünüyorsan," sikinin yavaşça sürüklenişi boğazımın arkasından bir inilti çıkarıyor, "o zaman tatlım, dikkatini vermemişsin." Bir elini arkamızdaki aynaya dayıyor ve içime girerken diğer elini saçlarımın arkasına doluyor.

Kalçalarına attığı yumruklar kısa ve hesaplı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bakışlarını tutmak neredeyse çok zor, çünkü içinde daha önce fark ettiğim şeyi görüyorum. Tristian'ın her şeyden çok istediği şeyi. Onu acımasız yapan şey bu. Onu harekete geçiren şey. Gen'in ona asla veremeyeceği şey. Onu görmenin hâlâ içini sızlatmasının nedeni bu ve muhtemelen onu sevdiği için bile değil. Çünkü ona inandığı için kendini aptal gibi hissediyor.

Tristian Mercer sadece onu isteyen birini istiyor.

Parası ya da statüsü, yakışıklılığı ya da çekici gülümsemesi, geleceği ya da geçmişi için değil. Her şeyden soyunduğunu gören ve yine de geriye kalanları değerli bulan birini istiyor.

Çenesine dokunuyorum, parmak uçlarım oradaki gergin kası okşuyor ve onun yumuşaklığını, sıcaklığını ve tatlı dokunuşlarını hatırladığım doğru. Ama aynı şekilde sertliğini, soğukluğunu ve acımasızlığını da hatırlıyorum. Killian ve Dimitri gibi, o da tek bir şey değil. Bu kadar iyi hissettiren hiçbir şey bu kadar basit olamazdı.

Beni becerirken yanağını okşuyorum, alnını kendiminkine dayıyorum ve kelimeler keskin, ortak nefeslerin çarpıntısında serbest kalıyor. "Sanırım seni seviyor olabilirim."

Orada öylece donup kalıyor; o kadar yakınımda ki, kaslarını gevşetmek için çırpınırken kaslarının esnemesini ve dalgalanmasını hissedebiliyorum. O kadar yakın ki

Dudakları ayrılıyor ve gözleri kapanıyor. Dudaklarımızı birleştirmek için başımı hafifçe eğmem yetecek kadar yakın.

O zaman her şey farklı.

Ağzımı işgal ettiğinde bacaklarımı beline doluyorum, dili derin ve güçlü bir şekilde yağmalıyor. Aşağı uzanıp kalçalarımı kavrıyor, beni tezgâhın kenarına yaklaştırıyor ve sonra içeri giriyor. O kadar derin ki -onunla o kadar doluyum ki- gitmesine izin vermek istemiyorum. Baldırlarım onu sıkmaktan yanıyor ve ağzımın içinde homurdanarak tekrar tekrar içime girdiğinde bile buna 'sikişmek' denebilir mi diye merak ediyorum.

Belki koridorda yürüyen insanlar vardır, ama ikimiz de zor nefeslerimizin sesinden onları duyamayız. Çılgınca ve koordinasyonsuz bir şekilde, hissettiğim her neyse -sevgi, bağlılık, istek- Christian'ın da bunu hissettiğini bu şekilde anlıyorum.

Çünkü çok çirkin görünmeliyiz.

Burada şovmenlik yok. Gösteriş ya da yapmacıklık yok. Tristian parmaklarını kalçalarıma geçiriyor, gergin kalçalarıma vururken dişlerini gösteriyor ve bu tamamen ilkel.

Daha önce de söylediği

gibi. Delilik.

Arkamdaki aynaya bir kez bile bakmadı.

"Sakın buna cüret etme," diye bağırıyor, yanakları içime girerken kızarıyor. "Eğer gitmeyi düşünüyorsan, sakın buna cüret etme."

"Yapmayacağım, yapmayacağım" diye bağırıyorum çünkü belki de yapmam *gereken budur.* Onları geride bırakmalı ve tüm bu çürümüşlüğü yanıma almalıyım. Hepsinin güvende olduğundan emin olmalıyım. Lordlar, annem, ikizler, Bayan Crane. Bir ailenin garip şeklini alan bu dünya parçaları. Onları korumalıyım. Hepsi benim saçmalıklarımdan çok daha iyisini hak ediyor.

Ama sonuçta Killian'ın tavsiyesine uyacak kadar bencilim.

"Eğer bir şey istiyorsan, onu alırsın."

Belki de bu kötü bir insan olduğum anlamına geliyordur.

Ya da belki de sonunda uğruna savaşmaya değer bir şey bulduğum anlamına geliyordur. Vücudum orgazmdan titrerken düşündüğüm şey bu.

Eller, kollar, bacaklar, ayak bilekleri, her şey onu bana daha da yaklaştırırken ben titriyorum, dişlerim boğuk bir feryadın etrafında kenetleniyor. Karşılık olarak çiğ, hayvani bir ses çıkarıyor, o kadar yakınımda eziliyor ki bir an için bu tezgâhın üzerine sürünüp beni içinden becerebileceğini düşünüyorum.

Sonunda, kalçalarını sert bir şekilde hareket ettirerek sonunu belirliyor. Ağızlarımız arasında paylaştığımız havaya doğru homurdanıyor, vücudu sertleşirken beni geri itiyor. Bir anlık ezilmiş bir durgunluk var ve sonra onu içimde hissediyorum, beni yavaşça doldururken nabız gibi atıyor, sıcak ve kaygan.

Verdiği nefes tüm gerginliğini de beraberinde götürüyor, onu bana karşı gevşek ve doygun bırakıyor.

Dakikalar sonra bile hala boynuma doğru sertçe nefes alıyor. Parmaklarımı saçlarında boş boş gezdiriyorum, yakınlığın tadını çıkarıyorum. Nefesi nemli ve ılık, siki içimde yumuşadı. Herkes geçip gidebilir ve görebilir. Dağınığım ve biraz ağrım var ve *hareket etmesini istemiyorum*.

O öldüğünde, kaybımı fiziksel bir acı gibi hissediyorum.

Arkasına yaslanıp elbisemi kaldırırken alnı terden parlıyor ve bitmiş sikinin serbest kalışını izliyorum. Utanç verici bir şekilde kıvranıyorum, onu kovalıyorum, geri istiyorum ama o yanağımı okşuyor ve "Şşşt" diyor.

Daha önce özlediğim tüm sıcaklık ve yumuşaklık şimdi burada, ağzımın köşesini, yanağımı, şakağımı öpme biçiminde mevcut. Sanki tüm o ateşi damarlarından pompalamış ve beni içten ısıtmak için bedenimin içine bırakmış gibi. Gözlerimi kapattığımda, her bir göz kapağıma bir öpücük konduruyor, tüy kadar hafif ve çok tatlı. Bu, daha önceki o soğuk, maskeli anları oldukları gibi görmeme yardımcı oluyor: görmek bir ayrıcalık. Başka biri olsaydım, bunu yumuşatır, bir gülümseme takınır ve cazibesini taklit ederdi. Ama her zaman beni şımartan ve üzerime titreyen o nazik, yakışıklı adam olmayacağını görmemi, bilmemi istiyor. Bazen sert, soğuk bir pislik gibi davranıyor.

Beni uzaklaştırmayacağını bilmek istiyor.

"Mükemmelsin," diyor, içimden sızdığı yeri hissetmek için aramıza uzanıyor. Dudaklarını çenemin üzerinde gezdiriyor, "Tanrım, o kadar mükemmelsin ki" diye fısıldıyor ve iki parmağıyla döllerini tekrar içime itiyor. "Ve sen benimsin."

Parmaklarını yavaşça sokup çıkarırken bir iniltiyi bastırıyorum. "Ama ailen," diye itiraz ediyorum, hemen dudaklarıma kondurduğu öpücüğe yapışıyorum.

"Umurumda değil," diyor, ağırlaşmış gözleri benimkilere dalıyor. "Beni durduramazlar. Senden başka kimse durduramaz." *Ve sen durduramayacaksın*. Söylemiyor ama beni tembelce parmaklarken sırıtışının kıvrımında bunu görüyorum.

"Kız kardeşlerin." Gülümsemesi azalıyor, eli kalçalarımın arasında duruyor. Uzaklaştığında itiraz etmiyorum. "Bu yüzden incinmelerine izin veremem. Onlar sadece tatlı, masum çocuklar."

"Story, bana bak." Tezgâhın üzerindeki kutudan birkaç mendil çıkarıp kalçalarımı silerken yüzü yine taş kesiliyor. Onları fırlatıp atıyor ve ellerini aceleyle suyun altında gezdiriyor. "Gerçekten onlara bir şey olmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"İzin mi?" Yorgun hissederek soruyorum. "Tabii ki hayır."

Elbisemi indirmek için aşağı baktığımda çenemi yukarı kaldırıyor, ağzını mutsuz bir çizgiye bastırıyor. "Bu adamın benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Bizden daha mı?"

Hemen "Hayır" diye cevap verdim.

"O zaman inançlı ol." Gözlerindeki bilmece açılıyor ve altındaki kararlılığı görmeme izin veriyor.

İnanç.

Bu bana hiçbir zaman kolay gelen bir şey olmadı ve gözlerindeki yalvarıştan bunu anlıyor. Buna rağmen, kararlılığımı toparlamak için çok çalışarak ona yavaşça başımı sallıyorum. "Sana güveniyorum."

Sonra ifadesi değişiyor, anın yoğunluğu o kadar hızlı değişiyor ki zar zor ayak uydurabiliyorum. "O zaman gel." Tristian avucunu uzatmadan önce ellerini hızlıca kuruluyor. Elimi onunkine koyduğumda beni tezgâhtan indiriyor ve elbisemi dikkatlice düzeltiyor, saçımı düzeltiyor. "Beni takip edin. Sadece birkaç dakikamız var."

Kulağıma fısıldamak için eğildiğinde TRISTIAN'ın parmak uçları sırtımı gıdıklıyor. "Gece yarısı -iki dakika içinde- tüm Mercer erkekleri kadınlarını dans pistine çıkaracak. Şuradaki adamı görüyor musun? O benim amcam." Diğer ikisini işaret ediyor. "En büyük oğlu evli, en küçüğü de nişanlı." Bir duraklama. "Benim ailem, tabii ki." Sağımıza doğru başını sallıyor. "Şurada üç kuzen daha var."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Gözlerim geniş ve paniklemiş bir şekilde kalabalığın içinde geziniyor.

"Aileme ve bu odadaki diğer tüm palavracılara benim olduğunu göstermek mi?" Boynuma tatlı bir öpücük kondurdu. "Tatlım, burada

"Daha fazlasını istemiyorum."

Güvensizliğim ondan çok benimle ilgili. O banyoda kendini tüm çıplaklığıyla ortaya koydu ve ben ona inanıyorum. Ama odadaki kadın ve erkeklerin incelemesi, daha önce de insanların dikkatini çekmiştim. Çukurdayken düzinelerce erkek. Killian beni LDZ bodrumunda ona sakso çekmeye zorladığında bütün bir öğrenci grubu. Beni iliklerime kadar sarsan ve değiştiren anlar.

Ve her nasılsa, bunların hiçbiri bu an kadar korkutucu değildi.

Şarkı bitiyor ve Tristian'ın parmakları benimkilerle birleşiyor, tam o sırada evin derinliklerinde bir yerde bir saat çalıyor ve on ikiye doğru yükselmeye başlıyor. Bana işaret ettiği çiftler teker teker dans pistine adım atıyor, her biri yerine yerleşiyor. Kadınları ve onların heyecanlı sırıtışlarını, sırtları dik ve mükemmel duruşlarını izliyorum ve kendimi böyle hayal etmeye çalışıyorum. Sanki oraya aitmişim gibi. Sanki bu sadece pervasızca çaldığım bir an değilmiş gibi.

Tristian beni usulca odanın ortasına doğru götürürken kalbimin göğsümden fırlamak üzere olduğunu kimse bilmiyor. Diğerlerine bakmamak için elimden geleni yapıyorum, ailesinin yüzündeki küçümsemeyi göremiyorum. Daha önce de bıçaklar, iz sürücüler, çürükler ve izlerle sahiplenilmiştim. Ama hiç nazikçe, gururla, *resmen*.

Tristian Mercer beni yükseltti. Ellerinden biri kalçama yerleşip diğeri benimkini kavradığı anda, artık Story Austin, bir seks işçisinin kızı, LDZ Lordlarının Leydisi değilim. Ben Story Austin'im, Tristian'ın ortağı.

"Nefes al," diyor sessizce, gözleri daha önce hiç görmediğim bir ışıkla parlıyor. "Omuzlarını geriye it." Bunu sevdiğini fark ediyorum. Bunun kamusallığının tadını çıkarıyor. Açıklamanın. Buna şaşırmamalıyım. Hayatı boyunca imajın önemi öğretilmiş bir adam bu. Gösteriş yapmadan ve size yansıyan kıskançlığı görmeden bir şey sizin değildir.

Derin bir nefes alıyorum ve omurgamı dikleştiriyorum, omuzlarım geride, gözlerim ona kilitlenmiş. Omzunun üzerinden bir hareket görüyorum ve balkona bakıyorum. Izzy ve Lizzy iki devasa bitkinin arasından ışınlanarak beni gözetliyor. Beni gördüklerinde ikisi de el sallıyor ve gülümsememe engel olamıyorum. "En azından ailendeki herkes buna karşı değil," diyorum başımı ihtiyatlı bir şekilde sallayarak.

Bakışlarımı takip ederek başını çeviriyor ve sırıtıyor. "Onlara bir yığın şeker gönderdin. Sen onların favorisisin."

"Bundan şüpheliyim," diyorum yakasını düzelterek. "Sana tapıyorlar."

"Sana taptığım kadar değil." Saatin son zili çalıyor ve müzik başlıyor. Kavrayışı sıkılaşıyor ve "Sadece beni takip et." diyor.

İlk adımlarım kararsız ama çok geçmeden beni müziğin ve kollarının ritmine kaptırıp sürüklüyor. Diğer herkesi, tüm müziği ve karanlık bakışları, bu evin dışındaki tehditleri ve beni bekleyen dramı görmezden geliyorum ve sadece şu an için ve sonsuza kadar Tristian Mercer'ın benim olduğu kadar onun da benim olduğunun keyfini çıkarıyorum.

16

HIKAYE

Rüyada hava soğuktur.

Ne zaman olduğundan emin değilim. Önce dans ediyordum, Tristian'ın kollarına sarılmış, mermer zeminlerde zarif dönüşler yapıyordum, sonra bir baktım, içim içime sığmıyor. Dün gece eve dönerken olduğu gibi soğuk değil, kış havasının soğuğu kemiklerimi istila ediyor. Bu ferahlatıcı bir soğuk, aşırı ısınmış cildimi aralıklı sıcaklık ve yumuşaklık çırpınışlarıyla yatıştırıyor. İçine kıvrılıyorum, çünkü nedenini bilmesem de bunun iyi bir soğuk olduğunu biliyorum. İyi, mavi gözler gibi. Tanıdık. Rahatlatıcı. Güvenli.

Aralıklı sıcaklık vücudumda kalçamdan göğsüme doğru ilerliyor, orada bir an kalıyor, meme ucumun etrafında yumuşak ve ıslak, sonra köprücük kemiğime kadar. Boynuma. Kulağıma.

Tristian'ın fısıltısı rahat sisi zar zor delip geçiyor. "Kardeşin şu anda seni görebilseydi, kendini kremlerdi." Derin, alçak bir kıkırdama geliyor ama Killian'dan bahsedilmesi beni bir temas bombası gibi vuruyor.

Göğsümde patlıyor, o kadar içten ve şiddetli bir özlem ki, ona duyduğum ihtiyaçla karnım sıkışıyor. Onun için. Killian'ın ellerinin üzerimde olmasına ihtiyacım var. Ağzını uyuyan dudaklarıma dayayıp dilini dudaklarıma değdirmesini istiyorum. Tanrım, kulağımda onu ne kadar zorladığımı söyleyen kısık sesini duymayalı ne kadar oldu? En son ne zaman dizlerimi ayırdı ve

beni kendine mi aldı? Ben uyurken üzerimde olması, kalçalarımın arasında tatlı tatlı sallanması sadece birkaç ay önce miydi?

Özlediğimi biliyordum ama şu anda her zamankinden daha kötü çünkü onun yerine Tristian burada ve onu seviyorum. Tristian'ı seviyorum. Ama o Killian değil ve fısıltısının baştan çıkarıcı tonu boşluğu doldurmuyor. Sadece yokluğu daha belirgin hale getiriyor, sanki bana bir şeylerin eksik olduğunu gösteriyor.

Düşüncesizce iç çektim. "Killian..."

Hızlı bir nefes alma ve ardından Tristian'ın yumuşak gürlemesi. "Onu özlüyor musun, tatlım?" Başımın yanında bir hışırtı ve ardından saçımdaki bir şeyin gıdıklanması. "Killer'ın seni sikiyle uyandırmasını özlüyorsun, değil mi?"

"Mmmm," diye mırıldanıyorum, dudaklarını dudaklarımla bulabilecekmişim gibi başımı çeviriyorum.

Ben anlamıyorum ve bu hiç mantıklı değil.

Killian'ın burada olmaması hiç mantıklı değil.

"Şşşt," diyor Tristian ve sonra sıcaklık alnıma değiyor. Kaşlarımı yatıştırmak için bir öpücük. "Ne zaman istersen ona sahip olabileceğini biliyorsun. Merak etme."

Ses beni yüzeye yaklaştırıyor ve ayak parmaklarımı uzatıyorum, uykunun ağırlığına karşı savaşarak onu takip ediyorum. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Tristian'ın battaniyeyi aşağı çektiğini ve vücutlarımızın çıplaklığını ortaya çıkardığını fark ediyorum. Bana bakarken bir dirseğinin üzerine dayanmış, şakağı yumruğunun üzerinde duruyor. Diğer eli telefonunu tutuyor. Telefonu indirene kadar beni kaydettiğini fark etmedim.

"Urgh," diye homurdanıyorum, kendimi örtmeye çalışıyorum. "Video yok."

Bana alaycı bir sırıtışla bakıyor, elimi kendi eliyle tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Özür dilerim. Bu yıl Killer'a alacak bir şey düşünemedim. Ona bir şey almak çok zor."

"Hepiniz için satın almak zor." Hâlâ yorgunluğun ağırlığını hissederek gözlerimi ovuşturuyorum.

"Silmemi ister misin?" diye soruyor, başparmağını elimin arkasına götürerek. "Silerim. Beni izleyebilirsin."

Bunu düşünmek için uzun bir saniye ayırıyorum - Killian'ın beni böyle, ona muhtaç ve çaresiz görmesini. Bir yandan, bu korkunç bir alay olabilir. Diğer yandan...

Pekala.

Korkunç bir alay olabilir.

Başımı hafifçe sallıyorum.

"Acımasız." Tristian bana sırıttı. "İşte benim kızım." Gözleri çıplak bedenimi süzerken bile ifadesi kararıyor. "Önümüzdeki birkaç ayı atlatması için bir şeye ihtiyacı olacak."

"Ne?" Baldırlarımı esneterek geriniyorum. "Neden?"

"Dün gece yaptığım seçim mi? Seni seçtiğim seçim mi?" Parmağını göğsümdeki yara izlerinin üzerinde gezdiriyor, harfleri nazikçe takip ediyor. "Sadece seni seçmiyordum. Onları seçiyordum. Bizi seçiyordum. *Bunu*." Belirsiz ama geniş bir jest yapıyor. "Ağabeyinin de benzer bir şey yapması gerekecek ve bu da bazı şeyleri geride bırakmak anlamına geliyor."

"Daniel'ı terk mi edecek?" Söylediğim anda bunun yanlış olduğunu anladım. "Hayır. Futbolu bırakacak." İçime sert bir kesinlik yerleşiyor ve birdenbire bunun olacağını nasıl olup da başından beri göremediğimi anlamıyorum.

"Vurulmak, Hideaway'de olup bitenler, seninle ilgili tüm tehditler..." İç çekiyor, başı titriyor. "Her şey kontrolden çıktı. Bunu hissedebiliyor. Hepimiz hissedebiliyoruz ve onun görevi adım atmak. Katil böyle yapar, biliyorsun." Tristian gözlerini benimkilere dikiyor, araştırıyor. "İşler zorlaştığında, kimsenin cesaret edemediği çağrıları o yapar."

"Yani hayallerinden vazgeçiyor." Üzerime bir hüzün dalgası çöküyor. Dimitri zaten benim yüzümden hayallerini kaybetmişti. Şimdi de Killian mı? Dün gece kalacağıma yemin ederken ciddiydim ama artık gözleri parlayan küçük bir kız değilim. Bana en yakın insanlar için ne olduğumu biliyorum. Bir albatros.

Tristian'ın bana verdiği gülümseme küçük ve acı-tatlı. "Hayır tatlım, o kaderine sahip çıkıyor. O NFL hayatı sadece eğlenceli bir oyalanmaydı ve hepimiz bunu biliyoruz. Bu yüzden birkaç hafta sonraki yemeğe gitmemeye çalışıyor. Genelde yara bandını yırtıp atacak bir tiptir ama burada değil. Ziyafet, seçme sezonunun habercisi olarak öğrenci sporcuları onurlandırıyor. Her şeyi çantada keklik görüyor ama bunu kabul edip koça takımdan ayrılacağını söylemek zorunda kaldığında her şey gerçeğe dönüşecek."

"Sanırım... bu her zaman onun kimliğinin bir parçası oldu." Killian'ın lisedeki görüntüleri, koridorlarda formasını giymesi, ortak banyo sepetimizdeki terli kıyafetleri, kupaları ve galibiyetleri. Haklı, Tristian'ın beni ailesinin önünde dans pistine çıkarması ne kadar zor olduysa bu da onun için o kadar zor olacak. Dimitri'nin benim için tüm parasını Daniel'a vermesi kadar.

Bunun -*bizim*- bedelinin neden bu kadar yüksek olduğunu asla anlayamayacağım.

"Hayatta kalacak," diyor parmağıyla çeneme dokunarak. "Bizim işimiz bu."

Oda olması gerekenden daha karanlık ve soğuk hızla kötü bir tür haline geliyor. Eve geç geldiğimizi hatırlıyorum, gece yarısından sonra. Danstan sonra. *Noel partisinden* sonra. Onunla birlikte merdivenlerden çıktığımızı ve Tristian'ın elbisemi çıkarmasına izin verdiğimi hatırlıyorum. Kıyafetlerini çıkardığımı, meraklı parmak uçlarımla kaslarının haritasını çıkardığımı hatırlıyorum. Daha önce hiçbiri bunu yapmama izin vermemişti -sadece *keşfetmeme*- ama Tristian parmaklarını başının arkasında birleştirdi ve ben... onu *keşfederken* orada uzandı, kaşının kibirli kavisi bundan aldığım zevki azaltmadı. Vücudu tertemizdi. Bir tapınak demişti. Sonrasında, bana sarılırken dudaklarını ensemde hissettiğimi hatırlıyorum. Ama başka bir şey hatırlamıyorum.

"Saat kaç?" Mırıldanıyorum.

Tristian parmaklarını kıvırıyor, parmak eklemlerini göğsümün kıvrımında gezdiriyor. "Altı."

"Sabah mı?" Nasıl bir yüz ifadesi takındığımdan emin değilim, ama bu çok eski bir yüz ifadesi olmalı, çünkü Tristian gerçekten de kahkahalarla gülüyor, omuzları titriyor.

"Evet, sabah altıda." Muhtemelen düşüncesizce bir hareketle kalçamı tutuyor, ama ne kadar tescilli olduğu için omurgamın karıncalanmasına neden oluyor. "Önümüzdeki bir saat için planlarım var, o yüzden odana dönmek isteyebileceğini düşündüm. Konuşmalarımla seni uyanık tutmak istemiyorum."

Bacağımı ona doğru bastırıyorum, kalçama yaptığı masajın tadını çıkarıyorum. "Konuşuyor muyuz?"

"İkizlerle görüntülü görüşme, böylece hediyeleri birlikte açabiliriz." Başıyla köşedeki sandalyesini işaret ediyor.

"Oh." Ortasında çok kötü paketlenmiş, fiyonklarla, kurdelelerle ve ışıltılı çıkartmalarla kaplı iki hediye duruyor. Gülümsüyorum. "Awww."

Başını sallıyor. "Evet, süslemelerde biraz aşırıya kaçmışlar."

Birden aklıma geldi ve elimi yüzüme sürdüm. "Tanrım, beni buraya kadar getirmek yerine geceyi orada onlarla geçirmeliydin."

"Hayatta olmaz." Beni öpmek için eğiliyor ve orada durup alt dudağımı kendi dudağının arasına sıkıştırmasına rağmen öpücüğünü derinleştirmiyor. Geri çekilip o mavi gözleriyle bana bakıyor ve belki de onu ilk kez böyle görüyorum: uykulu ve yumuşak, yanağında hala bir yastık izi var. "Bu geçirdiğim en güzel Noel."

Kanımı buza çevirme gücüne sahip olan aynı adamın içimi nasıl bu kadar etkili bir şekilde eritebildiğinden emin değilim, ama yaptığı şey bu. Ben

Söyleyecek daha çok şey olduğundan eminim. Yüzümü ararken gözlerinde görebiliyorum, bana vermek istediği şeylerin sıralamasını. Onun da karşılık vermemesi dikkatimden kaçmadı.

"Sanırım seni seviyor olabilirim."

Ama söyleyeceğini umarak söylemedim. Bu an ona değil, kendime verdiğim bir hediyeydi.

"Benim de olabilir," diyorum somurtarak. "Beni yatağından kovduğun kısım hariç. Hem de daha güneş doğmadan."

Kaşlarını çattı. "Seni kovmuyorum. Sadece yorgun olduğunu biliyorum. Daha birkaç saat önce uyuduk."

"Biliyorum," diye teminat veriyorum ona, bedenine dönüşerek. "Gideceğim. Sadece biraz çalışmama izin ver. Yatağım çok soğuk olacak." Soğuk çarşafların arasında kayma düşüncesiyle inliyorum.

"Hmm." Başımın arkasını avucunun içine alıp saçlarımı okşuyor. "Eminim birkaç saatliğine sarılabileceğin sıcak bir yer bulabiliriz. Hadi gel."

Bununla birlikte battaniyeyi yırtıp atıyor ve aniden bastıran soğuk hava karşısında irkilmeme neden oluyor. Göğüslerimi işe yaramaz bir şekilde kapatıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Biliyor musun, bir kız burada biraz kenara atılmış hissedebilir!"

Yataktan zıplayarak kalkıyor, benim kadar çıplak ama daha az titriyor gibi görünüyor. "Lütfen, biliyorsun bu evdeki her erkek senin yatağına gelme ihtimalin için yaşıyor ve nefes alıyor." Eğilerek gömleğini saatler önce düşürdüğüm yerden alıyor ve benim için açıyor. "Kalk bakalım."

İnleyerek yataktan çıkıyorum, ama kollarımı beyaz gömleğinin içinden geçirmeme yardım ettiğinde bile, gıcırdayan dişlerimi rahatlatmak için pek bir şey yapmıyor. Yine de beni ayakta bekletmiyor. Boxer giyme zahmetine bile katlanmadan parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve beni odasından çıkarıp çok daha soğuk olan koridora sürüklüyor. Ahşap zemin ayaklarımda buz gibi, bu yüzden beni nereye götürdüğüne fazla dikkat etme zahmetine bile girmeden parmak uçlarımla arkasından gidiyorum.

Tristian kendi odasının karşısındaki kapıyı iterek açıyor ve beni Dimitri'nin odasına götürüyor. Bu oda da Tristian'ınki kadar karanlık, ama hoparlörlerden müzik çalıyor - hızlı ve punk bir şey. Yine de düzenli, piyanoya ve yatağa giden açık bir yol var. Tristian yüzünü buruşturuyor ama beni yatağa ve ortasındaki karanlık yumruya doğru çekiyor.

"Rath." Tristian bekler ama yanıt alamayınca bir elini aletinin üzerine koyar ve ayağıyla yumruyu itmek için bacağını kaldırır. "Uyan, seni soysuz."

Battaniyenin altından bir irkilme sesi geliyor ve ardından Dimitri'nin yumruğunda büyük bir bıçakla ayağa fırlamasıyla son bulan bir hareket telaşı yaşanıyor.

Tristian beni geri itmek için bir kolunu uzattı. "Sakin ol dostum, sakin ol. Sadece biz varız."

"Ne?" Dimitri telaşlı ama uyku sersemi bakışlarını odada gezdirerek sorar. "Ne oldu? Neyin var?"

Tristian sesini alçak ve sakin tutarak, "Yok bir şey," diye teminat veriyor. "Sadece Leydimizi yanına park edecek sıcak bir bedene ihtiyacım var kardeşim. Hepsi bu."

Dimitri'nin gözleri sonunda bana kaydı. Vücudundaki gerginlik bir torba tuğla gibi düşüyor ve bıçağı yastığının altına geri sokarak tekrar yere yığılıyor. "Kahretsin, az kalsın kalp krizi geçiriyordum." Bir kez daha battaniyenin altında kayboluyor.

Ancak bu sefer bir el ortaya çıkar.

Avucunu 'ver' der gibi kıvırıyor ve Tristian beni ileri doğru itiyor, uzanan eli tutuşumu izliyor. Dimitri beni yatağa doğru sertçe çekiyor, öyle ki yatağın içine yuvarlanıyorum, ama yatağa çarptığım anda beni battaniye yuvasının içine alıyor ve sıcak, çıplak göğsüne doğru sürüklüyor.

Beni istediği gibi düzenledikten sonra yumuşak, memnun bir ses çıkarıyor. "İşte bu."

İnanılmaz derecede sıcak, battaniyeler onun sıcaklığı ve düzenli nefesleri dışında her şeyi engelliyor. Ona sokulup baharatlı kokusunu ciğerlerime çekerken vücudumdaki her kas eriyor.

Mırıldanıyorum, gözlerim ağırlaşıyor. "Mutlu Noeller bana."

Battaniyelerin dışından Tristian'ın uzaktan gelen boğuk sesi, "Sana üç saat kazandırabilirim. Ondan sonrası için söz vermiyorum." Ve sonra kapının kapanma sesi.

Ne hakkında sözler? Sormak istiyorum ama Dimitri'nin inanılmaz derecede sarhoş edici kucağının sıcaklığına o kadar çabuk kapılıyorum ki tek yapabildiğim ona teslim olmak oluyor.

Her biriyle uyumanın bu kadar farklı olması çok garip.

Killian'ın yanında uyumak sürekli bir tehlike ve heyecan vaadi anlamına geliyor. Tüm zaman, zihnimin içinde büyüyen bu beklenti lokmasıyla geçiyor, o ilk yumuşak dokunuş için sabırsızlanıyorum. Bu yüzeysel bir şey de değil. Sanki beynimin içine girmiş ve tohumlarını oraya ekmiş gibi bilinçaltında. Geleceğini bilsem bile -hatta bazen bilmesem bile- tek hayal ettiğim şey bu. Bekleyiş. Umut. Heyecan.

Tristian'ın yanında uyuduğumda, ağırlıksız olduğumu, yerçekimsiz bir alanda süzüldüğümü hayal ediyorum. Onunla uyurken asla endişelenmeme gerek yok. Beynim sanki benimle ilgilenildiğini, bana bakıldığını, kendimden başka herkes için bir tehlike olduğunu biliyormuş gibi kendini kapatıyor. Onunlayken her şey yolundaymış gibi hissediyorum.

Ama Dimitri?

Onunla yatmak uyuşturucu gibi. Bu evde kendimi kaptırdığım ilk şey bu oldu. Sıcaklık ve rahatlık, yumuşak hayvanlar gibi kıvrıldığımızda vücutlarımızın uykulu çekimi, onunla birlikteyken nazikçe uyanışım... bağımlılık yapıyor. Yalnız uyandığım ve burada, Dimitri'nin yatağında, onun bedeninin beşiğine gömülmüş olmayı ne kadar çok istediğim için acı çektiğim sabahlar var. Burada keskin ya da acı verici hiçbir şey yok. Diken ya da diken yok. Dikkat etmeye değecek bir acı yok. Sadece ikimiz, yavaş yavaş uykudan uyanıyoruz.

Aletinin, kalçalarının üzerine attığım uyluğuna doğru seğirdiğini hissettiğimde uyandığını anlıyorum. Yanağımı boynunun kıvrımına soktum ve kolunun üzerine uzandım -ki uyuşmuş olmalı- ama o kolunu beni yanına çekmek için kullanıyor, belki de öyle değildir.

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey göğsündeki iyileşmekte olan yara oluyor. Oraya kazıdığım 'S' harfinin üzeri kabuk bağlamış ama kenarlarındaki kızarıklık kaybolmuş. İkinci fark ettiğim şey ise telefonunda bir çalma listesinde geziniyor olması. Uyanık olduğumu belli etmeden bir süre öylece izliyorum ve onu gizlice gözlemlemek küçük bir heyecan gibi geliyor. Doğal olmayan bir şekilde hareketsiz, göğsü eşit bir şekilde inip kalkıyor ama başparmağı düzensiz, şarkılar arasında ışık hızında geziniyor. Dimitri'nin en güzel yanlarından biri sevdiği müzik konusunda bu kadar iddiasız olması. Belirsiz internet trap hop, Motown, İskandinav death metal ve seksenlerden kalma bir mısır gevreği cıngılının remiksini içeren aynı çalma listesine Bach'ı da ekleyebiliyor. Seçimlerinde, tamamen içsel olan bir tanesi dışında, hiçbir mantık ya da neden yoktur.

Boş boş, Tristian'ın da böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum, savunmaları düştüğünde birinin davranışlarına bir göz atmak.

Şeytanımdan bahset. Gelen bir sesli aramayla ekranda adı beliriyor.

Dimitri hızlıca reddediyor ve ardından mesaj penceresini açıyor. Bir dizi emoji göndermesini izliyorum:

Uyuyan yüz, kitap, orta parmak.

Bir dakika sonra Tristian da kendi mesajını gönderir:

Bıçak, şırınga, silah.

Dimitri cevap verir:

Esneme, patlıcan, 'tamam el'.

Tristian tek bir emojiyle (elini çimdikleyerek) karşılık veriyor ve bu Dimitri'nin göğsünün sessiz bir kahkahayla inlemesine neden oluyor.

"Eğer doğru okuyorsam," uyanık olduğumu fark edince zar zor irkiliyor, "bir kitapla uyuyakalmışsın, bu yüzden Tristian seni rahat bırakmalı. Sonra seni çeşitli şiddet olaylarıyla tehdit etti. Şimdi de tekrar uyuyana kadar mastürbasyon yapacaksın."

Sesi derin ve hâlâ uykunun verdiği sertlikle kulağımın dibinde gürlüyor. "Gizli dilimizin şifresini çözdün." Dimitri'nin eli kaburgalarımın üzerinde gezinerek beni kıpırdatıyor. Burası onun yanına ilk yuvarlandığım zamankinden bile daha sıcak ve rahat. Ayak bileğim onunkinin arasına dolanıyor ve ayağının topuğuyla yavaşça ovuyor. "Bıçak Katil," diye sessizce ekliyor, burnunu saçlarıma bastırmak için dönüyor. "Kitap sensin."

"Oh." Dudağımı ısırıp ekrana bakıyorum. "Tristian nedir?"

Dimitri emoji kütüphanesini açıyor ve özenle hazırlanmış bir cupcake'e tıklıyor. "Onu deli ediyor," diye açıklıyor.

Bir gülümsemeyi ve ona eşlik eden esnemeyi boynuna gömüyorum. "Sadece hayal edebiliyorum."

Telefonu bir kenara bırakıyor ve bana doğru dönerek çeneme bir dizi tembel öpücük konduruyor. "Sanırım Killer sabırsızlanıyor. Bütün gün vakti olmadığını söylüyor ama aramızda kalsın, sanırım sadece hediye yapmak istiyor."

Mırıldanıyorum, gezinen dudaklarının boynuma erişmesi için başımı çeviriyorum. "Hediyeler var mı?"

"Tabii ki hediyeler var." Eli Tristian'ın gömleğinin kıvrımını bulup altına dalıyor ve göğsümün hemen altındaki deri noktasını işgal ediyor. "Tristian ve ben ona hep aynı şeyi alırız. Onunla birlikte kredi

En sevdiğim mürekkepçi. O ve Tristian Kuzey Yakası'ndaki pahalı enstrüman dükkanında bana her zaman kredi verirler. Ben de her zaman Tristian'a uyuşturucu alıyorum."

Bu beni kısa kesiyor. "Tristian uyuşturucu kullanmaz. Gerçek uyuşturucu gibi değil."

Dimitri başını kaldırıp bana bakıyor, gömleğimi geri çekerken gözleri aşağıya kayıyor. "Elbette, öyle." Parmak uçları göğüs ucumda geziniyor ve bir noktaya kadar sertleşmesini izliyor. "Yılda bir kez, Noel günü, nereden aldığımı ve neyle kestiğimi sormadan onu becermeme izin verecek." Yavaşça -neredeyse şefkatle- göğsümü avucunun içine alıyor. "Gerçekten bıraktığı tek gün o gün. Hatta abur cubur bile yiyor."

Parmak uçlarımı bileğinin üzerinde gezdirerek homurdanıyorum. "Hayatta olmaz."

Dimitri bana orantısız bir sırıtışla bakıyor. "Sadece bekle, göreceksin. Yarın bu konuda küçük bir sürtük gibi davranacak. Muhtemelen bir tür detoks temizliği ya da her ne boksa onu yapacak. Ama bugün, o pisliği tamamen çöple pompalayacağım. İnanılmaz bir şey, bayılacaksın."

Keşke bunu bilseydim. "Üçünüzü bir araya getirecek bir şey bulamadım," diye itiraf ediyorum.

Ama o sadece omuz silkiyor. "Biz düşündük." Hiç beklemediğim bir anda eğilip meme ucumu dudaklarının arasına alıyor. Aynen böyle, bembeyaz bir arzu karmaşası içindeyim. Dudak halkalarının tenime değen soğuk metali beni yatıştırmak için çok az şey yapıyor. "Merak etme, sana saçma sapan bir şey almadık. Bazen anlamıyorlar, biliyor musun?" Koyu renk gözleri benimkilere d i k i l i y o r. "Bu para bizim gibi insanları sinirlendiriyor."

Bir noktaya değinmek istediğinden eminim ama o böyle dalgın ve telaşsız bir şekilde göğsümün üzerinde gezinirken buna odaklanmak zor. Parmaklarımı saçlarından geçiriyorum ve ağzına doğru eğilerek düzensiz bir kahkaha atıyorum.

Dudaklarını göğüs ucuma değdiriyor ve "Sana aldığım şey bedavaydı ama" diyor.

"Öyle miydi?"

Başını sallayarak gözlerini komodine çevirdi. "Üst çekmece. Kontrol et."

Açmak için uzandığımda ağzını göğsümün ortasına götürüyor, ben karıştırırken yara izlerini öpüyor. Bir kaşımı kaldırıp bir kutu prezervatif tutuyorum. "Fişini sakladın mı?" Çünkü onları istediğim bir zaman o l m u ş olabilir ama hatırlayamıyorum bile. Şimdi arkalarında hiçbir iz bırakmadan içimde olmaları düşüncesi bile itici geliyor.

"Bunlar eski," diyor kutuyu kapıp odanın diğer ucuna fırlatırken. "Kağıt, en üstte."

Onu buluyorum, çekmeceden çıkarıp uzun uzun bakıyorum. Sovyet distopyaları üzerine D. Rathbone tarafından yazılmış bir ödev ve kırmızı el yazısıyla yazılmış basit bir değerlendirme listesi içeriyor:

Analiz - B, Dilbilgisi - D, Kanıt - A.

Altında büyük bir daire içinde 'C' harfi var.

İtiraz iniltisini duymazdan gelerek ayağa fırladım. "Aman Tanrım, bunu kendi başına mı yaptın?"

Ben kâğıtla göğsümü örterken o arkasına yaslanıp sönmüş gibi bakıyor. "Pek sayılmaz. Ekstra yardım için biriyle görüşüyorum."

"Özel öğretmen mi?" Nedense, onun başka biriyle -başka bir *kızla*- oturup okuma sorunlarını çözmeye çalıştığı düşüncesi göğsümün sıcak, sahiplenici bir öfkeyle tutuşmasına neden oluyor.

Bana fazla acı çektirmiyor, uzanıp bir tutam saçımı parmağında döndürüyor. "Müzik direktörü bana bu adamı ayarladı. Bir okuma yazma koçu." Bu itiraf karşısında gözlerinin kenarları geriliyor. "Onunla çalışabilmek için salı ve perşembe günleri stüdyomdan vazgeçmek zorunda kaldım ama ücretsiz ve bu konuda hiç de hıyar değil."

"Vay anasını. Gerçek bir okuryazarlık koçu mu?" Ona ağzım açık bakarak söylüyorum. Sadece bir öğretmen ya da her isteğine boyun eğecek bir öğrenci değil. Sınırlarını anlayan ama aynı zamanda potansiyelini de anlayan gerçek bir profesyonel.

Onu kendi gülümsememle dolu bir öpücükle yakalıyorum ve bu öpücük uygun hırsa ulaşamıyor.

Dimitri'ye yardım etmeyi her ne kadar önemsemesem de, birinden karşılık beklemeden yardım istemenin çok büyük bir şey olduğunu biliyorum. Zaaflarını bana açıklamak daha kolaydı çünkü güç ondaydı. Bu adamla hiç bu kadar gurur duymamıştım.

"Eğer bir 'C' için bu kadar heyecanlanacağını bilseydim, belki bir süre önce daha çok çabalardım." Elleri kalçalarıma kayıyor ve ben ona doğru sallanıyorum. Aramızda bir sıcaklık oluşuyor ama dudaklarım tekrar onunkilerle buluşamadan kapıdaki gürültülü vuruş bizi ayırıyor.

Telefonunu eline alır ve saati kontrol eder. "Üç saat dedi. Tam üç saat."

Görmezden gelmesini bekliyorum, ama gelmiyor. İçinden farklı bir enerji fışkırıyor. "Hadi," diyor beni başından savarak. "Gidip ne olduğuna bakalım.

Noel Baba bize getirdi."

17

KILLIAN

"KILLIAN..."

Story'nin adımı iç geçirerek söylemesini izliyorum; kamera onun esnek göğüslerinden uyuyan yüzüne doğru hareket ediyor. Dudakları hafifçe aralanmış, yanakları yumuşak bir pembeyle kızarmış. Bir kez daha ereksiyonumu ayarlamak için uzanıyorum ve Tristian'ın ona sikimle uyanmayı özleyip özlemediğini sormasını dinliyorum.

Aralık ayında ve cereyanlı olmasına rağmen koridor çok sıcak geliyor ve kendime biraz daha az saygı duysaydım, aletimi tam burada kırbaçlar ve bir hayvan gibi boşalırdım. Ama yapmadım. Story ve Rath'in uyanması için geçen sürede Tristian'ın bana gönderdiği videoyu bir ya da iki kez tekrar izledim. Ya da beş kez.

Ya da... yirmi sekiz.

Kapıyı yumruklamak için tam dokuza kadar bekliyorum, hem telefonumda hem de kafamın içinde dönüp duran o video ile burada volta atmaktan yoruldum. Gerçekten çok sıkıcı olmaya başladı. Bunu istiyor. Beni yatağında istiyor. Benimle uyanmak *istiyor*. Tristian kulağına fısıldarken yüzündeki o küçük kaş çatma ifadesi tam bir hayal kırıklığıydı.

Peki bir erkek ne yapmak zorunda?

Kapıyı çekerek açan Rath, asık suratlı ve gergin görünüyordu. Boxerındaki çadırdan nedenini tahmin edebiliyorum. "Sen lanet olası en kötü engelleyicisin, bunu biliyor muydun?"

Tam zamanında omzunun üzerinden bakıp Story'nin gömleğini kapatırken çıplak göğsünü yakalıyorum. Sikim zonkluyor. "Bütün gün burada saklanamazsın. Hadi işimize bakalım."

Bununla birlikte, eğer gelmezlerse azgın kıçımı on dakika içinde oraya geri götürme niyetiyle onları terk ediyorum. Sonra Bayan Crane'i arıyorum ama o çok daha kolay. Onu bahçede buluyorum, soğuğa karşı sırtını kamburlaştırmış, agresif bir şekilde sigarasını tüttürüyor. Bu onu bulmak için alışılmadık bir durum değil. Bu kadar huysuz bir kaltak olmasına rağmen, evde sigara içilmemesi konusundaki kurallara uyuyor.

Sadece bu sabah kırmızı ve yeşil bir ren geyiği süveteri-üzerinde çanlar olduğundan oldukça eminim- ve bir elf şapkası giyiyor.

Önümdeki manzara karşısında nutkum tutulmuş bir halde durduğumda boncuk gözlerini bana dikiyor. "Neye bakıyorsun?" diye kaba sesiyle alay ediyor.

"Komik." Ona bakıyorum. "Ben de aynı soruyu sormuştum."

Sigarasının küllerini savuruyor. "Sabah nikotinini alan yaşlı bir kadına bakıyorsun. Tanrım, bir mermer kadar keskinsin."

"Demek istediğim, öyle görünüyorsun ki," diye tereddüt ediyorum, yiyeceğim kırbacın buna değip değmeyeceğini merak ediyorum, "şenlikli."

Sol gözü seğiriyor. "Tam mevsimi, değil mi?" "Evet,

ama-"

İki parmağını bana doğrultuyor, sigara parmaklarının arasında sallanıyor. "Son kırk yıldır Noel benim için bir ev dolusu huysuz, iki ayaklı ereksiyondan başka bir şey ifade etmiyor. Eğer boktan kazaklar giymek ve kurabiyeler pişirmek istiyorsam, yapacağım şey budur ve hepiniz bu konuda çenenizi kapalı tutacaksınız."

Ellerimi kaldırdım. "Elbette."

Kurabiye mi?

İsa ağladı.

Tristian'ı aynı hatayı yapmadan önce mutfakta yakalıyorum. "Sanırım Bayan Crane Noel ruhunu seviyor. Ona bundan bahsetme."

Yüzünü buruşturdu. "Ciddi misin?"

Bayan Crane ona bıraktıklarımızı görünce bugün için mutlu olacak. Bir şişe viski, bir kutu Fransız çikolatası, büyük bir blunt ve Paul Newman'ın Butch Cassidy and the Sundance Kid filminin ekstra sahneleri olan yeni bir kopyası. Sarhoş olacak, karnı doyacak, Paul için azacak ve gece boyunca başımızdan gidecek.

"Hediyesini aldın mı?" Tristian sorar.

"Sarıldı ve hazır."

Bir kıza -herhangi bir kıza- hediye almak daha önce yaptığım bir şey değil. Sloganım her zaman 'beklentisizlik-şartsız' olmuştur ve açıkçası Killer D'nin tadına bakmak bence yeterli bir hediyedir. Ama Story ile işler aynı değil. Hiçbir şey aynı değil. Aramızdaki her şey değişti.

Saat dokuz buçukta, Story ve Rath nihayet giyinmiş ama yatakta olmayı tercih edercesine merdivenlerden inerken belirdiler. Saçlarını toplamış, dün geceden kalma makyajının bir kısmı hâlâ gözlerinin kenarlarında görünüyor. Onu ve Tristian'ı ailesinin partisinden eve dönerken kısa bir an için görebildim ama bu, Tristian'ın saçlarının dağınık olduğunu, gözlerinin kaymış bir şekilde onun merdivenlere doğru süzülüşünü izlediğini görmeme yetti. Sarhoş muydu, kafası mı güzeldi, yoksa kafası mı güzeldi bilmiyorum. Story'nin çalışma odasının önünden geçerken yüzünde beliren mutluluk ifadesine bakılırsa, ben amcıktan yanayım.

Bayan Crane bir ağacımız olması için ısrar etti ve geçen haftanın çılgınlığı sırasında bir ara, her yere yayılan o cicili bicili iplerle şatafatlı bir ağaç dikti. Büyük hediyeler ya da ikramlarla dolu çoraplar yok. Biz bir kardeşlik evinde yaşayan üç yetişkin erkeğiz. Bu yıl bir istisna çünkü Story burada. Onun hediyesi gerçekten önemsediğim tek hediye. Story kanepede Tristian ve Rath'ın arasına oturuyor ve sehpanın üzerindeki pakete merakla bakıyor.

"Bana bir şey almana gerek yoktu," diyor, aralarında rahatsız bir şekilde yer değiştirerek.

Rath kolunu kanepenin arkasına atarak, "Aç şunu," diye ısrar ediyor.

Bu çoğunlukla benim fikrim olsa da, Tristian ona "Bu hepimizden" diyor. Bana hâlâ şüpheci bir bakış atıyor. Rath bile onun paketi alıp ambalaj kâğıdını sıyırmasını izlerken dudak halkasını diline bastırarak endişeleniyor.

Kutunun kapağını kaldırdığında gözlerinde beliren şaşkınlık dolu inanmazlığı tamamen tahmin edebiliyorum. "Yok artık." Geniş gözleri benimkilere kayıyor, yanakları otomatik bir sırıtışa dönüşüyor. "Bu benim mi? Gerçekten benim mi?!"

Göğsümde garip bir sıcaklık var. Elimi uzatıp ovuşturmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ona nasıl bakacağını öğrenmelisin," diye uyarıyorum, onun koltuktan kalkıp bana doğru uçmasını beklemeden.

Bir çığlık atıyor ve ani hareket patlaması karşısında içgüdüsel olarak kaskatı kesilmiş olsam da onu kollarımın arasına alıyorum, saçlarının yumuşak, kadınsı kokusunda bir anlığına kayboluyorum.

"Teşekkür ederim." Fermuarını çekmeden önce boynuma hızlı ve düşüncesiz bir öpücük konduruyor ve ben buna hazırlıklı değilim.

Ciğerlerim çökmüş gibi hissediyorum.

Boğazımı temizliyorum ve onun tabancanın ağırlığını test edişini izliyorum. "Daha küçük bir kalibre ama-"

"Çok güzel!" diye fışkırıyor, yakından incelerken ışık gümüşe vuruyor.

Oğullarım ve ben şaşkın bir bakış paylaştık. Silahlardan pek çok şey olarak bahsedildiğini duymuştuk ama 'güzel' ilk kez duyduğumuz bir şey. Bunu dikkatle seçmiştim çünkü Story böyle söyleyecek bir kız değil ama Çirkin Nick'i vurduğundan beri silahların onu biraz tedirgin ettiğini söyleyebilirim. Bu, o gece kullandığından daha küçük. Daha hafif. Gizlemesi kolay. Kaşlarımı Tristian'a doğru kaldırıyorum.

Sana söylemiştim.

Piç kurusu onun mücevherlerini almak istedi.

Namlunun üzerindeki yazıyı gördüğünü anlıyorum çünkü gözlerini kısarak yüksek sesle okuyor. "Hanımefendinin seçimi..." Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde aramızdan bir akım geçiyor, bir anı.

"Sana verdiğim neydi?"

"Bir seçim, ağabey."

Gözlerimi kaçırıyorum, bunun ağırlığı altında kıvranıyorum. İyi bir insan değilim, iyi bir kardeş değilim ve Tanrı biliyor ki daha fazlası olma konusunda da berbatım. Ama bazen, bana böyle yumuşak ve kendinden emin baktığında, deneyebileceğimi düşünüyorum.

"Tamam," diyor Tristian, parmaklarını dizine vurarak. "Artık herkes *silahlı olduğuna göre...*"

"Marcus dün gece bana mesaj attı," diyor Rath, yayılmış bir halde. "Kar tepesinin hazır olduğunu ve fazladan pompalamak için makineyi aldığını söyledi." Marcus mükemmel bir defans oyuncusu. Aynı zamanda makine mühendisliği öğrencisi ve etrafta olması çok kullanışlı.

"Gerçekten kızakla kaymaya mı gidiyoruz?" Story hâlâ yeni silahını tutarak soruyor. Bu konuda heyecanlı görünüyor ve Rath ile Tristian sırıtıyor.

"Bu sadece kızak kaymak değil bebeğim." Rath uzanıp onun kalçalarını kavrıyor ve onu kendine doğru çekiyor, "Bu *karda kaymak."*

Başını öne eğiyor. "O da ne?"

Beş saat sonra, hepimiz mutfakta tepeye gitmek için hazırlanıyoruz ve Tristian Rath'a şartlar ve koşullar hakkında bilgi veriyor. "Su içtiğimden emin ol," diyor, gözlerini Molly'ye dikmiş

Rath'ın avucunda. "Ama çok sulu olmasın. Ve dişlerimi çok fazla gıcırdatmama izin verme. Dişçim çok sert fırçaladığım için zaten başımın etini yiyor."

Rath gözlerini devirir ama başıyla onaylar. Aynı bok, farklı yıl. "Yuvarlandığında seninle nasıl başa çıkacağımı biliyorum, Tris. Al şunu."

Tristian isteksizce dilini uzatır ve Rath tableti dilinin ucuna düşürür.

"Neden bu kadar üstünmüşsün gibi davranıyorsun anlamıyorum." Story'ninkini askıdan alıp ona vermeden önce ceketimi çekiştiriyorum. "Her yıl bu saçmalığı dört gözle beklediğini hepimiz biliyoruz. Bir saat içinde havanın dokusunu ne kadar çok sevdiğin için pantolonunu kremalıyor olacaksın."

Öykü boynunu bükerek Tristian'ın onu ağzına almasını izliyor. "Nasıl bir his?"

Rath ona hızlı ve şaşkın bir bakış atıyor. "Hiç ex yapmadın mı?" Kadın başını sallayınca Rath açıklıyor: "Kendini iyi hissettiriyor. Bilirsin işte... coşkulu."

Tristian ekliyor, "Her şeye dokunmak istiyorsun." "Her şeyi *becermek* istiyorsun," diye teklif ediyorum.

"Isınıyorsun." Tristian kapüşonunu -onun için mont yok- kafasına geçirmeden önce kaldırıyor. "Ve susuyorsun, ve sanki bir şeyleri ısırıp koparmak istiyorsun."

"Her şey harika hissettiriyor." Rath'ın en önemli hatası, içinde en az bir düzine olması gereken şalvarı ona göstermesidir.

Ne olacağını bildiğim için irkildim.

Çantaya bakarken gözleri parlıyor. "Ben de biraz istiyorum."

Uzun zaman önce, destansı Noel eğlencemiz sırasında Molly'nin üzerinde yuvarlanmak ile evde birbirimizden ve ondan başka kimseyle kalmamak arasındaki farkı ortaya koymuştum. Hiçbir kız bu kadar azgınlığa hazırlıklı değildir. Bu yüzden, bugün sadece Tristian'ın olmasına karar verdik. İkimiz onu hizada tutabilirdik.

Ama Rath bana karanlık, muzip bir sırıtışla bakıyor. "Ne düşünüyorsun, ağabey? Herkesi gün batımına kadar idare edecek kadar param var."

Lanetimi geri çekerek Leydimize bakıyorum. "Emin olsan iyi olur." İsteyeceğim son şey onun aşağı inmesi ve orada ne olursa olsun sinirlenmesi. Yuvarlansın ya da yuvarlanmasın, eğer bana sürtünmeye başlarsa, kendimi tutmayacağım.

Çenesini kaldırarak hızlıca başını sallıyor. "Eminim."

Rath çantaya uzanmadan önce Tristian'a bakıyor. Önce bana yaklaşıp dilimin üzerine bir tablet yerleştiriyor ama Story'ye geldiğinde çantadan bir tane alıp kendi dilinin üzerine yerleştiriyor ve dilini oynatıyor.

Bir kaşını kaldırıyor, ayak parmaklarının üzerinde geriniyor ve içtenlikle gelecek şeylerin havasını oluşturduğunu umduğum bir hareketle dudaklarını dilinin etrafına kapatıyor, emerken yanakları çukurlaşıyor.

Geri çekilip dişlerinin arasındaki tablete bir göz atarken Rath'ın ürperişini izliyorum.

Bu iş ya çok kötü bitecek ya da çok iyi.

"İŞTE GİDİYORUZ," diye mırıldanıyorum, Rath'ın tepeden aşağı hızla inişini izlerken. "Yok olacak."

"Hayır. Eminim o-" İkimiz de yaklaşan kazayı izlerken Story duruyor, elleriyle yanaklarını kapatıyor. Rath'ın kızağı yapının içine yerleştirilmiş küçük bir tümseğe çarpıyor ve havaya fırlarken kollarını ve bacaklarını savurarak uçmaya başlıyor. "Olamaz!"

Kıvrılıyor ve yuvarlanıyor, altta kayarak duruyor.

Yavaşça, yüksek sesle alkışlıyorum. "Çok zarifsin, Rathbone!"

Yere yığılmış karanlık şeklinden gelen tek hareket, beni savurmak için havaya kaldırdığı iki kolunun ortaya çıkması.

Bunun üçümüz için harcanıyor olması çok yazık. Kardeşliğimizin adını taşıyan Marcus Dağı, şimdiye kadarki en iyi kızak tepesi. Elli tane zil zurna sarhoş oğlanın bu siktiğimin üzerinde bir kemik kırmak için kendilerini paraladıklarını hayal edebiliyorum.

"Al," diyorum Story'ye kızağı uzatarak. "Sıra sende."

"Ben iyiyim," diyor küçük bir sırıtışla. "Yine sen."

Kar şapkası yamuk ve Molly'nin ona vurduğunu söyleyebilirim çünkü kapüşonunun ipini bir kemikmiş gibi kemiriyor. Yüz ifadesi sevimli ve masum olsa da, göz bebekleri kocaman açılmış, iki derin siyah havuz bana bakıyor.

Ben üç kez gittim ve çocuklar da dörder kez gittiler.

"Ne oldu, küçük kardeşim? Marcus'un işine güvenmiyor musun?" Dirseğimle onu dürtüyorum, ama Molly bana da vuruyor olmalı, çünkü tökezliyor

gücüyle. Onu yakalamak için elimi uzattım ve yanıma doğru çektim. "Oops."

Bana tedirgin bir kahkaha atıyor. "Yeteneklerine güveniyorum," diye söz veriyor ama Tristian'ın Rath'ın yerden kalkmasına yardım ettiği aşağıya bakıyor. "Ben sadece kendiminkilerle pek ilgilenmiyorum. Şu anda. Özellikle." Elindeki ipi kemiriyor ve beyaz yamacın genişliğine gözlerini dikmiş bakıyor.

Ona şüpheyle bakıyorum. "Sana çok mu sert vuruyor?" Üçümüze kıyasla o küçücük bir şey. Belki de Rath onu yarım tabletle başlatmalıydı. Hay sikeyim.

"Hayır, öyle değil." Kollarını kavuşturuyor ve şapkasının tepesindeki ponpon sallanıyor. "Sadece nasıl hissettirdiğinden hoşlanacağımı sanmıyorum."

Kirpikleri titreyene kadar saçlarını okşadığımı fark etmedim. Durmayı düşündüm ama parmaklarımın arasında gerçekten iyi hissettirdiğine karar verdim. Eğrilmiş şeker ya da altın gibi bir şey. "Korkmuşa benziyorsun."

Bu şaşırtıcı ve komik. Bu kadın bir adamı vurdu, babamla yüzleşti, yıllarca bir takipçiden kaçtı ve üçümüzden intikam aldı. Yine de sahte, karla kaplı bir tepeden korkuyor.

Bir omzunu kaldırıyor. "Öyleysem ne olmuş?"

Kızağı çekimin tepesine bırakıyorum ve bacaklarımı her iki tarafa yerleştiriyorum. Oturmadan hemen önce uzanıp onu yakalıyorum, göğsüme doğru çekip aşağı sürüklüyorum.

"Killian!" diye bağırıyor, bana karşı koyarak. "Bırak beni!"

Onun çırpınan küçük bedenini bacaklarımın arasına yerleştirmek için mücadele ediyorum. "Kavga etmeyi bırak," diye homurdanarak kolumu beline doluyorum. "Bir saniyeliğine sakinleşirsen," diyorum ağzımdan bir tutam saçı üfleyerek. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Sonunda sakinleşiyor ama omurgası kaskatı, omuzları kaskatı.

"Bana yaslan." Onu kendime doğru itiyorum ve o da rahatlıyor, sırtını göğsüme yaslıyor. "Neden korkuyorsun?"

"Büyük yokuşlardan inerken karnımın hissettiklerini sevmiyorum," diye itiraf ediyor, parmakları dizlerimin etrafında kıvrılıyor. "Bilirsin, o çılgın çalkalanma hissi var ya?"

"Seninle arabadaydım." Kot pantolonunu dizlerime sürterken dişlerimi sıkıyorum, sanki dizlerimi yokladığının farkında bile değilmiş gibi. "Manyak gibi araba kullanıyorsun."

"Bu farklı." Biraz rahatladığını, göğsüme gömüldüğünü hissediyorum. "Arabayı ben kullanıyorum, o beni kullanmıyor. Ben kendime güveniyorum."

Bana karşı hissettiği duygularda biraz kayboluyorum, sanki şu anda ikimizi de çırılçıplak bırakabilirmişim ve delirmeye bile gerek yokmuş gibi. Onun vücudunu benimkine karşı hissetmek muhtemelen şimdiye kadar hissettiğim en muhteşem şey olurdu.

Ve sonra sözleri kaydedildi. "Yani bana güvenmiyorsun." Kahretsin, bunun acısını beklemiyordum, ama ben bile kabul etmek zorundayım, "Bu adil."

Bana dönüp bakıyor, irileşmiş gözlerini kırpıştırıyor. "Öyle mi? İkimiz de birbirimize boktan şeyler yaptık ama birbirimizin arkasını da kolladık." Kaşlarını çatarak yamaca bakıyor ve dizlerimi bir kez daha boş boş okşuyor. "Sanırım bunu geride bıraktık, değil mi?"

Çenesinin kesimi çok sıkı, kaslar ve tendonlar esniyor ve ben daha çok oradaki baskıyı hafifletmek için çenesine dokunuyorum. Kendini sıkmasına gerek olmadığını hatırlatmak için. Gözlerini tekrar benimkilere dikmesini sağlamak için, böylece "Sanırım başardık." diyebileceğim.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, daha önce içtiği sıcak kakaonun tadına bakıyorum ama o hemen derinleştiriyor, ağzını istekli dilime açıyor. Uzuvlarıma yayılan ısı dalgası göğsümün derinliklerinde guruldamama neden oluyor çünkü fikrimi değiştirdim. Dilinin benimkine değen kaygan sıcaklığı şimdiye kadar hissettiğim en muhteşem şey olmalı. Buna kolayca yenik düşebilir, kendimi onun ağzının içinde olmanın ne kadar iyi olduğuna bırakabilirim.

Ama geri çekiliyorum, bunu yapmak için ihtiyaç duyduğum kısıtlamadan dolayı çenem geriliyor. "Bu yolculuğa benimle çık, küçük kardeşim. Seni güvende tutacağım."

Gözleri fıldır fıldır açılıyor ve şu anda kafası güzel olabilir ama bakışlarındaki o camlığın bir kısmının benim yüzümden olduğunu biliyorum. "Söz mü?" Soru yüklü - basit bir kızak yolculuğundan daha fazlası hakkında. Hayatla ve yolumuza çıkan her şeyle ilgili.

Ve cevap vermek kolaydır. "Söz veriyorum."

Öne doğru bakıyor ve kıçını bana doğru kıvırarak sikimin kabarmasını sağlıyor.

Bana sürtünüyor.

Ama kendimi tutmamam gerektiğine dair daha önceki düşüncelerime rağmen, hiçbir şeyi zorlayarak bu anı mahvetmeyi kendime yediremiyorum.

Kolları benimkilere dolanıyor, sımsıkı sarılıyor ve onu kollarımın arasına almak bana bir şeyler hissettiriyor. Bana doğru kıvrıldığı birkaç seferde hissettiklerimin aynısı.

Uyumak. Sanki bu korumam gereken bir şeymiş gibi. Dikkatli olmam gereken bir şey.

İleri geri sallanıyorum, itmek için yeterli ivmeyi kazanıyorum, bizi oluktan aşağıya ve buzla kaplı tepeye gönderiyorum. Şok olmuşçasına küçük bir çığlık atıyor, ama bunu ani bir kahkaha izliyor. Aşağıda, çocuklar bize tezahürat yapıyor ve ben karnımda bir gıdıklanma hissediyorum - onun bahsettiği - gevşek ve kontrol dışı hissettiren o çalım.

Bana bunu hissettiren şey yolculuk ya da uyuşturucu değil. O kız.

Bu tam yedi saatlik bir ızdıraptı.

Molly iyidir -Rath ürününü herkesten daha iyi tanır- bu da tüm öğleden sonrayı Story'yi kucağımıza almak için bahaneler arayarak geçirdiğimiz anlamına gelir. Kızakla kaymak kolay bir yemdi.

Bir kedi gibi davranıyor, kendini üçümüze de sürtüyor. Teni arıyor; buz gibi ellerini yüzümüze bastırıyor ve gömleklerimizi sıyırıyor. Ufacık dokunuşlar ama her şey daha da artıyor ve hava kararıp hepimiz Tristian'ın iddialı şenlik ateşinin etrafında oturduğumuzda saatlerdir ereksiyon halindeyim.

Aslında geldiğimiz için minnettarım. Ya da en azından üçümüz. Öykü hâlâ Rath'ın elinin tersini okşuyor. "Haklıymışsın," diye fısıldıyor, merakla onun tenine bakarak. "Her şey harika hissettiriyor." Öykü titriyor ve Rath kolunu Öykü'ye dolayarak onu kendine çekiyor. Dışarıdaydık Birkaç saattir buradayım ve hava soğudu.

"Hâlâ yuvarlandığına inanamıyorum." Rath ona, onun eline baktığı gibi bakıyor. "Metabolizman delirmiş."

"Birinci sınıfı hatırlıyor musun?" Tristian bir sopayla ateşi dürtüyor, alevleri körüklüyor. Açık ateşin etrafında gözlerinde her zaman sinsi bir parıltı olur, sanki kafasının içindeki küçük şeytan ortaya çıkıp oynamak için can atıyormuş gibi. "O kadar uçmuş ki onu bağlamak zorunda kalmışlar. Elli küçük pislik."

Gülüyorum, anıyı tekrar canlandırıyorum. "Acaba gerçekten eşcinsel miydi, yoksa uyuşturucu o kadar iyi miydi?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse," diyor Tristian, "jakuzi o yıl tam bir sosis festivaliydi.
Söz konusu amcık olduğunda, seçenekler bir rehin için asla iyi değildir."

Öykü etrafına bakınıyor ve sonra bize dönüyor, ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Sıcak küvet! Bu da iyi hissettirir mi?"

"Oh," diyor Rath, çoktan ayağa kalkmış ve onu da yanına çekmiş. "Hadi öğrenelim."

Tristian ateş malzemeleri kutusunun üzerine eğilmiş, hâlâ ateş hakkında mırıldanıyor. "Biraz tiftik eklersem ve çırayı yeniden düzenlersem-"

"Tris!" diye bağırıyorum. Gözlerini kaldırdı ve ben de evi işaret ettim. "Sıcak küvet, dostum. Öncelikler."

Story ve Rath'ın küvete doğru koşmalarını izlerken kaşları havaya kalkıyor. Story kenarda durup kapüşonunun fermuarını açınca adam hemen harekete geçip kutuyu kapatıyor. "Ah, doğru ya. İyi karar."

Küvetten gelen mavi ışıkta, Story'nin tişört ve külotla titreyerek ayak parmağını buharlı suya daldırdığını görüyorum. O dikkatle yüzeyin altına dalarken, Rath paneldeki düğmeye basıp fıskiyeleri çalıştırıyor.

Yaklaşırken hepimiz biralarımızı yanımıza alıyoruz, Rath önce soyunup boxerlarıyla jakuziye giriyor. Tristian yürürken kıyafetlerini çıkarıyor, kıyafetini dikkatlice yakındaki bir sandalyeye bırakıyor. Boxer külotuna kadar iniyor ve onları da bırakıyor.

"Bunların fiyatı iki yüz dolar," diyor elindekileri havaya kaldırarak. "Peru'da yetiştirilen tamamen doğal ve organik lifler. Onları o kadar klora maruz bırakmıyorum." Daha sonra atlıyor ve sıçrama kızın çığlık atmasına neden olunca memnun görünüyor.

Soyundum, pantolonumu çıkardım. Soğuk hava kıçımı tokatlıyor ve tüm vücudum titriyor. Üçü de bana bakıyor ve ben omuz silkiyorum. "Bugün komando."

Suya girmekte tereddüt etmiyorum, kavurucu sıcaklık ayak parmaklarımı ısıtıyor. Jakuzi büyük, bir öğrenci birliği için yapılmış. Burada birden fazla parti verdik, bir sürü iri adam ve seçtikleri kuyrukları on, on beş derinliğe doluştu.

Ben dibe batarken su çalkalanıyor ama gözlerim Story'nin göğüslerine takılıyor. Tanrım. Karşımda, Rath ve Tristian'ın arasında oturuyor, üzerinde hâlâ beyaz tişört var ama ikinci bir deri gibi yapışmış, meme uçları yapışan pamuğun altında koyu ve yuvarlak. Kanın sikime hücum ettiğini hissediyorum. Yoldan

Tristian ve Rath onlara bakıyor, sanırım bu hissi biliyorlar. Ama o suyun yüzeyini hissetmekle meşgul olduğu için fark edemiyor.

"Çatırdıyor," diye mırıldanıyor, parmaklarını döndürüyor.

"Alınma Tris," diyor Rath kollarını küvetin kenarına dayayarak. "Ama bu senin boktan ateşinden çok daha iyi." Çenesini uzaktaki parıltıya doğru eğiyor, alevler çoktan sönmeye başlamış.

"İyi bir ateş sürekli dikkat gerektirir. Onu beslemeniz, körüklemeniz gerekir." Öykü'ye sırıtarak bakıyor ve onun gözlerinin, ellerinin yüzeyin hemen altında açtığı yolları takip edişini izliyor. "Tıpkı şu bizim Leydi gibi."

Ona hızlı ve dalgın bir bakış fırlatıyor. "Az önce beni bir ateşe mi benzettin?"

"Bu bir iltifat." Boynunu öpüyor, kulağının altındaki deriyi emiyor. "Güven bana."

Bu en azından dikkatini sudan uzaklaştırıyor. Nefes nefese kalıyor ve adamın ağzına daha fazla yer açmak için başını eğiyor. "Bu partilerde başka ne yapıyorsunuz? Kızak, şenlik ateşi ve jakuzi dışında?"

Önceki eğlencelerimizi düşünerek biramı yudumluyorum. "Jingle Bell Pong var. Temelde bira pongu ama pinpon topları yerine çanlar var." Aklıma geldi de, "Pek de iyi bir ikame sayılmaz."

Tristian elindeki bira şişesinin ağzıyla bana işaret ediyor. "Ayrıca thot devriyesi de var."

"Artı, Candy Cocks," diye ekliyor Rath. "Ve hatırlanamayacak kadar çok içki oyunu."

"Devriye ne demek?" diye soruyor, her ne kadar yüzündeki ifadeden bilmek istediğinden emin olmadığı anlaşılsa da.

"Lordların en yüksek puanlı LDZ'lerle eşleştirmek için en ateşli sürtükleri topladığı yer." Tristian'ın parmak uçları kızın boynundan aşağı kayarak köprücük kemiğinin hemen altına iniyor. "Askerleri teşvik etmek gerekiyor, değil mi?"

Alnı kırışıyor. "Yani onlarla seks yapmak için mi gidiyorlar?"

"Uh..." Rath yol göstermem için bana baktı ama sonunda kabul etti, "Elbette, evet. Gidiyorlar." Kadın gözlerini kıstığında, Rath boyun eğiyor. "Şey, bazen."

Omuz silkerek, olayı geçiştirmenin bir anlamı olmadığını görüyorum. "Diğer zamanlarda onları bodrumda herkesin görebileceği bir yere götürüyorlar."

Tristian şöyle açıklıyor: "Partiler bu kadar çılgınlaştığında, özel seks noktaları çok rağbet görüyor."

Dudaklarını büzüyor. "Hmm." Beklediğimden çok daha ılımlı bir tepki, bu yüzden "Candy Cocks' nedir?" diye sorduğunda hazırlıksız yakalandım.

Ağzımdaki birayla boğuluyorum, öksürüyorum ama Tristian ona bir sırıtış gönderiyor.

"Bu hanımefendi için bir oyun." Birasını dudaklarına götürürken gözleri dans ediyor. "Lordlar ve beş şanslı LDZ kardeşi bir paravanın arkasına saklanıyor ve sonra Leydi hangi siklerin Lordlarına ait olduğunu tahmin etmeye çalışıyor." Bu nazik bir tanımlama, zira Candy Cocks oyunlarının çoğu Lady'nin cömertçe kafa atmasıyla sonuçlanıyor.

Öykü beni yine şaşırtarak avucunun içine bir kahkaha gömüyor. "Ciddi misin sen?"

"Kesinlikle," diye cevaplıyor Tristian.

Bir süre dalgın bir sessizlik oldu ve sonra çenesi düştü. "Bana bunu mu yaptıracaktın?!"

"*Yapmak mı*?" Rath'ın kaşları alnına tırmanıyor.

Sessizce açıklıyorum: "Daha önce hiç kimse bir bayana Candy Cocks oynatmamıştı."

Sanırım bu her zaman bir sorundu. Öykü bizim Leydimiz olmayı seçmedi, pek sayılmaz. Korunmak, belki biraz intikam almak için buradaydı ama bu asla istediği bir şey değildi. Bazı kızların bunu yaptığını ve bunun her zaman sadece statü ve avantajlar yüzünden olmadığını anlayabileceğinden şüpheliyim. Candy Cocks, ev kuralları, rekabetler, çılgın, sınır tanımayan seks.

Herkes için iyi bir zaman olması gerekiyor.

Elbette, üzerine gidilen Kraliyet kadınları var. Kontların kapalı kapılar ardında ne tür iğrenç işlere kalkıştıklarını ancak Tanrı bilir ve Dükler de... Düşeslerine lanet olası ev damgalarını vururlar. Lordların Leydi'leri için kuralları vardır, *katı* kuralları vardır ve ben bu pozisyonu doldurmanın kolay olduğunu düşünecek kadar kandırılmış değilim. Bazıları kırıldı, diğerleri muhtemelen kendi sınırlarını aştı. Ama hepimiz belli bir dereceye kadar sadist puştlar olsak da, en azından birazcık bu işin içinde olmayan hiç kimse seçmelere katılmaz. Kimse o kadar deli değil.

Üzerimize çöken sessizlik gariptir, günün kolay eğlencesini kesip atar.

Garip bir şekilde, ilk silkinen Story oldu.

Başını arkaya eğiyor, gözlerini kapatıyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım, ben olsam onu ezerdim."

Gözlerim göğsünün inip kalkışını takip ediyor, buhar yanaklarının kızarmasını gizleyecek kadar yoğun değil. "Öyle mi?"

"Evet." Kollarını suyun içinde tembelce kesiyor. "Sizin siklerinizi sıraya koysam seçerim. Her gün, her zaman."

Tristian bana ve Rath'a eğlenen bir bakış fırlatıyor. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Başını kaldırıp başını sallıyor. "Ah, evet. Çok farklılar."

"Ayırt edici mi?" diye soracak olan benim. Bana sorarsanız sik siktir ve pek çok soyunma odasında bulundum.

"Kesinlikle," diyor, gözleri tereyağının eritemeyeceği kadar geniş ve kurnaz. "Örneğin, Tristian-" Duraklıyor ve sonra aniden suyun içinden bana doğru sıçrıyor. "İşte, sana göstereyim."

Diğerlerinin arasında bana rehberlik etmesine izin veriyorum ve hepimiz ona bakarken hayal kırıklığına uğramış görünerek bir kaldırma hareketi yaptığında, ipucunu ilk anlayan ben oluyorum. "Benimkinin en büyüğü olduğunu zaten biliyoruz," diyorum ayağa kalkarak.

Tristian anlıyor ve yüzüme gülmek için kafasını çeviriyor. "Hangi lanet evrende?"

Kendimi küvetin kenarına dayadığımda hava tenime buzlu jiletler gibi değiyor ve Tristian'ın da aynı şeyi hissettiğini tahmin ediyorum. Programa en son Rath ayak uyduruyor ama ayak uydurduğunda da gözlerini deviriyor.

"Alet ölçme yarışması için biraz yaşlı değil miyiz?" Suyun altına uzanıyor, boxer'ını çıkarırken omuzları kayıyor. "Lisenin ilk yılında kazandığıma eminim."

Hepimiz küvetin kenarına dizildiğimizde, Story yanaklarını ovuşturuyor ve sadece... bakıyor. Gözleri bir sikten diğerine kayıyor, onları içine çekiyor. Soğuğa rağmen Tristian ve Rath da benim gibi çoktan tam kadroya yaklaşmışlardı.

"Evet, gördün mü?" Tristian'ın dizlerinin arasından kalkıp avuçlarını uyluklarına doğru kaydırıyor. "Tristian'ınki her zaman çok güzel ve kesilmiş. Gerçekten çok özen gösteriyor, bunu anlayabilirsiniz." Hepimiz şaşkınlıkla Tristian'ın uzanıp bir parmak ucunu uzunluğunda gezdirmesini izliyoruz. "Onunla gurur duyduğu belli oluyor. Her zaman çok güzel kokuyor, orası bile." Aletine uzun, düşünceli bir bakış atıyor. Sonra çok ciddi bir karara varmış gibi başını sallıyor. "Hoşuma gitti."

Bir avucunu boynunun arkasına sıkıştırmak için uzanıyor ve gözlerindeki o karanlık parıltıyı nerede olsa tanırım. "Göster bana, tatlım." O sarar

diğer yumruğunu tabanın etrafında dolaştırarak onu yaklaştırdı. "Sikimi ne kadar sevdiğini göster bana."

Cesaretlendirilmesine bile gerek yok. Bir saniye önce özlemle inceliyor, sonra da yutuyor.

Tristian soğuk havaya bir sıcaklık bulutu üflüyor, sadece başının arkasına bir avuç bastırmak için aletini bırakıyor. Onu aşağı itiyor - zorluyor - ta ki omuzlarının nefes alma mücadelesiyle kasıldığını görene kadar.

"Tris-" diye başlıyorum ama o sadece parmaklarını saçlarına geçiriyor.

"Hayır, bunu kaldırabilir." Bir süre sonra onu geri çekiyor, gözlerindeki ıslaklık yüzünden siki dudaklarının arasında seğiriyor. Sesi çakıllı ama bir şekilde hâlâ yumuşak, "Sikimi böyle almak hoşuna gidiyor, değil mi? Anlat da bilsinler."

Başını sallıyor, gözlerini ona dikiyor. "Seni boğazımın arkasında hissetmek hoşuma gidiyor." Sesi pürüzlü ama temizlemiyor. Geri çekilmeden önce kafasına uzun, emici bir öpücük kondurmak için eğiliyor. Tristian onu geri çekmeye çalışıyor ama o çoktan Rath'a doğru yüzmeye başlamış, gözlerini onun sikine dikmiş. "Dimitri'ninki içeride en iyi hissettiren şey, çünkü tam şurada kötü bir kıvrımı var." Dudaklarını şaftın üzerinde gezdiriyor, sesi tene karşı kısık. "Ve onu nasıl kullanacağını çok iyi biliyor. Her zaman çok hassas ve alaycı." Başını eğiyor, dalgın yüzünü adamın kalçasına bastırıyor. "Tüm doğru yerlere vuruyor. Bunu nerede olsa tanırım."

Rath dudaklarını aralayarak onu izliyor, ıslak saçları gözlerine dökülürken kalçalarını esnetiyor. Story ucu dudaklarının arasına alır ve yukarı bakar, aşağı doğru inerken bakışlarını Rath'ın üzerinde tutar.

"Siktir," diye iç geçiriyor Rath, omuzları gevşiyor. Kızın yanağının emmeyle çukurlaşan kısmına dokunuyor, ama bu garip bir şekilde hassas; parmak eklemlerini kızarmış tene değdiriyor. "Ağzın çok iyi, bebeğim."

Mırıldanıyor ve yavaşça uzaklaşması, geri çekilişini takip eden ince bir tükürük dizisi hoşgörülü görünüyor.

Kendimi yumrukluyorum, sonunda bacaklarımın arasında belirdiğinde aletimi çok sert ve hazır bir şekilde titreştiren arzunun acısıyla okşuyorum.

"Ve sen," diye fısıldıyor, elimin şaftı sıkmasını izlerken dudağını dişlerinin arasından geçiriyor. "O kadar kalın ki bazen acıtıyor ve sanırım..." Bana bakıyor, hızlı ve isteksiz. "Sanırım o kısmı hoşuma gidiyor. Ama en iyi kısmı, açık ara?" O eğildiğinde vücudum sertleşiyor. Ucuma değen nefesinin sıcaklığı ayak parmaklarımın kıvrılmasına yetiyor,

Ama sonra dilinin kaygan ucunu üzerinde gezdiriyor, gözleri kayarak kapanıyor. "Tadın en iyisi."

"Öyle mi?" Sikimin başını dilinin üzerinde gezdirirken sesim üç oktav düşmüş gibi geliyor. "Dölümü beğendin mi, küçük kardeşim?"

Beni ağzına alarak -sadece ucunu- ve mırıldanarak cevap veriyor. Tadını almaya çalışıyormuş gibi dönüp duran dilinin bir görüntüsünü yakalıyorum. Ağzının sıcaklığıyla inleyerek arkama yaslanıyorum ve izlemek için avuçlarıma dayanıyorum. Rath ve Tristian da ellerinde sikleriyle hızlanıyorlar.

Sikeyim.

Ne kadar zamandır bunu istiyordum, başını kucağımda görmeyi arzuluyordum? Kaç geceyi, sabahı, öğleden sonrayı yumruğum sikimin etrafında, onun beni böyle emmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ederek geçirdim? Evdeki tüm o geceler, yatak odasına gizlice girip sikimi ağzında gezdirmek, kıyaslanamaz bile. O gün bodrumda, tüm kardeşlik izlerken ceza olarak beni emmesini sağlamak...

Keşke silebilsem.

Bana dair ilk gerçek, tutarlı tadı *bu olmalıydı.* Kaygan dudakları sikimden aşağı kayıyor, elleri bana dokunurken çok yumuşak ve ısrarcı. Sıcaklığın ve emişin içinde boğuluyorum ve sikimin ne zaman precum ile kabarmaya başladığını biliyorum, çünkü tadı diline alırken açgözlülükle kovalıyor.

Tris yana kayarak avucunu kızın başının arkasına dayadı. "Hadi tatlım. Ağabeyine ne kadar derine sokabileceğini göster." Onu aşağı itiyor ama buna gerek olmadığını, kızın kendi iradesiyle boğazının arkasına kadar soktuğunu, parmak uçlarının kalçalarımda yarıklar açtığını hissedebiliyorum.

Birden hava çok yoğun ve sıcak gelmeye başladı. Yutkunmaya çalışıyorum ve yüzünü tutup ağzına *sıçmamak* için harcadığım çabayla titriyorum. Tristian ve Rath bununla nasıl başa çıkıyorlar? Her şeyi berbat etmekten ve kaybetmekten nasıl kaçınıyorlar?

Tristian bana bakıp "Yap şunu" diyor ve ben gülüyorum. Düzensiz, kırık bir ses, çünkü bu üç kişi beni çok iyi tanıyor. "Gırtlağını sik, Katil," diye ısrar ediyor ve sözlerinin arkasında, sikimin başının etrafında bir inilti yükseliyor.

Bana bakmadan önce bir dizi ıslak, derin nefes emerek kendini sikimden çekti. "Bunu kaldırabilirim."

Kafatasını kucaklayıp onu sikime doğru yönlendirdiğimde çenesi başparmaklarımın altında gevşemişti. Molly hala damarlarımda biraz pompalanıyor olmalı, çünkü öne doğru eğildiğimde, horoz boğazının arkasına çarpıyor, göğsümde gök gürültüsü gibi bir şey patlıyor. Saçlarını yumruğuma doluyorum ve ileri doğru iterken onu aşağı çekiyorum. Kısa bir an için, boğazını yumruklamam akılsızca, hayvanca ve acımasızca, çünkü gerçek bu. Kendimi kontrol edemiyorum. Söz konusu o olduğunda asla yapamam. Ama aynı zamanda biliyorum.

Çok ileri gidersem kardeşlerimin beni durduracağını biliyorum.

Kendimi gerçekten bırakmamı, başını geniş avuçlarımın arasında tutmamı ve ağzını sikerken hırlamamı sağlayan şey bu. Boğazının derinliklerinde, küvetin duvarlarına çarpan suyla neredeyse aynı olan bu özensiz sesleri çıkarıyor.

Tristian beni rahatlatan kişi oldu, onu serbest bıraktığımda yanağındaki gözyaşı izini sildi. "İşte benim kızım." Onun cesaretlendirmesiyle başımı emmeye ve yalamaya başlıyor, tüylerim diken diken oluyor. Tristian sikini yavaşça okşuyor, Rath'a bakarken acele etmiyor, "Buraya gel ve memelerine dokun. Onu sıcak tut."

Rath ayağa kalkıyor, küvetin kenarlarında su şıpırdıyor, ama onun arkasına geçtiğinde yaptığı ilk şey beyaz gömleği vücudundan sıyırmaya başlamak oluyor. Onu benden uzaklaştırıyor, ağlamaklı bir ses çıkardığında onu susturuyor. "Çok çabuk, bebeğim." Sözüne sadık kalarak tişörtü başının üzerinden geçirdi ve tekrar sikimi ağzına almasına izin verdi.

Memelerini avuçlarken omzunu ağzına alıyor ve Tristian'la ben onu izliyoruz, ellerinin memelerinin üzerinde gezinip sıkmasını inleyerek izliyoruz. Beklemediğim şeylerden biriydi, ikisinin ona bakışı. Tıpkı Tristian onu sikerken bana sarıldığı günkü gibi.

İnliyor ve beni serbest bırakarak, "Oh, bu iyi hissettiriyor. Sıcak ve soğuk. Soğuk ve sıcak." Dönerek Rath'a bakıyor ve kollarını boynuna dolayarak onu öpüyor. Kabul etmek zorundayım. Birlikte iyi görünüyorlar. Doğru. Sanki anlaşılmaz bir şekilde birbirlerine uyuyorlar. Rath'ın elleri kıçına uzandığında gözlerim kıçına kayıyor, ipek külotu ikinci bir deri gibi onu sarıyor. Öpücükleri boynundan göğsüne, karnından ereksiyonuna, suyun hemen üzerinde sallanmaya devam ediyor. "Dimitri'nin tek derdi süreç, mümkün olduğunca uzatmak." Dilini ucunun üzerinde gezdiriyor. "Ama tek bir saniyesini bile boşa harcamıyor. Her şey çok güzel. *Çok iyi.*" Yüzünde şöyle bir ifade var

Bunu neredeyse yalvarırcasına söylüyor, sanki Rath'ı ağzına almaktan neden kendini alıkoyamadığını anlaması için birine yalvarıyormuş gibi.

Dimitri bunu duymuş olmalı, çünkü kısık, sert bir ses çıkarıyor ve kızın saçlarını geriye toplayarak, "Bu aleti istediğin zaman alabilirsin bebeğim," diyor.

Bütün gece bastırdığım dürtü üzerime çöküyor ve kendimi tekrar suya bırakmaktan alıkoyamıyorum. Ellerim kalçalarına tam oturdu. Onun bu yönünü hep sevmişimdir, bana karşı çok küçük görünmesi, sanki onu fırlatıp atabilirmişim ya da kollarımda yutabilirmişim gibi. Sikimi kıçına bastırıyorum, o tatlı yanaklarının arasına sokuyorum ve keşke zamanda geriye gidip eskiden olduğum çılgın orospu çocuğuna dönebilsem, böylece ona anladığımızı söyleyebilsem.

Rath'tan uzaklaşıyor ve ıslak kirpiklerinin arasından beni incelemek için dönüyor. "Kıskandın mı, ağabey?"

Elini uzatıp sikimi kavramadan önce bir cevap veremiyorum. Parmak uçlarının yumuşak dokunuşu derimin altında kıvılcımlar çaktırıyor ve bunun uyuşturucunun kalıcı etkileri olduğunu biliyorum, ama sanki her sinir ucu onun dokunuşunun yakıcı noktasına bağlıymış gibi elektrikli hissettiriyor.

"Kesinlikle öyleyim," diye itiraf ediyor Tristian, kenardan kayarak.

Onunla yüzleşmek için döndüğünde attığı nazik kahkaha ciğerlerimi daraltıyor. "Tristian Mercer dikkat istiyor. Şok oldum."

Karşı çıkma zahmetine girmiyor, şımarık küçük piç. Kız ona dokunduğunda sadece iç çekiyor, eli taşaklarını okşamak için aşağı iniyor. Dudakları adamın üzerine inerken kırmızı ve şiş görünüyor. Bunun aslında yapmak istediği bir şey olmadığına dair herhangi bir ipucu arıyorsam, onları bulmakta başarısız oluyorum. Rath ona dokunmak için uzandığında inliyor, avucunun boynuna yaptığı baskıya doğru eğiliyor.

Rath, Tristian'ın sikini ne kadar derine götürebileceğini merak ediyormuş gibi, ısrarcı ama rahat bir şekilde onu aşağı itiyor.

Görünüşe göre bunun cevabı gerçekten çok derin.

Rath'ın sesi alçak ve huşu dolu. "Lanet olsun, kızım." Onun neredeyse dibe vuruşunu, dudaklarının Tristian'ın sikinin kökü etrafında gerilmesini izlerken kendi sikini okşuyor. "Sırada ben de bundan biraz alacak mıyım?"

Tristian'ı çekip çıkarıyor ve hiç vakit kaybetmeden Rath'ı ağzına almak için dönüyor. Onun için çok fazla performans göstermiyor ve nedenini anlamam bir saniyemi alıyor. Rath'ın nelerden hoşlandığını biliyor. Kaç akşamını onun odasında bunu yaparak geçirdi, omuzlarını neyin böyle kamburlaştırdığını, göğsündeki o gümbürtüyü neyin çıkardığını öğrendi?

Sabırlı olmaya çalışıyorum. Yemin ederim, deniyorum. Ama Rath'ın sikiyle ağzıyla sevişiyor ve buna ihtiyacım var. Kendim için. Şansıma, omzuna bir dokunuş yetiyor ve dönüp dudaklarını bana yapıştırıyor. Ağzının içine girmeme izin veriyor ama geçen seferki gibi kendimi boğazının arkasına sokmuyorum. Buna ihtiyacım yok. Sadece o şaşkın gözlerle bana bakmasına ihtiyacım var, o kadar istekli ve güven dolu. Bu herkesi patlatmak için yeterli olurdu.

Sonra Tristian ona yaklaşıp yanağını okşuyor.

Bizi uzun bir süre böyle götürüyor, Rath sabırsızlanana kadar Tristian'ı derin boğazlıyor. Ben daha fazla dayanamayana kadar Rath'ın sikini şefkatle okşuyor. Tristian onu dürtünceye kadar sikimin tadını çıkarıyor. Sessiz ve aşırı sıcak, üçümüz de fokurdayan jakuzinin derinliklerinde berbat, erotik bir üçgende duruyoruz, kendi sıramızı beklerken çok yüksek sesle nefes alıyoruz.

Rath, kızın sikinin üzerinde aşağı yukarı sallanmasını izlerken dudak halkasını yalıyor. "Görünüşe göre, eski sevgilisi kızımızı çok görevli yapıyor."

Ve bunda da iyi, çünkü sadece birkaç dakika sonra beni farklı bir tür coşkuya doğru okşuyor. Bu seferki çok daha saf ve doğal, öyle ki iliklerime kadar işlediğini hissediyorum. Sadece uyuşturucudan değil, ondan da. *Hepimiziz:* nefes, kalp atışı, ağrıyan taşaklar. Tristian'ın nazik övgü sözleri. Rath'ın sessiz, kirli vaatleri. Onun kaygan diline karşı kendimi becerirken çıkardığım yumuşak homurtular. Bizden zevk alırken zar zor bastırdığı küçük sızlanmaları.

Ben Rath gibi bir müzisyen değilim ama bir senfoniyi duyduğumda tanırım.

Bu üçümüz için de yeni bir durum. Elbette, daha önce de aynı kız tarafından uçurulmuştuk, ama hiç böyle olmamıştı. Birinden diğerine geçerken hiç olmamıştı. Hiçbir zaman Rath'ın gözlerindeki o karanlık, sahiplenici parıltıyı ya da Tristian'ın kızın boğazını sıkarken gözlerinde beliren o şefkatli ve tatmin edici titreşimi izlememiştim. Dürüst olmak gerekirse, bizim gibi hasta, azgın piçlerden oluşan bir üçlü için bir kızın yeterli olacağını düşünmezdim, ama işte burada. Öldürüyor.

Bir konuda yanılıyor. Ben kıskanç değilim. Belki bir zamanlar onu bu kadar aç bir şekilde izlemek göğsümde bir çınlama yaratmış olabilir, ama uzun zaman önce oradaki yerine yerleşti, kalp denebilecek üzgün, yozlaşmış organın etrafına sıkıca sarıldı.

Story hepimizi daha da yaklaştırıyor, ta ki omuz omuza, kalça kalçaya ve siklerimiz yüzüne gelene kadar. Yalıyor ve emiyor, dilini

her birinin üzerinde. Elimi şaftımda yukarı ve aşağı kaydırıyorum, o diğerlerine odaklandığında hızımı koruyorum.

Sonunda ağzı etrafımda kapanıyor ve yüzünü ellerimin arasına alıp bakışlarını kendime çeviriyorum. "Dölüm için hazır mısın, küçük kardeşim?"

Sözlerimden mi, onun beklentisinden mi, yoksa başparmaklarımla yanaklarına sürtünmemden mi bilmiyorum ama yavaşlıyor, o kadar açık ve özlem dolu gözlerle bana bakıyor ki midem sıkışıyor. Omurgamın tabanında oluşan gerginliği tetikleyen şey bu.

Öylece alıyor, ardına kadar açıyor, sikim alt dudağına sürtünüyor. Daha sonra utanacağımı düşünebileceğim titrek bir homurtu çıkarıyorum. Şu anda, umursamayacak kadar sert boşalıyorum, şişmiş dilinin pembeliğine doğru ateş ediyorum.

Yutmuyor.

Orgazmımı sikimin ucundan çekmeyi bitirdiğim anda, Tristian'ın sikini ağzına almak için dönüyor. "Lanet olsun," diye nefes alıyor, kalçaları geriye doğru kalkıyor, sadece dudaklarının arasına geri sokmak için. "Tanrım, bu kadar şapşal olmana bayılıyorum." Döllerim ağzının kenarlarından sızıyor ve kırık, müstehcen şeyler mırıldanmaya başladığında yakın olduğunu biliyorum. "Bizim için mükemmel bir sürtüksün. Hepsini alacaksın, değil mi?"

Rath çenesine dokunmak için uzanıyor, parmak ucunu meninin izinde gezdiriyor ve sonra parmağını Tristian'ın aletine doğru s o k a r a k ağzının köşesine geri sokuyor. Kızın dudakları aleti içine almak için geriliyor ve yardımına minnettarmış gibi mırıldanıyor.

Daha önce boşalmamış olsaydım, sırf döllerimi onun içinde tutmalarını izlemek için tekrar boşalırdım. Öne doğru yalpalayan, kalçaları ritmin ortasında donup kalan Tristian uzun, acı dolu bir iniltiyle boşalıyor. Story'nin gözlerinin kenarında yaşlar yanıyor ama o bunu kabul ediyor. Onun her şeyini alıyor -vermesi gereken her şeyi- siki boğazının arkasına doğru fırlıyor.

"Yutma," diye yönlendiriyor onu, nefes nefese. "Rath bitirene kadar olmaz."

Başını salladı, çenesi gergindi ve işte o zaman onu arkadan yakaladım. Rath pozisyonunu alırken onu kucaklamak için bacaklarımın arasına, sırtımı karnıma yaslıyorum. Yavaşça sikini aşağı yukarı okşuyor, gözler ellerimin göğüslerine doğru gittiği yolu izliyor. Avuçlarımla onlara masaj yapıyorum, meme uçlarını koparıyorum ve o da başını geriye eğip bekliyor.

Rath öne eğilip sikini dudaklarında gezdiriyor. "Alabilir misin?" diye soruyor.

Konuşamadan başını sallıyor.

Rath her zamanki gibi acele etmiyor, sikini yavaşça ve sabit bir şekilde dudaklarının kıvrımına doğru sallıyor. Arada sırada Tristian ya da ben döllerimizi ağzına geri itiyoruz ya da Rath sikinin şişmiş ucuyla tekrar içeri sokuyor ve sikişiyoruz.

Onu görünce sikim zayıf bir şekilde seğiriyor.

Sonunda gerilmeye başladığında, omuzları kısa, hızlı sarsıntılarla sallanırken, kendini sabitlemek için bir elini fırlatıyor ve kalçama iniyor. Düzensiz bir şekilde fısıldıyor, "Geliyor bebeğim. Benim için açıl," diye fısıldıyor ve kadın bunu yapıyor, adamın aletinden fışkıran ilk kalın ipi yakalamak için sırtını kamburlaştırıyor. Dudaklarına damlıyor, ama Tristian ve ben onu yakalamak için oradayız, ona geri besliyoruz.

Tristian, parmak uçlarını kızın boğazına dayamak için Rath geri çekilene kadar bekler. "Şimdi yutabilirsin, tatlım. Acele etme. Son damlasına kadar iç."

Boğarcasına içiyor ve yapışkan parmaklarımı dudaklarına götürdüğümde tek bir damlasını bile ziyan etmeden emerek temizliyor. Bir yanım onu boşalmayı bu kadar sevmesi için *eğitip eğitmediğimizi* merak ediyor. Ama bazı şeyleri insanlara zorla yaptıramayacağınızı biliyorum. Gerçek olamayacak kadar çok hoşuna gidiyor.

"Hâlâ en çok benim tadımı mı seviyorsun?" Parmaklarımı bacaklarının arasına daldırarak kulağına soruyorum.

"Evet." Pantolonunu indirip bana doğru kıvranıyor ve itiraf ediyor: "Ama aynı zamanda hepiniz bir aradayken de hoşuma gidiyor. Her şey birbirine karışıyor ama yine de her birinizin tadını alabiliyorum. Ve bu... bu benim. Değil mi?" Klitorisini bulduğumda gözleri kapanıyor ve benim için kolayca açılıyor, kalçalarını genişçe açıyor. "Başka hiçbir kız...?"

"Hiç kimse," diye söz veriyor Rath, kızın kaygan, istismar edilmiş ağzını yalamak için eğildiğinde hâlâ nefessiz.

"Güzel." Dilini yakalamak için yalıyor, parmaklarıma doğru eğiliyor. "O zaman bu özel. Hepsi benim."

İçim kıpır kıpır oluyor ve onu sudan çıkarıp göğsüme yaslayarak sıcak tutuyorum. Kalçalarını genişçe açmak için ellerimi kullanıyorum ve çocuklarıma ne yapacaklarını söylememe gerek kalmıyor. Gözleri kızın amına sabitlenmiş bir şekilde ilerlemeye başladılar bile.

Tristian ve Rath yaklaşırken, "Şimdi mi?" diye sorar. Rath iç çamaşırını çıkarıyor ve suyun içinde kaybediyor. Karşı koymuyor ama ben yine de onu göğsüme yaslıyorum. Bu itme-çekme onu, Tristian'ın dilinin klitorisinin üzerinde gezinmesi ve Rath'ın parmağının amını okşaması kadar tahrik ediyor.

Göğsüme doğru gerildi, nefesi kesildi, bizi emdiği için çoktan azmıştı.

"Ho, ho, ho," diyorum başparmaklarımı meme uçlarında gezdirirken. Çocuklar bağış havasındalar. Tatil ruhu falan. Geceyi böyle bitiriyoruz, küvette sıcacık, Leydimizi en keskin kenarın ucuna getiriyoruz, sonra onu deviriyoruz, ona dördümüzün saf coşkusunu birlikte, bu balonun içinde güvenle sürme özgürlüğü veriyoruz. Sonunda orgazm olduğunda, dudaklarını yalıyorum ve fısıldıyorum, "Mutlu Noeller, Küçük Kardeş, hepimizden.

18

HIKAYE

"BEKLE," diyorum kaşlarımı çatarak pencereden dışarı bakarken. Artık kampüsün yakınında değil, şehrin tamamen farklı bir bölgesindeyiz. Tam olarak Güney Yakası sayılmaz ama yine de bir şekilde... yani, benzer. "Dükler burada mı yaşıyor?"

Tristian ön yolcu koltuğundan, "Onlar da olabilir," diye mırıldanıyor. "Pis sokak çocukları."

"Kampüsün arka tarafındaki eski saat kulesini biliyor musun?" Dimitri başını koltuğa yaslayıp bana bakarak soruyor. Arka koltuktayız, bacaklarını benimkilere bastıracak kadar açmış. Düşünürken, Forsyth'in eski bölümünün üzerinde yükselen kuleyi hatırlıyorum. Oradaki binalar eski - belki de tarihi- ve biraz yıkık dökük olsa da muhteşem görünüyor. Çoğunun terk edilmiş olduğunu ya da en azından çok kapsamlı bir tadilatın eşiğinde olduğunu düşündüm. Dimitri yumuşak ve derin sesiyle açıkladı: "Dükler burada yaşıyor ve burası onların bölgesi. Çan kulesinden Widow's Rock'a kadar her yeri görebileceğinizi söylüyorlar."

"En iyi manzarayı Düklerin göreceğini düşündüm." Tristian dönüp bana alaycı bir bakış attı. "Onlar için tamamen kayıp."

Sanırım hepsi de yapmak üzere olduğum şey hakkında ne kadar gergin hissettiğimi biliyorlar, ancak bu konuda üzerime titremeyerek bana iyilik yapıyorlar. Noel günü güzel bir kafa dağıtmaydı. Ertesi günün çoğunu jakuzide olanlar yüzünden gereksiz yere utanarak geçirmiş olsam da, en hafif tabiriyle eğlenceliydi.

Şu anda bile dikiz aynasında Killian'ın gözlerini görüyorum ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Suçu uyuşturucuya atmak kolay olurdu ve sanırım o geceki davranışlarımın bir kısmını kafamın iyi olmasına borçluydum. Ama bu sadece istediğim bir şeyi korkmadan, utanmadan ya da baskı altında kalmadan yaptığım kısımdı. İlk başta, geri dönüş olmayacağından endişelendim, sanki ertesi gece yatak odama girdiğimde hepsini yatakta beni beklerken, kaldığımız yerden devam etmeye hazır bulacakmışım gibi.

Noel ve Yeni Yıl arasındaki hafta yoğundu. Killian yeni silahımı denemem için beni poligona götürdü, nasıl kullanacağımı bildiğimden emin olmak için aşırı miktarda zaman harcadı. Bu fırsatı sadece fiziksel olarak bana yakınlaşmak için bir bahane olarak kullanıp kullanmadığını bilmek imkansızdı; ellerim kalçamda, yanağım yanağıma yakındı. Tristian güreş maçına hazırlanmak için beni spor salonuna sürükledi, bir antrenörle özel dersler de dahil. Beni yorduktan sonra eve dönerdik ve ağrıyan kaslarıma masaj yaparak beni rahatlamaya zorlardı. Dimitri'nin yatağı geceleri sıcak bir konfordu. Müzik dinler, esrar içer ve geç saatlere kadar uyurduk. İnşa ettiğim bariyerler hızla aşınıyor. Dokunuşlarına, öpücüklerine ve taleplerine karşı savunmasızdım. Savaşmaktan yorulmuştum, o yüzden savaşmadım. Ama şimdi başıma geleceklerle yüzleşmek zorundayım. Doğrusu, para kazanmak için ringe atlamakta rahatsız edici derecede tanıdık bir şeyler var. En azından bu sefer, para bende kalacak.

Kazandığımı varsayarsak.

Killian devam ediyor, "Dükler Batı Yakası'nı işgal ediyor. Kontlar, Kuzey Yakası'nda. Prensler, Doğu Yakası. Tüm bölgeler birbirini itiyor. Krallar ve dolayısıyla biz, her zaman bir tür saçma sapan çekişme içindeyiz." Killian kamyonu karanlık bir yola doğru çevirir. Her iki taraftaki binalar yüksek metal duvarlı endüstriyel yapılardır. "Dükler işlerini burada, depo bölgesinde yapıyorlar. Ve burası," kamyonu yavaşlatarak ön camı işaret ediyor, "onların spor salonu."

Pek bir şeye benzemiyor ama kapının üzerindeki tabelayı görüyorum; DUKES UP. Unutulmuş bir şenlik girişimiyle, Noel ışıkları kapının üzerine örtülmüş ve kapıya hüzünlü görünümlü, hava şartlarından yıpranmış bir çelenk asılmış. İnsanlar sokakta yürüyor, erkekler ve kızlar kapıdan içeri süzülüyor ve ben yine neden burada olduğumu hatırlıyorum, midemde başka bir sinir dalgasını ateşliyor. Dimitri elimi tutup ağzına götürüyor, parmak eklemlerimi öptüğünde dudak halkaları tenime karşı serinliyor.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin," diye güvence veriyor, karanlık gözleri benimkileri tutuyor. "Başka bir yol bulabiliriz. Bizim gibi insanlar her zaman bulur."

Başımı sallayarak, "Biliyorum." dedim.

Bizim gibi insanlar. Hiçbir şeye sahip olmamaya alışmış insanlar. Geçinip gidiyoruz çünkü başka seçeneğimiz yok. Diğerleri ellerini havaya kaldırabilir ama bizim gibi insanların böyle bir lüksü yok. Bir yolunu buluruz.

Ona söylemediğim şey, içimi burkan şeyin kavga olmadığı. Onları hayal kırıklığına uğratma ihtimali. Onları utandırmak. Tüm bu insanlara Lordların kendi başının çaresine bakamayan bir Leydi seçtiklerini göstermek. Bu kardeşlerin girdiği sidik yarışı umurumda değil, ama Lordlarım Kral olmak için bu aptal oyunu terk etmiş gibi görünseler bile, en iyi, en güçlü, en tepede olmak onlar için bir anlam ifade ediyor ve bu sadece egolarıyla ilgili değil. Onların dünyasında, kaybetmek sırtınızda bir hedef tahtasıdır ve birinin gelip hedefi on ikiden vurması için yalvarırsınız. Beğenin ya da beğenmeyin, artık ben de bunun bir parçasıyım. Yani ya bir itibarım ya da bir sorumluluğum var. Bir güç ya da zayıflık.

Ama sonuçta, buraya kardeşlik kavgası kredimizi kazanmak için gelmedim. Kontes'in kıçını tekmelemek ve bunu yaparken bir avuç dolusu para kazanmak için buradayım ve önemli olan da bu. "Ben iyiyim." Omuzlarımı geriye iterek kapıyı açtım, sesimi çelik gibi bir ton dolduruyordu. "Hadi yapalım şu işi."

Tristian zaten orada, koltuktan inmeme yardım etmek için elini uzatıyor. Elini tutup ona yaslanıyorum, kaldırıma atlıyorum ve çantamı alıp omzuna attığında bana küçük bir göz kırpıyor.

"Seni yakaladık."

Kampüste yaptıkları gibi beni kuşatıyorlar, ama bu sefer kendimi bir süs eşyası gibi değil de korudukları bir ödül gibi hissediyorum. Ben zaten kendimi kanıtladım. Çirkin Nick'i öldürdüm. Killian'ı kesin ölümden kurtardım. Daniel ile doğrudan pazarlık yaptım. Son üç yılımı psikopat bir sapıktan kaçarak geçirdim ve hâlâ ayaktayım.

Hayır, ben artık bir süs değilim. Ben de onlardan biriyim ve bu gece herkes bunu öğrenecek.

~

Spor salonunun içi daha fazla ışıkla donatıldı. Gösterişli ve gösterişli, duman burun deliklerimde yoğunlaşıyor ve gözlerimi yakıyor ve yüksek sesle müzik çalıyor

saçaklardan yankılanarak mağara gibi odada dolaşıyor. Ortadaki ringe bakıp da çukuru görmemek çok zor, ama deniyorum. Üzerindeki bir pankart bizi selamlıyor, "Onuncu Yıllık Vida Yılı Gecesi!" Dramatik yazının yanında, bir ayıya binmiş, göğüsleri bikini üstünden çıkarken başının üzerinde bir kupa sallayan alaycı bir kadın resmi var.

Saf sınıf.

Kalabalığın arasından geçmeye başladık ve ilk başta o kadar da kötü değildi. Herkes biralarını içmek ve ringi izlemekle o kadar meşgul ki içeri girdiğimizi fark etmiyorlar bile.

Onlar yapana kadar.

Kafalar teker teker dönüp bakıyor, erkekler dikkatlerini çekmek için yanlarındaki kişiyi dürtüyor, kızlar işaret edip fısıldaşıyor. Tristian kolunu gelişigüzel omzuma atıyor ve başıma şapırtılı bir öpücük konduracak kadar beni kendine çekiyor.

"Bu insanlar bir bok değil, tatlım."

Çukurun aksine, onların bakışlarından kaçmıyorum, bakışlarım onların üzerinden geçiyor. "Biliyorum."

Ama kayıtsızlık maskemi takmam zorlaşıyor. Killian bize yol gösteriyor, gürültülü kalabalığın arasından bir yol açıyor. İnsanlar onun cüssesinden ya da gözdağından korkup kaçışıyor. İkisinden de. İkisi de. Ama bu, biz geçerken fısıldanan dedikoduları engellemiyor. Katil'in babasını vurmasıyla ilgili yorumlar var. Hanımlarının gerçek bir fahişe olduğu hakkında. Kral ve bir Lord arasında çıkacağı kesin olan gerçek kavga hakkında.

Merkeze yaklaşırken bir pislik "Hey, Hanımefendi bize bir gösteri daha yapmak üzere!" diye seslendi.

"Tepki verme," diye fısıldıyor Tristian.

Ama adam orada durmuyor. "Bu sefer hepsini alacak mısın?
Üç yarak, bir amcık!"

Üçü dışında kimsenin donduğumu fark ettiğinden emin değilim. Tristian beni tekrar harekete geçirmeden önce ancak bir saniye sürüyor, ama bu yorum nefesimi kesiyor, Noel'de olanlar hakkında hala utangaç olan savunmasız tarafıma saplanıyor.

Arkamdaki çatışmayı duyduğumda, ayaklarım sert zeminde hızla ilerlerken, bunu bildiklerini anlıyorum. Dimitri'nin arkamda olduğunu ve kendi intikamını aldığını anlamak için omzumun üzerinden bakmama gerek yok ama yine de gözlerimi hızlıca kaydırıyorum. Adamın yüzüne indirdiği yumruğu yakalayacak kadar hızlı, kemiğe çarpan kemiğin etli sesi beni irkiltiyor.

En azından bıçağını sallamıyor.

Killian ön tarafa doğru ilerliyor, ringin kenarında duruyor ve sonra bana dönüyor, ifadesi o kadar vurdumduymaz ki insan bunun sıradan bir gün olduğunu düşünebilir.

Killian, ringin yanında kurulan masayı işaret ederek, "İmza atmanız gerekiyor," diyor.

Omzunun üzerinden bakıyorum ve normalde düz olan sahnenin büyük bir şişme havuzla değiştirildiğini görüyorum. İçinde yüzlerce kilo kırmızı ve yeşil jöle olmalı. İçine girme düşüncesi burnumu kırıştırıyor. Kiraz-kireç kokusu bulutu neredeyse gözle görülebiliyor.

"Hepimiz şanslıyız." Az önceki DKS elemanı -Simon, Pretty Nick'in kardeşi- masanın arkasında oturuyor, önünde metal bir kutu açılmış. Gözleri parmaklarının ustalıkla karıştırıp saydığı para yığınına sabitlenmiş, ama üvey kardeşimle konuşuyor. "Bu maç artık çok daha kolay. Beş kişi olunca parantez her zaman biraz boktan oluyor."

Tristian çenesini sallayarak onu izliyor. "Ne, biri mi bıraktı?" Sutton'ın burada olmayacağı ihtimali midemi bulandırıyor.

Ama buna gerek yok. "Evet." Simon nihayet başını paradan kaldırıp desteyi masaya vuruyor. "Üç saat önce Prenses tacını yüzükten çıkardı."

Tristian yüksek sesle, sert bir kahkaha atar. "Bok yok mu?" Anlayabilmem bir anımı alıyor. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda, ağzı sırıttığında anlıyorum. "Görünüşe göre bu gece her türlü bahsi kazanıyorum, tatlım."

Yine de soruyorum, "Hamile mi? *Şimdiden mi?"*

Simon omuz silkiyor ve kutuya koymadan önce kâğıda bir şeyler karalıyor. "İblis yumurtasının sağlığını riske atamam. Bu da demek oluyor ki önce Barones'le dövüşeceksin. Bu maçı kim kazanırsa, Düşes ve Kontes arasındaki maçı kim kazanırsa onunla karşılaşacak." Ringin sol tarafına, dört pozisyonumuzun yazılı olduğu dev bir kara tahtaya işaret ediyor.

Bunu beklemediğim için Killian'a sinirli bir bakış atıyorum. "Buraya Kontes'i yenmeye geldim," diyorum Simon'a, Tristian'ın kolunun omuzlarımdan düşmesine izin vererek. "Yani ikimizden biri kaybederse, ben de yenemez miyim diyorsun?"

Simon sandalyesinde arkasına yaslandı. "Müstakbel bir Dük'le konuşuyorsunuz leydim." Gözleri vücudumu öyle bir tarıyor ki Killian bir adım daha yaklaşıyor. "Birine altın yıldızlı bir kıç tekmeleme hediye etmek için adi, Kraliyet tarafından düzenlenmiş bir hayır etkinliğine ihtiyacımız yok. Ama, hey. Eğer istersen?" Bir kaşını kaldırır,

Yüzü taş kesilmişti. "O zaman benim tavsiyem kaybetmemeniz." Ben daha itiraz edemeden masanın üzerinden bir defteri kaydırıp ortasına bir kalem sıkıştırıyor. "Kurallar o kadar basit ki, bir kız bile halledebilir. İlk pes eden kaybeder. Silah yok, belden aşağı vurmak yok, gözler yasak. Bunun dışında, bunu engel tanımaz olarak düşünebilirsiniz. Eğer birkaç morluk ve biraz kan için kıymete bineceksiniz, o zaman kapı orada. Zamanımızı boşa harcamayın."

Killian sert bir sesle, "Dikkat et Sy," dedi.

Simon hiç istifini bozmadan kitabın yanındaki sayfayı işaret ediyor. "Turların her biri bir dakika sürecek, toplam üç tur. Lider kalabalığın onayıyla belirlenecek, bu yüzden kazanmak istiyorsanız bir gösteri yapsanız iyi edersiniz." Adam soğuk bir ifadeyle bana bakıyor. "Ama bu senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Dedim ki," Killian elini masaya vurdu, "*dikkat et.*"

"O büyük bir kız, değil mi?" Simon bakışlarımı tutuyor ve birkaç ay önce bakışlarımdaki sertlik karşısında donup kalabilirdim. Ama şimdi öyle değil. "Bazı nedenlerden dolayı, benim aptal kardeşim bunu kazanman için sana çok fazla sermaye koydu."

"O zaman yaptığımda bana bir meyve sepeti gönderebilir," diye cevap veriyorum, ona sakarin bir sırıtış atarak. Bu insanlar engerek olabilir ama benim de kendime göre dişlerim var.

Simon başını sallayarak başka tarafa bakar. "Küçük bir kirli oyuna itirazımız yok hanımefendi, ama bunun ne olduğunu unutmayın: Bir hayır maçı. Göğüslerinizi bikininizin içinde tutmaya çalışın. Biz dövüşlere ev sahipliği yapıyoruz, pornolara değil."

Gözlerim seğiriyor ama Killian önüme geçince kolundan tutup onu geri çekiyorum. "Bunu, pespaye etkinlikleri için pespaye kostümleri seçen evin bir üyesinin söylemesi çok zengin."

O da bana acımasız bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Benim kararım değildi." Son bir ayrılık darbesi olarak ekliyor, "Oh, ve unutma. Dizlerinin üstünde kalmalısın. Ya da sırt üstü." Etrafına bakınıp diğer Kraliyet kadınlarını görüyor. "Muhtemelen biriniz için başka bir Salı günü."

Killian'ın içindeki öfkenin taşmasına saniyeler kaldığını hissediyorum ama onu masadan uzaklaştırıyorum, Tristian omzunun üzerinden Simon'a bakıyor.

Elini Killian'ın omzuna indirerek, "Boş ver o beyin saçmalığını," der. "Kadınlar konusunda nasıl olduğunu bilirsin."

Killian'ın boynundaki tendon şimdiden şişmeye başladı ve gözlerindeki o kaynayan karanlığı nerede olsa tanırım. Eğer dikkatli olmazsam

kaybetmek. "Kuyruk çekmekle ilgili sorunları olup olmadığı umurumda değil. Onunla bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğim."

Dimitri'nin yaklaşmasını, kırmızı eklemlerini incelerken yumruğunu esnetmesini izliyorum. "Bu gece başka bir kavgaya karışmayacaksın. Bizi dışarı atabilirler." Barones'i içeri alırken aynı sertlikle bakan Sy'a dönüp bakıyorum. "Muhtemelen iyi bir gösteri yapalım diye hepimizi kızdırmaya çalışıyordur."

Killian'ın burun delikleri alevlenir. "Dişlerini kaybedecek." Herkes Killian'la başa çıkmanın çok zor olduğunu düşünüyor, sanki her an patlamaya bir saniye uzaktaymış gibi. Bir bakıma haklılar da.

Ama onu benim tanıdığım gibi tanımıyorlar.

Göğsüne dokunuyorum ve ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek çenesinin gergin çizgisine yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Parayı alana kadar bekle, tamam mı?"

Bana bakıyor ve bu sihir gibi bir şey. Önce yavaşça nefes veriyor, eli kalçamı tutmak için dışarı çıkıyor. Sonra omuzlarını kaydırıyor ve boynundaki tendon kayboluyor. Gözleri ağzıma sabitlendiğinde, yüzünde görmekten nefret ettiğim gerginlik kaybolduğunda, onu uçurumun kenarından geri çektiğimi anlıyorum.

"Eğer biri seninle uğraşırsa, bize söyle. Ciddiyim, Story."

Elimi onun yanında gezdiriyorum. "Yapacağım, ağabey. Merak etme."

Ona 'abi' dediğimde bana attığı hafif, orantısız gülümseme karnımın alt kısmında bir ateş yakıyor. Bana böyle gülümsemeye devam ederse, geceleri kapımı kilitlemem gerekecek.

"Hadi," diyor başıyla üst katı işaret ederek. "Balkona çıkıp bir dakika izleyelim, sonra gidip üstünü değiştirebilirsin."

Biz yukarıdayken çocuklarla bir bira içiyorum, gözlerim aşağıdaki manzarayı izliyor. Kontes ringe giriyor, onu Düşes Bianca takip ediyor. İkisi de kalabalığa kocaman gülümsüyor, ama Bianca'nın daha çok eğlendiği belli, kaslarını özenle esnetiyor, iplere karşı onu izleyen ve tezahürat yapan Dük'lerine gösteriş yapıyor. Kontlar diğer tarafta, sessizce durmuş Konteslerinin salona el sallamasını izliyorlar.

Tristian arkamda duruyor, anlatırken kolunu göğsüme doluyor. "Kontes'in saçını nasıl açık bıraktığını görüyor musun? Bu istismar edilebilir."

Dimitri yanımdaki korkuluğa yaslanmış, kırmızı bir fincanı dudaklarına götürüyor. "Acemi hareketi. Kızlar kavga ettiklerinde her zaman her yerde olurlar.

Bu yüzden yapman gereken şey şu. Bir avuç saç tut ve
-"

"Çocuklar," diye bağırıyorum, her birine ters ters bakarak. "Ben bir yıl boyunca kız okuluna gittim. Kampüsün kaltağına karşı nasıl savaşılacağını biliyorum."

Dimitri ellerini kaldırır. "Affedersiniz, Lady Thrown Down. Sadece Kontes'in kirli dövüşeceğini söylüyordum, o yüzden hazırlıklı olun."

Bu, yarı yolda belirginleşiyor. İlk raunt tamamen jöle içinde abartılı yüz buruşturmalar ve kaygısız boğuşmalarla geçiyor. Bianca çoğu zaman kahkahalarla uluyor, Sutton onu yakalarken iri ve dişlek, kalabalığa hırlıyormuş gibi yapıyor.

Ama ikinci rauntta işler değişiyor. Bianca'nın Sutton'ı sağlam bir şekilde tuttuğundan mı yoksa Kontes'in sadece zamanını beklediğinden mi emin değilim ama aniden dirseği çıkıyor ve Bianca'yı burnundan sert bir şekilde yakalıyor. Bianca'nın elleri yüzüne doğru havalanıyor ve Sutton ona hamle yaparak Bianca'yı yüzüstü yatırıyor ve yüzünü jöleye çarpıyor. Bianca sert bir şekilde karşılık veriyor, kalabalığın havası eğlenceli tezahüratlardan sert bağırışlara dönüşüyor. Her şey bir anda zehirli bir hal alıyor ve Dükler ringin öbür ucunda sırıtarak onları izleyen Kontlara bağırırken yüzleri kıpkırmızı oluyor.

Gereksiz yere acımasız. Düşes ilk darbeden sonra asla toparlanamıyor, çenesinden kanlar akarken dudak büküyor ve yumruk üstüne yumruk yiyor. Birkaç darbe alıyor ama Kontes her birini savuşturuyor, ev madalyonunun taşıdığı engerek yılanı gibi saldırıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanır Dimitri. "Dükler peşlerinden gitmek üzere." Perez'in çömelmiş, Sutton'a bağırarak verdiği bir dizi emirle koçluk yaptığı Kontlara başıyla işaret ediyor.

"İndirin şu kaltağı!" diye bağırıyor, yüzü sanki ringdeki kendisiymiş gibi buruşmuş.

Ama Bianca avucunu jöleye vurmak için uzanmaya başlamıştı bile.

Düklerin hepsi ringe uçup Düşeslerini havuzdan çıkarırken Tristian tıslıyor. "Bunu iyi karşılamayacaklar."

Uzaklaşıp çantamı yerden aldım. Kardeşlik serpintisiyle ilgilenmiyorum. Görmem gerekeni gördüm. "Belki kazandığımda," diyorum Dimitri'nin elini tutarak, "Dükler bana da bir meyve sepeti gönderebilir."

Çocuklar biz gelmeden önce içlerinden birinin her zaman benimle birlikte olmasına karar verdiler. Boş soyunma odasına kadar bana eşlik etmesi için Dimitri'yi seçtim, çünkü

İhtiyacım olan şey bu. Onun sessiz karanlığı. Şeytani gözleri. Asla dışa vurmak zorunda olmadığı o gümbür gümbür, vahşi enerji.

Bikinimi açıyorum, onu ensemde karıncalanacak kadar yakın hissediyorum. "Beni korumana gerek yok," diyorum kıyafetlerimi etkin bir şekilde çıkararak. "Dışarıdaki herkes beni böyle görmeyecek değil ya."

"Hatırlatma bana," diye cevap veriyor, minik altları kalçalarımın üzerine çekerken gözleri üzerimde geziniyor. "Ben sadece bu sürtüklerin sana Tonya Harding gibi davranmamalarını sağlamak için buradayım."

Kaşımı kaldırıyorum. "Tonya Harding mi?"

"Biliyorsun..." Dili alt dudağını dürtmek için dışarı fırlıyor, gözleri çıplak göğsüme yapışmış. "Olimpiyatlardan önce rakibini saf dışı bıraktı ya da her neyse? Nancy Kerrigan." Sopa sallama hareketi yapıyor. "Haydut kocası bacağına boruyla vurdu."

Memelerimi üçgenlerin içine sokuyorum ve ipleri sıkıca bağlamaya çalışıyorum. Orada bir meme kayması olacağını biliyorum, ama bunu minimumda tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya kararlıyım, en azından Simon'a yapamayacağımı önerdiği için sopa atmak için değil. "Ve sen de birinin beni sabote etmek istediğini düşünüyorsun. Yardım amaçlı güreş maçından önce."

"Dışarıda nasıl olduğunu gördünüz. Ortada çok para var ama aynı zamanda Oyun puanları da söz konusu. Kraliyet kadınının kardeşliği kazanırsa çok puan alır." Arkamda yürüyor ve parmaklarını ensemde gezdiriyor. Tüylerim diken diken oluyor ve ipi elimden alıyor. "Bu pisliklerin sınırları yok. Ben sadece onları aşmadıklarından emin olmak için buradayım."

Dimitri çevik parmaklarını kullanarak kravatı boynumun arkasından geçiriyor. O ipi sıkarken göğüslerim kalkıyor ve onun sıcak nefesini hissediyorum. Parmaklarını omuzlarımdan aşağıya indirmeden önce mırıldanarak, "Bu kadar yeter," diyor. Kıyafetlerimi çantaya koymak için eğiliyor ama duraklıyor ve bir şişe bebek yağı çıkarıyor.

"Yağlanmam gerektiğini söylediler," diye açıklıyorum saçlarımı yüksek bir topuz haline getirerek. "Bilirsin, daha kaygan hale getirmek için."

Kirpiklerinin altından bana sinsi bir bakış atıp doğruldu. "Bu konuda yardımcı olabilirim," diyor ve şişenin kapağını açıp avucuna bol miktarda döküyor. Şişeyi bankın üzerine koyuyor ve ellerini birbirine sürtüyor. Arkamda durarak omuzlarımdan başlıyor, avuç içleri kaygan yağı cildime yayarken nazik davranıyor. Parmakları omuzlarımın üzerinden göğsüme doğru iniyor, göğüslerimin üst kısımlarında geziniyor, ta ki

üstümün altına kaydırıyor. Kalçaları arka tarafıma bastırıyor ama sertliği müstehcen bir şekilde ortada olmasına rağmen arzusuyla hareket etmiyor. Sadece vücudumu yağlamaya devam ediyor, elleri karnımdan aşağı kayıyor, göbeğimin altını ovuyor. Çömeliyor, elleri kalçalarımın etrafında kıvrılıyor. Dokunuşu sert ama telaşsız, bacaklarımın arasında neredeyse saygılı bir süzülüş, açıkta kalan tenimin her santimini kaplıyor.

Noel gecesi onun da aynı yerde olduğunu, beni Killian'ın kollarında titreten bir orgazma ulaştırırken başını kalçalarımın arasına koyduğunu hatırlayınca ürpertimi bastırıyorum.

Bitirdiğinde ayağa kalkıyor ve beni etrafında döndürüyor. Dimitri koyu renk gözleriyle bakışlarımı yakalıyor, parmak uçları belimde gezinirken beni izliyor ve gözlerindeki ağırlıkla midem bulanıyor.

Yutkunuyorum, beni göğsüme doğru çekmesine izin veriyorum. "Ne?"

Parmaklarını bikini altımın altına sokup kıç yanaklarımın arasındaki kıvrımda gezdirerek cevap veriyor. Alçak ve yakın bir sesle, "Bu şey gerçekten ne için iyi biliyor musun?" diye soruyor.

Ona göz kırpmaktan başka bir şey yapmadığımda, daha da yaklaşıyor, eli aşağıya iniyor ve bunun nereye gittiğini bilsem bile, protesto edecek gücü kendimde bulamıyorum.

Parmağının ucu büzülmüş deliğimi bulduğunda irkilmiyorum bile. Kalbim göğsümde vahşi bir ritim tutturuyor ama geri adım atmayarak gözlerini tutuyorum. Sadece birkaç gece önce o jakuzide olduğum kızı kanalize ederek cevap veriyorum, "Bilmiyorum. Bana gösterecek misin?"

Çenesi seğiriyor ve parmağı direnci aştığında, kaygan ve kolay, yanığın lezzetiyle çenemin gevşemesine neden oluyor. Ellerimi deri ceketinin içine kıvırıyorum, boğazımdan çıkan sesi zar zor fark ediyorum.

Dudaklarıma yavaş, alaycı bir öpücük konduruyor. "Hoşuna gitti mi bebeğim?" Çılgınca başımı sallıyorum, güreş maçını, harcı, Sutton'ı, içime batan parmağının sürükleyiciliği dışında her şeyi unutuyorum. Ağzımı yalıyor ve dili çok sıcak, kıçıma soktuğu parmak kadar kaygan. "Yakında," diye nefes alıyor, parmak eklemi içimde kıvrılıyor, "kendimi bu küçük dar deliğe gömeceğim ve daha fazlası için yalvarmanı dinleyeceğim." Çeneme kadar öpüyor, boğazım kulağımın altındaki boşluğa giriyor. "Günlerdir bunun hakkında tartışıyoruz. Kimin alması gerektiğini?" Sesi alçak, sıcak bir fısıltı. "Ben kazandım."

"Benim hakkımda böyle mi konuşuyorsunuz?" Merak ediyorum, nefesim kesiliyor. "Benim için kavga mı ediyorsunuz?"

"Her zaman senden bahsediyoruz. Sen bizim Leydimizsin." Boynumu öpmeye devam ediyor. "Genellikle samimi oluyor ama bazen, büyük meselelerde olduğu gibi, bekaretin ya da... bu," parmağını hafifçe kıvırarak içeriye daha fazla baskı uyguluyor, "kazananı ilan etmek için sisteme -puanlara- geri dönmek zorunda kalıyoruz."

"Lütfen." Ne istediğimi pek bilmiyorum ama istediğimi biliyorum. Her ne ise. Parmaklar. Karnımda sert ve istekli hissettiğim sik. Her şeyi alacağım. Herhangi birini alacağım. Hepsini.

Sadece bu düşünce bile nefesimi kesiyor, dizlerim titriyor.

Aniden geri çekiliyor, acı dolu iniltimi duyunca gözleri parlıyor. "Üzgünüm, bebeğim. Şimdi kazanma sırası sende. Eğer istersen tabii."

"Sen," diye soluyorum, kayganlaşmış kalçalarımı birbirine bastırarak, "*tam* bir pisliksin."

Sırıtarak kapıya doğru bir el uzatıyor. "Önden buyurun leydim."

~

Başımın arkasını ilk kavrayan TRISTIAN oluyor ve beni iplere doğru çekerek kısa ama daha az yakıcı olmayan bir öpücükle ağzımı alıyor. "İyi şanslar" demek için g e r i çekiliyor ve sıradaki Dimitri dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor.

"Gözün ödülde olsun, bebeğim." Kıçıma hafif bir tokat atmak için uzanmadan önce bana karanlık, şeytani bir sırıtma veriyor.

Killian öpücük yerine elimi tutuyor ve avucumun içine bir şey sıkıştırırken tuhaf bir avcı ifadesiyle etrafına bakınıyor. "Sakın kaybetme." Kafam karışmış bir halde elimi açtığımda yırtık pırtık, soluk bir kurdele buluyorum. Çaldığım ve daha sonra ona geri verdiğim çılgın, batıl inançlı oyun günü biblolarından biri olduğunu hemen anlıyorum. "İnan bana," diye avucumdan çekip alıyor, "bu bir öpücükten daha iyi." Kelepçesiz olan çıplak bileğime bağlarken kıpırdamadan duruyorum. "Bununla hiçbir oyunu kaybetmedim. Bir kere bile."

"Nedir bu?" Bileğimde çevirerek soruyorum. Belli ki bir kurdele ama bir anlamı olmalı.

Bana bakıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş. "Hatırlamıyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum ama daha fazla önemsemeden Delta Kappa Sigma'dan biri eşleştiğimi anons ediyor.

Atmosferin tırmanmasından mı yoksa herkesin bardak başına yedi dolar ödedikleri birayı içmek için zaman bulmuş olmasından mı emin değilim ama kalabalık bir önceki maçtan daha gürültülü görünüyor. Karşımdaki jölenin içinde diz çökmüş olan Barones'e bakıyorum ve ona sadece şunu teklif ediyorum: "Gücenmek yok." Bu bir yalan. Onlara karşı beslediğim tek duygu -Bianca hariç- sert duygular. Avluda üçünün de gözlerimin içine baktığı, benimle güldüğü ve bana sonunda sahip olduğum için çok heyecanlandığım arkadaşlarım gibi davrandıkları o günün anısını hatırlıyorum. Beni anlayan insanlar olduğu için ne kadar mutlu olduğumu hatırlıyorum. Anladıklarını sandığım insanlar.

İhanete uğramanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

Marigold'a karşı olan maç biraz bulanıktı. Aklımdan geçen tek şey, Sutton'ın kıçını tekmelemekle aramda durduğu bilgisi. Onun peşinden gitme şeklim sınırda mekanik. Bu vahşi bir içgüdü, tıpkı Dimitri ile soyunma odasındaki keskinlik gibi. Gösteriş yapmama gerek yok, öylece oluveriyor, onu sopa jelatinine çevirirken derisi ellerimin altında.

Arada sırada bir kelime geveliyor. "Siktir," ve "Kaltak," ve "Bırak beni, orospu!" ama onları zor duyuyorum. Onu indirmeye odaklanmıştım.

Sonunda, onu neyin pes ettirdiğini bile bilmiyorum. Belki de ön kolum nefes borusuna çarpıyor ya da dizim leğen kemiğini sıkıştırıyor. Muhtemelen, bunun için yaratılmamıştı. Kavga, mücadele, darbelerin acısı. Herkes buna uygun değil.

Her iki durumda da, avucu yere sertçe çarparak iniyor. Bildiğim bir sonraki şey, Killian'ın beni sürükleyerek götürdüğü. Havuzdan kabaca çıkarıldığım için kollarım ve bacaklarım çırpınırken her şeyin bittiğini bile fark edemiyorum.

"Kendine sakla," diyor, ona doğru tekrar hamle yapmaya çalıştığımda beni tutmak için mücadele ederken homurdanıyor. "Hadi, küçük kardeşim. Sen kazandın, onu aldın."

Beni diğerlerinin yanına sürüklüyor, jelatinin içinde kayarken beni tutuyor. Tristian elime bir su şişesi tutuşturuyor ve yüzümü silmeye başlıyor. Dimitri sadece gülüyor ve övünüyor, "Onunla birlikte yeri sildin! Bak," diye omzumun üzerinden işaret ediyor, "ağlıyor."

İlk maç sadece bir ısınmaydı ve kendime bir nebze bile izin vermedim. Sutton, Marigold'un yerine geçerken saçımı geriye atıp yeniden bağlıyorum. Havuzun karşısından ona bakarken, yüzündeki iğrenç sırıtış beni ateşliyor.

Yüzümde. Daha önce de adrenalin hissetmiştim; şeker bebek günlerimin yasadışı günlerinde, kaçış arabasını sürerken, Tristian'la o yangını çıkarırken. Ama bu farklı. Ham, tam bir intikam.

"İşte ağlatmak istediğim kaltak bu," diyorum çocuklara.

Dimitri su şişesini elimden alıyor ve yerine kehribar rengi bir şey koyuyor. "Al bebeğim. Bunu iç ve git onun lanet yüzünü mahvet."

İçki dudaklarıma değmeden önce Tristian'ın tartışmasını bekliyorum - muhtemelen dehidrasyonla ilgili bir saçmalık- ama tek kelime etmiyor. Killian önümde durup bikinimin üçgenlerini düzeltiyor ve alçak sesle, "Sutton birinci sınıfta okul içi softbol maçında sol dizini burktu. Ameliyat olması gerekiyordu ama o bunu önemsemedi."

Dimitri boş kadehi benden alarak, "Muhtemelen kafası da güzeldir," diyor. "Perez'e giden tek kızlar kötü alışkanlıkları olanlardır, anlıyor musun?"

Tristian ekliyor, "Daha önce gördüğüm kadarıyla, muhtemelen kokain."

Onlara uzun uzun baktım. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Gerçekten mi?" Gözlerini kısan Killian parmaklarını çenemde oluşmaya başladığını hissettiğim bir çürüğün üzerinde gezdiriyor. "Baba."

"Evet." Dimitri parmaklarını omuzlarıma bastırıyor, sanki gevşememi sağlamaya çalışıyor. Gevşemiyorum. "Daniel'ın bize öğrettiği ilk şey bir düşmanın zayıf noktalarını nasıl değerlendireceğimizdi."

Tristian "Herhangi bir zayıflık," diye belirtiyor. "Kraliyet kadınları her zaman zayıf noktamız olmuştur. Hepimiz için. Bu yüzden en başta sizi kaçırdılar."

Rath'ın sesi alçalıyor, elleri kollarımda geziniyor. "Ve Daniel'ın seni neden çukura koyduğunu."

Ama en büyük bombayı patlatan Killian oldu. "Kraliyet kadınlarının var olma sebebi bu, Story. Herkes Kralların bize Leydileri, Düşesleri ve Prensesleri bir ayrıcalık olarak verdiğini düşünüyor. Sizin sadece oynanacak oyuncaklar olduğunuzu düşünüyorlar çünkü biz bunu eğlenceli bulacak kadar hak sahibiyiz. Ama gerçeği bilmek istiyorsanız?" Bana uzun ve yoğun bir bakış fırlattı. "Üç azgın herifi güzel bir kuyruk parçası olan bir eve koyun ve... bağlılıkları büyür." Ağzı geriliyor ama başka tarafa bakmıyor. "Sen bizim zayıf noktamız olmak için buradasın, küçük kardeşim. Ve işe yaradı."

Üçünün arasına bakıyorum, tüm bu kaosun ortasında bu itirafı sindirmeye çalışıyorum. Bu asla bizimle ilgili değildi - kadınlar, ev kızları, *kuyruk*. Tabii ki her zaman Forsyth'in varisleriyle ilgiliydi. Her zaman

onlara kaybedecek bir şey vermekle ilgili. Yumuşak, savunmasız bir bel altı. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok uyuyor.

Bikini askımı düzeltip omuzlarımı kıvırıyorum, damarlarımda alkol dolaşıyor olabilir ama başka bir şey de var. Öfke olarak adlandırılamayacak kadar karmaşık ama bir o kadar da yakıcı. "Resmin tamamını görmüyorsun, ağabey. Aşk sana sadece kaybedecek bir şey vermez. Seni güçlendirir çünkü sana uğruna savaşacak bir şey verir. Aptal bir oyundan daha değerli bir şey. Daha korkunç bir şey düşünebiliyor musun?" Zil çalıyor, spor salonunun gürültüsünü kesiyor ve ben sırıtarak ringe dönüp bakıyorum. "Bu düşünceni unutma. Gidip bu kaltağın bütün yılını mahvetmeliyim."

Onları arkamda bırakıyorum, boş yüzlü ve farklı derecelerde sersemlemiş bir halde. Havuza tırmanmak için ayağımı kaldırdığımda Tristian'ın sesini duyuyorum.

"Hay sikeyim. O haklı, değil mi?"

Kalabalığın bağırışlarından başka bir şey duymuyorum ama duysam bile Sutton'ın karşımdaki soğuk jelatine adım atmasından başka bir şeye konsantre olamıyorum. Yerimizi almamızla kalabalığın enerjisi daha da artıyor. Herkes burada ve sadece Kraliyet ailesi değil. Lordlarımın hemen arkasında, LDZ'nin kardeşlik grubunun tamamı duruyor, biralarını havaya kaldırmış, yüksek sesle alkışlayarak beni destekliyorlar. Doğrusu, eskiden hepsinden nefret ederdim. O gece beni bodrumda gördükleri için. Eğlenceliymiş gibi davrandıkları için. Bunu durdurmak için bir şey yapmadıkları için. Tüm bu çarpık sistemin bir parçası oldukları ve kendi yerleri için yarıştıkları için.

Şimdi, utanç verici bir şekilde onların tezahüratlarının omurgama çelik gibi saplandığını görüyorum, çünkü bu kırk adam onlara söylesem ayaklarıma kapanırlar.

Bir gün olabilir.

Ama Kontların Kappa Omega'ları da burada ve öne doğru ilerleyen Düklerin Delta'ları öfkeli ve sert görünüyor. Bu dövüşte para olduğunu biliyorum -büyük para- ve herkes pay istiyor. Siktir et onları. O para ve unvan benim.

Hoparlörlerden bir adamın sesi yükseliyor ve metal tavanda yankılanıyor. "Son etkinliğin zamanı geldi! Fırlat Tacı'nı kim kazanacak ve Yeni Yıl Kraliçemiz olacak? İşbirlikçi Kontes mi yoksa Üçkağıtçı Leydi mi? Leydi kendi başının çaresine bakabilir ama Kontes'in ısırdığını hepimiz biliyoruz!

Sutton ve ben pürüzsüz jelatinin içinden süzülerek birbirimize doğru ilerlerken kalabalığın gürültüsü artıyor.

"Tatlı küçük masum Öykü," diye mırıldandı Sutton, aramızda birkaç metre mesafe varken, "Sanırım Lordların seni genelevden çıkarıp oyun oynamana izin verdi?"

Dimitri'nin dediği gibi, gözleri büyümüş, genişlemiş ve kenarları kan çanağına dönmüş. Aşağı bakıyorum, sağ bacağını tercih ettiğini fark ediyorum. "En azından günü atlatmak için uyuşturulmam gerekmiyor. O üç pislikle yaşadığın için seni suçlayamam."

"Ben mi?" İki dizinin üzerine çökerek eğiliyor, ben de aynısını yapıyorum. Gözleri göğüslerime kayıyor. "Kontlarım beni şişman bir hindi gibi doğramadı. Acaba bu gece sana yeni mektuplar verecekler mi? Aklıma beş tane geliyor." Dudakları hırıltılı bir sırıtışla kıvrıldı. "L-O-S-E-R." Gülerek göğüs dekolteme işaret ediyor. "Sanırım bunu zaten sahip olduğun 'R'ye ekleyebilirler. Mezun olduğunda bir bulmaca olabilirsin."

Bu sataşma beni çok etkiledi, çünkü bu harfleri hak etmek için ne yaptığımı bilmiyor, tıpkı çocukların benim tarafımdan açılmış yaraları olduğunu bildiği gibi. Zil çalar çalmaz ileri atıldım ve tüm gücümü kullanarak ona çarptım. Homurdanarak yere düşüyoruz ve tırnakları acı içinde omuzlarıma batıyor. Dişlerimi göstererek onunla boğuşuyorum, etrafta yuvarlanıyorum, hâkimiyet için savaşıyorum. Üstüne çıkmak gülünecek kadar kısa sürüyor ama bu kolunu serbest bırakmak anlamına geliyor. Bunu yaptığımda, saldırıyor ve parmaklarını göğüs ucuma sıkıştırıp sertçe çimdikliyor.

Onun kirli dövüşeceği konusunda beni uyarmışlardı.

"Owwww! Orospu çocuğu!" Bağırıyorum, ama elini uzaklaştıramayınca, siktir et diyorum ve göğsüne sert bir tokat atıyorum. Bağırıyor, içgüdüsel olarak beni bırakıyor ve göğsünü savunmaya alıyor. Kalabalık kesinlikle kendini kaybetti. Evet, iki kadının birbirini tokatlayarak zafere ulaşmasından daha iyi bir şey olamaz. "Seni lanet olası amcık."

Pençe parmaklarını tekrar uzatıyor ama bu sefer ben hazırım. Bileğini sıkı, morartıcı bir şekilde kavrıyorum ve kurtulmak için mücadele ettiğinde, diğerini tutup parmaklarımı bir mengene gibi sıkıyorum. Onları başının yanına sıkıştırıyorum ve sonra ayağımın topuğunu dizine saplıyorum.

Acıdan yüzünün buruştuğunu saklamaya çalışıyor ama ben görüyorum.

Yüzümü onunkine yaklaştırıp hırlıyorum: "Perez'in beni almasına izin vermeyi planladığın gibi, Lordlarımın da seni kirletmesine izin vermeliydim. Onun kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Üçünün birden senin kötü tarafında olması gibisi yok. Bir hafta yürüyemezsin." Elini şakağına götürdüm ve başını

yan. "Ama senin o iğrenç, hastalıklı, delik deşik olmuş amına yaklaşmalarına izin vermem mümkün değil. O yüzden bu işi burada bitirmek zorundayım."

Benden kurtulmaya çalışıyor, ama daha önce tutulduğum yerde küçük bir şey var. Ayaklarımla, dirseklerimle, ağırlığımla tutunamamanın ne kadar sinir bozucu ve nafile olduğunu biliyorum.

Dizindeki baskıyı artırıyorum ve acı dolu bir çığlıkla çenesini açarak bağırıyor. Bir avuç jöle almak için elini bırakıyorum ve sonra ağzına tıkıyorum, o çırpındıkça ben de sarsılıyorum. Bir zamanlar böyle bir şeye karşı temkinli olurdum. Ya boğulursa? Ya çok ileri giderse? Ben bir katil miyim?

Bunun cevabını şimdi biliyorum.

Gerekirse.

Boştaki eliyle saldırırken jelatini öksürerek kusuyor ama ben durmuyorum, ağzına, burnuna ve gözlerine daha fazla tıkıştırıyorum. Eli körü körüne saldırıyor, ağzıma sertçe çarpıyor, ama acıtmasına rağmen acımasızca devam ediyorum, ta ki bir balık gibi çırpınana kadar. "Gözlerimi bağladılar ve ağzımı tıkadılar," diye homurdanarak yüzüne bir avuç daha indiriyorum. Uzaktan kan tadı aldığımı fark ediyorum. "Nasıl beğendin mi, *Amcık?* Nasıl bir his?"

Üzücü olan şu ki, anlıyorum. Kralların kadınları neden kraliyet ailesine kattığını anlıyorum. Bunun gibi şımarık küçük pisliklere sevecekleri ve koruyacakları bir şey vermek iyi bir fikir bile olabilirdi. Onlara ego ve güçten daha önemli bir şey olduğunu öğretmek. Ancak Sutton ve Perez gibi insanlar bunu sapkınlıktan başka bir şey olamayacak kadar bozdular. Kraliyet kadınları bu sürtüklerden daha güçlü olmalı. Birbirimize bakıp bir müttefik görmeliyiz. Değerli bir şey oluşturmalıyız, çünkü buradaki hiç kimse bunun nasıl bir şey olduğunu anlayamaz. Bizim anladığımız gibi değil. Bunun yerine, bu sadece başka bir oyun.

Tanrım, oyunlardan bıktım usandım.

Kimsenin beni çekmesine gerek yok. Dizlerimin üzerine çöküp dizimi karnına gömüyorum ve tükürmek için yeterince doğrulamayan kızın hava almak için çırpınışını nefes nefese izliyorum.

"Bir! İki! Üç!" diye bağırıyor kalabalık. Düklerin Delta Kappa'ları ringin karşısında, her saniye zemine vuruyor. "Dört! Beş! Altı!" LDZ, Lordlarımın arkasında ve hepsi yumruklarını havaya kaldırıyor. "Yedi! Sekiz! Dokuz!"

"Ayağa kalk!" Perez ringin öbür ucundan bağırıyor, yüzü alaycı bir ifadeyle parçalanmış. "Bu pisliğin seni yere sermesine izin mi vereceksin?!"

Kalabalık gür bir "On!" sesiyle çaldığında zil çalıyor ve ardından herkes zıplayıp çığlık atıyor ve işte acı gerçek.

Boğazından jöleyi çıkarırken ona bakıyorum ve çoğunlukla ona acıyorum. Kontları ona ceza olarak ne yapacaklarsa. Onların büyüsüne kapılan bir sonraki üzgün Kraliyet kızı için. Hepsine acıyorum çünkü Kontlar onu orada bırakıp gittiklerinde haklı olduğumu biliyorum. Aşk seni daha güçlü yapar.

Ve bunu hissetmedikleri için zayıf olanlar da onlar.

19

TRISTIAN

HİKÂYE Rath'la birlikte kamyonun arka koltuğunda oturuyor, vücudundan arta kalan parıltılar geçen ışıklarda parıldıyor. Kraliçenin tacı kafasında yamuk duruyor ve kız *parlıyor*. "Bunu kazandığıma inanamıyorum," diye onuncu kez haykırıyor ve parayı bir yelpaze gibi yayıyor. "Aman Tanrım, çocuklar. Bu elli bin dolar! Şuna bir bakın!"

Üçüncü kez nazikçe, "Bu elli bin değil, tatlım," diyorum.

Killian üçüncü kez, "*Belki* iki bin dolar," diye kabul eder.

Rath üçüncü kez omuzlarını silkiyor. "Parası olmayan biri için ikisi de aynı şey olabilir."

Elindeki para sadece katılım için aldığı resmi pay. Çoğunlukla ticari satışlar. İnsanlar FU Screw Year's Eve tişörtlerini, katılma planları olmasa bile bir hafta öncesinden sipariş ediyorlar. İyi bir kelime oyununun pazarlama gücünü asla küçümsemeyin. Ama geri kalanı için çek cebimde duruyor - onu korumak zorundayım - ve olması gerektiği gibi ışıldıyor, galibiyetten çok gurur duyuyor. Daha önce hiç kazanmış mı diye merak ediyorum. Büyük bir galibiyet. Kalabalığın sizi alkışladığı ve takımınızın arkanızı kolladığı önemli bir galibiyet. Çünkü bu öyle bir şeydi.

O her zaman bizim Leydi'mizdi, ama bu gece ilk kez onu gerçekten kullandı, ona sahip oldu, onu kullandı ve lanet olsun, ona çok yakışıyordu. Onu sahnede görmek, tüm LDZ'nin Killer gibi etrafında toplanması

onu omuzlarına alması hala hafızamda yer ediyor. Gurur duyan tek kişi o değil. Kızımız Amcık'ın kıçını tekmeledi ve bunu izlemek muhteşemdi.

"Harikaydın," diyorum ön koltuktan onlara dönerek. Rath'ın partiden arakladığı şampanya şişelerinden birinden bir yudum a l ı p ona geri veriyorum. "Bir an için boğazına jöle tıkıştırmaya devam edersen birinin o kaltağa kalp masajı yapmak zorunda kalacağını düşündüm." "Bunu düşündüm," diyor ve şişeden bir yudum alıyor. Ağzının köşesinden dışarı sızan özensiz bir yudum, Noel akşamının anısını canlandırıyor. Bu gece harikaydı, göğüsleri ve kıçı zar zor örtülmüş, ele geçirilmiş bir kız gibi yuvarlanıyordu. Lanet olsun, ele geçirilmiş bir *kadın gibi.* "Ama sonra bu gecenin hayırseverlikle ilgili olduğunu hatırladım, orospuları öldürmekle değil."

Bana dişlek bir sırıtış attı. "En önemli hayırseverlik benimki." "İşte bizim kızımız." Rath bir kolunu onun beline dolayarak

Yakın. Spor salonunun soyunma odasında duş almasına rağmen, vişneli jölenin yoğun kokusu hâlâ üzerine sinmiş, kamyonetin kabinini dolduruyor. Rath dilini kızın boynundan aşağıya doğru sürüklüyor ve sanki tadına bakıyormuş gibi köprücük kemiğini ısırıyor. Kısık bir sesle, "Tatlı kiraz..." diye mırıldanıyor.

Ona bakıyor ve ağzını kendi ağzıyla kapatmadan saniyeler önce ne olacağını biliyorum. Şimdiye kadar arka koltukta yaptıkları şakaları izlemeye alışmıştım, ama genellikle Rath yönlendiriyor, iç uyluklarının derisiyle flört ediyor ya da onu sessiz, ıslak sesler çıkaran öpüşme seanslarına ikna ediyordu. Bu kez, dilini Rath'ın delikli dudaklarının arasına sokmak için öne atılarak saldırgan taraf oluyor.

"Senin de tadın güzel," diye mırıldanıyor, elini adamın solmuş siyah gömleğinin altına sokuyor. "Tadın güzel, kokun güzel, *görünüşün güzel...*"

Kahretsin, gerçekten çok heyecanlanmış olmalı, galibiyetten dolayı yanıyor. Onu daha önce hiç böyle gördüğümden emin değilim -asla- ve Rath'ın kucağına tırmandığında, sanırım ikimizin de beyni paramparça oluyor. Omzunun üzerinden şaşkın bir bakış atıyoruz ama Rath'ın dikkati kısa sürüyor ve boynundaki ağzı tarafından çalınıyor.

"Daha toplamam gereken ödüller var" diyerek ona doğru sallanıyor.

"Evet, öyle." Rath'ın gözleri ağzına mıknatıs gibi yapışmış. "İzlemelerine izin verecek misin?"

Alt dudağını ısırıyor, tam piercinglerin arasından. "Sadece izleyecek misin?" Bu ödülün ne olduğunu bilmiyorum ama dikkatimi çektiğini farz et.

Çevremde, Killian'ın dikiz aynasından baktığını ve komik bir şekilde iki adım attığını görüyorum. "Hey," diye bağırıyor, kafasını çevirerek. "Arka koltuğumda orgazm olmak yok. Döşemeleri temizlemek çok zordur."

Rath hoş bir ses çıkarıyor ve aşağı uzanarak kızın kıçından iki büyük avuç alıp onu kendine doğru çekiyor. Kalçalarının yuvarlanışı çok kasıtlı. Ritmik. Dalgalanıyor. Tanrım, böyle hareket edebildiğini bile bilmiyordum. Ona sürtünme şekli saf seks ve bunun iyi hissettirmesi gerektiğini biliyorum, ama bunun bir parçası var... sanki bir gösteri yapıyormuş gibi *hissediyorum.*

Rath yayılıyor, bacaklarını açıyor, böylece kalçalarının hareketine ayak uydurabiliyor. Kıçı bana dönük ve gömleği yukarı kalkarak sırtının alt kısmındaki pürüzsüz teni ortaya çıkarıyor. Tangasının üst kısmı pantolonundan dışarı çıkıyor ve sadece. Sanki. Beni rahat bırak. Ben sadece bir erkeğim.

Parmak ucumu o leziz omurga çizgisinde gezdirmek için uzanıyorum ve kıçına sürtünene kadar tangayı çekiştiriyorum. Tepki olarak sırtını dikleştiriyor ve bu da göğüslerini Rath'ın yüzüne doğru itiyor. Rath hemen tepki veriyor, onları avuçlarının içine alıyor ve başparmaklarını meme uçlarının üzerinde gezdiriyor.

Aletim pantolonumun içinde zonkluyor ve diyorum ki, "İşte bu, tatlım. Büyük kazandın. Biraz kutla."

"Bunu kutlamalıyız," diyor ve şampanyadan büyük bir yudum almak için *bariz sikişmesine* ara veriyor. Şişeyi Rath'ın dudaklarına doğru eğiyor ve alkol ağzından akarak dışarı dökülüyor. "Bugün yeni yıl arifesi. Elimde Throw Down Crown ve 50 G var. Şampanyamız var." Belinden bir banknot çıkarır ve Rath'ın yüzüne doğru sallar. "Sikini görmeme izin verirsen bunu sana veririm."

Killian bir kahkaha attı. "Paranı sakla, küçük kardeşim. Sana sikini bedavaya verecek."

"Doğru," diye kabul ediyor Rath, ona sırıtarak. "Benim aletim kâr amacı gütmez, bebeğim. Bana sadece UNISEF de."

Boynuna doğru boğuk bir kahkaha atıyor ve sonra tekrar öpüşüyorlar. Çabucak ağırlaşıyor. Rath'ın elleri her yerde; gömleğini sıyırıyor, boynuna dolanıyor, saçlarına dolanıyor, kalçalarını okşuyor. Sanki onu tam burada, bu şekilde sikecekmiş gibi görünüyor, çünkü kısa süre sonra birbirlerinin sineklerini koparıyorlar, kolları kıvranan vücutlarının arasına sıkışıyor.

Düşünmeden, kendi kotumun düğmesini açmak için uzandım.

Ve sonra kamyon sert ve ani bir şekilde durur.

Hepimiz daha sinirlenemeden Killian derin ve gergin bir sesle, "Hadi içeri girelim," diyor. O da onları izliyordu. Yüzünü buruşturmasından anladığım kadarıyla koltuğundan kayıyor ve kendini ayarlamak için uzanıyor. Henüz bilmiyor ama Noel'de onunla olanlardan sonra, bunun tekrar olması hakkında konuştuk. Çok güzeldi ama aynı zamanda *beklenmedik bir şey olduğu için* biraz dağınıktı. Bir daha böyle bir şeye hazırlıksız yakalanmayacağız. Bir dahaki sefere herkes rolünü bilecek. Eminim hepimiz bunu düşünerek mastürbasyon yapmışızdır. Story'nin böyle ateşli ve ihtiyaçtan kıvranması nadiren olur. Bundan faydalanmak gerek. Şimdi.

"Bebeğim, bebeğim," diyor Rath onun ağzına karşı, "eve geldik." Ben dışarı atlarken o da kapıya uzanıyor ve Killian'ın kapıyı açmasını izlemek için kamyonun etrafında koşuyor. İkisi de şimdiden terden parlıyor ve kalçalarıyla her ne yapıyorsa işe yarıyor olmalı, çünkü sanki burada olduğumuzun farkında bile değil. Onu öpmeye ve kucağında sallanmaya devam ediyor ve ağızlarını ayırmak için arkasını dönmesi gerekiyor.

Rath, Killian'a sırıtarak çaresiz bir bakış atar.

Killian içeri uzanarak, bir kolunu beline dolayarak ve onu geri çekerek cevap veriyor. "Bir saniye," diyor kızın ağlamaklı haykırışına ve iyi ki bütün geceyi onu insanlardan uzaklaştırmakla geçirmiş, çünkü onu omzunun üzerinden atışı hızlı ve etkili.

"Hey!" diye bağırıyor, yüz ifadesi öfkeye dönüşürken tekme atıyor. "Meşguldüm."

"Evde meşgul olabilirsin," diyor Killian, kolunu onun sallanan bacaklarına sıkıştırarak.

Rath kamyondan iniyor, kot pantolonunu düzeltiyor ve sertleşmesini kontrol altına almaya çalışıyor. Neyse ki geç bir saat ve tatil olduğu için etrafta üçümüzün de kasıklarının şiştiğini görecek kimse yok.

"İndirin beni!" diye bağırıyor ve bir köpeğin havlamasına neden oluyor. "Yürüyebilirim!"

Etrafta kimsenin olmaması da bir artı. Bunun neye benzediğini düşünmek bile istemiyorum.

"Tanrım, kız çok heyecanlı," diyor Rath, gözleri sokağı tararken biraz sarsılmış görünüyor.

"Biraz yardım," diyor Killian, kapıdan içeri girmeye çabalayarak. Öykü hâlâ ona karşı koyuyor, tekmeliyor ve kollarında kıvranıyor. Hiçbir yere gitmiyor, Killian bir öküz kadar güçlü, ama kurduğum yeni kilit sistemi telefonlarımızı tarıyor ve biraz telaşlı olabiliyor. Hiç vakit kaybetmeden telefonumu çıkarıp kodu giriyorum. Bir anlık bir dikkat dağınıklığı oluyor, çünkü Killian dayaktan bıkıyor ve bildiği tek yolla icabına bakmaya karar veriyor.

Adam uzanır ve parmaklarını kadının şortunun kasıklarının altına sokar.

Öykü donakalır, verandanın sessizliğinde nefes alışları gürültülüdür ve Rath ile

İkimiz de Killer'ın parmaklarının kumaşın altından kayışını izliyoruz. "Oh," diye inliyor, kıvranıyor.

Rath, "O... mu?" diye sorar ve Killer'ın çenesi gerilir.

"Sırılsıklam olmuş," diyor kapıyı tekmeleyerek. "Hadi, aç şunu."

Kapının kilidi açılır açılmaz, Rath kapıyı sonuna kadar açarak Killer'ın onu eşikten geçirmesine izin veriyor. Kız homurdanıyor ve sızlanıyor, ama ağabeyi muhtemelen iki parmağını amına gömdüğü için artık çok daha az hırslı.

Sanırım hepimiz onun bir yatakta yatmasını tercih ederdik, ama merdivenler, tırmanmanın ne kadar ulaşılmaz göründüğü için bir triatlonun üçüncü bölümü de olabilirdi. Killian bunun yerine bizi çalışma odasına götürüyor ve onu tören yapmadan kanepeye bırakıyor. Küçük, acı dolu bir sesle sıçrıyor ama yumrukları Killian'ın gömleğini sıkıyor ve onu da kendisiyle birlikte aşağı çekiyor.

"Sen lanet olası bir pisliksin, bunu biliyor musun?" diyor, gözleri kısılmış, yanakları kızarmış.

Adam ters ters bakarak onu yere yapıştırıyor. "Hiç dinlemiyorsun ki."

"Asla kibarca sormuyorsun!" Kız çırpınıyor ama adam bileğini yakalıyor ve onu boyun eğmeye zorladığında gözlerindeki heyecan parıltısını görebiliyorum.

"Kibar olmamı istemiyorsun!" diye homurdanıyor, o da bunu görüyor.

"Evet, kesinlikle azmışlar," diye iç geçiriyorum ve barın arkasındaki buzdolabından iki şişe daha şampanya alıyorum. Rath kanepeye en yakın sandalyede oturmuş ikisini izliyor. "Bu ikisi için ön sevişme bu."

Tam zamanında bakıp Story'nin elinin gevşediğini ve geri çekildiğini görüyorum. Killian vuruşu durdurup bileğini havadan kapıyor. Elini indiriyor.

Yüzünü onunkinin bir santim üstüne kadar. "Neden hep böyle amcıksın? Hiç normal bir kız gibi davranamaz mısın?"

"Normal mi?" Onun altında kıvranıyor, yanakları daha da kızarıyor. "İstediğin son şey normal, ağabey. İsteseydin burada üstümde olmazdın. Koluna dövme yaptırdığın o kızla birlikte olurdun."

Odayı gergin bir duraklama kaplar.

Rath ve ben birbirimize bakıyoruz ve belli ki o da benim gibi kızın hâlâ bilmemesine şaşırmış. Yarı yarıya ona kendim söylemeye kararlıyım. Bu kardeşlik kurallarımızın ihlali olabilir, ama onun derisine rastgele bir sürtük yazdırdığını düşünmesine izin vermek başka bir şeyin ihlali olmalı.

Katil benim yerime karar veriyor. Onu gergin çenesinin altından yakalıyor, parmak uçları yanaklarına batıyor ve hırlıyor, "Kolumda dövmesi olan kızla *birlikteyim.*" Gömleğinin altındaki kasların kıpırdaması kızın aldığı tek uyarı. Ağzını onunkine öyle hızlı çarpıyor ki, itirafı anlayıp anlamadığını bile söyleyemiyorum.

Karşı koyuyor ama zayıf kalıyor, kalçaları kanepeden kalkıp Killian'la buluşuyor. Killian sert bir ses çıkarıyor ve geri bastırıyor, kalçalarının beşiğine doğru yükseliyor. Uzun bir süre boyunca birbirlerine sürtünüyorlar ve ne Rath ne de ben onları durduruyoruz. Onları böyle izlemek çok güzel, sürekli itişip kakışıyorlar, çekiştirip kavrıyorlar.

Gözlerimi ayırmadan Rath'ın ayağını kendi ayağımla dürtüyorum. "Ödül neydi?"

Rath başını yana eğerek koyu renk kirpiklerinin arasından onları izliyor. "Anal."

Ağzımdaki şampanyayı tükürerek içiyorum. "Ciddi misin?"

Gizliden gizliye, buna kadar çalışma ihtimalini ürkütücü ve sinir bozucu buluyordum. Belli ki kıçıyla oynamamızdan hoşlanıyor, ama kızlar bu tür konularda her zaman sinir bozucu bir şekilde çekingen davranırlar. Onun farklı olacağını bilmeliydim.

Yine de bu seferki Rath'a gidiyor, adil bir şekilde.

Şu anda kanepemizde gerçekleşen ateşli kuru sevişmeyi kesmemin tek nedeni bu. "Haydi, Katil." Story'nin tırnaklarının boynunun derisine ne kadar gömülü olduğunu fark ederek omzuna hafifçe vuruyorum. "Onu soy kardeşim."

Killian talimat alma konusunda iyi -onu en son birlikte becerdiğimiz zamandan biliyorum- ama yine de vücutlarının arasına uzanıp şortunun düğmelerini açmaya başladığını görmek rahatlatıcı. Hızlıca hallediyor, itip kakıyor

kalçalarından çekerken tüm vücudu, külotu ve hepsi. Bu yüzden Killian olmalı. Rath işi uzatırdı ve şimdi zamanı değil.

Sonra tişörtüne uzanıyor, gövdesinden yukarı çekip başının üzerinden geçiriyor ama kulaklarından kurtulur kurtulmaz çoktan meme ucunu ağzına almak için eğilmiş, memesinin ağırlığını avucunun içinde toplayıp sertçe emmeye başlamıştı bile. Kadın inliyor, adamın içine doğru eğiliyor.

Sanırım ben böyle seviyorum. Adam tamamen giyinik bir şekilde onun üzerinde dolaşırken kadının teni çırılçıplak ve çıplak. Bahse girerim hissedebileceği bir sertlik var. Pantolonunun kotu yumuşak kalçalarına değiyor. Kapüşonunun dokusunu düz karnında.

Dudaklarımı yalayarak sikimi sıkmak için uzandım ve "Ters çevir. Altına gir."

Onu zahmetsizce kaldırıyor, Rath ve ben de takdirle izliyoruz. Killer'ın onu bir oyuncak bebek gibi oradan oraya savurmak gibi bir alışkanlığı var, ama kızarmış ve telaşlı görünerek, kazağını toplarken kaşlarının arasında beliren küçük bir çukurla onun üstüne yerleşmesiyle sona erdiğinde itiraz etmek zor.

"Çıkar!" diye bağırıyor, adam başının üzerinden çekiştirirken bile kumaşı pençeleyerek uzaklaştırıyor. Gözleri dövmeye gidiyor ve orada bir düzine kalp atışı boyunca oyalanıyor, onu incelerken göğsü kabarıyor. Bunun kendi yüzü olduğunu nasıl fark etmedi bilmiyorum. Koyu renk saçlar, hüzünlü gözler... Dövmenin altında onun adı dışında her şey var.

İşleri yoluna koymaya çalışıyorum. "Aletini çıkar."

Dudaklarını yalıyor, fermuarını parmaklarken bakışlarını onun üzerinde tutuyor ve dizlerinin üzerinde yukarı iterek aşağı itiyor. Killer'ın siki boxer'ının lastiğine takılıyor ve sonra hızlı bir çekişle serbest bıraktığında kalçasına sertçe çarpıyor.

"Sakin ol," diye çıkışıyor, taşaklarını korumak için aşağı uzanıyor. "Lanet olası sabırsız, deli gibi-" Sözleri, kız onu öpmek için eğildiğinde kesiliyor. Bu dişlerle dolu, sivri bir öpücük ve çıplak amcığı sikine sürtündüğü anda Killer'ın boğazındaki homurtu dağılıyor. Sanki oradaki tenin yumuşaklığını ezberliyormuş gibi kalçalarını avuçluyor ve kahretsin. Nasıl da görünüyorlar. Sadece bu görüntüyle bile boşalabilirim. Kızgınlıktan mest olmuşluğa o yavaş, gözle görülür geçiş. Mürekkepli ellerinin kadının kalçalarının hemen altında kıvrılışını. Aletine karşı sallanırken çıkardığı o sessiz, yumuşak ses.

Rath eğilip kamyondan getirdiği çantaya uzanıyor. "Tut şunu," diyor ve bana bir şey fırlatıyor.

Havadan kaptım ve bir şişe bebek yağı olduğunu fark ettim. Doğru. Hazırlık kötü performansı önler. İçime çekerek Rath'a fısıldıyorum, "Sence bunu kaldırabilir mi?" Ona anlamlı bir bakış attım. "İkiniz de mi?"

Tişörtünü kafasına geçiriyor, yaklaşırken gözleri kızın kıvranan bedenine takılıyor. "Sanırım öğreneceğiz." Avucunu kızın omurgasından aşağıya indirmekten başka bir şey yapmadan başlıyor ama bu, kızın kavis çizerek onu kovalaması için yeterli oluyor.

Pantolonunun fermuarını çoktan açmış, siki elinde, yavaşça kadının sırtında bir yol açıyor, bu yüzden başını çevirip ona odaklanması kolay oluyor. Rath'ın diğer eli sikinin üzerinde, uzun parmakları aşağı yukarı okşuyor, ucuyla oynuyor. Şu anda onun ağzına ihtiyacı yok.

Ama kadın başını ağzına götürmek için eğildiğinde, adam tam olarak hayır demiyor.

Kenar sapıklığı hakkında her şeyi biliyorum. Bu herif bütün gece bunu yapabilir, sırasını bekler, muhtemelen onu yarı yarıya öldürene kadar dayanır. Noel gecesi bir yana, Rath genellikle katılımcı değildir. Müzik çaldığında sadece o ve piyano, sikiştiğinde de aynı şey - sadece o ve Story boktan odasına kapanmış, kim bilir ne yapıyorlar.

Ama bu gece değil.

Eğer onu istiyorsa, paylaşmak zorunda.

20

RATH

Killer'ın kalçalarını okşayışını izliyorum ve anlıyorum.

Daha önce hiç bir kıza karşı kendimi şımartma ihtiyacı hissetmemiştim. Genelde em, sik, güle güle ve iyi şanslar derdim. Ama Story'nin böyle bir teni var. Kremsi ve ipeksi. Kendinize karşı hissetmek, ağzınızı dayamak ve iz bırakmak isteyeceğiniz türden bir ten. O kadar iyi ki, o sikimi dillerken ben hâlâ parmak uçlarımı omurgasının üzerinde gezdiriyorum. Kafa oyunu sağlam. Sadece içine girdiğimde bunu altımda hayal ediyorum. Omzundaki bir noktayı parmaklıyorum, kendi kendime düşünüyorum, *işte*.

Geldiğimde dişlerimi bu deri parçasına geçireceğim.

Saçının bir tutamını yanağından uzaklaştırma düşüncesinden vazgeçiyorum. "Önce kimin içine girmesini istersin? Beni mi yoksa Katil'i mi?"

Killer'ın sikine sürtünüyor, sikinin ucu kayganlığıyla parlıyor, ama sorum üzerine duraklıyor, şaşkın gözlerle bana bakıyor. "Ama düşündüm de... sen... şey, bilirsin işte..."

Çenesini kaldırıyorum. "Küçük güzel götünü sikeyim mi?" Killian kafasını kaldırdı. "*Ne* yapacaksın?"

"Merak etme, bebeğim." Yanaklarının kızarmasıyla ağzımın kenarı kıvrılıyor ve parmaklarımı sıcak teninde gezdirerek ona dokunmaktan kendimi alamıyorum. "Aşağıda ikimiz için de yer var, biliyorsun."

Yüz hatlarında anlayış beliriyor, ağzında tatlı bir 'o' harfi oluşuyor. "Ben-ben yapamam... bu değil..." Dudaklarını ıslatıyor, gözleri irileşiyor. "Ya çok fazlaysa?"

Omuz silkiyorum, sikimin başıyla dudaklarına dokunuyorum. "O zaman değiş tokuş yaparız."

Killian bana bakıyor ve alçak sesle, "Oh, sik beni," diyor.

Aletimi ağzına alırken -Killer'ın sikine doğru kayarken- gözleri arkamda soyunan Tristian'ın görüntüsünde gezinirken, bunu bir süre düşünüp taşınıyor. "Evet," diye karar veriyor sonunda. Neredeyse aynen spor salonuna geldiğimiz zamanki gibi. Omuzlarını geriye itiyor ve başını sallıyor, yüz hatları kararlılıkla sertleşiyor. "Ama önce sen, tamam mı?" diyor, gözleri bana parlayarak. "Ödülümü istiyorum."

Killian'ın başı kanepenin koluna doğru düşüyor, parmakları kalçalarına gömülüyor. "Eğer onun senin kıçını sikmesini izlemek zorundaysam, o zaman sen de bu işi sakinleştirmek zorunda kalacaksın." Kız kıpırdandığında çenesinin arkasındaki kaslar kıpırdıyor. "Tabii tam burada taşaklarımı patlatmamı istemiyorsan."

Öykü donakalıyor, ona bakarken dili dudaklarına doğru kayıyor. "Anlıyorum."

Tristian arkasındaki kanepeye diz çöküp elindeki bebek yağı şişesini tuttuğunda bile irkilmeyecek kadar seksi bir küçük asker. "Tek yapman gereken rahatlamak, tatlım. Biz her şeyi halledeceğiz."

Onun kalçalarını kaldırışını izlerken içimden geçen duygu kıskançlık değil ama yine de sahiplenici ve elektrikli. Hak iddia etme ve kendimi onun içine gömme ihtiyacı kanımı kaynatıyor. O onların -bizim- ve onu kendi hızımda yiyip bitirene kadar beklemeye istekli olsam da, Tristian'ı benim yerimde izlemek tam bir ıstırap. Onun ağzını ilk alan oydu. Katil onun kirazını alan ilk kişiydi. Bu *benim*.

"Sakin ol, Rath." Şişeyi devirmeden önce bana hızlıca bir bakış attı ve yağ akıntısını kızın çatlaklarından aşağı gönderdi. "Sadece ikinizin onu parçalamadığınızdan emin olmak istiyorum. Bunu doğru yapalım."

Dişlerimi sıkıyorum ama orada durup parmaklarını kıvrımlarından aşağı itip kayganlığı toplamasını izliyorum. Daha iyi görebilmek için eğilip kıçının yanağını avuçlamak için uzanıyorum, parmak ucunun ilk dokunuşunda titreşen tatlı, büzülmüş deliğini görebileceğim kadar geniş açıyorum. Daha önce onu parmakladığım için o deliğin ne kadar dar olduğunu biliyorum. Tristian içeri iterken aletimin tabanını sıkıyorum.

"Oh!" Story'nin nefesi neredeyse duyulamayacak kadar sessiz.

Killian duyuyor ama. "O içeride mi, küçük kardeşim?" Eli aralarında dolaşırken onun çenesini ısırmak için ayağa kalkıyor. Killian'ın parmakları Tristian'ınkini ararken, onun altından belirmesini izliyorum. Parmaklarını boğumuna kadar gömülü bulduğunda Killian inliyor. "*Siktir.*" Kızın soluk soluğa kalan ağzına ıslak, emici bir öpücük kondurmak için doğrulur. "Bir gün, o ben olacağım. Bu şişko aletle kıçını sikeceğim. Bu konuda ne düşünüyorsun?" Bunu, sikini tutup başını kızın yarığında aşağı yukarı gezdirerek noktalıyor.

Cevap vermek ister gibi görünüyor - ve kaşlarının çatılmasına bakılırsa, bunun sinsi ve keskin bir şey olacağını tahmin ediyorum - ama sonra Tristian ikinci parmağını içeri itiyor ve ağzından çıkan tek ses yüksek bir keen oluyor.

Tristian da benim gibi kızın kıçını izliyor; gözleri faltaşı gibi açılmış, ağzı bir karış açık, parmaklarının içine batışını seyrediyor. "O kadar sıkı ki, Rath. Üç saniye içinde patlayacaksın."

Yumruğumu omzuna indirdim. "Siktir git. Kimse taşaklarını benim gibi tutamaz." Eğilerek başının arkasından tutup kendime doğru yönlendiriyorum ve onu Killian'ın öpücüğünden koparıyorum. Sorunsuzca dilime yapışıyor, gerilirken çıkardığı sessiz homurtuları hissetmeme izin veriyor. Alnında hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir kırışıklık var ve bu bana "İyi misin bebeğim?" diye sormama neden oluyor. Daha önce birkaç kızı götten sikmiştim ve her zaman acıttığından şikayet edip bir an önce bitirmemi istemişlerdi. Bu benim tarzım değil. O göte saatlerce gömülmek istiyorum. Günlerce beni hatırlamasını istiyorum.

Ağzıma karşı başını sallıyor, kalçaları Tristian'a doğru geri itiliyor. "İstiyorum... Daha fazlasını kaldırabilirim. *Daha fazlasını.*"

Sanki biri az önce solar pleksusuma yumruk atmış gibi hissediyorum. "Kahrolası *A*," diye nefes alıyorum, bir şekilde bu kadar şanslı bir şeye rastlamayı başardığım için dehşete düşüyorum. Sadece kıçının doldurulmasına bu kadar hevesli olması da değil. Beni tanıyan, anlayan ve bununla birlikte gelen tüm saçmalıklarla başa çıkabilen güzel bir kız olması. Karşılık verebilen bir kaltak. Uykulu bir sabah iç çekişinden ve çıplak vücudunun yılan gibi kıvrılmasından başka bir şey yapmadan bir senfoniye ilham verebilen bir ilham perisi. Her zaman geri dönen bir kaçak. Bizim için dizlerinin üzerine çökerken bizimle yüzleşebilen bir kadın.

Gerçek bir kraliçe.

Onu sert ve derin öpüyorum, dilimin darbeleri arasında düşüncesiz, utanç verici saçmalıklar mırıldanıyorum. "Çok güzelsin", "Seni çok iyi becereceğim bebeğim" ve "Kanını akıtmak istiyorum" gibi saçmalıklar.

Sonuncusu en ince kısıtlamayla söyleniyor ve Tristian ile Killer'ın bunu duymasına katlanamıyorum çünkü kulağa geldiği gibi değil. Anlayamazlar.

Ama Story öyle.

"Evet," diye soluyor, parmakları saçlarımın arasından geçiyor. "Aynen öyle.
Lütfen."

Tristian küçük, onaylamayan bir ses çıkarıyor. İşte bu yüzden onu odamda beceriyorum. "Seni becermesini istiyorsun," diyor Tristian, kendi parmaklarının etrafındaki gerginliği hissetmek için geriye uzandığımda parmaklarıma yol açarak. "İstediğin bu, değil mi tatlım?"

Tristian'ınkinin yanına bir parmağımı soktuğumda gözleri benimkilerle buluşuyor. "Evet." "Bize tam olarak ne istediğini söyle," diyor Tristian usulca. "Sen,
ne de olsa Kraliçemiz."

Bakışlarım onunkilere yöneliyor ve onun da bunu hissettiğini anlıyorum. Story Austin bir Leydi'den çok daha fazlası. Şu anda burada olabilecek, hepimizi hayal edilebilecek her şekilde alabilecek tek bir kişi var, çünkü belki de onu biz yaptık, kendi çarpık fantezilerimize uyacak şekilde şekillendirdik, normal ve iyi biri için onu çok fazla becerdik. Ama o da bizi aynı şekilde şekillendirdi.

Dördümüz *birbirimizi* başkaları için kesinlikle *mahvettik.*

Kraliçe *kelimesini* duyunca gözleri parlıyor ve onun da bu unvanı en az bizim ona vermeyi sevdiğimiz kadar sevdiğini fark ediyorum. Bunu hak etmemiş değil. Bu pozisyon için her şeyini feda etti. "O geceyi hatırlıyor musun?" Dönüp omzunun üzerinden Tristian'a bakıyor, ateşli gözleri kollarımızı ve bileklerimizi takip ederek arkasında kayboluyor. "Odamdaki kamera. Senin için kendime dokunduğum zaman?"

Tristian'ın iki pompacı hakkında konuşacak çok yeri var. Patlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Tabii ki hatırlıyorum."

Başını sallayarak dudaklarını ıslatıyor. "Bana... kendimi parmaklamamamı söylemiştin. İçimde senden başka bir şey istememiştin. *Üçünüzün.*" Killian alçak sesle bir küfür savurarak onun dikkatini çekiyor. Bu yüzden konuştuğunda onun gözlerinin içine bakıyor, kalçaları parmaklarımızın üzerinde sallanıyor. "Ben de bunu istiyorum. İçimden başka bir yere gelmeni istemiyorum."

Üçümüz de donup kaldık ve diğerleri adına konuşamam ama ben kızın böyle pis bir istekte bulunmasının şokunu atlatıp içeriğini gerçekten çözümlemek için bir saniyemi ayırdım. Birkaç ay önce bu kız biz zevk alırken gözlerimizin içine bile bakamıyordu. Şimdi de döl çöplüğümüz olmayı mı istiyor?

Killer'ın göğsü alçak, acı dolu bir kahkahayla çöküyor. "İnan bana, bu isteyeceğin son şey."

"Bebeğim, eğer yaptığımız her yükü alsaydın, asla ara vermezdin," diye kabul ediyorum, parmağımı daha derine sokuyorum. "Gözbebeklerinden döl akardı."

Tristian'ın parmakları tekrar hareket eder. "Ne kadar mastürbasyon yaptığımızı cidden küçümsüyorsun. Ama, hey, hey," diye eklemekte gecikmiyor, benimle aynı şeyi hissediyor. Kıçının sıkılığını. Nasıl kapandığını. "Belki senin için saklamayı deneyebiliriz, hm?" Sırtına doğru eğilip omzuna bir öpücük konduruyor, boştaki eli boğazının narin sütununu sarıyor. "*Denemek,*" diye vurguluyor. "Bu da demek oluyor ki biraz daha..." Tristian bu cümleyi nasıl bitireceğini şaşırmış görünüyor.

Ama ben değilim. "Müsait."

Killian meme ucunu ağzına almak için yukarı doğru kalktı. "İstekli."

"Rath'ın dediği gibi." Tristian kahkahasını onun omzuna bastırıyor. "Asla rahat edemezsin."

Çenesi açılır ama gözleri kapanır. "Tamam." Killer ve

ben karanlık bir bakış paylaşıyoruz.

Tamam.

Tamam.

"Rath." Tristian arkasına yaslanıp başını eğerek parmaklarının serbest kalışını izliyor. "Sanırım senin için hazır."

Parmağım hâlâ boğum derinliğinde, bu yüzden birkaç deneme hamlesi yapıyorum. Bir yanım Tristian'ın bunu kendi başıma yapacağıma güvenmemesine sinirleniyor. Onu gevşetip sikim için kayganlaştırırken sabırlı, alaycı ve metodik olurdum. Yine de daha büyük bir parçam Tristian'ın daha dikkatli olacağını biliyor. Ne de olsa bu onun ilk seferiydi. Tristian'ın gösterdiği özeni hak ettiği kadar, Killer'ın kalçalarını oynatıp onu benim için pozisyona getirirken gözlerindeki şefkatli bakışı da hak ediyor. Birinin gözlerini dolduran o gergin kıvılcımı yatıştırmasını hak ediyor, bu yüzden Tristian uzanıp omuzlarına yavaşça masaj yapıyor.

"Bu iş sende, tatlım."

Birdenbire, bunu onunla yukarıda, tek başına yapma düşüncesi hiç de cazip gelmemeye başladı.

Tristian koltuktan kalkmadan önce onun omzuna son bir öpücük konduruyor. Onun yerini alıyorum ve bana fırlattığı yağ şişesini kabul ediyorum. "Sana ağırdan almanı söylememe gerek olmadığını biliyorum," diyor, sikimi güzelce kayganlaştırmamı izlerken. "Sadece yavaş ol."

Bana bir bakış atıyor ve ben ne söylemediğini anlıyorum.

Güzel olsun.

Hoşuna gitsin.

Bunu onun için mahvetme.

Geri kalanımız için bunu mahvetme.

"Evet," diye cevap veriyorum, şişeyi yerde bir yere fırlatarak. "Beni seks hakemi olarak kabul et, Tris."

Story sabırsızca kalçalarını oynatıyor ve bu açıdan sırtının alt kısmında boncuk boncuk birikmeye başlayan teri görebiliyorum. Manzaraya bakarken dişlerimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum: Story, Killer'ın kalçalarına binmiş, bacakları kanepenin minderine gömdüğüm dizimi alacak kadar geniş açılmış, sırtını eğerken omurgasının kıvrımı, her şeyi benim için sergiliyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, her bir kıç yanağını tutup onu iyice açıyorum. Aletim tam kıvrımın içine düşüyor ve ben de onu takip ederek sıcak, yağlı deriye doğru itiyorum. Böyle kolayca boşalabilirdim, azgın bir taze gibi kıçının çatlağını beceriyordum.

"Dimitri?" Koyu renk gözlerinden biri omzunun üzerinden bana bakıyor ve odaklanmaya çalışarak boğazımı temizliyorum.

"Tuttum seni," diyorum, bir elimle sikimi kavrarken diğer elimle kalçasını yönlendiriyorum. Tristian'ın yanımdaki varlığını hissedebiliyorum ve gözlerinin onun deliğine doğru bastıran sikimin başına yapıştığını biliyorum. "Hazır mısın, bebeğim?"

"Evet."

"Bana bak," diyor Killian, kafatasının arkasını kucaklayarak.

Önce nazikçe, sonra daha sert itiyorum, sikimin başını direncin ötesine zorluyorum. Keskin, yüksek sesli nefesi kulaklarımda nabzımın çekiç sesinden daha fazla parazit yapıyor ve homurdanıyorum, "Ah*, siktir...*" Kıçı o kadar *ateşli ki,* yavaş yapabileceğimi söylediğim için pişmanlık duyuyorum, çünkü yapmak istediğim tek şey doğrudan içine girmek. Dişlerimi gıcırdatıyorum, boştaki elimi sırtını süpürmek için kullanıyorum.

Killian ona yakın dururken bir şeyler fısıldıyor, ama sadece bana geri dönüyor. "...seni çok doyuracak... bahse girerim çok sıkısın, küçük kardeşim... gözlerini kapatma, görmeme izin ver..."

Nefesimi tutarak, "Duramıyorum," diye bağırdım ve sikimin kalın bir santimini daha götüne soktum.

Eli geriye doğru uçuyor, kalçamı bulana kadar körü körüne kavrıyor. "Tanrım, Dimitri..."

Killian'ın kolları ortasına dolanıyor ama saçlarından bir tutam tutup onu yukarı çekerek şakağına doğru bir dizi keskin nefes verdiğimde karşı koymuyor. Bu, kalçalarının aşağı doğru sallanmasına ve içine bir santim daha batmasına neden oluyor.

"Lanet olsun, kıçı çok sıkı." Teninin ıslaklığı ve ellerimdeki yağ sayesinde onu daha derine sokacak kadar iyi kavramaya çalışıyorum. "Neredeyse oldu," diyorum küçük, gergin bir ses çıkardığında, elleri kollarımı pençeliyor. "Sadece biraz daha."

Tristian onun yanına çömelmiş, elini Killian'la arasına sokmuş, klitorisini okşuyordu. "Çok iyi alıyorsun, tatlım. Zar zor dayanıyor gibi görünüyor. Gerisini sen alabilirsin, değil mi?"

Yumruğuma dolanan saçları başını sallayarak çekiştiriyor. "Dayanabilirim, dayanabilirim
o."

Parmaklarımı kafa derisine bastırıyorum ve diğer elimi onun üzerine koyuyorum.
Omzuna son bir kez sertçe vurdum. Bir homurtu ile dibe vuruyorum, tamamen onun içinde kılıflıyım.

Sıcak-sıkı kayganlık telaşı arasında, Tristian'ın fısıldadığını uzaktan fark ediyorum. "İşte bizim iyi kızımız. Şuna bak, hepsini alıyor. Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

Sıkı bir nefesle sırtı genişliyor. "Yanıyor ama... aynı zamanda... *Tanrım,* seğirdiğini hissedebiliyorum."

Oh, seğiriyor tabii - öfkeli, sabırsız, akılsız seğirmeler, çünkü ona vurmaya başlamamak için kendimi tutmam gerekiyor. Bu anı onu göğsüme doğru sürüklemek için kullanıyorum ve uzun, özensiz bir öpücük için başını yana çeviriyorum. Tristian meme ucunun etrafındaki ıslak halkayı yalamak için eğilirken Katil de onu takip ediyor ve boynundaki bir çürüğü emiyor.

Yüzü o kadar kırmızı ki, bu kadar yakından, yanağının elmasının üzerindeki kırık kılcal damarların yelpazesini görebiliyorum. "Bu... iyi hissettiriyor mu?" Soruyu tam ağzıma doğru fısıldıyor ve gerginliğin ve nefessizliğin altında, hoşuma gitmeyen bir şey duyabiliyorum.

"Gözlerini aç," diyorum, çenesini sabit tutuyorum ki başka tarafa bakamasın. "Her zaman iyi hissediyorsun, bebeğim. Her zaman." Dilinin ucunu yalıyorum ve o da bana karşılık veriyor, çünkü o kadar mükemmel ki bunun Tristian ve Killer'a güzel bir gösteri sunduğunu anlıyor. Buna rağmen dikkatim o kadar dağılıyor ki Tristian'ın ayağa kalkışını tamamen kaçırıyorum.

Aniden, aleti yüzümüzden birkaç santim uzakta.

İpucunu aldıktan sonra, çenesinden kavrayarak dikkatini şu anda önümüzde sızan sert horoza çevirmeden önce diline son bir ayrılık emmesi veriyorum.

"İşte böyle," diyor Tristian, sikinin ucunu ona yedirirken. "Sadece bir dakikalığına rahatla. Onun için kendini güzelce gevşet."

Kıçı sikimi boğarken burada hareketsizce diz çökmek tam bir işkence olurdu ama garip bir şekilde öyle değil. Burnumu ensesindeki neme sokup kiraz, ter ve *onun* kokusunu içime çekiyorum, o da beklerken Tristian'ın sikini ve Killian'ın öpücüklerini emiyor. Sonunda kalçalarını deneysel bir şekilde yuvarladığında, lanet olası bir psikopat gibi ona çarpmaya başlamazsam öleceğimi bile hissetmiyorum.

Kalçalarımı geri çekip sikimi uzaklaştırırken Killian, "Bunu yapmak için ne kadar zamandır konuştuğumuzu biliyor musun?" diye soruyor. Eğer sorusunu duyduysa bile, ben tekrar içine girerken çıkardığı yüksek sesli iniltiden anlamayız. Yine de cevap veriyor. "O kadar uzun zamandır ki eskiden giydiğin o şirin küçük elbiselerin altında nasıl göründüğünü bile bilmiyorduk."

Kahretsin, lisedeki o akşamları neredeyse unutmuştum, bodrumda saklanıp sarhoş olup kafayı buluyorduk, onu siklerimizle doldurmanın nasıl bir şey olacağından bahsediyorduk. O zamanlar bir anlamı bile yoktu, şimdiki gibi değil. Sadece arkadaşlar arasında paylaşılan aptalca, saçma gençlik fantezileriydi. Aramızdaki şeylerin değiştiğini biliyorum, çünkü o zamanlar Killer, yeni parlak oyuncağını paylaşma düşüncesiyle sessizce kaynayan, birlikte oynamak için mücadele ederdi, o zamanlar konuşmaktan başka bir şey olmasa da. Tristian'ın Gen'i vardı ve Güney Yakası'nın varisini kızdırmaya hiç niyetim yoktu.

Şimdi arkasına uzanıyor ve kıçını kavrıyor, ben onu becerirken onu benim için açıyor. "Nasıl hissediyorsun, Rath?"

Yanağına sert nefesler üfleyerek cevap veriyorum: "Sanki lanet olası bir mengeneyi sikiyormuşum gibi." Bu tamamen doğru değil. Çıkardığı her nefesle gevşediğini ve bana doğru sallandığını hissedebiliyorum.

Killian'ın hakkını teslim etmek gerekirse, Tristian "Katil için hazır mısın, tatlım?" diye soran kişi oldu.

Avuçlarını Killer'ın göğsüne koyuyor -her bir dövmeyi kaplıyor- ve titriyor. "Ben hazırım."

21

KILLIAN

Bu kadar sabırlı olduğum için bir madalyayı hak ediyorum.

Taşaklarımda son on dakikadır yayılan bir ağrı var, diş gıcırdatma yüzünden arka azı dişlerimin etrafına yerleşiyor. Story şimdiden tamamen harap olmuş görünüyor, Rath onu sikerken göz bebekleri şişmiş. Ona dokunduğum her yer -kalçalarının üzerinde kayan eller, göğüslerini avuçlamak, yanağını kucaklamak için kaymak- sıcaktan kavruluyor ve *lanet olsun, sikimi* içine sokmak için sabırsızlanıyorum. Onu, amını ve götünü doldurmak, vücudunun her santimini Lordlar için talep etmek istiyorum.

Vahşi ve bölgesel, kanımda bir hastalık gibi dolaşıyor. Ben de öyle hissediyorum. Varlığımın iliklerine kadar hasta. Ve tek çare, sırılsıklam amının dudakları arasında sikimi sürtme şeklim.

"Yavaşla," diye homurdanıyorum, ayağımı kanepeden aşağı indirerek bana kaldıraç sağlıyor. "İçine girmem gerek."

Dizlerini desteklediğinde benim için hazır olduğunu anlıyorum ama Rath da benim olmak istediğim kadar kaybolmuş durumda. Yanağına doğru üflüyor, sivri bir hamleyle bedenini öne doğru savuruyor. Story ellerini açıyor, avuç içleri göğsüme gömülüyor. Kalçalarını sabitliyorum ve ağzının aralanmasını izliyorum, geniş gözleri bana bakıyor.

"Tanrım, o kadar derin ki," diye soluyor, dişleri dudağına batıyor.

Her zaman tetikte olan Tristian elini Rath'ın omzuna koyar ve "Yavaşla kardeşim. Bırak oraya girsin."

Hareketleri aletimin başıyla dürtüklememe yetecek kadar azalıyor ama içeri itmiyorum. Gözleri sersemlemiş ve ağırlaşmış bir şekilde benimkilere dikilene kadar. Topuklarımı dikip sonunda sikimi içine sokarken yüzündeki her kas seğirmesini izliyorum. Açı zor, ama söz konusu o olduğunda, idare etmeye, yakalayabildiğim her şeyi çalmaya ve bir uyuşturucu gibi tadını çıkarmaya alışkınım. Kalçalarını kavrıyorum, onu yavaşça sikime sokarken daha yakına sürüklüyorum.

Çenesi nefes nefese uzun bir süre açık kalıyor ve tırnakları omuzlarıma battığında hiçbir şey söylemiyorum. "Killian," diye soluk soluğa kalıyor, yüzü allak bullak oluyor. "Dayanabilir miyim bilmiyorum-"

"Evet, yapabilirsin," diye homurdanıyorum, omzunun üzerinden Rath'ın gözleriyle buluşuyorum. Yüzündeki gergin ifadeden beni orada hissettiğini söyleyebilirim, vücudu bizi bir araya getiriyor, biz onu doyururken bize tutunuyor.

Tristian'ın eli kızın boynunun dibinde kıvrılıyor ve kulağına karanlık, kirli cesaretlendirmeler fısıldamak için eğiliyor. "Sadece nefes al, tatlım. Neredeyse sonuna kadar girdi. Killer'ın kalın olduğunu biliyorum ama sen bunun için yaratılmışsın. Onları almak için yaratılmışsın."

Çılgınca başını sallıyor, tırnakları etime batarken acıyor. "Sadece... sadece izin ver..." Küçük kalçalarını oynatıyor, ayarlıyor ve sallıyor, ta ki-

"Oh, lanet olsun." O dibe vururken homurdanmaya devam ediyorum ve Tristian onu öpmek için eğilmeden önce yüzündeki o bunalmış ifadenin tadını çıkarmaya ancak zamanım oluyor.

"Çok iyi," diye pantolonunu kızın ağzına dayadı, kendini yumruklarken omuzları sarsılıyordu. "Bizim için çok iyi."

Kocaman, hızlı nefesler alıyor, her nefes alışında göğsü şişiyor ve çöküyor. "İnanamıyorum... Bu çok *fazla*."

"Mükemmel görünüyorsun," diyor Tristian ve bileğinin kalçama sürtünmesinden Rath'a hafifçe vurduğunu anlıyorum. "Şimdi seni becerecekler, tatlım. Sakin ol." Sırtını itiyor ve dirsekleri bükülüyor, ama göğsüme yığıldığında onu yakalayıp kollarımı sırtına doluyorum. Tristian saçlarını okşuyor. "Hiçbir şey yapmana gerek yok. Bırak işi onlar yapsın."

Bununla birlikte Tristian bana ve Rath'a başını sallayarak işaret veriyor.

İlk hareket eden Rath oluyor, kalçalarını geri çekiyor ve sonra ileri atılıyor. Tıslıyorum, çünkü hissediyorum. Sikinin her santimi geri çekilip tekrar kazılırken, amının ıslak duvarından bana doğru sürükleniyor. O bir gömüyor

Boğazımdan yumuşak bir ses geliyor ve kalçalarımı hareket ettirirken kollarımı onun etrafında sıkıyorum, tekrar içine sokmadan önce horozumun sadece birkaç santimini çıkarıyorum.

Şimdi tıslama sırası Rath'ta, gözlerimiz onun omzunun üzerinden buluşuyor.

Ritme girmemiz bir dakika sürdü. Önce onun, sonra benim. Onunki, sonra benimki. Bana baktığında tempoyu benim ayarlamama izin verdiğini biliyorum, muhtemelen kıçının sıkılığından kendine güvenemeyecek kadar kaybolmuştu. Bu yüzden ilk başta yavaş yapıyorum, Rath ve ben sırayla içine girerken boynuma karşı küçük çığlıklarıyla kendimi şımartıyorum.

"Nasıl bir şey?" Tristian soruyor ve sesinin alçak, gırtlaktan gelen sesi başımı çevirmeme neden oluyor, yumruğunun sikinin üzerinde aşağı yukarı kaydığını görüyorum.

"Daha iyi," diye nefes alıyorum, kalçalarım yukarı kalkarken vücudunu aşağı doğru sarsıyorum. "Beklediğimden daha iyi."

Ondan sonrası sessiz, sadece bizim sert nefeslerimiz ve Story'nin tutunduğu ve aldığı gergin çığlıkları var. Ve lanet olsun, tam olarak yaptığı şey bu. Hızım arttıkça o da alıyor, Rath da itişlerim derinleşip sivrildikçe onu takip ediyor. Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki, benden onun kıçına doğru hareket ederken siyah görünüyorlardı, tekrar tekrar, sanki 'Bunu görebilseydin, yükünü patlatırdın' diye düşünüyordu.

Ve muhtemelen haklı.

Sanırım Story bu sesleri çıkarmaya başladığında hepimiz şok olduk.

Gergin, keskin sesler, eli saçımın tepesinde pençeleyecek bir şey bulana kadar sağa sola çarpıyor. Şok olduk çünkü bu sesleri biliyorduk. Onu becerirken kulaklarımıza çarpan, amını yerken havaya itilen, arkadan çarparken yastığa gömülen bu sesleri daha önce de duymuştuk.

Rath'a uyarıcı bir bakış attım.

Sakın bir şeyi değiştirme.

Tristian bu konuda biraz daha açık olmak için yaklaşıyor. "Tanrım, çok yakın."

Rath zorlukla ayakta duruyormuş gibi görünüyor, çenesi o kadar gergin ki dişlerinin arasından konuşuyor. "Sikimize boşalacak mısın bebeğim?"

Kalçalarını kıvırarak cevap veriyor, ben dibe vurdukça o da aşağıya iniyor. "Durma, durma-"

"Bizim için gel, küçük kardeşim," diyorum şakağına doğru. "Bırak. Seni yakaladık." Tutunurken kaslarım kıvrılıyor, ıslaklığın hücumunu, kabarıklığı hissediyorum

Rath'ın sikini götüne sokması, Tristian'ın yüksek sesle nefes alıp verişi, büyülenmiş bir halde onu izlemesi.

Hikaye bir *çığlıkla* geliyor.

Vücudu öyle bir titriyor ki, Rath ve ben sert, cezalandırıcı hamlelerle işini bitirirken onu göğsüme bastırıp sıkıca kenetleniyorum. Tristian eğilip onu yatıştırmaya çalışıyor, her ne kadar sesi zorlansa ve sözleri çok iğrençleşse de.

"... yüklerini alırken boğazından aşağı boşalmak için sabırsızlanıyorum. O zaman gerçekten bizim olacaksın, değil mi? Seni döllerimizle öyle bir dolduracağız ki..."

Gevşediğinde her şey biraz daha karmaşıklaşıyor, o kadar açık ve ıslak ki kendimizi tutmamız imkânsız. Rath onun sırtına doğru kıvrılıyor ve kalçalarının yumruğuyla onu bana doğru itiyor. Ben de ona sert bir şekilde karşılık verip, kızı ona doğru itiyorum. Bu bir sohbet, Tristian'ın sadece bir parçası olmayı dilediği bir itiş kakış oyunu.

Bu yüzden öne doğru eğilip kızın omzunu dürttüğünde hiç şaşırmıyor. "Bana bak, tatlım."

Gözlerini açıyor, kirpikleri ıslak, ama omzumun üzerinden sertçe sallanan Tristian'ın aletini görünce hiç şaşırmıyor. Parmaklarını minderden çekerek kendini yukarı kaldırdı ve ona uzandı.

"İşte böyle," diyor, başını yönlendirerek. "Öp onu."

Yapıyor, ama dudaktan çok dille, özensiz ve yorgun, ama daha az hevesli değil. Ağzına sokan Tristian oluyor, çırpınan nefeslerini duyana kadar onu kendine çekiyor. Rath ve ben, Tristian'ın onun gırtlağını sikmesini izlerken yavaşlamadan, onun iri göğüslerini avuçlama fırsatını değerlendiriyoruz.

Bana öyle geliyor ki.

Buraya gelmemiz uzun zaman aldı -yıllar- ama yıllar önce harekete geçirdiğimiz parçalar sonunda bir araya geldi. Rath'ın ağır nefesleri ve Tristian'ın yumuşak cesaretlendirmeleri Story'nin boğazından gelen yumuşak mırıltılara karışıyor. Hepimiz onun içindeyiz, onu beceriyor, kullanıyor ve ona sahip çıkıyoruz ve tıpkı Tristian'ın daha önce söylediği gibi. Onu *bizim yapıyoruz*. Aramızda muhtemelen başkasına asla açıklayamayacağımız bir enerji akıyor. Islak sesler ve hırıltılar arasında hepimiz birbirimize bağlıyız. Birleştik. Henüz anlayamadığım bir nedenden ötürü, geri dönüşün olmadığını hissediyorum. Hiçbirimiz diğer üçümüz olmadan bir bütün olamayız. Bu kirli, sert bir sikiş olarak gizlenmiş bir evlilik.

İlk kaybeden ben oluyorum, boğazının Tristian'ın sikiyle şişmesini izlerken ayak parmaklarım kıvrılıyor. Her ne kadar Rath'ın sikinin benimkine doğru kayma şekli kesinlikle yardımcı olmasa da, bu eylemin kendisinden çok benim farkındalığım.

Ölene kadar inkâr edeceğim yumuşak, ağlamaklı bir homurtuyla boşalıyorum, bu yüzden Tristian'ın elinin dışarı fırladığını, onu takip ederken kanepenin koluna tutunduğunu kaçırıyorum. Rath döllerimi onun içine pompaladığımı hissettiğinde duraklamıyor ama onu bana doğru bastırıyor. Aleti aramızdaki bariyeri aşarak benimkine yapıştı.

İşte o zaman Story'i görüyorum. Gözlerindeki orman yangını. Tristian'ın çenesinden aşağı damlayan döllerini yakalamak için dilini dışarı çıkarıyor. Hiç düşünmeden öne atılıp onu öpüyorum, dilimi ağzının derinliklerine itiyorum çünkü isteğini unutmamıştım.

"İçimden başka bir yere boşalmanı istemiyorum."

Tristian'ın eli boynuma bastırıyor, beni daha yakına çağırıyor. Ama yaklaşmak falan yok. Ağzındayım, amındayım, Rath onu sikerken göğüsleri göğsümde sallanıyor. Her bir hamlesini hissediyorum ve gözlerimiz Story'nin başının üzerinde buluştuğunda, yakın olduğunu anlıyorum. Çenesi geriliyor ve dişleri alt dudağına dayanıyor. Uçurumun kenarında sallanıyor ama işimizin bittiğinden emin olmak istiyor. İnsanlar Rath'in bu özelliğini bilmezler; herkesin kendi payına düşeni aldığından emin olmadan bir şey almaktan asla memnun olmaz.

"Senin sıran." Kalan gücümü kullanarak Story'yi kendime doğru çektim ve onun için tuttum. "Doldur onu."

Rath rahatlamış ve çılgına dönmüş bir halde dizlerinin üzerinde doğruluyor, kalçalarını iyice kavrayıp ona yumruk atıyor. Göğsüne kazınmış 'S' harfine bakıyorum ve garip bir duygu kabarması beni yakalıyor. Bu kadın bize onu istediğimiz şekilde kirletecek kadar güveniyor. Onu bildiğimiz tek şekilde sevmek için. Sert, öfkeli ve yoğun.

Tristian dizlerinin üzerine çöküyor. "Çok güzelsin, tatlım. Yüzün, amın, kıçın. Rath neredeyse orada. Dayanabilir misin?"

Başını sallıyor, alnında acı dolu bir kırışıklık beliriyor. "Evet."

"Yapabileceğini biliyorum." Tristian onu öpüyor, elini sırtında aşağı yukarı gezdiriyor, ta ki Rath'ın kalçaları aniden durup omurgası katılaşana kadar. Ona tutunuyorum, kıçına son darbeyi indirmek için onu hazırlıyorum. Rath onun sırtına doğru kıvrılıyor, boşalırken ağzını omzuna bastırıyor. Onun beni hissettiği gibi ben de onu hissediyor olmalıyım, o boşalırken sikinin benimkine çarpışını

Kıçının derinliklerine. Boynundaki kaslar gerilene kadar Rath'ın onun omzunu ağzına almadığını fark ediyorum.

Dişlerini ete geçiriyor.

Story'nin keskin nefesi ile noktalanıyor, kafasını kaldırıyor, gözlerini kapatıyor. Ama Rath'ın ağzında tuttuğu omuz parçasının etrafında çıkardığı sert, vahşi sesle karşılaştırıldığında hepsi çok sessiz. İkisi de coşku içinde boğuluyor gibi görünüyor.

Sonunda nefes nefese ve terlemiş bir halde geri çekildiğinde dişleri pembeye boyanmıştı.

Tristian eğilip yaraya bir öpücük konduruyor. "Tatlım, iyi misin?"

Başını sallıyor, ikimiz dikkatlice çekilirken sözsüz bir şekilde titriyor. Bir an için öyle olmadığından endişelendim. Çok ileri gittiğimizden. Omuzlarındaki yorgun kıvrım, bunun bir daha asla yapmak istemeyeceği bir şey olduğunu fark ettiği anlamına geliyor, her ne kadar üçümüzün de bunu isteyeceğini bilsem de.

Ama sonra göğsüme çöküyor, burnunu boynumun kenarına sokuyor ve çıkardığı ses sadece mırıltı olarak tanımlanabilir.

Bu gece, Story sadece tacı almakla kalmadı, aynı anda üçümüzü de aldı.

Onun bizim Leydimiz olduğunu bir kez ve

herkes için kanıtlıyor. Kraliçemiz.

22

HIKAYE

RÜYA sıcak ve ağırlıksızdır.

Bacaklarımın arasında bir yerde bir zonklama hissediyorum, ama uzakta, farkındalığımın arka planında uğulduyor. Bunun ötesinde donmuş bir zaman duygusu var. Nerede olduğumu bilmiyorum ama burada güvende olduğumu biliyorum. Rahatım. Korunuyorum. İçimde bir şey sıkıca sarılmıştı ve öyle olduğunu biliyorum, çünkü artık yok. Endişeden, keskin düşüncelerden, beynimin hiper-farkında tik taklarından, kulaklarımdaki uğultu ritminden kurtuldum.

Dimitri'nin nefesleri.

Göğsüne yaslandığımı fark ediyorum, sersemlemiş gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. İlk gördüğüm şey ortasına oyulmuş 'S' harfi ve ardından eller. Bir sürü el. Tristian'ınki, bana dokunmak için Dimitri'nin üzerinden uzanıyor. Killian'ınki koluma dayanmış, arkamdan bana sarılıyor.

Hâlâ uyuduklarını bilerek uzun bir süre bunu içime çekiyorum. Killian'ın teni sırtıma sıcak bir şekilde değiyor ve onun sertliğinin ağrımın kaynağına dayandığını hissediyorum. Kalçalarımdaki bir kayma, bunu birkaç gün boyunca hissedeceğimi açıkça ortaya koyuyor.

Dimitri'nin başı dönük, uyurken başımın tepesine doğru sığ ve eşit nefesler üflüyor ve onu örtecek bir battaniye yok. Vücudunun her santimetrekaresi tam teşhir halinde.

Tristian'ınki gibi.

Uykudayken neredeyse bakılamayacak kadar güzel. Tristian'ın saçları dağınık ama tam da olması gerektiği gibi. Sanki o da rüya görüyormuş gibi gözleri kapaklarının arkasında kayıyor ve ben uzun bir süre ne olduğunu merak ediyorum. Dizim Dimitri'ninkinin arasına sıkışmış, kalçasını tam ortama yerleştiriyor.

Nerede olduğumuzu bile hatırlamadan önce tüm bu şeyleri -ciltlerini ve uykularını oluşturan sonsuz küçük hareketleri- katalogluyorum.

Bu farkındalık kaba bir şekilde gelir. Ve yüksek sesle.

"*Lucifer'in kıllı testisleri.*" İrkilmeme neden olan keskin bir çatırtı ve ardından Bayan Crane'in tiz sesi. "İnden defolun, sizi lanet olası sapıklar!"

Killian'ın irkilerek uyandığını hissediyorum ve sonra Tristian'ın dikleştiğini görüyorum, ama yüz ifadelerini yakalayamayacak kadar kendimi boş yere örtmeye çalışmakla meşgulüm. Şimdi hatırlıyorum, dün gece Killian şöminenin yanındaki yataklı kanepenin şiltesini açmıştı. Çok sıcak ve rahattı ve-

Doğrusunu söylemek gerekirse, bırakın merdivenleri çıkmayı, ayaklarım beni tuvalete taşıyacak kadar bile çalışmıyordu.

Bir şişe şampanyayı bitirdik ve burada, ateşin önünde kıvrıldık.

Bayan Crane'in öfkeli bakışları dördümüzün üzerinden geçti. "Burada bir düzine yatak odası var ve siz burada taşaklarınız dışarıda geziniyorsunuz! Yirmi dolarlık numaralar bile bundan daha kibar. Kalkın, kalkın!"

Tüm bu kargaşa boyunca uyumuş olan Dimitri, kızın fırlattığı kot pantolon tam çenesine çarptığında zar zor kıpırdar.

Göğüslerimi örtmek için onları kaptım, utanç içindeydim. "Çok özür dilerim, Bayan.
Crane! Uyuyakalmak istememiştik."

Killian parmaklarını saçlarında gezdirerek çürük şiltenin üzerine yığıldı. "Oh, kesinlikle uykuya dalmak istemiştim."

Tristian dirseklerinin üzerinde doğruluyor, genel çıplaklık durumundan rahatsız olmamış görünüyor. "Dürüst olmak gerekirse birkaç saat daha uyanık kalabilirdim."

Dimitri'nin sert, uykudan kalın sesi, gözlerini açma zahmetine katlanmamış olmasına rağmen çınlıyor. "Sakin ol, sevgili anneciğim. Uyku sersemliğimi bozuyorsun."

"Sevgili anneciğim?!" Bayan Crane'in gözleri kısıldı. "Annen olsaydım,

kendimi utançtan kurtarmak için kahvaltını zehirlerdim!"

Tristian sakince gülümsüyor. "Eğer annem olsaydın, onu yerdim."

Yerden bir kazak almak için eğiliyor ve onu uzağa fırlatıyor. "Kıçınızı örtmek ve pisliğinizi temizlemek için on dakikanız var. Sabahın altısında gevşek siklerinizi görmek için yeterince para almıyorum."

"Her şeyden önce," diyor Killian, "kesinlikle bunu görecek kadar para alıyorsunuz."

Tristian şöyle devam ediyor: "İkincisi, bu odada gevşek bir penis bile yok." Bunu bana hızlı, özür dilemeyen bir göz kırparak noktalıyor.

Dimitri, "Artık var," diye mırıldanır ve uzanıp üstünü örter, sonunda gözlerini açar. Yüksek ve alaycı bir sesle, "İcabına bakacağız Delores," diye teminat verir.

"Öyle olsa iyi olur."

Yüzümü ellerimin arasına gömmek için odadan çıkmasını bekliyorum. "Aman Tanrım. Bir daha asla gözlerinin içine bakamayacağım."

Birinin eli -Dimitri'ninki, parmak uçlarının hassasiyetine bakılırsa- sırtıma hafifçe sürtünmek için yukarı çıkıyor. "Hadi ama, bu kadın muhtemelen Kralların toplamından daha fazla seks partisi görmüştür. Endişelenme, bebeğim."

Bu açıkçası rahatsız edici güvenceye rağmen, bacaklarımın arasındaki ağrıdan irkilerek yataktan atlıyorum ve yerden kıyafetlerimi toplamaya başlıyorum. Çocuklar tahmin edilebileceği gibi bu konuda çok daha az aceleci davranıyorlar. Ne zaman arkama baksam, birinin tekrar uykuya daldığını görüyorum.

"Ayağa kalk!" Dimitri'nin solmuş siyah gömleğini başımın üzerinden çekiştirerek tıslıyorum. Bu işe yaramayınca, Tristian ellerini başının arkasında birleştirip kalçalarını esnetirken, ellerimi kalçalarıma dayayıp onları izliyorum.

Gerçekten böyle bir manzara. Üç çemberli, çıplak, muhteşem adam, hepsi de erotik bir Rönesans ressamının hayal ettiği bir şey gibi önümde yayılmış. Killian'ın mürekkebi tam teşhirde ve pek sık görmediğim yerlerde. Yan yatmış, sırtı bana dönük ve gözlerim Dimitri'ye kaymadan önce dövmeleri takdir etmek için bir saniyemi ayırıyorum. Hoşgörünün kişileşmiş hali, lacon gibi uzanmış. Saçları kış boyunca uzamış ve bir tarafa doğru savrularak kapalı gözlerinden birini örtmüş. Aletine bakmamak ve nerede olduğunu, onunla ne yaptığını hatırlamamak imkansız. Dikkatim Tristian'a yöneliyor ama onun dikkati bana sabitlenmiş. Yorgun bile değildi. Muhtemelen bir saat önce uyandı.

"En son kalkacak olanınız," diyorum kaşlarımı kaldırarak, "duşuma davetli değil." Bununla birlikte, topuklarımın üzerinde dönerek odadan çıkıyorum.

Arkamdaki ani, telaşlı hareketliliği duyduğumda dudaklarım bir sırıtışa dönüşüyor.

Ama daha kapıya ulaşmadan telefonum çalıyor ve donup kalıyorum. Boğazımın arkasında sıkı bir endişe yumağı oluşuyor. Bugün tatil. Sabahın yedisi. Az önce halka açık bir yerdeydim, ardından ilginç ve cinsel açıdan benim için yeni bir şey oldu.

Ted temas kuracaksa, bunu şu anda yapardı.

Atılmış şortuma doğru ilerlememin ve eğilip telefonumu cebinden çıkarmamın tek nedeni bu. Etrafımdaki adamların beni izlediğini, beklediğini görüyorum.

Ekranda ismi gördüğümde sert bir nefes alıyorum, omuzlarım çöküyor. "Annem arıyor," diye cevap veriyorum çocuklara.

"Masal Kitabı!" diye selamlıyor annem, parlak gözlü ve sinir bozucu derecede gür kuyruklu bir sesle. "Cevap vermen için çok erken olmasından korkuyordum. Yılbaşı gecesi eğlenceli geçti mi?"

Dimitri, Killian'ın boxer'ı olduğundan emin olduğum şeyin içine atlarken, çeşitli soyunma durumlarındaki adamlarıma bakıyorum. "Evet, kesinlikle iyi vakit geçirdim."

"Artık üniversitede olduğunu biliyorum, bu yüzden ne tür maskaralıklar yaptığını sormayacağım." Arka planda bir hareket, ayak sesleri, anahtar şıngırtıları duyuyorum. "Seni uyandırma fikrinden nefret ediyordum ama şehir merkezindeki yeni yıl indirimine yetişmek istedim. Kardeşine benim için kısa bir soru sormanı istiyorum."

Kelimeyi duyunca irkildim. "Killian?" Adını duyunca başını kaldırıyor, bakışları benimkilere kilitleniyor.

Annem şöyle açıklıyor: "Daniel bana hiçbir şey söylemedi. Bu ziyafetin ne kadar resmi olduğunu bilmem gerek. Siyah kravatlı bir davet mi yoksa daha gündelik bir şey mi? Şimdi dışarı çıkıyorum - kapılar tam sekizde açılıyor - ve bunun güzel bir şeyler almak için iyi bir fırsat olacağını düşündüm."

Gözlerimin dolmasına engel olamıyorum. Kuşkusuz annemin zaten geniş bir gardırobu var. Hoparlörü kapatıyorum ve Killian'a doğru çenemi kaldırıyorum. "Annem ziyafet için kıyafet kurallarını öğrenmek istiyor."

"Hiçbir şey," diye cevap verdi, kaşları aşağı eğikti. "Ona gitmeyeceğimi söyledim zaten."

"Öyle olduklarını düşünüyor."

Dimitri ve Tristian onun cevabını beklerken oda sessizliğe gömülüyor. Killian'ın bakışları benimkileri tutuyor, çenesi keskinleşiyor ve geriliyor ve neredeyse saati dokuz saat geriye alabilmeyi diliyorum. Her şeyin su gibi akıp gelmesi sadece bir dakika sürdü. Güney Yakası. Ted. Futbol. Sakatlıklar. Ve bunlar sadece benim bildiklerim.

"Hikâye mi?" Annem soruyor. "Hâlâ orada mısın?"

Killian'ın gergin yüzüne bakarak iç geçiriyorum. "Kürkünü kaldır anne. Killian ziyafeti kaçırıyor."

"Atlamak mı?" Keskin, kuşkulu bir alay atıyor. "Bu çok saçma.
O onur konuğu!"

"Daniel'a gitmeyeceğini söyledi zaten," diye açıklıyorum, külotumu bir yastığın altına sıkıştırılmış halde bulurken. "Sanırım sana söylemeyi unuttu. Özür dilerim."

Telefonun diğer tarafındaki hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Annem muhtemelen giyinip kuşanmaktan ve başarılı üvey oğlunun kuyruğuna takılmaktan başka bir şey istemezdi. O günlerin hızla sona erdiğini en son fark eden kişi o olabilir.

İç çekişi uzun ve kederli, sanki ciğerlerini boşaltmak için geçen sürede fikrini değiştirmesini bekliyormuş gibi. "Sanırım yeni bir elbiseyle uğraşmayacağım."

İçimden bir sempati geçiyor. Mercer partisine davet edilmedi ve şimdi de ziyafete gitmiyor. Payne ailesi için resmi sosyal etkinliklere katılma fırsatı azalıyor gibi görünüyor.

Öncelikle, "Biliyor musun? Yine de bir tane almalısın. Git süslü ve güzel bir şey bul. Böylece, son dakikada bir şey çıkarsa, sağlam bir seçeneğin olur."

Bu onu neşelendirmiş gibi görünüyor. "Belki benimle dışarı çıkabilirsin! Kampüs yolumuzun üzerinde."

"Oh, Tanrım, anne. Bu sabah seninle alışverişe gitmeyi çok isterim." Tristian'ın kahkahasını yumruğuna gömmesine neden olan bir yüz ifadesi takınıyorum. "Sadece ben... şey. Akşamdan kalma mısın?"

"Oh, Story." Muhtemelen onaylamıyormuş gibi görünmeye çalışıyor ama hedefi ıskalıyor. "Sana mükemmel akşamdan kalma ilacı için bir tarif göndereceğim. Su iç ve biraz uyu."

"Yapacağım. Bye!" O daha devam edemeden telefonu kapatıyorum ve Killian'a yalvaran bir bakış atıyorum. "En azından düşünmeyeceğinden emin misin-"

"Sanırım bize duş sözü vermiştin," diyor ve bana bırakmamı söyleyen bir bakış atıyor. "Rath bile kalktı."

Killian'la bu konuda tartışmanın anlamsız olduğunu bildiğim için kısmen yumuşuyorum.

Ama aynı zamanda o duşu gerçekten çok istiyorum.

Okula döndüğüm ilk gün beklediğimden daha kolay geçti.

Bunun bir kısmı, parasını nasıl ödeyeceğim endişesinden kurtulmuş olmam. Bir kısmı da kampüste benimle sürekli buluşan üç adam ve artık eskisinden çok daha sorunsuz bir şekilde uyum sağlamamız.

Bunun bir nedeni de LDZ adamlarını geçip durmam ve gerçek Kraliyet muamelesi görmem.

Günün sonunda ikisiyle karşılaştığımızda yüksek sesle bir yuhalama duyuyorum ve ardından "Güreş Kraliçesi!" Grant Patel kolunu kıvırıp pazusunu esnetiyor.

Öğrenci merkezinden çıkarken Jordan Hashford benim için kapıyı tutuyor ve kolunu uzatarak selam veriyor. "Leydim."

Gülümsememi bastırarak ikisine de başparmağımla selam veriyorum. "Teşekkürler, çocuklar!"

"Sen ünlü biri değil misin?" Tristian yanımızdan geçerken Jordan'a gözlerini kısarak bakıyor. Nedenini anlamam bir saniyemi alıyor: Benim için kapıları tutmak genellikle onun işidir.

"Dur," diyorum yanaklarım kızarmasına rağmen. "Sadece eğleniyorlar."

Eğlendiğimi söylemiyorum. İşler kafama takılmayacak kadar gergin ve tehlikeli, ama kampüste dolaşmak ve önemli biri gibi karşılanmak güzel bir fantezi oldu. Ben aptal değilim. Bunun dayanıksız ve geçici olduğunu, saygıya zar zor benzeyen bir şeyle inşa edildiğini biliyorum.

"Bırak da kızımız şöhretin tadını çıkarsın." Dimitri beni biraz daha yanına çekti. "Diğer Kraliyet sürtükleri kampüste sürekli şöhret kazanıyor. Şimdi bizim zamanımız."

"Sadece LDZ'yi liderliğe taşıdığı için heyecanlılar." Killian omzunun üzerinden geçen başka bir gruba bakıyor. "Ama o Beta Rho piçleri senin kıçına bakmayı kesmezlerse, gözlerini oyacağım."

Sırtının alt kısmına dokunuyorum, parmak uçlarım boş boş bel kemerinin üstündeki deriye bastırıyor. Kıskançlığı son zamanlarda daha da artmış gibi görünüyor ama üvey kardeşimi artık tanıyorum. Birkaç yumuşak dokunuş onu sakinleştirebilir, eğer onları doğru yerleştirirsem.

Neredeyse kamyona varmıştık, Baronların hafta sonu verecekleri parti hakkında sohbet ediyorduk ki Killian donakaldı. Neredeyse sırtına çarpacaktım ama Dimitri beni durdurdu ve kısa sürede çekip aldı.

"İmkânı yok," diyor Killian, sesi kısık ve gergin. "Şu anda burada olmasına imkân yok."

İlerlemeye başlayana kadar onu göremiyorum: kamyonuna rahatça yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzü öğleden sonra güneşine doğru eğilmiş bir adam.

Nick.

Killian ona ulaştığında gömleğinden bir avuç alır ve "Burada ne halt ediyorsun?" diye tıslayarak onu ayağa kaldırır.

Nick'in gözleri Killian'ın eline kayıyor ama h i ç etkilenmemiş görünüyor. "Açıkçası, seni ve seninkini görmeye geldim."

"Burası mı?!" Killian'ın dar gözleri park yerinde geziniyor. "Burada olamazsın, orospu çocuğu. Bir başparmak gibi göze batıyorsun!" Nick'in şakağındaki dövmeye bir fiske vurdu ama Nick omuz silkti.

"Seni başka nerede yakalayabilirim ki?" Gözleri önce Dimitri'yi, sonra da Tristian'ı buluyor. "Ders sırasında mesajlara hiç cevap vermiyorsun. Evinde kimse cevap vermiyor ve babana bir kurşun gömdüğünde Güney Yakası'na gelmeyi bıraktın. Görünüşe göre, dev bir kedi gibi bir kayanın altında saklanmak iş yapmayı zorlaştırıyor."

Killian yumruğunu Nick'in omzuna indirerek onu kamyonetinin kapısına çarptı. "Burada kimsenin senin hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda yorum yapmana ihtiyacı yok." Erkeklerin her zaman yaptığı gibi birbirlerine bakarlar

-Hani şu öpüşmek üzereymiş gibi görünen. Nick'i burada, bu dünyada - bizim dünyamızda- görmek midemi germese bu düşünce beni güldürürdü.

Bakışmalarını ilk bozan Nick olur ve Killian'ın bakışlarını bırakıp Dimitri'ye bakar. Çenesini yukarı kaldırdı. "Zaten senin işin için buradayım. Bir dakikan var mı?"

Dimitri bir adım öne çıktı ama ben kolunu tuttum. "Ne tür bir iş?"

Nick bana zar zor bakıyor. "Güney Yakası işi. Seni ilgilendirmez."

"Siktir et." Tristian başını sallar. "Onunla ne işin varsa, hepimizle var demektir."

"Bu ikinizi de ilgilendirmiyor." Mavi gözleri benim üzerimde durmadan önce Lordların her birinin üzerinde geziniyor. "Ve kesinlikle senin kıçını da ilgilendirmiyor. O yüzden neden sadece-" Nick'in sözleri Killian'ın eli dışarı fırlayıp boğazına sertçe yapıştığında kesildi.

"Eğer bir dilin olmasından hoşlanıyorsan," diye alay ediyor, eklemleri beyazlaşıyor, "o zaman bizimle nasıl konuştuğuna dikkat etmelisin." Daha yakına eğiliyor, sesi ölümcül bir hal alıyor. "Ve eğer bacaklarının arasında bir şey olmasını seviyorsan, o zaman *onunla* nasıl konuştuğuna gerçekten dikkat etmek istersin."

Ağabeyim bütün hafta çabuk sinirlendi. Doğum gününün -ziyafet- yaklaşması ve hayatını South Side'a adamak için futbolu resmen bırakacak olmasından mı yoksa başka bir şeyden mi emin değilim, ama sanki kişiliğinin sabırsız ve tehditkâr tüm yönlerini on bire çevirmiş gibi.

İstemeye istemeye müdahale etmeye karar verdim. "Killian, dur."

Nick, Killian'ın parmaklarını boğazından çekmek için uzandı. "Beni korkutmuyorsun, bebek Payne. Ama sakin ol, tamam mı? Öyle bir şey demek istemedim."

Dimitri, ağzını sinirli bir şekilde eğerek, "Bana sadece ne sikim olduğunu söyle, Bruin," der.

Ama şimdi Nick kaygılı bir şekilde etrafına bakınıyor. "Burada olmaz. Orada bir kişilik daha yer var mı, yok mu?" Başıyla kamyoneti işaret eder ve Killian bu öneri karşısında yüzünü ekşitir. Nick ona soğuk bir sırıtışla karşılık verir. "Sorun nedir? Güney Yakası'nın kokusunun deriye sinmesinden mi korkuyorsun?"

Killian, "Gir içeri," diye homurdanarak arka kapıyı açtı. Dimitri, Nick'in ardından içeri tırmanıyor, ama ben onu takip etmek üzereyken Killian dirseğimden tutup beni öne doğru itiyor. "Yukarı gel. Benimle gel."

Tanrım, bekçi köpeğine sahip olmak gibi bir şey.

Dimitri ve Tristian arkada Nick'e destek olurken ben de onunla birlikte öne yerleşiyorum. Üçünün arkaya sıkışıp dirsek dirseğe hakimiyet savaşı vermesi komikti. Arkama baktığımda ilk gördüğüm şey Nick'in kot pantolonundaki delikten dışarı fırlamış dizi oluyor. İlk defa kim olduğunu merak ediyorum. Nerede yaşıyor? Daniel için ne yapıyor? Neden kardeşi Simon tertemiz, akademik mükemmellik ve Duke'un kraliyet ailesi yolunda ilerlerken Nick bir haydut?

Killian bizi kampüsten çıkarana kadar konuşmaya başlamıyor, motorun uğultusu kabindeki tek ses. "Dün gece haber geldi, Rath. Başka bir iş buldum." Eliyle bir yuvarlanma hareketi yapıyor. "Bir öncekinin devamı."

"Hayır." Dimitri'nin başını salladığını görmek için arkama bakıyorum. "Daniel'a olan borcum ödendi. İşim bitti."

"Bekle." Koltuğumda dönüp aralarına bakıyorum. "Neden bahsediyor? Ne işinden? Ne borcu?" Killian'ın çenesinin gerginliğinden ve Tristian'ın soğuk bakışlarından, en azından bu ziyaretin arkasında ne olduğuna dair bir fikirleri var. Dimitri bana donuk bir bakış attı. "Bebeğim, sadece eski bir şey. Endişelenecek bir şey yok."

Kaşlarımı kaldırarak, "Daniel söz konusu olduğunda 'eski bok' diye bir şey yoktur. Bunu biliyorsun."

Nick'in tedirgin edici bakışları beni yere indiriyor. "En azından senin Leydinin göğüsleri ve yumruklarından fazlası var. Onu dinlemelisin."

"İşte bu," diyor Killian, eli sinyal lambasına çarparak. Tristian kenara çekmeden önce, "Dostum, sakin ol," diyor. "Bize ne olduğunu söyle kıçını en yakın sokak köşesine bırakabilelim diye." *...ait olduğun yere*. Bunu söylemiyor, ama alaycılığının kıvrımlarında bunu görüyorum.

Nick başını çevirerek Dimitri'nin bakışlarıyla buluşur. "Daniel'in mallarının tekrar taşınması gerekiyor. Bildiğin gibi, bu iki kişilik bir iş." Başını çevirdiğinde zırhında bir çatlak var, gözlerinin üzerine yıpranmış ve yorgun bir şey düşüyor. "Tanrım, bazen üç kişilik bir iş olduğunu düşünüyorum."

Dimitri'ye bakarken midem korkuyla doluyor. "Ne tür bir mal? Sana uyuşturucu falan sattırmıyor, değil mi? Çünkü ona hayır diyebilirsin. Ona hayır demelisin."

Dimitri bana uzun ve boş bir bakış atıyor. "Uyuşturucu değil," diyor ama başka bir bilgi vermiyor.

Bakışlarımı kaçıran Tristian'a, sonra da dikkatini önündeki yola vermiş olan Killian'a bakıyorum. Gözlerimin içine bakan tek kişi Nick, o da uğursuz bir kahkaha atıyor.

"Dostum, ona hiçbir şey söylemediniz, değil mi?"

Killian tersledi, "O seni hiç ilgilendirmez."

Ama ben öyleyim ve Nick çenesini bana doğru salladığında bunu açıkça belli ediyor. "O gece seni çukurda becermem gerekiyordu ama buradaki Romeo bunu kaldıramadı ve benim yerimi alması için Payne Baba'ya yüklü bir para ödedi."

Nick küstahça burnunu çekerek bir omzunu kaldırır. "Ama Daniel'ı bilirsin. Para onun için asla yeterli değildir. O başka bir şey istiyordu."

Dimitri'ye bakıyorum, midem bulanıyor. "Ne istiyormuş?"

"Resmi olarak mı? Bir iyilik. *Gayriresmi olarak mı*?" Nick, Dimitri'nin kaburgalarına sapladığı dirseğe zar zor tepki veriyor. "Kaldıraç, muhtemelen. Onu tanıdığımdan beri hepinizi öyle ya da böyle avucunun içine almış durumda." Dimitri'ye bakıyor ve yüzündeki ifadeyi deşifre etmem gerekirse, kızgınlıkla etkilenmiş gibi göründüğünü söyleyebilirim. "Senin oğlan hariç. Güney Yakası'nda doğup büyümüş olmanın bir artısı da bu sanırım. Herkes zaten senden en kötüsünü bekliyor."

Bu doğru olamaz. Çukurda gösteri yapmayı kabul etmemin tek nedeni kendimi ve onu korumaktı.

Ama Dimitri bunu bilmiyor.

Ona bakarken göğsümde sıkı bir endişe yumağı oluşuyor. "Ne yaptın sen?"

Yüzümdeki ifade yeterli olmalı, çünkü çenesini ayarlayarak başka tarafa bakıyor. "Daniel'ın başka bir... *varlığı* var." Parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor. Keskin ve sinirli bir hareket, ağzının düz çizgisiyle daha da belirginleşiyor. "Lisedeyken seni yakalayamayınca, Krallar bir 'B Planı' buldu. Onu Bayan Crane'in eski caddesindeki gecekondu mahallesinde tutuyordu ama Baronların-"

"Varlık." Sesim cılız ve belirsiz geliyor ama beni duyduğunu biliyorum. Bakışlarıma karşılık bile vermiyor. "Başka bir kız demek istiyorsun. Bir *mahkûm*." Kamyonun kabinindeki gerilim o kadar yoğun ki, ciğerlerime doluyor.

Kimse bir *şey* söylemiyor.

Killian kamyoneti park ediyor, ama bizi nereye götürdüğünü merak etmek aklıma bile gelmiyor. Ta ki depo bölgesindeki büyük, boş bir otoparkın kapısını açana kadar.

Sonra Dimitri kamyondan çıkıyor ve bana doğru uzanıyor. "Hikâye," diye başlıyor, ama ben kaçıyorum.

"Ve sen de onu *mal* gibi dolaştırıyorsun? Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" Dimitri nihayet bana baktığında gözlerim cehenneme dönmüş olmalı. "Bu insan ticareti. Sen lanet bir insan tacirisin, Rath!"

Takma adının kullanılmasıyla kafasını geriye atıyor. "Beni yargılama, *Tatlı Kiraz*." Alaycılığında başka birinin zalimce diyebileceği bir keskinlik var. Ama ben onu içindeki acıyı, yarayı duyacak kadar iyi tanıyorum. "Bana bunu yapmamı söylediğinde neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu,

ve başka seçeneğim yoktu." Kollarını iki yana açıyor. "Borçlar ödenir! Benden ne yapmamı istiyorsun?!"

"Senden ne yapmanı istiyor?! Durmayacak. Durmayacağını biliyorsun! Bu da demek oluyor ki Daniel'ın onun için planladığı şey için zavallı bir kızın ticaretini yapıyorsun ve elinde bunun kanıtı var!" Yumruklarımı karnıma bastırıyorum, bir mide bulantısı dalgası üzerime geliyor. "Böyle bir şey yaptığına inanamıyorum."

"Story," diyor Killian, kamyonun ön tarafında bizimle buluşurken, "bahsettiğimiz sıradan bir kız değil. Bu Lavinia Lucia. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Lucia." Zihnimde bir anı canlanırken ismi kayıtsızca tekrarlıyorum.

Killian başını sallar. "Kontların Kralı, Lionel Lucia. Onun kızı."

Ona bön bön bakıyorum. "Bu her şeyi daha da kötüleştirir! Peşimizden gelecek!"

"Anlamıyorsun," diyor Tristian, kapısını çarparak. "O biliyor. O da işin içinde. *Bütün* o şerefsizler işin içinde. Kimin zarar göreceğine bakmaksızın bu oyunun bazı bölümlerini oynamak zorundasınız."

"Gerçekten mi?" Yüzüm inanmazlıkla karışıyor. "Senin için kadınların hepsi bu mu? Senin saçma oyununda ikincil hasar mı? Beni çukura attığında sadece bu muydum?"

"Saçmalama," diye tersliyor Killian, parmak eklemleri beyazlaşana kadar anahtarlarını yumrukluyor. Parmağını Dimitri'ye doğru iter. "Rath senin için savaştı! Senin için babama kurşun sıktım! Biz kendi başımızın çaresine bakarız."

"Peki ya bu kız? Lavinia mı?" Dehşete kapılmış bakışlarım aralarında gidip geliyor. "Ona kim bakıyor?"

"İstiyorum." Nick kamyonetin kapısını çarparak sert bir ifadeyle ilerledi.

"Sen mi?" İnanılmaz bir kahkaha attım. "Yüzlerce yabancının önünde sırf patronu emir verdi diye isteksiz bir kızı becerecek olan adam mı? Evet, sen bir ödülsün. Kendini çok güvende hissediyor olmalı."

Dimitri başını sallar. "Story, o bizim sorunumuz değil. Ve eğer kaçırdıysan, bizim de bir sürü sorunumuz var."

Nick, Dimitri'ye bir bakış atarak, "Düzeltiyorum," dedi. "O *senin* sorunun.

En azından biz onu Hideaway'e taşıyana kadar."

İçimdeki tiksinti o kadar keskin ki, sendeleyerek geri çekiliyorum, sesim çatlıyor. "Hideaway mi? Onu Daniel'ın *genelevine mi* hapsediyorlar?"

Beni hain ve sapkın bir şey için istediğini her zaman biliyordum ama bunu somut bir şekilde önümde görmek yüzüme bir tokat gibi indi. Olmamı istediği şey buydu. Kullanılmaya ve sömürülmeye hazır, kilit altında tutulacak küçük bir oyuncak bebek.

Dimitri'nin yüzündeki çelik kaplama gözlerimde gördüğü şey karşısında parçalanıyor. "Bebeğim, hadi."

Beni göğsüne çekmesine izin veriyorum çünkü zayıfım. Onun kokusunu içime çekiyorum, deri ceketine karşı serin ve ihanetin sivri ucunu yatıştırmasına izin verecek kadar bencilim. "Ben olmadığım için o orada," diye fısıldıyorum, anlaması için yalvarıyorum. Eğer kaçmasaydım - eğer Daniel'ın beni almasına, bana sahip olmasına izin verseydim - o zaman belki bu kız güzel, normal bir hayat yaşıyor olurdu. Belki de bir şeyi harekete geçirdim. Korkunç bir şey. *Vicdansızca bir* şey.

"Babası seçim yaptığı için orada." Başımın arkasına dokunarak beni kendine yaklaştırdı. "Bu senin suçun değil."

Ama öyle. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. "Onu dışarı çıkarabiliriz, değil mi?"

Cevap veren Killian oluyor, sesi beklediğimden daha yakın çıkıyor. "Eğer sadece babam olsaydı, o zaman belki yapabilirdik. Ama Story..."

"Krallar," diyor Tristian ve ensemde bir kıpırtı hissettiğimde bunun onun parmakları olduğunu, saçlarımı geriye doğru süpürdüğünü anlıyorum. "Hepsi bir arada. Çok büyükler."

Tabii ki haklılar. Daniel ve Saul Cartwright tanıştığım tek krallar, ama ikisiyle aynı anda yüzleşmek bile göz korkutucu bir görev gibi görünüyor. Beş kralın toplam gücü ve etkisi? Bu sadece David ve Goliath değil. David ve MechaGoliath.

Dimitri'nin ceketine tutunarak yalvardım, "Lütfen bunu yapma."

Yapmacık bir nefes alışla göğsü kabarıyor. "Kimin orada olmasını tercih ederdin? Benim mi yoksa başka bir pisliğin mi? Bu hatunu incitmek için gelmediğimi biliyorsun." Sırtımı okşuyor, kulağıma yakın konuşmak için eğiliyor. "Daniel'ın göndereceği başka biri için aynı şeyi söyleyemem. Çirkin Nick gibi adamların sayısı bir düzine."

Haklı olduğu bir nokta var. Sadece bunu kabul etmek zor. "O zaman bana söz ver, bundan sonra onunla bir daha muhatap olmayacaksın. Hiçbiriniz."

Killian iç geçirir. "O kadar kolay değil."

"Baban olduğu için mi?" Dimitri'nin boynuma dolanmış kolunun üzerinden ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Bu uzun zamandır önemli değil."

"Sorun o değil." Oflayıp pufluyor, ağırlığını bir ayağından diğerine

kaydırıyor. "Bak, bana bir mühlet verdi, tamam mı? Çirkin Nick'le kimin anlaştığını bulmam için.

Vivienne'i öldürdü. O gün onu görmeye gittiğimizde bize..." Bakışlarımı tuttu, isteksizce bitirdi, "Hikaye, senin yaptığını düşünüyor. Her şeyi. Ted, Colorado'daki o adam, tehditler, Viv..."

"Ne?!" Kendimi Dimitri'den ayırıyorum, kanımda lav kıvılcımları çakıyor. "Son üç yıldır kendimi takip ettiğimi mi düşünüyor?"

"Bu sadece onun işine geliyor," diyor Tristian, suçlama karşısında neredeyse benim hissettiğim kadar öfkeli görünüyor. "Eğer bunun arkasındaki kişi sensen, o zaman bu onun tüm sorunlarını çözer."

"Bu bizim için uygun," diyor Dimitri, ona küstah bir bakış atarak. "Onunla yüzleşmeliyiz. Oturduğu yerden kötü görünüyor." Bana dikkatlice ekliyor: "Bir düşün bebeğim. Bu adamla konuşan tek kişi sensin. Temas kurmak için senin yalnız kalmanı bekliyor. Viv öldürüldüğünde sen yoktun. Koridorda o parmağı bulduğunda evde sadece sen vardın." Çenem düştüğünde elini kaldırıp beni durdurdu. "Sen olmadığını biliyorum. Sadece söylüyorum, bu adam bizim öyle olduğunu düşünmemizi umuyor gibi görünüyor."

"Fark etmez," diye araya giriyor Killian. "Babam o olduğunu düşünüyor, bu yüzden gerçek orospu çocuğunu aramıyor. Bu bize bağlı."

Birden bedenim taşınamayacak kadar ağırlaştı. Düşünmeden, arkamdaki beton park tamponuna tünemek için düşüyorum ve avuçlarımı yüzümden aşağı sürüklüyorum. "Son teslim tarihi ne zaman?"

Killian bana temkinli bir bakış attı. "Cumartesi." Doğru ya. Doğum günü. Muhtemelen o ziyafete gitmek istememesinin bir başka nedeni. Israrla, "Bu konuda endişelenmiyorum. Eğer senin için gelirse-"

"Eğer?" Nick sıkılmış görünerek araya girer. "Burada 'eğer' diye bir şey yok Payne. Baban çok kızgın. Kan istiyor." Bana eliyle işaret ediyor. "*Onun* kanı. Siz üçünüz onun üzerine işemeseydiniz, bunu ona ödetecekti ama o gemi çoktan kalktı."

Killian çenesini kilitledi. "Bruin, İsa'ya yemin ederim ki-"

Killian omurgasını kıracakmış gibi görünse de Nick geri adım atmaz. Öne çıkar ve alçak bir sesle, "Beni dinlemelisin. Bunu gerçekten kimin yaptığını kanıtlaman önemli değil. Dumanlı bir silah bulsan da fark etmez. Leydi'nin üzerindeki pislik onu yerin dibine gömecek." Bana baktı, gözlerinde bir parça acıma vardı. "Senin hakkında tuttuğu dosyayı gördüm. Buradaki adamların da öyle. O kadar kalın ki, kurşun geçirmez."

"O zaman aslında ona bir şüpheli getirmemize gerek yok," diyor Dimitri. "Sadece onun hakkındaki tüm pislikleri bulup yok etmemiz gerekiyor. Bize biraz zaman kazandırır."

Nick keskin bir kahkaha atar. "Hiç şansı yok. Çok iyi korunmuş ofis binasında. Masasındaki gizli bölmede kilitli. Onunla aranızda o kadar çok kilit ve güvenlik önlemi var ki, bir köstebek bulsanız daha iyi olur."

Killian'ın gözleri diğer Lordlara kayıyor. Aralarında anlamlandıramadığım bir şey geçiyor.

Nick bu durgunluğu ayrılmak için bir fırsat olarak değerlendirir ve kamyondan uzaklaşır. "Rathbone, saat onda buluşalım. Yeri biliyorsun. Hanımefendi, güvende kalın." Topuklarının üzerinde döner ve üç ejderhanın ateşini ensesinde hissetmiyormuş gibi yürür.

"Pekala." Önce Tristian konuşur. "Sanırım ne yapmamız gerektiğini biliyoruz." "Pisliği ortaya çıkar." Dimitri böyle bir öneri kolaymış gibi omuz silkiyor.

"Nick haklı." Killian şakağını ovuşturur. "O ofise zorla girmek yok çocuklar. Bu konuda bana güvenin."

Tristian Killian'ın omzuna vurarak, "İşin güzel tarafı da bu," diyor. "Belki de teknik olarak buna ihtiyacımız olmayacak."

Sırıtışı, tüylerimi diken diken eden bir kötülükle dolu. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum, ama her neyse, ya nefret edeceğimi ya da seveceğimi biliyorum.

KÖTÜ BIR ALIŞKANLIĞIM VAR.

Hiçbir yerden ellerim temiz ayrılamıyorum. Arkamda bıraktığım suçlayıcı saçmalıkların izi.

Kasıtlı değildi ama Nick haklıydı. Beni gömmek için yeterli. Hepsini çenemin altına sıkıştırılmış bir silahta toplamasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Tamamen delice olsa da buldukları plana itiraz etmememin tek nedeni bu ve eminim onlar da bunun farkındadır. O gece ön sahanlıkta otururken bunu düşünüyordum. Çünkü bekliyorum.

Bugünlerde tek yaptığım beklemek.

Kapı arkamdan açılıyor ama kim olduğunu görmek için dönmeme gerek yok. Saat neredeyse 10.

"Burası bir cadının memesinden bile soğuk," diye mırıldanıyor Dimitri, deri ceketini silkerek. Dudaklarından sarkan sigarayı yakarken bir çıtırtı, bir '*şınnn' ve* ardından alevin parıltısı duyulur. "İçeri girmelisin. Tris ya da Killer seni ısıtabilir." Cevap vermediğimde, koyu renk gözlerini bana dikerek bir duman çıkarıyor. Gecenin gölgesinde bir hayalet gibi görünüyor, çenesinin kıvrımını seçebilmek için uzaktaki farların keskin bir kesitinden başka bir şey yok. "Ya da yukarı çıkabilirsin. Benim yatağımda uyu."

Kollarımı göbeğimin etrafında sıkıyorum. "Ona zarar veriyorlar mı?"

Bu soru onu sadece bir anlığına duraksatıyor. "Hiç sanmıyorum. Güya bu yüzden bu işte ben varım. Kimsenin ona dokunmaması gerekiyor. Kralın emri." Küçük bir alaycı ses çıkararak göğsünü ovmak için uzandı. "Dürüst olmak gerekirse, o biraz çürük. Beni fena benzetti." Daha sessiz, ekliyor, "Sanırım onu bir şey için saklıyorlar. Sanki o sadece..." Sigarasındaki kor, bileğinin hareketiyle bir zig bir zag çiziyor. "...saklanıyor. Şimdilik."

"Biliyorum." Sonunda başımı kaldırıp bakışlarına karşılık verdim. "Onu ne için tuttuklarını çok iyi biliyorum."

Hep aynı şey. Şaşırtıcı ya da orijinal bile değil. Daniel'ın benimle bu kadar ilgilenmesinin sebebi de buydu. Kendi saçma idealleriyle büyüttüğü oğlunun bu kadar takıntılı olmasının sebebi de buydu. Daniel'in artık benimle ilgilenmemesinin nedeni de bu, çünkü onun için bir 'değer' olamıyorum.

"Çünkü o bir bakire."

Bir bakıma, bu iyi bir şey. Bize zaman kazandırıyor. Daniel şu anda bunu değerlendiremeyecek kadar meşgul ve diğer kralların ondan ne istediğine dair hiçbir fikrim olmasa da Daniel'ın çabasının önce geleceğine bahse girerim. Bu da onun güvende olduğu anlamına geliyor.

Şimdilik.

Rath iç çekerek dudaklarımı öpmek için eğildi, parmak uçları yanağımda soğuktu. "Beni bekleme."

"Teşekkür ederim," diye geveledim ve o uzaklaşmadan ceketini kaptım. "Bunu hiç söylediğimi sanmıyorum ama... teşekkür ederim. Çukurda benim için yaptıkların için. Daniel'a tüm o parayı verdiğin için. Beni koruduğun için."

Çömeliyor, gözleri yüzümü tarıyor ve sonra uzanıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Bu tam olarak bir seçim değildi."

Başımı salladım, anladım. Bunu kabul etmek de tam olarak bir seçim değildi. "Yine de." Onu tekrar öpmek için öne doğru eğildim - bu sefer yavaşça, bir ağırlıkla dolu

yeterince vaktimiz yok.

O da bunu hissetmiş olmalı, çünkü iç çekerek çenemi okşuyor. "Başını dik tut, bebeğim. Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

"Dikkatli ol," diyorum, sahte olduğunu hissettiren bir gülümsemeye çalışarak.

"Eve geldiğimde yatağımda ol." diye cevap verdi. Onun uzaklaşmasını izliyorum.

-vücudunun şekli, yürüyüşünün tembel ritmi- ve tavsiyesine uymaya karar verir.

Killian'ı yatak odasında, masasının üzerine kıvrılmış, klavyeye vururken buluyorum. Killian her zaman dizüstü bilgisayarıyla ölümüne bir savaşa girmiş gibi yazıyor. Lisedeyken bu beni deli ederdi, çünkü parmak uçlarıyla yaptığı agresif vuruşları duvardan yarı otomatik bir silahın patlaması gibi duyabilirdim.

Kafasını kaldırmadan, "Gitti mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak kapı pervazına yaslanıyorum ve kollarımın uçlarını yumruklarımın üzerine çekiyorum. "Onun bir Kral olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Ted." diye açıklamak için Killian'ın kafasını kaldırıp, alnında şaşkın bir kırışık belirene kadar bekliyorum.

Killian sandalyesinde arkasına yaslanıp bakışlarımı tuttu. "Bu olasılık aklıma geldi."

Odaya giriyorum, şifonyerinin önünde oyalanıyorum. "Daniel'ın beni ne için istediğini bildiğimden beri her şey anlam kazandı. Ya da en azından beni kim için istediğini." Ona dönüyorum, mutsuzca gülümsüyorum. "Bu her şeyi daha da zorlaştırıyor, değil mi?"

Bana yavaşça başını sallıyor. "Belki."

Eğer Kral, Saul Cartwright ya da diğerlerinden biriyse, bu kanıt bulmanın zor olacağı anlamına gelir ve bir şekilde bulsak bile Daniel ya bize inanmayacak ya da başka bir şekilde bakacaktır.

"Yarın gidecek kişi ben olmalıyım," diye karar verdim, daha önce hazırladıkları planı düşünerek. "Ben olmalıyım."

Kaşları düşük, yüzünde tehlikeli bir ifade var. "Nasıl anladın lan?"

"Baban yüzünden Krallara en yakın olan sensin. Seni şüphelerden korumamız gerekiyor." Omuz silkerek şifonyerinin üzerindeki bozuk paralarla oynuyorum ve onları çiçek şeklinde düzenliyorum. "Ama kimse bizi bilmiyor. Yani, baban tabii ki. Ama onun dışında?" Aynadan ona bakıyorum. "Kimse bizim..." Uygun bir kelime bulmakta zorlanıyorum, "birlikte" demekle yetiniyorum.

Kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dimitri ve Tristian," diye açıklıyorum dönerek. "Beni bir yerlere götürüyorlar. Bana kız arkadaşlarıymışım gibi davranıyorlar. Herkes bizi birlikte gördü. Öpüşürken. Dokunurken. Ama sen öyle değilsin. Yani..." Başka tarafa bakıyorum, bu doğru çıkmadığı için sinirleniyorum. "Evdeyken öylesin. Ama bu konuda aleni değilsin. Demek istediğim, eğer bir şey yaparsam, neredeyse hiç kimse senin bağlantılı olduğundan şüphelenmez."

Bunu söylediğime hemen pişman oluyorum, çünkü yapmadığı tüm dokunuşları kataloglamak göğsümün içindeki ham ve hassas bir şeyi kazıyor. Screw Year's Eve maçından önce bana hiç vermediği iyi şans öpücüğü. Partilerde kalabalığın arasından bana bakışı, beni asla yakınına çekmeyişi. Önemli bir şey değil. Üzerime işemesi için bir bacağımı daha kaldırmasına ihtiyacım yok.

"Şey, ben sadece..." Killian tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik olur. Konuştuğunda ise kelimeler garip, sessiz ve bir sır gibi. "Hikaye. İnsanlar senin kız kardeşim olduğunu düşünüyor."

Gözlerim onunkilere dikildi. "İnsanlar benim bir fahişe olduğumu düşünüyor." Niyet ettiğimden daha sert çıktı ama pişman değilim. "Bu beni üçünüzle birlikte yürümekten alıkoymuyor. İnsanların ne düşündüğünün istediğim bir şeyle arama girmesine izin verecek kadar korkak değilim." Sözcüklerin gözlerine çarpışını, köşelerinin sıkılaşmasını izliyorum. Bu midemi bulandırıyor, çünkü bu gece istediğim son şey yeni bir kavga.

"Haklısın," diyerek beni şaşırtıyor. Elini uzatıp parmağını kotumun kemer köprüsüne soktuğunda, beni daha yakına çekmesine izin veriyorum. "Ben bir korkağım."

"Ben-" demek istemedim.

"Evet, yaptın." Beni kucağına çekip üzerine oturtuyor, ellerini kalçalarıma koyuyor. Artık bu kadar yakın olduğumuz nadir oluyor, böyle değil. Tek başımıza. Kavga etmiyoruz. Buradan şakağındaki çili görebiliyorum. Kirpiklerini tarayabiliyorum. Gözlerinin altına yerleşmiş koyu halkaların üstündeki dokuyu. "Rath, saçma sapan okuma problemleri yüzünden aptal olduğunu düşünüyor ama gerçeği bilmek ister misin? O tanıdığım en zeki insan." Başparmaklarını gömleğimin altına sokarak beni daha da yaklaştırdı. "Bu kitap zekası değil. Faydalı bir zekâ. Bir şarkıyı çalabilmesi için sadece üç kez dinlemesi gerektiğini biliyor musun?" Killian başını sallar. "Rath yaptığı işte her zaman iyi olacak. Ve Tristian..." Gözleri göğsüme düşüyor, parmağı gömleğimin boynuna takılıyor. Orada oyulmuş 'T' harfini ortaya çıkaracak kadar aşağı çekiyor. "O burada her zaman önemli biri olacak, çünkü o bir Mercer." Kaşlarından biri kalkıyor. "Ve çünkü o lanet olası bir psikopat."

Kollarımı boynuna dolayarak bir kahkaha atıyorum. "Sadece birazcık."

Sırtımın küçük kısmını avuçlayarak devam ediyor: "Onun yanında olması, istesen de istemesen de sana kapılar açacaktır. Ama ben senin boynuna bağlanmaya değmem. Bu şekilde değil. Artık değil."

Gözlerinden geçen o donuk parıltıyı -gerçek olduğunu hissettiği o şeyi- izliyorum ve dudaklarına doğru konuşmak için eğiliyorum. "Saçmalık."

Öpücük çok garip bir şey.

Yavaş ve tatlı, Killian'la alıştığım acıdan tamamen yoksun. Kıçımı kalın bir avuçla kavrayıp beni kucağındaki çıkıntının üzerine sürüklediğinde bile, her zamanki düşmanlık yok. Bu, ona karşı sallanırken bacaklarımın arasına keskin, beyaz bir ısı yerleşmesini daha az iç burkucu yapmaz.

Beni başımın arkasından tutuyor, çenemin altındaki bir deri parçasını ağzına almak için kopuyor. Huysuzca, "Onu saklıyordum," diye fısıldıyor ve sonra içime giriyor, hızlı dudakları ve istilacı diliyle soluğumu yutuyor. "Benimle yatağa gel, sana vereyim," diyor, geri çekildiğimde ağzımı kovalıyor.

"Yapamam." İtirazına rağmen tişörtünü başının üzerinden kaldırıp dövmeli göğsünün sert hatlarını ortaya çıkarıyorum. Bakışlarımın kolundaki yüzün üzerinde gezinmesine izin vermek artık alışkanlık haline geldi. "Dimitri'ye bu gece onun yatağında uyuyacağımı söyledim."

Yüzünden karanlık, sinirli bir ifade geçer. "O zaman ben de seninle geleceğim.

Umursamayacaktır."

"Yapamam," diye tekrarlıyorum, pantolonunun fermuarına uzanıyorum. Elimi içeri daldırıp sikini kavrıyorum ve onu öpüyor olmama rağmen yine de söylüyorum. "Yapamam, yapamam. Şimdi ver onu bana. Lütfen?"

Aşağı indiğimde çenesinin kenarı dudaklarımın altında gergin, kirli sakalının kabalığından hoşlanıyorum.

"İstiyor musun?" diye soruyor, avucumun içinde sıcak ve ağır. "Söyle bana."

Ağzım kulağına doğru ilerleyene kadar bekliyorum, beni net bir şekilde duyduğundan emin oluyorum. "İçime boşalmanı istiyorum, ağabey."

İkimizi de ayağa kaldırmadan önce yumuşak, sert bir ses çıkarıyor. Şifonyerin sert kenarının kıçıma battığını hissedene kadar hareket telaşı beni şaşırtıyor. Killian gömleğimi toparlıyor, kollarımı kaldırıyor ve sonra başımın üzerinden yırtıyor. Ağzının üzerimde olduğu kısa bir an var, dili çakıllı meme ucumu okşuyor, sonra beni kendi etrafımda döndürüyor.

Her şey çok hızlı gelişiyor. Pantolonunu indirip sikini çıkarırken aynadaki yansımasını izliyorum ve sonra ben de aynısını yapıyorum

şey. Kot pantolonumun düğmesini tırmalıyorum ama onu kalçalarımdan aşağı sürükleyen o oluyor, elleri o kadar istekli ki vücudum güçle sarsılıyor. Bir elini sırtımın ortasına yerleştiriyor ve beni aşağı itiyor, sonra ayaklarını kaydırıyor, kendini hizalıyor ve aletini içime sokuyor.

Olmam gerekenden daha fazla şok olmuş bir sesle haykırıyorum. Sıcak ve çok sert, kalın ve doğru hissediyor. Ağırdan almıyor. Belki de yanımda uyumasına izin verseydim bunu yaşayabilirdim. Belki ben sessiz ve hareketsiz olana kadar beklerdi ve sonra beni öpücüklere boğar ve benimle sevişirdi. Belki tatlı, şefkatli ve sessiz olurdu.

Alternatif tam olarak bir hayal kırıklığı değil.

Parmak uçlarını kalça kemiklerime geçiriyor ve beni beceriyor. Bana tekrar tekrar çarpması için başka bir terim yok, yüzü taş gibi donmuş, acil bir kaş çatma. Şifonyeri kavrayıp tutunuyorum, her hamlesinde ona doğru geri sıçrıyorum. Kuvveti ve ritmi cezalandırıcı olabilir ama hiç de ceza gibi hissettirmiyor.

Çaresizlik gibi geliyor.

Şifonyer duvara çarparak çatırdıyor -bang, bang, bang- *ama* odadaki en gürültülü şey bu bile değil. Bu ben ve göğsümden gelen keskin, gergin ciyaklamalar olurdu. Killian onlara alçak, hırıltılı homurtularla karşılık veriyor. Bu sadece bizim konuşabildiğimiz bir dil.

Uzun sürmez.

Orgazmım beni sersemleten bir anilikle geliyor. Elimi kaldıraç olarak en yakın yüzeye, aynanın soğuk, pürüzsüz camına vuruyorum.

-Ve kalçalarının vahşi yumruklarına geri dönüyorum, beni alırken adını titretiyorum.

İticileri daha sertleşiyor, daha sivrileşiyor ve sonra vücuduma son bir darbe indirerek içime giriyor. Bunun en güzel yanı, bunu hissedebiliyor olmam. Aleti içimde şişiyor. Beni onunla doldururken nabız gibi atıyor, sıcak ve inanılmaz derecede kaygan. Killian sırtımda kıvrılıyor, bana karşı kabarmasıyla hırlıyor, bizi birbirimize bastırırken kasları sımsıkı sarılıyor, bunun kalıntılarını ele geçiriyor.

Ondan sonrası nefes nefese kalış ve avucunu göğsümün üzerinde gezdirmesi.

Belki daha yumuşak ve tatlı olabilirdi. Ama

bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Hikaye."

Adımı söylediğinde başımı kaldırıp aynadaki yansımadan gözleriyle buluşuyorum. On dakika önce onu sokmak istiyordum. Üvey kardeşi olmamdan zevk almasının, ama sonra herkesin içinde bundan utanacak kadar küstahlaşmasının ne kadar berbat bir şey olduğunu söylemek istedim. Ona artık yanında uyuyamamamın gerçek sebebini söylemek istedim. Ona saklayabileceği gizli bir gece yarısı sikişi olmayı reddettiğimi söylemek istedim.

Şimdi, sadece dölünün içimde kaldığından emin olmak istiyorum.

"Merak ediyordum da," dedi bana anlamlı bir bakış atarak, "O yeşil elbise hala sende mi?"

23

RATH

Yorgun, üşümüş ve topallayarak eve döndüğümde ev karanlıktı. Bu Lavinia denen hatun berbat, hem de hepimizin bildiği ve sevdiği ıslak ve pasaklı şekilde değil. Onun bir tekmeci olduğunu söylemek yüzyılın en hafif tabiridir. Bacağım günlerce zonklayacak.

Merdivenleri çıkıyorum, her aksak adımda yüzüm buruşuyor ama beni bekleyen şey için sabırsızlandığımdan ağırdan alıyorum. Kapımı açar açmaz orada olduğunu anlıyorum, onu belli belirsiz, ilkel bir şekilde hissediyorum. Yorganımın altına sokulmuş, koyu renk saçları yastıkların üzerine dağılmıştı.

Ayakkabılarımı çıkarıp anahtarlarımı, cüzdanımı ve tabancamı şifonyerin üzerine bıraktıktan sonra odayı geçip ona doğru gidiyorum. Ben Killer gibi değilim. Hoş olduğuna emin olsam da, onun bilinçsiz ve uysal olduğu düşüncesinden hoşlanmıyorum. Bu yüzden hâlâ giyinik bir şekilde üzerine çıktım ve ağzını kendi ağzımla kapattım.

Eğer uyuyorsa, çok derin bir uyku değildir. Anında karşılık veriyor, bacaklarını aralarına yerleşmem için açıyor, ellerini ceketimin içine sokuyor.

"Soğuk kokuyorsun," diye mırıldanıyor, beni daha yakına çekerek.

"Öyle mi?" Battaniyeyi geri çekip aramıza sokuyorum. "Beni ısıtabilirsin."

Gözlerini yumuşak ve ağır bir şekilde kırpıştırarak açtığında, aklında bir soru oluştuğunu anlayabiliyorum. Ama Nick hakkında konuşma düşüncesi ve

Lavinia kesinlikle sikimi yumuşatacaktı, dilimi ağzına sokarak dikkatini dağıttım.

Üzerinde bir atlet ve külottan başka bir şey yok, sıcacık, çıplak, yumuşak teni altımda uzanıyor. Soyunmaya zahmet bile etmedim. Elimi aramıza sokup külotunun önünden aşağı doğru itiyorum, klitorisini bulduğumda iniltisini bastırıyorum.

İki parmağımı içine gömdüğüm anda duraksayıp geri çekiliyorum. "Hangisini?" diye soruyorum. Kız kaygan. Biri ona önce ulaşmış.

Bana göz kırpıyor, göğsü şişiyor ve ağır nefeslerle çöküyor, ama ben bir kaşımı kaldırıp parmaklarımı sivri bir şekilde itene kadar gözlerinde anlayış kıvılcımları çakmıyor. "Killian."

Kısık bir sesle kıkırdıyor ve kızgın yanağına bir öpücük konduruyorum. "İlk kimin çatlayacağını merak ediyordum. Tristian'ın bana bir onluk borcu var."

"Onunla bahse girmeyi bırak" diyerek gözlerini deviriyor ama onu susturmak için külotunu yırtıp yüzümü bacaklarının arasına yerleştirmem yetiyor. Amını yavaşça yiyorum, o kasıldıkça ve nefes nefese kaldıkça iyice sikilmiş deliğindeki Killer kalıntılarını özenle yalamak için zaman ayırıyorum. Tadında ince, metalik bir kenar var, sanki onu hızlı ve biraz fazla sert çivilemiş gibi, ama eğer acıyorsa, o zaman umursamıyor gibi görünüyor. Öykü bacaklarını benim için açıyor -uyluklarını iyi bir arkadaşını içeri buyur eder gibi uzatıyor- ve saçlarımı öyle sert çekiyor ki kaval kemiğimdeki zonklamayı unutuyorum.

Onu tam sınıra getirene kadar bekliyorum, kaslar gergin, uyluklar titriyor, sikimi kotumdan çıkarmak için. Ağzımın sıcaklığını özlemeye fırsat bile bulamadan içine giriyor, tek bir yumuşak hamleyle dibe vuruyorum.

O geniş, muhteşem gözleriyle bana bakıyor, ağzı bir karış açık. "Benimle dalga geçme," diye yalvarıyor, ceketimi iterek. "Bu gece olmaz."

O beni bir çırpıda soyarken ben de onu beceriyorum, bacaklarını kalçalarıma dolamadan önce ceketimi yarıya kadar çıkarıyor. Bu iyi - benim hatam olmadan onu dışarı çekiyor. Gömleğimi çıkarmaya gidiyor, ama başımdan geçirecek kadar uzun süre öpüşmeyi bırakmıyoruz. Topukları kot pantolonuma sürtünerek onu kalçalarımdan aşağı itiyor, ama bu bile yarım yamalak, dikkati kalçalarımın ona doğru sallanmasıyla dağılıyor. Sakin oluyorum. Killian muhtemelen onu canı çıkana kadar sikmiştir, bunu düşünmek bile çok seksi ama onun ihtiyacı olan şey bu değil.

Boynunu öpmemi ve üstünün askısını aşağı çekerek göğüslerini bana göstermesini istiyor. Kalçalarını kollarımın üzerinden geçirmemi istiyor,

Ben onu becerirken onu ikiye büküyorum. Yavaş ve nazik olmaya ve kulağına fısıldadığım kirli şeylere ihtiyacı var. Kalçalarımız yükselip alçalıyor, ta ki onunki kendi çılgın ritmini bulana kadar, kasları titriyor ve etrafımda kenetleniyor. Çığlık atıyor, alt dudağını ısırıyor, serbest kalmaktan kıvranıyor. Yavaşlamıyorum, hızımı artırıyorum, orgazmının verdiği hisle sikim doluyor.

"Bütün gece onun döllerini içinde mi tutacaktın bebeğim?" Kalçalarım onunkilere gömülürken göğüslerinin zıplamasını izleyerek soruyorum.

Beni kendine doğru çekiyor, eli saçlarımın arkasında yumruk olmuş. "Evet." Çenesini ısırıyorum, nefes nefese, "Sanırım değiştirmem gerekecek."

Boşalırken onu yatağa gömdüğümde, günlerdir enerji toplayan bir şimşek çakmış gibi hissediyorum. Bazı açılardan öyle. Bir kız arkadaşım olmasıyla ilgili ilk şeyi bilmiyorum. Gece eve döndüğümde yatağımda beni beklerken bulacağım türden değil, hele ki daha sonra terli, nefessiz ve çok hoşgörülü bir şekilde yanıma sokulacak türden hiç değil. Kalçası parmaklarımın altında yumuşacık, yukarı doğru sürüklediğimde, ereksiyonum boyunca. Sanırım bu hoşuma gidiyor, sırılsıklam amını kalçamda hissetmek, o daha da yakınlaşırken. Bu, Tristian ya da Killian'ın karşı çıkabileceği türden iğrenç bir şey, her ne kadar döllerinin içinden sızması düşüncesini sevsem de. Benim bir sorunum yok. Çarşaflarımı lekeliyorsun, kızım.

Daha önce gözlerinde gördüğüm soruyu nihayet dile getirmesi üç dakika kadar sürdü. Bunun için yeteneklerimden isteksizce etkilendiğimi hissediyorum. "Nasıl geçti?"

Kolumu omuzlarının altına sıkıştırdım ve onu daha da yakınlaştırmak için kullandım, göğüslerinin kaburgalarıma değmesinin ve sıcak nefesinin boynuma değmesinin tadını çıkardım. "İyi gitti. Onu yerleştirdim."

Öykü'nün parmakları göbeğimin altındaki kıllarla ilgileniyor, midemi bulandıracak şekilde koparıp okşuyor. "Onu... çukura mı koydu?"

"Ne?" Bir saniyemi alıyor, yaşam düzenlemelerini sorduğunu fark edemeyecek kadar beyinsizim. Bir kahkaha attım. "Hayır, onun bir süiti var. Gerçekten çok güzel. Rahattır, güven bana."

Kadın sertleşiyor. "Evet, eminim çok rahat bir *seks ticareti kurbanıdır,* Dimitri."

Adımı söylemesi hâlâ omurgama dokunuyor, tüm dikkatimi dudaklarından dökülüş şekline çekiyor. Bu kadar zaman sonra geçer sanmıştım ama geçmedi ve bir an durup onunla yüzleşmem, gözlerinin içine bakmam ve başparmağımı kızarmış yanağında gezdirmem gerekiyor.

Kahretsin, bu kız için her şeyi yaparım.

"Henüz çocuklara söylemedim," diye başlıyorum ve sesimi kısabilsem de hafif tutamıyorum. "Nick'le bir anlaşma yapacağız."

Kaşlarını çatarken etrafımdan izliyorum. "Nick ile bir anlaşma mı? Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

"Azıcık bile değil." Parmaklarım omzundan sırtına doğru omuriliğinde geziniyor ve küçük, narin bir ürperti veriyor. "Ama yarın gece bize yardım edecek, eğer ona Saklı Bölge'ye girmenin bir yolunu bulabilirsek."

Bana bakıyor, yanağı omzuma sürtünüyor. "Nick neden Hideaway'e girmek istiyor?"

Story ile ilgili olan şey, onun kirli olabilmesi. Daniel'ın onda ne tür şeyler yaptığını gördüm. Sert şeyler. Karanlık şeyler. Story Austin bazı pislikler gördü ve bunların çoğuna katkıda bulundu. Hayatta kalma konusunu anlıyorum. Lanet olsun, buradaki hiç kimse bunu benden daha iyi anlayamaz. Ama muhtemelen bunu itiraf etmekte zorlansa da, hayatta kalmanın gerekliliğine çok fazla ilgi duyuyor.

Ama bazen bana bakar -şu anda olduğu gibi- ve saf, katıksız bir saflıktan başka bir şey yoktur. Diğerleri adına konuşamam, ama bu anlar ondan uzaklaşmayı çok zorlaştırıyor, çünkü kirli olabiliyor, ama lanet olsun. Aynı zamanda *çok temiz de* olabiliyor. Zifiri karanlık bir odada bir ışık parçası.

Karanlık bir tarafa sahip olmak o kadar kolay değildir, çünkü herkes Tristian kadar düzenli olamaz. Hikaye parçalardan oluşur-siyah, gri, beyaz, kırmızı

-Ve bazen kenarlarını bulmak için yeterince yaklaşmanız gerekir.

Şu anda bir tanesine bakıyorum.

"Sanırım..." Kelimelerimi dikkatle, düşünerek seçiyorum. "Sanırım Lavinia'ya karşı bir şeyler hissediyor."

Bu biraz saçmalık. Onu kızla iki kez gördüm ve 'bir şey' demek o kaltağa tekmeci demek kadar hafif kalır. Nicholas Bruin kızlara karşı "şeyler" geliştiren bir adam değil. Muhtemelen yatağının altında onun bir kuklası vardır ve bahse girerim geceleri onu çıkarıp göz çukurunu sikiyordur. Nick'in tek güzel yanı yüzü. Henüz harekete geçtiğinden şüpheliyim, çünkü Krallar onu iğdiş eder, ama işin aslı, Daniel Nick'i onun hapishanecisi yaptı ve bu iki ayarı olan bir adama verebileceğiniz bir şey değil: *'Kapalı' ve 'çılgınca karasevda'.* En azından Lavinia bunu hissedecek kadar farkında görünüyor, gözleri her zaman onu şüpheyle izliyor.

Ama Öykü'nün bunu bilmesine gerek yok ve gözlerindeki heyecan kıvılcımına bakılırsa, bunu söylememekle akıllılık ediyorum. "Onu kaçıracak."

"Belki," diye vurguluyorum, onu umutlandırmak istemiyorum. "Nick yumruk atmakta ve kiralık kas gücü olmakta iyidir ama bir balyoz kadar kurnazdır." Gözlerimi deviriyorum. "Yüzündeki dövmeler bunu belli etmediyse diye söylüyorum."

"Ofis binasına giriş iznim var," dedi bir saat önce. "*Her gece kilitlememi istiyor. Orada bana güveniyor. Ama genelevinde kimseye güvenmiyor."* Bana anlamlı bir bakış attı. *"Bebek Payne dışında kimseye."*

Kahretsin, Killer beni mahvedecek.

"Ama denemek istiyor ve biz de yardım edebiliriz," diyor göğsüme kapanarak ve gözlerinde söndürmeye gücümün yetmediği bir aydınlık var.

"Elbette." Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum ama parmaklarımı onun ipeksi saçlarında gezdirirken, mümkün olduğunca doğru olmasını sağlamaya çalışacağımı biliyorum. "Ama önce yarını atlatmamız gerekiyor. Aramıza biraz zaman ve sağlam bir plan koymalıyız. Şüpheden kaçın. Her seferinde bir psikopat."

Ted'den bahsedince gözlerindeki ışığın söndüğünü görmeyi bekleyerek irkiliyorum.

Bunun yerine, daha da parlıyor. "Killian beni yarınki ziyafete davet etti. Randevusu olarak."

Şok içinde başım geriye gitti. "Ciddi misin?"

Başını sallıyor, çenesi göğüs kafesime gömülüyor. "Bunun yardımı olur, değil mi? Sağlam bir mazeret mi?"

"Şey...evet." Onun için zaten bir planımız vardı ama en iyi ihtimalle sallantıdaydı. "O şeye gelmeden önce kendi aletini keser diye düşünmüştüm."

Killer'ın böyle bir tarzı var. Kendini bir şeye adadığında, yüzde yüzünü ortaya koyar. Bu onu Oyunda bu kadar iyi yapan şeyin bir parçası. Maça disiplini var. Ama bırakmayı seçtiği an? İşte bu kadar. İşi biter. Bir zerre bile enerji harcamak istemiyor.

Öykü şüpheciliğimi sezmiş olmalı, çünkü iç çekerek yanağını göğsüme yaslıyor. "Sanırım bir açıklama yapmak istiyor." Daha sessiz, "Benim hakkımda" diye açıklıyor.

Ah.

"Sen onun flörtüsün," diyorum anlayışla. Saçının bir tutamını parmağımın etrafında döndürerek, "Oldukça kötü olmalı," diye mırıldanıyorum.

Hepimiz öyle değil miyiz?

"Sence bu aptalca mı?" diye soruyor, kalçalarımızı birbirine sürterek. "Biz... bilirsin işte. Üvey kardeşiz."

Alay ediyorum. "Bebeğim, burası Forsyth. Sen masanı bulana kadar, üvey kız kardeşini beceren bir adamdan çok daha sulu bir skandal olacak. Nick'in bembeyaz olduğunu fark ettin mi?"

Kaşlarını çatarak tekrar bakışlarımı karşılıyor. "Evet?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sy değil."

"Yani?" Omuz silkiyor, meme uçları göğsüme sürtünüyor. "Üvey kardeş olduklarını varsayıyorum."

Elimi öylesine bir hareketle eğiyorum. "Teknik olarak, ama çoğunlukla annelerinin iki kocası olduğu için." Yüzü gevşiyor ve beni güldürüyor. "Dediğim gibi, burası Forsyth. Böyle bir sistemin olması sizi gerçekten şaşırtıyor mu-" Evin genelini belli belirsiz işaret ediyorum. "-geleneksel olmayanları çeker ve besler? Güven bana, sen ve Killer bir hiç olacaksınız."

Önce afallamış, sonra da büyülenmiş görünüyor ama beni konunun içine çok fazla çekemeden yanağını okşuyorum.

"Yarın çok kötü bir gün olacak bebeğim. Hadi biraz uyuyalım."

Bana doğru kıvrılıyor, sıcak nefesi göğsümde dolaşıyor. Burada kendini güvende hissediyor, ki bu benim isteyebileceğimden çok daha fazlası. Bu duvarların dışında boktan bir dünya var ve o daha yüzeye bile çıkmadı. Onu elimden geldiğince, bildiğim tek yolla koruyacağım; ona zarar vermekle tehdit eden herkesi ortadan kaldırarak.

"BURAYI NEREDEN BULDUN?" Tristian kiralık arabamızı park ederken karanlık binaya bakarak soruyorum. Boktan bir sedan ve ısıtıcının çalışmadığını çok erken öğrendik, bu yüzden nefeslerimiz soğuk havaya bulutlar yayıyor ve ıssız sokağı daha da uğursuz gösteriyor. Bulvar'dan uzakta eski bir alışveriş merkezinin arkasına sıkışmış durumdayız ama yine de Güney Yakası'ndayız, bu da beni tedirgin ediyor. Kameraları aramak için etrafı tarıyorum.

Tristian'ın dikkatinin telefonunda olduğunu fark ediyorum. "Hey," diye tıslıyorum parmaklarımı şıklatarak. "Beni dinliyor musun ki?"

Tristian gözlerini telefondan ayırıp sonunda Daniel'ın ofisi için yaptığım çizime bakıyor. Yolculuk sırasında birinin torpido gözüne bıraktığı eski bir keçeli kalem ve bolca hayal gücüyle karaladığım kaba bir şema. Burada saf sanat var.

Yan tarafa bir malzeme listesi not edilmiş.

"Dinliyorum." Yine de telefona bakıyor.

"Dostum, dikkatini dağıtan ne?" Sabırsız ve sinirli bir şekilde telefonu elinden çekip alıyorum. Hiçbir evrende Pretty Nick Bruin benim oğlumdan daha iyi bir suç ortağı olamaz, ama dün geceye kıyasla Tristian cehennem gibi gevşek görünüyor. Bakışlarımı ekrana indiriyorum, orada gördüklerim karşısında yüzümü kayıtsız tutmaya çalışıyorum. "Bunu yaptığını bilse iyi olur."

Ekranda, Story odasından geçiyor, dolabından yatağına doğru fermuarını çekiyor ve üzerinde sutyen ve külottan başka bir şey yok. Belli ki ziyafet için giyiniyor ve yüzündeki kızarıklıktan bu konuda telaşlı olduğu anlaşılıyor. Saçları geniş bigudilerle toplanmış ve komodindeki bir şeye uzanmak için eğildiğinde, tangasının ipinin nereye gittiğini neredeyse görebiliyorum.

"Bir anlaşmamız var." Tristian telefonu elimden kapıyor, kaşlarının arasında savunmacı bir kırışıklık oluşuyor. "Canının istediği zaman kamerayı açıyor. Otomatik bir uyarı alıyorum."

"Kahrolası özensiz" diye mırıldanıyorum. Tristian'ın yatak odasında sevimli, seksi ve telaşlı bir şekilde dolaşırken odaklanmasını bekleyemezdi herhalde. "Şimdi zamanı değil."

Tristian gözlerini devirir, ama gözleri tekrar ekrana döner. "Bütün gece onu oyaladın. Onu hep odanda kapalı tuttun."

"İçeri girebilirdin," diyorum, Öykü'nün yeşil elbisesinin içine dikkatle adım atışını izlemekten kendimi alamayarak.

"Yapabilir miyim?" Bana şüpheci bir bakış attı.

"Şey, evet." Çenemi kaşımak için uzandım, tırnaklarım bir günlük kirli sakalımı törpüledi. "Onu orada tutmamın sebebi kontrolcü bir pislik olmam değil, biliyorsun. Sadece benim odamda uyumayı çok seviyor." Bir süre düşündükten sonra, "Sen ve Killer orada olsaydınız muhtemelen daha çok hoşuna giderdi. İkiniz de steril bir buz kutusu olmamasını kabullenebilseydiniz."

Tristian'ın kaşları havaya kalkıyor. "O zaman bunu açık bir davet olarak kabul ediyorum."

"Tamam." Ona bakıyorum. "İyi mi?"

Kararsız bir bakış atıyoruz ama Tristian bunun ne olduğunu söylüyor. "Bir hatunu paylaşmak biraz garip."

"Ama," diye ekliyorum, başımı eğerek onun saçındaki bigudileri metodik bir şekilde çıkarmasını izlerken, "aynı zamanda garip değil mi?"

"Evet, bu her şeyi özetliyor," diye onaylıyor kaşlarını çatarak. "Sadece, sanki, lanet *lojistik*, adamım."

Odaklanmaya çalışarak bir dizi hızlı göz kırpıyorum. "Tamam, bu kadar yeter," diyorum ve telefonu geri alıp kapatıyorum. "Bu gece herhangi bir hata yapmayı göze alamayız. Şimdi çalışın, lojistik daha sonra."

Kabul etmiyor ama haklı olduğumu biliyor, bu yüzden telefonunu cebine tıkıştırıyor ve ikinci derisinin içinde gözle görülür bir şekilde kıvranıyor. Benim gibi o da üniformasını çoktan giydi. Siyah kotlar, siyah gömlekler, siyah eldivenler ve alnımıza kadar itilmiş siyah kar maskeleri, şimdilik.

"Babam bu bok çukurunu birkaç yıl önce satın aldı," diyor boş dükkânların olduğu şeride çenesini sallayarak. "Burayı çoğunlukla depo olarak kullanıyor - kayıt dışı bir şey."

Kiralık arabamızı park halinde bırakıyoruz, ama Tristian beni uç kapak dükkanının arka kapısına götürürken hala çalışıyor. Hafızam yanıltmıyorsa, burası eskiden değersiz bir nargile mekanıydı. Gerçi benim zamanımdan önceydi.

İçerisi karanlıktır, ama Tristian hemen bodur bir depoyu aydınlatan bir düğme bulur. Hava bayat tütün, fare zehri ve mazot gibi kokuyor. O uzak duvara geçip içindekileri tanıdığım derin bir rafı karıştırırken burnum kırışıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, garip ateş saçmalıklarından oluşan stoğa iyice bakarken. "Bütün bunları ne zamandır biriktiriyorsun?"

"Ateş başlatıcı kitimi mi kastediyorsun?" Ona listeyi uzatmaya çalışıyorum ama o görmezden geliyor, raflardan ustalıkla bir şeyler topluyor. "Perez'in kamyonetinin olduğu o geceden beri. Daniel onun malzemelerini kullanmamdan memnun değildi, ben de siktir et dedim. Kendim toplamaya başladım."

"Bunlar ne için?" Garip kumaş görünümlü bir yığın parçayı başımla işaret ederek soruyorum.

"Yumuşatıcı şeritler." Sonra bir kap alıyor. "Ayrıca dumansız barut, gazete, bir torba kurutucu tiftiği ve üç çeşit hızlandırıcı var. Sadece koşullara bağlı."

"Bütün bunlar gerçekten gerekli mi?" Yolda bana yazdırdığı listeye

bakarak soruyorum. "Bir yangın çıkarmak ne kadar zor olabilir ki? İçinde

benzin ve kibriti yak."

Tristian inanmayan bir bakışla bana döndü. "Dört katlı *tuğla* bir ofis binasını alevler içinde bırakmak için yaklaşık otuz dakikamız var. Bu da savunmasız bir yere bir ateşleme noktası yerleştirmek, hava akışını analiz etmek ve biri sevk görevlilerini aramadan önce asbestle kaplı, 1960'lardan kalma zehirli yalıtımı yakalayabilmeyi ummak anlamına geliyor." Bakışlarımı kırmadan göğsüme bir teneke kutu itiyor ve söyleniyor: "Mozart'ı nasıl çaldığını sorgulamıyorum, değil mi? Hayır. Çünkü iş müziğe gelince her şeyi biliyorsun. Ama iş yangınlara gelince?" Sonra bir kutu kumaş parçasını bana doğru itiyor ve hınzırca sırıtıyor. "Kardeşim, bu benim senfonim."

"Yeterince makul" diye iç geçirdim ve beni bir katır gibi yüklemesine izin verdim. Tam o sırada kullan at telefonum çaldı.

Küfrederek kumaş kutusunu ve bir sürahi dolusu ıslak ve keskin kokulu şeyi dengeleyip cebimden çıkarıyorum. Numarayı hemen tanıyorum ve alçak sesle "Sorun nedir?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor Killian, nefesinin altında mırıldanarak. "Bu saçma sapan ödül töreni için ayrılmak üzereyim." Yüksek sesle, sert bir oflama ve ardından, "Hazır mısınız?"

Tristian'ın endişeli ifadesine elimi çırpıyorum. "Tris bizi Maddox kulelerindeki babasının çatı katı süitine yerleştirdi. Oda servisi istedim ve Auggy'nin bize Hideaway'den gönderdiği kızların suratları çoktan asıldı. Gittiğimizi fark ettiklerinden bile şüpheliyim." Cevap gelmemesi bana Killian'ın ya etkilendiğini ya da bunun berbat bir fikir olduğunu düşündüğünü söylüyor ve bu isteksizliği takdir etmediğimden değil, sadece... "Bu Katil'i bitirmenin zamanı geldi. Beklemekten ve hiçbir şey yapmamaktan bıktım, sen de öyle olduğunu biliyorsun. Sorun biz değiliz. Yaptığımız şey bu değil."

Kısa bir duraklama oldu ve sonra "Biliyorum." dedi.

Bu gece Killer Payne'in Forsyth Üniversitesi'nin ünlü sporcusu olarak son kez sahneye çıkışı. Aynı zamanda babasıyla olan köprümüzü yakacağımız gece. Bu sadece yaptığımız bir hamle değil. Bunlar bizi biz yapacak hamleler.

"Sadece güzel bir gece geçirmeye çalış," diyorum ona, Tristian'ı binadan çıkıp arabaya kadar takip ederken. "Ona iyi vakit geçirt. Bu konuda çok heyecanlıydı, biliyorsun." Tristian'ın telefonundaki o yayında onu düşünüyorum, telaşlı ve aceleci - dün geceki sesini hâlâ duyabiliyorum, yumuşak ve isteksizce umutlu. "Senin için boktan bir gece olduğunu biliyorum ama biraz içindeki Prens'i yönlendir. Onun için kapıları tut. Onu

sarhoş et. Otoparkta amını ye. Bilirsin işte." Omuz silkiyorum. "Romantizm."

"Romantizm," diye tekrarlıyor uyuşmuş, düz bir sesle.

Tristian telefona "Onunla kavga etme" diyecek kadar yaklaşıyor.

Telefonu geri aldım. "Mutlu yıllar, dostum. Her şey kontrolümüz altında. Diğer tarafta görüşürüz." Telefonu kapattım ve Tristian'a bir bakış attım. "Siktiğimin lojistiği." Killer ve Story'nin yaptığı bu dans, işleri olması gerekenden çok daha karmaşık hale getiriyor.

"Belki bu iyi olur." Başını sallar, bagajı açar. "Her şeye hakemlik yapamam."

Tüm malzemeleri toplarken sessiziz, dikkatimiz yavaşça elimizdeki meseleye yöneliyor. Killian Hanımefendimizle romantik bir ilişki kurabilir - belki onunla biraz ilerleme kaydedebilir- ve biz de zor işlerle ilgileniriz.

Gece bitmeden, bir kralı parçalamaya bir adım daha yaklaşmış olacağız.

Nick'in caddenin karşısındaki ofisten çıkışını arabadan izliyoruz.

Ofis terk edilmiş gibi *görünecek* kadar geç bir saat. Etrafta hiç araba yok ve trafik neredeyse sıfır. Güney Yakası geceleri bir şekilde boşalıyor, herkes ya evlerinde toplanıyor ya da daha heyecan verici yerlerde toplanıyor. Köhne moteller. İşlek arka sokaklar. Dumanlı kumarhaneler. Buradaki vampirlerin uyuşturucu sattığı karanlık köşeler.

Daniel'ın ofisi onlardan biri değil.

Nick'in omzunu kaşımak için kolunu kaldırmasını, saldırmak için sarmalanmış bir halde izliyoruz.

Sinyal.

Ellerini ceplerine sokmuş, olabildiğince rahat görünerek uzaklaşmasını izlerken dizlerim huzursuzca titriyor. Buralarda yaşamanın avantajlarından biri de insanların fark edilmemesidir. Fakir insanlar görünmez insanlardır. Bu bizim lehimize işliyor.

"Buldum," der Tristian, kameraların kapalı olduğunu kanıtlamak için cihazı kaldırarak. Daniel'ın güvenlik sistemi, Merkerler'in elindeki kadar yüksek teknolojiye sahip değil. "On dakikamız var."

Saatimin alarmını kuruyorum ve zamanın yeterli olmadığını düşünmekten kendimi alamıyorum. Tristian ise adrenalinin etkisindeydi.

arabadan atlıyoruz, kar maskelerimizi indiriyoruz ve malzemeleri alıyoruz. Kapıya vardığımızda bir an Nick'in işi berbat ettiğini ve kilitli olacağını ya da kapıyı açtığımızda Daniel ve adamlarının içeride olacağını düşünerek paniğe kapılıyorum. Ama her şey yolunda gidiyor. Birinci kat boş ve ürkütücü derecede sessiz.

Tristian barutu bana uzatarak, "Bunu etrafa dağıtın," diyor. "Perdelerin altına ve yere dök. Bu bok sentetiktir ve çabuk patlar."

Ben bana söyleneni yapıyorum, Tristian ise tiftik ve hızlandırıcıyla ıslatılmış kumaş parçalarını çeşitli yerlere saklıyor. Kanepelerin altına, masanın çekmecesine, abajurun içine, tavan döşemelerine. Metodik ve mırıldanıyor, tüm vücudu titriyor. Barutum bittiğinde, yanıcı maddelerle dolu küçük bir şenlik ateşi yaktığı yere doğru yürüyorum ve ona "Üç dakika" diyorum.

"Mükemmel." Cebini karıştırıyor ve bir kutu kibrit çıkarıyor. İtiraf ediyorum. Tek bir kibrit çıkarıp kutunun dışına vurduğunda büyülenmiş gibiyim. Kibrit çakıyor ve cızırdıyor, havayı sülfür kokusu dolduruyor. Tristian kibriti şenlik ateşine doğru çakıyor. Kibrit hızla tutuşuyor ve ateş gözlerindeki yansımasını titretirken yüzüne yavaş, tehlikeli bir gülümseme yayılıyor.

Bakışlarında parlayan ışıltıyla tam bir şeytan gibi görünüyor. Bunu asla yüzüne söylemem ama Story'nin ailesinin partisindeki o sahnenin bir hata olduğunu düşündüm. Tristian, benim gibi Güney Yakası çocuklarının hayatları boyunca hayalini kurduğu türden bir zenginliğe ve ayrıcalığa sahip. Gizliden gizliye, her şeyi kaybetme riskini göze almasına biraz bozuldum. Öykü buna değmiyor değil, çünkü değiyor. Mesele bunun büyüklüğünü asla anlayamaması. Bu onun hatası bile değil.

Ama şimdi ona baktığımda şunu fark ediyorum.

Mercers'ın Tristian için istediği hayat *o* değil. Beynini havaya uçururdu. Tristian tehdit dolu bir hayat için doğmuş, alevin tehlikesi, alevin sıcaklığı, korun azmi. Muhtemelen tüm bunları geride bırakıp şık takım elbiseler ve cam duvarlar içinde yaşama düşüncesi, benim için Güney Yakası'ndaki bir çukura geri dönmek ne kadar dayanılmazsa onun için de o kadar dayanılmazdır.

Sıcaklık artıyor ve kolunu tutuyorum. "Hadi dostum. Zaman doldu."

Kapıda son bir kez daha bakıyor ve takdirle ıslık çalıyor. "Kahretsin, dostum, çok güzel. Şimdiye kadarki en iyi işim."

Tekrar ateşe bakıyorum. Haksız değil. Alevlerin yalaması, bir noktadan diğerine, perdeye ve tavana doğru fermuar çizmesi... "Görüyorum

o."

"Ne?"

"Senfoni," diye cevap veriyorum. Canlı bir şey, öfkeli ve kıvranıyor, cılız parmaklarını tavana doğru uzatıyor.

Serin ve sessiz geceye adım atıyoruz, kapı arkamızdan kapanıyor. Arabaya ulaştığımızda ilk cam kırılmıştı. Biz otoparktan çıkarken alevler ikinci kattaydı. Arabayı üçüncü vitese alıp otoyola çıktığımda Güney Yakası'nda siren sesleri yankılanıyor ama onlar gelene kadar biz çoktan gitmiş olacağız.

İki şeytan geceleyin ortadan kayboluyor.

24

HIKAYE

Paltomun içine girip arkamı döndüğümde bir deja vu dalgasına kapılıyorum.

"Oh," diye nefes alıyorum, çiçek demetine ağzım açık bakarken.

Üvey kardeşim elinde sertçe tutuyor, ama sanki bir silah tutuyormuş gibi biraz yana çekiyor. Uygun bir tepki veremeyecek kadar şaşırmış bir halde onlara bakarken, "Çiçekleri seviyorsun," diyor. Bu bir soru değil. Aslında daha çok ateşli bir suçlamaya benziyor.

"İstiyorum," diyorum, onları almak için uzanıyorum. Papatyalar, ki bu sürpriz değil. Şaşırtıcı olan, buketin içine serpiştirilmiş koyu renkli krizantemler. Kesinlikle muhteşemler. Zıtlıklar üzerine bir egzersiz. Açık ve koyu. Neşeli ve sessiz. Onu şehirdeki çiçekçide bunları seçerken hayal etmeye çalışıyorum. Birinin tavsiyesini mi istedi? Yoksa kendisi mi seçti?

Bir an için onları çekip almasını ve hışımla sığınaktan çıkmasını bekliyorum. Bunun yerine, elini çekmeden önce onları tutmamı bekliyor. Elini kravatını düzeltmek için kullanıyor. "Yakında gitmeliyiz."

Çiçekleri koklamakla, dikenli anne yapraklarını okşamak için uzanmakla o kadar meşgulüm ki onu duymuyorum. "Yapmalıyım-"

"Onları bir vazoya koy," diye araya giriyor ve elini şömineye doğru uzatıyor. "Hatırlıyorum."

Orada bekleyen bir vazo var zaten; Tristian'ın bana verdiği papatyalar için kullandığım vazo. Uzun zaman önce ölmüşler, yatak odama asılmışlar, preslenmişler ve şu anda kurumaktalar. Çiçekleri vazoya yerleştirirken, buraya yeniden hayat gelmesinin güzel olacağını düşünüyorum.

Killian sabırla beklerken, ben vazoyu tam kıvamında çeviriyorum ve bir kez daha tüm bunları daha önce yaptığım hissine kapılıyorum. Ama bu pek doğru değil. Tristian'a ailesinin Noel partisinde eşlik ettiğim gece olmayan bir gerginlik var burada. Killian'ın arkamda huzursuzca kıpırdanışından, ceketinin düğmelerini ilikleyip açışından ve sonra bir kez daha ilikleyişinden bunu duyabiliyorum. El çantamı almaya gittiğimde elimin titreyişinde görebiliyorum. Arkamı döndüğümde, kıçımdan kalkıp şöminenin üzerindeki çiçeklere doğru yükseldiğimde gözlerindeki kıpırtıda görebiliyorum.

Gerginliğin nedenini tahmin ederek çantamdan bir kurdele çıkardım - Yılbaşı gecesi bileğime bağladığı kurdeleyi - ve ona uzattım. "İyi şans için."

Ona bakıyor ama elini uzattığında parmaklarını yumruğumu kapatmak için kullanıyor. "Sana ödünç vermiyordum. Geri veriyordum." Kafamı şaşkınlıkla eğiyorum ve o da yavaş bir nefes veriyor. "O kurdeleyi saçına takmıştın, oyunlarımdan birine ilk kez geldiğinde."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kırpıştırıp hafızama yerleştirmeye çalışıyorum. "Atkuyruğumun etrafına bağlanmıştı," diye hatırlıyorum birden. Eskiden kobalt mavisinin çok daha canlı bir tonuydu; lisemizin ruh rengi. "Beni orada istemediğini sanmıştım," diye itiraf ediyorum, şaşkın bir kahkaha atarak. "Bütün gece çok huysuzdun."

Ağzı alaycı bir çizgiye dönüşüyor. "Kazandığım için kızgındım," diye itiraf ediyor, yumruğumu hâlâ elinde tutarken. Anıların içinde kaybolmuş gibi yumruğuma bakıyor. "Kazandığımı düşündüğümü hatırlıyorum çünkü sen oradaydın ve bu beni..." Rahatsız bir şekilde omuzlarını silkiyor. "Yani, insanlar gidebilir. Sana bu kadar güç verme düşüncesi hoşuma gitmedi."

Sonuç otomatiktir, parçalar yerine oturur. "Yani kurdelemi aldın. Saklamak üzerinde kontrol sahibi olduğun bir şey."

Omuz silkiyor. "Diğerleriyle aynı. Tel parçası Rath'ın eski gitar tellerinden biri. Tristian birinci sınıftayken maç günü bana bir parça sakız vermişti. Beyzbol kartı ise ben küçükken Bayan Crane'in bana verdiği bir şeydi." Gözlerini benimkilere kaydırıyor, alaycı bir sesle, "Futbolun küçük barbarlar için olduğunu ve gerçek erkeklerin toplara sopayla vurmayı öğrendiğini söylerdi."

Kelimelerin muhtemelen daha renkli olduğunu hayal ederek biraz gülüyorum. Hiç istifimi bozmadan kurdeleyi avucumdan çıkarıp bileğinden tutuyorum ve

etrafta. "Geri verdiğin için teşekkür ederim ama iyi şans tılsımın olmak hoşuma gidiyor." Ben bağlarken kıpırdamadan duruyor, ceketinin kolunu aşağı çekerek onu örtüyor.

Elini cebine gömüyor, kurdeleyi saklamaktan çok onu koruyor gibi. "Hazır mısın?" diye soruyor hoyratça.

"Hiç olamayacağım kadar." Kolunun kıvrımına dokunduğumda ona utangaç bir gülümseme atıyorum, birbirimize bu şekilde nasıl uyduğumuzu hissediyorum. Resmi. Düzgün. Üvey kardeşten öte sevgililer. Kehribar rengi gözleri elime kayıyor, kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor. Bu jestten şüphe etmeyi düşünemeden, elini benimkinin üzerine koymak için uzanıyor, pazusuyla vücudu arasındaki boşluğa daha da sokuyor.

Gözlerime bakarak, "Gerçekten güzel görünüyorsun." dedi.

Özel bir şey değil ki. Bu gece saçımı açıyorum ama beni bu elbiseyle gördü. Bu ayakkabılarla. Bu makyajla. Yine de, ne kadar denersem deneyeyim, sözlerinde en ufak bir alay ya da samimiyetsizlik izi göremiyorum.

"Sen de öyle," diye cevap veriyorum ve bu sefer gülümsediğimde yüzünün sert çizgileri yumuşuyor - çok az da olsa.

Tristian'la olduğu gibi değil. Ama
aynı derecede doğru hissettiriyor.

~

ZİYAFET, kampüsten çok uzak olmayan bir otelin balo salonunda düzenlenen balık ya da tavuk etkinliklerinden biridir. Sadece futbol değil, her spor dalı temsil ediliyor ve masalara göre ayrılmışlar. Bizimkini aldığımızda, Killian'ın önüme atılıp sandalyemi çekmesiyle irkiliyorum. Ona hızlıca göz kırpıyorum ama hemen toparlanıp gergin bir sırıtışla yerime oturuyorum.

Etrafımızda küçük jimnastikçiler ve amigo kızlar tabaklarını karıştırıyor. Basketbol takımı köşede yükseliyor. Kürek kulübü en önde, grubun en gürültülüsü gibi görünüyor. Masalar koçlar ve eşleri, çeşitli yöneticiler, basın mensupları ve önemli kişilerle dolu. Bizim masamız geniş omuzlu futbolcular ve eşleriyle dolu.

Marcus da onlardan biri. "Bu gece muhteşem göründüğünüzü söyleyebilir miyim, hanımefendi?"

"Olabilir," diye abartılı bir şekilde başımı sallayarak cevap veriyorum. Marcus şüpheliler listemizde, ama doğrusu ben bunu göremiyorum. Ondan ürkütücü bir elektrik almıyorum ve bu günlerde kendimi biraz uzman olarak görüyorum.

"Bu elbise omuzlarına çok yakışmış," diye ekliyor, başını takdirle eğerek. Önündeki üç boş bardağa ve Killian'ın bakışlarını nasılsa kaçırdığına bakılırsa, Marcus içki konusunda bizden çok önde. "Eminim herkes öyle düşünüyordur."

"Kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa hayır." Killian ters ters bakmaya devam ediyor ama kelimeler her zamanki sertliğinden yoksun. Aklıma gelmişken, dün geceki seksten beri öfkesinin çoğunu kaybetmiş gibi görünüyor.

Canavarı dürtmekten kendimi alamıyorum. Sadece birazcık. Marcus'a kirpiklerimi kırpıştırıyorum. "Bir kadında en çekici bulduğun şey omuzlar mı?"

Marcus özensizliğin bu tarafında bir alay ediyor. "Alınma hanımefendi ama bir kadının çekici bulduğum tek yanı erkek kardeşidir." Kaşlarım havaya kalkıyor ama bakışlarımı Killian'a çevirdiğimde gözlerini deviriyor.

"O eşcinsel, Story."

Çenem gevşedi. "Ohhh." Bu benim için yeni bir haber. Büyük, beklenmedik, hesap tablosunu değiştiren bir haber.

"Merak etmeyin." Marcus sandalyesinde arkasına yaslanır, gözleri odada gezinir. "Buradaki katil benim tipim değil. Çok gergin."

Killian kolunu sandalyemin arkasına doluyor, yüzü bomboş. "Ben herkesin tipiyim. Şimdi kapa çeneni."

Bu haberi içime çektim ama düşündükçe daha da mantıklı geliyor. Killian'ın LDZ'dekiler arasında en çok Marcus'a güvenmesine şaşmamalı.

Sonraki bir saat boyunca, Başkan Whittmore ödülleri dağıtırken Killian sert bir şekilde yanımda oturdu. Marcus futbol programındaki en yüksek not ortalaması için bir tane alıyor ve sahneye çıkan basamaklarda tökezlediğinde, çeşitli masalardan iğrenç bir alkış patlıyor. Sonunda LDZ'nin atletizm programlarına dağılmış olduğunu fark ediyorum. Marcus ödülü masaya geri getiriyor ve diğer oyuncuların kesilmiş camı ve kazınmış kelimeleri üzerinde 'ooh' ve 'ahh' yapmasına izin veriyor.

Ancak Saul Cartwright'ın podyuma taşıdığı şeyle kıyaslandığında bu bir biblo.

Son bir saatimi onun saçsız kafasının arkasına bakarak geçirdim ama mikrofona nefes verdiği anda vücudum kaskatı kesiliyor.

"Eminim artık hepiniz biliyorsunuzdur," diye söze başladı, sesi tüylerimi diken diken ederek, "Forsyth'in futbol departmanı mükemmel bir yıl geçirdi. Ve şu anda konuşmak istediğim konu da bu. Mükemmellik." O konuştukça kaslarım daha da geriliyor.

Killian'ın kolunu sandalyemin arkasından kaydırıp elini masanın altında kaybetmesini çevremden izliyorum.

Bir saniye sonra onu kalçamda hissediyorum, başparmağım elbisemin sateninde yatıştırıcı bir şekilde geziniyor.

"Cartwright şöyle diyor: "Sezonun oyuncusu hem saha içinde hem de saha dışında üstün başarı gösteren kişidir. Bu gece bu ödülü yıldız oyun kurucu ve Forsyth'in asil oyuncusu Killian Payne'e bizzat takdim etmek benim için bir onurdur."

Daha önce Marcus'a gülen az sayıdaki insandan bir tezahürat yükseliyor. LDZ bağırıyor, "Katil Payne! Katil Payne!" diye bağırıyor ve oturduğu yerden kalkıp ceketinin düğmelerini ilikleyerek sahneye doğru ilerlemeden önce elini ancak sıkabiliyorum.

Killian kürsüye yaklaşıp Cartwright'ın uzattığı eli sıkmak için uzandığında çenesindeki gerginliği fark ediyorum. Gözlerindeki kavgacılığı. Cartwright'ın gözlerinin karşılık olarak kısılması.

Tahmin etmem gerekirse, Killian o adamın elini eziyor.

Eline tutuşturulan ödüle bakmıyor bile; ödülü ağır bir şekilde podyumun tahtasına koyduktan sonra salona bakıyor. Şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı gerginim, keşke onun yanında olabilseydim. Keşke ona bunu yapmak zorunda olmadığını söyleyebilseydim. Keşke daha önce bir gülümseme ve geçici bir dokunuştan başka bir şey yapmadan gözlerine koyduğum yumuşaklığı görebilseydim.

Şimdi yüzü taş gibi sert. Ama

bana doğru bakıyor.

"Ben gençken," diye başlıyor mikrofona konuşmak için boynunu eğerek, "insanlar babama bir sorunum olduğunu söylerdi. Çok agresif olduğumdan şikayet ederlerdi. Çok sinirli. Çok fiziksel." Bir duraksama oldu ama şaşkın bakışlarımı tuttu ve ekledi: "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Çok seksi!" diye bağırıyor arkadaki LDZ elemanlarından biri.

Killian buna aldırış etmez ve odadakilere kasvetli bir sesle hitap eder. "Ama sahada böyle bir şey yok. Kızgın olabilirsin. Otuz metreden bir adama çalım atıp onu tamamen ezebilirsiniz ve sonrasında elinizi sıkar. Koçunuz size 'aferin' diyecektir. Öğrenci topluluğu sizi havalı bir lakapla çağırmaya başlayacaktır. Aileniz formalarınızı asacak ve arkadaşlarına sizden övgüyle bahsedecek." Bir mırıltı var

özellikle bizim masamızdan bir anlaşma, ama uzun sürmedi. "Sanırım bu oyunu en çok bana bunu verdiği için takdir edeceğim. Öfkemi iki elli ağırlığında ve zırh giymiş bir şeye yöneltmeme izin verdiği için. Bana tamamen kendime ait bir gücüm olduğunu gösterdiği için. Ve başka birine teşekkür etmek istiyorum," diyor bakışlarını ödüle çevirerek, "artık buna ihtiyacım olmadığını anlamama yardım ettiği için."

Odanın üzerine acımasız bir sessizlik çöküyor ve Marcus'un bakışlarının bana kaydığını görsem de, diğer herkesin bakışları Killian'a ve ağzının gergin çizgisine takılıyor.

"Bu hafta, Forsyth atletizm programından resmen çekileceğim-" Kalabalıktan gelen protesto sesleri üzerine durakladı ama hemen toparlandı. "-hem bu okulda hem de hayatımda farklı bir yol izlemek için." Ödülü kaldırıp aceleyle teşekkür ettikten sonra masaya geri dönerken kaşları düşük bir şekilde uzaklaşıyor.

Şaşırdım. Takımı bıraktığı için değil, hatta bunu açıkladığı için de değil. Futbolun onun için, babasının geleceğiyle ilgili planlarından kaçma şerefini veren aptal bir oyundan çok daha fazla şey ifade ettiğinin farkına varmasıydı. Bunun düşündüğümden daha büyük bir fedakârlık olduğunu anladım.

Yerine oturup bana bir bakış attıktan sonra başını sallıyor. "Yapma."

Sadece tek bir kelime, sessiz ve yumuşak söylenmiş ama kalbimi burkuyor. İçinde en ufak bir acı yok. Bu adam, ben daha onun karar verdiğini fark etmeden önce kararını vermiş bir adam.

Bunun yerine masanın altından uzanıp elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve bunun ona ihanet dolu derin kaşlarını çatan futbolcuların dikkatini dağıtmasını umuyorum. "Bu gece bunu yapmak zorunda değildin," diyorum yakınına eğilerek.

Omuz silkerek cevap veriyor ve şampanya bardağını kaldırıyor. "Bir mazeret oluşturmak için buradayız. Artık herkes burada olduğumu hatırlayacak." Elini çevirip avuçlarımızı birbirine bastırıyor ve sıkıyor. "Ve seni de."

Böyle düşündüğümde, bu dahice.

~

"NE KADAR KALMAMIZ GEREKİYOR?"

Killian'ın kulağına fısıldadığım sözler kaba gelebilir ama onun da en az benim kadar endişeli olduğunu söyleyebilirim. Başkan Whittmore, yirmi dakika boyunca okulun sporcularının olağanüstü başarılarından bahsederek, mezunlardan destek ve bağış toplamak için açık bir girişimde bulunarak, bu konuyu toparlamakta yavaş davrandı. Rahatlamak ve Dimitri ile Tristian'ın bütün gece ne yaptıklarını düşünmemek için elimden geleni yaptım - Killian'ın konuşması kesinlikle dikkatimi dağıtmıştı- ama şimdi boynum kaşınıyor ve geriliyor ve avucum onunkine karşı n e m l i hissediyor.

"Mesajlarını bekliyorum," diyor Killian, kolunu sandalyemin arkasına dayamak için elimi bırakarak. Sesini kısık bir fısıltı halinde tutuyor ve kulağımın kabuğuna doğru eğilerek üflüyor. "Onlar iyi. Bunu biliyorsun, değil mi? Girip çıkıyorlar. Üstesinden gelemeyecekleri bir şey yok."

Başımı çeviriyorum, dudaklarını kendi dudaklarımla yakalamaya çok yakınım. "Sanki profesyonel kedi hırsızlarıymış gibi davranıyorsun."

"Öyle de olabilirler," diyor, gözleri benimkileri ararken. Birbirimiz için ne olduğumuz konusunda herhangi bir belirsizlik varsa, aşağı eğilip ağzını benimkine değdirdiğinde silinip gidecek. "Rath yedi yaşından beri kilit açıyor. Ona kardeşi Alessio öğretti. Ya Tristian? Onun ne kadar meraklı bir piç olduğunu biliyorsun. Ortaokulda müdür yardımcısının odasına girmeye, güvenlik kasetlerini incelemeye, sunuculardaki notları değiştirmeye başladı." Parmaklarını elbisemin arkasına sokuyor. "Bu yangınlara girmiyor bile. Benimle tanışmadan önce bile bu işlerin içindeydi."

Sakin davranıyor ama endişeli olduğunu biliyorum. Dizi masanın altında zıplayıp duruyor ve telefonunu milyonlarca kez kontrol etti. Son yarım saattir çatal bıçak takımının yüzeyden sekmesini önlemek için ellerimizi dizinin üzerinde tutmak zorunda kaldım. "Kaçış arabasını ben k u l l a n ı y o r olsaydım daha iyi hissederdim."

"Yanımda olduğun için kendimi daha iyi hissediyorum."

Konuyu değiştirerek kalçasını hafifçe okşuyorum. "Masanın altına sakladığın o ödülü hak ediyorsun."

"Muhtemelen." Omuz silkiyor, gözlerini ağzımdan kaçırıyor. "Bu sadece emekliliğimi çok daha karmaşık hale getirecek. Marcus az önce köpeğini bıçaklamışım gibi görünüyor."

O kadar da kötü değil, ama Killian'a sürekli küçük, somurtkan bakışlar atıyor. Bu büyük bir mesele ve bir gün, ödülü her gördüğünde omurgasına oturan o gerginlikten ikimiz de biraz uzaklaştığımızda, ben

ona bunu sormak istiyorum. Futbolu, öfkesini, artık buna ihtiyacı olmadığını nasıl bildiğini ve bunu fark etmesine yardımcı olan kişinin ben olup olmadığımı. Ama şimdilik büyük bir resim var, çünkü South Side çağırıyor.

Kelimenin tam anlamıyla.

Telefonlarımız aynı anda titriyor, ama benimkini çıkarma zahmetine girmiyorum, o mesajı açarken izliyorum.

Rath: *237*

"Bu ne anlama geliyor?" Gergin bir şekilde yer değiştirerek soruyorum.

Ama telefonu tekrar cebine sokarken Killian'ın gözlerindeki rahatlama açıkça görülüyor. "Bu 'kargaşa' için şehir ceza kanunu. Hatırlarsanız Nick'in şakağına dövme olarak yaptırmıştı çünkü vandal bir tuvalet kabininin tüm klasına sahip." Bakışlarımla buluşuyor, parmak uçları omzumda geziniyor. "Bu iş bitti demek."

Tüm gerginliğin bedenimden akıp gittiğini söylemek isterdim ama o kadar da aptal değilim. Bu sadece başlangıç.

"Hadi buradan siktir olup gidelim." Eğildi ve ayağa kalkmadan önce ödülü aldı. Ben de onu takip ediyorum, Marcus'a ve diğerlerine küçük bir ayrılık gülümsemesi sunuyorum, Tristian kadar soğukkanlı ve çekici olmaya çalışıyorum. Ama buradan çıkmaya o kadar hevesliyim ki çıkışa doğru koşmamak için kendimi zor tutuyorum.

Whittmore'un sesi bizi balo salonunun kapısından dışarı kadar takip ediyor, ancak lobiye girdiğimizde susuyor. Ama bu kısa sürdü. Ön kapının hemen dışında bir grup muhabir bizi fark ediyor. "Bay Payne!" ve "Katil!" korosu bizi karşılıyor.

"Bay Payne! Takımı neden bıraktığınızı söyleyebilir misiniz? Son seneniz için planlarınız neler? Gelecek yıl sahalara dönme şansınız var mı?"

Bağrışmalar devam ederken Killian yüzünü buruşturuyor ve beni kargaşadan korumak için dönüyor. "Bırak bununla ben ilgileneyim. Paltoları alabilir misin?" Yanağımı kavrıyor, eğilip ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor. Parlak kamera flaşlarının patlaması irkilmeme neden oluyor. "Hemen geliyorum."

"Tamam." Ayrıldık, ama ilk muhabir sorusunu sorarken arkama bakıp onun kendini tam boyuna çekmesini izledim. Bu adamlardan bazılarını daha önce basın mensuplarıyla çalışırken görmüştüm ve hepsi de bu işte berbattı. Neden zahmet ettiklerini hep merak etmişimdir. Sahada yaptıkları işte iyiler. Bu yeterli değil mi?

Ama Killian değil.

Göz teması kuruyor ve cevap verirken sesini yansıtıyor, çenesini başka birinin üzerinde kibirli görünecek şekilde kaldırıyor. Forsyth'in atletizm departmanının çok özleyeceğini bildiğim bir otorite ve yetkinlik sergiliyor. Futbol olsun ya da olmasın, onu orada dururken, karşısındaki insanların dikkatine hükmederken izlediğimde, olması gerekenin bu olduğunu biliyorum. Liderlik.

Sonunda arkamı dönüp vestiyere yaklaşıyorum ve bileti almak için çantamı açıyorum. Ne yazık ki küçük masanın arkasında kimse yok. Sabırsızlıkla dolaba bakarken, "Başkan biraz kuru, değil mi?" *sorusunu* duyuyorum.

Sesi duyunca midem bulandı.

Saul Cartwright. "Kaçtığın için seni suçlamıyorum. Böyle bir gecede senin gibi güzel bir şey mi? Dışarıda şehri boyuyor olmalıydın."

Killian'ın ödülünü onun vermesine şaşırmadım. Ne de olsa o Spor Direktörü. Ama şimdi Ted'in muhtemelen Krallardan biri olduğunu bildiğim için -ve Saul'un diğerlerinden daha olası olduğunu- kalp atışlarım on bire fırladı.

İsteksizce dönüyorum, kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. "Acelem var, o yüzden izin verirseniz..."

Gözleri göğsüme düşüyor, fırçamı görmezden geliyor. "Bu gece çok hoş görünüyorsun, Öykü."

Bana bakışları karşısında kaslarımın nasıl gerildiğini görmesine izin vermemeye çalışıyorum. "Killian'ın bunu söylediğini duymasına izin verme. Eğer parmaklarını kaybetmek istemiyorsan."

"Ah, evet." Etrafı muhabirlerle o kadar çevrili ki bizi fark etmeyen yıldız oyuncusuna bakıyor. "Duyduğuma göre sana karşı oldukça korumacı davranıyormuş. Diğer Lordlar da öyle. Ruhlu bir grup, değil mi?" Ağzındaki kendini beğenmiş eğim derinleşiyor. "Düklerim kadar dayanıklı değiller ama idare ederler sanırım."

Gitmek için sabırsızlanıyorum, masanın etrafında dönüyorum ve dolaba girip ceketlerimizi arıyorum. Yine de tıka basa dolu. Bir siyah ceketi diğerinden ayırt edemiyorum ama bir şey acı bir şekilde fark ediliyor.

Saul'un kapı aralığında arkamdaki varlığı.

Döndüğümde, midemde korku birikirken, onu elleri cebinde, aldatıcı bir şekilde rahat görünümlü bir şekilde ayakta dururken görüyorum. *Lanet olası aptal*.

kendimi köşeye sıkıştırdım. Lordlarıma geri dönmek için o kadar endişeliydim ki bana öğrettikleri her şeyi göz ardı ettim.

Saul'un gözleri memnuniyetle parlıyor. "Biliyor musun, çukurdaki küçük şovunu yakaladım. Amcığın varmış sende." Uzaktan bakıldığında kimse onun bu kadar kaba ve küstahça bir şeyden bahsettiğini anlayamazdı. "Ben... şey, hayal kırıklığına uğradım. Eskiden hep çok saftın. O küçük gökkuşağı külotlar..." Dudaklarını ıslatıyor, ilk kez beni şeker bebek günlerimden hatırladığını kabul ediyor. Tüm etkileşimlerimizde Cartwright bunu hiçbir zaman açıkça itiraf etmedi, zaten etmesi de gerekmiyordu. En unutulmaz müşterilerimden biriydi, bilgisayar ekranımın diğer tarafında solgun, sapık bir yüz, bana iğrenç iltifatlar yağdırıyordu. Ama onun reşit olmayan kadınlara para ödeyen yaşlı bir adamdan çok daha fazlası olduğunu öğrendim. Bu okulun atletizm müdüründen bile daha fazlası. O bir Kral - Düklerin lideri ve Kraliyet makinesinin tıkır tıkır işlemesini sağlayan üst kademenin beşte biri.

Çantamı karnıma bastırıyorum, çılgınca bir çıkış ararken az önceki şampanyanın etkisinin geçmesini istiyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Başını eğip kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Oh, Tatlı Kiraz. Bana bundan daha fazla kredi ver. Ben sadık bir takipçiydim." Elini kapının pervazına dayıyor, yolumu kapatmak için tamamen rahat görünüyor. "Gerçeği bilmek istiyorsan, ilk başta sadece malları izlemek için izliyordum. Payne'in görevlerinden kaçıp kaçmadığını görmek için. Ama sen oradaydın, tatlım. Gerçek bir anlaşma." Bu sevgi ifadesi göğsümün zonklamasına neden oldu. Sadece bir kişi bana tatlım der. "Seni ilk onaylayan bendim, biliyorsun. Sıraya koyduğumuz şu yeni kız..." Yüzünü buruşturup bileğini salladı. "Bana pek hitap etmiyor. Senin kadar sevimli değil. Senin kadar masum değil. Büstiyer. Onda o sürtük bakışı var." Gözleri vücudumda aşağı doğru kayıyor ve kemerini ayarlıyor, göbeğinin ilk aşamalarına karşı yukarı kaldırıyor. "Bazı erkekler bundan hoşlanıyor sanırım. Onun bir savaşçı olduğunu duydum. Sen daha naziksin. Bizim küçük tatlı kirazımız."

Bahsettiği kızın Lavinia olduğuna şüphe yok. Ama ağlayacağımı sanıyorsa, beni hiç tanımıyor demektir.

Çenemi kilitleyerek saldırmama neden olan şey bu. "Şimdi sen söyleyince seni hatırladım. Terli, kıllı bir et yığını gibi otuz bir çekerken seni gördüğümde yemeğimi kusmamak için kendimi zor tuttuğumu hatırlıyorum." Kolunun altından ne kadar hızlı geçebileceğimi hesaplayarak ona yaklaştım ve şöyle seslendim

Killian için. "Çirkin aletini ve daha çirkin yüzünü hatırlıyorum. Hasta, acınası, iğrenç yaşlı adamları asla unutmam."

Kolu beklediğimden daha hızlı uzanıyor, avuç içi göğsüme çarpıyor. Beni tekrar dolabın içine savuruyor ve sonra kapıyı tekmeleyerek kapatıyor, hırlayarak üzerime geliyor. "Çirkinlik mi görmek istiyorsun küçük kız? Ben de asla unutmam." Burun delikleri alevleniyor, gözlerini vahşi bir bakış kaplıyor. "Dört uzun yıl. Bana borçlu olunan şeyi almak için bu kadar uzun süre bekledim." Aşağı uzanıp sarsakça kemerini çözdü. "Aklımdaki tam olarak bu değildi ama iş görür, değil mi?"

"Sen delisin." Kalbim göğsümde güm güm atıyor ama kafamdaki düşünce telaşı yavaşlatılamayacak kadar kaotik. Haklı mıyım? Üzerimde yükselen bu telaşlı, öfkeli adam Ted mi? Başından beri Saul muydu? Beni takip eden, fotoğraflarımı gönderen, arkadaşımı öldüren piç bu mu? Killian'ın peşinden Çirkin Nick'i o mu gönderdi? Vivienne'in boğazını kestikten sonra baş harflerini mi kazımıştı? "Sen delirmişsin," diye fark ettim, her şey bir araya geliyordu.

"Küçük bir sürtük dört yıl boyunca taşaklarını morartırsa böyle olur." Fermuarının sesi -kemer tokasının kalçasına çarparken çıkardığı şangırtı- dolabın bunaltıcı sessizliğinde şok edici derecede yüksek, ama burada hiç boşluk yok. Uzaklaşacak yer yok. Kapıya kadar onu geçmenin yolu yok. Çok yakın, çok yakın. Donup kaldım, gözlerimi yüzünden ayırmıyorum ve çantamı acınası bir kalkan gibi karnıma bastırıyorum ama o pantolonunu taşaklarının altına sıkıştırıp yarı sertleşmiş sikini bana gösteriyor. "Ağzını ve amını kirletmelerine izin verdiğini biliyorum, peki ya kıçın? Eminim seni orada becermelerine henüz izin vermemişsindir. Her zaman böyle bir alaycıydın."

İçgüdüsel olarak karşılık vermek istiyorum ama o uzun bir adam ve ben de bu topuklu ayakkabıların içindeyim ve en iyi koşullarda bile atlet değilim. Beynimi kullanmalıyım. Biraz zaman kazanmalıyım. Biraz boşluğa ihtiyacım var.

Ben hiç anlamıyorum.

Aniden sert elleriyle omuzlarımı kavrıyor ve beni döndürmeye çalışıyor. Göğsümde bir öfke dalgası kabarıyor -hayatta kalmak için savaşma içgüdüsü ve ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Savaşırım.

Tekme atıyorum, çırpınıyorum, ağzımı açıyorum ve bir çığlık atıyorum. O bana karşı sağlam bir duvar ama ben yine de saldırıyorum. Yumruklar. Dirsekler. Dizler. Beni zapt etme çabasıyla homurdanıyor, yüzü öfkeyle buruşuyor.

Savurmadan önce geriye uzanıyor. Kocaman avucu yanağıma değiyor

ve tokat beni sarsıyor. Başım yana savruldu. Acı patlıyor

Yanağım, kafatasım boyunca ve o zaman hareketsiz durmak zorundayım, kollarımı başımı örtmek için yukarı kaldırıyorum.

Bu ona beni döndürmek için ihtiyaç duyduğu boşluğu veriyor, eli enseme sertçe yapışıyor. Görüşümdeki yıldızları göz kırparak uzaklaştırırken, yüzümü paltoların bulunduğu rafa doğru itiyor ve elbisemi parçalıyor.

"Dediğim gibi," diye homurdanıyor, parmakları kalçalarımı delerken agresifleşiyor. Sesi soluğu kesilmiş gibi bile çıkmıyor. "Küçük bir kavgaya aldırmam. Şimdi çirkin olduğumu mu düşünüyorsun? Beni bir de o zaman görmeliydiniz *leydim.*" Unvanını küçümsüyor ve ben sadece birkaç saniyeye ihtiyacım olduğunu düşünerek çantamı karıştırıyorum. En fazla bir dakika. "Buralarda çok popülerdim. O zamanlar sikim için el pençe divan dururdun."

Mücadele etmeyi bırakıyorum, nefesimi toplarken uzuvlarımı gevşemeye zorluyorum. "Tamam, tamam, sana izin vereceğim" diye sızlanırken sesimdeki çatlak sadece yarı sahte.
-"

"*İzin verir misin?*" Bir kahkaha atıyor ve tangamı yana doğru yırtıyor.

"Sadece iz bırakma," diye yalvarıyorum, ayaklarımı genişçe açarak. "Öğrenirlerse beni cezalandırırlar. Ve eğer Killian o kapıdan içeri girerse, ikimizi de öldürür."

Kısa bir duraklama ve ardından alaycı bir homurtu. "Pes edeceğini biliyordum. Tıpkı annen gibi pis bir fahişeden başka bir şey değilsin." Mide bulandırıcı bir ses çıkıyor - avucunun içine bir tomar tükürük tükürüyor. Kendini hazırladığını bildiğim için karnıma iğrenç bir korku doluyor, güdük sikini sıvazlarken çıkardığı ıslak ses etrafı dolduruyor. "Onu ilk benim bulduğumu biliyor musun? Neredeyse altı yıl önce bowling maçından sonra onu becerdim. Telefonu çaldı ve küçük tatlı bir kızın yüzünün resmi çıktı. *Senin* yüzün. O anda yeni evcil hayvanımız olman gerektiğini anladım." Bana doğru eğildi, nefesi boynuma değiyordu. "Diğer tüm Krallar evli, ama Daniel... şey, kendisi biraz ev içi boşluğa sahipti. Bu yüzden ikinizi ona vermek zorunda kaldım." Ellerim titriyor ve parmaklarımı çantamın açık fermuarına daldırma fırsatını yakalıyorum. "Baba sitelerinde ortaya çıkmanız pek de sürpriz olmadı. Anne gibi, kız gibi." Parmakları çıplak popomun üzerinde geziniyor ve mide bulantısı öfkemle karışıyor. "Seni bizim için hazırlaması gerekiyordu, ama sonra sen gittin ve bak ne oldun? Sadece tahmin edilebilir bir fahişe. Dört yıl, Tatlı Kiraz. *Dört yıl* boyunca bunu düşündüm ve eğer canını yakmayacağımı sanıyorsan çok ama çok yanılıyorsun."

Sikinin tükürükten kaygan başı kıç yanaklarımın arasından kayarken parmaklarım soğuk metale sürtünüyor.

Etrafında dönüp silahın namlusunu sikine dayıyorum. Dengesini bozan hızlı bir hareketti ama gözlerindeki kel şok, donup kalması bana soğuk çeliği hissettiğini söylüyordu.

"Bana bir daha dokunursan," diye alay ederek emniyeti kapatıyorum, "o lanet olası aletini uçururum."

İki eli de havaya kalkıyor ve bir adım geri atıyor. Bu, bana attığı sert bakışı gerçekten de çelikleştiriyor. "Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, o silahı kaldırırsın."

Kollarımı Killian'ın bana öğrettiği şekilde uzatarak leğen kemiğini hedef alıyorum. "Gerçekten mi? Nedenmiş o?"

Aleti hâlâ dışarıda, sert ve bana doğru dönük. "Daniel senin hayatını mahvetmek için gereken tüm pisliğe sahip. Buna bir de saygın bir okul yöneticisine saldırmayı mı ekliyorsun?" Ellerini indirmeye başladı, tsking. "Kimse bunun nefsi müdafaa olduğuna inanmayacak. Ben Forsyth toplumunun temel taşlarından biriyim, peki sen nesin? Dediğim gibi. Sadece başka bir fahişe."

Beyaz sıcak öfke içimde nabız gibi atıyor, yıllardır büyüyen ve büyüyen yakıcı bir nefret, bir hastalık gibi ciğerlerimi sarıyor. Yorgunluk ve acının, adrenalin ve incinmenin bir karışımı. Söylediği her şey... hepsi mantıklı geliyor. "*Sen her zaman çok saftın," "asla unutmam," "sadece başka bir fahişe," "dört yıl, Tatlı Kiraz.*

İşte bu yüzden biliyorum.

Sonunda onu karşımda buldum.

Ted.

Çekici kaldırıyorum ve çıkan sesin odayı doldurmasına izin veriyorum. "Yıllardır beni korkutuyorsun. Beni taciz ettin, beni takip ettin, kafamı karıştırmak, beni korkutmak, lanet hayatımı mahvetmek için ülkenin öbür ucuna kadar beni takip ettin!" Gözleri namludan hiç ayrılmıyor ama alnında beliren kırışıklığı görüyorum.

Arkasında, kapı aniden patlayarak açılır, o kadar şiddetli sallanır ki duvara çarpar ve geri teper.

Killian ayağıyla durduruyor.

Cartwright dönerken bir anlık bir farkındalık olur.

Killian bakışlarını benim kırmızı yüzüm, silah ve Cartwright'ın aleti arasında gezdiriyor.

Konuştuğum zaman, bu bir mesajdır. Sadece Cartwright ya da Killian'a değil. Kendime de. "Artık beni kontrol edemeyeceksin, Ted. Bu iş bitti."

Killian şaşırtıcı bir çabuklukla tepki veriyor, on kiloluk kristal ödülü kaldırıp Cartwright'ın çenesine indiriyor. Kemiğinin kırılma sesi kulaklarımda mide bulandırıcı bir şekilde çınlıyor ama irkilmeme rağmen silahımı indirmiyorum. Güdümlü bir füze gibi ona doğrultulmuştu, Killian'ı yakalamak için doğrulduğunda sola, Killian kaçıp onun yerine Cartwright'ı yakaladığında ise sağa doğru sarsılıyordu.

Onu yere yatırır ve üzerine çıkar, dişlerini göstererek bir yumruğunu geri çeker ve Cartwright'ın yanağına gömer. Bundan sonra olanlar sadece acımasız bir saldırı olarak tanımlanabilir. Yumruk üstüne yumruk yiyen Killian'ın yüzü kıpkırmızıdır ve yumruğu geri dönüp eklemleri kemik ve dişlerle buluşurken oflayıp puflamaktadır. Kaslarının yalpalayarak kayması, her darbede göğsünden kopan homurtular, yüzünün sert çizgileri, gözlerinin lav parlaklığındaki parlaklığı...

Bu ham, hayvani bir güç ve nefesimi kesen bir düşünceye kapılıyorum.

Killian hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Cartwright'ın ağzından fışkıran kan, Killian'ın beyaz gömleğinin üzerine damlacıklar halinde yayılıyor ve göğsümdeki *nefret-zarar-benim-güzelim* patlaması yeni bir yoldaş kazanıyor. Korku.

Killian'ın gözlerinde cinayet var.

Ted'i böyle yenemeyiz. Burada, tanıkların yanında, Daniel'ı alt etme planının ortasında olmaz. Bu özensiz ve düşüncesizceydi ve bunu kurtarmak bana bağlı. Önümdeki vahşi hayvana yaklaşmak. Onu geri getirmek.

Sonuçta, sadece iki kelime yeterli.

Titrek bir nefes çekiyorum, sesim sessiz, tırtıklı bir fısıltıya dönüşüyor. "Ağabey..."

Killian yumruğunu savurur ama temas etmesine kıl payı kala geri çeker. Yumruk titriyor, parmak eklemlerinin üzerindeki dövmeler kan ve şişlikten neredeyse okunamıyor. İlk başta bunun yeterli olmayacağından endişeleniyorum ama beni şaşırtıyor, yumruğunu açıyor ve saçlarını geriye itiyor. Cartwright'ın parçalanmış yüzüne tükürmek için eğilmeden önce Killian'ın nefessiz ve kaskatı kesildiği sessiz bir an oluyor.

"Bu Vivienne için, seni orospu çocuğu."

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama yalpalıyor, vücudu kaskatı ve ben ona doğru koştuğumda neredeyse taşıyamayacağı kadar ağır. Ayağa kalkması uzun sürmedi,

Yine de karanlık ve gergin bir ifadeyle bana döndü. Sözsüzce, parmak uçlarını yanağımda gezdirmek için uzandı. "Lanet ellerini senin üzerine koydu."

Dokunuşu nazik ama yine de akıllıca, nefesimi kesiyor. "Ben iyiyim," diyorum bileğini tutarak.

Killian'ın parmak eklemleri morarmaya başladı bile.

"Silahı yerine koy, küçük kardeşim," diyor ve silahı hâlâ yerdeki bilinçsiz kan ve kemik yığınına doğrulttuğumu ancak o zaman fark ediyorum. Elini namlunun üzerine koyarak, "Önce güvenlik," diye sessizce öğüt veriyor. O her zaman iki adım öndedir. Onu farklı kılan da bu. Bir lider.

Bir Lord. Gelecekteki bir Kral.

Güney Yakası'nda bir yerde bir bina yanıyor.

Ama burada, Killian'ın yanındayken, alevlerin sıcaklığı bana asla dokunamazmış gibi geliyor.

25

KILLIAN

Kapıdan girer girmez Story dirseğimden tutup beni yemek odasına doğru sürüklüyor. "Hadi," diyor ama buna hiç gerek yok.

Vücudum mıknatıslanmış gibi onu takip ediyorum.

İkimiz de Saul'la olan olaydan dolayı hâlâ heyecanlıyız ve mutfağa vardığımızda çantasını tezgâhın üzerine bırakıyor; silah granite çarparak gürültüyle patlıyor.

Öykü elimi tutuyor, kaşlarını çatarak inceliyor. "Acıyor mu?"

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum, alnındaki kırışıklığı kataloglarken yumruğumu esnetiyorum. "Hayır."

İkna olmuş görünmüyor, musluğu açıyor ve parmak eklemlerimi soğuk su akışının altına yönlendiriyor. "En azından dikiş atılması gerekecek gibi görünmüyor," diye düşünüyor.

İlk kez şişmiş ve morarmış parmak eklemlerime gerçekten bakıyorum. Bir tanesi yarılmış ama yüzeysel. Tris ve Rath ile basketbol sahasında daha kötü yaralanmalar yaşadım.

Bunu ona söylemem.

Elimi tutmasına izin veriyorum - çok nazik, tüy kadar hafif dokunuşlar, avucumu avucunun içinde tutuyor - ve sessizce elimle oynamasını izliyorum. *Yumuşak-sıcak-tatlının* bulanık sisi arasında, "Buzlukta buz torbaları var" diye mırıldanıyorum.

Başını kaldırdı. "Oh! Evet, şişlik için."

"Şişliğin için," diye düzeltiyorum, yanağındaki yaraya bakarak.

Ama o cevap veremeden telefonum başka bir mesajla çalıyor. Sol elimle sağ cebimden çıkarıp beceriksizce mesajı karıştırıyorum.

Gn.

Okumak için yaklaşıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"İyi geceler. Bu başka bir kod," diye açıklıyorum ağzını izleyerek. "Gece için saklanıyorlar. Dışarıda çok fazla polis olabilir ya da buraya kadar takip edilmekten korkuyor olabilirler." Gözleri telaşla parlıyor ama çenesine dokunup yarayı daha yakından inceleyerek onu yatıştırıyorum. "Merak etme. Eğer gerçekten şüpheli bir durum olsaydı, farklı bir kod gönderirdi." Ya da *hiç kod göndermezdi,* söylemiyorum.

Bu onun korkusunu biraz yatıştırmış gibi görünüyor. "Gizlenmek mi? Nereye?"

"Dün gece bu konuyu konuştuk," diye onu temin ediyorum. "Herkes Mercers'in kulübesinin iyi bir yer olduğu konusunda hemfikirdi."

Başını sallıyor, çekmeceden bir havlu alıp parmak eklemlerime sarıyor. "O zaman iyi olacaklar."

Bunu benden çok kendini ikna etmek için söylediğinin farkındayım ama yine de cevap veriyorum. "Akıllılar."

Elim o kadar da kötü olmamasına rağmen birkaç dakika benimle uğraşmasına izin verdim. Diğerleri burada olsaydı bana gülerlerdi. O yumuşak dokunuşlardan daha fazlasını elde etmek, buz torbasını elime bastırırken dudaklarından çıkan endişeli tıslamayı çıkarmak için numara yaptığımı söylerlerdi. Bu konuda küçük bir sürtük gibi davrandığımı söylerlerdi.

Çok kıskanırlardı.

Korkunç, gerçekten trajik yaram için yapılacak bir şey kalmadığına ikna olduktan sonra merdivenleri birlikte çıkıyoruz, o benden iki adım önde. Çoraplarındaki deliklere bakıyorum, arkasındaki yırtık solgun tenini ortaya çıkarıyor. Ayakkabıları parmaklarının ucunda sallanıyor. Mesaj ve ardından verdiğim sözlerle omuzları gevşemiş olabilir ama kapıdan girdiklerini görene kadar endişelenmeye devam edeceğini biliyorum.

Cehennem gibi bir gece oldu.

Yatak odamızın kapısına geldiğimizde duraksıyor ve sırtını onunkine yaslıyor. "Bunun gerçekten son olduğunu mu düşünüyorsun?" Omuzlarının kıvrımı

ağır ve gözleri kadar yorgun görünüyor. "Ted'in maskesini düşürdük ve her şey bitti mi?"

Cevap vermek için bir saniye bekliyorum, çünkü içimden bir ses bu konuda dikkatli olmamı söylüyor. Bu adamlar, bu *krallar çok* kaypak. Onun hiçbir fikri yok. Ölene kadar onları durdurmanın bir yolu var mı bilmiyorum. Cartwright'ı kanlar içinde bıraktım ama hâlâ nefes alıyordu. Bu misilleme demek. Başka bir Dük onun tacını alana kadar muhtemelen yok olmayacak bir kin demek. *Saçmalık* demek.

Ve bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım.

"Uyuyor." Buz torbasını indiriyorum ve gözlerimi vücudunda gezdiriyorum. Bu gece benim için çok güzel giyinmişti ve ayrılmadan önce Rath'ın sözlerinin doğru olduğu bir an vardı. Çok heyecanlı görünüyordu. İç çekerek onun pozunu taklit ettim ve omuzlarımı yatak odamın kapısına dayadım. "Böyle bittiği için üzgünüm. Bu gece iyi vakit geçirmemizi istiyordum, bir cinayet girişiminin ortasında kalmamızı değil."

Kahkahası beklediğimden daha içten. "Bilemiyorum. Bizim için oldukça markaya uygun görünüyordu, öyle değil mi? Giyinmek, ödül almak, ölümüne dövüşmek." Gülümsemesi duraksıyor, gözleri düşüyor. "Muhtemelen tanrılar bize bir şey söylüyor."

"Evet, kız kardeşini becerme gibi."

Gerçeğin acımasızlığı karşısında gözlerini kırpıştırıyor. İstediğimiz kadar şaka yapabiliriz, ama ikimiz birlikte? Bundan hiç iyi bir şey çıkmadı. Denediğimde bile. Yolumdan çıksam bile. Ne yaparsam yapayım, ne kadar şekerle kaplarsak kaplayalım, birbirimiz için zehirden başka bir şey olamayacağız.

İşte tam da bu yüzden "İyi geceler, Öykü." diyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve eğer daha bencil bir insan olsaydım, gözlerindeki hayal kırıklığı parıltısını yanıldığımın kanıtı olarak görürdüm. "İyi geceler," diyor ve parmaklarını o lanet kapının tokmağına dolamak için geriye uzanıyor.

Koridorun sessizliğinde usulca tıklayarak arkasından kapanışını izliyorum. Ama kendimi hareket ettiremiyorum.

Her gece önümdeki kapıyı ezberledim, her bir tahta parçasının haritasını çıkardım, arkasında onun olduğunu biliyordum, eğer geçebilirsem. Bunun doğru olmadığını biliyorum, bu hastalıklı saplantım, ama bundan kurtulamıyorum, çünkü bu sadece seksle ilgili değil. Ona göz kulak olma ihtiyacı bile değil.

Bu gece ona çiçekleri verdikten sonra gözlerindeki o bakış. O utangaç, memnun, şaşkın şey onu parlattı. Beni geri istiyor ve ilk kez bunu göstermekten korkmuyor. Bu, onunla ve bu geceyle ilgili ve zehirli ve berbat olsa bile, bunu bildiğinden emin olmakla ilgili.

Benim için ne ifade ettiğini.

Öne doğru sıçradım, morarmış yumruğumu tahtaya vurdum.

Kapı bir an sonra açılıyor, menteşeler hafifçe inliyor. Üzerinde hâlâ elbisesi var ama yırtık çorapları yok. Saçları omuzlarına dökülmüş, şaşkın ve beklenti dolu bir ifadeyle bana bakıyor.

Ama ağzımı açtığımda hiçbir şey çıkmıyor.

Alnı kırışıyor. "Killian?"

"Bu gece her şey t e r s gitti," diye patladım, kelimeleri d ö k m e k için sabırsızlanıyordum. "Sadece Cartwright'la olanlar değil, her şey... planladığım gibi gitmedi."

İfadesi yumuşuyor, silikleşiyor. "Gitmek istemediğini biliyorum. Ama adamlar Daniel'in ofisine girerken bir mazerete ihtiyacımız vardı ve-"

Oflayarak ağırlığımı değiştiriyorum. "Hayır. Gitmek istemediğimden değil. Sadece futbolu bırakmam ve babamın bu kadar kötü olması yüzünden hayatım karmakarışık.
-"

"Tanrım, Killian, bana bak." Kollarını iki yana açıyor, ama kolları hemen düşüyor ve yanlarında gevşekçe asılı kalıyor. "Dağınık hayatlar hakkında bir iki şey bilirim." "Bu adil," diye iç geçiriyorum, saçlarımı geriye itmek için uzanıyorum. "Ama gitmeye karar verdiğimizde, bunun benim için bir şans olabileceğini düşündüm... şey, bilirsin işte," Kelimelerimin üzerinde tökezliyorum, ki bu alışık olmadığım bir şey. Ya söyleyecek bir şeyim vardır ya da yoktur. Nefes alarak göğsümde oluşan kıpırtıyı yatıştırmaya çalışıyorum. "Bunun özel bir şey olmasını istedim. Kolumda senle seksi ve ateşli görünmek istedim. *benim*."

Gözleri benimkileri arıyor, kaşları derinleşiyor. "Bu özel bir *şeydi.* O ödülü kazandın ve futbol olayını tam olarak anlamamış olabilirim ama seninle... seninle gurur duyuyorum-"

"Siktir! Hikaye! Sadece dinle!" Saçlarımı yumrukluyorum, parmak eklemlerim güçten yanıyor. "Seni davet ettim çünkü sen benim *kızımsın* ve ben... tüm dünyanın bilmesini istiyorum. Ben sadece..." Nefesim kesiliyor ve bundan nefret ediyorum. Bu lanet olası etkisiz zırvalamadan nefret ediyorum. "Rath ve Tris'in yaptığı romantik şeyleri nasıl yapacağımı bilmiyorum. Seni balolara götüremem, sana şarkı yazamam ya da paçavranın üzerindeyken sana çay ve tampon getiremem." Kaşını kaldırıyor

ve ben de ters ters bakıyorum. "Tanrım, ne demek istediğimi biliyorsun. Seni zorladım

dizlerinin üstünde. Bekaretini aldım. Boynuna bir takip cihazı soktum. Göğsüne baş harfimi yazdım. Noel'de sana lanet bir silah verdim." Böyle söyleyince-evet. Gerçekten umutsuz vakayım. Başımı sallayıp mırıldandım, "Bir silah. Tanrım."

Başını geriye atıyor, gözlerinde öfke parlıyor. "Hey! O silah bu gece çok işe yaradı. Silahımı seviyorum."

"Mesele bu değil." Uzanıp kendimi kapının çerçevesine yaslıyorum, göğsüm o kadar sıkışıyor ki yumruğumu sıkmamak için kendimi zor tutuyorum. "Tüm bunlar dünyaya -bana- sana sahip olduğumu söyleyebilir ama mesele bu değil. Sanırım herkesin...hayır." Baştan başlıyorum. "Nasıl hissettiğimi anlamanı istiyorum."

Omuzları dikleşiyor ve bana bakıyor, beni görüyor.
Dinliyorum.

Gömleğimin yakasını tutup çekiyorum, düğmeler kumaşı yırtıyor ve göğsümü ortaya çıkarıyor. Kalbim güm güm atıyor, kan kulaklarıma pompalanıyor ama pantolonumun cebine uzanıp pürüzsüz ahşabı parmaklarımla kavrarken hem onu hem de yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden geliyorum.

Çıkarıyorum ve bıçağı açıyorum. Gümüş metalin pırıltısı aramızda parlıyor.

Anlayış yüz hatlarını kaplıyor. "Killian," diyor usulca, beni sakinleştirmek için sakladığı sesini kullanarak. Bu sesi seviyorum. Ardından gelen yatıştırıcı dokunuşu seviyorum ve bunun sadece benim için olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Ama bu benim öfkemin dışa vurumu değil. Beni sakinleştirmesine gerek yok. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum, gözlerindeki ketum bakıştan hoşlanmayarak. "Ama anlamana ihtiyacım var."

Göğsüme bakıyorum ve ortada bir nokta buluyorum. Deriyi delmek çok kolay. Rath gibi bundan zevk almıyor olabilirim ama acı beni rahatsız etmiyor. Bıçağın ucunu etime bastırmakta ve 'S'nin üst kıvrımını oymakta hiç sorun yaşamıyorum. Kan boncuk boncuk olup göğsümden aşağı süzülüyor ama Story'nin parmak uçları izi durduruyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin!" diye bağırarak bileğimi yakalamaya çalışıyor. "Anlıyorum Killian. Anlıyorum."

"Öyle mi?" Bıçak derimi keserken sakinleşmeden soruyorum.

Elini bırakıyor ve bana baktığında şok olmuş ya da korkmuş gibi görünmüyor. Bıkkın görünüyor. "Beni seviyorsun."

Bunu o kadar açık, o kadar gerçekçi söylüyor ki, sanki içimde kaynayan hastalıklı, kara şeyi dile getirmemiş gibi.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum usulca. Bu bir soru değil, fısıltıyla söylenmiş bir bağlılık. Bu bana mektubu bitirmek için ihtiyacım olan şeyi veriyor, son acı kıvrımı atıyorum, çünkü belki onun buna ihtiyacı yok, ama benim var. "Ne kadar olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Kan, yakalayabileceğinden daha hızlı akıyor ve gömleğimin eteğini tutuyor, nefesini tutarak etime bastırıyor. Acıyı zar zor hissediyorum. "O kadar çok ki felç edici. Bazen seni izliyorum ve gözümü kırpamıyorum. Yutkunamıyorum. Nefes alamıyorum. Nasıl olacağını merak etmekle meşgul oluyorum."

Gözleri benimkilere kayıyor, geniş ve şaşkın. "Nasıl olurdu?"

"Eğer sen de beni sevseydin." Kolumu ortaya çıkarmak için gömleğimin kolunu aşağı çekerek itiraf ediyorum, "Bu dövmeyi sen gittikten kısa bir süre sonra yaptırdım. O kadar sarhoştum ki adamım ben ayılana kadar yaptırmadı, çünkü dedi ki-" Dövmeye dokunduğunda duraklıyorum, kanlı parmakları dövmenin dudaklarına bir leke bırakıyor. Titreyerek nefes veriyorum ve devam ediyorum: "Bunun bir lanet olduğunu söyledi. Asla sevgilinin adını ya da yüzünü dövme yaptırmamanı, çünkü bunun seni mahvedeceğini söyledi. Ama ayıldığımda bile umursamadım. Bitirene kadar kalmasını sağladım, gölgelendirmeye kadar. Bitirdiğinde bana baktı ve dedi ki, 'Beş saat. Seni mahkum etmek bu kadar sürdü.' dedi. Ben de ne dedim biliyor musun?" Bu anıya gülüyorum ama bu mizahtan yoksun, kırık bir şey. "Ona aslında on ay sürdüğünü söyledim." Sonraki kelimeleri söylüyorum çünkü söylememek acı verecekmiş gibi geliyor. "Seni seviyorum, Öykü Austin. Açık konuşalım, kız kardeş gibi *değil*."

Gözlerimin içine bakıyor, kendi gözleri oraya koymak istemediğim bir ıslaklıkla parlıyor. "Lanetlenmek zorunda mıyız?" diye soruyor, sesi çatlayarak. "Ya da beş dakikalığına lanet bir serseri olmayı bırakıp beni öpebilir misin?"

Onu ensesinden yakalıyorum ve sert, acımasız bir öpücükle ağzını kendime çekiyorum. Dişler ve sert nefesler ve kanım güzel elbisesini lekeliyor. Ama kaderimizde sadece felaket olmak varsa, o zaman bunu dünyanın gördüğü en iyi felaket haline getireceğiz.

Beni odasına sürüklediğini, avucunu acımasızca boynuma doladığını zar zor fark ediyorum ama bir noktada içime işliyor.

Kapıyı arkamızdan kapatarak körlemesine dışarı çıktı. "Emin misin?" Gözlerimi açmaya cesaret edemeyerek soruyorum.

Dudaklarıma karşı konuşuyor, sesi sadece bir nefes fısıltısı. "Seni dışarıda tuttum çünkü sahip olduğumuz her şey buradaydı, karanlığın ve utancın çok derinlerine gömülmüştü. Bana ya da bir başkasına haddini bildirmediğin sürece toplum içinde bana neredeyse hiç dokunmadın." Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu, gözleri geniş ve kurnaz değildi. "Sadece... bundan daha fazlası olabileceğimizi bilmeye ihtiyacım vardı. Bunun ne kadar berbat bir şey olduğundan daha fazlasını isteyebileceğini."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve hararetle ısrar ediyorum: "Sen bundan çok daha fazlasısın." Onu sevmenin acısını göğsümdeki yanan kesiklerde hissediyorum ama mesele bu değil. Bu yüzeysel bir şey değil. O kadar derin ki bazen kemiklerime kazındığını düşünüyorum. "Çok daha fazlası."

Onu tutup yerden kaldırdım. Sinsilik yok. Karanlık yok. Sadece ben ve kadınım, birlikte.

"Kan," diyor, ağzımdan yavaş ve ıslak bir öpücük çalmasına rağmen. "Her yere bulaşacak."

"Siktir et." Özür dilemeden ilerliyorum, onu yatağa taşırken elbisesinin fermuarını açıyorum. Yeşil saten bir deriyi döker gibi dökülüyor ve onu yatırdığımda nefesimi tutmak için bir saniye duruyorum, onun açıkta olabileceğini biliyorum, ama burada kimse benden daha çıplak değil.

Ona uzun uzun bakıyorum, başının tepesinden turkuaz boyalı ayak parmaklarının ucuna kadar her santimini içime çekiyorum ve hepsi mükemmel. Karnındaki çil, göğsündeki yara izleri, dirseğinin yanındaki renksiz deri parçası. Ama onun en güzel yanı, bundan sonra olacaklar için uyanık olması.

Gömleğimden sıyrılıp kravatımı çıkarıyorum ve eğilip kabarık göğsünü öpüyorum. Meme uçlarında dolanıyorum, dilimin üzerindeki çakıl taşlarını yakalamak için yalıyorum, ama görevime devam ediyorum, ağır gözleri inişimi takip ederken daha aşağıya iniyorum. Dudaklarımla kaburgalarının haritasını çıkarıyorum, göbek deliğinin yanındaki deri parçasına dişlerimi geçiriyorum, burnumu leğen kemiğinin kabarıklığı boyunca sürüklüyorum. Parmaklarımı külotuna geçirip çekiştirerek çıkarıyorum, kalçalarını ayırmaya o kadar hevesliyim ki vücudunun kaskatı kesildiğini fark etmiyorum.

"Kahretsin," diyor dirseklerini yukarı kaldırarak. "Kamera. Hâlâ açık."

Kafatasına dönüp bakıyorum ve Tristian'ın gözlerini telefonuna dikmiş, sikini elinde tuttuğunu hayal ediyorum. Alçak sesle homurdandım. "Eh, bu gece iyi iş çıkardı. Bırak izlesin."

Seni sevebileceğimi görsün.

İlk başta utangaç davranıyor, gülerken yüzünü kapatıyor ama ellerini çektiğinde kameraya bu arsız küçük el sallamayı gönderiyor.

Önümde açılmış bacaklarına dönüp amcığına odaklanıyorum. Sikimi içine sokmak istemem bir yana, diğer kızların amcıklarına hiç dikkat etmemiştim. Ama Story'ninki o kadar erotik bir şekilde davetkâr ki, kıvrımlarının arasından sıcak bir dilin geçmesini emrediyor.

İyi bir asker emirlere uyar.

Kalçaları ağzımın ilk dokunuşuyla daha da genişliyor ama ben yine de onları daha da ayırmaya zorluyorum, başparmaklarımın altındaki tendonları geriyorum. Klitorisini uzun, duygusal bir öpücükle yakaladığımda vücudu altımda titriyor, dil şişmiş tomurcuğun etrafında ilmekler çiziyor.

Parmaklarının saçlarıma dolanmasını bekliyorum ama dokunuşundaki yumuşaklığı, parmak uçlarını kafa derime değdirmesini beklemiyorum. Aşağıya inip dilimi dar deliğine daldırdığımda kalçalarını sallamasını bekliyorum ama çıkardığı uzun miyavlamayı beklemiyorum. Dilimin her yükselişinde ve inişinde ağzımı kovalamasını bekliyorum, vücudu bana ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Bu kadar çabuk çözülmesini beklemiyordum.

Vücudunu sarsan bir titremeyle boşalıyor, dilimi klitorisine götürüp bana sürtünmesine izin verdiğimde ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor.

Dizlerimin üzerinde doğrulup bileğimi ağzıma götürdüğümde hâlâ titriyordu ve tek yapabildiğim yanına çöküp onu göğsüme çekmek oldu. Kalıp kalamayacağımı sormuyorum, o da bana gitmemi söylemiyor - gideceğimi bilse bile.

Boynuma karşı üç küçük kelime mırıldanıyor. Onu ilk gördüğüm geceden beri duymak için can attığım kelimeler bunlar. İçimi boşaltıp tekrar dolduran kelimeler. Onun göğsümdeki ilk harfleri kadar derin bir şekilde tenime kazınan kelimeler.

"Benimle uyu."

Onu kendime çekiyorum, saçlarını okşuyorum, çünkü ne istediğini anlamak için elinin pantolonumun ön kısmına sürtünmesine ihtiyacım yok.

Ne veriyor? "Her zaman."

Aylardır bunu bekliyor olmama, uzun sabahları duşta elim aletimin üzerinde uçarken hayal etmeme rağmen, bir şekilde ben de uyuyakalıyorum.

Uyandığımda saçları ağzımdaydı ve sikim taş gibiydi.

Pencereden giren sokak lambasının yumuşak ışığında siluetini mükemmel bir şekilde seçebiliyorum. Omzunun çıplak kıvrımı. Çıplak kalçasının zarif çizgisi. Parmaklarının kıvrımı kırmızı, kabuk bağlamış göğsüme değiyor. Uyurken göğüsleri yan tarafıma yapışmış, ayrık dudaklarından boğazıma doğru sabit nefesler alıyor.

Yavaşça uzanıp parmak uçlarımı göğsünün kabarıklığı boyunca gezdiriyorum. Kıpırdamayınca dikkatlice -çok *dikkatlice*- onu sırt üstü yatırıyorum. Uykulu, ağlamaklı bir ses çıkarıyor, sıcaklığıma geri kıvrılıyor. Yanına yaklaşıp duraklayarak onu susturuyorum, alnındaki mutsuz çukurun kaybolmasını sağlayan derin uykuya geri dönmesini bekliyorum.

O zaman, dudaklarına fısıldamak için eğiliyorum. "Seni seviyorum."

Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek sapıkça geliyor -parmaklarımın bacaklarının arasından kaymasından daha sapıkça.

Hâlâ kaygan ve dilimi uzatıp ağzının kıvrımı boyunca ıslak bir şerit çizdiğimde, hâlâ kendi tadını alabildiğini hayal ediyorum. Kalçası kayıyor, benim için açılıyor ve aletim zonkluyor. Onu içime aldığımda bir melek gibi görünüyor ve neredeyse tam olarak daha önce söylediğim gibi. Felç edici. Hiçbir evrende bu kadar acı veren tatlı bir şeye hükmetmemeliydim.

Ama bende tam olarak bu var.

Nefes nefese pantolonumu bulmaya çalışıyorum, düğmelerini açıyorum ve her şeyi kalçalarımdan aşağı itiyorum. Sikim serbest kalıyor, sert ve öfkeli bir şekilde kalçasına çarpıyor. Kendimi yavaşlamaya, sessiz ve sakin olmaya, kalçalarının arasına bir hayvan gibi vurarak onu uyandırmamaya zorlamam gerekiyor.

Nazikçe, açık uyluklarının arasına diz çöküyorum, yatak onu uyandırmasın diye kendimi dengeliyorum. Aletim uyluğunun iç kısmına sürtünüyor, gıdıklayacak kadar hafif ve bu onun seğirmesine neden oluyor, benim için daha geniş açılıyor. Uzun bir süre nefeslerimi yavaşlatıyorum, çünkü kış olmasına ve köşede vantilatör çalışmasına rağmen boynumda hâlâ ter birikiyor.

Daha içine giremeden, elim aletimin tabanını kıvrımlarına yönlendiriyor, ön sperm çoktan uçtan sızıyor, damlamakla tehdit ediyor

Altımızdaki yatağa. Ama onu orada istemiyor. Onu içinde istiyor.
-Başka hiçbir yerde.

Ben de aceleyle sikimin başını onun deliğine soktum.

Parmakları sanki bir şeye tutunuyormuş gibi çarşaflara doğru seğiriyor. Hiç düşünmeden onlara uzanıyorum, parmaklarımızı birbirine kenetliyorum ve öylece asılı kalıyorum, zar zor içine giriyorum. Tekrar uykuya dalması için uzun bir süre bekliyorum ve sonra kalçalarımı dürtüyorum, daha derine batıyorum.

Onun benim için riskli, yasadışı bir gece yarısı sikişinden daha fazlası olduğu konusunda daha önce yalan söylemiyordum. Yine de bu, heyecanın orada olmadığı anlamına gelmiyor. Tristian ve Rath'ın izliyor olabileceği gerçeği, kalçalarımı onun kalçalarına gömme şeklimi çok daha baş döndürücü hale getiriyor. Bunu bir oyun gibi oynuyorum -kazıyorum ve bekliyorum, kazıyorum ve bekliyorum- onu uyandırmadan bunu ne kadar süre yapabileceğimi merak ediyorum. Ağzının gevşek çizgisi ve göz kapaklarının altında hareket eden gözleri kanımı elektriklendiriyor.

Sonunda dibe vurduğumda, onun üzerine kıvrılıyorum, bağlı ellerimizi göğsüne doğru kaldırıyorum, aramızda değerli, gizli bir şey gibi yuvalanıyor. Biriyle sevişmenin ne demek olduğunu bilmiyorum ama eğer bu o değilse, o zaman bunu asla yapamayacağım, çünkü acıtıyor. Kalçalarımı onunkilere doğru sallarken yavaş tutmak acı veriyor, ama her şeyi bozma düşüncesi daha da çok acı veriyor.

Dudaklarını tıpkı daha önce ağrıyan parmak eklemlerime dokunduğu gibi öpüyorum - tüy kadar hafif, nazik. Sadece dilimi içeri sokmaya çalıştığımda kıpırdanıyor, o yüzden yapmıyorum. Leğen kemiğimin ağırlığını onunkine bastırıp klitorisine bastırana ve çenesini gevşetene kadar değil. O zaman her şey çok kolay, ağzını yalıyorum, dilimi dişlerinin arasına sokup içindeki yumuşaklığı arıyorum. Etrafımda o kadar ıslak ve sıkı ki, her şey o kadar mükemmel, yumuşak ve tatlı ki, daha fazla dayanabileceğimden şüpheliyim, şimdiden taşaklarımın gerildiğini hissediyorum.

Dili benimkine değdiğinde uyandığını anlıyorum, uykunun sisinden yavaşça sıyrılıp parmaklarını kıvırıyor, birbirine bağlı ellerimizi sıkıyor. Eskiden olduğu gibi değil. Farkına vardığımda hayal kırıklığı yaşamıyorum, kafamın arkasında oyunu kaybettiğimi söyleyen dırdırcı bir ses yok, çok önemli, çok hassas bir şey hissettiğine dair güvensizlik hissi yok.

Korkacak bir şey yok.

Sadece ben varım, o uykulu bir şekilde beni öperken içinde hareket ediyorum ve boğazından bir inilti çıkarıyorum. O zaman sonunda kalçalarımı çekebileceğimi biliyordum.

ve onu beceriyorum, hafif ve yavaş tutsam bile, vücudu hala bunun gücüyle sallanıyor.

Uykudan uyanıklığa geçiş bana her iki dünyanın da en iyisini veriyor ve aletimi inanılmaz derecede sertleştiriyor. Bacakları belime dolanıyor, parmakları bükülüyor ve sıkıca tutuyor. Nefes nefese inliyor, orgazmının eşiğinde, tenimi ısıtıyor ve *Tanrım,* her şeyi alıyor, acımasız vuruşları, aç öpücükleri, ona attığım her şeyi. Hepsini alıyor.

"Benim için gel, küçük kardeşim," diye talep ediyorum. O kadar yakınım ki, ilk onun gitmesini istiyorum. Bu gerçekleştiğinde onun yüzünü görmek istiyorum.

Önce ben hissediyorum; sikimin etrafındaki kaslar geriliyor, sonra çenesi gevşiyor, burnu kırışıyor. Gözleri irkilerek açılıyor ve benimkileri tutuyor. "Seni seviyorum," diyor, boynumun arkasından kavrıyor ve beni öne doğru çekiyor. Tırnakları enseme batıyor ve etrafımda paramparça olup bir öpücükle nefesimi çalıyor.

İlk defa o anın tamamını yaşıyorum. Sadece fiziksel değil, duygusal olarak da. Söylediği sözler, etrafımda titreyen amının hissi, taşaklarım kadar kalbimi de kavrıyor ve boşalıyorum, *iddia* ediyorum, aletim onun içine dökülürken titreşiyor. Onu tamamen pompalarken çıkardığım utanç verici, bunalmış sesi yutuyor ve onu yatağa sıkıştırıyor.

Terli ve bitkin bir halde alnımı onunkine bastırıyorum, sikim hâlâ onun sıcaklığında. Kurdelesi hala bileğime bağlı, onunkine sarılı kelepçe kadar güvenli ve sağlam ve şimdi kelimeleri söylemek kolay.

Artık onlara tutunmak imkansız değil. "Ben
de seni seviyorum."

Ertesi sabah kapıdan ilk giren RATH olur.

Aşağı inmeden önce şifonyerimden kaptığım boxer ve tişörtle merdivenlerden inerken ona rastlıyorum. Tamamen kahve ve proteinden çok karbonhidrat içeren bir şeyler alıp Story'nin yatak odasına gitme niyetindeydim. Saat daha sekiz. Üçüncü raunt için hâlâ bir fırsat var.

Ama sonra Rath kapıdan içeri giriyor, dağınık saçlı ve manik görünümlü. "Güzel, kalkmışsın." Ceketini omuz silkerek çıkarır, saçları

Ayakkabılarındaki kiri temizlemek için yere bakarken gözleri doluyor. "Bu lanet bir sanattı, kardeşim. Keşke sen de orada olup görebilseydin." Bana muzip bir sırıtışla bakmak için başını kaldırdığında, bakışları morarmış parmak eklemlerime takılıyor - bembeyaz dişlerimin ortasını boyayan kan lekesine - ve donup kalıyor, yüz hatlarında korku beliriyor. "Ah, kahretsin. Ne oldu?"

Kabuk biraz açıldı.

"Sonra," diye mırıldanıyorum, yemek odasına girmek için onu geçiyorum. Story bana dün gece eve dönerken Saul'la olan her şeyi anlattı ama kafamda hâlâ tutarlı bir anlatıya dönüşemeyecek kadar karışık.

Bayan Crane zaten birkaç şey hazırlamıştı. Rath iki dilim pastırmayı kaptığı gibi dişlerinin arasına sıkıştırırken ben önce kahveyi alıyorum. Tristian mutfaktan içeri giriyor -garaja park etmiş olmalı- ve tam bana doğru geliyor, omzuma kahvemin bardağımın kenarından akmasına neden olacak kadar sert bir tokat atıyor.

"Hey!" diye homurdanıyorum ama o sırıtıyor.

"Teşekkür ederek başlamama izin verin," diyor her zamanki koltuğuna çökerek. "Dün geceki olağanüstü oyununu izlememe izin verdiğin için. Önce onun boşalmasına izin verdin ve sonrasında sikini yalamasını bile istemedin. Büyümüşsün dostum ve seninle gurur duyuyorum."

Bir yanım yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı yumruklamak istiyor ama o haklı. Ben dün gece kadınıma iyi davrandım, o da daha sonra bana iyi davrandı. Biz böyle çalışırız.

"Sen tam bir ucubesin," diyor Rath masada kendi yerine otururken. Gözlerinin altında halkalar var, sanki fazla uyumamış gibi. Bütün gece bizi izlediğinden mi, işin verdiği sinirden mi, yoksa kulübenin bok gibi olmasından mı bilmiyorum.

Bilgilendirmeye başlamak için masanın başındaki yerimi almamı bekliyorlar.

Be

n. "Dediğim gibi," diye elini Tristian'a uzattı Rath. "Sanat."

Tristian sırıtıyor. "Alevler o pisliği çok hızlı aldı, zaten kayıptı sevkiyat görevlileri aradığı zaman."

Ben ağrıyan yumruğumu esneterek kahvemi yudumlarken onlar bir süre ayrıntıları gözden geçiriyorlar. Tristian ve Rath ona bakmaya devam ediyor, açıklamamı bekliyorlar ama ben açıklama yapamadan Bayan Crane elinde bir tabak tostla içeri giriyor. Tabağı masanın ortasına koydu ve "Oyuncak nerede?" diye sordu.

"Hâlâ uyuyor, o yüzden sessiz ol." Rath kaşlarını çatıyor, ancak bu onu tosttan bir dilim kapmaktan alıkoymuyor. "Ve ona öyle deme."

"Ona böyle hitap etmeme aldırmıyor." Üç boş fincanı, hatta Story için olanı bile kahve ile doldurmaya başladı. "Polis telsizim bütün gece çaldı durdu. South Side'da bir olay olmuş. Kundaklama, dört alarm." Tristian'a kaşlarını kaldırdı. "Senin bununla bir ilgin var mı?"

Sade kahve fincanını kaldırıyor ve yavaşça bir yudum alıyor. "Kendi işine bakmalısın."

Tencereyi yere çarpıyor. "Bu hassas bir ekosistem, sizi küçük gelincikler. En ufak bir sapma, en ufak bir huzursuzluk dalgalanması, tüm boktan ev parçalanmaya başlar. Anladınız mı?" Tavanı işaret ediyor. "Bu eve bir sapma getirdin. Tek kullanımlık olması gerekiyordu ama şu halinize bakın. Onu elinizde tutmaya o kadar kararlısınız ki burayı yerle bir etmekten mutluluk duyuyorsunuz. Sakın," diye tersledi Tristian'a suçlayıcı bir parmak sallayarak, "inkâr etme. O lanet adresi nerede olsa bilirim."

"Sana ne ki?" Koltuğumda geriye yaslanarak soruyorum. "Burada perişan haldesin. Daniel daha az kontrol sahibi olursa, işler hepimiz için kolaylaşabilir. Özellikle de senin için. Bizi parmağında oynatmadığını anlaması gerekiyor. Biz onun oyunundaki piyonlar değiliz. Kendi oyunumuzun oyuncularıyız."

"Her şeyi çözdüğünü sanıyorsun, değil mi?" diye alay ediyor, bir havlu kaparak. "Erkek olmaya çalışan çocuklar. Bu ikisinin dün gece yaptıklarının bedelini cehennemde ödeyeceksiniz. Ve senin yaptığın şey için daha da fazlası olacak." Parmağını bana doğru uzattı. "Tarayıcımdaki tek şey Güney Yakası'ndaki sorun değildi. Polis, dün geceki küçük ödül töreninizin yapıldığı oteldeki bir saldırının şüphelisini arıyor." Nefesini içine çekti, burun delikleri alevlendi. "Şimdi, belaya davetiye çıkarmaktan yanayım, özellikle de konu baban gibi bir pislik olduğunda, ama üçünüz belaya davetiye çıkarmaktan fazlasını yapıyorsunuz. Onu çiğ ve kanlı bir şekilde beceriyorsunuz."

"Sırtında yeterince zaman geçirdin. Buna alışmış olmalısın," diye mırıldanıyor Tristian.

Bir sessizlik oldu ve Bayan Crane'i ve öfkesini tanıyor olsak bile, hiçbirimizin bundan sonra ne olacağını beklediğini sanmıyorum.

Elini geri çekiyor ve adamın yüzüne vuruyor.

Tokadın sesi yüksek ve sarsıcıdır, ama Tristian bile ona sözsüzce bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar afallamıştır.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Story odaya girerek "Neler oluyor?" dedi. Dün geceden kalma gömleğimi giymiş, düğmelerinin etrafında koyu bir kan lekesi kurumuş ve telefonu elinde.

Tristian çenesini ovuşturur. "Önemli bir şey değil. Bunu hak etmiştim. Ben bir-"

Rath sandalyesinden fırlıyor ve "Sorun ne?" diye soruyor çünkü Tristian ve benden bir saniye önce fark ediyor.

Beti benzi atmış, gözleri irileşmiş ve beni de sandalyemden kaldıran bir panikle dolu. "Az önce annem aradı" diye cevap veriyor. Ama dudakları aralanıyor, ağzından nefesler çıksa da başka bir şey çıkmıyor.

"Hikâye mi?" Elindeki titremeyi görerek soruyorum. "Neler oluyor?"

"Baban arıyor." Telefonu kaldırıyor, sanki tanımadığı bir şeymiş gibi bakıyor.

Nesne. Gözleri benimkilere dikiliyor, ama göğsü keskin, panik bir nefesle sıkışmadan önce değil. "Daniel öldü."

26

HIKAYE

HAVA KALIN ve bu sadece gerginlik ve annemin kederi değil. İçine giremediğim bir uyuşukluk. Terle atamadığım bir panik. Bastıramadığım bir korku.

Az önce birini mi öldürdük?

Yine mi?

Annem ona uzattığım mendili hâlâ almadı ama mendili bırakmam çok uzun sürdü, onun yerine sırtını ovmayı tercih ettim. Onun şık, tasarımcı kanepesinde oturuyoruz. Omuzları avuçlarımın altında gergin nefeslerle kasılıyor ve gözleri kapalı olsa da boş olduklarını söyleyebilirim.

"Kalıntılar bu sabah erken saatlerde enkazın arasında bulundu," diyor dedektif. Parlak, kurnaz gözleri ve çok az gülme çizgisi taşıyan sert bir ağzı var.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa yüzünü kapatıyor. "Bu gerçekleşiyor olamaz."

Ama öyle. Dün gece South Side'da çıkan yangın bir binayı kül etti. Enkazın içinde bir adamın kalıntıları bulundu. Daniel'ın ofisinde. Kafataslı bir yüzük takıyordu.

"Yangın müfettişleri binanın eski olduğunu ve çabuk yanan türden malzemelerle dolu olduğunu söylüyor." Adam kaşlarını çatıyor, gür kaşları yaşlanmış iki tırtıl gibi görünüyor. Annemin karşısındaki koltukta oturuyor. Son on dakikadır odağı, annemin gözleri arasında gidip geliyor.

Elinde not defteri ve annemin göğüs dekoltesi. "Komşu binadaki biri saat on bir civarında ihbarda bulunmuş. İtfaiye araçları beş dakika içinde oradaydı ama bunun gibi eski binalar..." Ona acıyan bir bakış attı. "Çıra gibi yandı. Yanıp kül olması bir saatten az sürdü."

Annem ellerini buğulu gözlerinden çekiyor, başı titriyor. "Sadece geç saatlere kadar çalıştığını sanıyordum. Son zamanlarda bunu çok yapıyordu. Ofiste kalıyordu. Vivienne öldürüldüğünde çok üzülmüştü. Uyuyamadı."

Annem yanımda ağlıyor, makyajını bozmayan yumuşak ağlamalar, çünkü şimdi bile -belki de özellikle şimdi- sunum onun için önemli. Sanırım anlıyorum. Resmi oturma odasındaki bu kanepede -bu lanet olası saçma, pahalı, steril kanepede- otururken elini tutuyorum. *Daniel'ın oturma odası* mı? Hayır. Artık değil. O öldü.

Daniel öldü.

Bir yangında

öldü.

Düşüncelerimi burada, bu odada tutmaya çalışıyorum çünkü Brownstone'da neler olduğunu düşünemiyorum. Adamlar ne yapacaklarını şaşırmış olmalılar. Killian bunun için hazır bulunacaktı, ama bu fikri hazmedebilecek en yakın akraba o olduğu için cesetten geriye kalanları teşhis ediyor.

"Bunu düşünmenin zor olduğunu anlıyorum," diyor dedektif, muhtemelen rahatlatıcı olduğunu düşündüğü alçak ve gür bir ses tonuyla. "Ama bazen kurbana en yakın kişiler anahtarı elinde tutar. Bay Payne'in çok sayıda düşmanı olduğu biliniyor. Özellikle bakmamız gerektiğini düşündüğünüz biri var mı?"

Annem burnunu çekiyor ve son bir saattir yanında sessiz ve hareketsiz duran Martin'e bakıyor. Sırtını dik tutuyor ve yüzündeki acılı, endişeli ifadeye bakılırsa bu onun her zamanki avukatlık tarzı değil. Firma onu sorgulamayı denetlemesi için gönderdi ama sanırım bu ona verilen ilk kardeşlik dışı iş, çünkü beni kapıdan takip ettiğinden beri karton gibi sert ve mülayim. Anneme başıyla onay vererek soruyu onayladı.

Gözle görülür bir şekilde kendini toparlamasını, omuzlarını zarif bir çizgiye getirmesini izliyorum. "Daniel'in zor bir işi vardı. İnsanlar Güney Yakası'nda ilerleme görmek istemiyordu. Her şeyin olduğu gibi kalmasını tercih ediyorlardı: köhne ve terk edilmiş. Ezilenlere gösterdiği şefkatten dolayı ona kızıyorlardı." Sonunda elimden mendili alıp burnunun altını kuruluyor. "İlaç

bağımlılar, seks işçileri, göçmenler. Güney Yakası'nın sömürdüğü türden insanlar. Koşullarınız ne olursa olsun herkesin toplumun bir parçası olduğuna inanırdı."

Bu eğreti methiye karşısında gözlerimi devirmemek için fiziksel bir mücadele veriyorum.

Dedektifin sorusuna cevap vermeyip saçmaladığı için onu dikkatlice dürtüklüyorum. "Anne, Daniel son zamanlarda özellikle birini kızdırdı mı? Kayda değer birini?"

Benim dışımda yani.

Daniel'ın daha fazla düşmanı olmalı. *Olmalı*. Aksi takdirde dördümüz de mahvoluruz, çünkü bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Dedektifi yanlış mı yönlendireyim? Eğer öyleyse, nasıl?

Duraksadı, kırmızı gözleri önce Martin'e, sonra da dedektife kaydı. "Sürekli düşmanca anlaşmazlıklara girdiği bir kişi vardı."

"Kim o?" Dedektif nazikçe sorar.

Burnunu mendille siler ve Martin'e uzun uzun bakar. Martin'in yüz ifadesi taş kesilmişti ama yine de cevap verdi. "Oğlu, Killian."

Geri sıçradım. "Killian'ın babasını öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

İç geçiriyor ve avucundaki peçeteyi ezerek bana sert bir bakış fırlatıyor. "İkisi arasındaki gerginliği görmemiş gibi davranma. İlişkileri her zaman zor olmuştur ama son zamanlarda işler iyice kızıştı. Sen döndüğünden beri."

"O Killian değil." Israr ediyorum, destek almak için Martin'e bakıyorum. Bana sadece şaşkın bir omuz silkme hareketi yapıyor.

Dedektif küçük bir yazı defteri çıkarır. "Neden üvey oğlunuz olduğunu düşünüyorsunuz, Bayan Payne?"

"Neden?" Biraz histerik bir şekilde gülüyor. "Onu iki ay önce vurdu!"

Bildiğini fark etmediğim için bugün ikinci kez nutkum tutuldu. Şükran Günü'nde bana söylediği şey neydi?

"Kızlarından birini korurken vuruldu..."

Dedektifin kaşları bu açıklama karşısında oynadı. Ama annemin Killian'ı aşağı çekmesine izin vermeyeceğim. Hele de bu kadar yanılmışken. Ceset Daniel'ın olsa bile -planladığımız yangın onu öldürmüş olsa bile- Killian'ın bu işte bir parmağı yok. Bu onun fikri değildi, onun uygulaması değildi ve onun niyeti de bu değildi.

"O bir kazaydı," diye yalan söyleyerek adama yalvaran bir bakış attım. "Tüm bunlardan sonra medeniydiler, etrafına sor. Ve her halükarda, bunun bir önemi yok. Killian olmadığını biliyorum. Bütün gece Forsyth spor şölenindeydik."

Dedektif doğrulur. "Başka insanlar bunu doğrulayabilir mi?"

Çılgınca başımı sallıyorum. "Düzinelerce, hatta belki yüzlerce. Fotoğrafçılar vardı. Ana masaya oturduk, Killian bir ödül kazandı, bir konuşma yaptı..." Vestiyerdeki sahneyi düşünerek konuyu kapatıyorum. Bu da mazeretin bir parçası ama Killian'ı en iyi şekilde aydınlatacak bir şey değil. "Eminim birçok insan on bire kadar orada olduğumuzu doğrulayabilir."

"Ne?" diyor, başını çevirip bana bakarak. "İkiniz de onun o ziyafete katılmayacağını söylemiştiniz." Suçlayıcı ses tonunun ne anlama geldiğinden emin değilim; onu davet etmememiz mi, yoksa gerçekten gittiğimiz konusunda şüpheci olması mı?

"Son dakikada fikrini değiştirdi." Dedektife, "Takımdan çekildiğini açıklamak istedi. Yapması inanılmaz zor bir şeydi ve eminim ailesinin orada olmasını istememiştir." Son kısmı sertçe söyledim, böylece anlayacaktı. Ama o solgun, ihanete uğramış ifadesiyle bana aval aval bakmaya devam ediyor. Gözlerimi ona dikiyorum. "Şimdi de Tristian'ı mı suçlamak istiyorsun?"

Gözleri irileşiyor, avuçları göğsüne doğru uçuyor. "Bir Mercer mı? Tanrım, hayır. Öyle bir terbiye almış genç bir adam asla böyle bir şey yapmaz. Ama Dimitri?" Burnunu çekerek dedektife başını sallar. "Onu kontrol etmelisiniz. Onun böyle bir şey yaptığını kesinlikle görebiliyorum."

Tanrım. *Annem*. Zengin adamların en kötüsü olduğunu şimdiye kadar anlamıştır diye düşünürsünüz. O parlak zırhlı şövalyeyi bekleyerek, bana onlar hakkında hikayeler anlatarak, hayatımın tıpkı bana verdiği isim gibi bir hikaye kitabından bir sayfa olmasını isteyerek büyüdü.

İşte bu yüzden bu onu mahvedecek.

"Bay Rathbone ve Bay Mercer'ın zaten mazeretleri var," diyor dedektif, not defterini kapatırken neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Geceyi Maddox Otel'de geçirmişler. Kamera kayıtlarına göre saat dokuzda gelmişler ve ertesi sabah yedide ayrılmışlar."

"Onları kontrol ettin mi?" Şaşkınlık tiksintiyle karışarak soruyorum. "Neden?"

Dedektif ses tonumdan rahatsız olmamış görünüyor. "Hem Bay Mercer'ın hem de Bay Rathbone'un daha önce polisle, çoğu da Bay Payne'in kendi adına olmak üzere, karşılaşmışlıkları var. Onun renkli ortaklarından oluşan yakın çevresinin bir parçasıydılar." Bana bakarak, "Kişisel bir şey değildi. Önce o gruptaki herkesi kontrol ettik."

"Emin misin?" diye soruyor annem, kendini yelpazeleyerek. Hızlı hızlı nefes alıyor ve gözleri yine doluyor. "Bu çok fazla. *Çok fazla.*"

Araya giriyorum. "Efendim, bize biraz izin verir misiniz? Annemin tüm bunları sindirecek zamanı bile olmadı."

"Elbette, hanımefendi." Ayağa kalkıyor ama dizlerinin tozunu alıp "Bunu şimdi yapmamıza gerek yok" dese de gözlerinin evi taradığını, belgelediğini, gözlemlediğini görüyorum.

"Hadi anne," diyorum elimi omzuna koyarak. "Dinlenmelisin. Bir süre seninle ilgilenmeme izin ver, tamam mı?"

Başını sallıyor ve dedektife kısa, sulu bir bakış atarak "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyor.

"Ara beni," diyor ve ona bir kart uzatıyor. "Ne zaman istersen."

Dedektif Kaş'ın ses tonundaki imayı görmezden geliyorum ve Martin ona dışarı kadar eşlik ederken onu odasına götürüyorum. Bu adamın pisliğin teki olmadığını düşünmeyi çok isterdim ama annem ve ben hayatımız boyunca bu tiplerle çevrildik. Bu yüzden kocasının korkunç ölüm haberini vermeye gelen adama 'teşekkür ederim' dedi. Bu yüzden onun nevrotik bir şekilde dik duruşunu ve makyajını lekelememe çabasını anlıyorum. Bazen sahip olduğumuz tek şey dış görünüştür. Altındaki çirkin hüznü saklamak için yüzümüze çektiğimiz maske. Annem bana çok şey öğretti ama bunun kadar önemli çok az ders verdi:

İnsanlar ne görürse biz oyuz.

Eğer bir fahişe görürlerse, ona tüketilecek bir ürün gibi davranırlar. Tatlı, bakire bir prenses görürlerse, onun saflığını bozmak için ellerinden geleni yaparlar. Eğer namuslu, varlıklı, dik sırtlı ve derli toplu bir kadın görürlerse, elini sıkar ve kapısını tutarlar.

Ana süitlerine giderken Daniel'ın ofisinin önünden geçiyoruz, ama gözlerimi ileriye dikiyorum, içeri bakmayı reddediyorum ve hatırlıyorum. Yatak odasına yaklaştığımızda içime bir tuhaflık çöküyor. Bunca zaman, tehditler ve dramadan sonra, gerçekten gittiğine inanmak zor. Artık benim ve çocukların üzerinde gücü olmayacak ve yangınla birlikte her şey tertemiz olacak. Üzerimde ne kadar pisliği varsa gitti.

Liseden beri ilk kez yatak odalarına giriyorum, boş boş sessiz dekora dikkat ediyorum. Burada uyuduğunu, burada uyandığını, burada *sevişti̇ğini,* tam da bu şiltenin üzerinde, ona götürdüğüm kadınla birlikte olduğunu görmezden gelmeyi kolaylaştırıyor.

Kendimi çöküşe hazırlıyorum. Hıçkırıklara ve ağlamalara. Yatak çarşaflarını yırtmaya. Nafile "neden" sorusu. Kendimi annemi teselli etmeye hazırlıyorum, çünkü kocasından nefret etmem önemli değil. Annem onu seviyordu, aralarında ne olursa olsun. Benimkilerden birini kaybettiğimi düşünüyorum -Killian, Dimitri, Tristian- ve bu beni o *kadar kötü* yaralıyor ki

Kendimi bir saniye bile bu insanların yerine koymayı reddederek bundan yüz çevirmek zorunda kalıyorum.

Yastıklara yaslanıyor, ıslak gözleri odanın diğer ucuna bakıyor. "Randevuları var," diyor aniden, alnı kırışarak. "Onları iptal etmem gerekecek. Ve bir cenaze töreni olacak. Öyle değil mi?"

Bana bakarken donup kaldım, öylece kaybolmuştum. "Şu anda bunun için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

"Ve ev," diye devam ediyor, sanki beni duymuyormuş gibi. "Taşınmak zorunda kalacak mıyım? Hesaplarımızı kapatıp her şeyi vermek zorunda kalacak mıyım-" Ağzı kenetleniyor, gözlerine bir sertlik geliyor. "Sanırım artık hepsi onun."

"Bu doğru değil," diyorum, yatağın üzerinde onun yanına tünerken bacağımı altıma bükerek. Kimden bahsettiğini sormama gerek yok. "Sen onun karısısın, bunun bir anlamı olmalı. Yasal olarak. Finansal olarak." Daniel'ın onu yoksul bir durumda bırakmayacağını söylemek istiyorum ama bu noktada Daniel'a hak vermemek elde değil. "Öyle olmasa bile, Killian seni öylece bir kenara atmaz."

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor, acı dolu gözlerini bana çevirerek. "Kardeşini tanıyorsun. O çok kindar ve acımasız. Benden hep nefret etti."

Yalan söylemeden aynı fikirde olamayacağım için rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. "Artık bu konuda endişelenmene gerek yok," diye tekrarlıyorum. Yatağın ayak ucunda bir battaniye var ve onu üzerine çekip bir zamanlar beni yatırdığı gibi onu da yatırıyorum.

"Yapacak çok şey var," diye mırıldanıyor, battaniyeyi göğsüne bastırarak. "Nasıl idare edeceğimi bilmiyorum."

"Bir yolunu buluruz," diye vurguluyorum, elini elime alarak. Bu kadar az düşündüğü bir adamın sözlerini ödünç almak bir şekilde yanlış görünüyor, ama Dimitri'nin Yeni Yıl Arifesinde bana bu sözlerle güvence verdiğini hatırlayarak yapıyorum. "Bizim gibi insanlar her zaman bir yolunu bulur."

Bu, gözlerindeki bir şeyin nihayet parıldamasına neden oluyor. "Artık sahip olduğum tek şey sensin." Bana attığı sırıtış sulu ve gevşek ama elimi sıktığında tutuşu güçlü. "Benim küçük hikaye kitabım. Benim mükemmel peri masalım."

Hıçkırıklar o zaman gelir.

Derin, vücudu sarsan, çirkin hıçkırıklar.

Ona sarılıyorum ve kafamdaki şeyleri yeniden düzenlemek için çok uğraşıyorum. Saçlarını okşuyorum ve onun kederinden ve acısından sorumlu değilmişim gibi davranıyorum. Maskeyi yüzüme çekiyorum ve ihtiyacı olan peri masalı oluyorum.

Çünkü evlendiği kişi öldü.

Tristian ayağa kalkıp "Posey nasıl?" diye sorduğunda daha çalışma odasına girmemiştim.

"Uyku haplarıyla uyutuldum. En azından şimdilik." Çantamı sandalyeye bırakıp etrafımdaki adamları gözden geçiriyorum. Killian'ın bu kadar çabuk dönmesine şaşırdığımı gizliyorum. Nedense aklımda onu tutacakları vardı. Tutacaklarını. Alıkoymak mı? Buna böyle demiyorlar mıydı?

Odadaki atmosfer ağır ve bunaltıcı derecede sessizdir ve uzun bir süre boyunca kimse bir şey söylemez.

Tristian yavaşça yerine oturur.

Killian deri koltuğunda oturuyor ve başını tamamen arkaya yaslamış. Sağ eli dizinin üzerinde kehribar rengi bir kadehi dengeliyor ve parmaklarıyla kadehe vuruyor. "Dedektif ne dedi?" Konuşurken bana bakmıyor, gözleri şöminede parlayan közlere sabitlenmiş.

Mideme sıcak, çalkantılı asit krampları giriyor. "Anneme sorular soruyordu. Düşman arıyordu. Şüpheliler."

Killian başını sallıyor, gözleri şöminedeki alevleri yansıtıyor. "Ve?"

Oflayarak saçlarımı yüzümden geriye atıyorum. "Senin yaptığını düşündü." Kaşları seğiriyor ama bunun dışında bir tepki vermiyor. "Ve bir mazeretin olduğunda, Dimitri'yi gündeme getirdi."

"Tipik," diye mırıldandı Dimitri. "Hep zavallı adam." Tristian'ın şu anda oturduğu kanepenin arkasındaki konsol masasının üzerine eğilmiş, parmak uçlarıyla dizüstü bilgisayarın izleme dörtgenine dokunuyor. Killian ve Tristian kehribar rengi sıvıdan birer bardak içerken, Dimitri şişenin tamamını içmeyi tercih etmiş. Geldiğimden beri bana bakmadı bile, gözleri ekrandaki şeye odaklanmış durumda. Şişeyi uzun bir yudum için ağzına götürdüğünde bile başka tarafa bakmıyor.

Tristian gözlerimdeki soruyu gördü. "Adli tabibin dosyalarına erişebildim ama ilk raporu henüz güncellemediler." Başparmağını arkasındaki boşluğa, Dimitri'ye doğru uzatıyor. "Bu iki saattir sayfayı yeniliyor."

Çalışma odasının ortasında garip bir şekilde dururken, bütün gün zihnimde dönüp duran tek soruyu soruyorum. "Gerçekten o mu?"

Killian bardağı dizlerinin üzerine kaldırıp ağzına karşı konuşur. "Bu o."

Kimsenin Killian kadar emin olamayacağını bilsem de, yine de daha somut bir şey bekliyorum. Bunu gerçek kılacak bir şey. Beni bu rüya benzeri transtan çıkaracak bir şey.

Tristian bunu hissediyor ve şöyle diyor: "Yüzünün bir kısmı hâlâ... kısmen tanınabilir durumdaydı. Ayrıca baldırında bir dövme vardı." Killian'ın gördüğü şeyi düşününce içimde mide bulandırıcı bir kıpırdanma oldu. 'Kısmen teşhis edilebilir' bugün duyduğum en rahatsız edici şey olarak sonsuza dek hafızama kazınacak.

"Metal bir iğne vardı," diye ekliyor Killian, bardağını geri devirerek. "Omzunda, onu vurduğum yerde."

Tristian dirseklerini dizlerine dayayarak, "Ve diş kayıtları," diye ekliyor. Yumrukları iki elinin arasında asılı duruyor ve bunun ona ne yaptığını anlamak için omuzlarının kederli kıvrımını fark etmeme gerek yok. Mavi gözlerinin çukurluğu yeterli. "Daniel'ın öldüğüne şüphe yok."

Telefonu aldığımdan beri içimde zonklayan ikinci soruyu dile getirecek gücü kendimde bulduğumdan emin değilim. Bir fırtına bulutu gibi üzerimizde asılı dururken, herkesin gözünün önündeyken olmaz.

Onu biz mi öldürdük?

Son soru o kadar soğuk ve duygusuz bir soru ki muhtemelen mezara kadar yanımda götüreceğim.

Umurumuzda mı?

Ben daha bir şey soracak cesareti toplayamadan Dimitri telaşlı bir ses çıkarıyor, omurgası dikleşiyor. "Kalktı."

Tristian başını kaldırır ve omzunun üzerinden bakarak iki büklüm olur. Gözleri sanki içini görebiliyormuş gibi dizüstü bilgisayarın arkasına dikilmişti. "Ne yazıyor?"

"Diyor ki..." Dimitri'nin alnı çatlıyor. "Şey hakkında bir şey... uh, frackt... cal... calvuh *kırıkları*? Siktir!" Yumrukları tuşların üzerine sertçe iniyor. "Bu boku okuyamayacak kadar aptalım!"

Tristian ayağa kalkıyor ama Dimitri'ye önce ben ulaşıyorum ve avucumu gergin sırtına koyuyorum. "Değilsin," diye fısıldıyorum, çünkü bu Killian ve onun öfkelerinden biri değil. Dimitri'yi hiç böyle gördüğümü sanmıyorum, bir piyano teli gibi gerilmiş, dokunuşumdan kaçıyor.

Bu hoşuma gitmedi.

Bir elini uzatarak viski şişesini yumuşak ve şiddetli bir hareketle kaptı. "Sen oku," der Tristian'a ve dönerek masadan uzaklaşır.

fiziksel bir mesafe yaratmaya çalışıyormuş gibi dizüstü bilgisayarını alıp odanın karşısına geçiyor.

Tristian yerini alıyor, ekranı kaldırıyor ve gözlerini kısıyor. Gözleri ekranı tararken sessizce alay ediyor. "Dostum, aptal değilsin. Bu saçmalığı ben de okuyamıyorum. Bunlar süslü tıbbi jargon."

"Gördün mü?" Dimitri ile şöminenin arasına girmeye çalışıyorum. "Her şey yoluna girecek."

Yumruğunu kıvırıp açıyor, gözlerime bakmıyor. "Katil olmakla ilgili bir sorunum yok. Daniel'ı öldürmekle bile bir sorunum yok, çünkü üzgünüm Katil, ama baban lanet olası bir pislikti ve hepimiz onun bunu hak ettiğini biliyoruz." Siyah gözleri şöminenin ışığında parlıyor, çenesi de omuzları kadar gergin. "Ama bu şekilde değil. Baştan savma, kazara *saçmalıklar değil.*" Son kelimeyi şişeyi öfkeyle şömineye fırlatarak noktalıyor.

Sıcak bir ateş patlaması dışarıya doğru patlıyor, ısı baldırlarımı yalıyor ve kendimi ondan uzağa fırlatmak için acelemle neredeyse tökezliyorum.

Bir anda Killian aramıza giriyor ve Dimitri'yi şöminenin yanındaki duvara çarpıyor. "Ne yaptığına dikkat et!" diye gürlüyor ve sanki gözleri alevleri emiyor.

Ama Dimitri ona dikkat etmiyor. Eve geldiğimden beri ilk kez bana bakıyor, yüzü şoktan solmuş. Muhtemelen benimki de öyle, ama o da gözlerimdeki korkmuş, yaralı şeyi görüyor. Bunu anlayabiliyorum çünkü yüzü düşüyor. "Bebeğim, bunu yapmak istememiştim-"

Killian'ın dudakları hırlayarak geri çekilir ve onun sözünü keser. "Bunu alışkanlık haline mi getirdin?"

"Çocuklar," diyor Tristian ama onun yerine onlar konuşuyor.

"Oh, siktir git." Dimitri'nin gözlerindeki o şaşkın suçluluk kıvılcımı bir anda silinip gitti, yüzü kapandı. "Sanki onu incittiğim için bana ders verecek yerin varmış gibi-"

"Çocuklar." Tristian onlara yaklaşarak tekrarlar.

Killian parmağını Dimitri'nin göğsüne sokar. "Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi bu konuyu açma sakın..."

Tristian, "Çocuklar!" diye bağırır ve Killian'ı geri çekerek aralarına girer. "Kapayın çenenizi ve beni dinleyin!" Killian'ın geri çekilmesini bekleyip sinirli bir of çekerek aralarına bakıyor. "Bunların hiçbirinin önemi yok, çünkü Daniel *yangında ölmedi.*"

"Sen neden bahsediyorsun?" Dimitri, Killian'ın avucunun topuğunu dayadığı omzunu ovuşturarak sorar.

Tristian, Killian'ın şaşkın ifadesini görmek için dönerek, "Başının arkasından vurulmuş," diye açıkladı. "İnfaz tarzı."

Ağzım bir dizi iptal edilmiş yanıt etrafında çalışıyor, çünkü bu mantıklı değil. Mantıklı mı? Sonunda ortaya çıkan şey, "Yangın başlamadan önce ölmüş müydü?"

Killian sandalyesine geri döner ve ağır bir şekilde içine düşer. "Ne oluyor lan?" Omuzları düşen Dimitri onu mükemmel bir şekilde papağan gibi tekrarlar. "Ne oluyor lan?"

"Biri onu vurdu," diyor Tristian, sanki bunu kafasına çakıyormuş gibi, gözleri parlak ve ateş dolu. "Muhtemelen herkes evine g i t t i k t e n hemen sonra."

"Kim?" Kelimeyi zar zor oluşturarak soruyorum.

"Hiçbir ipucu yok. Öğle yemeği saatinde, güvenlik kameraları kapandı. Başka biri kapatmış. Muhtemelen içeri girip çıkan kişi alarmı kurmuştur. İçeriden birinin işi gibi görünüyor." Tristian konsol masasına yaslanıyor ve gözlerinde sinirli bir gerginlik olsa da duruşunda rahatlamış bir gevşeklik var. Az önce büyük bir kurşundan kurtulmuş bir adam bu. "Bana o parmağın burada bırakıldığı zamanı hatırlatıyor. Çok kolay. Ayak izi yok."

Karnım zonkluyor.

"Saul olmadığını biliyoruz," diyor Killian. "Ama bunun dışında, sezon açık."

"Lionel Lucia olabilir." Tristian çenesini sallayarak Dimitri'ye bakar. "Belki de kızına müdahale ettiğini öğrenmiştir. Bunun bir Lord meselesi olduğunu varsaymıştır."

"O kız umurunda bile değil," diyor Dimitri, gözlerini bacaklarıma dikmiş. "İnfaz tarzı, kendi ofisinde? Bu kişisel hissettiriyor."

"Hayır. Nasıl hissettiriyor biliyor musun? Gerçekten çok rahat." Killian başını iki yana sallayarak Dimitri ve Tristian'a bakar. "O yangını çıkaracağımızı, böylece suç mahallini yok edeceğimizi ve yangını çıkaranın gerçek katil gibi görünmesini sağlayacağımızı bilen biriydi."

Tristian'ın gözlerinin arkasında çarklar dönüyor. "O binayı ateşe vereceğimizi sadece beş kişi biliyordu."

Killian ona anlamlı bir şekilde başını sallar. "Ve bizden biri olmadığını biliyoruz."

"Ah, o orospu çocuğu," diye nefes alıyor Dimitri, dişlerini sıkarak.

"Bekle." Dengemi bulmaya çalışarak ellerimi kaldırdım. "Daniel'ı Pretty Nick'in mi öldürdüğünü söylüyorsun?"

Dimitri keskin, acı bir sırıtış atıyor, metal piercingleri ateşin parıltısını yakalıyor. "Bu mükemmel. Kralların küçük hayvanını almak için bizimle bir anlaşma yapıyor, Daniel'i öldürüyor, bize işaret veriyor ve lanet örümcek ağına doğru yürümemizi izliyor." Bir sonraki çöküş, ekşi bir ifadeyle kanepeye düşüyor. "Ve ben buna kandım."

Tristian elleriyle bir mola işareti yaparak, "Dur bakalım," der. "Nick'in bütün olayı kargaşa, değil mi? İki otuz yedi. Kargaşanın suç tanımı nedir?" Beklentiyle Killian'a bakıyor ama ilk cevap veren ben oluyorum.

"Yıkım mı? Fesat mı?"

"Hayır." Killian sandalyesinde geriye doğru çöküyor, gözleri bulutlanıyor. "Suç tanımı çok spesifik. Birini şu şekilde etkisiz hale getirmek demek..."

"Ampütasyon." Dimitri ikisinin arasına bakıyor, gözleri kararıyor. "Bir kol ya da bacak gibi ya da-"

Çenem düştü. "Bir *parmak.*"

"Orospu çocuğu." Killian ayağa fırlayıp volta atmaya başladı, yumruklarını her sallayışında kasları dalgalanıyordu. "Eğer bu Ted denen herif Çirkin Nick'e ulaştıysa, *Güzel Nick'e de ulaşmaması için* hiçbir sebep yok."

Dimitri de aynı şekilde kızgın görünüyor ama sözlerinin altında hüzünlü bir hava var. "Onu gerçekten sattı. O kızın yanında nasıl davrandı? Domuz pirzolasını izleyen bir köpek gibiydi. Onu gerçekten çok istediğini düşünmüştüm. Daniel'a sırt çevirecek kadar kötü."

Killian volta atmayı bırakıp ona döner. "Hayır. Bunların hiçbiri bizim suçumuz değil. Anlıyor musun? Hepinizin." Doğrudan bana bakıyor ve "Bu bizim suçumuz değil" diye vurguluyor.

Burun delikleri alevlenen Dimitri arkasına uzanır ve pantolonundan bir tabanca çıkarır. "Onu öldüreceğim." Oturmaya devam etmesi, kara gözlerini silahın namlusuna sabitlemesi önemli değil. Bunu söyleme şekli - alçak sesle, sakin, ölümcül - bana bunu kastettiğine dair hiçbir şüphe vermiyor.

Ama Killian başını sallar. "Şu anda çok ateşliyiz, Rath. Dedektifler ensemizdeyken bir misillemeye yakalanmayı göze alamayız."

"Belki de," diye öneriyorum, Rath'ın isteksizce silahını beline geri sokmasını izlerken, "bırakalım da birbirlerinin icabına baksınlar."

Tristian parmaklarını şıklatarak beni işaret etti. "Onları şüpheli olarak Nick'e gönder."

Killian, "Eğer zaten onu koklamıyorlarsa," diyor.

"Dedektif," diye hatırlıyorum, "önce yakın çevresini kontrol ettiklerini söyledi. Tristian ve Dimitri'yi kontrol ettiler. Nick'in bizimkinden daha sağlam bir mazereti olma ihtimali nedir?"

"Hiç sanmıyorum." Tristian alay ediyor, mavi gözleri parlıyor. "Nick'in çok fazla beyin hücresi yok. O sadece kas gücü ve yumruklardan ibaret."

Dimitri ekliyor, "Peki bu Ted denen ahmak size uşaklarının yakalanmasını umursayacak biri gibi geliyor mu?"

Killian burnunun köprüsünü çimdiklemek için uzanıyor. Bitkin ve çok zayıf görünüyor ve nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum ama ona dokunmam gerektiğinden eminim. Ben yapamadan, "Düşünmem gerek," diye mırıldanıyor ve hemen odadan çıkıp gidiyor.

Onun ardından göz kırpıyorum.

Tristian bana "Uzun bir gün oldu." dedi.

Her şeyi bilmiyor bile. Dün gece yaşadıklarımızı değil. Kavga, takımı bırakma, göğsünü oyma. Babasının öldürüldüğünü öğrenmeden *önce* fiziksel ve duygusal olarak tükenmiştik.

"Gidip onunla konuşayım."

Dimitri geçerken beni yakalıyor, elini dizime doluyor. "Bekle." Başını kaldırıp bana bakıyor ve alnı ürkütücü bir şekilde durgun olsa da ağzı karmaşık, tereddütlü bir manevrayla hareket ediyor. "Öncesi hakkında. İsteyerek yapmadım-"

"Biliyorum."

"Özür dilerim." Parmaklarım saçlarının arasına girip alnından geriye doğru okşadığında gözleri kapanıyor. "Ben bir pisliğim," diyor, ellerini kalçalarıma doluyor ve beni dizlerinin arasına çekiyor.

"Evet." Saçını nazikçe çekiştiriyorum. "Ama sen benim bokumsun."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve dudaklarımı dudaklarıma bastırmak için eğiliyorum, avucu baldırıma doğru inerken dokunuşunun yumuşaklığını kaçırmıyorum. Kot pantolonum olmasaydı alevin dokunmuş olabileceği deri parçasının üzerine elini koyuyor. "Ben iyiyim," diyorum ve çekilmeden önce ona son bir öpücük veriyorum. Parmak uçları sanki beni geri çekmek istiyormuş gibi bana sürtünüyor. Ama gözlerindeki bakıştan ikimiz de Killian'ın bana daha çok ihtiyacı olduğunu biliyoruz.

Ben de aynı yöne, mutfağa doğru yürüyorum ve arka kapıyı aralık buluyorum. Arka bahçede, beton zemine bir basketbol topu vuruyor. Kollarını kaldırıp bir atış yapmasını ve topu batırmasını sessizce izliyorum.

"Hey," diyorum, ona yaklaşırken isteksiz hissetmiyorum. Gözlerini hala kapalı tutarak bana bakıyor. "Merhaba."

Ne diyeceğimi bilemediğim için kaldırımdaki bir lekeye bakıyorum. "Çılgınca şeyler, ha?"

Boşta kalan topu alıyor ve birkaç kez sürdükten sonra bir şut daha çekiyor. Bu sefer ıskalıyor. Top çemberin etrafında dönüyor ve düşüyor.

Killian topun sekerek bize doğru yuvarlanmasını ve sonunda ayaklarının dibinde durmasını izliyor. Kaşlarını birbirine yapıştırarak uzun bir süre topa baktı. "Tanrım, ondan gerçekten nefret ediyordum."

Topu almak için eğildim ve ona pas verdim. "Biliyorum."

Bakmadan alıyor, gözleri uzaktaki ağaçlara sabitlenmiş. "Ondan nefret ediyordum ama o benim için sadece bir kral değildi. O bir tanrıydı. Dokunulmaz, yok edilemez." Dudakları sert, acımasız bir çizgiye dönüşüyor. "Ölümsüz." Topu iki avucunun arasında tutup sıkıyor. "Ama bu sabah o masanın üzerinde ne gördüm biliyor musun? Et. Et ve kemik, tıpkı geri kalanımız gibi. O kadar..." Yüzü buruşuyor ve ben kulaklarımı tıkamaktan başka bir şey istemiyorum, çünkü bundan sonra gelecek olanın beni rahatsız edeceğini biliyorum. "O kadar *ölümlü görünüyordu ki*. Gözleri griydi ve teni de-"

Ses çıkarmak istemiyorum. Bunun peşimi bırakmasını istemeyebilirim ama Killian'ın tüm yükü tek başına omuzlaması düşüncesine de katlanamıyorum. Tüm çirkinliğine rağmen, yükün bir kısmını almak istiyorum. Onu katlamak ve bulamayacağımız bir yere saklamak istiyorum.

Ama duraklıyor, gözleri bana kayıyor. "Özür dilerim."

Başımı salladım. "Bunu görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum..."

Başka tarafa bakıyor, çenesi sıkılıyor. "Nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin?" Parmak uçlarını lastiğe geçirirken morarmış parmak eklemleri geriliyor. "Hiçbir şey gibi hissettirmedi. Orada kömürleşmiş parçalardan oluşan iğrenç bir yığın halinde yatıyordu ve ben hiçbir şey hissetmedim." Gözleri görmeden topu sektiriyor. "Babam benim için uzun zaman önce ölmüştü, Story."

Daniel'ın bedeni fikri beni ürkütüyor. "Ama yine de-"

"Annemle lisede tanıştığını biliyor muydun?" Topu tekrar sektiriyor, bu sefer daha sert, gözleri köşelerde sıkı.

Bugün o kadar çok şok yaşadım ki, bu seferki zar zor nüfuz etti. "O kadar uzun süre birlikte miydiler?"

"Eğer öyle diyebilirsen," diyor alay ederek. "Buraya FU için geldi, Lord oldu." Ardından gelen sessizlikte bir ağırlık var ve sonra bana çarpıyor.

"Sevgilisi varken... uh, bir hanımefendi mi vardı?" Bu bir sürpriz değil. Daniel bana hiç sadık bir tip gibi gelmemişti. Ama yine de

Adamlarımdan herhangi biri bunu yaparsa... içim kıpır kıpır olur.

"Evet." Yüzü, babasının yanmış cesedini tarif ederken olduğundan daha fazla tiksintiyle buruşuyor. "Bir yılını hanımını becererek geçirdi, sonra mezun oldu, annemle evlendi ve beni doğurdu."

Temkinli bir şekilde, "Ona ne oldu?" diye sordum. Annene." Killian daha önce ondan hiç bahsetmemişti ve ben bu konunun gözlerini hiç anlamadığım bir öfkeyle alevlendirmesine alışkınım.

Şimdi sadece çenesini kilitliyor ve topu yere vuruyor. "Babam Güney Yakası'nı satın almaya başlamadan önce bile yaptıklarından hoşlanmıyordu. Temiz bir iş değildi." Gözlerini benimkilere kaydırıyor. "Kontlarla birlikte çok fazla uyuşturucu işi yapıyordu. Düklerle silah ticareti. Tristian'ın babasıyla ilişki kurdu. Bu kasabayı buldozer gibi biçti. Ama ona ne oldu biliyor musun?" Bana bakıyor, her top sürüşünde topu kaldırıma vuruyor. "Nasıl kazandığını öğrenmek."

Kaşlarımı çatarak, "Neyi nasıl kazandı?" diye sordum.

"Oyun," diye açıklıyor Killian, bakışlarını uzaklara çevirerek. "Krallıklar kan yoluyla geçer, Öykü. Oyun'u kazanmak için -sadece aptalca kardeşlik şeyleri değil, *gerçekten kazanmak için,* krallık ve her şey- ya onun içinde doğmalısın ya da onu almalısın."

Yavaşça tekrar ediyorum, "Kan yoluyla."

"Kralı öldürmek kadar kolay değil," diye devam ediyor, gözlerini bir kasvet kaplıyor. "Eğer öyle olsaydı, Krallık dün gece itibariyle ele geçirilmiş olurdu. Tüm soyu öldürmek zorundasın. Babayı ve oğullarını öldürmek zorundasın."

"Ne?" Gözlerini yakalamak için önüne geçiyorum. "Killian, bu çılgınlık."

Yavaşça, duygusuz bir şekilde başını sallıyor. "Biliyorum. Bu yüzden hepsi varis sahibi olmak için çıldırıyor. Bu yüzden Prensler bebekleri bir taşıma bandı gibi dışarı atıyor. Bu yüzden babam bana ilk silahımı on yaşındayken verdi ve bu yüzden annem gittiğinde beni almasına izin vermedi. Bana ihtiyacı vardı." Topu yere bir kez daha vuruyor ve "İsmi devam ettirmem için bana ihtiyacı vardı, beni istediği için değil" diye vurguluyor. Başını sallıyor ve top sürme hareketi sonunda duruyor, topu avuçlarının arasında tutuyor. "Artık her şey değişti. Onun yerini zorla almak için onunla dişe diş mücadele etmem gerekeceğini sanıyordum ama şimdi... sadece benim."

Onu rahatsız eden bu mu? Kral olarak devralmak mı? "Seni gördüm, Killian. Sadece sahada değil, kameraların önünde de. Bir silahın arkasında." Gergin ve sinirli bir ses çıkardım. "Tüm bu Krallık olayı tehlikeli

ve barbarca, ve size yalan söylemeyeceğim. Bence bu delilik. Ama sen bunun için doğmuşsun."

İkna olmuş görünmüyor. Olsa olsa sinirlenmiş görünüyor. "Benim kazanmam gerekiyordu, diğer zengin ödlekler gibi miras kalmam değil. Bu lanet oyunun o kadar çok değişen kuralı var ki." Homurdanarak topu kolunun altına sıkıştırdı. "Neden Martin var sanıyorsun?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Kaslı ve çok çekici kıçlarınızı örtmek için mi?"

Bu bir gülümseme hayaleti kazandırır. "Evet, o da var. Ama aynı zamanda geleneklerin sürdürüldüğünden ve her şeyin doğru yapıldığından emin olmak için. Teknik olarak Rath ya da Tris bana meydan okuyabilir. Ben Payne soyunun sonuncusuyum."

"Yapabilirler mi?" Bu fikir tüyler ürpertici. Birbirlerine düşman olurlarsa... Güney Yakası'nda zaten yeterince kan döküldü.

"Evet. Ama beni öldürmeleri gerekirdi ve öldürmezlerdi. Bu yüzden babam arkadaş olmamız konusunda çok ısrarcıydı. Köşende bir Mercer'in olması her zaman bir avantajdır elbette ama mesele sadece bu değildi. Birbirimizi kardeş gibi sevmemizi istiyordu." İç çekiyor, omuzları rahatsız bir şekilde kayıyor. "Ve işin komik yanı işe yaradı. Yine de yumuşak bir geçiş olmayacak. Diğer Kralların bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacak. Nüfuz kurmak, babamın kaynaklarına erişmek zaman alacak. Ayrıca, mazeretimiz olsa bile kanun etrafta dolanacak. "

"Martin annemle birlikte bunun üzerinde çalışıyor," diye güvence veriyorum, fırsattan istifade uzanıp omzuna dokunuyorum. "Her şey yoluna girecek."

Bundan sonra ne bekleyeceğimi bilmiyorum, ama omurgasından aşağı inen ürperti değil ve kesinlikle topu fırlatması, sahaya fırlatırken kolunun sarsılması değil. Top arkalığa çarpıyor ve sekiyor, sekerken içi boş lastiğin sesi yankılanıyor.

"Neden?" diyor, ellerinin topuklarını gözlerine sokarak. "Neden böyle bir pislik olmak zorundaydı?"

Sözlerinin ağırlığı beni sarsıyor. Daniel tanıdığım en yakın babaydı ama hiçbir zaman gerçek olmamıştı. "Bilmiyorum."

"Onun için her şey bir oyundu." Kafasını kaldırdı, gözleri kırmızıydı. "Onun işleri. Annem. Bayan Crane bile." Ona doğru bir adım atıyorum ve kaslarındaki gerginliğe aldırmadan kollarımı beline doluyorum. Yanağımı göğsüne yaslayıp sesinin gürültüsünü duyuyorum. "Onu mahvetti, bunu biliyor musun? Sırf yapabildiği için ondan her şeyini aldı. İnsanları kırmayı severdi. Buna bayılırdı. Bunun için yaşadı." "O da

Vücudundaki gerginlik geçmiyor ama başımın arkasındaki avuç içi de sesi kadar yumuşak. "Seni o kadar çok kırmak istedi ki."

Kollarımı ona doluyorum, gözlerim kapanıyor. "O yapmadı." "Ama ben yaptım. Değil mi?" Eli sırtımda geziniyor ve titrediğimi hissediyorum. parmak uçlarında. "Ben bu muyum? İnsanları biçen bir başka berbat Payne mi?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, sesim onu sardığım elim kadar güçlü. "Hayır." Denedikleri doğru ama aynı zamanda benim için savaştılar. Benim için kan döktüler. Beni savundular. Zorlu bir sınavdan geçtim ve daha güçlü çıktım. Ona çok dikkatli bir şekilde, "Ondan hem nefret etmek hem de öldüğü için üzülmek sorun değil" dedim.

"Gittiği için üzgün değilim." Ama sözlerine rağmen gözlerinde keder var.

Bir tahminde bulundum. "O zaman *potansiyelinin* yok olmasına üzülmende bir sakınca yok. Bir gün uyanıp daha iyi olma potansiyeli. Ama Killian..." Yüzünü ellerimin arasına alıp ne dediğimi duyduğundan emin olmak için gitmesine izin veriyorum. "Potansiyel yok olmadı. Onu seninle bıraktı. Belki daha önce yanılmışımdır. Belki bunun için doğmadın. Belki de bunu daha iyi yapmak için doğdun." Gözlerini devirdiğinde, öfkeyle ona karşılık veriyorum. "Annemin o dedektife ne söylediğini biliyor musun? Ona Daniel'ın Güney Yakası'nı önemsediğini söylemiş. Ezilenlere karşı merhametliymiş. İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Eminim o da biliyordur. Ama öyle olmak zorunda değil. Senin için değil."

Yumuşak, alaycı bir ses çıkarır. "Ben ezilenler hakkında ne bilirim ki?"

"Muhtemelen hiçbir şey," diye kabul ediyorum, omzumu gevşek bir şekilde silkerek. "Ama Dimitri biliyor. Bayan Crane biliyor. Benim var. Seninle onun arasındaki fark bu, Killian." Yanağına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarımda yükseliyorum. "Yalnız değilsin."

Başını omzuma bırakıyor ve bana bir can simidi gibi sarılıyor. Kendi gözyaşlarımla savaşıyorum. Daniel'ı kaybettiğim için üzgün olduğumdan değil, Killian'ın haklı olduğunu bildiğimden. Artık her şey değişiyor.

Eğer Killian Kral olmak üzereyse, bu beni ne yapar?

27

HIKAYE

"Bir şeyler yemek için durmak ister misin?" Marcus kampüsten uzaklaşırken soruyor. Arabalar içeri giriyor, arabalar dışarı çıkıyor. Kaldırımlar, bir şeyler içmeye, akşam yemeğine ve evlerine gitmekte olan kız öğrenciler ve yöneticilerle dolu. Güneş ufka doğru ilerliyor, gökyüzünü sıcak, kehribar tonlarıyla boyuyor.

Dünyanın, ekseni kaymış olsa bile dönmeye devam etmesi çok tuhaf.

"Hayır, ben iyiyim," diye cevap veriyorum, yanımızdan geçip giden hayatı izlerken. "Eve gitmeye hazırım. Uzun bir gün oldu."

Uzun bir hafta oldu. Daha önce de ölü insanlar tanıdım ama dün benim ilk cenazemdi. Killian ve annemin ayrı ayrı, benim ise arada kalarak planlamam iki gün sürdü. Katılımın az ve son derece sıkıcı olduğunu söylemek isterdim; tam da Daniel'ın hak ettiği türden bir uğurlamaydı. Gerçekte, önemli insanlarla ve çok fazla övgüyle dolu, gergin ve kalabalık bir olaydı. Tüm o insanların -iş dünyası liderleri, politikacılar, kim olursa olsun- Daniel'den sanki Tanrı'nın insanlığa bir armağanıymış gibi bahsetmelerini hatırladıkça midem hala ekşiyor.

Tüm bunlar olurken Killian ve annemin arasında oturdum, iki elim de onların ellerindeydi, tüm zayıflıklarıma rağmen onların gücü olmaya çalıştım. Annemin küçük, acı verici bir şekilde kontrol edilen hıçkırıkları hala kulağımda çınlıyor, ama

Göğsümün derinliklerine işleyen ses Killian'ın sivri sessizliğiydi. İnsanlar ona başsağlığı dilemek için eğilirken bile taş gibi hareketsiz bir şekilde hep önüne baktı. Bir an neredeyse ona üzgün görünmeye çalışmasını söylemeyi düşündüm ama sonunda yapmadım.

İnsanlar Daniel'in gerçek mirasını görsünler: Ölümü konusunda o kadar ilgisiz bir oğul ki, her şeyden çok bu zorunluluktan rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Bazen insanlar birbirine bağlı ellerimize uzun uzun bakarlardı ve ben de onları kategorilere ayırarak kendimi meşgul ederdim. Yaşlı sosyete hanımları bu manzara karşısında hüzünle gülümserlerdi, çünkü kederlerinde birleşmiş bir erkek ve bir kız kardeş görürlerdi. Diğer insanların kaşları seğirirdi, çünkü bizi olduğumuz gibi görürlerdi.

Killian fark ettiyse ya da umursadıysa bile bunu belli etmedi. Hatta bir ara kolunu omuzlarımın arkasındaki sıraya dayadı. Günün geri kalanını avukatlar ve emlakçılarla geçirdiği için, bu onun yanında gerçekten var olabildiğim son zamandı.

Başka bir deyişle, eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Gereksiz acımayla dolu olmayan bir dokunuşa hazırım. Birinin kucağına tırmanmaya ve beni bu yeni gerçekliğe demirleyen kollarını etrafımda hissetmeye hazırım. Ölüm yerine *yaşamı* hissetmeye hazırım.

Keşke kampüse gidip gelirken bana eşlik eden Marcus da oyalanmayı bıraksa. Sürücü koltuğundan bana birkaç hızlı bakış attı. "Pizza mı? Suşi mi? Şu yeni salata mekanına ne dersin? Salataları seviyorsun, değil mi?"

Burnum kırışıyor ama ona gerçeği söylemiyorum, yani beni bu kadar çok salata yerken görmesinin nedenini Tristian'a borçlu olduğumu; Marcus'un kendisinin de muhtemelen anlayacağı kadar yakışıklı bir adam. "Ben iyiyim."

"Hm." Sağa, kampüsün kuzeyindeki lokantalar şeridine doğru dönerken parmakları direksiyona vuruyor. Bu yol yolculuğumuza beş dakika daha e k l e y e c e k. Marcus bakışlarımı görmemiş gibi davranıyor. "Peki ya kahve? Kahve ve hamur işleri?"

Beni doğrudan eve götürmek istememesinin özel bir nedeni olup olmadığını merak ederek yan gözle bakıyorum. Karşılığında bana attığı bakış şüphe uyandıracak kadar masum. "Ciddiyim. Ben iyiyim. Çalışma toplantısında biri pizza sipariş etti. Bir parça yedim." Umursamazca ekliyorum, "Tristian'a söyleme."

Parmaklarını kaldırıyor. "Scout'un onuru, Leydi."

İzcilerin Lordları ve faaliyetlerini onayladıklarını sanmıyorum ama Marcus'a kızmak zor. "Beni evden uzak tutman söylenmişti," diye tahmin ediyorum, gözlerindeki alarm ışığından anladığım kadarıyla

tam üstüne bastın. O iyi bir adam ve sadece emirleri uyguladığını biliyorum. Ne yazık ki onun için, ben emirlere uymakta pek iyi değilim. "Beni eve götür, Marcus. Serpintiyle ben ilgilenirim."

Bir an için kimin daha büyük tehdit olduğunu tartar gibi oldu, ben mi yoksa adamlar mı, ama sonunda iç geçirdi ve nefesinin altında bir dizi küfür mırıldandı. On dakika sonra, arabayı apartmanın ön kapısına kadar çekti ve motoru durdurdu. Emniyet kemerini takmaya çalışıyor ama elimi kaldırarak onu durduruyorum. "Eve kadar olan yirmi metreyi tek başıma yürüyebilirim."

Önce ön kapıya, sonra da bana baktı. "Bilmiyorum, Story. Eğer çocuklar seni eve kadar götürmediğimi öğrenirlerse, bunun bedelini çok ağır öderler."

"Hayır, olmayacak," diyorum kapıyı açarken. "Çünkü bunu yaparlarsa her birinin kıçına tekmeyi basarım." Eğilip onu yanağından öpüyorum. "Beni eve bıraktığın ve bu kadar iyi bir koruma olduğun için teşekkür ederim."

"Sorun değil hanımefendi," diye gülümsüyor, biraz da kızarıyor. "İçeri girdiğinizde bana el sallayın."

Ona yapacağıma söz veriyorum ve sırt çantamı omzuma atıp ön merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Dersten sonra bir çalışma seansım vardı ama çocukların kaçırmamaları gereken önemli bir toplantıları vardı. Dolayısıyla, koruma. Bir bakıma, uzakta geçirdiğim zaman için minnettarım. Bu evde o kadar uzun süre kapalı kaldık ki, duvarlar gün geçtikçe daha da yakın hissettirdi. Buna rağmen rahat bir nefes alarak eve giriyorum.

Burası evimiz.

"Çocuklar?" Çantamı antrede bırakarak sesleniyorum. "Ben geldim."

Kulaklarımı zorlayarak ayak seslerini dinliyorum ama tek duyduğum, koridordan salona doğru süzülen boğuk seslerin uzaktan gelen uğultusu. Sesleri takip edip ana koridorun sonuna yaklaşmadan önce ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Killian'ın sesini duyduğumda içimde bir şeyler gevşiyor. "Ve bu kağıtları imzalamak? Bu her şeyi resmileştirir mi?"

İçeriye baktığımda ilk gördüğüm kişi, masanın kenarında sessizce duran Martin oluyor. Cevap veren o değil.

"O belgeleri imzalamanız babanızın mirasını size devrediyor. Bunun senin kral olmanla hiçbir ilgisi yok. *O sözleşme* kanla imzalandı, ki zaten kan döküldü. Sen onun kanındansın, Killian. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Bu onun krallığını sana devrediyor."

Bu ses tanıdık ama beklenmedik. Odayı daha geniş bir açıdan

görebilmek için gizlice yaklaşıyorum. Killian masanın arkasında duruyor ve

Bay Mercer-Tristian'ın babası- onun karşısında oturuyor. Ama sadece o değil. Dimitri ve Tristian'la birlikte dört adam daha var. Havada dişlerimi hemen geren bir gerginlik var ve nedenini anlamam bir saniye sürüyor. Bu yabancı adamların hiçbiri kaskatı durmuyor. Aralarında düşmanca bir ifade yok. Hatta üçü viski kadehlerini yudumluyor ve bu odada kendi evlerindeymiş gibi rahat görünüyorlar.

İşte bu.

Çok rahatlar.

"Birisi Güney Yakası'nı yönetme rolünü üstlenmeli, Bay Payne," diyor adamlardan biri. "Kendinizi Lord olarak yönetimi devralmak üzere konumlandırdınız. İstediğiniz bu değil mi?"

Martin boğazını temizleyerek, "Belediye Başkanı'nın söylemeye çalıştığı şey-" dedi. "Ne dediğini biliyorum," diye homurdandı Killian, ağırlığını

Masaya bastırdığı yumruklarına karşı. "Hepinizin buraya gelip bana rolümün ne olduğunu söylemenizden hoşlanmıyorum. Sizin onayınıza ihtiyacım yok. Bu unvanı hak ettim ve eğer babam trajik bir şekilde öldürülmemiş olsaydı, bu unvanı doğrudan ondan alırdım." Üvey kardeşim düzgün ve net bir ses tonuyla konuşuyor. "Güney Yakası'ndaki her şey bana ait. Mülkler, Hideaway, polis, çalışkanlar, keşler ve fahişeler. Bunlarla ne yapacağım bana bağlı."

"Bayan Payne'le ilgili küçük bir mesele var," dedi Martin, ağzı sımsıkı sıkılarak. "Onun karısıydı, yani-"

"Hiçbir şey," diyor başka bir adam. Onu tanımıyorum ama güçlü, farklı bir yüzü var. Ağzından çıkan tek bir kelime duydum ama şimdiden ondan nefret ediyorum. Elini umursamazca salladı. "Dullar işleri berbat eder, evlat. Boğazına birkaç hap tıkıştır, güzel ve temiz görünmesini sağla ve baş ağrısından kurtul." Belediye Başkanı ve Bay Mercer'e, "Çocuklarına annelik yapmadı ya. O Avenue çöpü değil miydi?" Adam alaycı bir kahkaha atar. "Dulların işleri berbat ettiğini düşünüyorsanız, size fahişelerden bahsedeyim."

Öfkeyle çenem düşüyor, ama hızlı ve keskin bir cevap beni donduruyor.

"Bu evden kalbin atarak çıkmak istiyorsan," Dimitri sandalyeye yayılmış, sanki bu tartışmadan daha önemli milyonlarca derdi varmış gibi bakıyor, "bizim çatımız altında fahişeler hakkında nasıl konuştuğuna dikkat edeceksin." Koyu renk gözleri tırnak diplerini temizlediği bıçaktan kalkıyor ve adama uzun, ölümcül bir bakış fırlatıyor.

İkinci elden tecrübe ederken bile ürperiyorum.

Yanında, Tristian tehditkâr bir şekilde öne doğru kayar. "O fahişe Leydimizin annesi Lionel. Bugünden itibaren bizim korumamız altında. Devam edebilir ve bu haberi yayabilirsin." Koltuğunda arkasına yaslanarak kayıtsızca ekliyor, "Ve aslında oldukça hoş biri."

Dimitri gözlerini tekrar indirir ve "Sana" diye mırıldanır.

"Posey mal varlığının yarısını ve eğer ihtiyacı varsa daha fazlasını alacak." Killian Lionel'a bakar, sesi alçak ve soğuk bir tona dönüşür. "Ve açıklığa kavuşturalım, Lucia. Bu bana son kez 'oğlum' deyişin. Yavrularına nasıl davrandığının tamamen farkındayım. Bunu umursadığımı söyleyemem."

Sırt çantam omzumdan kayarak usulca duvara çarpıyor. Nefesimi tutarak gözden kayboluyorum ama odadaki sessizlik beni fark ettiklerine dair yeterince açık bir işaret. Bir an sonra Dimitri kapıda beliriyor, gözleri koridorda geziniyor.

Üzerime düşüyorlar ve hemen yumuşuyorlar. "Bebeğim," diyor, omzunun üzerinden odaya bakarak. "Henüz burada olmaman gerekiyordu."

Başparmağımı fuayeye doğru salladım. "Çalışma grubum erken dağıldı, ben de Marcus'u beni eve getirmesi için zorladım."

Dimitri homurdanır. "Lanet olası çocuk oyuncağı."

"Rath..." Arkasında bir gölge hareket eder ve Killian kapı aralığını doldurarak onu kenara iter. "Bunu ben hallederim."

Dimitri ona başıyla selam verir ve arkasından kısmen kapanan kapıyı iterek kapıdan içeri süzülür

"Özür dilerim," diyorum Killian'a. Kalçama dokunmak için uzandığında ağzım buruşuyor. "Bölmek istememiştim."

Killian bana tuhaf bir bakış atarak koridorda birkaç adım ilerlememi sağlıyor. "Burası senin evin. Üzgün olmana gerek yok." Sözleri yeterince samimi gelse de, salona doğru dönüp baktığında gözlerinde belli bir gerginlik görüyorum. "Bunu burada yapmak istemezdim ama Daniel'ın ofisi yanmış bir kordan başka bir şey olmadığından ve benim bölgemde buluşmak zorunda olduğumuzdan, elimde olan tek şey buydu."

Gömleğinin eteklerini çekiştirip gözlerini arıyorum. "Beni davet etmemenin bir nedeni var mı? Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum-"

Killian sözümü kesti. "Bu Daniel ölmeden önceydi. Daha önce..." Anlayış üzerime çöktü. "Sen Kral olmadan önce."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek başını sallıyor. "Artık her şey farklı. Nasıl çalıştığım ve kendimi nasıl sunduğum... bu önemli. Oradaki puştlar gösteriş ve egolarından başka bir şey yapmıyorlar. Bu, oynamak zorunda olduğum oyunun bir parçası."

Bu, ona oynamak için doğduğunu söylediğim oyunun bir parçası. Ne olursa olsun, bir güvensizlik göğsümü tırmalıyor. "Sikik oyuncağını etrafta istemezsin."

Tepkisi o kadar hızlı ki ellerini görmeden hissediyorum, yüzümü sert bir şekilde kavrıyor. "Asla böyle düşünme." Alnında bana yönelik olmadığını bildiğim ama yine de midemin gergin bir şekilde sıkışmasına neden olan öfkeli bir çatıklık var. "Yaptığım her şey benim olanı korumak için, en başta da *seni.*"

Sözlerinde bir vahşet var. Açık bir niyet. Bu beni olayların dışında tutmakla ilgili değil. Beni güvende tutmakla ilgili.

"Bu yeni bir şey," diye devam ediyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, "ve hamlemi yapmadan önce bir şeyler hissetmem gerekiyor." Alnımızı birbirine bastırmak için öne doğru eğiliyor, gözlerinden tüm o sertlik süzülüyor. "Ama kesin olan bir şey var ki, sen de bunun bir parçasısın. Benim bir parçam. Bizim bir parçamız. Sadece burada kendimi bulmam için bana zaman ver. Seni koruyabileceğimden emin olmak için bana zaman ver."

Ellerimi güçlü kollarına dolayarak havalı bir kahkaha attım. "Sabır benim erdemim değil."

"Biz LDZ kraliyet ailesiyiz, küçük kardeşim." Ağzı bir sırıtışa dönüşüyor. "Erdemi karşılayamayız. Biraz güvene razıyım."

Tanrım.

Böyle söylediğinde.

"Tamam," diye iç geçiriyorum, parmak uçlarım koluna sürtünürken elimi bırakıyorum. "Toplantına geri dön. Bana daha sonra anlatabilirsin, değil mi?"

"Elbette," diye cevap veriyor ve ardından başparmağını alt dudağıma değdiriyor. Uzun bir süre dudağıma bakıyor ama nefesini tutarak beklediğim öpücük için eğilmiyor. Bunun gözlerinde oluşan soruyla bir ilgisi olabilir.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Beni hâlâ seviyor musun?" Sorunun geri kalanı söylenmiyor ama ben yine de duyuyorum. İşte *böyle*. Bu insanlarla uğraşan bir adam olarak. Bir kral olarak.

Ayak parmaklarımın ucuna kadar itiyorum, aramızdaki mesafeyi siliyorum. "Evet."

Öpücük kısa sürdü ama nefesimi kesti. Bunca zamandır Killian'ı böyle elde edeceğimi hiç düşünmezdim. Şefkatli, yavaş ve o kadar tatlı ki bir sızıya dönüşüyor.

Tatmin olmuş bir şekilde odaya geri dönüyor ve beni koridorda bırakıyor. Bir an için kendimi kaybolmuş hissediyorum, tüm adamlarım içerideyken ben dışarıda durmuş davet edilmeyi bekliyorum. O kapının ardında olup bitenlerin bir parçası olarak gerekli olduğumu düşünmek istiyorum ama acı gerçek şu ki değilim. Lordlar bu satranç taşlarını ben ayaklarımın altındaki dama tahtasını görmeyi düşünmeden çok önce kurmuşlardı.

Arkamda bir ses duyuyorum ve Bayan Crane'in mutfakta olduğunu fark ediyorum. Görünüşe göre cezalandırılmayı seven bir obur olduğum ve bugün tüm yanlış şeyleri yapmakta ısrar ettiğim için mutfağa giriyorum.

Dönüp göz teması kurduğunda, "Seni küçük çember sarsıntılarından attılar mı?" diye soruyor.

"Hayır." Biraz fazla savunmacı bir şekilde söylüyorum. "İşler biraz karışık."

"Haklısın," diye mırıldanıyor ve ocağın üzerindeki dolabı açıyor. Ayak parmaklarının ucunda yükseliyor ve alkollü olduğundan şüphelendiğim süslü bir şişeyi alıyor. "Her şey iyiye gitmeden önce daha da kötüleşecek. Bu hep böyledir, küçük pislik."

"Bu adamların kim olduğunu biliyor musun?" Omzumun üzerinden bakarak soruyorum. "Hiçbirini tanımıyorum."

"Bir pislik gördüysen, hepsini görmüşsündür," diye cevap veriyor ve salona doğru bir bakış fırlatıyor. "Ayakkabılarından anlayabilirsin. İyi ile kötü arasındaki farkı biliyorsun, değil mi?" Bana anlamlı bir bakış attı. "Moda anlayışı."

Homurdanarak, sanırım, "Tristian şık giyiniyor."

Şişeyi selamlamak için kaldırdı. "Aynen öyle."

Adadaki bir tabureye tüneyince omuzlarım çöküyor. "Hem neden orada o canavarlarla konuşuyor ki? Onların onayına ihtiyacı yok."

"Onay aramıyor. Sadece bakıyor." Başka bir dolaptan iki bardak alıp önümdeki adaya koyuyor. "Bunların hepsi tiyatro. Hiçbir kral müttefikleri olmadan hükmedemez, değil mi?" Şişeyi devirip iki bardağı dolduruyor. Etiketin üzerindeki yazı Japonca ama İngilizce bir kelime göze çarpıyor: Sake. "Ben kültürlüyüm," diyor yüz ifademi görünce. "Beni bir de kimono içinde sevişirken görmelisin."

Bardağı alıyorum ve şüpheli bir şekilde kokluyorum. "Bu kâbus için teşekkürler." "Bir şey değil."

Birlikte shotları geri fırlatıyoruz; ben etkisinden dolayı nazikçe ürperirken, Bayan Crane korkusuzca yutkunuyor.

"Sanırım Kral'ın fucktoy'u böyle yapıyor." Boş kadehimin dibini incelerken aklıma aniden bu düşünce geldi. "Sanırım annem de böyle yapardı."

Bayan Crane sert, hırıltılı bir kahkaha atar. "O şimşeğin seni kandırmasına izin verme. Elleri sandığınızdan çok daha fazla yahniye bulaştı."

Başımı sallayarak "The Velvet Hideaway" diye not alıyorum ve şakağımı yumruğuma dayayıp bardağı çeviriyorum. "Ama o eskidendi, bu ise... şimdi. Kralı olmayan bir kraliçe nedir ki?"

Bayan Crane bize bir kadeh daha doldurdu. "Çok daha güçlü, tarihsel olarak konuşursak." Bardağını benimkine vuruyor ve geri fırlatıyor.

"Özlüyor musun?" Merak ediyorum, annemden bahsederken ağzında beliren alaycı ifadeyi kaçırmıyorum. "Kızlarını, işi?"

"Kızlarım," diye cevap veriyor, yanımdaki tabureye kayarak. Gözlerinde alışılmadık, yumuşak bir duygusallık var ve bunu görmek beni ürkütüyor. İçine girmeye fırsat bulamadan kayboluyor. "Ama iş iştir. Sikler sert gelir ve yumuşak gider. Kaçırılacak bir şey yok." Shot bardağımı dolduruyor ve elime doğru itiyor. "Sen özlüyor musun?"

Ona şaşkın bir bakış attım. "Bayan ne?"

Koridora doğru başını sallıyor. "Üç çekilmez ahmağa zincirlenmiş olmamak."

Bardağı elime alıp ağırlığını test ediyorum. Çocukluğumu düşünerek, "Çekilmez bir ahmağa ya da diğerine zincirlenmediğim bir zamanı hatırlayamıyorum," diye itiraf ediyorum. Muhtemelen o zaman bile bir pislik annem ve yaşam kalitem üzerinde söz sahibiydi. "Ama bu üçü... onlar farklı."

"Öyle olduklarını biliyorum." Başını sallıyor, gözleri uzak duvara sabitlenmiş, sanki bir anının içinde kaybolmuş gibi. "Kocam bazen Daniel için kızları çalıştırırdı, ama ondan hiç hoşlanmazdı. Bana Daniel Payne'in Güney Yakası'nın pastasından bir dilim alacağını söylerdi." Kadehini rahat bir şekilde kaldırdı. "Ama çok gelirdi, bilirsin. Daniel. Her zaman iş için değildi." Gözleri benimkilere kayıyor, kaşları çatılıyor. "Birçok erkek genç ve aptal kızları tercih eder, ama o her zaman en çaresiz kızları severdi. Bir torba uyuşturucu için her şeyi yapabilecek olanları. Üç çocuğu olan ve sınırları olmayan kızları. Sonra bir gün, bu küçük bok kafalıyı ofisime bıraktı. Bir süreliğine ona göz kulak olmamı istedi. *Kızgın*..." Yüzü buruştu, başı titriyordu. "Şu Killian ne kadar sinirli bir pislik. Bu kadar genç birinin dünyaya bu kadar kızgın olabileceğini düşünmezdim. Ama işte oradaydı, daha sekiz yaşındaydı, duvarımda bir delik açmaya çalışıyordu, çünkü babası uyuşturucu bağımlısı birini çivilemeye gitmişti,

kaybedilmiş bir dava." Gözlerinde muhtemelen benden daha yaşlı bir yorgunluk var. "Kendi kendime 'işte bir tane daha' diye düşündüm. Büyüyüp etrafına zarar verecek bir çocuk daha, çünkü kimse ona aksini öğretmedi." Bakışlarımla buluştu, çenesini eğdi. "Ben de ona aksini öğrettim."

Killian'ı küçük bir öfke topu olarak hayal ederek irkildim. "Ne yaptın sen?"

Omuz silkiyor. "Şey, ilk olarak, onu tokatladım." Çenem düştü.

"Bayan Crane!"

Elini umursamaz bir şekilde çırptı. "Eh, sen de ona tokat atardın. Bunu yaptığımda yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Çok aptaldı." Bu anıdan fazlasıyla memnun görünerek küçük bir kıs kıs gülüyor. "Ama sonra o şımarık kıçını oturttum ve ona bu yaygaranın nedenini sordum. Ve o ne yaptı biliyor musunuz?"

Sanırım alaycı bir şekilde, "Küçük bir pislik gibi karşılık mı verdin?" diye sordum.

Ama Bayan Crane başını sallıyor ve kaşlarını çatarak boş bardağına bakıyor. "Ağladı." Bu sözler karşısında göğsüm sıkışıyor, ama bir o kadar da söyleniş biçimi - nazik ve sessiz, sanki onunla alay etmek istediği bir şey değilmiş gibi. "Bu konuda erkek gibi davranmak için çok uğraştı. Küçük dudağı titriyordu. Kendini tutmak için çok uğraştı. Kollarımı ona doladım ve daha fazla tutamadı. Uzun zamandır sarılmamıştı sanırım." Gözlerimdeki ıslaklık parıltısını görmezden gelerek ikimize birer kadeh daha dolduruyor. "Ondan sonra birkaç günde bir geldi. Ofisimde oturur ve ödevlerini yapardı. Pek konuşkan biri değildi ama beni dinler, şundan bundan bahsederdi. Eğer böyle küçük bir mankafa olmasaydı, ona kurabiye ve süt getirirdim." Cılız bir kahkaha attı. "Birkaç yıl sonra, yanında başka bir küçük bok kafalı getirmeye başladı. Bir deri bir kemik kalmıştı. O da kızgındı ama farklı bir kızgınlıktı bu. Gerçekten sessizdi. Belki de tam olarak iyi değildir diye düşündüren türden."

"Dimitri," diye fark ediyorum, çocukken nasıl olduklarını hayal ediyorum.

Bayan Crane bana, "Huysuz küçük pislik. Neredeyse Killian'a onu bir daha buraya getirmemesini söyleyecektim. Ama sonra bir gün geldiler ve bir gece önce babam gözyaşlarına boğulmuştu. Beni korkunç bir şekilde morarttı. Benim için yeni bir şey değildi, ama Rath-Dimitri-bana bir baktı, yaptığı gibi gerçekten sessizleşti ve ne dedi biliyor musun?" Hatırladıkça gülüyor, içkisini yudumluyor. "Onu vurmayı teklif etti." Parmakları keskin bir şaklamayla bir araya geliyor. "Aynen böyle, gerçek bir yetişkin gibi."

Birini öldürmeyi teklif eden küçük Dimitri'yi düşünerek gülümsüyorum. "Tristian'la ne zaman tanıştınız?"

"O beyinsizle daha sonra tanıştım, babamı şişledikten hemen sonra." Bana karanlık bir sırıtışla göz kırpıyor. "Hâlâ onu kırmaya çalışıyorum."

Kaşlarım alnımdan yukarı fırlıyor. "Bu yüzden mi ona bu kadar sert davranıyorsun?"

Alay ediyor. "Ona sert davranıyorum çünkü bunu hak ediyor. Hak etmediği gün geldiğinde, ben olmayacağım."

"Haklı," diyorum başımı sallayarak. "Sen gerçekten şeytansın."

Gülümsemesindeki hınzırca zevk yok oluyor ve gülümsemesi sert bir çizgiye dönüşüyor. "Bu dünyada bir iz bırakmak zor, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ama o küçük pislikler, üzerinde ölmeyi planladığım tepeydi. On iki yıl önce, o pis motel halısının üzerine çömelmişken, onun başka bir canavara dönüşmesine izin vermeyeceğime dair kendime yemin ettim." İşaret parmağının ucuyla tezgâha vuruyor. "Bu değil. Bu çocuk olmaz. Elimden gelse yapmazdım."

Elini kendi elimle kapatıyorum, teninin pürüzlü, kâğıt gibi dokusunu hissediyorum. "Siz iyi bir kadınsınız Bayan Crane."

Rahatsız bir şekilde kayıyor, gözleri uzaklaşıyor. "Evet, evet. Etrafa yayılmasına izin verme. İnkar edeceğim." Devam etmek için elimi bırakmamı bekliyor. "Her neyse, bu artık senin işin. Ben yapabileceğimi yaptım. Onu kurtarmak için." Bana uzun ve anlamlı bir bakış attı. "Sonunda aşık olduğu kızı kurtarmak için."

Tüm bunları bir araya getirdiğimde ortaya çıkan büyük resim, bir zorunluluktan çok daha fazlasını taşıyan zengin bir goblen. "Onu seviyorsun," diye fark ettim, sesimi alçak tutarak.

"Eğer gerçeği istiyorsan?" İçkinin etkisiyle cam gibi olmuş gözleriyle başını öne eğiyor ve sessizce itiraf ediyor: "Hepsini seviyorum. O dumanı tüten sarışın dışkı kulesini bile."

Ona üzgün ve anlayışlı bir gülümseme veriyorum. "Ben de öyle."

"Güzel." Doğruldu, sake şişesinin kapağını kapattı. "Bu kadar yeter."

Adamlar gittiğinde Killian'ın odasındayım, pencereden gidişlerini izliyorum. Koyu renk takım elbiseleri ve pahalı saç kesimleriyle ön merdivenlerden iniyorlar. Killian da onların arasında, merdivenlerden inerken ellerini sıkıyor. Forsyth'i yönlendiren entrikaların arkasındaki adamlar bunlar ve şimdi Killian da onların diken çemberinin bir parçası. Bayan Crane haklı. Bir zamanlar ondan nefret ettikleri kadar onu seven birine ihtiyacı olacak. O kadar güçlü birine ihtiyacı olacak. Olduğu şeyin acı gerçekliğinden kaçmayan birine. Düşse bile ayağa kalkıp devam edebilecek birine.

"Bizim için de garip." Dönüyorum ve Tristian'ın kapı pervazına yaslandığını görüyorum, sarı saçları lambanın ışığında parlıyor.

Güçsüzce gülümsüyorum. "Sen de mi kovuldun?"

Omuz silkiyor, düzenli alana bakıyor. "Gizli el sıkışmayı ve yüzük ölçülerini öğreniyorlardı." Bu bir şakaydı ama umursamaz ses tonunda saklamayı başaramadığı bir gerçek gizliydi. Killian ve Daniel'ın LDZ kafatası yüzüklerine sahip olan tek kişiler olmasının bir nedeni var.

Krallıklar kan yoluyla geçer.

Bana kuru, yorgun bir sırıtış atıyor. "Biz her zaman eşit olduk. Yani, her zaman birbirimizi yenmek için savaştık, ama her zaman eşit olduk."

"Ve şimdi o Kral."

"Evet, öyle." İtiyor ve bana yaklaşıyor, kapüşonumun ipini göğsümden çekip alıyor. "Seni toplantıya almadığı için kızgın mısın?"

"Kızgın değilim," diye ısrar ediyorum, ipi işaret parmağına dolamasını izliyorum. "Daha çok... incinmiş gibi. Dışlanmış."

Önce burnumun ucunu, sonra yanaklarımı öpüyor ve dudaklarını ağzıma götürüyor. "Senin için endişeleniyor. Hepimiz endişeleniyoruz. Eğer sana bir şey olursa-"

"Hiçbir şey olmayacak," diyorum, dokunuşu altında erimemeye çalışarak. "Endişeni takdir ediyorum ama Daniel gitti. Ted'in işi bitti. Killian en üst pozisyonda."

Tristan alt dudağımı kendi dudağının arasına alarak, "En üst pozisyon," diye onaylıyor. "Diğer insanların isteyeceği bir pozisyon ve onun uğruna cinayet işleyeceği bir Leydi. Bu da seni bir hedef haline getiriyor."

"Salı gününe benziyor," diye iç geçiriyorum, parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirirken. "Şu anda endişelenmek istemiyorum, Tristian. Endişelenmekten o kadar yoruldum ki. Bir kez olsun bunun tadını çıkaramaz mıyım?"

"Neyin tadını çıkarayım?" Dimitri kapının önünde durarak soruyor. Tristian'ın öpücükleri çenemden aşağı inerken kaşları kalkarak bizi süzüyor. "Oh, bunun tadını çıkarıyoruz." İçeri girmeden önce koridoru kontrol etmek için arkasına yaslanıyor, ama Tristian bizi döndürüyor, böylece Dimitri'nin yaklaşımını göremiyorum.

Dimitri'nin ağzı omzumu bulduğunda, onu sert ve istekli bir şekilde arkamda hissedebiliyorum. "Bir şey mi istiyorsun, bebeğim?" Kelimeler sessiz ve baştan çıkarıcı ama altlarında, daha önce salonda duyduğum o tehdit çınlamasını hâlâ bulabiliyorum. Bu seferki kötü niyetli değil - sadece beni kendine çekiyor, bunu istememi sağlıyor. Ama soğukkanlı ve şiddetli vaadinin anısı hâlâ lav gibi omurgamı sarsıyor. Gömleğimin altına giren eller, kaburgalarımı süpürüyor.

Bu eller insanları öldürebilir.

Belki de zaten insanları öldürmüş olan ellerdir. Hiç sormadım.

Yapmış olsaydım da bir şey değişmezdi.

"Seni istiyorum." Cevabım çok net, her ne kadar iç çekerek söylenmiş olsa da. "İkinizi de. Hepinizi."

Tristian gürlüyor, ellerini Dimitri'yle benim aramda sıkıştırıp kıçımdan iki büyük avuç alıyor. "Bizi içinde mi istiyorsun, tatlım? Geçen seferki gibi mi?"

Beni etrafında döndürmeden önce zar zor başımı sallayabiliyorum. Dimitri beni göğsünde yakalıyor, elleriyle çenemi kavrayıp yakıcı bir öpücükle ağzımı alıyor. Parmakları kapüşonun fermuarını açmak için hareket ediyor ve Tristian'ın etkileyici bir şekilde koordine edilmiş bir dizi hareketle onu omuzlarımdan ittiğini hissediyorum. Sonra saçlarımı boynumdan kaldırıyor ve oradaki sıcak teni öpüyor.

Parmaklarımı Dimitri'nin tişörtüne sokarak tişörtü başının üzerinden itiyorum ve zayıf, kesik gövdesini ortaya çıkarıyorum. Kaslarının keskinliğini seviyorum. Onun verimli tuhaflığını. Burada güç var, avuçlarım sert karın kaslarına iniyor, ama sıkı bir şekilde kontrol altında. Elimde olmadan eğilip göğsündeki izime bir öpücük konduruyorum. Tekrar yukarı kalktığımda Tristian'ın parmakları ağzımın yerini alıyor ve Dimitri'nin göğsündeki 'S' harfini takip ediyor.

"Killer'da da bunlardan bir tane olduğunu fark etmeden edemedim." Tristian yanağıma doğru konuşuyor, Dimitri'nin yara izini incelerken bana doğru kıvrılıyor. Bilmesem sesinde bir kıskançlık sezdiğimi söyleyebilirdim. Dimitri'nin gözlerindeki karanlık ve sahiplenici titreşim onun da bunu duyduğunu belli ediyor.

"Vücudun senin tapınağın," diyorum ona, çenesinin kıvrımını öpmek

için dönerek. "Ona zarar vermeni beklemiyorum."

"Hm." Gözleri geriliyor ama konu açıldığı anda, kaburgalarımdan yukarı kayan ve yükselirken gömleğimi yakalayan avuçlarının sıcaklığıyla unutuluyor. Gömleğimin etekleri göğüslerimden ayrıldığında Dimitri aç bir ses çıkarıyor ve meme ucumu ağzına almak için aşağı eğiliyor. Tristian kulağıma, "Sikimi içine gömmek için sabırsızlanıyorum" diyor.

Gömleğimi bir kenara atıp elini taytımın arkasına daldırıyor ve tangamı çekiştiriyor. Kıçımda keskin bir acı hissediyorum. Ne istediğini ve nasıl istediğini biliyorum. Onlara vermenin, iki Lordumu aynı anda içimde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu da biliyorum ve bunu tekrar hissetmeye hazırım.

Çok hazırım.

Dimitri'nin kemer tokasının şıngırtısı dikkatimi tekrar ona çekiyor ama ben çoktan onu yatağa geri itmiş, sert ve dengesiz bir şekilde şiltenin üzerine düştüğünde gözlerindeki şaşkın parıltıyı içime çekmiştim. "Gerçekten mi?" diyor sırıtarak, ama sonra kot pantolonunu yakalayıp kalçalarından aşağı çekiyorum.

Sırıtıyorum. "*Gerçekten mi?*" Aletinin kıvrımlarını kavrarken ağzım sulanıyor. Birdenbire, onu tatmaktan, nefesi kesilene ve serbest bırakılması için yalvarana kadar onu emmekten başka bir şey istemiyorum. Kıçımı Tristian'ın kasıklarına doğru itiyorum, pantolonundaki sertliği hissediyorum ve o da beni kendine doğru çekerek elini karnımda düzleştiriyor.

"Bak senin için ne kadar sertleşiyor," diyor Tristian, Dimitri sikini okşarken nefesi kulağımda ısınıyor. "Eminim bizden senin için saklamamızı istediğinden beri o güzel küçük külotunun içine otuz bir çekmeyi özlemiştir."

Dimitri kalın, koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor, parmakları kaburgalarımın üzerinde, göğüslerimin altında geziniyor. "Hayır. Gerçeği daha iyi." Başparmakları meme uçlarımın üzerinde geziniyor, onları zirveye çıkarıyor, sonra ben başının üzerinde kıvrılıp nefes nefese kalana kadar yalayıp emiyor.

"Tanrım, kıçın," diyor Tristian, taytımı aşağı doğru iterek. Parmakları aşırı ısınmış tenime karşı serin, yanaklarımı sıkıyor ve sonra onları açıyor. "Hâlâ Rath'ın sana önce ulaşmasına kızgınım."

Dimitri meme ucumun etrafında sırıtıyor. "Kusura bakma kardeşim. Adil olan adildir."

"Ama bu sadece seni benim için gevşettiği anlamına geliyor." Kıyafetlerimi tekmelerken fermuarını indirdiğini duyuyorum ama yaklaşmıyor. "Seni ısıtmak için bu kadar uğraşmama gerek kalmayacak."

Tristian, Tanrı yardımcım olsun, ne yaptığını çok iyi biliyor. Tüm bu konuşmalar, şakalar, alaylar, akıl oyunları. O sadece beni kızdırmaya

çalışıyor, ve ben

İşe yaradığı için sinirliyim. Amım sırılsıklam ve ağrıyor.

"Adil olmayan ne biliyor musun?" Dik durarak söylüyorum. "Siz ikiniz sürekli amcık gibi davranıyorsunuz. Gerçekten stresli bir hafta oldu ve bazen bir kız sadece sevdiği iki erkek tarafından beyninin sikilmesini ister."

"Uh." Tristian arkamda hareketsiz duruyor, az önce söylediklerimi anlamaya çalışıyor.

Bunu anlamasını beklemeden doğruca Dimitri'nin kucağına tırmanıyorum. İrkildi, gözleri yüzündeki memelere yapışmıştı. "Killer'ı bekleyelim mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, sikini istediğim yere yönlendirmek için aramıza uzanıyorum. "İkiniz de beni bayıltana kadar becerdikten sonra beni bulabilir." Bir yanıt beklemeden yere çöküyorum.

"Kahretsin," diye tükürüyor Dimitri, elleriyle kalçalarımı sıkıyor. "Lanet olsun, kızım. Bir erkeği biraz uyar." Kelimeler azarlayıcı olabilir, ama beni aşağı itip sikine dayarken alçak, saygılı bir tonda söyleniyorlar.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor." Çenesini yukarı kaldırıp bana bakmasını sağlamadan önce birkaç boğucu nefes alıyorum. "Çok iyi hissediyorsun."

Dimitri'nin bana öyle bir bakışı var ki, sanki tüm dünya elimden kayıp gidiyormuş gibi hissettiriyor, farkındalığım gözbebeklerinin ucunda sallanana kadar köşeleri kararıyor. Eğer kapris yapma ayrıcalığına sahip olsaydım, bakışlarını büyüleyici olarak adlandırabilirdim, ancak bu uygun olmazdı. Fazla talepkâr ve hınzır, eğer derinliklerini daha önce araştırmamış ve orayı bir yuva haline getirmemiş olsaydım içine düşmekten korkacağım bir uçurum. Bu yüzden Auggy'nin onu istemesini ona karşı kullanamıyorum. Dimitri'nin çukura benim için geldiği o gece sesindeki acıyı hatırlıyorum ve bunu hissetmekte haklıydı çünkü o karanlık bakışın ağırlığı altında olmak hayal edebileceğinden bile daha iyi.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi elimi tutuyor ve göğsündeki yara izine bastırıyor. "Hatırlıyor musun?" diye soruyor, avucunu benimkindeki yara izlerine bastırarak. Başımı sallayarak ona doğru sallanıyorum, söylenmemiş olanları duyuyorum.

Ama bunlar kralların ve cesetlerin günleri.

Bazı şeyleri söylenmeden bırakamayız.

"Seni seviyorum." Kelimeleri dudaklarına doğru, zar zor dokunarak söylüyorum ve gözlerinin kapanışını izliyorum.

"Ben de seni seviyorum." Ağzımı gıdıklıyor, metal tene değiyor, nefes nefesle çarpışıyor ve parmaklarımı saçlarına doladığımda, içimde olduğu için şanslı olduğumu düşünüyorum. Birden fazla açıdan.

Yine de daha şanslı olabilirdim.

Tristian'a bakıyorum, siki elinde öylece duruyor. Gerçekten. "Onu bu yıl içinde bir ara içime sokacak mısın?"

"Sadece gösterinin tadını çıkarıyorum." Yavaş, çarpık bir sırıtma yüzüne yayılıyor. "Ama madem ısrar ediyorsun..."

Dimitri kalçalarımı kavrıyor ve beni ona doğru sallıyor, ben kendimi hazırlarken yatağa geri düşüyorum. Tristian'ın ellerinin yumuşak dokunuşunu sırtımda gezinirken hissediyorum, beni Dimitri'nin göğsüne doğru itiyor ve sonra parmak uçları kıçımdan aşağı inerek yanaklarımı ayırıyor. Ağzının şoku beni öne doğru itiyor ve Dimitri karşılık olarak homurdanıyor. Beni ısıtmamakla ilgili tüm konuşmalarına rağmen, yine de bunu yapıyor, diliyle beni iyice kayganlaştırıyor. Dimitri benimle dalga geçiyor, dili ağzımın kenarlarında geziniyor, dişleri çenemi ısırıyor, elleri göğüslerimi avuçluyor.

İçinde o kadar kayboluyorum ki -Dimitri'nin içimde hareket ettiğini hissetmek için o kadar sabırsızlanıyorum ki- Tristian'ın ağzının aniden yok oluşunu, sikinin başının bana sürtünmesini neredeyse kaçırıyorum. Tam zamanında omzumun üzerinden arkama bakıyorum ve dudaklarından bir damla tükürüğün sertleşmiş sikinin başına düştüğünü görüyorum. İz bırakmış olmalı, çünkü anında içime bastırıyor, onu içeri zorlarken gözleri benimkilerle buluşuyor.

Bu garip istilaya hâlâ alışamamış olan bedenim kasılıyor ama Dimitri parmaklarını yorganın içinde yaptığım yumruğa sokuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Rahatla bebeğim. Bırak girsin." Bir nefes çekiyorum ve Tristian'ın parmak uçlarının kalçalarımda açtığı yarıkları izliyorum. Kıçıma kalın bir santim daha sokarken göz kapakları titriyor. "Bunu gördün mü?" Dimitri soruyor, nefesi kulağımda sıcak. "Ne kadar sıkı olduğunu düşünüyor. Eminim sonunun gelmeyeceğini düşünüyordur. Ben de öyle hissettim. Her şeyimi alacakmışsın gibi hissettim."

Nefes nefese kaldığımda, Dimitri'nin üzerinde öne doğru eğildiğimde, o baskıyı hissediyorum, beni geren, çeken ve içimi dolduran iyi türden bir baskı ve bunu kabul ediyorum çünkü zaten yapabileceğimi biliyorum. Dimitri'nin boynuna doğru nefes alıyorum ve Tristian beni özenle doldururken kulağıma müstehcen şeyler fısıldamasına izin veriyorum, sıkı, boğuk bir sesle dibe vuruyorum.

"İşte bizim kızımız," diyor Tristian, başparmaklarıyla belime yatıştırıcı daireler çizerek. "Bu iyi mi?" Etrafımdan uzanıp göğsümü tutuyor ve Dimitri'nin ağzına doğru kaldırıyor. Dimitri buna uyuyor, diliyle beni sarıyor ve ben de ona doğru sallanarak Tristian'ı kendimle birlikte öne doğru çekiyorum. Bu onu daha da derine çekiyor ve ben de bu yoğunluk karşısında haykırıyorum. "Aynen öyle tatlım, tempoyu sen ayarla."

Daha önce sert, çılgınca bir şeye ihtiyacım olduğu konusunda yalan söylemiyordum. Günlerdir kendimi canlı bir tel gibi hissediyordum, tüm bu enerji ve duygular göğsümün içinde çırpınıyor, harcanmak için yalvarıyordu. Dimitri'nin daha önce söylediği gibi. Hepsini benden aldıklarını hissetmek istiyorum. Beni gerdiklerini, doldurduklarını, kıvrak ve güçlü vücutlarıyla vurduklarını hissetmek istiyorum. Dimitri'nin üstüne düşüyorum ve o da kalçalarımı tutuyor, parmakları Trisitan'ınkilerle birleşiyor. Onlara nasıl ihtiyacım olduğunu söyleyerek zıplıyorum.

Beni bekletmiyorlar.

İkisi de hızla kontrolü ele alıyor, kalçaları kabarıyor, içime çarpıyorlar. Tristian'ın sikinin bedenime her vuruşunda Dimitri de aynı şekilde itiyor, yılan gibi kıvrılan dili ve hınzır gözleriyle çığlıklarımı yutuyor. Onları her yerde hissediyorum, altımda, üstümde, içimde. Onların başladığı ve benim bittiğim bir yer yok. Sadece terli, aç bir sevişme kütlesi ve ben bitmesini istemiyorum.

Ancak Dimitri kalçalarının her vuruşuyla fitili ateşlerken, Tristian sikinin derin sürüklenişiyle fitili ateşliyor.

Göğsümdeki canlı tel patladı.

Orgazmın şok dalgaları içimde dalgalanıyor, beni o kadar yoğun olduğu o aşkın yere götürüyor ki, onu atlatmaktan ve beni alıp götürmesine izin vermekten başka yapabileceğim bir şey yok. Ele geçirilmiş gibi. Sanki ele geçirilmiş gibiyim, bana yaptıkları şeye yer açmak için kendi bedenimden çıkarılıyorum.

"İşte bu kadar." Dimitri'nin sesi, boğazımdan kopan iniltiyi bastırmak için beni ikna ederken gergin bir tonda çıkıyor. "Tanrım, seni hissedebiliyorum bebeğim. Etrafımıza geldiğini hissedebiliyorum." Dudaklarını dudaklarıma dayıyor, nefessiz kelimeler çığlıklarımla çarpışıyor. "O kadar güzelsin ki..."

İkisi tarafından ayakta tutuluyorum, ellerim kalçalarımda, ben yere yığılsam bile sikleri içime giriyor. Birlikte çalışıyorlar ve ben gözlerimi kapatıyorum, sadece dinliyorum, hissediyorum. Tristian adımı fısıldıyor, her yumruğuna iliştiriyor, ta ki boğuk bir homurtuyla boşalana kadar, içime yığılıyor, kalın ve sıcak bir şekilde kıçıma boşalıyor. Her nabzı hissedebiliyorum, kaygan ve çok derin ve kendimi hayal ediyorum - yumuşak, iç kısımlarım - açgözlülükle kavrıyor, onu kendim olarak adlandırıyorum.

"Lanet olsun bebeğim," diyor Dimitri, sesi derin ve gırtlaktan. "Lanet olsun, *lanet olsun*." Sert bir hamleyle içime giriyor, kalçalarımızı acıyla birbirine çarpıyor. Başı yataktan kalkıyor, siki sarsılırken boynu geriliyor, beni öyle bir pompalıyor ki, yemin ederim dilimin arkasında tadını

alabiliyorum. "Lanet olsun." Göğsü kabararak yatağa yığılıyor,

ve uzun bir an için üçümüz yeniden insan olduk. Tristian sırtımda kıvrılmış, kürek kemiklerimin arasındaki boşluğa doğru nefes nefese kalmıştı.

"Bize ihtiyacı var," diyorum onlara daha sonra, kendimizi temizledikten sonra, tembel ve koordinasyonsuz, mıknatıs gibi Killian'ın gülünç büyüklükteki yatağının ortasına çekildikten sonra.

Dimitri yan yatmış, parmak uçlarını karnımın alt kısmında gezdiriyor. "Her kralın sarayına ihtiyacı vardır," diye onaylıyor ve dokunuşunun gıdıklamasıyla karnımın seğirmesini izliyor.

"Ve bir Kraliçe," diyor Tristian, elimi tutup dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirerek.

Kalçalarımı açarak Dimitri'nin döllerini içime geri itmek için kullandığı parmaklara yer açıyorum. "Biraz uyu bebeğim," diyor bana, o siyah gözleri benimkileri bulurken. "Seni bulacağından emin olacağız."

Aralarına uzanıyorum, Kralımızın yatağında iyice becerilmenin ve güvende olmanın tadını çıkarıyorum, onun dönmesini ve bizi tamamlamasını bekliyorum.

28

RATH

Onu Tristian'a doğru yuvarladığımda, yataktan çıkmak için göğsüne kıvrılıp kalçalarını Tristian'ın kalçalarının üzerine koymasını beklediğimde HİKÂYE ANCAK KIVILCIMLANIYOR. Bir saniye boyunca onları izliyorum, birbirlerine nasıl oturduklarını ezberliyorum, Tristian avuç içi onun kıç yanağının kabarıklığını bulurken saçlarına doğru homurdanan bir ses çıkarıyor.

Yemin ederim göğüs kaslarını esnettiğini görüyorum.

Suçu Güney Yakası'nda geçen çocukluğuma atıyorum ama hiçbir zaman derin uykuculardan olmadım. Bu, yıllarını otobüslerde ya da uçaklarda, fırsat bulduğu her yerde uyuyarak geçiren Killian'ın aksine. Tristian her gün yorulana kadar egzersiz ve mastürbasyon yapıyor, bu yüzden kafasını yastığa koyduğu anda kendinden geçme konusunda her zaman oldukça iyiydi. Buraya birlikte taşındığımızda tüm bunlar çok işe yaradı çünkü üst kattaki kadar tatlı bir piyanoyla aynı odada yaşayıp da gece boyunca onu çalmamam mümkün değildi. Ben böyle uyuyorum; müzik ya da beni rahatlatacak kalın bir esrar. Rahatlamak için belli bir huzur seviyesine ihtiyacım var ve bunu sağlamama yardımcı olan sadece bu iki şey. Ta ki Story doğana kadar. Kız bebek bir erkeği nasıl uyutacağını biliyor.

Genellikle, her neyse.

Bu gece berbat durumdayım ama zihinsel olarak huzursuzum. Aklım sürekli cenazede ve salondaki o toplantıda. Oradaki her şey

yapmaları gerekiyor. Daniel'ın başına bir sürü şey geldi ve şimdi Killer tüm bunlarla ne yapmak istediğine karar vermek zorunda. Bu, piyadeleri toplamak anlamına gelecek. Satıcıları. Çalışan kızları. Hepsine yeni bir patron olduğunu göstermek ve kimsenin bu konuda gevezelik etmemesini ummak, çünkü bir de bu var:

Örnekler verilmesi gerekecektir.

Hoş değil ama işler böyle yürüyor. Tristian bundan hoşlanmayacak, çünkü o şişman bir cüzdan ve güzel bir yüz olmaya alışkın. Tatlı dilli birine ihtiyacımız olduğunda ortaya attığımız adam o. Aklıyla ve tüm o parlak Mercer etkisiyle manevralar yapıyor. Ama Killer'ın biraz korku geliştirmesi gerekecek.

Tam esrarı sarmayı bitirirken beni buldu.

Duraksıyorum, gözlerim yatak odasına girişini izlemek için yukarı kayıyor ama beni fark etmesi bir saniyesini alıyor çünkü gözleri yatağa, Story'nin Tristian'ın üzerine bir tür erotik battaniye gibi örtülmüş çıplak, bilinçsiz bedenine yapışmış. Çenesinde bir tik ve kasıklarını sıkmak için uzanan bir el ile onu içine alıyor.

Sonra beni görüyor, gözleri pencerenin önünden geçip geri dönüyor.

Donmuş bir halde ona bakıyorum, sigaranın ucu ağzımın yarısına kadar gelmiş. "Hıyarlık etme," diye fısıldıyorum. Killer'ın evde sigara içmekle ilgili gerçekten katı bir kuralı var ve her sabah tıkırdayan kemiklerini bahçeye taşıyan zavallı yaşlı Bayan Crane için bile gevşetmiyor. "Dışarısı çok soğuk," diye düşünerek boxerımı işaret ediyorum. Kıyafetlerimin geri kalanı muhtemelen yatağının altında bir yere tıkılmıştır. "Sana bir hediye falan bıraktık."

Tekrar Story'nin uyuyan haline bakıyor ve kalçasını Tristian'ın karnının üzerine koyuş şekliyle bacaklarını onun için güzelce açıyor. Göğsü genişliyor, daralıyor ve sonra pencereye doğru yürüyor, birkaç santim açarken kasları zıplıyor. "Önce ben," diyor, kaşları çatık ve huysuz, sanki kahrolası ıslak rüyasının canlı tezahürüne girmemiş gibi.

Gözlerimi devirerek ona esrarı ve çakmağı uzattım.

Killian'ın takımdan ayrılmasının iyi tarafı da bu. Uyuşturucu testi yok. Omuzlarının üzerinden bakan bir koç yok. Antrenör ya da takım arkadaşı yok. Sadece ikimiz, çatlak penceresinin iki yanında kambur durmuş, esrar çekiyoruz. Bir anlığına, eski günlerdeki gibi.

Geri döndüğünde bakışlarımı yakalıyor, boğazı kontrollü bir öksürükle zıplıyor. "Yarın Nick'i bulmaya gidecek miyiz?" diye soruyor.

Gözleri yatağa geri dönüp dursa da.

Başımı sallayarak, "Onu bulacağız." dedim. Lionel Lucia bize Pretty Bitch'in nerede olduğuna dair istihbarat getirdi. Bulvarda bir kumarhanede saklanıyor. Sanki denemiyor bile. Başını salladığını, gözlerinin kalçasının sütlü kıvrımlarında gezindiğini gördüğümde gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Tanrım, git artık. Onu buradan beceremezsin."

Ama sigarayı geri vermeden ve yatağa yaklaşmadan önce uzun bir nefes daha çekiyor. Beklediğimden daha yavaş soyunuyor, onları izlerken soyunmayı uzatıyor. Onu suçladığımı söyleyemem. Tristian ve Story çok seksi görünüyorlar, sanki bir pornodan fırlamış gibiler. Eminim hâlâ döllerimizle kaygan bir şekilde ıslaktır.

Pantolonunu indirdiğinde aleti çoktan sertleşmiştir ve yatağa tırmandığında, bu karmaşık bir operasyondur. Yavaş ve dikkatli. Kadının arkasına yerleşip eliyle sikini okşarken onları itip kakmıyor bile. Katil pek etkileyici bir adam sayılmaz. Babasının ölümünün anlayamadığım bir şeyin temellerini sarstığını biliyorum. Kederden mi yoksa gelecekle ilgili belirsizlikten mi bilmiyorum ama gözlerinde özlemediğim bir ağırlık var.

Onun üzerinde gezinir gezinmez, eriyip gidiyor.

Bunu kaç kez yaptığını merak ediyorum. Bu onun için ne kadar tanıdık ki eve gelmek kadar değişmez bir şey?

Yavaşça ona dokunmak için uzanıyor, avuç içi hafifçe kıçının kabarıklığına dayanıyor. Uzun bir nefes çekip Story'nin omuzlarının titreyişini izlediğimde, esrarımın közü parlıyor.

"Şşşt," diye fısıldadığını duyuyorum, "uyumaya devam et, küçük kardeşim."

Mırıldanıyor ve iç çekiyor, Tristian'ın sıcaklığına sokuluyor.

Onu nasıl yaydığını, içinde bıraktıklarımızı keşfederken parmaklarının nasıl kaybolduğunu izlemek kirli hissettiriyor. Sırtına yaslanıp sikini eline almadan önce bana sadece kısa bir bakış atıyor. Hızla, ustalıkla hareket ediyor, onu uyandırmadan sikini bacaklarının arasına itiyor. Kasları bu şekilde yapmanın kısıtlaması altında geriliyor; yavaş ve dikkatli. Killian'ın vücudu bir sanat eseridir, hem gerçek anlamda, tenini mürekkepleyen dövmeleriyle, hem de mecazi anlamda, eğitiminin yoğunluğu ve bilenmiş fiziğiyle. Kaslarının şişkinliği ve esnemesiyle tam bir kas yığını ama bunu kullanmıyor. Burada kullanmıyor.

Ona sahip olduğunu bilmediğim bir nezaketle giriyor. Esrardan bir nefes çekiyorum ve vücutlarının birleştiği yere bakıyorum, onun amına

Onu içine çekerken soluk ışıkta parlıyor. Orada bir süre duraklıyor, dudakları kızın omzuna yaslanıyor ve taşaklarımdaki uyarılmanın dürtüsünü hissediyorum. Lanet olsun, bu kız bizi öldürecek. Tüm spermlerimizin içine girmesini talep etmesi konusunda onu uyarmıştım. Gününde yeterli saat yok.

Kahretsin, günümüzde yeterince saat yok.

Cigarayı dudaklarımın arasında tutarak elimi şortumun kemerinin altına sokuyorum ve Killer'ın onu sikmeye başladığı yavaş ritme kendimi kaptırıyorum.

Alt kattaki gümbürtü beni daha fazla hırslanmadan durduruyor.

Durup dinliyorum, Killian'ın yatağındaki hafif gıcırtıyı duymaya çalışıyorum. Bunun ötesinde sığ nefesleri ve penceredeki çatlaktan içeri esen soğuk rüzgâr var. Ama başka bir şey daha var. Bayan Crane'e ait olması gereken boğuk, uzak bir ses.

Bu saatte ne yapıyor?

İçimi çekiyorum, elimi çekiyorum ve sigarayı söndürmeden önce son bir nefes çekiyorum. Sırtımı gererek doğrulduğumda Tristian'ın uyandığını fark ediyorum. Göz kapakları zar zor kalkmış, bakışları Story'nin göğsüne gömülmüş memelerine sabitlenmişti. Katil aslında Story'yi onun üstünde beceriyor ama Tristian... Tristian.

Adamın yanıtı, kalçalarının üzerine koyduğu uyluğunu avuçlamak ve onu daha da açmak olur.

Killian onu becermekle o kadar meşgul ki odadan geçtiğimi fark etmiyor ama Tristian'la göz göze geliyoruz ve alnı soru sorarcasına kırışıyor. Başımı sallayıp bir el salladım -*şovunun* tadını çıkar- ve kontrol etmek için koridora çıktım.

Bu saatte ayakta olmak Bayan Crane'e göre değil. Saati bir kez çaldı mı, sanki bir mezarı mühürlüyormuş gibi kendini alt kattaki odaya kilitler. Ama gecemi Killer'ın odasında geçirmek bana göre değil, ne bileyim ben?

Öncelikle çok soğuk olduğunu biliyorum. Koridorun sıcaklığı kabaca kutup gibi ve taşaklarımın içime tırmanmak istemesine neden oluyor ve merdivenler de pek iyi değil. Bunları sorgulayamayacak kadar kafam güzelken, aşağıya doğru koşarken sıcaklığı yumruklarımın içine çekiyorum.

Merdivenlerin dibindeki yumru yumru bedene bakıp donup kalacak kadar kafam iyi değil.

Kafam güzel olduğu için önümde duran şeyin gerçekliğini anlamam bir saniyemi alıyor. Orada, gölgelerin arasında cansız yatıyor, başının altından koyu bir kan gölü fışkırıyor.

"Bayan Crane!" Kaslarım o kadar hızlı harekete geçti ki ne gördüğümü anlayamadan dizlerimin üzerine çöktüm. "Kahretsin!" Ellerim işe yaramaz bir şekilde onun üzerinde çırpınıyor, çünkü onu hareket ettirmenin belirsizliği beni çarpıyor. Merdivenlerden düştüyse boynu falan kırılmış olabilir. "Hey," diyorum isteksizce onu sarsarak. "Uyan, seni lanet olası Yaşam Uyarısı uyarıcı hikayesi."

Yanağına dokunuyorum, hala sıcak, ama onun alçak, rahatsız iniltisini duyana kadar nefesimi vermiyorum.

"Aman Tanrım." Nefes nefese, kalbim hâlâ göğsümden fırlamaya çalışırken, telefonumu nerede bıraktığımı hatırlamaya çalışarak koridora, fuayeye doğru bakıyorum. "Sana ambulans falan çağıracağım. Sadece-" Sesim boğazımda düğümleniyor, çünkü bu Daniel değil. O bunu hak etmişti. Bayan Crane'in yaptığı tek şey hayatta kalmaktı - kızlarının hayatta kalmasına yardım etti - ve o gün yaptığımız konuşmadan hala kafamın içinde onun sesini duyuyorum.

"Ölüm senin için olduğu kadar benim için de geliyor. Artık önemli olan tek şey ne için öleceğim."

"Bunun için ölmüyorsun," diye homurdanarak dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyorum.

Çevremdeki hareketi gördüğümde dizlerimin yarısını kaldırmıştım. Ayık olsam bile tepki verecek zamanım olmazdı. Darbe geldiğinde kendime böyle söylüyorum, şakağıma doğru küt bir darbe, beni yere yığıyor.

Görüşüm kapanmadan önce gördüğüm son şey Bayan Crane'in ayakları, ayakkabılar düzenli bir şekilde bağlanmış.

29

TRISTIAN

RATH'ın odadan çıkarken bana attığı bakış anlaşılmıyor ama bunu sorgulamak için durmuyorum. Killian'ın Story'yi tam tepemde becerdiği gerçeği dikkatimi dağıtıyor. Yanağını omzuma bastırmış, kasıtlı olarak yavaşça yaptığı her hamlede ayrık dudaklarından küçük nefesler çıkıyor. Killer dizini kaldırıp tam benimkine dayıyor, böylece daha derin bir açı elde edebiliyor ve taşaklarının kalçamın üzerinde sürükleniyor olması bile önemli değil.

Bu *çok* ateşli.

Kızın omzunu ağzına alıyor ve bunun garip bir açı olduğunu biliyorum. Killian'ın onu içimde ezmesini engelleyen tek şey onu tutan ön kol. Ama bunu başarıyor, onu içine iterken kıçındaki kaslar değişiyor, onu yapabileceğini düşünemeyeceğim nazik, hassas hareketlerle geri çekiliyor ve ileri fırlıyor. Beni neredeyse hiç itip kakmıyor ve sabırsız görünmüyor bile. Bunun, tadını çıkarmak istediği bir şey olduğunu fark ediyorum.

Öykü uzun bir süre boyunca uyuyor. İç çekiyor ya da seğiriyor, ayak parmakları baldırımdaki tüyleri gıdıklıyor ama uyanmıyor. Uyuyor numarası yapmayı düşünüyorum ama numara yapacak motivasyonu kendimde bulamadığıma karar veriyorum. Killer uyanık olduğumu biliyor, bazen ağır, seksle kararmış bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor, sanki

sakladığı bir sırra tepki vermem için beni davet ediyor. Ama ben vermiyorum. İzliyorum çünkü her şey anlam kazanmaya başlıyor.

Katil onunla böyle sevişiyor.

Berbat bir düşünce olduğunu biliyorum ama bir yanım onu kıskanıyor. Kral olduğu için değil - zaten hiçbir zaman tek başına kullanmak istediği bir unvan değildi - ama artık babasının onaylamamasıyla uğraşmak zorunda olmadığı için. Omzunun üzerinden ona bakmıyor. Başının üzerinde sallanan bir miras ve bununla birlikte gelen yükümlülüğün ağırlığı yok. Babamın ölmesini istemiyorum. Adım için doğru olanı yapmam konusunda bana güvenmesini istiyorum. Ne yazık ki birkaç saat önce Story'yi hâlâ pek düşünmediğini açıkça belirtti. Rath'ı. Güney Yakası'nın yeni kralını ve benim onun yanındaki yerimi.

Babam gibi bir adam için başarı, nüfuzlu bir aileden gelen bir kadınla evlenmek ve Mercer imparatorluğuna, *sadece Mercer* imparatorluğuna katkıda bulunmak demektir. Bunu onaylamıyor çünkü Killian'ın Kral olmasının üçümüzün *-dördümüzün-* kendi imparatorluğumuzu kurmamızın ilk adımı olduğunu fark ediyor.

Elimi kaldırıp bir tutam saçı yanağından uzaklaştırırken Killian onun bedenine doğru sallanıyor. "Tatlım," diye fısıldıyorum ve Killian beni durdurmuyor. Durdurabilirdi. Hızlı bir bakıştan başka bir şey gerekmezdi. Onun yerine alnını omzuna koyup aletini içine sokuyor ve onu uykusundan uyandırmama izin veriyor. "Ağabeyinin seninle sevişmesini izlemek ister misin?"

Yavaşça uyanıyor - o kadar tatlı ki, keşke o anı zamanda dondurabilseydim, kıpırdanırken yüzünde beliren o bir saniyelik *uykulu-mutlu-huysuz ifadeyi.* "Killian," diye mırıldanıyor, kirpikleri titriyor. Bu bir soru değil. Muhtemelen içine girdiği anda onun içinde olduğunu biliyordu.

Katil, kalçalarını bana bastırarak derinlemesine iterek tepki veriyor. Dizimi, kalçamı klitorisine bastıracak kadar büküyorum ve o da buna minik, kedi gibi kıvranarak karşılık veriyor, elini kaldıraç olarak omzuma doluyor. Katil'in kısıtlaması neredeyse tüm gücünden daha kuvvetli ve Öykü bunun altında gevşek ve uysal kalıyor, gözleri uykudan olduğu kadar şehvetten de parlıyor.

Öpücük kondurmak için üzerime doğru eğiliyor ve kızın ağzının kenarlarını yalıyor. Onu bir süre bu şekilde beceriyor, o kadar uzun sürüyor ki sikim tekrar doluyor ve hemen ardından onu alma düşüncesiyle zonkluyor. Adam ona binerken o da benim kalçama biniyor, hareketleri sivrileştikçe nefes nefese kalıyor ve biraz

daha az kontrollü. Sessiz bir çığlıkla ağzını açarak geldiğinde, yapmak üzere olduğum öneriden gerçekten sorumlu tutulamam.

"Bütün gece devam edebiliriz," diye fısıldıyorum, elim sertleşmiş sikime gidiyor. "Seni böyle zincire vurabiliriz. Birbiri ardına. Seni döllerimizle o kadar doldururuz ki hepsini tutamazsın bile."

Killian sert, istekli bir ses çıkarıyor ve ona çarpmak için geri çekiliyor. Omzuma tırmandığında, yükünü olabildiğince derine almak için çaresizmiş gibi kıçını ona doğru ittiğinde geldiğini biliyorum.

Takdirle izliyorum, sırıtıyorum. "Krala selam olsun."

Killian çarşaflarını dağıtmamıza gözünü bile kırpmadığında bunun aşk olduğunu anlıyorum. Üzerimize yığılıyor, göğsü kabarıyor, ayak parmakları kıvrımlarından çıkıyor.

"Duş," diye mırıldanarak yanağına son bir öpücük kondurdu.

Bütün gece gideceğimiz konusunda yalan söylemiyordum ama böyle bir şey için beslenmek gerekir. Doğru sıvı alımı. Muhtemelen havlu. Killian benden iki adım önde, yataktan kalkıp hantal adımlarla banyoya doğru ilerliyor. Birkaç dakika sonra duşun canlandığını duyuyorum.

Öykü dönüp kolunu yana uzatıyor, sanki bir şey arıyormuş gibi. İki yanımızdaki boş alanlara kaşlarını çatarak bakıyor. "Dimitri nerede?"

"Birkaç dakika önce ayrıldı."

Boşluğa bir dizi yavaş, uykulu göz kırpıyor. "Neden?" "Muhtemelen sigara içtikten sonra acıkmışımdır." Elimi aşağı doğru izliyorum Bacağının iç kısmındaki yapışkan spermi hissediyordu. "Tamam, kalkıyoruz."

Onu yataktan çektiğimde itiraz eden bir ses çıkarıyor, dizleri hala titriyor. Onu yakalayıp kolumun altına alarak banyoya doğru götürüyorum. "Killer seni temizleyebilir. Ben de gidip bizim asi esrarkeşin peşine düşeyim ve temiz çarşaf bulmaya çalışayım. Kulağa hoş geliyor mu?"

Bana bakıyor, ağzını gevşek bir şekilde kapatmış. "Ve yiyecek bir şeyler?"

Donup kaldım, "*oh, lanet olsun*" diye düşündüm. Daha önce benden bir şey istediğini hiç sanmıyorum, bu şekilde değil. Göğsüm sıkışıyor ve göğsümde kabaran sıcak, sahiplenici arzunun ani saldırısı karşısında yutkunuyorum. O kocaman gözleri ve ağlamaklı sesiyle benden bir şey istese, muhtemelen dışarı çıkıp lanet olası aya kement atmaya çalışacağımdan haberi yok. "Emin olabilirsin," diyorum çenesini okşayarak.

Duşunun cam kapısını açtığımda Killian başını spreyin altına eğiyordu. Göğsündeki kesiğe bir kez daha bakıyorum. Kabuk bağlamış ve tahriş olmuş, muhtemelen bakteri ve Tanrı bilir başka nelerle dolu ve işin komik yanı, iyi bile görünmüyor. 'S' harfinin korkunç bir versiyonu gibi, blok şeklinde ve tırtıklı.

Peki neden onun ve Rath'ın bir tane olduğunu ve benim olmadığımı bilmek çenemi geriyor?

Her neyse.

Bazılarımız tetanos riski olmadan oyun oynar.

"Sakin ol," diyorum ona, dudağın üzerinden atlamasına yardım ederek, ama Killian anında onu kollarıyla sararak suyun altına sürüklüyor. "Gidip Rath'ı ve yiyecek bir şeyler bulacağım. Bir şey ister misin?"

"Otlu bir şey." Killian başını spreyin altına sokarken başını arkaya doğru eğiyor, gözleri kapanıyor. "Belki de dün geceki makarna?"

"Sen nasıl istersen." Onları buharın içinde kapatıyorum ve boxer külotumu bulmak için yatak odasına gidiyorum. Koridorda yürürken, belki duş aksiyonunun bir kısmına katılmak için zamanında dönebileceğimi düşünüyorum. Onu köpürtmek. Kıçındaki döllerimi temizleyip Killer ona sikini yedirirken yerine koyacağım.

Bu erotik olasılıklar sisinde kaybolmuş bir halde merdivenin dibine kadar gelmiştim ki sesi duydum.

Kurulan silahın tıkırtısı beni kendime getirdi.

Donup kalıyorum, aniden ortaya çıkan bir dizi detayı algılıyorum. Yoğun kolonya kokusu. Havadaki vızıltı. Karanlığın ürkütücü sessizliği ve şimdi fark ediyorum ki ayaklarımın altında soğuk, yapışkan bir madde var.

En çok da kulağımın hemen arkasındaki silahın başıma dayandığını fark ediyorum. "Kıpırdarsan, çığlık atarsan, tek kelime edersen," diye uyarıyor alçak bir ses, "beynini dağıtırım. Sonra da ona giderim." Silahın burnu daha sert bastırıyor. "Anladın mı?"

Sertçe, yavaşça başımı sallıyorum ama içten içe kimin kanına girdiğimi merak ediyorum. Gözlerimi yana kaydırıp davetsiz misafiri görmeye çalışıyorum ama karanlık, uzun bir gölgeden başka bir şey değil. "Param var," diyorum avuçlarımı kaldırarak. "Sadece fiyatını söyle."

Silahın namlusunu kafatasıma dayadı. "Kollar geriye. *Şimdi.*" Talebin sertliği arasında, gergin ve sinirli bir şeyin ipucunu duyuyorum ve nedenini bildiğimden oldukça eminim.

Yavaşça, bana söyleneni yapıyorum, ellerimi arkama koyuyorum. Bileklerimi tutmak için silahı indirmesini bekliyorum. Plastik ve sert bir şey.

-Hamlemi yapmadan önce etraflarında dolanıyorum.

Dönüyorum ve onu yere sermeden önce dirseğimi çenesine çarpıyorum. Çarpışarak yere düştük, yumruklar ve dişler birbirine karışmıştı.

"O zaman, onun için
gidiyorum." Katil'le
birlikte.

Bu bok parçasının denediğini görmek isterdim.

Bu yüzden beni vurmayacağını biliyorum. Bu onları alarma geçirir ve sürpriz unsuruna güveniyor ve buna ihtiyacı var. Bu da onunla güreşmeyi, kafasını yere çarpmayı kolaylaştırıyor. Rath'ın kendi atışlarını yaptığına şüphe yok, dizimi yanına yerleştirdiğimde davetsiz misafirin çıkardığı boğuk sesten daha da açık. Ama yerde kan var ve Rath *burada* değil. Çabucak üstünlüğü ele geçiriyorum ve silahı alıp bileğine doğru hamle yapıyorum.

Aslında bu konuda gerçekten iyi hissediyorum.

Ta ki ikinci bir kol boynuma sarılıp beni geri çekene kadar. Belki akıllıca değil ama tek görebildiğim o ara sokaktaki gece, silahını kaldırıp kardeşimi karnından vururken Çirkin Nick tarafından boğulduğum.

Tekme atıyorum, topuğumla ilk adamın şakağını yakalıyorum ve sonra kafamı diğer adamın yüzüne arkadan çarpıyorum, sadece-

Sadece yanıt veren ciyaklama bir erkeğe ait değil.

Düşündüm de, boynumu kavrayışı da o kadar aşılmaz değil. Ön kolunu çekip almak gülünecek kadar basit; parmaklarımı narin bileğinin etrafına sıkıştırıp *koparmak.*

"Ah!" Çığlığı alçak, acı dolu bir hırıltıya dönüştü, ama ona döndüğüm anda, yumruğum saçlarından kalın bir tutam kaptı, vahşi bir ısı şoku gövdemde patladı. Tutuşumun, kaslarımın, düşüncelerimin kontrolünü kaybediyorum ve geriye yuvarlanıyorum, yere çakılırken başım tırabzana çarpıyor.

Görüşüm bulanık, başımı kaldırıp kadına bakıyorum, yıldızları göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Kim olduğunu bilmiyorum kaltak," diyorum avuçlarımın üzerine basarak ve sallanarak, "ama yanlış insanlarla uğraşıyorsun."

Ayak sesleri mermerde yankılanıyor ve dönüp ikinci kapüşonlu davetsiz misafirin bana sertçe yaklaşmasını izliyorum. Ayağa kalkmak için çabalıyorum, kaldıraç almaya, olasılıklarımı hesaplamaya, bir hamle bulmaya çalışıyorum.

Ama vücudumu doğru çalıştıramıyorum. O kaltak yan tarafıma ne soktuysa beni tamamen dengesizleştirdi. Sinirlerim bozuldu.

Elektrik. Yan tarafımdaki ısının kaynağı bu. Şok

falan yedim.

Orospu çocuğu.

Adam durup tepemde belirirken ayakkabılarının parlak uçları parıldıyor. "Onu yakaladım," diyor, maske yüzünden sesi boğuklaşıyor. "Git ve ne yapman gerekiyorsa yap."

Kollarımdan tutup beni koridorda sürüklerken elinde gördüğüm silah, beni ayağa kaldırmaya bile çalışmıyor. "Hayır!" Bağırıyorum. "Katil! Onlar-" ama eldivenli bir el ağzımı kapatıyor ve bir saniye sonra yerini eldivenin kendisine bırakıyor.

30

KILLIAN

Her zaman ailenin ne olduğuna dair belirsiz bir kavrama sahip oldum. Benim annem aileydi. Onu düşündüğümde aklıma Pazar sabahları bahçede, o bana bağırana kadar çamura bulandığım anlar geliyor. Melek falan değildi. Neredeyse her zaman bir tür alkol ya da başka bir şey gibi kokardı. Asla benimle bir yerlere gitmek istemezdi. Yemek pişirir ve temizlik yapardı ama bu konuda ne kadar mutsuz olduğunu herkese belli ederdi. Ama benimle oyun oynardı. Bana yakışıklı, güçlü ve zeki olduğumu söylerdi ve bana gülümsediğinde sanki bir güneş ışığı gibi hissederdim. Kısa bir süre için, hayatta dayanılmaz derecede kasvetli görünmeyen tek şey oydu.

Babam ailedendi. Belki de yutması en zor hap onun şeytan olmadığıdır. Beni bu dünyadaki herkesten daha çok seviyordu, ne kadar çarpık, berbat bir şekilde yapabiliyorsa. Böyle olmak bir yüktü -yakın tuttuğu ve önemsemeye değer tek şey- ama buna neredeyse içerlediğim kadar imreniyordum, çünkü başka hiç kimse için böyle olamayacağımı düşündüm.

Kan bağım hiçbir zaman fazla olmadı ama sahip olduğum tek şeydi. Ta ki öyle olmayana kadar.

Bir gün Bayan Crane vardı. Benim kadar kızgın olan ilk kişiydi, göğsümü her zaman dolduran çılgın napalm'ı gerçekten anlayan ve onunla yüzleşen ilk kişiydi. Sonra Rath ortaya çıktı ve bir daha hiç gitmedi. Gözlerimin içine bakıp, bana

etkilenmemişti. İki yumruk ve takip edilecek bir miras dışında dünyaya sunacak hiçbir şeyi olmayan on yaşındaki bir çocuk için bu çok korkutucu, ama Rath? Bana yapıştı. Bunun için tek kelime bu. Kısa bir süre sonra Tristian geldi, kıvrak zekâsı ve buz gibi sırıtışıyla Rath gibi değildi. Tristian'a verecek hiçbir şeyim yoktu. O zaten her şeye sahipti. İsim, para, miras. Ama babalarımız iş için, ailemizin çıkarları için bağlantılarımızı büyütme fikrinden hoşlandıklarına karar verirken, biz ortalığı ateşe veriyor ve kendi kararlarımızı alıyorduk.

Ve şimdi de *o* var.

Su üzerimize vururken kıpırdamadan duruyoruz, alınlarımız birbirine yapışmış. Nedenini çoktan unuttum. Sanırım saçlarını yıkadıktan sonra onu öpmek istemiştim ama beni odasına aldığı o geceden beri durmam ve sadece... bu yeni gerçeklik karşısında kendimi ısıtmam gerekiyor.

Her şeye rağmen ve görebildiğim kadarıyla, Story Austin beni seviyor.

Eğer içimde bir parça iyimserlik olsaydı, mutlu olduğumu bile söyleyebilirdim. "Brr," diyor, iliklerime kadar hissedebildiğim küçük bir ürperti veriyor.

Bir başlangıçla suyun soğuduğunu fark ediyorum. Duş başlığına işe yaramaz bir bakış fırlatıp kapatmak için uzanıyorum ve saçımdaki ıslaklığı siliyorum. Tristian ve Rath'ın bize katılmamasına şaşırdım. Onlar da gelebilirdi.

-Story'nin ıslak, çıplak vücuduna bastırırken hepimizi sardalye gibi buraya tıkıştırıp paylaşmayı umursamazdım.

Kahretsin, nasıl tekrar sertleşmeye başladım?

Raftan iki havlu alıyorum, Story'nin saçlarındaki suyu sıkmasını ve minnettar bir gülümsemeyle havluyu kabul etmesini boş boş izliyorum.

"Böyle olman hoşuma gidiyor," diyor bana hızlı bir bakış atarak.

Havluyu belime sarıyorum. "Ne gibi olduğumda?"

Kendini kurularken cevap hakkında epeyce düşünmüş gibi görünüyor. "Güzel," diye cevap veriyor, yanaklarındaki pembeleşmeyi gizlemek için başını eğiyor. "Tatlı. Pislik değil."

Onun sözleriyle göğsümde bir sızı hissediyorum, incinmesine neden olduğumu biliyorum. Aptal falan değilim. Bırakın sevmeyi, ilgilenmesi bile zor bir insan olduğumu biliyorum. Muhtemelen bir noktada çuvallayacağım. Belki de bu yüzden bu şekilde olmak zorunda, dördümüz. Çünkü o çılgın napalm beni yoldan çıkardığında, Tristian bana yol göstermek için orada olacak. Rath, alaycı bir şekilde bana bir bok olmadığımı söyleyecek. Bayan Crane kafama vurup benden daha fazlasını talep etmek için orada olacak.

Ve belki o zaman, Story kalır.

"Hey," diyorum, havluyu elinden alıp göğsünün etrafına sıkıştırıyorum. "Sen böyle olmaya devam ettiğin sürece ben de *böyle* olmaya devam edeceğim."

Başını merakla eğerek bana bakıyor. "Ne gibi?" Eğilip

kulağına gürlüyorum, "Benimki gibi."

Yumuşak, sessiz bir kahkaha atıyor, avuç içleri göğsüme inerken sıcacık. "Tamam." Bir gülümsemeyle savaşırken öpücüğümü kabul ediyor. "İç çamaşırı giyerken senin olabilir miyim?"

O uzaklaşırken ben de en güzel iç çekişimi yapıyorum. "Daha sonra çıkarabilir miyim?"

Kaşlarını kaldırıyor ve banyonun kapısında durup "Eğer Dimitri onlardan önce davranmazsa" diyor.

Öykü gülüyor, odamdan çıkıp koridoru geçerek onun yatak odasına gidiyor, açık kapıdan gelen ışık koridoru aydınlatıyor. Biraz hırsla giyiniyorum, nasıl olsa yakında hepsi çıkacak diye düşünerek kapüşonlu bir sweatshirt ve eşofman giyiyorum. Tekrar yatağa girdiğimizde onu bana karşı ısıtmayı hayal ediyorum. Tam o sırada koridorun karşısındaki kapısının kapandığını duyuyorum.

Omzumun üzerinden, kapımın aralığından bakıyorum, kapalı kapısını görünce dilimin ucuna bir ekşilik yerleşiyor. Beni buna iten şeyin ne olduğundan emin değilim. Eski, kalıcı bir acı belki de. Elimde olmadan kurcaladığım bir kabuk. Ama daha çok, uzanıp tokmağa dokunduğumda, bunun bir test olması daha muhtemel. Kimin için olduğunu anlayamıyorum; onun mu, benim mi?

İkimiz de başarısız oluruz.

Kilitli.

Elim sıkı bir yumruğa dönüşüyor ama usulca kapıya vuruyorum, bir yanıt almak için dikkatle dinliyorum. Tek duyduğum koridorun sonundaki dede saatinin sesi olunca, boğazımda biriken hırıltıyı yutuyorum. "Hadi ama. Ciddi misin?" Kapı tokmağını bir kez daha deniyorum, kıpırdamayınca içimdeki öfke alevleniyor. "Hikâye mi? Yine mi bu saçmalığı yapıyoruz?"

Kapı çerçevesinin iki yanından tutup kendimi oraya dayıyorum, çünkü anlamıyorum. O beni seviyor. Bunu söyledi. Gösterdi. Ama bu *lanet kapı* hâlâ reddedilmiş gibi hissettiriyor. Beni dışarıda bırakmak bana yapabileceği en kötü şey. Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur ve tüm bu saçmalıklar.

"Siktir et," diye mırıldandım, muhtemelen aşırı tepki verdiğimi biliyordum. Belki kilit kaymıştır. Belki de üç azgın adam tarafından saatlerce defalarca sikildikten sonra kendini toparlamak için bir dakikaya

ihtiyacı vardır. Boşluk, sanırım. O sadece

biraz boşluğa ihtiyacı var. Bir süreliğine kontrolün onda olduğunu hissetmeye ihtiyacı var. Tristian böyle söylerdi.

Tabii bunu söyledikten sonra gidip kamerayı kontrol ederdi.

Tüm bu düşünceler kafamda vızıldıyor ve kendimi hançer gibi kapıya bakarken, zorla açma dürtüsüyle savaşırken buluyorum. Ama sonra ne olacak? Gecenin, haftanın, *ayın* geri kalanını sinirli ve kaçınarak mı geçirecek?

Buna değmez.

Bu yüzden uzaklaşıyorum çünkü büyüyorum. Bir insan olarak.

Muhtemelen. Arkamdaki merdiven gıcırdıyor ve dönüyorum.

"*Nihayet.* Hikaye orada-"

Nereden geldiği belli olmayan bir yumruk kafamı yana savurdu. Sendeleyerek geri çekiliyorum, duvara öyle sert düşüyorum ki kemiklerim takırdıyor gibi hissediyorum. Beni bayıltmaya yetmiyor ama ayağımı kaydırmaya ve ikinci vuruş için dengemi bozmaya yetiyor. Bu, göğsümde ve boynumda patlayan sıcak bir elektrik sarsıntısı. Daha önce yutkunduğum hırıltı nefes borumdan yukarı doğru yırtılıyor. Ses tellerim tutukluk yapmadan, kaslarıma kramp girmeden önce acı dolu çığlık sıkılı dişlerimin arasından patlıyor. Bu, şimşekten yararlanan bir NFL defans oyuncusu tarafından vurulmak gibi bir şey. Nefes nefese, kaskatı bir yığın halinde yere düşüyorum, saldırgana bakamıyorum bile.

Ama hala onu hissediyorum. Onu duyuyorum.

Önce ayak sesleri, parke zeminde ağır ve sert. Sonra elleri bileklerimi kavrıyor ve yukarı doğru çekiyor. Ayaklarını yere koyup beni koridorda sürüklemeye başladığında alçak, yumuşak homurtusunu duyuyorum. Sağ omzumdaki kas sıkışıyor ve burkuluyor -varsity'den kalma eski bir yara- tüm ağırlığımı alıp beni koridorda aşağı doğru çekiştiriyor.

Çenemi Story için bir uyarının etrafında döndürmeye, ayak bileklerimi hareket ettirmeye, kollarımı esnetmeye, bu orospu çocuğunu ileri itmeye çalışıyorum - *herhangi bir şey.* Ama tek yapabildiğim bu küçük, düzensiz nefesleri içime çekmek çünkü nabzım sarsılıyor, görüşüm siyah ve kırmızıdan oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor ve kaslarım bir türlü *çalışmıyor*. Ray'in vurulduktan sonra beni o yatağa bağladığı zamandan bile daha kötü, kesin bir acının etrafına sıkıca sarılmış bir güçsüzlük.

Ve bu merdivenlere ulaşmadan önce.

Bu pislik her kimse, inişte bir an dinleniyor. Onun sert nefeslerini duyabiliyorum, bileklerim onun ellerinde gevşiyor, işte o zaman bedenim yavaş yavaş canlanmaya başlıyor. Parmaklarım seğiriyor ve neredeyse

Dizim bükülecek ve bu konuda kendimi oldukça iyi hissediyorum çünkü bu adamın dayanma gücü neredeyse tükenmek üzere ve *onun lanet boynunu kıracağım*.

Ve sonra, hızlı ve acımasız bir hareketle, bileklerimi şiddetli bir şekilde çekerek beni merdivenlerden aşağı fırlattı.

Bir çuval tuğla gibi aşağı yuvarlanıyorum, yuvarlanırken her kafatası sarsıcı adımı hissediyorum. Birine yüzüstü çarpıyorum, bir diğerinde kolum garip bir şekilde altıma sıkışıyor ve sonunda morarmış uzuvlar ve öfkeli nefeslerden oluşan bir karmaşa içinde dibe iniyorum.

Ayaklarımı altıma almak için çabalarken, ıslak ve sinir bozucu derecede rahatsız edici bir şeyde kayarken ağır ayak sesleri merdivenlerden aşağı iniyor. Bileklerimi tekrar kavrayıp beni başka bir koridora sürüklemek için döndüğünde etkisiz bir kıpırdanmadan fazlasını bile başaramıyorum. Salona gittiğimizi anlamam birkaç dakikamı alıyor ve onun gergin nefeslerinden anladığım kadarıyla burası çok gerekli bir yer. Aksi takdirde, ağır kıçımı bunca yol boyunca taşıma zahmetine girmezdi. Sonunda beni odaya sürüklerken bu bilgiyi kendime yakın tutuyorum. İşe yarayacağından emin değilim -özellikle de beni yüzüstü yatırıp bileklerimi sabitlemek için kollarımı arkadan bağladığında.

Her kimse, o kadar da büyük değil. Beni duvara yaslayıp oturur pozisyona getirirken homurdanıyor. Topallayan uzuvlarımı düzenlerken gözlerinin içine bakıyorum, maskenin arkasında kimin olduğunu anlamaya çalışıyorum ama tek gördüğüm boş bir karanlık. İlk şüphelendiğim kişi Nick olurdu ama bu adamın fiziği tamamen yanlış. Çok dar ve kompakt. Ayrıca Nick yüzünü böyle saklamazdı.

O değilse kim *peki*?

O hareket ettiğinde, salonun karanlık da olsa geniş bir görüntüsünü elde ediyorum ve karşımda oturan, başı öne eğik kişinin şeklini seçmem için bir düzine göz kırpmam gerekiyor.

Bayan Crane.

Kolları da arkadan bağlı, yüzünün yan tarafı kan içinde ve cansız görünüyor. Tükenmiş. Et ve kırılgan kemikler. Adam geçip gittiğinde, başını adama bakacak kadar kaldırıyor ve göğsümdeki keder yumağı düşüyor, çünkü o yaşıyor. Ve neredeyse benim hissettiğim kadar kızgın görünüyor.

O rahatlama hissini atlatmam bir dakika sürüyor ama atlattığımda onun yalnız olmadığını fark ediyorum. Rath onun hemen yanında. Gözü neredeyse şişmiş ve sol kolunda bir kan lekesi var ama bilinci yerinde,

tıpkı daha önce ayrıldığı zamanki gibi görünüyordu. Gömleksiz, pantolonsuz ve en önemlisi, bakışları benimkileri delip geçerken fırtınalı gözlerle bakıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, bana bakarken çenesini sıkıyor. "Sanırım bu kadar." Tüm söylediği bu, ama anlamak için yeterli.

Ben onların umuduydum.

"Şok tabancası," diye bir ses daha geliyor ve Tristian'ı duvara yaslanmış halde bulmak için gözlerimi çeviriyorum. Rath ve Bayan Crane'den çok daha iyi görünmüyor. Tişörtü ve boynu endişe verici miktarda kanla kaplı ama bunun kaynağını bulamıyorum. Bu da sadece birimiz kaldı demek. Gözlerim Tristian'ınkileri tutuyor ama onunkiler sarkık ve donuk. Yıllarca futbol oynayarak beyin sarsıntısının erken belirtilerini öğrendim. Yine de benden dalga dalga yayılan paniği anlamasını umuyorum. Gözlerimi tavana dikiyorum ve sonra geri dönüyorum.

Hikaye.

Orada tek başına, tamamen habersiz. Silahı olsa bile, bu ihtimaller tamamen *boktan*.

Adam aramızda bir ileri bir geri yürüyor, sanki bir şey ya da birini bekliyormuş gibi iki kez kapıdan dışarı bakıyor. Onda bu tedirgin, titrek vızıltı var. Ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. Yumruklarını sıkıp sıkıp açıyor. Bu bok kafalıdan daha rahat Avenue tweaker'ları gördüm. Yürüyüşündeki aksaklığı görmek bana biraz zevk veriyor. Sağ kolunu destekliyor ve arada bir avucunu yan tarafına doğru itmek için uzanıyor.

Çocuklarım karşılık verdi.

O geçerken ayakkabılarına bakıyorum. Temizler. Yeni. Pahalı botlar. Beynimi çalıştırmaya, dişlileri hareket ettirmeye çalışıyorum. Bu her kimse, Güney Yakası için fazla havalı ve bir Kraliyet mensubu olmak için de yeterince sert değil. Bu başka biri.

Tristian bana yavaşça başını sallıyor ve ben de aynı sonuca vardığımızı anlıyorum.

Ancak Rath bunu yüksek sesle dile getirmekten çekinmiyor. "Yanılıyor muyum yoksa beklediğimiz Ted bu mu?" Gözleri yükselip onu içine çekerken etkilenmemiş görünüyor. "Ben daha uzun boylu birini bekliyordum. Daha korkutucu." Omuzları kayıyor ve yarı çıplak görünmesi ve burada olanlardan biraz daha yukarıda olması önemli değil. On dolarına bahse girerim ki bileklerini fermuarlı bağlardan kurtarmaya çalışıyor. Bu işte ortaokulda ustalaşmıştı. "Bu adam tam bir kaltak. Sana da yumruk attı mı?" Başını sallayan Rath, "Bu adam tam bir sürtük,

"Onu bu şekilde asla elde edemezsin, dostum. Erkeklerinin uzun boylu, işinin ehli ve belli belirsiz aklı başında olmasından hoşlanır. Onun kontrol listesinin hiçbirine uymuyorsun-"

"Kapa çeneni," diye tersledi ve süslü botunun burnunu Rath'ın çenesine vurdu.

Rath'ın başı bunun şiddetiyle geriye savruluyor ama çenesi çıplak göğsüne ağır ağır indiğinde omuzları bir kez daha bükülüyor.

Bayan Crane, "Tanrı aşkına, Dimitri!" diye bağırır ve Dimitri'nin parlak kırmızı bir kan topağı tükürmesini izler. "Lanet olası bir beyin hücresi geliştir ve bir kez olsun çeneni kapalı tut!" Kelimelerin keskinliğinin altında, Bayan Crane'in bile yapabileceğini düşünmediğim bir alarm parıltısı var.

Tristian ve ben birbirimize acımasızca bakıyoruz.

"Bu bana bıraktığın küçük iz için!" diye bağırıyor adam, gömleğini yukarı sıyırıp küçük bir yarayı ortaya çıkarıyor. Adam bir an yaradan yavaşça akan kanı inceliyor, işte o zaman Rath'ın onu *bıçakladığını* anlıyorum. Ne kadar derin olduğunu bilmiyorum ama terli, solgun gövdesinin kısa süreli görüntüsünden muhtemelen epey kan kaybettiğini anlıyorum. Eğer bu kadar zorlanmasaydı, bu bize iyi bile gelebilirdi.

Onun yerine adam önüme düşüyor, büyümüş gözbebekleri benimkileri delip geçiyor. "Bu seni delirtiyor olmalı, Katil. Aciz ve oyun dışı. Senin yarı boyutunda biri tarafından alt edilmek. Ağır bir adamsın, hakkını vereyim. Seni yere serdiğinden emin olmak için en yüksek voltajı kullanmak zorunda kaldım." Ayağıyla dizimi dürterek kuduz bir kahkaha attı. "Şu haline bak! Kocaman, aptal bir bez bebek gibisin." Dönerken avucunu yarasına bastırıyor ve Bayan Crane'e soruyor: "Her zamanki halinden pek farklı değil, haksız mıyım?"

Dişlerimi sıkarak nefes alıyorum, kelimeleri göğsümden hırıltı gibi çıkarmaya zorluyorum. "En azından bir korkak gibi yüzümü saklamıyorum." Çenemdeki her kas beni kilitlemek için savaşıyor ama ben mücadele ediyorum. "En azından lanet bir erkek gibi dövüşüyorum."

"Oh, ben yeterince erkeğim," diyor çenesini diğerlerine doğru sallayarak. "Tüm Lordları bir saatten az bir sürede indirdim," diyerek kolunu sıvadı ve şık, lüks saatine bir bakış attı, "Tanrım, bir saatten az. Acınası."

Tekme yüzünden biraz bitkin görünse de Rath'ın omuzları şimdi daha bilinçli bir şekilde kıpırdanıyor. Adamın gözleri ona odaklandığında bir adrenalin dalgası yaşıyorum.

"Evet, zavallı olan biziz." Tristian onun dikkatini çekerek kısık bir kahkaha attı. "Sen burada sinsi sinsi dolaşıp, eşitlikçi bir kavgadan nasıl

kaçınacağını bulmaya çalışırken? Biz üçümüz üst katta senin kadına altın yıldızlı bir dayak atıyorduk." Mavi gözleri kısıldı ve

sırıtarak ürpertici görünüyor. "Ama hey, eğer kuyruğa sahip olmak için bu tür bir çalışma gerekiyorsa..."

Adam öne atılarak Tristian'ın sarı saçlarından kalın bir tutam alır. "Kadınım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye hırladı.

Tristian'ın boğazı o açıyla zorlanıyor, başı geriye doğru eğilerek ona bakıyor. "Onun seni geri istemesinin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Senin asla bilemeyeceğin bir şey."

Adam bir bıçak çıkarıp havaya kaldırıyor. Düşük ışıkta bıçağın parıltısından çoktan kanlanmış olduğunu görebiliyorum. Bu muhtemelen Rath'ın kullandığı bıçak. Hatta belki de kendi bıçağı. Ama adamın sırtı bükülüp kolu havaya kalkmasına rağmen, bıçağı indirmiyor. Tristian'ı itiyor. "Seni öldürürsem çok kızar," diye mırıldanıyor, geri çekilirken o manik enerjiyle gümbürdüyor. "Ama bunun hakkında hiçbir şey söylemedi."

Bayan Crane'i ayağa kaldırmak için uzandığında üçümüz de dikkat kesiliyoruz. Ama çıkardığı acı dolu sesle damarlarımda akan lavlara rağmen, uzuvlarım hala çalışmıyor.

Rath'ın vücudu daha iyi görünmüyor, hâlâ o tekmenin etkisinde ama çabalıyor, çabalıyor. "Hayır, hayır, bekle!" Beceriksizce dizlerinin üzerine çöküyor, sonra ayağa kalkıyor, adam onu göğsüne bastırıp başını geriye doğru çekerken yüzü dehşetten donuklaşıyor. "Bekle!"

Ama adam çoktan bıçağının ucunu Bayan Crane'in boynuna dayamış, "O küçük tatlı torununu bir kulağından diğerine keserken beni izle" diye hırlıyor.

Üçümüz de paniğe kapılmış, acele etmekle acele edersek kızın öleceğini bilmek arasında gidip geliyoruz. Ancak Delores bakışlarımla karşılaştığında donup kalıyorum, gözlerindeki sessizliği anlıyorum. Bu onun hayatı olmamalıydı - gündüzleri bulaşıklarımızı yıkıyor, geceleri bodrumda saklanıyordu. Bu onun hayatı değil ve kesinlikle ölümü de değil. Bundan nefret etti ama yaptı çünkü ben onu ne kadar anlıyorsam o da beni o kadar anlıyor. Bizimle geçirdiği bu son yıl ödünç alınmış bir zamandı. Onun rehberliğinde geçen bir çocukluktan sonra, bu ona verebileceğim tek hediyeydi ve bir süreliğine bana izin verdi.

Ama bakışları bana görevimizi tamamladığını açıkça söylüyor.

Gözlerindeki o milisaniyelik soğukkanlılık göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

31

HIKAYE

"Sen *böyle* olmaya devam ettiğin sürece ben de böyle olmaya devam edeceğim." Ona bakıyorum, sert bedenine yaslanıyorum. "Ne gibi?"

Cevap vermek için öne doğru eğildi, sesi kulağımda derin ve alçak. "Benim." Boynumdan ve kollarımdan aşağı tüylerim diken diken oluyor, nemli tenim karıncalanıyor.

Kendime gülüyorum, çünkü bu adamların kanımı elektriklendirmesi için neredeyse hiçbir şey gerekmiyor. "Tamam," diye kabul ediyorum, dudaklarımı onunkilere değdirmek için gerinirken bir ürpertiyle savaşıyorum. "İç çamaşırı giyerken senin olabilir miyim?" *Ve muhtemelen bir kazak...*

Göğsü bir nefesle genişliyor ve sonra uzun bir iç çekişle çöküyor. "Daha sonra çıkarabilir m i y i m ?"

"Eğer Dimitri onlardan önce davranmazsa." Yatak odasını ve ardından koridoru geçerken kahkahamı elime gömüyorum. Bundan sonra her gece böyle mi olacak diye düşünmeden edemiyorum. Hayatımdaki üç inanılmaz erkek tarafından sürekli becerilmek, yaşamak için en kötü yol değil. Ama eğer durum buysa, bir özel öğretmene ihtiyacım olacak çünkü bütün gece ayakta kalmak notlarımı mahvedecek. Birkaç hafta önce olsa muhtemelen bunu umursamazdım. Ama şimdi?

Bu adamları seviyorum ve Güney Yakası'nda inşa ettikleri şeyin bir parçası olmayı planlıyorum. Bunun bir parçası da sadece erkeklere güvenemeyeceğimi bilmek. Ben

Annemle, Bayan Crane'le ve hatta diğer Kraliyet kadınlarıyla gördüm. Kendime ait bir şeyim olması çok önemli olacak. İşe yarar bir şey.

Forsyth'e ilk geldiğimde, sosyal hizmet alanında kariyer yapmak için çalışmak belirsiz bir hevesten biraz daha fazlasıydı. Benim için anlamlıydı, ancak bunun için gerçek bir tutku hissettiğimi iddia edersem kendime yalan söylemiş olurum. Kayıt olduğumdan beri, bu konuda herhangi bir heyecan ya da dürtü bulmakta zorlandım.

Bu haftaya kadar.

Şimdi sosyal hizmet, kendimi Güney Yakası'nda, benim ve Dimitri gibi çocuklarla birlikte yaparken görebileceğim bir şey. Bu şekilde uyum sağladığımı fark ettim. Killian'ın kuralına getireceğim şey bu. Eğer dördümüz dünyanın bu küçük parçasını değiştireceksek, o zaman ben de bu şekilde katkıda bulunacağım.

Birdenbire, gerçekten dişlerimi geçirmek için sabırsızlanıyorum. Derslerime dalmış durumdayım. Her kelimeyi açlıkla içime çekiyorum ve notlarımın üzerinden geçmek için profesörlerimle buluşuyorum. Çalışma gruplarına yazılıyorum, tıpkı Marcus'un beni günün erken saatlerinde eve bıraktığı gibi. Bu garip, taze enerji Daniel öldüğünden beri beni heyecanlandırıyor.

Daha önce hiç bir amaç hissetmemiştim.

Yatak odama girip şifonyerimi açıyorum. Üst çekmeceden bir çift külot alıp üzerime geçirdikten sonra alt çekmeceden düz beyaz bir tişört alıyorum. Kapımın kapanma sesini *duyduğumda* başımın yarısına kadar gelmişti.

Ağzım bir sırıtışa dönüşüyor. "Bana makarnayı bulduğunu söyle." Killian'a dönmeden önce gömleği aşağı çekiyorum. "Böyle devam edersek *o kadar çok* kaloriye ihtiyacım olacak ki-"

Ama kelimelerim boğazımda düğümleniyor, korkunun karmaşasına takılıyor, çünkü biriyle yüzleşmek için dönebilirim, ama bu Killian değil.

Kapımın önünde duran kişi hareketsiz, maskeli ve tepeden tırnağa siyah giyinmiş. Silahı fark edip geri çekildiğimde kalbim göğsümde sıkışıyor. Herhangi bir silah değil. *Benim silahım*. Şeklini, pencereden giren ay ışığındaki gümüş parıltısını nerede olsa tanırım. Etrafına sarılmış el küçük - benimki kadar küçük- ve vücudun siluetinde kıvrımlar var. Kadınsı.

"Sutton?" Sesim zımpara kağıdı gibi sert bir fısıltıyla çıkıyor. "Bu hiç hoş değil."

Kadın kıpırdamıyor, karanlıkta öylece duruyor ve silah olarak kullanabileceğim bir şey bulmak için körlemesine çırpınışımı izliyor. Elim el yordamıyla

parfüm şişeleri ve bir resim çerçevesi, bir Forsyth oyuncak ayısı ve sonra da parlak LDZ kafatasının yuvarlak tepesi. Silaha karşı işe yarayacak bir şey yok.

"Ne istiyorsun?" Sesimi güçlü çıkarmaya çalışıyorum ama evde davetsiz bir misafir varken tişört ve külotla burada dururken hiç de öyle hissetmiyorum. Bu Kraliyet kadınlarının ne kadar tehlikeli olabileceğini ilk elden biliyorum. Sesimi alçak ve tehditkâr bir şekilde yükseltiyorum. "Bu sefer seni öldürecekler. Killian artık bir Lord değil. O artık bir kral. Seni öldürecek ve kimse gözünü kırpmayacak."

Davetsiz misafir silahını beline sokuyor ve tehditkâr olmayan bir tavırla ellerini kaldırıyor. Maskenin alt kenarına uzanıp onu yukarı iterken kalbim küt küt atıyor. Ne gördüğümü, *kimi* gördüğümü anlamak için bir dakikamı ayırıyorum.

Bunu yaptığımda, vücudumdaki gerilim nefesimi kesen bir hızla boşalıyor. "Ne yapıyorsun burada?! Ödümü kopardın anne!"

Parmağını dudaklarına götürüp bana uyarıcı bir bakış atıyor ve tam o sırada kapımın tokmağı tıkırdıyor. İkimizin de bakışları harekete yöneliyor ama o elini uzatarak bana sert bir bakış atıyor.

Yumuşak, tereddütlü bir vuruş ve ardından Killian'ın boğuk sesi. "Hadi ama. Ciddi misin?" Kapı tokmağı bir kez daha tıkırdadı. "Hikâye mi? Yine mi bu saçmalığı yapıyoruz?" Sesi o düz, sert tonda ki burun deliklerinin sinirle açıldığını hayal ediyorum.

Ona cevap vermek için ağzımı açıyorum ama annemin gözlerindeki bakış beni durduruyor ve burada bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini anladığımda, ağır adımları çoktan geri çekiliyor. "Ne haltlar dönüyor burada?!" Bağırışımı fısıltıda tutmaya çalışıyorum, çünkü hiçbir şey iyi görünmüyor. Annem odamda saklanıyor, elinde silahım var.

Lordlar yanlış bir fikre kapılabilir.

"Konuşmamız gerek," diyor, avuçlarını yatıştırıcı bir hareketle uzatarak. "Sadece bir-"

Bir gümbürtü kopuyor, gümbürtü o kadar güçlü ki duvarlar şiddetinden sarsılıyor. Şiddetle sıçrıyorum, vücudumdaki her sinir ucu, duvarların kalınlığından boğuklaşan öfkeli, acı dolu bir kükreme sesiyle sıkı ve çılgınca sarılıyor.

"Killian," diye nefes alıyorum, kapıya doğru hamle yapıyorum.

Ama annem önce davranıp beni engelliyor. "Bekle!" diye ısrar ediyor, omuzlarımdan tutuyor. Bu açıdan, onun geniş ve dolu gözlerine iyice bakabiliyorum.

garip bir çılgınlıkla. "Sadece bekle, benim küçük hikaye kitabım." Sanki bir şey duymayı bekliyormuş gibi yana bakıyor.

Ama hiçbir şey yok.

Kızgın sesler yok.

Boğuşma sesi yok.

Ardından gelen sessizlik şimdiye kadar duyduğum en gürültülü şey olabilir.

"İşte burada." Yüzünde yavaş ve rahatlamış bir sırıtış beliriyor. "Her şeyi düzeltmek için buradayım." Tekrar silaha uzanıyor, parmağını tetiğin kıvrımında gezdiriyor.

Geriye doğru sendeliyorum, korku göğsümde kalın bir şekilde yükseliyor. "Ne yapıyorsun?" Bana sabırlı bir bakış atıyor ve beni odanın içine doğru takip ediyor. "Bebeğim,

Sana zarar vermeyeceğim. Seni *kurtarmak* için buradayım." Gözleri benimkileri tutuyor, anlaşılmaz bir yoğunlukla yüzüyor. "Aradığımız o mutlu son? Sonunda burada."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, karnımı tutarak. Kendini kaybediyor. "Anne, zor bir hafta geçirdiğini biliyorum. Daniel'ı kaybetmek yıkıcıydı ama-"

Bana doğru atılıyor, gözleri vahşi. "Yıkıcı değildi. Bir aksilik çıkmadı!" Keskin kahkahası tüylerimi diken diken ediyor. "O yangını beklemiyordum bile. Şansa inanabiliyor musun?"

Tökezleyerek geri çekilirken yüzüm düşüyor, el çırpmalarım makyaj masamdaki sandalyeye çarpıyor. "Anne. *Anne*. Ne diyorsun sen?"

Çenesini eğip bana bakıyor. "Ne dediğimi biliyorsun, Öykü."

Tabii ki ne dediğini biliyorum. Keşke bilmeseydim. "Onu sen öldürdün." Kelimeleri fısıldıyorum, sanki onlara şekil vermekten korkuyormuşum gibi.

Silahı şifonyerimin kenarına koyuyor ve siyah bir eldiven çıkarıyor. "Killian'ın üzerine düşmesi gerekiyordu, biliyorsun. Ama sonra ikiniz o lanet ödül törenine gittiniz." Ağzı sinirli bir şekilde eğildi. "Merak etme, bunun için seni suçlamıyorum. İşte bu yüzden bir B planına sahip olmak her zaman önemlidir."

"B planı bu mu?" Geniş ve yayılmacı bir jest yaparak haykırıyorum. "Gecenin bir yarısı Lordların evine zorla girmek mi? Anne, bu çılgınlık! Çocuklar birazdan burada olur." Ama bunu söylerken bile bunun doğru olmadığını biliyorum. Çok uzun zaman oldu. Dimitri odadan çıkıyor ve geri gelmiyor. Tristian bir şeye ihtiyacım olduğunda ortadan kayboluyor. Ve Killian... Koridorda bağıranın o olduğunu biliyorum. "*Durmanı* ve neler olduğunu açıklamanı istiyorum. Şimdi."

"Ben de istiyordum," diyor, diğer eldivenini çıkarırken gözleri yalvarıyor. "Her gün, her şeyi dökmemek için kendimle konuşmak zorunda kalıyordum.

Senden bu kadar çok sır saklamak beni öldürüyor." Gözleri şifonyerimin üzerinde geziniyor, eli birkaç dakika önce devirdiğim eşyaları düzeltmek için uzanıyor. Parmakları ışıltılı kafatasının üzerinde geziniyor, yüz hatlarını karanlık bir ifade kaplıyor. "Ama sırlar hakkında her şeyi biliyorsun, değil mi?"

Yutkunarak pencereye doğru bakıyorum ve bunu gerçekten yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Gerçekten annemden kaçmanın bir yolunu mu arıyorum? "Ne demek istiyorsun?"

"Her şeyi biliyorum, Öykü." Sesi uğursuz bir şekilde tek notalı ve bakışlarını benimkilere kaldırdığında, orada beni ürperten bir farkındalık buluyorum. Gerçekten kendini kaybetmiş, çıldırmış ve kırılmış olsaydı çok daha kolay olurdu ama tamamen aklı başında. Ne *yaptığını çok iyi* bilen bir kadın bu. "Daniel'ın senden ne istediğini biliyorum. Gençken internette neler yaptığını biliyorum. Kardeşinin sana yaptığı her şeyi bile biliyorum." Sesi düşüyor. "Ve onun arkadaşlarına."

Bir gerginlik ciğerlerimi kavrıyor, nefes almak acı veriyor. "Nasıl?"

Parmak uçlarındaki parıltıyı siliyor. "Bir anne her zaman bilir, ama kocanızın tüm evi güvenlik kameralarıyla donatması işinizi kolaylaştırır." Kalçasını şifonyere dayayarak yaklaşırken yüzünde bir yorgunluk ifadesi beliriyor. "Sana daha önce de söylediğim gibi. Kendimi suçluyorum. Seni o eve, o..." Ağzı buruşuyor ama sözünü bitirmiyor, Payne'lerin ne olduğunu söylemiyor. Bana bakışında garip bir çekicilik var. "Yine de kalmak zorundaydım. Daniel bizim çıkış yolumuzdu ama o da bu *hastalığın bir* parçasıydı. Onun karısı olmaya devam ederken seni korumanın bir yolunu bulmalıydım, ben de bunu yapmaya çalıştım. Anlıyorsun, değil mi?"

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı sallıyorum. "Bilmiyorum."

Gözlerinde hayal kırıklığı kıvılcımları çakıyor ama gözle görülür bir şekilde bastırıyor. "Uzaklara gitmek istedin, biz de seni yatılı okula gönderdik. Bu işe yarayabilirdi ama Daniel..." Çenesi geriliyor ve başka tarafa bakıyor. "Nerede olduğunu biliyordu ve hiç durmadı. Bir kere bile. Hâlâ o *canavarlarla* senin hakkında konuşuyordu. *Krallarla.*" Kelimeyi acı bir şeymiş gibi tükürüyor. "Seni onlar için bir bütün olarak tuttuğunu söyledi. Hâlâ onlara ait olabileceğini. İstedikleri zaman seni geri çağırabileceklerini, onların küçük Kraliyet bakire fahişesi olduğunu." Gözlerini kaldırıyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Ben de sana birkaç mektup gönderdim ve kaçmanı sağladım."

Vücudumdaki her hücre buza dönüşüyor ve bunu gerçekten yaşamadan sandalyeye geri düşüyorum. "Sen mi?" Sanki bedenimi terk etmişim ve

Killian'ın o gün dışarıda tarif ettiğinden başka bir şey değildi. *Et*. Et ve kemik, başka bir şey değil. "O sen miydin?"

Makyaj masasının üzerindeki saç fırçasına uzanarak çenesini kaldırıyor. "Yönetici Baba. Pek ilham verici değil, değil mi? Daniel nadiren öyleydi." Saçlarımı avucunda toplarken kıpırdamıyorum, parmak eklemleri enseme sürtünürken soğuk. "O yaşta, yaşlı ve ürkütücü adamların seni arzulamasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Korkuları bilirim. Paniği. Seni bulacakları, köşeye sıkıştıracakları endişesini." Fırçayı saçlarımda gezdiriyor, kıllar kafa derimi gıdıklıyor. "Dikkatin ne kadar güçlü olduğunu, seni nasıl içine çektiğini de biliyordum. Sadece bir süreliğine saklanmana ihtiyacım vardı. Fırsatımı bulana kadar."

"Sen Ted'sin." Bunu yüksek sesle söylemenin bir bedeli varmış gibi geliyor. Bu bilginin büyüklüğünü kavramaya çalışırken kalbimin paramparça olmuş parçalarıyla ödüyorum. "Jack'i sen öldürdün."

Fırça bir düğüme takılır ve kadın kılları dikkatlice serbest bırakır. "Ben değil. Doğrudan değil." İç çekerek saçlarımı ortadan ikiye ayırıyor, tıpkı ben küçükken hep yaptığı gibi. "Seni Daniel'dan önce buldum ama sonra nasıl yaşadığını gördüm. O suçlularla..." Ağzından çıkan hoşnutsuz ifadeyi duyabiliyorum. "Sen daha küçükken, kendi kendime düşünürdüm... bu çocuk kolay olacak. Çok kibar ve terbiyeliydin. Tanıdığım diğer tüm anneler bana iyi bir çocuğa sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu söylerdi. Sen de öyleydin. Dürüst ve açıktınız. *Çok iyiydin.*" Bu kez, fırça bir düğüme takıldığında, çeker. "Sonra bütün bu adamlar geldi, seni çarpık ve *yanlış bir* şeye dönüştürmeye kararlıydılar."

"Onu sen öldürdün," diye tekrarlıyorum, kanının hatırasına takılıp kalmış bir halde. Boş, donuk gözlerine. "Onu sen öldürdün."

"Çirkin Nick öldürdü onu," diye çıkışıyor ve saçımı sertçe çekiştiriyor. "Düz yolda kalsaydın buna gerek kalmazdı, Öykü. Gerçekten! Hırsızlar ve soysuzlar mı?" Saçlarımı ayırarak sert bir nefes verdi. "O sadece seni kullanan erkekler silsilesinden biriydi. Artık bunu göremiyor musun? Genç olduğunu biliyorum ama bunu görmelisin." Umursamazca ekledi, "Önemli değil. Nasıl yaşadığını fark ettiğimde Daniel çoktan izini bulmuştu, yani o soysuz bir amaca hizmet ediyordu. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı."

Yanağımdan süzülen gözyaşının gıdıklaması zar zor içeri giriyor. "Bana eziyet ettin."

Bunun üzerine duraklıyor, parmakları hala saçlarımda. Yavaşça, "Bu hiç adil değil." diyor.

"Adil değil mi?" Ona bakmak için dönmeye çalışıyorum, ama zaten yarısı örülmüş olan saçlarımdaki tutuş beni geri çekiyor. "*Adil* değil mi?!"

"Yeter," diye başladı, öfke dolu bir sesle, "bu kasabaya adımını attığın anda bana çok benzediğini anladım. Neden hiç polise gitmediğini hiç düşündün mü? Oh, burada bunu yapmak işe yaramazdı, ama California'da? Colorado'da? Bundan kurtulmak için birçok şansın vardı Story, peki sen ne yaptın?" Giderek daha öfkeli bir ses tonuyla makyaj masamın etrafında bir saç bağı arıyor. "Onların kapısına geri döndün çünkü uzak duramıyorsun. Bir parçan bunu arzuluyor -seni küçük bir evcil hayvan gibi kirlettiklerinde hissettiğin acı ve aşağılanma, bunun için çok uğraşsam bile-"

"Ah!" diye bağırıyorum saçımı çekip başımı geriye atınca. Birden önümde durdu ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Beni dinle, benim küçük hikaye kitabım." Gözleri yalvarırcasına bana bakıyordu. Gözleri tıpkı benimkiler gibiydi. Aynı renk. Aynı şekil. Muhtemelen çaresizliğin aynı canlı kenarı bile. "Ben de bu yollardan geçtim ve nereye çıktığını biliyorum. Birkaç yılını onların ayakkabılarının altındaki pislik olarak geçireceksin. Biraz heyecan istediklerinde seni çekip çıkaracaklar. Seni kullanacaklar. Seni küçük düşürecekler. Kirletecekler. İçlerinden biri sonunda içine bir bebek koyacak." Bunun üzerine gülümsüyor, ama bu kırık, pürüzlü bir şey. "Yedi saatlik dayanılmaz bir doğumdan sonra onu doğuracaksın. Onu ilk kez kollarına alacaksın ve o kadar güzel, sevimli ve *iyi olacak ki*. Bu kadar çirkin bir insandan bu kadar mükemmel bir şey çıkabildiğine şaşıracaksın." Gözyaşımı uzaklaştırmak için elini uzatıyor. "Yaptığın bu muhteşem şeyin gözlerinin içine bakacaksın ve bu seni değiştirecek. Ona her şeyin farklı olacağına dair bir söz vereceksin. Asla dizlerinin üzerinde bir hayat yaşamak zorunda kalmayacak. Ne gerekiyorsa yapacağına. Yalvaracaksın, ödünç alacaksın, çalacaksın ve evet, eğer bu sözü tutmak anlamına geliyorsa, öldüreceksin de."

Onun bu hayalini düşündükçe boğazımdan hüzünlü, parçalanmış bir kahkaha dökülüyor. Sanki beni yıllardır maruz kaldığım kaderden kurtarmak için çok çalışmış ve fedakârlık yapmış gibi. "Vivienne gibi mi?" Günahlarının büyüklüğü midemi bulandırırken soruyorum. "Bu da mı benim içindi? Boğazını kesip parmağını bana bırakmasının bana nasıl bir faydası oldu?"

Ağzı gergin bir çizgiye dönüşüyor. "Vivienne seninle ilgili planlarıma engel oluyordu."

"Vivienne *evliliğinize* engel oluyordu," diye düzelttim, ellerimi tuttuğu yerden çekerek.

Annem topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor, gözleri sertleşiyor. "Haklısın. Kocama hizmet ediyordu. *Düzenli olarak*. Bunun neden bir sorun olduğunu biliyorsun, değil mi?" Yüzümdeki boş ifadeye homurdanarak ayağa kalkıyor. "Kıskançlık beni aşar, Öykü. Yoksa Velvet Hideaway'in maaş bordrosu çok daha küçük olurdu." Şifonyerime doğru yürüdü ve çekmeceleri karıştırmaya başladı. "Çok şey biliyordu. Çok fazla erişimi vardı. Paranın kaybolduğunu fark etmeye başlamıştı." Omzunun üzerinden bana bakarak, "Killian'ı dışarı çıkarması için Çirkin Nick'e ödediğim para" diye açıkladı. Duraklıyor ve eski kot pantolonumdan bir çift çıkarıyor. "Ya da en azından denemek için. Kaypak biri, değil mi?"

"Daha önce yanılmıştın," diyorum, sesim Tristian'ın bana öğrettiği kadar mükemmel bir şekilde kontrollü. "Buraya aşağılanmayı arzuladığım için dönmedim. İntikam almak için döndüm."

Kotu kucağıma bırakıyor ve ellerini kalçalarına koyarak oyalanıyor. "Bacaklarını tekrar tekrar açarak mı?"

Beynim dönüyor, kalbim ağrıyor ve karnımın çukurundaki öfke - onca yıllık istismar yüzünden gömdüğümü sandığım tüm o ateş - yeniden canlanıyor. "Ben yapmam gerekeni yaptım. Sakın bana bunu anlamadığını söyleme." Yukarı bakıyorum ve gözlerini tutuyorum. "Ve ben kazandım. Onları yendim. Bana sahip değiller."

"Şu bilezik." Çenesini bileğime doğru sallayıp alay ediyor. "Göğsündeki o yara izleri. Boynundaki takip cihazı. Onlar bir *evcil hayvanın izleri.*"

Sırtım dikleşiyor, gözlerim parlıyor. "Şu anda onlar bir Kraliçe'nin işareti."

Annemin yüzü bu kelimeyi duyunca sanki acı bir şey tatmış gibi geriliyor. "Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor musun?" Kot pantolonu benden alıyor, bacaklarını ayaklarımın üzerinden geçirmek için çömeliyor, hareketleri sarsıntılı ve sert. "Daniel'la yıllarca evli kaldım. Onun sırdaşıydım. Tek başıma onun en başarılı işlerinden birinin temelini oluşturdum. Ona danışmanlık yaptım, onu yükselttim, onu becerdim ve *ben* bile bir Kraliçe değildim. Bizim gibi kadınlar mı?" Başını sallıyor, kırgın bir kahkaha atıyor. "Biz asla Kraliçe olamayacağız." Kot pantolonumu ellerinden çekip aldığımda, kalçalarımın ve bacaklarımın üzerinden kendim geçirdiğimde, gözlerini benimkilere dikiyor. "Biz almadıkça olmaz."

"Demek mesele buymuş," diye oyalandım, çevremde silahın parıltısını görüyordum. Eğer ona doğru hamle yaparsam, silahı ona çevirebilirdim. Ama kullanabilir miydim? Onu öldürebilir miydim? Blöf yapsam bana inanır mıydı? "Sen sadece gücü istiyorsun. Kontrolü."

Ayağa kalkarken yüz ifadesi yumuşar. "Ben değil. *Biz.*" Bir tutam saçını kulağımın üzerine kıvırıyor, gözleri hüzünlü. "Burayı birlikte yöneteceğiz. Doğru şekilde. Ve bir daha asla dizlerimizin üzerine çökmek zorunda kalmayacağız." Pürüzsüz eli yanağımı okşuyor. "Sen benim dünyamsın. Benim küçük tatlı peri masalım. Sana bir söz verdim ve sana yaptıkları için onları öldüreceğim." Dudakları kıvrılıyor. "Tristian Mercer ile başlayacağım, yıllar önce sikini ağzına soktuğu için. Sonra o küçük sokak çocuğu, seni bir et parçası gibi doğrayabileceğini düşündüğü için." İç çekerek bileğimi kaldırıyor ve bronz kafatasına dokunuyor. "Ve sonra kardeşini öldüreceğim, çünkü sana bunu yapmalarına izin veren o."

Yalanın ne olduğunu şimdi anlıyorum. Killian varis. Kral o. Onu öldürecek çünkü istediği hayatla arasında duran şey o. Bunların hiçbiri benimle ilgili değil. Bu onun güç arzusuyla ilgili.

"Hayır, yapmayacaksın." Bileğimi kolayca çekiyorum, Dimitri'nin daha önce salonda Krallarla toplantıya girdiğimde sesinin nasıl çıktığını hatırlıyorum. Çok soğukkanlı, soğuk ve acımasız. Bir zamanlar bıçağı ne kadar etime işlemişse, şimdi onlar da benim için o kadar. Benim bir parçam. "Buraya gelmemin bir sebebi var. Onlar senin öldürmen için değil."

Beni izliyor, gözleri yüzümü arıyor. Uzun bir süre sessizlikten başka bir şey olmadı. Sonra silahı aldı ve beline soktu. "Bununla ellerini kana bulamana gerek yok. Böyle bir şey yapabilecek kapasitede değilsin. Seni bu kadar özel yapan da bu, Story."

"Bana yerlerini gösterin," dedim, "ben de size bir Leydi'nin neler yapabileceğini göstereyim."

32

KILLIAN

Gözlerindeki o milisaniyelik taş gibi soğuk sükûnet bir anda yok oldu.

Ne olduğunu anlıyorum. Delores saklanmaktan bıktı. Gözlerden uzak bir yaşam sürmekten, son yıllarına doğru saatin ilerleyişini izlemekten bıktı. Kilerimizin arkasında yaşayan savunmasız yaşlı kadın olmaktan bıktı ve en önemlisi...

Aptal, zalim erkeklerin kurbanı olmaktan bıktı.

Elleri bağlı ve tekmelenmiş olsa bile Rath neredeyse olaydan önce oraya varıyor.

Neredeyse.

Bayan Crane o kadar hızlı hareket ediyor ki, Tweaker Ted'in bile geldiğini gördüğünden şüpheliyim. Pek çok insan Delores Crane hakkında bunu bilmiyor, ama aslında kendini savunma konusunda oldukça yetkin bir dövüşçü. Babası tarafından sürekli dişleri tekmelendiği için onun kötü tavırlı, çelimsiz bir paspas olduğunu düşünüyorlar.

Yanılıyorlar.

Adamın bileğini yakalayıp büküyor ve bıçağı tam karnına saplıyor. "Bok ye, seni orospu çocuğu!"

"Ah!" diye feryat ediyor, onu yakalamak için ileri atılıyor ama metal bir klik sesi herkesi olduğu yerde durduruyor.

Çekiç sesini nerede duysak tanırız.

"Burada neler oluyor böyle?" diye bir ses çınlıyor, ayak sesleri odayı gümbürdetiyor. Bir yüz seçebilmek için panikle gözlerimi kırpıştırmak zorunda kalıyorum. Bunu yaptığımda, rahatlamış hissetmiyorum. Korkmuş da hissetmiyorum.

Çoğunlukla kafam çok karışık.

"Posey!" Tristian dizlerinin üzerine çökerek, hâlâ kambur duran ve nefes nefese olan adama başıyla işaret eder. "Vur onu! Çabuk!" Bana bir bakış fırlatıyor ve ben de onun gözlerinde aynı umudu görüyorum. Story yukarıda, kilitli kapının ardında hâlâ güvende.

Posey davetsiz misafire yaklaşırken yüzü derin bir çatıklığa bürünüyor ve daha avucunu adamın sırtına dayamadan benim için bir şey fark ediyor. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş, saçları dağınık - muhtemelen maskeden dolayı.

Adamı sevecen bir şekilde okşuyor.

"Orospu çocuğu." Sersemlemiş ve dengesini kaybetmiş bir halde silahını kaldırmasını izliyorum.

-Adama değil, bana. "Birliktesiniz."

Tristian ve Rath daha sonra fark ediyor, ikisi de şaşkınlıkla duvara yığılıyor. "Bu ne lan," diye nefes alıyor Rath.

"Bıçağı bırak, Delores," diyor sakin bir şekilde.

Bayan Crane uzun bir süre üvey anneme baktıktan sonra bıçağı mağlup bir takırtıyla yere fırlatıyor. "Bu farklı bir kavgaya dönüştü."

"Beni bıçakladı lan!" diye haykırıyor maskeli adam gıcırdayan dişlerinin arasından.

Posey dikkatle gömleğini kaldırır ve "Bir bakalım" diye mırıldanır. Bu yara ilkinden çok daha büyük ve Posey'nin yarayı görünce duraklamasına bakılırsa, muhtemelen bu kadar ciddi bir şey beklemiyordu. İç çekerek eldivenlerinden birini çıkarıyor ve yaraya bastırıyor. "Delores Crane'in bıçağa yaklaşmasına izin vermemen gerektiğini biliyorsun, tatlım."

Homurdanıyor, kanlı elini onunkinin üzerine bastırıyor. "Onları şimdi öldürebilir miyiz?" Posey ona bakıyor. Tüm bu konuşma boyunca silahın namlusunu bana doğrultmuştu ama şimdi indiriyor ve "Birazdan" diyor. Öncelikle, bu kadar iyi yaptığınız bir iş için size teşekkür edilmeli."

Alay ediyorum, çünkü bu adamın çökmesine sert bir esinti kaldı.

Ama sonra parmaklarını maskenin altında gezdirerek yavaşça kaldırıyor. Ağzı göründüğünde, öpmek için başını eğiyor. Bu iğrenç an sırasında üçümüz yeni bir açı arıyoruz. Kadının dikkati dağılmıştı. Silah yere düştü. Muhtemelen ona saldırabilir, silahı alabilir ve sonra-

Ve sonra maskenin geri kalanını yırtıp atıyor.

Olması gereken şok değil, ama belki de hem şok cihazına maruz kalmanın hem de üvey annemin bana silah doğrultmasının etkisindeyim.

Yüzü sesiyle, ayakkabılarıyla, lüks saatiyle ve yapısıyla birleştiğinde, her şey mükemmel bir anlam kazanıyor. Buraların demirbaşı, benim için üst kattaki koridordaki dede saati kadar görünmez. Şöminenin üzerindeki boş vazo kadar mütevazı. Ayaklarımızın altındaki halı kadar zararsız.

Martin.

"Benimle taşak geçiyor olmalısın," diyor Tristian, Posey uzaklaşırken alay ederek. "Sen buraya nasıl girdin ki?!"

Martin maskesini bir kenara fırlatarak, "Ben hiç ayrılmadım," diyor. Masaya yaslanıyor -sekiz saat önce ben görev listesini sıralarken önünde durduğu masaya- ve yeni parlak bıçak yarasını incelerken homurdanıyor. Nefes nefese ekliyor: "Burayı gerçekten de sıkı sıkı tutmuşsun Mercer. O parmağı yukarıda bıraktıktan sonra içeri girebilmek için haftalarca bekledim. Seni gerçekten sarsmış olmalı."

Tristian'ın babasını, Lionel Lucia'yı ve belediye başkanını dışarı çıkaran toplantıya çılgınca geri dönüyorum. Martin'in sorunu da bu. Duvar kâğıdı gibi. Orada ama değil. Krallarla birlikteyken gözden kaçması çok kolay. Onu içeri davet ettim ve hiç dışarı çıkarmadım.

Lanet olsun.

Ama neredeyse emin olduğum bir şey var. "Sen Ted değilsin," diyorum ona alaycı bir bakış atarak. Story mektuplarını almaya başladığında Martin hâlâ küçük bir hukuk fakültesi öğrencisiydi.

"Hayır, değil" diye bir ses duyulur.

Tristian, Rath ve ben birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz ve birlikte pek çok şey yaptık. Neredeyse yaşamadığımız şey kalmadı. Aynı anda aynı kızın içinde bile bulunduk.

Onun sesini duyduğumuz şu andaki kadar birbirimize bağlı olduğumuzu hiç sanmıyorum.

Kalp çarpıntısıyla gelen rahatlama aramızda bir çığ gibi, ipleri kesilmiş kuklalar gibi akıyor ve gözlerimizi ona dikmek için kapıya bakmadan önce bile, nefes verişlerimizin ritmi kendi dili ve *onun iyi olduğunu* söylüyor.

Yalvarıyor, *kaç*.

Soğukkanlılıkla salona giriyor, üzerinde sade bir tişört ve kot pantolon var, ayakları çıplak. Bakışları teker teker üzerimizden geçiyor, bizi içine alıyor. Saçları duştan sonra hala ıslaktı ama omzunun üzerinden düzgün bir örgü halinde sarkıyordu ve

Kolunu uzatıp parmağını annesine doğru kaldırdığında, karşısındaki manzara karşısında şaşırmış görünmüyor bile. "Öyle."

Tristian'ın çenesi benim hissettiğim panikle aynı anda çalışıyor. "O *ne*?"

"Ted," diye açıklıyor Story, annesinin Martin'in elindeki kesiği silmesini izlerken.

Alnından. "Başından beri oydu. Sadece beni korumaya çalışıyordu. Bunu şimdi anlıyorum." Duraklıyor, gözlerinin kenarları sıkılaşıyor. "Yine de Martin'in burada olmasını beklemiyordum."

Bayan Crane homurdanarak kendini uzak köşeye atıyor. "Fırtınada herhangi bir liman, değil mi Posey?"

Posey doğrulur, silahın namlusunu ona doğru çevirir ama Öykü silahın önüne geçerek silahı indirir. "Hayır. Ona zarar vermeyeceğiz."

Dişlerimi gıcırdattığım için dişlerimin arkası ağrıyor. "Bunun için biraz geç, küçük kardeşim."

Başını, yanağının kıvrımını seçebilmem için yeterince eğiyor. "Killian, lütfen."

İçimde iğrenç bir farkındalık oluşuyor ve Posey'e ters ters bakıyorum. "Bu lanet sürtük beni öldürmeye çalıştı. Viv'i öldürdü." İçimi öfke kaplıyor. "Babamı öldürdü."

"Sonra da suçu bizim üzerimize yıkmaya çalıştı," diye ekliyor Rath, Ms. Crane.

Posey silahını indirir, kızının etrafından dolanırken gözlerini kısar. "Bu iş çok daha düzgün gitmeliydi, biliyorsun. Daniel'dan kurtulmadan önce senin bu işin dışında kalmanı istiyordum. Nasıl olduğu da umurumda değildi." Bir elini uzattı, işte o zaman silahı fark ettim. Gümüş rengi. Küçük. Işık daha iyi olsaydı -daha yakın olsaydım- eminim üzerindeki yazıları seçebilirdim. *Lady's Choice*. "Eğer Çirkin Nick biraz daha yükseğe nişan alsaydı. Daniel Vivienne için seni suçlasaydı ve bu konuda bir şeyler yapacak cesareti olsaydı. Şükran Günü videosundaki tehdidinle kopan parmağın arasında bağlantı kurabilseydi..." Silahı tekrar kaldırıyor ve tam kafama doğrultuyor. Yüzü sertleşiyor, gözleri parlak bir öfkeyle doluyor. "Eğer o lanet olası ödül törenine gitmeseydin!"

"Anne!" Story onu geri çekerek havlıyor. "Bir anlaşma yapmıştık."

Çevremde Rath'ın omuzlarının tekrar hareket ettiğini görüyorum. Tristian'ın benimle Posey arasında ileri geri baktığını görüyorum. Bayan Crane'in sanki bekliyormuş gibi kollarını kavuşturduğunu görüyorum. Ama hepimiz aynı şeyi fark ediyoruz.

Story silahı ondan almıyor.

Posey geri çekiliyor ve ben Martin'e bakıyorum, kanlı ve solgun, o kadar terli ki şakaklarından aşağı damlıyor. Titriyor ama bunun yaralarından mı yoksa muhtemelen ona verdiği ilaçlardan mı kaynaklandığını anlamak zor.

"Tam bir aptalsın," diyorum ona, göz ucuyla Rath'ın hareketlerini uzaktan takip ederek. "Seni kullandığının farkındasın, değil mi? Tıpkı babamı kullandığı gibi. O, gücün tadına varmak için her şeyi becerecek altın avcısı bir fahişe, senin gibi zavallı bir aptalı bile."

İnanılmaz bir hızla tepki veriyor, masadan uçuyor ve bıçağın ucunu çenemin altına sokmak için önüme düşüyor. "Sakın onun hakkında böyle konuşma! Bu kadın," diye onu işaret ediyor, çılgın gözleri üzerimde kalsa da, "bir tanrıça. Baban onu hiç takdir etmedi. Onun ne kadar zeki, ne kadar *dahi* olduğunu asla anlayamadı! Onu asla hak etmedi, sen de hak etmedin!"

Uzuvlarımda bir karıncalanma hissinin dolaştığını belli etmiyorum, sanki sonunda uyanıyorlarmış gibi. Kendimi dikkatle sabit tutuyorum, çenemin altındaki bıçağa doğru eğilmiyorum. "Ve sen de öyle yapıyorsun, çünkü sen küçük sevimli bir fino köpeğisin, ha?"

Posey, "Bir fino köpeğine sahip olmak hakkında her şeyi bilirsin," diye terslenerek Martin'i uzaklaştırdı. Bıçağı Martin'in elinden alıp pantolonunun kargo cebine soktu. "Kızıma davranış şeklini görmezden geleceğimi mi sanıyorsun?" Story'ye döndü, gözleri ıstırapla parlıyordu. "Benim tatlı, değerli bebeğimi aldın ve onu istismar ettin. Onu aşağıladın. Onu kirlettin!"

Story'ye bakıyorum, kayıtları düzeltmesini bekliyorum, çünkü- evet. Bunların hepsini biz yaptık. Onu incittik ve küçük düşürdük. Ama aynı zamanda onu kurtardık. Ona değer verdik. Onu sevdik.

Öykü bakışlarımı karşılıyor ama tutmuyor.

Uzaklara bakıyor, sessiz.

"Ona en çok istediğini bildiğim şeyi vermek için buradayım," diye devam ediyor Posey, Story'yi yanına çekerek. "Adalet."

"Saçmalık," diyor Tristian, ikisine -anne v e kızına- gergin ve öfkeli bir ifadeyle bakarak. "Story, ona bunun *saçmalık* olduğunu söyle!"

"Söylemeyecek." Sesim alçak ama kesin, çünkü bunu onun gözlerinde görebiliyorum. Bir saatten kısa bir süre önce, su başımıza vururken o gözler benimkilere bakıyordu ve duş soğuk aksa bile ılıktı. Bunun gerçek olduğuna inanmak istiyorum. Story beni b ö y l e öpemezdi,

Bana böyle dokun, bana böyle bak ve sonra dönüp ölümümüzün bir parçası ol. Onu daha iyi tanıdığıma inanmak istiyorum.

Ama kendimi de tanıyorum.

Ona yaptığım her şeyi biliyorum. Her zalim kelimeyi ve morartıcı dokunuşu hatırlıyorum. Onu bu evde bize bağlarken kalemimin darbelerini hatırlıyorum. O geceki gözyaşlarını hatırlıyorum. Onu üst katta bileğine bastırılmış bir cam parçasıyla buldum. *Onu kırdığımı* hatırlıyorum.

"Eğer adalet istiyorsa," diye yumuşak bir tonda teklif ediyorum, "o zaman bu onun hakkı. Onu durdurmayacağım."

Posey bir kaşını kaldırıyor, ağzı yarı yarıya gülümsüyor. "Bunun onu etkilemesi falan mı gerekiyor?"

"Bu işler böyledir." Bakışlarımı Story'ye çevirip her kelimeyi duyduğundan emin oluyorum. "Eğer ölmemi istiyorsa, zaten yaşamanın bir anlamı yok."

Öykü ilk döndüğünde korkmuş ve öfkeliydi, o kadar gergindi ki üzerindeki gerginlik dalga dalga yayılıyordu. Diğerleri için nasıldı bilmiyorum ama benim için onun yanında olmak neredeyse aşırı uyarıcıydı, bir süper iletkenin yanında durmak gibiydi. Ama zaman geçtikçe yeni birine dönüştü ve bu kişiyi -sonunda beni sevmeye başlayan bu kadını- okumak o kadar da kolay değildi.

Şu anda hiçbir şey belli etmiyor. Göz kırpmıyor. Kaşlarını çatmıyor. Gülümsemiyor.

Diğer insanlar Tristian'la konuşurken böyle hissediyor olmalı.

Tristian'ın mavi gözleri onunkilere bakıyor ve "Tatlım?" diyor. Bunu duymak acı verici. Çok hassas, bu davetsiz misafirlere çok açık. O tonu, o kelimeyi biliyorum. Sadece onun için söylenmişti.

Martin yüksek sesle, sert bir kahkaha attı. "Bütün bunların en iyi kısmı bu.

Bıçağı sırtınıza saplamasını izlemek."

"En iyi kısmı polis raporu olacak," diyor Rath. Çok formda, çenesini indirmiş, kirpiklerinin arasından Martin'e bakıyor. "Erkek şüpheli, gövdesinde iki bıçak yarası. Çok sayıda ezik var. Kurbanlar savunma yaralarıyla bulunmuş, bağlanmış ve infaz edilmiş. Hâlâ kafana dank etmedi." Dudak halkaları ılık, zalim bir sırıtışla ışığı yakalıyor. "Sen suçlusun, Martin."

Martin'in gülümsemesi düşer. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Alay ederek bakışlarımı Story'den ayırıp ona bakıyorum. "Sence neden kendi silahını getirmedi? Bunu başka kimin üzerine yıkacağını düşünüyorsun? Kendi kızına mı? Bir avukata göre oldukça kalın kafalısın. Bu bir

ders kitabı Daniel Payne." Çenemi üvey anneme doğru kaldırıyorum. "Dikkatini vermişsin."

Posey kızı gibi değil. Anında tepki verir, silahı kaldırır ve tam alnıma dayamak için ileri atılır. Rath ve ben hedefi on ikiden vurduğumuzu böyle anlıyoruz. "Seni öldürmekten zevk alacağım, Killian," diye homurdanıyor, tetiği parmaklarken. "Tıpkı talihsiz, yavan annene yaptığım gibi." Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum, çünkü yalan söylüyor olmalı. Annem gitti ama ölmedi. Posey geniş, manik bir sırıtış attı. "Büyük Daniel Payne'in herhangi biriyle evleneceğini düşünmedin, değil mi?" Omzunun üzerinden Story'ye bakıyor, gözleri gururla parlıyor. "Krallıklar böyle kazanılır, bilirsin. Kan bedeli sadece rakipleri yok etmekle ilgili değildir. Bu bir irade ve bağlılık testidir. Aynı zamanda karşılıklı garantili yıkımdır. Ben onun suçlarını öğrenmeden önce Daniel'ın benim suçlarımı bilmesi gerekiyordu." Bunları bir dersmiş gibi sıralıyor ve Story'nin ağzının gevşek kısmına bakılırsa o da neredeyse benim kadar şaşırmış durumda.

Beni yetim bırakan bu kadına, silahın namlusunun ötesine, sevdiğim kıza geçirdiği özelliklerin ötesine bakıyorum ve tek hissettiğim hastalıklı, siyah bir nefret. "Başından beri çöp olduğunu biliyordum. Seni hiç istemeyen bir dünyada bir parça ilgi görmek için çırpınan sarkık bir çift memeden başka bir şey değilsin." Gözlerimi Story'ye çeviriyorum. "Eğer böyle bir insan yarattıysan, o zaman kurşunu bana sık ve bu işi bitir."

Posey tetiği parmaklıyor, gözleri geriliyor.

Öykü "Hayır!" diye bağırıyor ve silahı savurarak aramıza dalıyor. Çelik gibi gözlerle annesine bakıyor, omuzları kısa, sert nefeslerle yükselip alçalıyor. "Ben olmalıyım. Kendin söyledin. Krallıklar kanla kazanılır. Sen sınavını geçtin." Öykü bana başını sallayarak silahı annesinin elinden yavaşça aldı. "Bu benim."

Posey uzun bir süre onun gözlerini arar, ama sonunda yavaş ve anlamlı bir şekilde başını sallar. "Haklısın." Story'nin silahı almasına izin verdi ve yanağını okşamak için uzandı. "Bunu hak et, böylece senin olduğunu bileceksin." Posey geri adım attı, gözleri silahtan üçümüze kaydı. "Devam et."

Story bize dönmeden önce gözle görülür bir şekilde derin bir nefes alıyor. Önce Tristian'a bakıyor. Yanımda dizlerinin üzerine çökmeyi başardı ama şimdi duvara yaslanmış durumda ve ona bakışından, o kadar hareketsiz ve boş ki, benimle aynı sonuca vardığını tahmin ediyorum.

Burada ne olursa, olur.

"Buraya," diye fısıldıyor ve silahını Rath ile diğer tarafımdaki boşluk arasında sallıyor. Rath, mesafeyi aşıp yanıma çömelmek için gevşekçe itaat ediyor. Omuzlarının bağlardan dolayı kasıtlı olarak kıpırdanmayı bıraktığını fark etmeden edemiyorum. Ya ellerini serbest bıraktı ya da pes etti ve Rath pek çok şey olabilir ama pes eden biri değil.

Şimdiye kadar.

"Bana bak, bebeğim." Story onun bakışlarıyla buluşurken Rath'ın sesi nazik ve yatıştırıcı. Sağ gözü şimdi daha da kötü, şişkin ve morarmış. "Sadece hızlı ol. Gözünü kırpma." Rath ona yavaşça başıyla cesaret verici bir selam veriyor ama silahı kaldırmasına yardım etmek için Posey öne çıkıyor.

Öykü omuzlarını dikleştiriyor ve bunca zaman sonra bile hala kusursuz bir tetik disiplini var -tıpkı ona öğrettiğim gibi- parmağı tetik korkuluğunun üzerinde duruyor.

"Silah güvenliğinin ilk kuralı: Öldürmek istemediğiniz bir şeye asla silah doğrultmayın..."

"Düşündüğünden daha kolay," diyor Posey, idam için sıraya girmiş üçümüzün üzerinden geçerken gözleri heyecanla parlıyor.

Kafamda beni bağlayan ve intikamını alan kızın görüntüsü yanıp sönüyor. O gece aldığım ilaçların etkisiyle hafızam hâlâ bulanık ama silahı kafama dayadığında elinin titrediğini hatırlıyorum. Kendini sikimin üzerine zorladığında. Gizli, kutsal şeylerimi yok ettiğinde.

Bu gece olmaz.

Bu Hikaye Austin çenesini yukarıda ve gözlerini sert tutuyor. Kendinden emin.

Değişmez.

Bu kızı şefkat ve kanla, coşku ve gözyaşlarıyla yarattık ve namluyu alnıma indirip soğuk çeliği tenime bastırdığında, bunu hak ettiğimi biliyorum.

"Sadece derin bir nefes al," diyor Posey ona koçluk yaparak, "ve beşe kadar say." Story'nin göğsü genişliyor ve sonra yavaşça daralıyor, gözleri kapanıyor. Posey onun için sayıyor, "Bir..."

Dudaklarını ayırdığında, Öykü nefes alıyor, "İki..." Parmağını tetiğin üzerine kaydırdı. "Üç..." Ve sonra gözlerini açıyor, sesi yumuşak ve emin. "Yedi."

Gözlerim

yerinden fırladı.

237.

Kargaşa.

Rath öne atılıyor ama silahın Posey'e doğru savruluşunun bulanıklığının ötesinde bunu zar zor fark ediyorum. Atış çok yakın -çok yakın- ve silahın kulakları yırtarcasına patlamasından sonra Posey'den gelen çığlık kadar ürperiyorum. Sonrasını düşünmek için kendime zaman tanımıyorum çünkü ayağa kalkmaya çalışmakla meşgulüm. Bayan Crane çoktan Posey'nin pantolonundaki bıçağa doğru hamle yapmıştı, bu yüzden Rath Martin'e doğru hamle yapsa da oraya ilk o ulaşamadı. Martin bir eliyle böğrünü tutarak Delores'e doğru hamle yapıyor ama Tristian bir bacağını savurarak onu yere düşürüyor. Tristian silaha doğru koşarken Bayan Crane onun sırtına atlıyor. Onun da bağlarından kurtulduğunu fark ediyorum, elleri hızlı ve becerikli bir hareketle silahı Story'nin elinden kapıyor.

Bayan Crane bıçak yarışını kazandı ve bıçağı Martin'in boğazına sokarak, "Sanırım erkekleri bıçaklayarak öldürmeye devam edebilirim," diye hırlıyor.

Burada arka memeyi emiyorum, ama Öykü'ye doğru sendeliyorum, onunla kargaşanın arasına girmek için onu geri itiyorum.

Bunun için mükemmel bir kelime.

Rath bağırıyor ve Story nefes nefese kalıyor, Tristian Martin'e "Yere yat, orospu çocuğu!" diye bağırıyor ve Posey yerde ıslak, acı dolu sesler çıkarıyor, sıkılmış dişlerinin arasından çığlık atarken kalçasını tutuyor.

Ancak Delores Crane bıçak kullanmakta usta olsa da, küçük ve yaşlıdır ve hayatı için savaşan bir serseriyle boy ölçüşemez. Saçından tutup çeviriyor ve onu sertçe yere çarpıyor. Benim yetişemeyeceğim kadar hızlı bir itiş kakış, ama Martin bıçağı alır almaz üçümüz de harekete geçiyoruz. Ona doğru uçmamı sağlayan şey, her şeyden çok gözlerindeki korku parıltısı.

Oraya ulaşamıyorum.

İkinci bir silah sesi duyulmadan önce değil.

Tristian martın ortasında tetiği çeker ve Martin'i tam sırtının ortasından yakalar. Vurup Martin'i devirdiğinde bile, Tristian gözlerinde kimsenin diğer tarafında olmak istemeyeceği bir öfkeyle onlara yükleniyor. Kısa bir süre duruyorum, tüm şarjörü Martin'in kıçına boşaltmamasına şaşırıyorum. Bunun yerine onu siyah kazağının yakasından tutup Bayan Crane'den uzaklaştırıyor.

Onu ayağa kaldırdı ve yüzüne doğru hırlayarak, "Bu ona son dokunuşun olacak!" dedi. Ama Martin artık zar zor kendine geliyor, kafası mide bulandırıcı bir gürültüyle geriye düşüyor, bu yüzden onu atılmış bir et gibi bir kenara fırlatıyor, ofluyor.

Bayan Crane gözlerini kocaman açmış ve nefesi kesilmiş bir halde ona bakıyor. "Benim koca aptal, lanet kahramanım," diye soluk soluğa bağırıyor ve onu nazikçe ayağa kaldıran adamın elini kabul ediyor.

"Özür dilerim." Öykü'nün sesi dikkatimizi onun durduğu yere çekiyor, kaybolmuş bir ifadeyle annesine bakıyor. Yumruklarını sıkıyor, gözleri sıkıntıyla irileşiyor. "Özür dilerim anne. Yapmak zorundaydım."

Posey doğrulmaya çalışır ama altında biriken kanın içinde kayar. "Seni aptal kız!" diye bağırıyor, kıvranıyor, gözlerini kapatıyor. "Seni aptal, aptal, ben senin annenim! Ne bunlar?! Onlar bir şey değil!"

Story'nin gözleri yaşlarla doluyor ama düşmüyorlar. Bakışlarını bize doğru kaldırdığında değil.

Orada duruyoruz, üç Lord ve onların huysuz kahyası-kanlı, dayak yemiş ve bitkin, ama gardımızı düşürmeyi düşünemeyecek kadar adrenalin doluyuz. Pek bir şeye benzemediğimizi biliyorum. Kesinlikle krallara benzemiyoruz.

Ama Öykü konuştuğunda sesi düzgün ve emin.

"Onlar benim," diye cevap veriyor.

33

HIKAYE

Uyanmak istemiyorum.

Tam olarak değil.

Dimitri'nin yatağı sıcacık. Havadaki kokudan hoparlörlerden gelen müzik sesine, yatağın pelüşlüğüne kadar her şey rahatça tanıdık geliyor. Bir kol ortama dolanmış, diğeri boynumun altında ve nefeslerini hissedebiliyorum -güvenli, yakın, bütün- sanki kendi nefeslerimmiş gibi. Gözlerimi açmak ve oluşan hasarı görmek istemiyorum. Dün gece annemle yüzleşmek, ambulansın onu sedyeye kelepçeleyerek götürmesini izlemek yeterince kötüydü. Bence Killian onu öldürmek istedi ve buna hakkı vardı. Babasını aldı, ve eğer ona inanılacaksa, annesini de.

Dün gece polisi aramadan hemen önce "*Bu sana bağlı*" dedi. Elinde silah, ağzımı öptü ve çenemi okşadı ve izin istediğini biliyordum.

Ama bir türlü veremedim.

"Uyanmışsın." Dimitri'nin sert mırıltısı arkamdan geliyor; nefesi ensemi okşuyor. "Uyanıkken hep farklı nefes alırsın."

Eli gömleğimin eteklerine doğru inip, kaburgalarıma yaslanmak için gömleğin altından kıpırdandığında iç çekiyorum. "Geç oldu."

Tenime doğru mırıldanıyor, parmak uçları karnımın üzerinde geziniyor. "Hava neredeyse kararmıştı. Çok yorulmuştuk."

Polis olaydan sonra saatlerce taş binanın her yerinde dolaşmıştı. Killian yerel yetkililerle uğraşırken Dimitri ve Tristian Bayan Crane'i triyajda kontrol edilmesi için takip etmişlerdi. Sanırım bu onun Kral olarak ilk esnekliğiydi, çünkü ona birkaç günlüğüne kalacak başka bir yer bulmamız gerektiğini söylediklerinde, onlara bir kart gösterip sert bir gülümseme takındı ve sonra beni rahatça içeri soktu.

"Beat" yorgunluğumu anlatmaya yetmiyor bile.

"Sence ona ne olacak?" Ardından gelecek duraksamadan korkarak soruyorum. Umursamamam gerektiğini biliyorum. Annem bana yıllarca eziyet etti. Jack'i öldürdü. Güney Yakası'nı sevdiğim adamlardan çalmak için beni bir komplonun içine çekti ve onlara zarar verdi - en çok da Killian'a, ama Dimitri ve Tristian'a da. Eğer her şey siyah ve beyaz olsaydı, Killian'ın o kurşunu kafasına sıkmasına izin verebilirdim.

Ama değiller.

O bir katil, ama aynı zamanda saçlarımı tarayan ve bana küçük masal kitabım diyen kadın. Beni defalarca korkuttu ama aynı zamanda sağlığım ve güvenliğim için benim için fedakârlık yaptı. Bu konuda hiçbir şey basit ya da kolay değil.

"Dedektife videoyu gönderdim." *Tristian*. Killian'ın diğer tarafında, parmaklarının ucunu kapalı göz kapaklarıma dokundurmak için ona doğru uzanıyor. Dün gece ağlamaktan şişmiş ve ağrıyorlardı, alt kattaki banyoya kapanmıştım, ta ki kapının aralığının altında ayakların soluk gölgesini görene kadar.

Killian içeri alınmayı istemedi. Ama ben yine de girdim.

Tristian iç geçiriyor ve ekliyor, "Bu gerçekten zekiceydi, biliyorsun. Şifonyerindeki kamerayı açman?"

O sırada annem olduğunu bilmiyordum. Kraliyet ailesinden bir kadın ya da Augustine veya Lavinia gibi Saklı Bölge'den biri olabileceğini düşünmüştüm. Dimitri'nin elinin gömleğimin kumaşının altında hareket ettiğini görecek kadar gözlerimi aralayarak, "Bu onu uzun süre içeri tıkar," diyorum. Bir süre duraksadıktan sonra, kafamı bir yağmur bulutu gibi dolduran soruyu sormak için kendimi zor tutuyorum. "Yapamadığım için kızgın mısın-"

"*Hayır*." Killian'ın sesi göğsüne bastırdığım kulağımın altından gürlüyor ve kesin bir ifadeyle çınlıyor. "Bunun ne kadar karmaşık olabileceğini biliyorum, Story. Babamı yüzlerce kez öldürebilirdim ama yapmadım."

Nefes veriyorum, sonunda onlara bakmama izin veriyorum.

İlk gördüğüm Tristian. Saatlerce uyumasına rağmen hâlâ bitkin görünüyor, şakağında bir morluk oluşmuş. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip düzeltmek için bir elimi uzatıyorum ama bu göğsümün derinliklerinde uğuldayan tedirgin ihtiyacı yatıştırmıyor. İşte bu yüzden ayağa kalkıyorum ve Killian'ın göğsünün üzerinde onunla buluşup morluğa yavaş ve minnettar bir öpücük konduruyorum. O zaman daha iyi, onu bana karşı hissetmek, çok sıcak ve canlı.

Killian'a bakmak için döndüğümde, onun çoğunlukla yaralanmamış olduğunu görmek beni rahatlatıyor. Boynunda ve göğsünde bazı çürükler var ama yüzü gayet düzgün, bu da eğilip dudaklarımızı birbirine değdirmemi kolaylaştırıyor. Killian bunu Tristian'dan daha açgözlü bir şekilde karşılıyor, parmaklarını saçlarımın arkasına dolayarak beni daha da yakınlaştırıyor, göğsü düzensiz, aç bir sesle titriyor.

Yine de beni tutmuyor, Dimitri'ye dönmem için bir kolunu altıma almama izin veriyor.

Onu gördüğümde kalbim acıyla çarpıyor. Gözleri şişmiş bir acı kütlesi ve çenesinin kenarı morun her tonuyla kaplanmış. Şişlik nedeniyle dün gece piercinglerini çıkarmış, bu yüzden garip bir şekilde çıplak ve savunmasız görünüyor. Ona dokunmak için uzandım ama irkildim ve geri çekildim.

Dimitri bana bakıyor. "O kadar kötü, ha?"

Killian omzumun üzerinden şöyle bir bakarak, "Yüzüne penis şeklinde bir çekiçle vurulmuş gibi görünüyorsun," diyor.

"Siktir git." Dimitri kalçamı tutup beni aynı hizaya çekti. "Daha kötülerini de yaşadım bebeğim. Dert etme."

Çenesini dikkatle öperek, "Acı verici görünüyor," diyorum.

"Pssh." Dudaklarımı dudaklarıyla yakalamak için döndü. "Üç saat önce uyandım ve Bayan Crane'in hap zulasını yağmaladım. Kendimi bir milyon dolar gibi hissediyorum."

Geri çekilip gözlerine bakıyorum ve -evet, şimdi bahsettiğine göre, kesinlikle o tembel, donuk bakışı sergiliyor. Bayan Crane burada bile değil. Testler için bir gece hastanede kalacak, çünkü kafasına aldığı darbe onun yaşındaki biri için endişe verici. "Muhtemelen bunlara ihtiyacı olacak Dimitri." Azarlama gönülsüzce olsa da beni harekete geçirdi.

Yataktan çıktığımda üçü de farklı derecelerde protesto ederek inliyor. "Erzağa ihtiyacımız olacak." Dimitri'yi göstererek açıklıyorum. "Buz torbası," sonra Tristian, "Buz torbası ve Motrin," sonra Killian, "Kafein ve Dimitri'nin kafası neyle iyiyse artık." Bayan Crane anlayacaktır,

Eminim doktor da onu çoktan uçurtma gibi uçurmuştur. "Hepimizin yiyeceğe, sıvıya, uykuya ihtiyacı olacak-"

"Oral seks," diye ekliyor Dimitri soğukkanlılıkla. "Ve bira." Tristian bana göz kırpıyor.

Gözlerimi devirerek Killian'ın kapüşonunu yerden kapıyorum. "Üçünüzün yapacağı tek hareket *dinlenmek* olacak. Şu haline bak." Kapüşonun fermuarını çekiyorum ve tam olarak bunu yapıyorum, önümdeki manzarayı incelerken ellerim kalçalarımda. Dimitri hâlâ yan yatıyor ama bir dirseğine dayanmış, tek sağlam gözüyle yatağın aşağısından bana bakıyor. Tristian sırtını yatağın başlığına yaslamış, şakağındaki çürüğü yokluyor. Killian onların arasında sırtüstü uzanmış, ben gittiğime göre kollarıyla ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyor. "Yenilmiş bir grup azgın kıyametzede gibi görünüyorsunuz," diye not ediyorum.

Killian koluyla ne yapacağını bulur.

Beni tersledi.

Alt katta, Dimitri'nin lavabonun yanına bıraktığı ağrı kesici hap şişesini buluyorum ama buzdolabında duraklıyorum. Bu adamları beslemek hiçbir zaman üzücü bir görevden başka bir şey değildir. Tristian'ın anal retentive mutfak tercihleri, Killian'ın tüketebileceği yiyeceklerin büyüklüğü ve Dimitri'nin tamamen beslenme eksikliği arasında, uygun bir şeyi bir araya getirmek için zaman ayırıyorum.

Tam sandviçleri birleştirmek üzereydim ki kapüşonumun cebindeki telefon çaldı. Sanırım Killian telefonunu içinde unutmuş olmalı. Çıkardığımda kilitli olduğunu gördüm. Yine de mesajlar gelmeye devam ediyordu.

Lord Tristian: *mayonez yok, ekstra domates ve tam buğday ekmeği kullanın*

Lord Tristian: *lütfen*

Çenem düşüyor ve dönüp mutfağı tarıyorum. Kamera kilerin yanındaki köşede. Neden şaşırdığımı bile bilmiyorum. Elimden gelse ben de onların iyi olduğundan emin olmak için ekrana bakardım. Sadece metin bile göğsümdeki gerginliğin bir kısmını hafifletmeye yetiyor.

Ses yakalayabiliyor mu bilmiyorum ama yine de bağırıyorum, parmağımı objektife doğru itiyorum. "Ne yaparsam yiyeceksin ve çok seveceksin!"

Telefon tekrar çaldığında marulları karıştırıyordum.

Lord Tristian: *Bayan Crane senin üzerinde çok kötü bir etki bırakmış :(*

On dakika sonra, her şeyi iki kat merdivenden Dimitri'nin odasına taşımayı planlıyordum ama buna gerek olmadığını fark ettim. Tristian

merdivenin dibinde beni bekliyor, üstsüz ve dalgın. Beni görmeden önceki bir saniyeliğine yüzündeki ifadeyi yakalıyorum.

Yerde kan lekesi var. Aldığı sersemletici darbenin kalıcı bir etkisi olmadığına yemin ediyor ama omuzlarının kıvrımında görmeye alışık olmadığım tuhaf bir gevşeklik var. Buna bir de gözlerindeki kasvetli ifade eklenince göğsüm sıkışıyor.

"Hey," diyorum, onu ürkütmemeye çalışarak.

Yine de kafasını kaldırıyor, mavi gözleri sanki beni burada bulmayı beklemiyormuş gibi kırpışıyor. Aynı hızla kayboluyor ve usulca öne çıkıp tepsiyi elimden alıyor. Sandviçlere bakarak, "Gerçekten yolundan sapmana gerek yoktu," diyor. "Ben sadece..."

Bana acınası bir bakış fırlatarak sözünü bitirdiğinde, ağzındaki gerginliği öpmek için geriniyorum. Herkes Tristian'ın huysuz yemek talepleriyle ilgili şaka yapıyor ve şikâyet ediyor ama sanırım hepimiz içten içe bunun her zaman onun yardım edebileceği bir şey olmadığını biliyoruz. "Sorun yok," diye teminat veriyorum.

Merdivenlere doğru başını sallıyor. "Önden buyurun."

Birlikte her şeyi üçüncü kata taşıyoruz ve Dimitri'nin odasına girdiğimizde beklediğimden daha coşkulu bir karşılamayla karşılaşıyoruz. Dimitri ellerini 'bana ver' dercesine uzatıyor ve biraz uzağa fırlattığım buz torbasını ustalıkla yakalıyor. Killian şişedeki suya yöneliyor ve yarısını üç yudumda mideye indiriyor. Aramızda, yatağı düzeltip ortadaki tepsinin etrafında kamburlaşarak getirdiğim her şeyi karıştırıyoruz.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Killian, ilaç şişesini okurken. "Bayan Crane ne zamandan beri Percocet biriktiriyor?"

Sandviçindeki marulları ayıklarken Dimitri umursamaz bir tavırla, "Story'nin tekrar kramp girmesi ihtimaline karşı el altında bulundurmak için biraz almasını istedim," diye açıklıyor.

Tristian homurdanıyor. "O eski briç kulübü sürtükleri Kontlardan daha fazla ağırlık taşıyor."

"Hem de saf bok. Jenerik bile değil." Dimitri gözümü yakalamak için yukarı bakıyor ve göz kırpıyor. "Sadece senin için en iyisi, bebeğim."

"Kes şunu," diye vurguluyorum, marulu ona doğru iterek, "bana uyuşturucu vermeye çalışıyorsun."

"Siktir." Killian'ın alçak sesle ve telaşla ettiği küfür hepimizin kaskatı kesilmesine ve bakışlarımızı ona çevirmemize neden oldu. Tristian'ın daha önce açmış olması gereken dizüstü bilgisayara bakıyor ve kameralarla beni evin içinde izliyor. Killian ayağa kalkıyor ve komodinden silahını alıyor. "Sy ve Güzel Nick ön kapıya geliyorlar."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan çoktan kot pantolonunu yerden alıp üzerine geçirmiş, elinde silahıyla koridora doğru yürümeye başlamıştı bile.

Tristian ve Dimitri hemen arkamda, aceleyle pantolonlarını çekerken yüzlerini buruşturuyorlar. "Burada kal," diye emrediyor Dimitri, şişmiş gözleri ve acılı ifadesi olmasa çok daha buyurgan olacak bir bakış atıyor bana.

Gergin bir şekilde onların çıkışını izliyorum ve sonra dizüstü bilgisayarıma koşuyorum, Killian'ın '*05 - Fuaye*' etiketli küçük kutulardan birinde belirdiğini gördüğümde nabzım yükseliyor. Kapı zili evin boğuk mesafesinden geliyor ama ilginç bir şekilde Killian ön kapıda duraklıyor. Önce nedenini merak ediyorum ama sonra arkasında dimdik duran Tristian ve Dimitri beliriyor ve beklediğini anlıyorum. Desteği için. Sarayını. Kardeşleri için.

Kapıyı açtığında, fuaye kamerasında Nick'in kısmi bir görüntüsünü alıyorum, ancak hemen yanındaki yayında hem onun hem de kardeşinin tam HD görüntüsü var. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama herkesin duruşuna bakılırsa ortam gergin. Nick ellerini ceplerine sokacak gibi oluyor - sıradan, sonradan düşünülmüş gibi - ama daha iyi düşünmüş gibi görünüyor, bunun yerine yanlarında asılı bırakıyor. Nick gibi görünen ve davranan biri için garip bir şekilde endişeli bir hareket. Yanında kardeşi olsa bile burada silahsız olduğunu biliyor. Tehditkâr görünmemeye çalışıyor.

Killian bir eli kapı kolunda, diğeri pervazı kavrayarak duruyor, silahı pantolonunun kemerinde görünüyor. Duruşu, kaslı vücudunun üst kısmındaki mürekkebin gerginlikle dalgalanması, içeri hoş karşılanmadıklarını, ancak denemekte tamamen özgür olduklarını açıkça gösteriyor.

Farklı ses akışları arasında geçiş yapan tuşu bulmak birkaç dakikamı alıyor ama sonunda buluyorum ve Nick'i konuşmasının ortasında yakalıyorum.

"...ve benim bununla hiçbir ilgim olmadığını biliyorsun," diyor, hoparlörlerden tiz bir sesle.

Ardından Sy'ın sesi duyulur. "Senin ihtiyar aletini bir deliye soktu diye saklanmaya devam edemez."

Nick kabul ediyor, "Hadi şu işi halledelim."

Killian bunu düşünüyor gibi görünüyor, onu izlerken gözleri kısılıyor. Omzunun üzerinden bakıyor ve fuayedeki kameradan önce Dimitri, sonra da Tristian'la göz teması kurduğunu görebiliyorum.

Her biri başını sallıyor.

Killian Nick'e bakar ve yavaşça kolunu bırakır. "On dakika." Onları eve girerken, fuayeden geçerken ve sonra çalışma odasına girerken izliyorum.

Ama görüntüde ölü bir nokta var ve tek seçebildiğim Tristian'ın girişe en yakın koltukta, Dimitri'nin de yanındaki kanepede oturduğu. Diğerleri şöminenin yanında olmalı.

Gergin ama kararlı bir şekilde odadan olduğum gibi çıkıyorum, üzerimde sadece külotum ve Killian'ın büyük boy kapüşonlu tişörtü var. Seslerini duyacak kadar çalışma odasına yaklaşana kadar bunu pek düşünmedim - hiçbiri de fazla bir şey giymiyordu.

"Rath," diye gürledi Killian'ın sesi. "Yukarı çık ve onu getir."

"Buradayım," diyorum, kazağımı dizlerime doğru çekiştirerek odaya doğru bir adım atıyorum.

İlk bakışta haklı olduğumu anlıyorum. Sy şöminenin önünde duruyor, kollarını kavuşturmuş, mükemmel hatlara sahip kaşları sıkıntıyla çatılmış. Nick onun yanında kaskatı kesilmiş, ikisinin de gözleri anında benimkilere kayıyor. İkisi yan yanayken benzerlikleri her zamankinden daha çarpıcı, ama farklılıkları da öyle. Sy iyi giyimli ve hatırladığım kadarıyla tertemiz bakımlı. Ama Nick'in üzerinde bir eş kazağı, kirli bir kot pantolon var ve saçları dağınık. Gözleri, yani yüz hatları benzer olabilir ama bu burada bitiyor.

Bir duraksama oluyor ve sonra Sy isteksiz bir selam veriyor. "Hanımefendi."

Killian, Tristian ve Dimitri kıyafetimin durumuna bakıyor, bakışları kalçalarıma düşüyor. Kanepeden battaniyeyi kaptığı sırada Killian'ın gözlerindeki sahiplenici parıltıyı ya da Tristian'ın bileğimdeki elini kaçırmıyorum, beni kucağına sürüklüyor. Killian battaniyeyi bacaklarımın üzerine örttüğünde kızararak oraya yerleşiyorum.

"Neler oluyor?" Herkesin dikkatini başka yöne çekmeyi umarak soruyorum.

Neyse ki Killian bunu kabul etmekte gecikmedi. "Nick adını temize çıkarmak için bir anlaşma yapmak istiyor."

"Adını temizlemek mi?" Tristian beni kendine çekerken battaniyeyi düzeltiyorum, kolları ortama dolanıyor. "Ama onun bu olayla hiçbir ilgisi yok." Annemle konuştuktan sonra bunun farkına vardım. Yangının Daniel'in öldürülmesinden hemen sonra çıkması sadece şanslı bir tesadüftü. Belli ki herkes Killian'ın ödül töreni için program yapıyordu.

Nick avucunu açarak, "Gördün mü! Bütün bu saçmalığın tuzak olduğunu biliyor," diye haykırır.

Dimitri onu görmezden gelip bana bakıyor. "Bebeğim, annen onu yakalayabilirdi."

"Kim bilir onun için kimler çalışıyordu?" diye onaylıyor Tristian, vücudu içimde sert ve sıcak. Başparmağını kazağın altından geçirip kalçamı okşuyor. "Eğer Çirkin Nick ve Martin'e ulaştıysa, daha fazlası da olabilir. Bu işe sıfırdan başlamalıyız, Katil." Son kısmı odanın ortasında taş kesilmiş ve sıkıntılı görünen adama söylüyor.

Killian ağır bir şekilde başını sallar. "Kime güvenebileceğimi bilmem gerek. Başka bir Kral'ın benimle uğraşıyor olması pek yardımcı olmuyor." Sy'a karanlık bir bakış fırlatır ve adam alay eder.

"Bir yanlış kimlik yüzünden onu dövmen benim suçum değil. Git ve bir erkek gibi özür dile."

"Özür dilemek mi?" Killian'ın çenesi sertleşir, gözleri ateşle dolar. "Ölü bedenim üzerinden."

"Saul Cartwright bana kendini zorla kabul ettirdi." Anladığından emin olmak için Sy'a ters ters bakıyorum. "Beni köşeye sıkıştırdı, bana saldırdı ve tecavüz etmeye çalıştı. Bunların hiçbiri için üzgün değiliz." Altımda, Tristian'ın sertleştiğini hissedebiliyorum, bu da sesime gerekli asidi enjekte etmemi zorlaştırıyor.

"Her neyse." Sy omuz silkiyor, umursamaz görünüyor. "Ben henüz bir Dük değilim. Saul'a herhangi bir sadakatim yok ve onun üzerinde herhangi bir etkim olmadığı da kesin."

Dimitri Nick'e bakarak, "Zaten onun değil," diye ekledi. "Neden bariz olanı görmezden geliyoruz? Dükler Krallığı bir Bruin'e ait."

Nick kısa, küçümseyici bir ses çıkarır. "Sahip olmak kanunun onda dokuzudur."

"Bekle. Bu da ne demek oluyor?" Aralarına bakarak soruyorum. "Bir Bruin'e mi ait?"

Killian açıklayan kişi. "Krallıkların kanla kazanıldığı konusunda sana daha önce söylediklerimi hatırlıyor musun?" Başımı sallayınca Nick'i işaret etti. "Babası kraldı ama gitti. Her şeyden uzaklaştı."

"Saul Cartwright devraldı," diye devam ediyor Tristian. Sesinin alçak tonu parmaklarıyla birleşince doğrudan merkezime vuruyor. "Ama o kazanmadı. Nick'in hâlâ meşru bir iddiası var."

"İstemiyorum," diyor Nick, omuzlarını gevşek bir şekilde silkerek. "Senin aptal kardeşlik draman umurumda bile değil. Sadece benim olanı almak ve siktirip gitmek istiyorum."

"*Seninki* ne?" Dimitri'nin göğsü uğursuz bir kahkahayla inip kalkıyor. "Lavinia'yı almana yardım etsek bile onu elinde tutamazsın. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Bu benim çözmem gereken bir sorun," der Nick, Killian'a döndüğünde gözleri serttir. "Anlaşmamız hâlâ geçerli, Katil. Adamlarını ofise getirdim."

Onların atışmalarına ayak uyduramayacak kadar yorgun olduğumdan, Tristian'ın parmaklarının yaptıklarının dikkatimi dağıtmasına izin veriyorum. Uyluklarımın üzerinde boş boş gezinmeye başladılar ama artık daha bilinçli hareket ediyorlar. Arkama yaslanıp bacaklarımın gevşemesine izin verdiğimde bunu hissediyorum.

Aleti güçlü ve istekli bir şekilde seğiriyor.

Elini aramıza soktuğunda bunu bekliyordum. Tristian'ı gergin bir durumdan kurtulduğumuzu anlayacak kadar iyi tanıyorum ve böyle bir şeyi kesinlikle isterdi -açık ama özel. Onun için her şey eğlence ve oyun değil. Bazen sadece bir bağlantıya ihtiyacı olduğundan şüpheleniyorum.

Ama bu cesareti beklemiyordum. Aletini boxer'ından çıkardığını, başının sırtımın küçük kısmına sürtündüğünü ve sonra külotumun kasıklarına uzandığını hissediyorum.

Ama onları kenara çekmeden önce durur.

Nefesi düzgün ve kontrollü ve omzumun üzerinden bakmadan onları gayet normal bir ifadeyle izlediğini biliyorum - Killian hareketleriyle çok enerjik olduğunda endişeleniyor, Nick eğlenerek tepki verdiğinde sinirleniyor, Sy atlayacak gibi göründüğünde tehdit ediyor. Rolünü oynuyor ama dikkati bana sabitlenmiş durumda. Bunu hissedebiliyorum.

Bir işaret bekliyor, fark ettim.

Ona istediğimi söylememi bekliyor.

İsteğine cevap vermemi bekliyor.

Ayarlayarak veriyorum ve küçük bir rahatsızlıktan kurtulmak için kıvranıyormuşum gibi davranarak onu gururlandırmaya çalışıyorum. Hızla kalçalarını eğiyor ve sikini tam üzerine kaymamı sağlayacak şekilde konumlandırıyor.

Tam burada, siki beni gerip doldururken, kayıtsız kalmak ve uyum sağlamak en zoru. Ama yapıyorum, tek bir yumuşak hareketle sikinin üzerine batıyorum. Beni orada tutuyor, ön kolu kalçalarımın etrafında sabit bir şekilde kilitlenmiş, gizlice zevk alıyoruz.

Killian Nick'e öyle bir teklifte bulundu ki, aklım başımdan gitti. "Ben artık bir kralım, seni içeri sokabilirim," diyor. Her ne istiyorsa, ikisi de bundan pek memnun görünmüyor. Killian kollarını kavuşturup

Sadece bakışlarıyla. "Hadi ama Nick, şimdi ne yapacaksın? Babam öldü. Sokaklarda koşturmak için başka bir Kral mı bulacaksın? Çünkü bu senden istediğim ya da ihtiyacım olan bir şey değil."

Sy ikisinin arasına bakıyor ve alnındaki sinirli kırışıklık hiç kaybolmasa da, gözlerinde bir anlaşma belirtisi görebiliyorum. "Haklı Nick."

Nick, kardeşine kaşlarını çatarak, "Kapa çeneni," diye çıkıştı. Daha aşağıda, Killian'a, "Son sınıf olmak için yeterli kredim yok. Ancak ikinci sınıf öğrencisi olmaya yetecek kadar kredim var."

"Yani?" Killian omuz silkerek Tristian'a bakıyor. "Gençken Lord olduk. Bu kesin bir şey değil."

"Artı." Herkes ona bakmak için döndüğünde Tristian'ın siki kabarıyor. Şu anda içimde gömülü olduğundan haberleri yok. "Sen bir mirassın. Miraslar için her zaman istisnalar yapılır."

Herkes Nick'e dönüp baktığında, içimdeki dürtüye engel olamayarak kalçalarımı sallıyorum. Tristian'ın kolu geriliyor, beni hareketsiz tutmanın baskısıyla neredeyse acı veriyor.

Nick parmaklarını saçlarında gezdirerek, "Tanrım," diye mırıldandı. "Bunu düşüneceğim."

Dimitri bir ayağını sehpaya vuruyor. "İyi seçim."

"Geç oldu," diye kabul ediyor Killian, güneş daha yeni batmış olmasına rağmen. Şakağını ovmak için uzanır ve yüzünü buruşturur. "Burada hâlâ yönümüzü bulmaya çalışıyoruz dostum, sen..." Eliyle kapıyı işaret ediyor.

Sy gözlerini deviriyor ve kardeşinin kolunu tutuyor. "İrtibatta olacağız." Tristian ve ben Killian'ın onları odadan çıkarken inatla takip edişini izliyoruz. İçgüdüsel olarak, ikisinin de gittiğinden emin olana kadar geri dönmeyeceğini biliyorum.

Dimitri koltukta oturuyor, kollarını başının üzerine koymuş, sanki yatak demeye ramak kalmış gibi kambur duruyor. "Bu gece hiçbirimizin aksiyona girmeyeceğini sanıyordum," diyor ve başını eğerek karanlık, ağır bakışlarını üzerimize dikiyor.

Donup kaldım, Tristian'ın sikinin etrafında kenetlendim. "Nasıl yaptın...?"

Tristian boynuma doğru bir kahkaha atıyor. "Onu asla alt edemedim. Sinir bozucu derecede anlayışlı."

Dimitri'nin ağzı yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sevişirken kulaklarının ucu kıpkırmızı oluyor, Tris. İhtiyacım olduğundan değil." Eli tembelce kasıklarına gidip sıkıyor. "Story'nin oldukça iyi bir poker yüzü var.

ama sürtük seks sesleri çıkarmamaya çalışırken dudağını kemik gibi kemiriyor."

Kaşlarım dik dik bakıyor. "*İstemiyorum.*"

"Gerçekten de öyle." Killian bir anda ortaya çıkıyor ve battaniyeyi çekip almak için elini uzatıyor. Kaşlarını kaldırıp kucağımıza bakıyor, külotum bükülmüş ve yamulmuş. Bir avucunu kaldırarak, "Ciddi misin Tris? Biz iş yaparken mi?" Kelimeler de bakışları kadar sert, ama Tristian'ın içime girmesini izlerken pantolonundaki çadır ve çenesindeki tik, saf seks. "Bir daha asla Nick'in önünde bana odun patlatma." Önümüzde dizlerinin üzerine çöküp kalçalarımı ayırmak için yaklaştığında irkiliyorum. Kalın, koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Her zaman böyle olacağına söz ver." Dilini uzatıyor, klitorisimin üzerinde öyle hafifçe gezdiriyor ki, onu kovalamak için Tristian'dan uzaklaşıyorum.

"Evet," diye nefes alıyorum, dilinin ıslak noktasına o kadar odaklanmışım ki Dimitri'nin sandalyenin yanında belirdiğini bile fark etmiyorum, ta ki parmaklarını saçlarıma dolayana kadar.

"Söz ver," diyor nazikçe, avuçlarını yanlarıma doğru iterek, "her zaman bizim olacaksın."

"Biz ne kadar seninsek," diye ekliyor Dimitri düzensiz bir oktavla, sikini boxer'ından kurtararak.

Parmaklarımı Killian'ın saçlarına geçiriyorum ve ona bu cevabı vermek çok kolay oluyor. "Söz veriyorum."

Yine de, gerçek yemini etmek için ağzını bana doğru eğene kadar - Dimitri'nin sikinin kızarmış başı dudaklarıma değene kadar- Tristian boynumun birleşme yerindeki çürüğü emmeye başlayana kadar bekliyorum.

"Her zaman."

34

HIKAYE

"Kahretsin, İŞTE GELİYOR," diyor Dimitri, telefonunu cebine sokup ayağa kalkarken.

Yarım saattir bekleme odasındayız ve Bayan Crane sonunda çift kapıdan topallayarak giriyor - bir hasta bakıcı arkasından tekerlekli sandalyeyi itmesine rağmen. Omzunun üzerinden ona kötü bir bakış fırlatıyor. "Fasulye şekilli orospu çocuğu."

"Tanrım, Bayan Crane," diye mırıldanıyor Killian onaylamayan bir ses tonuyla.

Dimitri bir kolunu koruyucu bir şekilde ona doluyor. "Adamı rahat bırak. O sadece işini yapıyor, seni tozlu yaşlı amcık." Sanki uzun zamandır onun ruh haline maruz kalmamış gibi, hademenin çenesi onun adına öfkeyle düşer.

"Bana bir sopa bul. Ona birkaç mola verdireceğim." Bayan Crane elini çırparak onu uzaklaştırıyor ve sonra bize dönüyor. Bakışları bizi içine çekiyor, karşılama karşısında kayıtsız görünüyor. "Demek hoş geldin partim bu? Görüyorum ki beni balonlardan kurtarmışsınız." Tristian'ın kaşları çatılıyor ve yirmi dakika önce hediyelik eşya dükkanından satın aldığı kır çiçekleri buketini çıkarıyor. Çok garip bir şey oldu. İlk başta ne gördüğümden emin olamıyorum ama Bayan Crane bukete bakıyor, ağzı sıkı bir şekilde kapanıyor. Omuzları içe doğru kıvrılıyor ve "Lanet olsun!" diye mırıldanması bile önemli değil.

Topal herif, bedava yetişen otlara para harcıyor." *Kızardığına* yemin edebilirim.

Dimitri de fark eder, koyu renk güneş gözlüklerinin ardından onu incelerken kafasını geriye atar. "*Delores. Gururun okşandı* mı?"

"Hayır," diye tersleyerek buketi kaptı. "Siz üçünüz, babalarınızın size yaptığı bencil aşk pompası kadar gurur vericisiniz."

"Sanırım artık favorin değilim, seni vefasız cadı." Dimitri sırıtıyor, deri ceketinin cebinden gizlice yeni bir sigara paketi çıkarıyor. "Yine de seni nasıl geri kazanacağımı biliyorum."

Bayan Crane'in gözleri *parıldıyor*. "Şükürler olsun. Şimdi yoldan çekilin ki buradan çıkıp bunlardan birini içebileyim."

Ama bunu yapmadan önce, her biri yanağına bir öpücük konduruyor, bu da yüz buruşturma-omuz kıvırma-kızarmaya neden oluyor ve ben ona ulaştığımda, kaskatı kesilmiş, rahatsız ve -ne söylediği umurumda değil- kızarmış bir haldeydi.

Ona nazikçe sarılıyorum ve kulağının dibine yumuşak bir "Özür dilerim" fısıldıyorum.

"Ne halt etmeye?" diye soruyor, ben geri adım atana kadar huzursuzca yer değiştiriyor. "Kafama vurmadın ve boğazıma bıçak dayamadın." Kalbimde hissettiğim şeyi ona söylemiyorum, yani dolaylı olarak tüm bunların sebebi olduğumu. Jack, Vivienne, Daniel, haneye tecavüz. Yine de bunu yüzümden anlıyor, ağzım acımasız bir çizgiye dönüşüyor. "Hayatta bir sürü hata yapacaksın kızım. Başkasınınkini üstlenmenin anlamı yok."

Eliyle kapıyı işaret ederek bizi içeri götürüyor. Killian arabayı getirip götürürken, dışarıda bir an yüzünü güneşe dönüp sıcaklığı içine çekiyor. Bu, Dimitri'nin çakmağını bulması kadar uzun sürüyor.

"Yani," diyorum, kapıları işaret ederek. "Sadece birkaç dakika sürecek."

Tristian ve Dimitri'nin yüzlerinden bir gölge geçiyor ama bana doğru yaklaşan Tristian oluyor, avuç içleri yüzümü çevreliyor. "Yapmak zorunda değilsin," diyor mavi gözleri benimkilerin arasında gezinirken. "Geriye kalan birileri varsa, onları bulacağız."

Gülümsememin hissettirdiği kadar yapay görünüp görünmediğini merak ediyorum. "Bu sadece istihbaratla ilgili değil."

"O zaman ikimizden biri seninle gelebilir." Başını midemi bulandıracak şekilde yana eğiyor. Tristian soğukkanlı ve soğukkanlı olduğunda katlanılması zor biri ama böyle davrandığında -yumuşak gözleri inşa ettiğim cepheyi delip geçiyor- bu neredeyse çok fazla.

Elimi onun geniş göğsüne koyuyorum. "Bu sadece yapmam gereken bir şey."

Bir an yüzümü inceliyor ve ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Sana güveniyorum."

Dimitri'ye dönüyorum, güneş gözlüğünü kaldırıyor ve hırpalanmış gözünü ortaya çıkarıyor. Bayan Crane'e yalvarıyorum: "Bunu birisine kontrol ettirmesini sağlar mısınız? Sizi dinleyecektir."

Sigarasından bir nefes daha çekiyor, gözleri aramızda geziniyor. "Gök gürültüsünü göreceksin."

"Killian biz gelmeden önce bazı telefon görüşmeleri yapmış," diye açıklıyorum binaya doğru başımı sallayarak. "Hâlâ burada."

Bayan Crane'in ses tonundaki hayal kırıklığını fark etmedim ama o bunu göstermeyerek bana bir iyilik yaptı ve başını salladı. "Küçük sik suratınızla ben ilgileneceğim, hanımefendi. Siz merak etmeyin." Sanırım şaşkınlığımı gizlemekte iyi bir iş çıkarıyorum. Bu kelimeyi ilk kez alay ya da küçümseme dışında bir anlamda kullanmıştı. *Hanımefendi*. Parmaklarını bana doğrultuyor, sigara parmaklarının arasında sallanıyor. "Bütün bu piçlere bir noktada söylediğim şeyi sana da söyleyeceğim. Birinin seni bu dünyaya getirmiş olması, onun seni yarattığı anlamına gelmez."

Yanında asılı duran elini tutmak için uzandım ve sıktım. "Teşekkür ederim."

Çift kapıdan geçip hastaneye geri döndüğümde, gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum. Omuzlarımı dik tutan bu kemikleri güçlendirerek içime alıyorum, çünkü Bayan Crane haklı.

Beni annem yaratmadı.

Beni kırmadı da.

~

Geriye dönüp baktığımda pek çok şeyin aslında nasıl olduğunu görüyorum. Annemin Daniel'e karşı tutumunu, gitmeme izin vermesini, beni bulmaya çalışmamasını, döndüğümde şaşırmasını ama mutlu olmamasını. Üzgün değildi. Kızgın değildi. Beni lokantada bıraktığı Şükran Günü'nü düşünüyorum, hızlı bir tatil numarası için bir kamyona binip kaybolmuştu. "*Böyle günlerde fazladan para* ödüyorlar," demişti sonra, dağınık ve etkilenmemiş bir şekilde. Şimdi anlıyorum ki annem insanların yalnızlıklarını takas etmekte her zaman son derece başarılı olmuş. Ve otel banyolarında tek başına geçirdiği uzun gecelerle bana tam olarak bunu verdi. Kamyon duraklarındaki tatiller, bulanık televizyonlarda mutlu aileleri izlemek. Sabahları

o başka bir kaba John'u uyuturken kendime bakarak geçirdim. Annem yıllarca özenle dengelediği şefkati ve ihmali sayesinde içimde böyle bir yalnızlık yarattı.

Sonra da bunu kullandı.

Bunu şimdi, hastane odasının kapısında dururken görüyorum. Saçları dağınık ve gevşek, teni solgun, dudakları kuru ve gergin; görmeye alışkın olduğum şık ve zarif kadından çok farklı. Yatağa kelepçelenmiş, yanındaki sandalyede de üniformalı bir memur oturuyor. Oda iki hasta için tasarlanmış ama diğer taraf boş. Köşedeki televizyonda, memurun annemden daha çok dikkatini verdiği eski bir pembe dizi yayınlanıyor.

Kemiklerimdeki çeliği topluyorum ve dikkatlerini çekmek için boğazımı temizliyorum. "Memur Maddox?" Çantamı sıkıca tutarak soruyorum. "Ben Story. Story Austin. Killian sizinle daha önce konuştu mu?"

Kurnaz gözleri üzerimde geziniyor, ayağa kalkarken sırlı sıkıcılığının bir kısmını kaybediyor. "Beş dakika," diyor kemerini ayarlarken. O çıkarken içeri giriyorum, Killian'ın artık bu tür bir çekiciliğe sahip olması beni rahatlatıyor. Annemle gözetimsiz bir ziyaret yapmamı sağlamak için tek gereken bir telefon görüşmesiydi.

Gülüşü bakışlarımı onunkilere çeviriyor. "Artık çok seksisin, değil mi? Kral'ın küçük cariyesi." Bana verdiği gülümseme beni boğmaya yetecek kadar acı. "Bu kadar kolay satın alındığını hiç bilmiyordum."

Çantamı memurun az önce boşalttığı sandalyeye koyuyorum ve ayakta kalıyorum. "Neden olmasın?" Bakışlarını tutarak soruyorum. "Öyleydin." Bütün sabahı bunun için endişelenerek geçirdim, zor olacağından korktum. Gözlerinin içine bakarak. Onunla yüzleşmek. Tatlı, yanlış yola sapmış annemle Ted'in acımasız zalimliğini uzlaştırmak. Gerçek beklediğimden çok daha basitmiş.

Yıpranmış ve yırtık pırtık görünüyor, bakışları da kalbi kadar zehirli. "Annene borcunu böyle mi ödüyorsun?" Onu yatağa bağlayan kelepçeyi çekiştiriyor, metal şıngırdıyor. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra?"

Kendi k e l e p ç e m e dokunma dürtüsüyle savaşarak bağlı bileğine bakıyorum. "Beni, beni satmak isteyen bir adamla bir aile olmaya zorladın. Yıllarca beni korkuttun. Senin sebep olduğun bir korku yüzünden sinmemi ve zulme maruz kalmamı izledin." Bakışlarını karşılıyorum, sesim sertleşiyor. "Hafif kurtulduğunu söyleyebilirim."

Bana bakıyor, yüz ifadesi keskin bir merakla doluyor. "Sana ne yaptılar?"

Omuz silkiyorum, kayıtsızca yatağın ucuna doğru yürüyorum. "Bilmediğin ve isteyerek olmasına izin vermediğin bir şey değil." Bacağı yükseltilmiş ve sarılmıştı. Hasarı merak ederek dosyasını aldım ve karıştırmaya başladım. "Sanırım şimdi nasıl bu kadar çok şey bildiğini anlıyorum. Daniel'ın güvenliğine erişimin bizimkine de erişimini sağladı. Bunu daha önce göremediğim için kendimde hayal kırıklığı yaratırdım, tabii sen benim için çok önemsiz biri olmasaydın." Ona bir bakış attım. "Çok kolay olmuş olmalı."

Öfkeli bir şekilde "Sakin mi?!" diye bağırıyor.

"Şey, Ted'le ilgili bir fikrim var." Gözlerim yazının üzerinde geziniyor, ama hepsi benim için anlamsız. Yaşamsal belirtiler, tıbbi geçmiş, ağrı kesici ilaçlar, hepsi özensiz bir şekilde baş harfleri 'RM' olan bir doktor tarafından imzalanmış. Panoyu kancaya geri koydum. "Sanki yenilmez, her şeye gücü yeten bir dahiymiş gibi. İşte böyle hissettim. Sanki gerçekten çaresizdim." Ona dönüyorum, rahatmış gibi davranıyorum. "Ama meğer her şey senin kucağına düşmüş."

Çocukken başım pek belaya girmedi. Her zamanki şeyler vardı tabii. Çok dağınık olmak. Çok gürültü yapmak. Bir keresinde bir çikolata çalmıştım, ki bu liseye kadar en büyük suçumdu. Ama ne zaman bana kızsa, kafası karışmış küçük bir kızın iyiliği için bile olsa, öfkesini tutamıyor ya da tutmak istemiyor, etrafa fırlatıyordu.

Şimdi gördüğüm de bu; yüz ifadesindeki öfke parıltısı. "*Hiçbir fikrin yok,*" diye homurdanıyor, dudakları hırıltıya dönüşüyor, "seni bugün olduğun yere getirmek için neler yapmak zorunda kaldım. Taşımak zorunda kaldığım parçalar. Para ödemek zorunda kaldığım insanlar. *Becermek zorunda kaldığım* adamlar." Kelimeyi zehir gibi tükürüyor, ki bu akıllıca. Birkaç gün önce, bunun yüzüme vurulması beni derin bir yerden yaralayabilirdi. Şimdi ise gözümü bile kırpmıyorum.

Tırnağımı karıştırırken, "Daniel ve Martin o kadar da kötü değillerdi herhalde," diye söylendim. "Çirkin Nick, hakkını vereyim. Ama bu sadece berbat bir yatış ve senin için öldürdü. Bu bir pazarlık gibi görünüyor."

Alçak sesle, ısırarak gülüyor. "Gerçeği bilmek istiyorsan, Çirkin Nick dörtlünün en iyisiydi."

Dört.

"Öyle mi?" Tiksintimi dışa vurarak soruyorum. "Peki en kötüsü kimdi? Daniel bana her zaman özellikle adi biri gibi gelmiştir."

"Daniel bir şey değildi." Gözlerinde gördüğüme sevindiğim bir parıltı var. Dosyasından sağındaki serum torbasında güzel ilaçlar olduğunu anlamıştım ama o gevezelik edene kadar bunların ne kadar faydalı olduğunu fark etmemiştim.

vardır. "Daniel, Nick, Martin... hepsi çok kolay. Hiçbiri *onun* gibi değil." Başı geriye düşüyor, gözleri ağır ağır tavana bakıyor. "Ama boynuna taktığı o takip cihazına girmem gerekiyordu..."

Kanım buza dönüştü.

Çantama dalıyorum, telefonumu çıkarıp kulağıma dayıyorum. "Bunu duydun mu?" Annemin şaşkın ifadesini görmezden gelerek soruyorum.

"Ray." Dimitri'nin sesi sessiz ama daha az sert değil. Lord'un 'doktoru' yaralı askerlere yama yapmaktan ve kadınlarını etiketlemekten daha fazla şeyle meşguldü.

"Hepsi bu değil," diye acele ediyorum. "Dosyasındaki doktor? Baş harfleri RM."

Arka planda enerjik bir konuşma oluyor, Tristian'ın sesi Killian'ınkine karışıyor ve sonra Dimitri cevap veriyor. "Bu o. Şimdi icabına bakmak için yoldayız."

"Bayan Crane," diye itiraz ediyorum, ama Dimitri keskin, küçümseyici bir ses çıkarıyor.

"Onu az önce eve bıraktık. Oraya git ve bizi bekle, tamam mı?" Sonraki sözleri alçak ve tehlikeli. "Bu uzun sürmeyecek."

Telefon kapanıyor ve beni annemin yüzündeki gevşek, ihanete uğramış ifadeyle baş başa bırakıyor. "Benimle oynadın," diye nefes alıyor.

Sanırım *en iyisinden öğrendim.* Başka kimlerin ona sadık olduğunu öğrenmenin en kolay yolu buydu. Kendilerini belli etmelerini beklemekten kesinlikle daha iyi. Bunu yeterince yaşadık, teşekkürler.

Çantamı toplarken gözlerinde yüzen öfkeli, yaralı şeyi görmezden geliyorum. Sesimi eşit ve emin tutarak, "Eğer benimle tekrar iletişime geçmeye çalışırsan

-Mektuplar, telefonlar, haberciler, ne olursa olsun, *Killian* seni öldürecek." Sesimdeki çeliği duyduğundan emin olmak için bakışlarımı ona dikiyorum. "Bu sefer ona izin vereceğim." Kapıya hafifçe vuruluyor ama irkilmiyorum. Bu sadece memurun bana zamanımın dolduğunu bildirmesiydi. Annemin şok olmuş yüzünü, eskiden evim gibi gördüğüm gözlerini, rahatlamak için burnumu dayadığım saçlarını alıyorum. "Ve eğer onlara tekrar zarar vermeye çalışırsan? Bunu kendim yaparım."

"Hayır, yapmayacaksın." Başını salladığında kafasının iyi olduğunu anlıyorum, göz kapakları düşerken ağırlaşıyor. "Sen benim küçük masal kitabımsın."

"Olabilirim..." Yaklaştım. Sevdiğim kadına veda edecek kadar. Ted kavramını kaşındaki kırışıklığın üzerine yerleştirecek kadar yaklaştım. Gitmesine izin verecek kadar yakın. "Ama ben senin peri masalın değilim, anne." Göz kapakları titrediğinde, eğilip tatlı tatlı fısıldadım, "Ben lanet

olası bir korku romanıyım."

~

ÖZGÜRLÜK IYI HISSETTIRIYOR.

Derslerden eve dönüp Dodge'uma bindiğimde düşündüğüm şey bu. Artık Ted yok. Daniel yok. Martin ya da Çirkin Nick yok. Son üçü de öldü. Ted mi? O hiç var olmadı bile.

Üç gün önceki hastane ziyaretinden sonra Ray de yok.

Killian daha sonra bana "*Temiz cinayet*" demişti. Ayrıntı istemedim, onlar da vermedi. Bu yıl için yeterince cinayet işledim ve daha Mart ayındayız.

Basamakları tırmanarak taş binaya doğru ilerledim, keskin havayı ve yavaş yavaş tomurcuklanan baharın ipuçlarını içime çektim. Buraya ilk geldiğim günü hâlâ hatırlıyorum, bu kapının önünde durup korkudan midemin bulandığını hissetmiştim. Şimdi, kapının tokmağındaki kafatasını görmek omuzlarımdaki gerginliği gevşetiyor.

Home.

Gelecek yıl yine burada olacağımız için mutluyum, çünkü Killian Lord olarak görev süresini tamamlamaya ve bir sonraki soysuzlar sürüsüne devretmeden önce mezun olmaya karar verdi. Sadece Güney Yakası'nın kontrolüne değil, diplomasını almaya odaklandığı için gurur duyuyorum. Umarım Leydi olarak geçireceğim ikinci akademik yıl, benim ilk yılımdan çok daha az sıkıntılı olur.

İçeri girdiğimde boğuk, uzaktan gelen bir tartışma sesiyle karşılaşıyorum. Gözlerimi devirerek kaynağı çalışma odasına kadar takip ediyorum ve çantamı antrede bırakıyorum.

"Sadece emin olmak istiyorum," diyor Tristian ben yaklaşırken. "Bütün mürekkepler vegan değil. İnternette okudum."

Doğru ya. Tristian bu ay vegan. Döngülerini daha iyi görmeye başladım. Veganlık gelip gidiyor. Babasıyla bir görüşmesi ya da bir testi falan olmalı.

"Neler oluyor?" Odaya girerek soruyorum. Hepsi dönüp bana bakıyor ve gördüğüm manzara karşısında kaşlarım havaya kalkıyor. Tristian ve Killian gömleksiz -güzel *manzara*- Dimitri *ise* kanepede tembel tembel oturmuş, eğlenerek izliyor. Tuhaf bir adam Killian'ın sırtına bir şeyler yapıyor. Uzun boylu, dağınık, platin sarısı saçlı, neredeyse Killian kadar dövmeli ve her nasılsa hâlâ karanlık hissi veren yeşil gözlü.

Dimitri rahatsızlığımı fark ederek, "Bu Remy," diye açıklıyor. "Remington Maddox. Merak etme, Sy'ın arkadaşı. Bir başka Delta Kappa."

Maddox ismini biliyorum. Buralarda Mercer kadar iyi bilinir. Tristian ve Dimitri, Maddox kulelerini mazeret olarak kullanmışlardı.

Remy o delici yeşil gözlerini üzerime dikerek beni kıvrandırdı. "Sanırım yakın zamanda amcamla tanıştın."

Killian'ın yaptığı aramayı hatırlayarak başımı sallıyorum. "Annemi hastanede koruyan polis memuruydu."

"Gerçekten dik duran bir adam." Remy'nin bana verdiği gülümseme soğuk ve küskün ama bana yönelik değil.

Sanırım hepimiz evde insanların olması konusunda hala biraz tedirginiz ama onlar da benim gibi bunu aşmamız gerektiğini biliyorlar. Bir kral tek başına iş yapamaz. Dimitri şöyle açıklıyor: "Remy kampüsteki en iyi sanatçı. Killer'a yeni mürekkep veriyor."

"Gerçekten mi?" Ceketimi çıkardım ve yaklaştım. "Görebilir miyim?"

Remy geri çekiliyor, böylece Killian dönüp bana tasarımı gösterebiliyor. Bunu daha önce de görmüştüm, Güzel Nick Bruin'in dövmesinde, caddenin yukarısında ve aşağısında, hatta bazen tuvalet kabinlerinde bile. Eski moda, dikenli bir tarzda iki 'S' harfi. Güney Yakası.

Koluna dokunmak için uzanıp daha iyi bakıyorum. Parlak ve kalın bir şeyle kaplanmış ve kenarları kırmızı, biraz kabarık. "Acıyor mu?"

Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde Killian'ın yoğun gözleri bana bakıyor. "Artık değil."

Elimi bırakamadan kendi eliyle yakalıyor ve beni göğsüne çekerek dudaklarımızı birbirine değdiriyor. Remy bölgeyi sararken, "Çalışma grubu nasıldı?" diye soruyor.

Göğsündeki 'S' yara izini biraz okşayarak "İyi," diye teminat veriyorum. "Sorun yok." Grubumda bir Baron var ama ilk kötü yorumu dışında - "*Lord'un pisliği."*- bana pek aldırış etmedi.

Dimitri hâlâ ilk yorumun acısını çıkarıyor. "Jackoff, Baronların Oyunu kaybetmesine çok kızmış."

Tristian alaycı bir şekilde "Oyunu kaybediyoruz" diyor.

"Birincisi, Baronlardan çok daha iyi durumdayız ve ikincisi..." Dimitri elini Killian'a doğru uzatır. "O artık bir Kral. Bu en büyük zafer. Puanların önemi yok."

"Bunu LDZ'dekilere anlat," diye homurdanıyor Killian, gömleğini yavaşça başına geçirirken. Elimi omzunun sargılı kısmının üzerine koyarak onu rahatlatıyorum. "Önümüzdeki birkaç ay gerçekten ortalığı karıştırmak istiyorlar. Almaya çalışın

liderlik et." Ses tonundan bu işi kolaylaştırmaya hazır olduğu anlaşılıyor ve ben de nedenini anlıyorum. Tatilden beri çok kapalı kaldık ve kardeşlikten izole olduk. Burada kendimizden başka bir şeye liderlik ettiğimizi unutmak kolay.

Tristian boğazını temizler ve Remy'ye başıyla selam verir. "Haydi çocuklar. Burada muhalefete ev sahipliği yapıyoruz." Çok ciddi bir şekilde söylenmedi. Sanki Kings'le yaşanan onca dramdan sonra, kardeşlerin büyük 'Oyun'u gülünç derecede düşük riskli görünüyor.

O sırada Remy'nin daha fazla plastik mühürlü, steril malzeme çıkardığını fark ediyorum. Tristian odanın ortasındaki taburede oturuyordu. Killian'ın oturduğu taburede. Ve hala şüpheli bir şekilde gömleksiz.

"Uh, Tris?" Ona doğru yürüyorum, gözlerim onun lezzetli karın kaslarına takılıyor.

"Evet, tatlım?" Gözlerimi onun mükemmel vücudundan ayırmanın ne kadar zor olduğunu biliyormuş gibi bana ukala bir sırıtış atıyor. *Kesinlikle göğüs kaslarını* esnetiyor.

Bir şekilde gözlerimi onun yüzüne dikmeyi başarıyorum. "Yanılıyorsam düzelt ama dövme yaptıracakmışsın gibi bir halin var."

Remy'nin bakışları aramızda şüpheyle dolaşıyor. "Hanımına mürekkep yaptıracağını söylemedin mi?"

"O aldırmaz," diye ısrar ediyor rahat bir güvenle. Kemer halkalarımdan birini tutuyor ve beni dizlerinin arasına çekiyor. "Erkeklerinin biraz dağınık olmasından hoşlanır."

Kollarımı boynuna dolamadan önce omzuna gönülsüz bir yumruk indiriyorum. "Ben erkeklerimi oldukları gibi seviyorum." Tristian'ın ihtiyacı olan son şey daha seksi olmak zaten. Egosu zaten standart boyutlardaki kapılardan sığmayacak kadar büyük. "Ne alıyorsun?" Öpücük çalmak için öne eğildiğinde şaşırmadan soruyorum.

Ağzıma karşı cevap veriyor, "Göreceksin."

"Tamam, hazırız," diyor Remy, Rabbime nasıl sarıldığımı işaret eden bir bakış atarak.

Kendimi i s t e k s i z c e sıyırıp kanepeye doğru yürüyorum ve Dimitri'nin kucağına kabaca yığılıyorum. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kolayca yakalıyor ve bacaklarım altımda katlanmış bir şekilde iki büklüm olacak şekilde beni ayarlıyor. İyileşen gözlerine nazik bir öpücük kondurmak için eğildiğimde, gözleri kayarak kapanıyor. "İyileşiyor," diye fark ettim, kızıl parmak ucumu gözünün etrafında gezdirirken. Öyle görünüyordu ki

İlk birkaç gün korkunçtu ama şişlik artık neredeyse tamamen geçti.

Mırıldanıyor, göğsü avucumun altında titreşiyor. "Bayan Crane'in travmatik yaralanmalarla ilgili endişe verici miktarda hayat kurtarıcı bilgisi var."

Alt dudağına uzun bir öpücük konduruyorum, dudak halkalarının tenimde bıraktığı hissin tadını çıkarıyorum. "Ona ne zaman soracak?"

"Velvet Hideaway hakkında mı?" Dimitri bakışlarını deri koltuğunun kenarına tünemiş, gözlerini telefonuna sabitlemiş olan Killian'a kaydırır. "Katil, Bayan Crane'e ne zaman soracaksın?"

Killian bize sadece kısa bir bakış atıyor. "Bu gece, muhtemelen. Augustine'in orada olmasını istedim." Bunun üzerine duraksadı ve gözlerini bana kilitledi. "Eğer sorun olmazsa."

Memnun oldum, başımı salladım. Son birkaç gündür çok fazla konuşma yaptık. Hiçbirimiz et işinde çalışmaktan pek hoşnut değiliz. Killian'ın bu işi tamamen bırakmasını beklemiyordum, ne de olsa Payne imparatorluğunun önemli bir parçası. Ama mülkün sahibi olsa da, içinde gerçekleşen işin sahibi olmak zorunda değil. Bayan Crane'e devretmek mantıklı olur. İşi biliyor ve oradaki kızların en az yarısı önce onun kızıydı.

Dimitri saçlarımı yüzümden çekerek, "Evet diyecektir," diyor. "Kabul edelim. Burada çok sıkıldı."

"Muhtemelen haklısın." Auggie'nin yemeğe geldiğini düşünerek gömleğinin boynuyla birleştiği yere bakıyorum. Masamıza oturuyor. Dimitri'ye bakıyor. Onu istediğini. Ona sahip olamamak.

Homurdandığında boynundaki büyük, iğrenç çürüğü emme işini yarılamıştım bile. "Bir de bölgeci olduğumuzu söylüyorsun."

Derisinin altındaki koyu kan rengini hayranlıkla seyrederek oradan uzaklaşıyorum. "Sen bölgecisin. Ve üzerinde hak iddia edebileceğin sadece bir kişi var. *Üç kişiyle* nasıl hissettiğimi düşünsene."

Karanlık bakışları benimkileri tutuyor, gözlerimin arasında gidip geliyor. "O zaman birazdan olacaklardan keyif alacaksın." Sorgulayan bir kaşımı kaldırmadan önce çeneme dokunuyor ve bakışlarımı yavaşça Tristian'a yönlendiriyor.

Remy göğsüne bir şey yapıyor, eğilmiş ve lazerle odaklanmış. Geri çekildiğinde bir şablon uyguladığını fark ediyorum. Kenarını sıyırıp tasarımı ortaya çıkarmadan önce birkaç dokunuş yapıyor.

Bu bir 'S'.

Aynı noktada Dimitri ve Killian'ın 'S'leri var. Aynı yerde benim de 'T'si var.

Tristian bakışlarımı yakalıyor ve omuz silkiyor. "Seni seviyorum ama bakteri ve toksin yüklü bir bıçağı göğsüme saplamayacağım. Remy işlerini son derece steril tutuyor."

"Fark ettiğin için teşekkür ederim," diyor Remy, gerçekten memnun görünerek.

"Bu harika olacak," diye mırıldanıyor Dimitri kulağıma. "Bütün gün dövmelerin yanlış gidebileceği çeşitli yollar hakkında 'araştırma' yaptı. Şuna bir bakın. Göz seğirmesini görüyor musun? Bu adama işini nasıl yapacağını anlatmak için can atıyor."

Tristian'ın bakışları içimizi yakıyor. "Seni duyabiliyorum, sik suratlı." Sanırım bu durum veganlığı açıklıyor.

Başımı Dimitri'nin omzuna yaslayıp Tristian'a yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Gerçekten gerekli değil, biliyorsun." Ama bu düşünce göğsümde küçük, mutlu bir zonklama yaratıyor. Sanırım Dimitri haklı. Görünüşe göre ben bölgeciyim.

Tristian tasarımı dikkatle inceliyor ve dövme tabancası çalışmaya başlamadan önce Remy'ye başıyla onay veriyor. İlk başta acıyacak diye endişeleniyorum, ki bu aptalca. Tristian baş harfini göğsüme çok daha acı verici bir şekilde kazımıştı. Ama acının kanı ve gazabın izleriyle bağlı olsak da, merhametin lütfuyla da bağlıyız.

Canının yanmasını istemiyorum.

Neyse ki iğne derisine değiyor ve rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Çok büyük bir tasarım değil. Çok uzun sürmeyeceğini tahmin ediyorum. Bu süre boyunca Tristian'ın sakin mavi gözlerine bakıyorum ve benimkilerdeki gerçeği görmesini umuyorum.

Taşıdığımız bu baş harfler sonsuza dek kalacak.

Dimitri ve Killian da izledikleri kadar sessizler ve sanki bu kutsal bir anmış gibi. Geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok ama kolay olmayacağını biliyorum. Dikenli bir yol olacak, çünkü bizi bir arada tutan yoldan başka bir yol bilmiyoruz. Hiçbirimiz bunun için yaratılmadık, en azından ben.

Bu tuhaf, kutsal ritüel sadece on beş dakika sürüyor. Remy'nin dövme tabancası tiz vızıltısını kesiyor ve yeni mürekkebin üzerinden geçerek özenle temizliyor. "Bu nasıl?" diye soruyor, onun onayını bekliyor.

Tristian bakışlarımı hiç ayırmıyor. "Mükemmel."

Remy yarı başını sallıyor, yarı omuz silkiyor ve Killian'ınkini tedavi etmesi gerektiği gibi tedavi etmeye başlıyor. Derinin üzerine merhem

sürülür. Bir bandaj hazır

gitmek için. Boş boş soruyor, "Peki ya sen, Rathbone? Sen hâlâ bakiresin. Sonunda biraz mürekkep almaya hazır mısın?"

Dimitri başını sallıyor, kollarını gevşekçe belime doluyor. "İğnelerimin sonuna kadar gitmesini ve geride biraz metal bırakmasını seviyorum. Üzgünüm."

Karar vermeden önce bir süre dudağımı çiğniyorum. "Bir şey alabilir miyim?" Teker teker bana bakıyorlar. Killian'ın yüzü dikkatle boş, ama Dimitri'nin kaşları dağınık saçlarının arkasında kayboluyor ve Tristian... şey, gözlerinin köşelerini sıkıştıran o onaylamayan şeyi bastırmak için çok uğraşıyor gibi görünüyor. "Güreş maçından hâlâ biraz param var," diye ekliyorum, bakışlarım onların arasında gidip geliyor. "Ben ödeyebilirim."

"Hayır," diye patladı Killian, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. "Remy borcunu ödemek için burada. Ne istiyorsan onu al."

Remy, Tristian'a bandaj uygulamayı bitirir ve tabureyi işaret eder. "Sıra sende."

Dimitri beni bırakıyor, ben odanın ortasına doğru ilerlerken parmakları kalçalarıma sürtünüyor. Tabure, gömleğini giyme zahmetine katlanmadan kenarda duran Tristian'dan dolayı hâlâ sıcak.

Remy eldivenlerini çıkarır ve bir eskiz defteri çıkarır. "Ne istiyorsun ve nerede istiyorsun?"

"Onu burada istiyorum," diyorum ona bileğimi göstererek. İnce bir yara izi var, ne aradığınızı bilmediğiniz sürece zar zor fark ediliyor. Yukarıda, banyomun yıkıntıları arasında yapılmış, bileğime bastırılmış bir cam parçası. Bu göğsümdeki harfler gibi değil. Vücudumda değerli bir şeyin güzelliği tarafından dokunulmamış tek yara izi bu. Bu yüzden karar verdim, "Papatya istiyorum."

Remy bana bakıyor, kalemini kâğıda koyarken neşeleniyor. "Evet, bu kolay."

O daha konuya girmeden ben ekliyorum, "Üç dikenli."

"Papatyaların dikeni yoktur." Bunu kesin bir dille söylüyor, ama yine de kabaca çizilmiş sapın altından onları çizmeye başlıyor.

Adamlarıma bakıyorum -sevgililerime, savaşçılarıma, Lordlarıma- ve sırıtıyorum. "Şanslılarsa yaparlar."

35

HIKAYE

14 AY SONRA

İlk fark ettiğim şey sütunlar. Gözü, en parlak döneminde bile özenle inşa edilmiş olması gereken ön verandaya çekiyorlar. Taş cephesi ve güçlü, klasik detayları ile görkemli bir sömürge evi. Ancak evin kuzeye bakan tarafını saran sarmaşıklar ve batıyı çevreleyen söğüt ağacı, evin varlığını yumuşatmak için çok şey yapıyor. Hemen büyülendim.

Tristian'la birlikte geldiğim arabadan iniyorum ve diğerleriyle ön tarafta buluşuyorum.

Killian'ın gözleri beni buluyor ve dikkatle bakarak duraklıyor. Aynı hızla toparlanıyor ve sırtıma dokunarak beni öne doğru itiyor. Eğilerek, "Güzel elbise," diye mırıldanıyor, eğer ardından "Becerilmeye mi çalışıyorsun?" gelmeseydi bu tatlı bir iltifat olurdu.

Bilerek sessiz kalıyorum ve güneş elbisemin dizlerimin etrafında sallanmasına izin veriyorum. Bu üçünün kıyafetlerimi seçtiği günlerden çok uzağım ama yine de onları neyin kızdırdığını biliyorum ve bilgiyi buna göre kullanıyorum. Boğazımı temizleyerek, "Bu ilginç görünüyor." diyorum.

Hepimiz aynı dalgın ifadelerle eve bakıyoruz.

"Şuna bir bakın." Killian çenesini arazinin yan tarafına doğru salladı. "Üç arabalık garaj."

"Ve iki dönümlük saf cazibe!" Linda telaşlı bir şekilde, taba rengi ayakkabılarından birini ayarlamakta zorlanarak tökezleyerek arabaya doğru geliyor. "Bu ev gerçekten de detaylara önem veren bir vitrin beyler." Durakladı, bana hitap etti. "Ve hanımefendi."

Tristian'ın yanağı yarı buruşuk bir ifadeye bürünüyor. "Eski görünüyor, Linda." "Oh, ama modernize edilmiş!" diyor emlakçı, el yordamıyla Evrak çantası ve telefonuyla birlikte. "Bu ev Forsyth kasabasının kuruluşundan beri burada. Ama yaşı sizi yanıltmasın Bay Mercer. Önceki sahipleri evi her açıdan yenilemişler." Ön kapıyı işaret ediyor. "Bırakayım da kendi adına konuşsun. Ne dersiniz?"

Tristian bana bir bakış attı ama ben sadece omuz silktim. Gördüğümüz son ev bize çok yeni gelmişti. Steril. Soğuk. İçinde yürümek bana hiçbir şey vermedi. Hiçbir duygu. Rahatlık yok. Neşe. Belli ki Linda hoşnutsuzluğumu ciddiye almıştı, çünkü şimdi bana göz kırpıyor ve kapıyı açıyor.

"Buraya bayılacaksın," diye fısıldıyor. Antresi de en az dışarısı kadar etkileyici, yüksek tavanlı ve bir noktaya kadar inen cesur bir sarkıt lambaya sahip. "Bu evin ilk hanımı bunu yerel bir demirciye yaptırmış," diye açıklıyor Linda, ağır metal ve cam tasarımı işaret ederek. "Kocası orduda generaldi. Kocasının her zaman eve dönüş yolunu bulabilmesi için dünyanın öbür ucundan görülebilecek bir ışık istemiş. Aslen gaz lambalıydı ama çok dikkatli bir şekilde restore edildi."

Başımızın üzerinde böylesine antik bir şey hayal ederken biraz huşu duyuyorum. Evin ilk hanımı nasıl biriydi? Kocası gittiğinde endişelenir, eve sağ salim dönmesini sabırsızlıkla bekler miydi? Çünkü son zamanlarda ben de kendimi aynı şeyi yaparken buluyorum.

Hiçbiri daha az umursuyormuş gibi görünmüyor.

"Ben mutfağa bakmaya gidiyorum," diyor Tristian ve uzaklaşırken bize tembel bir selam veriyor.

"Oturma odası mı?" Dimitri giriş yolunu işaret ederek Linda'nın önden gitmesine izin veriyor.

Hislerime rağmen geride kalıyor, Killian ve Dimitri'nin önden yürümesine izin veriyorum. Hepsinin bana aksini söyleyeceğini bilsem de kendimi buraya ait hissetmiyorum. Saçağın üstündeki büyük resim penceresi geniş odayı altın sıcaklığında parlak bir alana çeviriyor ve çekincelerime rağmen gün doğumu sırasında altında durmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Işınların altında küçük bir dönüş yapıyorum, güneş elbisem sallanıyor.

"Biri banyolu ve oturma odalı olmak üzere altı yatak odası var," diyor telefonundan okumaya bile gerek duymadan, "bodrum katında bir in-law-suite veya bir eğlence odasına dönüştürülebilecek geniş bir alanla birlikte."

"Eğlence odası," diyor Killian ve ben aynı anda, bakışlarımızı paylaşarak. Ailen ölmüşse, yoksa, zenginse ya da hapisteyse, misafir odasına gerek yoktur. Killian omzunun üzerinden bana bakıyor, geri çekildiğimi fark ediyor ve hemen beni yakalayıp bir kolunun altına alıyor. Kaslarını hâlâ görmeye hazır olmadığım bir şekilde saran şık, iyi dikilmiş bir takım elbise giyiyor ama kravatını çıkarmış ve üstteki iki düğmesini açmış. Bunlar bir kralın ziynetleri: lüks kıyafetler ve onları asmak için güzel bir ev. "Belki bir bilardo masası?" diye ekliyor, etrafına bakarak.

Omzuma attığı elini tutuyorum ve isteksizce "Peki ya büyük ekran?" diye soruyorum. Killian artık futbol oynamıyor olabilir ama kesinlikle izliyor. "LDZ partilerine gitmek için çok yaşlı olabiliriz ama yine de insanları davet edebiliriz."

"Kim bir kardeşlik partisi için çok yaşlı?" Tristian mutfaktan geri dönerken soruyor. O da Killian gibi şık giyinmiş, babasının yatırımcılarıyla yaptığı toplantıdan yeni çıkmış. "Mezunlar her zaman geri gelir. Hoş karşılanırız ve saygı görürüz."

"Olman gerekenden bir yıl daha uzun süre Lordlar'daydın." Gözlerimi devirerek ona hatırlatıyorum. "Zafer dolu günler geçirdin."

Bir kez daha, hepsinin artık mezun olduğunu hatırlayınca içimde bir duygu kabarması oluyor. Bu, artık onlarla kampüste yürümek yok demek. Artık onlarla öğrenci merkezinde öğle yemeği yok. Artık Tristian'la kütüphanede öpüşme seansları yok. Artık Dimitri'nin en yeni parçasını dinlemek için müzik bölümünün stüdyo odalarına gizlice girmek yok. Killian'la gün ortasında atış talimi yapmak ve arka koltukta aceleyle sevişmek için gizlice kaçmak yok.

Artık brownstone yok.

"Burası fiber alıyor ve zaten harika bir ses sistemi var," diyor Dimitri, bir dolap kapağını kapatırken. Buraya doğrudan bir tür Cadde anlaşmasından gelmiş ve yıpranmış deri ceketinin altında sakladığı kılıfından silahını çıkarmış gibi görünüyor. Çenesini Killian'a doğru salladı. "Güvenlik iyi, ama kesinlikle yükseltmemiz gerekecek."

"Oh, hey," diyor Tristian, gözleri parlayarak. "Belki bir köpek alabiliriz. Izzy ve Lizzy bir köpek yavrusu için ölüyorlar ama annemi ve 'alerjilerini' bilirsin." Kelimenin etrafında tırnak işareti yapıyor ve gözlerini deviriyor.

"Bu kulağa bir köpek yavrusuna bak*acakmışım* gibi geliyor. Zor bir pas." Başımı sallıyorum, elimi tutup parmak eklemlerime bir öpücük kondurduğunda gözlerindeki ikna edici yalvarış beni yıldırmıyor.

"Hanımefendinin seçimi." diye fısıldıyor. Ne kadar saçma ve Tristian bunu biliyor, ağzı elime karşı kıvrılıyor.

Emlakçı Linda şakalaşmalarımızı izliyor ve gözlerindeki soruları hemen fark ediyorum. Hangisi benim ortağım? Dördümüz birlikte mi yaşayacağız? Nasıl olacak bu iş? Dinamik nedir ve kime hitap etmeli? Bunca zaman geçmesine rağmen hala gerçekten sorma riskini almıyor. Kesin olarak bildiği bir şey varsa o da Killian'ın Güney Yakası'nın Kralı olduğudur, bu da ihtiyatlı olmanın önemli olduğu anlamına gelir. "Ben sizi biraz yalnız bırakayım da etrafınıza bakın. Herhangi bir sorunuz olursa ben dışarıda olacağım."

Kız odadan çıktıktan sonra Dimitri hınzırca bir kahkaha atar. "Dostum, kafası çok karışık."

Tristian çömelerek zemini incelerken, "Çok korkmuş," diye açıklıyor. "Güney Yakası Kralı'nın son emlakçısı kafatasında bir kurşunla öldü."

Killian kolunu omzumdan bırakıp Fransız kapılarına doğru yürüyor. "Ve ondan önceki hala bulunamadı." Dışarıya bakarken yüzünde bir karanlık beliriyor, gözlerinde hüzünlü bir şey var.

Milyonuncu kez dikkatlice, "O zaman belki de biraz daha az ayrıntılı bir şey aramalıyız" diyorum.

Ürkütücü derecede mükemmel bir uyum içinde inliyorlar, her biri bana bıkkın bir bakış fırlatmak için dönüyor. "Yine mi bu?" Tristian Dimitri'yi işaret ederek yakınıyor. "Rath bile bu konuda geri adım atmayı bıraktı."

Dimitri ısrar ediyor, "*Yaşayacak* bir yere ihtiyacımız var, Öykü."

"Biliyorum." "Ama bir malikaneye ihtiyacımız yok." diye endişelenerek bir ayağımdan diğerine geçiyorum.

Tristian hiç istifini bozmadan, "Ben istiyorum," der. "Benim ihtiyacım yok," diye mırıldanıyor Killian.

Dimitri ve ben birbirimize bakıyoruz ama Dimitri bu ikisini ikna etmeye çalışmayı çoktan bırakmış. Onun yerine bana yaklaştı ve beni kendine çekti. "Hadi bebeğim. Anlaşmayı biliyorsun." Dimitri altı ay önce kaşlarına piercing taktırdı ve kaşlarının her hareketi inanılmaz derecede etkileyici görünüyor. Şu anda, koyu renk gözleri benimkilere dikilmişken

alçak ve yoğun bir şekilde çömeldi. "Bu aile fonu. Başka ne yapabiliriz ki?"

Anlaşmaya göre her birimiz gelirimizin belli bir yüzdesini aile fonuna aktarıyoruz. Benim için bu cüzi bir miktar. Dimitri için biraz daha önemli, çünkü o hala Güney Yakası'nda çalışıyor. Killian için bu tarif edilemez bir miktar ve Tristian için?

Onun için bu tamamen saçmalık.

Ama Dimitri haklı. Başka ne yapabiliriz ki? Tristian ve Killian'ın küçük bir başlangıç evinde hayatta kalmalarını izlemek açıkçası çok komik olurdu ama bu onlara haksızlık olur. Onların parası var. Kendi imkanları dahilinde yaşayabilmeliler, benimkinin çok dışında olsa bile, Jüpiter de olabilir.

"Evet," diye iç geçiriyorum, dudaklarımı onunkilere değdirmek için geriniyorum. "Etrafa bakmaya devam edeceğim."

Killian, "Şu eğlence odasına bir göz atalım," diyerek adamları yanlarına çağırıyor.

Onlar bunu yaparken ben de oturma odasından geçip merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve yatak odalarının her birine göz atıyorum. Bunun bir kısmının tereddütlerimden kaynaklandığını bilsem de, saat işliyor. Bu iki gün içinde baktığımız yedinci ev ve yakında brownstone'dan ayrılmamız gerekiyor. Çocuklar iki gün önce mezun oldu ve yeni Lordlar eve yerleşmeye hazır. Birkaç ay içinde yeni bir Leydi seçecekler ve evi kendi partileri ve çılgınlıklarıyla dolduracaklar. Yaşlı değiliz ama hayatımızda yeni bir yere taşınıyoruz. İyi bir yere. Görünüşe göre, çok pahalı bir yer.

Ana yatak odasına açılan bir kapısı olan küçük bir odaya doğru yürüyorum. Arka bahçeye bakan büyük bir penceresi olan aydınlık bir oda ve nedenini tam olarak bilmesem de uzun süre pencereden dışarı bakıyorum. Mekânla ilgili bir şey çok sakinleştirici, sanki kendimi yine burada dururken görebiliyorum. Bunun bir nedeni de aşağıdaki bahçenin manzarası. Bir havuz ve jakuzi var, ayrıca çocuklar için bir basketbol sahası ya da-

Tristian kollarını belime dolayarak, "Orada bir salıncak iyi olurdu," diyor.

Sağlam kollarına dokunup göğsüne yaslanıyorum. "Kızlar için mi?"

"Ya da..." Eli düz göbeğimin üzerinde geziniyor. "...diğer çocuklar."

Bir kaşımı kaldırarak boynumu büküyorum. "Benim bilmediğim planların mı var?" Bebekler ve küçük ailemizin geleceği ilk kez gündeme gelmiyor. Beni dölleriyle doldurma şekillerine bakılırsa, bu muhtemelen

Mucize, hiç hata yapmadım. Ama doğum kontrolü konusunda çok titizim. Olmak zorundaydım. Hayatımda pek çok hata yaptım ve bir öğrenci yurdunda hamile kalmak bunlardan biri olmayacaktı. Ben lanet bir prenses değilim.

"Bir sürü planım var," diyor beni boynumdan öperek. "Çoğu, evi satın aldığımızda evin her odasında seni kirletmeyi içeriyor." Etrafına bakınıyor, parmaklarıyla karnıma dokunuyor. "Belki bu değil."

Homurdanarak, "Neden olmasın?" diye soruyorum ve bana yavaş, çarpık bir sırıtış atıyor. "Ben bile bebeğin odasında sevişirken sınırı çiziyorum."

Başımı sallıyorum, çünkü bunun doğru olması mümkün değil. Tristian kelimenin tam anlamıyla her yerde, her zaman, her yerde seks yapar. Ama aynı zamanda kafamı sallıyorum çünkü gerçek olamaz. Basit bir başlangıç evi yerine böyle bir ev almanın bir parçası da geleceği planlamaktır. Onu nasıl doldurmak istediğinizi bilmek. Büyümek için yeriniz olacağını anlamak. Henüz o kadar ileriye bakmaya izin vermedim.

Tristian yatak odasına girerken beni düşüncelerimle baş başa bırakarak uzaklaşıyor. Ama ben onu takip ediyorum, odanın rahatlatıcı hissi beni cezbediyor ve bir yandan da korkutuyor. İçeri girdiğimizde Dimitri ve Killian çoktan odaya girmişlerdi.

"Ne düşünüyorsun?" Killian ellerini pantolonunun ceplerine sokarak soruyor. "Oldukça güzel."

"Mutfak harika," diyor Tristian, her ne kadar bu konuda isteksiz görünse de. "Son zamanlarda becerilerimi gerçekten geliştiriyorum, sence de öyle değil mi?"

Dimitri, "Bayan Crane'in pişirdiği yemekten daha iyi bir şey olamaz," diyor. "Hideaway'deki kızların bu kadar zayıf olmasına şaşmamalı. İnsanlar uyuşturucudan olduğunu düşünüyor."

Dimitri ve Tristian dönüp bana bakıyorlar. "Eee?" Killian soruyor.

Kendimi zor durumda hissederek -*Tanrım,* bunu hep yapıyorlar- en-suite banyoya hızlıca bir göz atıyorum ve hepimizi burada tıkış tıkış hayal etmeye çalışıyorum. Artık hiçbirimizin tek başına duş aldığı nadirdir. Neyse ki duş çok büyük, üç farklı başlığı ve bolca kol alanı var. Ayrıca geniş bir küvet de var - Dmitri'nin ve benim gece geç saatlerde ıslanmamız için mükemmel. Memnun bir şekilde omzumu pervaza dayayıp yatak odasının genişliğini inceliyorum. "Kampüse, son iki yıllık derslerime gidebileceğim kadar yakın." Gördün mü? Geleceği düşünebiliyorum.

Killian pencereden dışarı bakarak, "Ama Güney Yakası'na çok yakın değil," diyor.

Dimitri de aynı fikirde. "Arazi güzel ve dar. Bolca alan var."

Tristian, "Evet, her şeyi karşılıyor ama çocuklar," diye vurguluyor ve ellerini kaldırarak dönüyor. "Beğendik mi?"

Ne sorduğunu biliyorum. Burası kendimizi yaşarken görebileceğimiz bir yer mi - sadece önümüzdeki birkaç yıl için değil, temelli olarak. Kendimizi bu odada, her gün uyanırken, geceleri buraya dönerken, yatağa yığılırken, sevişirken görebilir miyiz? Kendimizi alt katta Marcus ve diğer LDZ elemanlarını eğlendirirken görebilir miyiz? Kendimizi arka bahçede yüzerken ve yemek yaparken görebilir miyiz? Burası ahşap ve taştan daha fazlası olma potansiyeline sahip bir ev mi?

Burası ev mi?

Hepimizin yatabileceği kadar büyük olan odaya bakıyorum ve yandaki çocuk odasını düşünüyorum. Bundan birkaç yıl sonra o pencerenin önünde durduğumu, kollarımda küçük bir Killian, Tristian ya da Dimitri tuttuğumu hayal ediyorum. Belki, yakında, okulu bitirdiğimde ve çocuklar yerleştiğinde... belki?

İçimde tuttuğum büyük sır, bunun gerçekten önemli olmadığıdır. Nerede olurlarsa olsunlar evleridir.

"Bence bir teklif yapmalıyız," diyorum, kesin ve kararlı bir şekilde.

Killian'ın kaşları alnına doğru kalkıyor ama memnun görünüyor ve bana başıyla onay veriyor. "Katılıyorum."

Tristian ellerini bir alkışta birleştirir. "Bunu yapıyor muyuz?"

Dimitri, "Öyle görünüyor," diye cevap verir ve telefonunu çıkarır. "Linda'ya her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğim."

Çocuklar yatak odasından çıktılar, hepsi de evi satın alma pazarlıklarına dalmışlardı. Önden gitmelerine izin veriyorum, ellerimi koridor duvarının iki yanına koyuyorum, sağlamlığını, sağlamlığını hissediyorum. Bu sahip olacağım ilk gerçek ev olacak. Annem ve ben hiçbir zaman bir şeye sahip olmadık; boktan bir motelden boktan bir apartman dairesine, oradan Daniel'in evine, yatılı okula ve Colorado'daki küçük kulübeye gidip geldik. LDZ'nin evi en yakın olanıydı ama o bile aslında benim değildi - Lordların bile değildi, çünkü kardeşliğe aitti. Ama bu?

Bu aslında bizim olabilir.

Merdivenin tepesinde durup fuayeye bakıyorum ve o sarkıt lambanın generallerimi eve çağırdığını hayal ediyorum.

12 AY SONRA

Her zaman kahvaltıya en son ben inerim.

Genellikle bunun nedeni vücudumdaki ter ve meniyi temizlemek zorunda olmam ve her şeyin yeniden başlamamasını sağlamanın tek yolunun onları banyodan dışarı çıkarmak olmasıdır. Spermlerini sadece benim için saklamaları talimatı almış üç azgın adamla yatmak yanlış bir adım olabilir. Onlara duşta ya da külotumun içinde mastürbasyon yapmaya devam etmelerini söyleyerek bundan vazgeçmeyi düşünüyorum, ama sonra beni tamamen pompalıyorlar ve açgözlü bir orospu gibi hepsini istiyorum.

Genelde sorun budur.

Bugün, giyecek bir şey bulmak için otuz dakika harcadım. Sonunda pes ettim ve arkasında Killian'ın numarası olan bir Forsyth tişörtü giydim. Bunu birkaç yıl önce, istatistik sınıfımdaki sarışın bir kız öğrenci birliğinden çalmıştım ve kampüste sürekli giyiyordu. Sanırım beni rahatsız ettiğini biliyordu. Tek yapmam gereken bir gün onu duşlara kadar takip edip kapmaktı. Artık kampüste benimle olmayabilir ama insanlar hala onun benim olduğunu bilmeli.

İçeri girdiğimde Dimitri, "Tris'i de yanımda götürebilirim," diyor. Elinde sosis dolu bir çatalı ağzına götürüyor olsa da gözleri telefonuna sabitlenmişti. "Ama muhtemelen daha sonra Bayan Crane'den bu konuda azar işiteceksin."

"Ne hakkında?" Kendime bir fincan kahve doldurmak için durarak soruyorum.

Dimitri cevap vermek için başını kaldırıyor ama donup kalıyor, gözleri göğsümde kalıyor. "Biliyorsun, birimize yüz yüze sözlü tacizde bulunmadan birkaç haftadan fazla zaman geçirdiğinde şikayet ediyor."

Killian dikkati dağılmış bir şekilde dizüstü bilgisayarına vurarak, "Bu düşüşü kaçıramam," diye yakınıyor. "Tristian'ın babası zaten ilk çocuğunu bir hayata sürüklediğimiz için yeterince kızgın..." Başını kaldırıp gözlerini göğsüme d i k t i ğ i n d e sözleri kayboluyor. "Ne *giyiyorsun*?"

Yüzümü buruşturarak üstümü esnetmeye çalışıyorum. "Bütün tişörtlerim kurutucuda küçüldü," diyorum önünü çekiştirerek. "Sanırım çok sıcak çalışıyor ya da öyle bir şey."

Dimitri çatalıyla selamlama hareketi yapar. "Hey, şikayet etmiyorum. Bence harika görünüyorsun."

"On iki yaşında bir çocuk için tasarlanmış bir tişört giymişim gibi görünüyorum," diye homurdanarak yerime oturuyorum. "Bunu daha önce doğru mu duydum? Sen de

Hideaway?"

Dimitri tostunun üzerine biraz tereyağı sürerken, "John diye bir sersem sorun çıkarıyor," diye açıklıyor. "Augustine onu korkutup binadan uzaklaştırmak için biraz kas gücü istedi. Bu sefer temelli."

"Birileri sorun mu çıkarıyor?" İçimde bir endişe düğümü dolaşıyor. "Bayan Crane iyi mi?"

Killian bana şaşkın bir bakış attı. "Tabii ki iyi. Delores'i bilirsin. Kendisi hallederdi, ama doktorun rahatlamasını emretmesi dışında."

Bayan Crane'in son doktor randevusunda tansiyonu çok yüksek çıktı, bu da aklımı kurcalayan bir şey. "Dikkatli olması gerekiyor," diye endişeleniyorum ve bunun nafile olduğunu ve onun isteyeceği bir şey olmadığını bilsem de, bir parçam hala aşağı kata taşınmasını diliyor. "Şu John'u bir an önce dışarı çıkarmalısın. Ona göz kulak olabilecek insanlara ihtiyacı var." İstemeden de olsa, onu yalnız ve sıkıntı içinde hayal ederek gözlerim akmayan yaşlarla dolmaya başlıyor. Bayan Crane böyle bir kaderi hak etmiyor. Bu John'un kim olduğunu bilmiyorum ama umarım onu öldürürler. Yavaş yavaş.

"Sen neden bahsediyorsun?" Dimitri bana aval aval bakıyor. "Kıçında yirmi fahişe var, yirmi dört-yedi. Muhtemelen bütün genelevin haberi olmadan işeyemez."

Killian gömleğinin manşetini düzeltirken, "Ciddiyim," diye itiraz ediyor. "Sence Auggy neden gelmemizi istedi?"

"Seni neden çağırdığını biliyorum," diye mırıldanıyorum gözlerimi Dimitri'ye dikerek. Kalbimi sıkıştıran endişeden kanımı kaynatan kıskançlığa öyle ani bir duygu dönüşü oluyor ki başım dönüyor ama elimde değil. "Eminim Dimitri'yi kapıdan erotik bir dans gösterisiyle karşılamak için bekliyordur."

Uzun bir süre gergin bir sessizlik var, ama ben bu sessizliğin nüfuz etmesine izin vermekte zorlanıyorum. Düşüncelerim Bayan Crane'in tekrar incinmesiyle dolu. Ve sonra Augustine'in ince beli, göz alıcı makyajı ve *gerçekten üzerine oturan* gömlekleri. Bir şeylere vurmak, sonra da iki büklüm olup ağlamak istiyorum.

Bu cehennemden gelen PMS olmalı.

"Kafam karıştı." Dimitri'nin çatalı tabağa çarpıyor ve arkasına yaslanıp kara gözlerini bana dikiyor. "Kahrolası büyük kahramanlar gibi içeri girmemizi mi yoksa kendi başlarının çaresine bakmalarına izin vermemizi mi istiyorsun?"

Ses tonu karşısında boğazımda bir yumru oluşuyor ve çenemin oynamasını engellemek için çenemi sıkmak zorunda kalıyorum. "Beni terslemene gerek yok."

Çenesi düşer ve Killian'a bakar. "Kopmuyorum! Sadece tamamen kayboldum!"

Killian en azından gözlerimde dökülmeden parlayan yaşları fark ediyor. Öne doğru eğilip bileğime dokunuyor, başparmağıyla papatya dövmemi okşuyor ve "Neler oluyor küçük kardeşim?" diye soruyor.

"Olan şu ki," diyorum, hem elini avucuma almak hem de fırlatıp atmak isteyerek, "yorgunum, ağrım var ve tüm gömleklerim mahvoldu ve keşke Bayan Crane'i kurtarmak için bir geneleve dalmak zorunda olmasaydın, ama daldın ve bu benim sinirlenmeme izin verilen bir şey." Beklenmedik üzüntüyü geçip büyük bir hayal kırıklığına dönüşmüş olmama rağmen ilk gözyaşı dökülüyor. Öfkeyle yanağıma vuruyorum. "Unut gitsin."

Şimdi ikisi de bana gerçek bir uzaylıymışım gibi bakıyor ve aslında bunun nedenini anlıyorum. Bu sabah mantıklı davranmıyorum. Bunlar deli bir kadının saçmalıkları.

Tıpkı annen gibi, diyor kafamın içindeki kötü bir ses. *Augustine asla...*

Tanrım, bu da nereden çıktı? Sandalyeden fırladım ve gözlerimden yaşlar boşanarak odadan çıktım. Kulak mesafesinden çıkmadan hemen önce Tristian'ın mutfaktan gelip "Siz Neandertaller ne halt ettiniz?" diye bağırdığını duyuyorum.

Yatak odasına gidip şifonyerin çekmecesini çekiştirerek açıyorum ve üzerime uyan bir gömlek arıyorum ama gözyaşlarım yüzünden görüşüm tamamen bozulduğu için bu biraz zaman alıyor. Bunu yapıyormuşum gibi görünüyor - sabahın sekizinde, iyi bir neden yokken ağlıyorum - bu yüzden yenilgiyi kabul ediyorum. Devam ediyorum ve göğsümde sıkışan hıçkırıkları serbest bırakıyorum. Bu iyi hissettiriyor. Katartik. Duygusal bir kan alma gibi. Baskı azaldığında, gürültülü bir şekilde burnumu çekiyorum ve çekmecemde Tristian'ın egzersiz tişörtlerinden birini buluyorum. Bu kesin uyacaktır. Onun çamaşırları asla mahvolmaz.

Tam dar gömleği çıkarıyordum ki Tristian kapıda belirdi, yüzü asılmıştı. "O pislikler sana ne dedi bilmiyorum ama kahvaltını mahvetmesine izin verme. Bu *inanılmaz* krepleri yaptım, tadı gerçek buğday gibi."

Midem bulanıyor ve boğazımın arkasındaki safrayı yutarak donup kalıyorum. "Hayır, teşekkürler."

"Tatlım," diyor, bana Jack Hanna'nın sırtlan sürüsüne yaklaştığı gibi yaklaşarak. Yavaş ve temkinli. "Neler oluyor? Ağlayıp duruyorsun."

Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülürken başımı sallıyorum. "Sadece boktan bir gün geçiriyorum. Gömleklerim küçüldü ve Bayan Crane dışarıda tek başına ve Augustine erkek arkadaşımı becermek istiyor ve-" *Ve tadı buğday gibi olan glütensiz krepler iğrençtir.*

Tristian ellerini omuzlarıma koyuyor. "Story, bana bak. Sana yeni gömlekler alabiliriz. Bayan Crane asla yalnız değildir. Ve Augustine'in artık kendi erkek arkadaşı var. Rath'la olan ilişkisi tarih oldu. Zaten bir Kraliçe'nin erkeğine asılacak hali yok ya." Gözleri göğüslerime kayıyor ve ben bunu ona karşı kullanmamaya çalışıyorum. Bu evde üstsüzken ciddi bir konuşma yapmaya kalkışmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. "Hey, bekle," diyor yarı çıplak gövdemi süzerek. "Bugün ayın on altısı, değil mi?"

Bu konuyu açacağını bildiğim için inledim. "Evet, tamam mı? Belli ki regl dönemimdeyim! Hafta sonu planlarınızı bozduysam özür dilerim ama..."

Aniden göğüslerimi avuçladığında sözlerim kesildi.

Aslında bu bir tutuş değil, çünkü nazik ve test edici, ama avuçlarını onların etrafına sarıyor, onları içine alıyor, tartıyor. Yüzü hesapçı bir ifadeye bürünmüş.

Kıpırdandım. "Tristian, bugün senin sapıklıkların için vaktim yok."

"Sadece... bekle. Bekle." Onlara dokunmaya devam ediyor ve Killian ve

Dimitri kapıda belirir ve onlara hızlıca bir bakış fırlatır. "Gelin bunları hissedin."

Gömleğimi kollarımdan çekiştirerek ellerini uzaklaştırıyorum. "Sen aklını kaçırmışsın!"

"Yapmadım," diyor, egzersiz tişörtünün içine soktuğum göğüsleri göstererek. "Göğüslerini tanıyorum, Story. Boyutunu, şeklini, çevresini, ağırlığını biliyorum. Kesinlikle mükemmeller. Gömleklerin küçülmedi. Göğüslerin daha büyük."

Ona alaycı bir bakış attım. "Evet, doğru."

"Ciddiyim!" diye ısrar ediyor, omuzlarımdan tutup beni şifonyerin üzerindeki aynaya doğru döndürüyor. "Şunlara bak! Daha büyükler." Şüpheci ifadem üzerine bir kaşını kaldırıyor. "Aletlerimizden biri bir santim büyüse fark eder miydin?"

Huh.

O böyle söyleyince.

"Göğüslerim neden büyüsün ki?" Üstümü çekiştirerek tartışıyorum. "Yirmi üç yaşındayım. Sanırım artık sütyen giymeyeceğim."

Keskin bir ses çıkarıyor, sanki sadece kendisinin görebileceği bir şeyi yakalamamı istiyor. "Bugün ayın on altısı." Bunu şifonyere vurarak noktalıyor. "Reglin bir haftadan fazla gecikti."

Her şey yavaşlar. Bulanık. Kalın. Belirsiz. İçinden geçmeye, mantığa giden yolu bulmaya çabalıyorum, çünkü bunun bir yolu yok.

Hiçbir yolu yok.

Dimitri gözlerini devirir. "Bu çok aptalca."

"Aptalca değil," diye karşılık veriyor Tristian. "Sadece inkar ediyorsun."

"Onu elleyerek hamile olduğunu anlayamazsın, Tris. Tanrım, şuna bak." Dimitri bir elini kaldırarak genel tavrımı gösterdi. "Onu korkutuyorsun."

Göğüslerimi avuçlayıp "Hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyorum." diyorum.

"O zaman onu atsan iyi olur, çünkü hamilesin." Tristian bunu öylesine kesin bir inançla söylüyor ki, içime bir sığır sopası gibi saplanıyor.

"Saçmalık." Dimitri yatağa çöküyor, gözleriyle beni süzüyor. "Tamamen normal görünüyor. Sen saçmalıyorsun."

Kelimeleri kendinden emin bir şekilde söylüyor ama gözlerinde beni tedirgin eden bir şey var. Bir kopukluk. Daha çok doğru olmasını istemiyormuş gibi.

Killian orada öylece dikilmiş, kaskatı kesilmiş bir halde karnıma bakıyor ve yüzü ürkütücü bir şekilde ifadesiz. Sanki kafasında uzun bölme işlemi yapıyor, günleri saymaya çalışıyor gibi görünüyor. "Ya haklıysa?" diyor, gözlerini benden ayırıp Dimitri'ye bakarak.

"Değil," diyor Dimitri ama öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve bir öneride bulunuyor. "Gidip ona bazı testler yaptıralım. Yirmi dolarına bahse girerim ki sadece yeni bir kurutucuya ihtiyacımız var."

"Peki," der Tristian, doğrulurken. "Ben gidip arabayı çekeceğim."

~

OTUZ DAKİKA SONRA, testlerin hepsini bir tür bilim deneyi gibi küvetin kenarına dizmiştim. Tristian her marka ve türden bir tane almıştı ve bazıları gereksiz yere karmaşık, dijital şeylerdi, onları yüzüne fırlatasım geliyordu.

Ama bir bardak sidikle donanmış olarak, her teste daldırma hareketini yapıyorum. Bu ilk kez hamilelik testi yapmak zorunda kalışım değil. Bir yıl önce implantımın çıkması ve yeni bir hapa başlamam arasında bir olay oldu.

hamile kalmış olabileceğimi düşündüm. Meğer hafif bir gıda zehirlenmesi geçirmişim.

Yine de bu farklı hissettiriyor ve testlerin sonuçlarımı vermesini beklerken, banyo kapısının diğer tarafında volta atan ayakların sesini duymazdan gelmeye çalışıyorum.

"Ne yazıyor?" Tristian soruyor, endişeli sesi tahtaların arasından boğuk boğuk geliyor.

Gözlerimi devirerek, "Bekle diyor!" diye bağırdım.

Bebek sahibi olmak istediğimden daha erken. Diplomamı almama daha bir yıl var. Yeni evimize daha yeni yerleşiyoruz. Çocuklar, yasadışı unsurları ne olursa olsun, profesyonel dünyaya daha yeni girdiler. Çocuk sahibi olmaya hazır mıyız? Birinin annesi olmaya hazır mıyım?

Dırdırcı kendinden şüphenin ötesinde bir düşünce tohumu var. Burası yan taraftaki kreş ve içeri adım attığım ilk gün bebeklerinden birini kucağıma aldığımı hayal ettim. Nasıl olacaklarını merak ediyorum. Killian gibi kurnaz, meraklı, kasvetli bir oğul mu? Tristian gibi parlak, altın saçlı bir büyücü mü? Ya da Dimitri gibi kuzguni saçlı, duygulu, yaratıcı bir kız çocuğu?

Çoğunlukla hepsinin bir parçası olan bir çocuk düşünüyorum. Killian'ın ciddiyeti, Tristian'ın kolay doğası ve Dimitri'nin üstün yetenekleri. Her şeyden çok yaratmak istediğim şey bu; onlar hakkında iyi ve saf olan her şeyi temsil eden bir çocuk.

Banyodan çıkıp onları g ö r d ü ğ ü m d e düşündüğüm şey buydu. Hepsi Alaska yatağının kenarına dizilmiş, kapının açılma sesiyle başlarını kaldırıyorlar. Gözlerinde gerginlik, korku ve bir parça dehşet görüyorum. Ama aynı zamanda umut, merak ve sevginin kusursuz varlığını da görüyorum.

Hamilelik testini avucuma vuruyorum. "Hepsi pozitif."

Daha önce kendinden çok emin olan Tristian bile uzun bir süre şaşkın bir sessizlik yaşar. "Hepsi mi?" diye sorar.

Başımı sallıyorum, dönüp testlerin düzgün küçük sırasına bakıyorum.

"Hepsi on iki." Dimitri saçlarını alnından geriye doğru iterek "L a n e t o l s u n," diye nefes alıyor.

"Lanet olsun... oh, kahretsin."

"Yani sen..." Killian eliyle karnımı işaret ediyor, yüzü gevşek. "Orada bir bebek var. Hemen şimdi."

"Evet." Bunu anlamaları için onlara bir süre veriyorum ve bunun dalgalar halinde onları nasıl etkilediğini izliyorum. Dimitri saçlarını geriye itmeye devam ediyor ve Killian

bakıyor, ve Tristian-

Ayağa fırlayıp beni yakaladı ve etrafımda döndürdü. "Lanet olsun, baba olacağım!" Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerindeki heyecan kıvılcımının arasında gördüğüme şaşırdığım bir çekince var. "Bu iyi mi? Diplomanı alana kadar beklemek istediğini biliyorum ama-"

Sırıtıyorum, bileklerini tutuyorum. "Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, biraz rahatladım."

"Rahatladın mı?" Killian sonunda gözlerini midemden ayırarak soruyor.

"Kendimi çok kötü hissediyorum," diye açıklıyorum, yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu bilerek. "Bazen deliriyor gibiydim. Ama bu çok mantıklı." Şok geçirmiş gibi görünen Dimitri'ye bakıyorum. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Evet, ben sadece..." Yavaşça, koyu renk gözlerinden bir parça berraklık yayılıyor ve bana doğru geçerek karnıma dokunuyor. "Bu kadar ilerisini düşünmeme hiç izin vermezdim. Böyle bir şeyi yapabilecek kadar uzun yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Tanrım. Bir bebek yaptık."

Tristian beni öpmek için eğiliyor, o kadar sert ve derin ki Killian'ın sözlerini neredeyse kaçırıyorum.

"Kimin olduğunu düşünüyorsun...?"

Tristian'ın dudaklarından koparak, "O *bizim*" diye bağırdım. Üvey kardeşimi yatağın üzerinde yakalayıp ağzına bir öpücük konduruyorum. "Ne olursa olsun, hepsi bizim." Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor, ki sanırım bu adil. Bu konu hakkında konuşuyor olabilirdik ama bu çok varsayımsal bir konuydu. "İstediğim tek şey bu," diyorum ona, yüzünü ellerimin arasına alarak. "Hepinizin en iyi yanlarının bir arada olmasını istiyorum." Hepsinin arasında bir ileri bir geri bakarak yalvarıyorum: "Asla bilmemiz gerekmeyeceğine söz ver. Birinize diğerlerinden daha çok benzerse, onu daha az sevmeyeceğinize söz verin."

Gözyaşlarım tekrar akıyor ve hepsini harekete geçiriyor. Yumuşak sözler ve nazik dokunuşlarla etrafımda toplanıyorlar ama üzgün ya da korkmuş olmadığımı açıklama şansım yok.

Gözlerindeki vaadi şimdiden görebiliyorum.

36

TRISTIAN

"Doğum öncesi vitaminlerini alıyor ve tüm yemeklerini ben pişiriyorum - hepsi doğal, paketlenmiş veya işlenmiş hiçbir şey yok, mümkün olduğunda organik. Doktorun verdiği diyeti uyguluyoruz." Tüm bunları hemşire makineyle uğraşırken, düğmeleri çevirip düğmeleri ayarlarken söylüyorum. Keşke bana burada bir şey verse. "Doğum dersleri gelecek ay başlıyor ama Öykü şimdiden hamilelik yogası yapıyor. Haftada iki kez. Son kan tahlilleri-" Dosyayı karıştırıp en son tahlil sonuçlarını bulmaya çalışıyorum ama hepsi sigorta evrakları ve yasal formlarla karışmış. "İyi görünüyorlardı..." diye yarım yamalak bitiriyorum.

"Görünüşe göre her şeyi doğru yapıyorsun." Bana gülümsemesi biraz alaycı ve bu sadece tansiyonumun yükselmesine neden oluyor. Daha *yüksek*. Neredeyse örnek ebeveynler olarak buradayız ve küçük bir onay bile alamıyor muyuz? Story'ye dönüp ona sıcak bir bakış atıyor. "Teknisyen birkaç dakika içinde burada olacak."

"Teşekkür ederim." Öykü yüzünü buruşturuyor ve yatakta kayıyor. "Sonunda işeyebilmek için bu işi bitirmeye can atıyorum."

Hemşire gülüyor, neşeli ve sinir bozucu bir şekilde kaygısız davranıyor. Öykü hem mesanesini doldurmak hem de insülin testi için bir işaretleyici sağlamak amacıyla önceden bir şişe şekerli meyve suyu içmek zorunda kalmıştı. "Ona acele etmesini söyleyeceğim."

Kapı kapanır kapanmaz atılıyorum. "Rahat mısın? Bu masa yolun kenarından toplanmış bir şeye benziyor. Yastığa ihtiyacın var mı? Bunu gerçekten evde yapmalıydık. Annemin doktoru ev ziyaretleri yapıyor. Eminim-" Story'nin üzerine eğilip muayene masasını ayarlamaya çalışıyorum ama beni tersliyor.

"Tris, *Tanrım*, ben iyiyim."

Rath duvardaki bir grafiğe kaşlarını çatarak, "Cidden sakinleşmen gerek," diyor. Bu, hamileliğin aşamalarını gösteren bir grafik ve dördümüz de Story'nin zaman çizelgesindeki yerini çoktan belirledik. Bebeğimiz bir limon büyüklüğünde. Başını eğip gözlerini kısarak fetüs çizimine bakıyor. "Bu sadece limon büyüklüğünde bir hücre yığınının sonogramı."

"Sadece bir-" diye bağırıyorum, endişe dalgasıyla savaşıyorum. Bu yeni ve kontrol etmesi zor bir şey. Öykü sadece on dört haftalık hamile ve ben şimdiden delirmek üzereyim. Diğer ikisi bu konuda nasıl bu kadar rahat davranabiliyor anlamıyorum. "Bu bir test, sik kafalı. Yani geçebilirsin de, *kalabilirsin* de."

Elimi Story'nin karnına koyuyorum ama henüz bir şişlik yok. Bu kasabadaki doktorlar rüşvete biraz daha yatkın olsalardı, belki bu sonogramı daha erken alabilirdik. Ama on haftadan önce bir işe yaramayacağı konusunda ısrar edip durdular ve beni bu öğleden sonraya ertelediler. Haberi aldığımızdan beri bir dizi duygu yaşadım. Genelde içime atmam ama şimdi buradayız ve sonogramın ne göstereceği konusunda gergin hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Kardeşim, ona en iyi doktoru bulduk, bizzat senin tarafından incelendi." Killian Story'nin diğer yanındaki taburede rahatça arkasına yaslanmış, örgüsünün ucuyla oynuyordu. "Muayenehanede diyetisyen, ebe, doula, yani her şey var. Ev ziyaretleri yapıyorlar, Story'ye mükemmel bir bakım sağlıyorlar ve bu çocuğun üç babası olduğu gerçeğine gözlerini bile kırpmadılar. Bu işi mikro yönetmeye gerek yok. Bu bizim elimizde olan bir şey değil."

"Ellerimizden mi?" Bir elimi karnına doğru uzatarak ona bakıyorum. "Senin için söylemesi kolay. Makrolarını ölçen, süt ürünleri alımını kontrol eden, laboratuvar testlerini isteyen, yeterince demir yediğinden emin olan sen değilsin ve-"

Killian bana ters ters bakarak, "İşte bu yüzden diyetisyenimiz var," diyor. "Onu özellikle böyle şeyler yapmayasın diye tuttuk."

Rath alnından öpmek için yanına yaklaşıyor. "Tüm stresinin onu strese soktuğunu hiç düşündün mü?" Bir kaşını kaldırıyor. "Bu ne onun için ne de

bebeğim."

"Stres yapmıyorum," diye yalan söylüyorum, saçlarımı çekiştirerek. "Sadece gerçekçi davranıyorum." Bugün olabilecek olasılıkları sıralamıyorum. Spina bifida. Kalp sorunları. Beyin malformasyonları. Öykü'nün gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzünde bir endişe titreşimi görüyorum. *Kahretsin.* Belki de Rath haklıdır. Endişelerimi geri çekip onun elini tutuyorum. "Ama her şey yoluna girecek."

"Hey, çocuklar?" Parmaklarımı sıkıyor ve diğerlerine bir bakış fırlatıyor. "Tristian ve ben bir dakika yalnız kalabilir miyiz?" Üçü de artık çok iyi bildiğim bir bakışı paylaşıyor. '*Tristian deliriyor*' der gibi *bakıyorlar* ve tartışmadan gidiyorlar. Bazen bunu ciddiye alan tek kişi benmişim gibi geliyor.

Kapı arkalarından kapandığında, "Bak, özür dilerim. Denemiyorum-"

"Hey," diyor masadan bana bakarak. "Biraz nevrotik olabildiğini biliyorum. Bu özelliğini seviyorum, çünkü bazen kendimi kötü ya da keyifsiz hissettiğimde, tüm gazlı içeceklerimi çalıp yerine vitaminli su koymak gibi tamamen çılgınca bir şey yapıyorsun ve ben de beni sevdiğini hatırlıyorum." Yavaşça düzeltiyor, "Ama Tris, bu senin için bile kontrolden çıkmaya başladı. Konuş benimle. Neler oluyor?"

"Neler oluyor?" İnanamayarak odaya bakıyorum. "Gözlemlenebilir evrende kaç tane atom olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Sayısını bile söyleyemem, çünkü çok büyük. Ama bir şekilde, içimizden biri seni birinci sınıf bir creampie ile korkuturken, bu atomlardan birkaçı birbirine bağlandı ve *yaşamı* yaratmaya başladı." Bu aklımı başımdan almaktan asla vazgeçmeyecek ve Killer'ın az önce boşalttığı tabureye çöktüğümde, bundan nasıl dehşete *düşmeyen* biri olduğunu merak ediyorum. "Bu bir hata, Story. Her şeye rağmen iki küçük şey yolunda gitti ve sonra bir bebek oldu. Bunu söndürmek için hiçbir şey gerekmezdi," diye parmaklarımı bir çırpıda birleştiriyorum. Nasıl oluyor da sürekli panik atak geçirmiyoruz anlamıyorum."

Bana bakıyor, kaşları acınası bir şekilde çekik. "Çünkü evrenle savaşmaya çalışan tek kişi sensin, Tristian." Elimi tutmak için uzandı ve karnının üzerinde gezdirdi. "Ona bu şekilde bakmaya devam edemezsin. Bu seni delirtecek."

Elini kendi elime koyuyorum. Sıcak ve yumuşak. Pürüzsüz parmak eklemleri. Kremsi bir ten. Gözlerinin içine baktığımda beni affedeceğini umuyorum. "Babasının kim olduğunu merak etmeyeceğimize söz verdiğimizi biliyorum," diye başlıyorum, sesim iğrenç bir itiraf gibi kısık. "Ama ya benim çocuğumsa?"

Gözlerindeki acı parıltısı -sözümü tutmayarak neden olduğum acı- ortaya çıktığı anda sönüyor. Muhtemelen bunun gözlerimdeki kel dehşetle bir ilgisi var. "Bu çok mu kötü olurdu?"

Bu korku haftalardır içimde kabarıyor gibi görünüyor. Geceleri uyumaya çalışırken peşimi bırakmıyor. Sabahları uyandığımda topuklarımı kemiriyor. Gün boyunca hiç eksik olmuyor. Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyorum, yorgun hissediyorum ama yorgunluğa teslim olmayacak kadar kararlıyım. "Genlerim kusurlu, Öykü. Bu yüzden annem daha fazlasını istemesine rağmen Izzy ve Lizzy ile yetinmek zorunda kaldı." İsteksizce bakışlarına karşılık veriyorum ve sonunda korkularımı kelimelere döküyorum. "Ya ikizse ve annemin yaşadığı sorun benden geçiyorsa?"

Yüzü buruşuyor. "Korktuğun şey bu muydu? İkiz olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Olabilir," diye vurguladım, karnına bir bakış attım. "Çoklu doğumla gelen komplikasyonlar hakkında bir fikrin var mı?"

Elimi tutuşu sıkılaşıyor ve gözlerimi onunkilere çekiyor. Beni karşılayan küçük, hüzünlü gülümseme göğsümün acıyla sıkışmasına yetiyor. "Bir keresinde bana kardeşini kaybetmenin seni hiç etkilemediğini söylemiştin. Ama yalan söyledin." Yüzümdeki protesto sözcüklere dönüşemeden aceleyle ekliyor: "Kasten değil. Artık seni anlayacak kadar iyi tanıyorum. Kendine bu kadar iyi bakmanın nedenlerinden biri de bu. Hissediyorsun..." Sözcüklerini dikkatle seçerken gözleri benimkileri arıyor. "Minnettar hissediyorsun, Tristian. Hayatı çok değerli, kırılgan bir şey olarak görüyorsun, çünkü onun yerinde kolaylıkla sen de olabilirdin."

Bu kadının önünde sayamayacağım kadar çok kez çıplak kaldım ama daha önce hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim. Omuzlarım rahatsız edici bir şekilde kayıyor ama kaymıyorum. "Bu dikkate almamız gereken bir sorun," diyorum.

"Bunu düşündüm." Bakışlarımı tutarak başını sallıyor. "Ama Tristian, sağlıklı olduğumu da göz önünde bulundurmalıyız. Bana mükemmel bir bakım bulduğunuzu. Bu süreçte bana yardımcı olacak üç ortağım var." Yumruklarımızı kaldırıyor ve elimin arkasına nazik bir öpücük konduruyor. "Bize güveniyorum," diyor bana sulu bir gülümsemeyle, "ve bunun iyi olmasını istiyorum, Tris. Bunun mutlu olmasını istiyorum. Bu çocuğu zaferlerimizin tadını çıkarabileceğimiz bir dünyaya getirmek istiyorum. Tamam mı?"

Saçlarını alnından itiyorum, bir duygu dalgasının üstesinden geliyorum. Tanrım, bu kadını çok seviyorum.

Sonsuza dek bunun tadını çıkarmak, onu alıp buradan götürmek ve en iyi iki arkadaşımla cahilce bir mutluluk içinde yaşamak istiyorum. Ama kapıya sertçe vuruluyor ve bir dakika sonra teknisyen, peşinde adamlarla birlikte odaya dalıyor.

"Burada her şey yolunda mı?" diye soruyor, ışıkları indirerek.

Biraz hava almak için bir adım geri çekiliyorum. "Biz iyiyiz." Yine de Killian omzumu tutup beni sıkıca, destekleyici bir şekilde salladığında, ağırlığın birazını almasına izin veriyorum.

Teknisyen muayene masasının etrafında dönüp taburedeki yerini alıyor ve Story'ye cesaret verici bir sırıtış atıyor. "Hazır olduğunuzda gömleğinizi kaldırmanız yeterli."

Öykü kazağının eteklerini tutup göbeğini ortaya çıkarıyor ve bel bandını aşağıya doğru kıvırıyor. Henüz bir şişlik olmasa da eskisi kadar düz olmadığı belli, göbek deliğinin altında yumuşak bir yuvarlaklık belirmeye başlıyor. Rath onun bir elini, Killian da diğer elini tutuyor ama ben yatağın ucunda kıpırdamadan duramıyorum.

Teknisyenin eldivenlerini giyip Story'nin karnının en yüksek noktasına bir topak jel dökmesini izliyorum. Asayı jelin içine yerleştirip etrafa yayarken aşağıya bakıyorum ama sonogramın sesi, hüzünlü amplifikasyon dikkatimi çekiyor.

Donup kalarak, "Bu... mı?" diye soruyorum ve teknisyen bana bir sırıtış gönderiyor.

"Kalp atışı," diye onaylıyor asayı ayarlarken. Keşke bunu karşılaştırabileceğim daha duygusal ya da göz alıcı bir şey olsaydı, ama gerçek şu ki, ritim ve ses neredeyse tam olarak evdeki çamaşır makinemize benziyor - sadece biraz daha fazla yankı ile.

Öykü gözlerini monitörden ayırıp bana bakıyor, bakışlarını nazik bir huşu dolduruyor. "Kulağa güçlü geliyor!"

Killian da benzer şekilde şaşkın, ekrandaki görüntüye yaklaşıyor. "Sanırım onu görüyorum."

Teknisyen mırıldanıyor. "Aslında bu onun pankreası. Ama birkaç santim ilerlersek..." Asa karnına bastırarak bir çentik açıyor. "Ah, işte orada..." Hepimizin bakışları ekrana yöneliyor ama ne kadar uğraşsam da hiçbir şey seçemiyorum. Teknisyen bize işaret ederek bir iyilik yapıyor, "Tam burada, görüyor musunuz? Bu kafa."

Bunu anlamak bir dakikamı alıyor -her şey çok bulanık ve tanımsız görünüyor- ama sonunda fark ettiğimde, Rath'ın yanına sokuluyorum ve görüntüye aval aval bakıyorum. "Sadece bir tane mi var?"

Story'nin eli benimkini buluyor ve parmaklarımızı birleştiriyoruz. "Tristian'ın ailesinde ikizler var," diye açıklıyor.

Teknisyen başını sallayarak bana bir bakış attı. "Pekala, bakalım. İşte rahim. İşte fetüs. Ve... Başka bir embriyo göremiyorum." Bana nazikçe sırıttı. "Görünüşe göre senin için sadece bir bebek var."

Omuzlarım rahatladı.

Rath sessiz, derin bir sesle soruyor, "İyi mi? Olması gerektiği gibi büyüyor mu?"

Teknisyen bazı düğmelere basıyor ve ekran donuyor, sanki fotoğraf çekiyormuş gibi. "Gelişimin bu aşamasında, bebeğiniz ışığı algılamaya ve tat tomurcukları oluşturmaya başlıyor" diye açıklıyor, ekrandaki küçük leke odaklanıyor ve odaktan çıkıyor. "Burada görebildiğim kadarıyla, şu ana kadar her şeyin tamamen normal göründüğünü söyleyebilirim." Story'ye bir kaşını kaldırıyor. "Cinsiyeti bile gördüğüme eminim." Dördümüzün arasına bakarak, "Bilmek ister misiniz, yoksa şaşırmayı mı tercih edersiniz?" diye soruyor.

Bunu henüz konuşmadık ve olasılıklar karşısında sırtım kaskatı kesiliyor. Rath ve Killer da bu seçim karşısında aynı şekilde felç olmuş görünüyorlar.

Story homurdanarak, "Sanırım bir ömür boyu yetecek kadar sürpriz yaşadık. Devam et ve anlat bize, doktor."

Teknisyen gülerek başını sallıyor. "O zaman hepinizi tanıştırmama izin verin," monitörü eğerek küçük limonumuzu gösteriyor, "sağlıklı kız bebeğiniz."

~

Killian kapı koluna uzanarak, "SADECE beni arkadan içeri sok," der.

Kolunu tutup onu durduruyorum -gerçi bu zor bir şey değil. Kaburgalarını sanki bizzat kendisi bir arada tutuyormuş gibi kucaklıyor. "Oh, kesinlikle hayır. Çocuğumuzun annesine yalan söylemeyeceğim çünkü sen bu konudaki baskıyı kaldıramayacak kadar korkaksın."

Koltuğa yaslanıp bana bitkin bir bakış fırlatıyor. Şakağından akan kan ve dudağındaki yarık bu bakışı daha da belirginleştiriyor. "Çıldıracak."

"Evet, öyle." Emniyet kemerimi çözüp arabadan iniyorum ve Killer'ın yanına gitmek için ön tarafa doğru yürüyorum. Kemerini açtığımda bana öyle bir baktı ki

kapının açık olması zaten büyüklükleri söylüyor. "Ne kadar oyalanırsan, o kadar endişelenecek." Pencerelerden ışıkları parlayan evi işaret ediyorum. "Bütün gece bekledi."

Rath onunla birlikte yukarıda, bu da bir şeydir. Ama saat gece yarısını geçti ve ne Killer ne de ben bu akşam eve gelmedik, Lionel'in birkaç adamıyla silah sesleriyle biten küçük bir yanlış anlamaya karıştık, yani evet.

Çıldıracak.

"Gel bakalım." Onu yolcu koltuğundan çekip çıkarıyorum, ağırlığını taşımama izin verirken çıkardığı acı dolu homurtuyu büyük ölçüde görmezden geliyorum. Sonra acı dolu homurdanma sırası *bana* geliyor, çünkü o itiş kakıştan çok daha az kanlı ve hırpalanmış olarak çıktım, ama Killer kabaca bir traktör römorku ağırlığında.

Rath bizi kapıda karşılıyor, üzerinde bir çift boxer ve sert bir bakıştan başka bir şey yok. "Orospu çocukları," diye homurdanıyor ve Killian'ın diğer tarafını yakalamak için öne atılıyor. "Lütfen bana bunun için birinin öldüğünü söyle," diyor, biz eşikten hantalca geçerken sesi gergin.

"Bir," diye cevap veriyor Killer, onu sedirin üzerine indirirken tıslıyor. Ceketiyle boğuşuyor ve "O-" diyor, "O-"

Ama Story zaten orada, girişten bizi izliyor. Yumuşak ve narin görünüyor, saçları dağınık bir düğüm halinde toplanmış. Basit bir külot ve dar bir atlet giymişti ve bunun kasıtlı olmadığını biliyordum.

-Bu şekilde rahat giyiniyor ama erotik bir pijama partisi karikatürü gibi görünüyor.

Eli ağzının üzerinde çırpınıyor. "Aman Tanrım..."

"Bu benim kanım değil," diye acele ediyor, kolunu çekip çıkarmak için mücadele ediyor. "Bir kısmı öyle ama çoğu değil. Göründüğü kadar kötü değil." Çenesini sallayarak bana sert bir bakış fırlattı.

Doğrudan ona veriyorum. "Kafa derisinde kurşun sıyırmasından kaynaklanan bir kesik var ve kaburgaları muhtemelen zedelenmiş. Yarık dudak ve çarpık burun dışında yeni gibi." Sırtına sertçe vuruyorum.

"Burnuma bir şey olmadı," diyerek ceketini elimden çekip aldı.

"Oh." Sesimi hafif tutmaya çalışarak omuz silkiyorum. "O zaman aynen öyle."

Sanki Öykü vahşi bir hayvanmış gibi ellerini kaldırıyor. "Çoktan dikiş atıldı ve röntgen çekildi. Bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Ben iyiyim."

Bu güvencelere rağmen, cesur bir yüz ifadesi takınmak için elinden geleni yapsa da dudağı hâlâ titriyor. "Dimitri, bana biraz havlu getirebilir misin?

Biraz ılık su?" Bana, "Büyük yatağı çeker misin?" dedi.

Alt katta yattığımız pek sık olmaz ama bazen film maratonu yaparız ya da merdivenlerle uğraşamayacak kadar sarhoş oluruz ve büyük yatağı çekeriz. Kitaplığın içine doğru yuvarlanan bir yatak ve ben hemen onun için bir çarşaf takımı aramaya başlıyorum. Kulübedeki o geceyi çok net hatırlıyorum -İsa, Killer o zaman da vurulmuştu- hepimiz koşuştururken ve neredeyse ölmenin verdiği adrenalin yüksekliğinden kurtulmaya çalışırken. Tıpkı o zamanki gibi, aletim sertleşiyor, başım dönüyor ve yapmak istediğim tek şey yatağa girip çıplak ve ıslak bir şeye bastırmak.

Döndüğümde gömleğini çıkarmış, parmak uçları sol tarafında geziniyordu. Çirkin Nick'ten aldığı eski kurşun yarasının üzerinde geziniyorlar ve sonra göğsündeki harf damgasına geçiyorlar. Dövmeler, yara izleri ve kendi kendine verdiği hasarlar bir hikâye anlatıyor -onun hikâyesi, bizim hikâyemiz- ve çok uzun zaman önce hepimizin anlaşmazlıklar içinde olduğunu hatırlıyorum. Şimdi ise bir aileyiz.

Rath yeniden giyinmiş ve deri ceketini omuz silkerek odaya girer. Tabancasının kabzası kot pantolonunun kemerinden dışarı sarkıyor. "Her şeyin kontrol altında olduğundan emin olmak için dışarı çıkıyorum."

"Yalnız mı?" Öykü gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Hayır. Çocuklardan biri beni alacak." Telefonu titriyor. "Bu o olmalı."

"Dikkatli ol," diye yalvarıyor ve onu ceketinin yakasından tutup içeri çekiyor. "Dikkat edeceğim." Eğiliyor ve yanağından öpüyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Arka kapıdan çıkmadan önce bana ve Killian'a başıyla selam veriyor. Öykü yeniden kardeşine odaklanıp dikişlere bakıyor.

"Ben iyiyim," diyor ona, elini tutuyor ve parmaklarını birbirine dokuyor.

"Biri sana ateş etti," diyor. Birbirine dolanmış ellerini karnına doğru indiriyor. "Bunun senin işin olduğunu biliyorum. Riskleri anlıyorum ama askerlerinin olmasının bir sebebi var Killian."

Gözleri bana kayıyor ve oradaki suçlamayı görüyorum. Bunun olmasına izin vermemeliydim. O haklı. "Tatlım, nasıl olduğunu bilirsin. Herkes sikini ölçüyor ve Killian'ınki çok büyük olduğu için kıskanıyorlar." Ona göz kırpıyorum. "Farkında olduğun gibi."

Bana gözlerini deviriyor. "Bana öyle geliyor ki Kontlar arasında bir rejim değişikliğinin zamanı geldi. Lionel Lucia çok uzun zamandır sorun yaratıyor."

"Üzerinde çalışıyorum bebeğim," diyor Killian, yanağını avuçlayarak. Eğiliyor ve dudaklarını onunkilerin üzerinde belli belirsiz gezdiriyor, sanki onun ne kadar kızgın olduğunu ölçüyormuş gibi. Dudakları ayrıldığında, dili içeri giriyor ve onu tamamen ele geçiriyor.

Eli bacaklarının arasına dalıyor, külotunun kasıklarını okşuyor. Görünüşe göre adrenalinle ereksiyon olan tek kişi ben değilim. Onun ağzına karşı inliyor. "Hâlâ ıslaksın. Rath seni iyi becerdi mi?"

"Çok iyi," diyor, kalçaları ona karşı sallanıyor. Meme uçları ince atletin altından sızarak geriliyor ve ben de bu aksiyondan payımı almak için çarşafları bırakıyorum.

Avuç içim sırtının ortasına bastırıyor, kulağına fısıldamak için eğildiğimde aşağı doğru süpürüyor. "Sen ve bebek bir tur daha için çok mu yorgunsunuz?"

Başını ağzıma doğru eğiyor, sırtını Killer'a yaslıyor. "Hayır.
Tamamen uyanık."

Killian kaşlarını çatıyor ama bu onu durdurmaya yetmiyor. İkimiz de aksiyon için çok heyecanlıyız. Hayatta kalma mücadelesi, sevişme ihtiyacı. Hepsi kertenkele beyinli bir şekilde birbirine bağlı. Adam kızın göğüslerini avuçluyor, hafifçe masaj yapıyor ve kız yumuşak bir inilti çıkarıyor. "Böyle devam et, ben de tam buraya geleceğim."

O hamile kalana kadar meme düşkünü olduğumu bilmiyordum. Şimdi onlara doyamıyorum. Hiçbirimiz doyamıyoruz. Çok hassaslar ve bazen, sadece boşalması gerektiğinde, biraz emme ve çimdikleme onu boşaltmak için tek gereken şey.

"Bunda utanılacak bir şey yok," diyor Killian, bir tanesini ağzına alarak. Kadın onu itene kadar emiyor ve yalıyor.

"Bu gece olmaz." Aramıza bakıyor. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

Boynundaki saç tellerini bir kenara süpürüyorum ve sıcak tenine bir öpücük konduruyorum. "Büyük yatak mı?" Önümde yayılmasını isteyerek soruyorum.

Killian ayağa kalkıyor ve onu kendisiyle birlikte kaldırıyor, kasları son enerjisiyle mürekkebinin altında dalgalanıyor. Gömlekler, ayakkabılar, pantolonlar bir odadan diğerine atılıyor, ta ki Story aramızda sıkışmış halde yatağın sonuna gelene kadar. Killian gömleğinin eteklerini iterken ben de külotunu indirip kıçını avuçlarımın arasına alıyorum. "Nasıl istersin?" Ona soruyorum, çünkü tanrım, bu noktada onun içine milyonlarca farklı şekilde girdik. Bu geceki gibi bir gecede, rahatlatıcı ya da çiğ bir şeye ihtiyacı olabilir. Ne isterse onu alacaktır.

Killian kendini okşarken parmakları şişmiş memesinin ucunu çekiştiriyor ve onunla oynuyor, ödül vaat edilmiş bir köpek gibi bekliyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sikinin tadına bakmak istiyorum," diyor dudaklarımı yalayarak. "Ağzımı sikmeni istiyorum."

"Evet, anne." Alt dudağını okşuyorum, beni kolayca içine alışı karşısında taşaklarım sıkılıyor. "Nazik olmayacağım. Söz veriyorum."

İsme bakıp sırıtıyor, sonra tekrar Killian'a bakıyor. "Ve senin içine gömülmeni istiyorum." Killian'ın sikini kavrıyor ve kıçının yanaklarının arasına sürtüyor. "Derine."

Killian'ın gözleri parlıyor ama hemen toparlanıyor. "Emin misin? Bu bebeğe zarar verebilir mi?"

Yüz ifadesi eriyor. "Sana sürekli söylüyorum. Bebek iyi. İçeride sıvılar ve yastıkla korunuyor. En fazla biraz masaj yapılmış gibi hissedecek."

Yatağa uzanmasına yardım ediyorum ve Killian arkasına geçiyor, ikisi de dizlerinin üzerine çöküyor. Kenarda duruyorum, sikimi çalıştırıyorum, güzel ve sert hale getiriyorum. Sikimin ucunu dudaklarına götürürken elimle memesini avuçluyorum. Killian onun arkasında, köpek stili pozisyon alıyor ve sikini bacaklarının arasına yerleştiriyor. Duygudan mırıldanıyor ve pembe, kabarık dudaklarını açıyor, dili beni tatmak için dışarı fırlıyor. Boynunun arkasını tutuyorum ve "İşte böyle. Seni ne kadar çok istediğimin tadına bak."

Seks hakemliği günlerim çoğunlukla sona erdi, ama Killian'a hazır olduğunu bildirmek için başımı sallıyorum. Hamile kaldığından beri seks konusunda en tereddütlü olan oydu; sikinin büyüklüğünden ya da çok sert olmasından endişe ediyordu. Şimdi daha çok bir kadın doğum uzmanı gibiyim, ona küçük kız kardeşini fırında bir çörek varken bile becermesinin sorun olmadığını söylüyorum. "Becer onu, baba," diyorum ona. "Anneye tam olarak ihtiyacı olanı ver."

Bu ikisi her zaman ilişkilerinin ateşli ve tabu olmasından zevk almışlardır. Kahretsin, ben de bundan zevk alıyorum ama rollerimiz hızla değişiyor. Bir anne ve üç sadık baba. Killian'ın kalçaları geri çekiliyor ve sonra içeri dalıyor. Bu hareket onu öne doğru itiyor ve beni içine alıyor, sıcak ağzı şaftımı çevreliyor. Sertçe yutkunuyorum ve ona doğru sallanıyorum, şaftımın tabanını tutuyorum ve taşaklarımı parmaklıyorum.

"Rath'ı orada hissedebiliyor musun?" Onu tahrik ettiğini bildiğim için soruyorum.

"Tanrım, evet," diye duraklarken boynu geriliyor ve onu sikinin etrafında geriyor. Kendini tutuyor.

Öykü kocaman gözlerle bana bakıyor, ağzı benimle dolu ve ben soruyorum, "Onu daha derinde istiyorsun, değil mi anne?"

Başını sallıyor, boğuk bir sesle "... evet," diyor sikimin etrafında.

"Ona istediğini ver, baba."

İçinde gözle görülür bir savaş var. Kıza vurma dürtüsü, ona ihtiyacı olduğuna inandığı kadar nazik davranma ihtiyacıyla savaşıyor. Story beni bırakıyor, uzun yapışkan bir tükürük ipi bizi birleştiriyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Killian, bunu kaldırabilirim. Becer beni. Lütfen, ağabey?"

Yalvarışlar onu her zaman etkiliyor ama gözlerindeki şalteri indiren şey bu sevgi gösterileri. Bir eliyle kalçasını sıkıyor, parmakları yumuşak ete bastırıyor. Diğer eli bacaklarının arasında kayboluyor ve kadın inliyor. "Her zaman çok ıslaksın," diyor adam, eğilip boynunun yan tarafını öperek.

Güçlü bir kuvvetle geri çekiliyor, neredeyse sonuna kadar çekiyor ve sonra tekrar içeri dalıyor. Ciyaklıyor, sonra bana çarpık, minnettar bir sırıtış atıyor ve çenesini çözüyor. Kendimi tekrar içeri sokuyorum ve ritme kapılıyorum, üçümüz birlikte büyüleniyoruz. Taşaklarımı sıkan ve sikimi kabartan çok güzel bir görüntü bu. Bu evrende kadınımın sikilmesini izlemekten daha güzel bir şey yok. Hiçbir şey.

Yaklaştığımda, Story'nin sırtına bir elimi koymak için uzanıyorum. Killian'ın eli de onun üzerine düşüyor ve parmakları benimkilerle birleşiyor. Bu hareket üçümüzü de birbirimize yaklaştırıyor ve taşaklarım bu sıcaklığa ve harekete kapılıp geriliyor, seğiriyor. Bu kadar yoğun bir şeyin parçası olduğum için nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Story sikimin etrafında haykırıyor, nefesi kısa, boğuk patlamalar halinde çıkarken burnu kırışıyor. Nefes almasına izin vermek için bir an duruyorum, ama göğüslerine uzanıp ellerimin arasında masaj yaparak onu zevke daha da yaklaştırıyorum. Tekrar çığlık atıyor, kalçaları Killian'ın eline çarpıyor, acı ve zevk karışımı bir şekilde inliyor, tekrar sikime yapışıyor ve orgazmı boyunca tembelce emiyor.

Killian, artık kasları gevşemiş olan kadının kalçalarını kavrar ve onu tekrar sikinin üzerine kaldırır. Nazik olması gerektiğine dair tüm endişeler pencereden dışarı çıkar. Sertçe içine giriyor, kendini derinlere gömerken kalçaları düzensiz bir şekilde çarpıyor, siki kabzasına kadar bastırıyor. Gözlerim vücudundan aşağıya, dövmelerin üzerinden, onu kadının arka tarafına sabitleyen sıkı kaslara kayıyor. Bu ikisi seviştiğinde, bu her zaman bir tür sanattır. Aletime karşı inliyor, nefesi sıcak ve kaygan.

"İkimizi de alabilir misin?" Gözlerini kaldırmaya zorlayarak soruyorum. Orgazm olduğu için gözleri buğulanmıştı ama ne demek istediğimi anladı. Siklerimizi değil. *Onu* zaten hallediyor. Dölümüzü kastediyorum. Leydimiz boşalmaya bayılır ve bir damlasını bile kaçırmak istemez.

Başını sallıyor, ağzı benimle dolu olduğu için bunu dile getiremiyor ve ben de Killian'ın elini sıkıyorum. "Doldur onu," diyorum ona, doğru ana kadar acıyla yükümü tutuyorum. Boğazını yırtmadan önce kükremesini hissediyorum, orgazmı başladığında göğsünün derinliklerinde bir gümbürtü. Aletimin tabanını ve boynunun arkasını tutuyorum ve "Dayan anne" diyorum. Ona bir uyarı veriyorum.

Döller içimizden fışkırıyor ve ben bu hissin içinde kayboluyorum, Killian'ın Story'ye pompalarken çıkardığı yüksek sesli inlemelerden başka bir şeyin farkında değilim. Kaygan sıcaklık içime akıyor, taşaklarımdan başlayıp boyum boyunca nabız gibi atıyor. Story hepsini yakalamak için dilini düzleştiriyor ve görebileceğim bir yerde birikmesine izin veriyor. "Aferin kızıma," diyorum ve o da yutuyor, gırtlağı hareketle birlikte sallanıyor. İşi bittiğinde -bizi kuruttuğunda ve vermemiz gereken her damlayı aldığında- eğilip onu öpüyorum, dilimi ağzına sokarak kendi acılığımdan bir tat çalıyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor omzunun üzerinden bakarak. "Seni de ağabey." Sırıtarak, nefes nefese "*Babacığım*" diye ekliyor.

Yorgun bir kahkaha atıyor ama şakağına bir öpücük kondurmak için üzerine eğildiğinde sesi ciddiyetten başka bir şey taşımıyor. "Her zaman."

Rath eve dönene, güvende ve bütün olana kadar hiçbirimiz rahat uyuyamayacağız. Ama yine de yatağın üzerine yığılıyoruz, çıplak, ter ve eski kanla kayganlaşmış bir halde. Killian parmağını uyluğunun iç kısmında gezdirerek dölünü tekrar içine itiyor ve içgüdüsel olarak tekrar yapacağını biliyorum. Kız gevşeyip uyuduktan sonra, kollarımda sıcacık, ben izlerken tekrar içine girecek. Rath gelip onu tekrar alacak, sert ve hızlı bir şekilde, ikisi de bilincini kaybetmekten başka bir şey yapamayacak kadar sikilene kadar. Ve sonra yarın, uyanacağız ve her şeyi tekrar yapacağız.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde çok şey değişti.

Ama sevme şeklimiz asla değişmeyecek.

37

RATH

"İYİ MİSİN?" Odayı aydınlatmak için sadece bir mumun zayıf titreşimi olsa da, Story'nin yüzüne kazınmış kaşlarını seçebiliyorum.

Körüklü sigaramın korunu aceleyle söndürüp boğazımı temizliyorum. "Evet, sadece başım ağrıyor."

Omuzları ağırlaşmış bir halde kapının yanında oyalanıyor. "Benim yüzümden durmak zorunda değilsin," diyor, Killian'ın atılmış Red Bull kutularından biri olan derme çatma kül tablasını işaret ederek.

Omuz silkerek suyun derinliklerine batıyorum ve sıcaklığın kaslarımı gevşetmesine izin veriyorum. "Benimle buraya gelmeni istersem yaparım." Bu küvet evin en güzel yerlerinden biri. Bacaklarım için yeterince uzun, güzel, çıplak bir esmerin sığabileceği kadar geniş.

Başını eğiyor ama yine de sırıtışının kenarını seçebiliyorum. "Rahatsız etmek istemem."

Küvetin kenarlarından tutarak kendimi oturur pozisyona getiriyorum. Bu, karanlık ve tehditkâr bir bakışla onu hizalamama yardımcı oluyor. "Eğer kıyafetlerini çıkarıp bu küvete girmezsen, o zaman oraya gelir ve senin için yaparım."

Bir süre gergin bir sessizlik oluyor, ama bu sessizlik onun burundan gelen kahkahasıyla bozuluyor. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme," diyor tişörtünü başının üzerine kaldırarak. Sırıtarak arkama yaslanıyorum ve kendini santim santim açışını izliyorum. Memeleri şimdiden bambaşka, dolgun ve ağır, yalvarıyor

yaladı, okşadı ve emdi. Bebeğinin yumruları birkaç hafta öncesine kıyasla şimdi daha belirgin ve külotunun lastiğini hafifçe esnetiyor. Düşünmeden, suya girmesine yardım etmek için elini tutuyorum, bacaklarımı açarak arasına yerleşmesi için yer açıyorum.

Omzunun üzerinden sudan yükselen göbeğine bakmak benim için yeni bir manzara. Onu göğsüme bastırıyorum ve küvete geri yaslanıp sıcaklığın, tenin ve Hikaye'nin beni rahatlatmasına izin veriyorum. Toplum merkezindeki öğleden sonra vardiyasından yeni çıkıyorum, bu yüzden zaten yorgunum. Yedi saat boyunca kafayı sıyırmış gençleri ve onlara bizim lanet olası sahamızda sataşmanın havalı olduğunu düşünen daha da kafayı sıyırmış yetişkinleri korkuttum. Hiçbirimizin Güney Yakası'nı temizleyebileceğimizi düşünecek kadar aptal olduğunu sanmıyorum ama en azından çocukları bu gerçeklikten uzak tutmaya çalışabiliriz. En azından bir süreliğine.

Her halükarda, Güney Yakası benim yükümlülüğüm olabilir, ancak bir kariyerim olduğundan emin olmak için elimden geleni yapıyorum. Bu da seçmeler, stüdyo çalışmaları ve gece geç saatlere kadar süren performanslar anlamına geliyor. Ama müziğe asla şan şöhret için girmedim. Zafer, kardeşlerimin yanında, bir elimde silah, diğerinde bıçakla kazanacağım bir şey.

Yine de, geç saatlere kadar süren geceler başımı ağrıtmaya başladı.

"Sorun değil, biliyorsun." Kelimeler göğsümde hissedebildiğim yumuşak bir nefesle ortaya çıkıyor.

"Sorun nedir?"

Parmak uçları suyun içinde tembelce kayıyor ve ben hipnotize olmuş bir şekilde onları izliyorum. "Bu konuda henüz emin değilsin," diye cevap veriyor karnını ovuşturarak. "Bu işe tam olarak katılmadığını söyleyebilirim. Tris ve Killian gibi değilsin. Ama sorun değil." Bakışlarımla buluşmak için dönüyor, o büyük, duygulu gözlerini bana kırpıştırıyor. "Sadece bekleyebileceğimi bilmeni istedim."

Kaşlarımı birleştirerek çenesinin kıvrımına dokunuyorum ve başparmağımı derisine sürtüyorum. "Her şeyi yanlış anladın." Kurnazca bir kaşını kaldırıyor, sanki son zamanlarda biraz mesafeli olduğumu inkâr etmemi bekliyormuş gibi. Ona bu kötülüğü yapmayacağım. "Ben de varım," diyorum ve avucumu karnımın şiş kısmının üzerine koyuyorum. "Sanırım bunun neye benzediğini yeni öğreniyorum. Benim gibi biri için."

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. "Ne demek istiyorsun?"

İç çekerek, ellerimizi karnının üzerinde gözlemliyorum. Orada bir bebek olduğunu düşünmek çok garip. Muhtemelen benim yaptığım bir bebek. "Tristian ve Killer kendi başlarına iyi birer baba olurlar. Onlar için masaya bir şey getirmiyorum, anlıyor musun? Ama onları alırsan ben ne olurum? Güzel sanatlar diploması olan ve bununla kirayı bile ödeyemeyecek bir Güney Yakası dışlanmışı."

Bir süre durgunluk oluyor, su etrafımızda duruluyor ve sonra Story dönüp bana bakıyor, yüz hatları sert ve emin. "Saçmalık."

"Dikkat et!" diye bağırarak taşaklarımı korudum ama üzerimden silindir gibi geçti.

"Her şeyden önce, iyi bir bakıcı olmakla iyi bir baba olmak arasında fark var." Dizlerini yukarı doğru kıvırıyor ama ben onları ayırıp ayaklarını kalçalarıma doluyorum. "İkincisi, Killian ve Tristian mali yükümüzü sen karşılayamayacağın için omuzlamıyorlar. Sen yapmak zorunda kalmayasın diye yapıyorlar. Böylece hayallerinin peşinden koşabilir ve sevdiğin bir şeyi yapabilirsin." Ellerini dirseklerimin etrafında kavuşturarak bana baktığında gözlerinde dayanılmaz bir hüzün var. "Mecbur kalsan bize bakamayacağına bir an bile inanmıyorum. Bana ne demiştin?" Dudakları gölgeli bir sırıtışa dönüştü. "Bizim gibi insanlar bir yolunu bulur, çünkü başka seçenek yoktur."

Bunlar güzel sözler, ama göğsümde kaynayan bu şüphenin merkezine inmiyorlar. Bu kızın gözlerinin içine bakıp onu korkutup kaçırmayalı uzun zaman oldu ve şimdi de işe yaramıyor. Bunun yerine, kelimeleri çürüyen bir diş gibi içimden çekip çıkarıyor. "Bebeğim, buradaki yerimin ne olduğunu bilmiyorum." Tekrar karnına dokunarak yumuşatıyorum, sanki geleceği içinde tutabilecekmişim gibi parmaklarımı havalandırıyorum.

"Hâlâ anlamıyorsun," diyor, başını eğmiş bana bakarken. "*Orası* senin yerin Dimitri. Killian ve Tristian... onlar pratik adamlar. Ve bu yararlı ve iyi bir şey ve onlara yakışıyor. Ama sen," ellerimi karnına doğru tutuyor ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor, "sen ona kalbinin sesini dinlemeyi öğreten baba olacaksın. Ona müziği göstereceksin, kim bilir dansı, sanatı, kalbinin sesini dinleten her şeyi. Ona bunun bir değeri olduğunu öğreteceksin ve bunun için çok daha mutlu bir insan olacak, çünkü ne dediğin umurumda değil. Ticari müzik yaparak avuç dolusu para kazanabilirsiniz."

Başım öfkeyle geri döndü. "*Ticari* müzik mi? Fakir olmayı tercih ederim."

"Aynen öyle," diyor gülerek. Gülüşü dindiğinde bana uzun uzun bakıyor; yumuşak ve kendinden emin. "Harika bir baba olacaksın. Göreceksin."

Yine de kaşlarımı çatıyorum, gözlerim karnına kayıyor. "Peki okuldaki bir hıyar ona kötü davrandığı için ağlayarak eve ilk geldiğinde ona ne diyeceğim?" Daha sessiz, "Erkeklerin neden bu kadar kaba olduğunu sorduğunda ona ne söyleyeceğim?" diye merak ediyorum.

"Ona gerçeği söyle," diyor yanağımı okşamak için uzanarak. "Hepinizin Şeytan'ın taşaklarının bilinçli tezahürleri olduğunuzu."

Bileğine vurup gönülsüzce bakıyorum. "Bayan Crane ile çok fazla vakit geçiriyorsun." Gülmesi bittiğinde ekliyorum, "Ben ciddiyim. Kız olmak boktan bir şey olmalı. Bütün erkekler seni becermek, canını yakmak ya da ikisinin bir kombinasyonunu yapmak istiyor ve bütün kızlar bu ayrıcalık için seninle yarışmak istiyor. Bir gün bize nasıl tanıştığımızı soracak. Ne demem gerekiyor?"

Bir omzunu kaldırıyor, tamamen rahat. "Ona Killian sayesinde tanıştığımızı söyleriz." Kibarca düzeltiyorum, "Yalan söyleyeceğiz."

"Bu bir yalan değil," diye savunuyor, daha da yaklaşarak. "Sadece biraz sıyrılmış."

Öne doğru yuvarlanıyorum, alnım omzuna değiyor ve beni yere sabitleyen tek şey nemli saçlarımdaki parmaklarının titremesi gibi geliyor. "Sana bir sır verebilir miyim?" Fısıldıyorum, gözlerim kapanıyor. Mırıldanması üzerine itiraf ediyorum: "Yakınlardaki şu müzik akademisini araştırıyordum..."

Duraksıyor. "Okula geri dönmek mi istiyorsun?"

Alnımı omzuna yaslıyorum. "Benim için değil. *Onun* için."

"Oh," diye nefes alıyor.

Parmakları kafa derime yaptığı yumuşak masaja devam ettiğinde açıklıyorum: "Ona piyano öğretebilirim. Ya da gitar. Davul. Keman. Onu çağıran herhangi bir şey." Başparmağımı karnına sürterek hayal ediyorum. "Birlikte müzik çalabiliriz."

"Yapabilirsin" dediğinde sesinde bir gülümseme var.

Başımı sallayarak şu sonuca varıyorum: "Yani bu işin içinde olmadığımı düşünmeni istemiyorum. Sorun şu ki, bu işe *fazla kaptırmış* olabilirim kendimi. Bazen bizim sana yaptığımızı küçük bir sik kafalının ona yaptığını düşünüyorum ve bu beni deli ediyor. Çünkü ben ne yapacağımı biliyorum." Elimi kaburgalarından yukarı kaydırıp göğsüne değmesini izliyorum. "Onu öldürürdüm."

"Mmm." Sırtını dikleştirip göğüslerini avuçlarıma bastırıyor. "Ben de öyle yapardım."

Uzun zamandır böyle değildik ve bu tamamen benim mesafeli olmamdan kaynaklanmıyor. Öykü okulla çok meşguldü, hamileliğin ilerleyen dönemlerinde kendine biraz zaman ayırmak için kredilerini hızlandırmaya çalışıyordu. Ben de Güney Yakası'nın çöplüğüne karışmış durumdaydım ve onun bir boka yaradığını düşündüğü hayalleriyle denge kurmaya çalışıyordum.

Tişörtünü çıkardığından beri aletim sertleşmişti, ama ellerimde göğüslerini görünce kabarıyor ve dudaklarımı birine bastırmak için eğildiğimde, karşılık olarak çıkardığı ses vücudumdaki her kasın beklentiyle bükülmesine yetiyor.

Homurdanarak onu küvetin diğer tarafına doğru itiyorum. Su kenardan dağınık bir şekilde akıyor ama ben ağzını yalamakla o kadar meşgulüm ki bunu fark edemiyorum. Ağlamaklı bir ses çıkarıyor ve bacaklarını belime doluyor, bir eli saçlarımın arkasına sıkıca sarılıyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyor ağzımın içine, parmaklarını sert uzunluğumun etrafına dolamak için aşağı uzanıyor. Ama ben onun ne istediğini, neye *ihtiyacı olduğunu* biliyorum. Tris ve Killer ona cam kırığı gibi davranıyorlardı. Onu becerdiklerinde bile, genellikle planlı, yavaş ve özenli bir şekilde *normal oluyor*.

Ama o haklı. Ben onlar gibi değilim. Ben pratik bir adam *değilim.*

Kalçalarımı çevirerek sert bir hamleyle içine giriyorum, ellerim kaldıraç olarak küvetin her iki yanına kenetlenmiş. Beni kavrarken gözleri kocaman açılıyor, parmak uçları ıslak omuzlarımda kayıyor. Bana bunun çok fazla, çok sert ve çok hızlı olduğuna dair bir işaret göndermesi için ona bir an veriyorum.

Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve içime giriyor.

Tamam o zaman.

Kalçalarımı geri çekip öne doğru vuruyorum. Keskin çığlığının sesi fayanslara çarpan suyun sesine karışıyor ama durmuyorum. Bu sefer durmayacağım. Kızımı her zaman yaptığım gibi beceriyorum. Acımasızca, arayarak, onun çaresizliği için çaresizce. Kendimi tutarken kaslarım geriliyor ve esniyor, bir kıyı şeridini döven dalgalar gibi içine dalıyorum. Başını geriye atıp nefes nefese kaldığında, mumumun loş ışığı çenesindeki kesiği keskin bir şekilde ortaya çıkarıyor. Tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor, aldığım zevkin yanında güzel bir acı dilimi.

Story ile sevişmeyi seviyorum. Geceleri, hepimiz yataktayken, birlikte

hareket ederken veya sıramızı beklerken, onu doldururken bize bakışı o kadar

dizlerimin ertesi gün hâlâ güçsüz hissetmesine neden oluyor.

Ama lanet olsun, bunu yapmayı

ben de seviyorum. Sabit, sert sikiş.

Ağırlığımı bir elime veriyorum, böylece diğer elim memesini avuçlayabiliyor, başparmağım meme ucuyla oynuyor. Bu onun çığlıklarının tiz ve acı dolu bir şeye dönüşmesine neden oluyor.

"Söyle bana bebeğim," diye bağırdım, kalçalarımı onunkilere çarparak. "Bana ne istediğini söyle."

Boğazı bir iniltiyle şişiyor ama cevabını almak için gözümün içine bakacak kadar başını kaldırıyor. "Senin dölünü istiyorum."

Taşaklarım sıkılaşıyor, çenem kenetleniyor. "Benimle gelecek misin?"

Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan başını sallıyor. "Çok yakınım, Dimitri... lütfen..." Ayak bilekleri belime kilitleniyor ve aramızda sıçrayan banyo suyunun özensiz, ıslak seslerinin ötesinde, sesi keskin, belirsiz sürtünmelere dönüşüyor.

Onları derin bir öpücükle ağzıma alıyorum, birlikte hareket ederken homurdanmalarımı ona yediriyorum. Küvet dizlerime karşı sert ve acımasız, ama ben devam ediyorum, kalçalarımı daha hızlı ve daha derin bir şekilde sıcak amına sürüyorum.

Önce o geliyor, topukları beni daha da yakınlaştırmak için sırtımın küçük kısmına giriyor. Ağzını benimkinden ayırıyor, derin, gergin nefesler çekerek vücudunu şiddetle titretiyor. Bir an için Tristian'ın onu ne kadar iyi becerdiğimi görse kıçıma tekmeyi basacağını düşünüyorum, sonra beynim duruluyor.

Sonra, ikimiz de ıslak ten ve titreyen kaslardan oluşan nefes nefese bir karmaşa haline geldiğimizde, onu tekrar kucağıma çekiyorum ve sınırda hayvani bir kucaklamayla göğsüme bastırıyorum.

"Beni beklemene gerek yok," diyorum boynuna bir öpücük kondurarak. "Ben buradayım. Sonsuza kadar."

Yolcu gemisi büyüklüğünde bir eve sahip olmanın tek dezavantajı, içinde birini bulmanın bir hafta sürmesi. Bir mesaj daha atıyorum.

Saat 3, neredesin?

Genelde, metin konuşması kullanmak bana en azından onaylamayan bir emoji verirdi, ama bugün hiçbir şey yok. İç çekerek aramaya devam ediyorum.

Alt kattaki eğlence odası, arabasının hala burada olduğundan emin olmak için garajı kontrol etmek, hatta kafamı banyolara sokmak. Son zamanlarda mesanesi tam bir kaltak oldu.

Onu görmeden önce Tristian ve Killer'ı buluyorum, ikisi de arka tarafta tartışıyorlar.

Tristian kollarını havuzla çimlerin arasına açarak, "Üç fit olmalı," diyor. "Böylece gayrimenkul kaybetmemiş oluruz."

Killian avuçlarını '*gördün mü'* d e r c e s i n e kaldırarak havuzun yaklaşık yirmi metre dışına doğru yürür. "Bu bize birkaç şezlong ve birkaç masa için yer sağlayacaktır."

Tristian hışımla yanına gelir ve elindeki ölçüm bandını kapar. "Bunlar çitin dışına çıkabilir!"

"Killian kavgacı bir tavırla, "Neden çitin dışına çıksınlar ki?" diye sorar. Kim telefonunu kontrol ettikten ya da bir yudum bira içtikten sonra kapıya doğru yürümek ister ki? Bu çok saçma!"

"Rath," diyor Tristian, beni fark ettiğinde eliyle işaret ederek. "Bize fikrini söyle. Bebeği dışarıda tutmak için havuzun etrafına bir çit çekmemiz gerekiyor ama-" "Bu salak düşünüyor o gerekir olmak doğru yukarı üzerinde ve kenarlar." Katil bunu çimlere gömülmüş küçük turuncu bir bayrağı göstererek kanıtlıyor. "Ona bunun aptalca olduğunu söyle."

Önce çimlere, sonra havuza, sonra da iki adama bakıyorum. "Evet, sana karşı dürüst olacağım. Daha az sikimde olamazdı. Bu çok boktan bir zengin sorunu çocuklar. Story nerede?"

İkisi de yatırım yapmadığım için kızgın görünüyordu ama Tristian "Sanırım yukarıda uyuyor" diyerek ölçüm bandını bir kenara attı.

"Oh." Bu iyi oldu. "Devam et o zaman."

Ama ben uzaklaşamadan Killer, "Belki de yukarı çıkıp sırtı hâlâ ağrıyor mu diye bakmalıyım," dedi.

Tristian ekliyor, "Ben de ona bir smoothie götürmeliyim. Yaptıklarım sabah bulantılarında ona yardımcı oluyor."

"*Sanmıyorum* amına koyayım," diyerek parmağımı onlara doğru uzattım. "Üç ile dört arası bizim zamanımız. Tristian onu sabahın köründe alır, Killer da bütün gece. Ama öğleden sonraları *benim.*"

Tristian savunmaya geçercesine ellerini kaldırır. "Tanrım, tamam. Bu konuda kafamızı koparın."

Ama Killian'ın gözleri kısılır. "Üçten dörde kadar tam olarak ne yapıyorsun?"

Bunu fark eden Tristian ekliyor: "Evet, bu konuda çok alıngansın. Ayak tırnaklarını falan mı boyuyorsun?"

Killian ona bir bakış atarak, "Siktir git, geçen hafta ayak tırnaklarını boyadım," diye mırıldandı.

"Üçten dörde kadar ne yapacağımız," diye vurguluyorum, ikisine de tehditkâr bir bakış atarak, "sizi ilgilendirmez. Acil çit krizinizin tadını çıkarın, sizi topallar."

İçeri girip merdivenlerden yukarı çıkıyorum, yolda durup birkaç gün önce çocuk odasına sakladığım kese kağıdını alıyorum. Kapıyı dikkatlice iterek açtığımda, beni yatakta onun görüntüsü karşılıyor. Yorganın üzerinde, tamamen giyinik, sanki oraya yığılmış gibi. İçeri girerken sessizim, kapıyı arkamdan usulca kapatıyorum. Bir saniye düşündükten sonra kapıyı da kilitliyorum. Sırt üstü yatıyor, yatağın tam ortasında, etrafına yastıklar yığılmış. Karnı yukarı doğru yükseliyor, o kadar sevimli bir şekilde yuvarlak ki ellerimizi ve yüzlerimizi ondan uzak tutmakta zorlanıyoruz. İkinci üç aylık döneminin sonuna geldi, bu yüzden bu küçük öğleden sonra randevularını ayarladık.

25. hafta civarında bebeğiniz seslere ve diğer gürültülere tepki vermeye başlayabilir.

Ayakkabılarımı çıkarırken tüm malzemeleri paketinden çıkarıp yatağın üzerine seriyorum. Yanına yerleşirken onu çok fazla sarsmamaya dikkat ediyorum, başım karnının yanında. Bir dirseğime dayanarak bir süre karnındaki şişliği inceliyorum. Orada bir insan olduğunu düşünmek biraz ürkütücü. Oradaki insanı benim *yarattığımı düşünmek de biraz ürkütücü.* Yavaşça gömleğinin eteklerini yukarı kaldırıyorum ve en yüksek noktasına bir öpücük kondurmak için aşağı eğiyorum. Avuç içimi nazik bir merhabayla bastırdığımda elim hala ona kıyasla büyük görünüyor.

Story gibi, ben de babamı hiç tanımadım. Belki harika biri olurdu, belki de babalık konusunda tam bir bok olurdu. Her iki durumda da tavsiye alabileceğim kimse yok. Örnek alabileceğim en yakın kişi Daniel Payne'di ve bu düşünce bile kaşlarımı çatmama neden oluyor.

Bir erkeği iyi bir baba yapan nedir bilmiyorum.

Ama nasıl bir baba istediğimi biliyorum.

Derin bir nefes alarak kitabı elime aldım. "Gözlerinin Ardındaki Işık, yazan Jan Clare," diye okuyorum, göbeğime kapağını göstererek. Sesimi alçaltarak ilk sayfayı çeviriyorum. "Bir zamanlar cesur bir kız annesini görmeye gidiyormuş." Kitabı çeviriyorum ki resimler görünsün; pelerinli bir kız sonbahar ormanında zıplıyor. "Bu kız çok cesurdu,

o de-" Kelimeyi kafamda seslendirmek için bir saniyemi ayırıyorum. "-kestirmeden gitmeye karar verdi..." *Hm*. Bu daha zor bir kelime. Henüz ezberlemediğim için sinirlenerek harflere bakıyorum. Sonunda bir sonraki sayfaya geçerek "Böğürtlen Ormanı" diye buluyorum. Sinirli bir şekilde, "Bu işte göründüğünden daha iyiyim, güven bana," diye mırıldanıyorum.

Bu kitabı seçmiştim çünkü çizimleri gerçekten güzeldi ve kapaktaki parlayan gözlü kızın şu anda yanımda uyuklayan kadına çok benzediğini düşünmüştüm.

"Orman çok karanlıktı," diyorum karnına, herhangi bir hareket olup olmadığına dikkat ederek. "Ama o normal bir kız değildi, çünkü ne zaman korksa ya da kaybolsa gözleri parlardı." Sayfayı çeviriyorum ve kız arkadaşımın karnıyla konuşuyor olmamın bir önemi yok. Yine de ona sayfayı gösteriyorum. "Diğer tüm çocuklar onun garip bir şekilde parlayan gözleriyle dalga geçerdi, ama annesi bunun onun... ah, *yardımcı* cesareti olduğunu söylerdi."

Tam kelimeyi ağzımdan çıkarıyordum ki saçlarımdaki parmakların titrediğini hissettim. Gözlerimi kaldırdığımda Story'nin bana baktığını görüyorum. Bakışları hâlâ uykunun ağırlığıyla dolu, ama bana verdiği küçük, nazik gülümseme şimdiye kadar tanıdığım her şeyden daha canlı hissettiriyor.

Parmakları aşağı kayarak ağzıma dokunuyor. "Seni okurken dinlemeyi seviyorum." Gözlerimi kaçırıyorum, rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. "Hareket ediyor mu?"

Öykü mırıldanıyor, bacaklarını uzatıyor. "Birazcık. Sanki içimde kelebekler dans ediyor gibi." Hissetmeyi umarak avucumu karnına koyuyorum. Bunu sadece birkaç gündür yapıyorum ama gizli bir yanım sesime biraz daha coşkulu tepki vermeye başlamasını umuyordu. Tristian ve Killian tekmeyi hissettiler. Ben hiçbir şey almadım. Story'nin karnı bir kahkahayla zıpladı. "Çok huysuz görünüyorsun. O sadece bir fetüs, Dimitri. Muhtemelen ben uyurken o da uyuyordur." Daha sessiz, "Bize biraz daha okur musun?" diye soruyor.

Okuma konusunda asla harika olacağımı düşünmüyorum, ancak birkaç yıllık okuma yazma koçluğu ve pratiğinden sonra, küçük kızımız için aldığım kitaplardan daha zor kitaplarla yolumu bulacak kadar iyi oldum. Bir gün beni geçeceğini bilmek içimde sıcak ve utanç verici bir şeylerin yükselmesine neden oluyor. Okuldan eve bir çalışma kâğıdı ya da ödevle gelecek ve ben ne yapacağımı bilemeyeceğim, sonra onu Tristian'a ya da Killer'a göndermek zorunda kalacağım ve bu beni öldürecek. Ama bunu asla hissetmek zorunda kalmayacağından emin olacağım. Bazılarımızın öğretecek daha az şeyi olsa bile, bilmemiz gereken her şeyi ona

öğrettiğimizden emin olacağım.

diğerlerinden daha fazla. İnsanların benim kızıma baktıklarında güzel ve güçlü olduğu kadar zeki birini gördüklerinden emin olacağım.

Boğazımı temizleyerek sayfayı çeviriyorum. "Yolu aydınlatmak için gözleri olmasına rağmen küçük kız yine de korkuyordu çünkü ışığının bazı şeyleri çektiğini ve bunların hepsinin iyi olmadığını biliyordu." Hikâyede, küçük kızın parlayan gözleri bir grup orman arkadaşının ilgisini çeker; bir güve, bir geyik yavrusu ve kurnaz bir rakun. Birlikte, onu Bramble Ormanı'nın en derin, en karanlık kısımlarına ışık tutmaya götürüyorlar. Sayfayı çevirirken kaşlarımı kaldırarak, "Bana biraz sömürücü geldi ama olsun," diye mırıldanıyorum. Küçük kızın ışığını almak isteyen kötü bir ruhla karşılaşıyorlar, önümdeki göbeğe söylediğim gibi, "muhtemelen kapitalizm için bir metafor. On iki yaşına geldiğinde daha fazlasını öğrenirsin..."

Öykü gülüyor, elini benimkinin üzerine koyup karnına yaslıyor.

Kitabın sonunda kız, başından beri kızını arayan annesini bulur. Annesi ona şöyle der: "Gözlerinin ardındaki ışığın özelliği, aslında hiç de özel olmamasıdır. Herkesin ruhunda, yolunu aydınlatmaya hevesli bir cesaret ışını vardır." Gözlerimi Öykü'nün gözlerine dikiyorum ve abartılı bir öğürme sesi çıkarıyorum.

"Çok tatlı!" Kafama hafifçe vuruyor. Elini elime alıp gülüyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "İlk yılı hatırlıyor musun, edebiyat ödevlerini okuyordum ve Robert Frost-"

"Bu ormanlar kimin, sanırım biliyorum..." diye düşünmeye bile gerek duymadan ezbere okuyorum. Şiirin tamamını ezberleyeli çok oldu - çok uzun olduğundan değil. Gerçek şu ki, keşke o üç aptala ve kendisine Leydimiz deme onurunu bize bahşeden o muhteşem kıza geri dönebilseydim. Eğer yapabilseydim, onlara kafalarını kıçlarından çıkarmalarını ve ona doğru davranmalarını söylerdim. Ona her şeyin daha iyi olacağını söylerdim. Ruhlarımızdaki o sevimsiz cesaret ışığını bulana kadar biraz daha dayanmasını isterdim. Bitiriyorum, "Orman çok güzel, karanlık ve derin. Ama tutmam gereken sözler var. Ve gitmem gereken kilometrelerce yol var-"

Nefes nefese kalıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ben daha doğrulamadan avucumu karnına bastırıyor, yüzü sırıtmaya başlıyor. "Hissediyor musun?!"

Bu bir tekme.

O kadar küçük bir hareket ki beni şaşırttı. Daha büyük, daha güçlü bir şey bekliyordum, ama bu her nasılsa daha da

Önemli. Bu küçük insanın sadece çok fazla gücü ve enerjisi var ve şu anda bunu elime bastırmak için kullanıyor.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, parmaklarımı havalandırıyorum.

Öykü heyecanlı bir kahkaha atıyor. "Sence sadece şiiri mi tercih ediyor?" diye soruyor.

Elimin altındaki hareket karşısında hâlâ şaşkınım ama Story'ye sırıtacak kadar uzun süre gözlerimi ayırıyorum. "Şiir mi? Müziği duyana kadar bekle."

38

HIKAYE

"Neden sadece tayt ve Killian'ın formasını giyemediğimi ANLAMIYORUM." Görünmez görünmek için elimden geleni yaparak mağazanın içinde kambur duruyorum. "Ben hamileyim. Nasıl göründüğüm kimsenin umurunda değil." Tristian ve ben bir yığın son moda hamile kıyafetinin üzerinden birbirimize bakıyoruz. Hoparlörlerinden hippi müzikleri akan ve her yerinde mumların titreşerek huzur verici kokular yaydığı şık bir yerdeyiz.

Sanırım bir şey bıçaklamak istiyorum.

Tristian'ın buna tahammülü yok. Bir elini kaldırarak mağazanın karşısındaki satış görevlisine işaret ediyor. "Çünkü toplum merkezinde yaptığınız inanılmaz işler için onurlandırılacaksınız ve giymenizle ilgili bir sorunum olmamasına rağmen," kaşları yukarı kalkıyor, "ne isterseniz giyin ya da giymeyin, şık giyinmeniz gerekecek."

Kollarımı kavuşturuyorum, şık ve tasarımcı kıyafetlerinin arasında kendimi tuhaf hissediyorum. Geçtiğimiz ay boyunca hafif bir makyaj ve kıvrılmış saçlardan daha fazla çaba sarf etmekte zorlandım. Bunun bir nedeni gezegen büyüklüğünde olmam, bir diğer nedeni de dönem sonu olması. Üç seçkin mezunun yardımıyla bile finallerde zorlandım.

"Bugün sizin için ne yapabilirim?" diye soruyor satıcı kadın ama daha omzumun üzerinden ona bakmak için dönmeden sesi tanıdığımı fark ediyorum. *Sonbahar.* Beni fark ettiği anda yüzü kaşlarını çattı. "Demek sensin."

Elimi karnımın üzerine koyarak dönüyorum ve gözleri hamile halime takıldığında yaşadığı şokun tadını çıkarıyorum. "Tek ve biricik." Ona keskin, dikenli bir gülümseme veriyorum.

Bakışları Tristian'a kaymadan önce karnıma göz kırpıyor. "Sen hala...?"

Dirseğini askıya dayayıp ona soğuk bir bakış atıyor. "Prenses sendin, değil mi?"

"Göz açıp kapayıncaya kadar," diye açıklıyorum. Bir zamanlar bunu yüzüne vurmak için bir gösteri yapabilirdim, ama şimdi bu düşünce belli belirsiz yorucu geliyor. Ben kazandım. Kraliyet ailemle yuva kurdum, Güney Yakası'nın Kraliçesi oldum ve şimdi bir aile kuruyorum.

Şimdi onun için üzülüyorum.

"Bir elbiseye ihtiyacım var," diyorum balinaya benzeyen bebek yumrumu ovuşturarak. "Tüm bu muhteşemliği içine sığdırabileceğim bir şey."

Tamam.

Belki *biraz* yüz ovma.

Tristian sanki biliyormuş gibi bana hafifçe sırıtıyor. "Yeşiller içinde harika görünüyor."

"İki ayaklı bir karpuz gibi görüneceğim!" diye karşı çıkıyorum.

"Altın o zaman." Bir parmağını kaldırarak parlak bir şeyi işaret ediyor. "Hayır, folyo kaplı bir şeker gibi görünmeyeceksin."

Autumn gülümserken dişlerinin arasından konuşarak, "Ben gidip birkaç seçenek seçeyim," diyor. Dakikalar sonra, çeşitli elbiseleri bir rafa astığı arka tarafa doğru ilerliyoruz. Elimde olmadan hepsinin siyah olduğunu fark ediyorum. Gözlerimdeki soruyu ya da bana kötü bir bakış atma fırsatını kaçırmıyor. "Siyah *zayıflatır,*" diye dudak büküyor, sonra da fırlayıp gidiyor.

Tristian arkasından hançer gibi bakarak, "Kaba," diye mırıldanıyor ama haksız da değil. Vücudumu inceltmek için yüz metre siyah kumaştan çok daha fazlası gerekecek.

Kaşlarımı çatarak onları seçiyorum. Giyinme odası yemyeşil, rahat bir oturma alanı ve şişkinliği ve yorgunluğu gidermeye çalışan yumuşak ışıklar var. Bir elbise seçiyorum ve etiketine bakıyorum, çenem düşüyor. "Bana sadece üç ay daha uyacak bir elbise için neredeyse altı yüz dolar mı? Tristian, bu çok aptalca!"

"Tatlım," dedi askıyı elimden alarak, "paranın önemli olmadığını biliyorsun ve özel bir etkinlik için güzel kıyafetleri hak ediyorsun."

Mantıksız davrandığımın farkındayım. Toplum merkezindeki çalışmamın kabul edilmesi büyük bir olay, uğruna çok çalıştığım bir şey. Keşke bunun için karaya vurmuş bir balina gibi görünmeseydim. Yönetici Clara'yı birkaç ay ertelemesi için ikna etmeye çalıştım ama nafile.

"Peki," diyorum, elbiseyi kaptığım gibi perdenin arkasına geçip daha küçük bir kabine giriyorum. Yumuşak bir koltuğu ve halı kaplı zeminiyle burası da süslü. Kıyafetlerimi çıkarırken diğer kabinlere girip çıkan diğer kadınları dinliyorum, aynadan kaçınmaya çalışıyorum, ama o üç taraflı canavarlardan biri, bu yüzden büyük göğüslerimin ve çıkıntılı karnımın büyük, çirkin bir görüntüsünü almamak imkansız. Kalçalarım daha büyük, daha kıvrımlı ve yanlarda morumsu çatlaklar var. Gözlerimi kırpıştırarak elbisenin içinde debeleniyorum. Siyah -'zayıflatıcı', kıçım- ve göğüs dekoltelerimi zar zor içine alan düşük bir V dekoltesi var. Birdenbire, kelimenin tam anlamıyla başka bir yere gitmek istedim. Muhtemelen beni lanet bir inek gibi hissettirmek için bunları bilerek seçti.

Ve iç karartıcı olan şu ki, işe yarıyor. "Nasıl
görünüyor?" Tristian soruyor.

Bakışlarımı aynadan kaçırıyorum. "Sanki bir plaj topu yutmuşum gibi."

İç çekişi duyulabiliyor ve bir an sonra başının perdenin kenarından göründüğünü görüyorum. Bana eliyle işaret ederek sinirli bir ses çıkarıyor. "Sen neden bahsediyorsun? Muhteşem görünüyorsun."

"Yalan söylemene gerek yok," diye ısrar ediyorum, sıcak bir gözyaşı dalgasını kırpıştırarak. "Ben kör değilim, Tristian. Parmağını şıklattığında dizlerinin üzerine çökebilen bu genç, seksi kıza aşık oldun. Şimdi kalkıp inmek için yardıma ihtiyacım var." Aynadaki yabancı kadına bakıyorum ve üç lordu dizlerinin üstüne çöktüren seksi üniversiteli kıza ne olduğunu merak ediyorum. "Bunun seksi olduğunu düşünmediğini biliyorum. Kimse düşünemez."

Perdenin arkasından düşmesine izin vererek odaya giriyor ve elini boynumun arkasına kaydırıyor. "Cidden bundan hoşlanmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Bebekten hoşlandığını biliyorum," diyorum, gözlerim doluyor. Tanrım, gerçekten biliyorum. Benimle bu kadar takıntılı bir şekilde ilgilenirken, bazen iyi olduğum tek şey bu gibi görünüyor. "Bizi destekleyeceğini biliyorum. Biz sağlamız," diyorum, göğsümdeki endişeye rağmen. Annemin sesi hala hafızamda çınlıyor, yasak ve istenmeyen bir şekilde.

"Böyle bir adam kolunda iyi görünen ve yatağında daha iyi olan bir kadın ister... Ucuz ve tükenmiş olduğunu düşünürse seni istemez..." "Ama iğrenç olduğumu biliyorum, Tristian. Ayak bileklerim şişti ve yüzüklerimi parmaklarıma takamıyorum. Günün ortasında uyuyakalıyorum ve

Yemek... Diyetimin seni tiksindirdiğini biliyorum." Artık bende ne bulabileceğini merak ederken yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzülüyor. "Hideaway'de bir yan parça bulsan seni suçlamazdım. Canın acırdı ama seni suçlamazdım. Kabul ettiğin şey bu değil." Yapması gereken de tam olarak bu. Sürekli üzerine titremek zorunda kalmayacağı seksi bir kadın bulmalı. İşi olmayan bir kadın. Leğen kemiğinin bütünlüğünden korkmadan ona binebilecek bir kadın.

Uzun bir süre bana bakıyor, etrafımızdaki odalardan gelen askı şıngırtıları ve takırtıları duyuluyor. Bu tür güvensiz bir itirafta bulunmak için doğru yer değil ama şu anda ben buyum. Lanet olası bir karmaşa.

Sonbahar çok sinir bozucu derecede ince görünüyordu.

Tristian'ın parmakları ensemdeki saçları karıştırıyor. "Bitti mi?"

"Ben uh..." Soru beni şaşırtıyor ama cevap vermemem onu tatmin etmiş görünüyor.

"Güzel." Beni sandalyeye yönlendirdi. "Otur."

"Elbiseyi kırıştıracağım," diye sızlanıyorum, üzerimde iyi durmayan bir elbiseye yarım bin dolar ödemek istemiyorum.

"Elbisenin canı cehenneme." Omuzlarımı iterek beni aşağı indiriyor ve sonra çömelip uzun, anlamlı bir bakışla beni sabitliyor. "Burada duygularını hiçe saymayacağım ya da yalan söyleyip vücudunun değişmediğini ya da göğüslerinin kavun büyüklüğünde olmadığını ve tadının o kadar tatlı olmadığını söylemeyeceğim." Elleri karnımın üzerinde gezindi. "Rath ve ben aynı anda siklerimizi sana gömmek istediğimizde bu ufaklık bazen engel olmuyormuş gibi davranmayacağım. Ama tatlım..." Yanağımdaki gözyaşını okşamak için uzanıyor, gözleri parlıyor. "Bunların hiçbiri beni ya da çocukları asla ama *asla* başka birine göndermez. Asla." Gözleri benimkileri arıyor, bir ileri bir geri gidip geliyor. "Diz çökmene ihtiyacım yok, Story. Bir Kraliçe oraya ait değildir."

Sandalyenin kollarına yaslanarak önce çenemi öpüyor, yanıt olarak verdiğim küçük soluğun tadını çıkarıyor gibi görünüyor. Sonra dudakları boynumdan göğsüme doğru iniyor. Kalbim çarpıyor, onun ilgisinin, tenimi emip yalamasının tadını çıkarıyorum. Ellerimi saçlarının arasından geçirerek gözlerini gözlerime dikiyorum. "Bana her zaman istendiğimi hissettirdiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyor dizlerinin üzerine çökerek, "ama henüz işim bitmedi."

Gözlerim arkasındaki perdeye kayıyor, beni tam istediği yerde yakaladığını fark ediyorum, elbisemin ve sütyenimin kaplarını kenara çekerken o arsız sırıtış yayılıyor. Göğüslerim dışarı düşüyor - zaten yarıya kadar inmişlerdi - ve o meme ucumu okşuyor. "Tanrım, bunlar beni çıldırtıyor. Tek düşündüğüm onları öpmek, yalamak, becermek." Hareketleri sözlerini takip ediyor, dili meme ucumun sert çakıl taşıyla oynuyor, yüzü onların arasına gömülüyor. Nazik davranıyor ve bunun için Tanrı'ya şükür, çünkü çok hassaslar. Tristian'ı tanıyorum, ev ödevini yapmış, hamile bir kadının nasıl parçalanacağını araştırmış.

"Tanrım," diye inliyorum usulca, kalçalarım sandalyenin üzerinde yükseliyor. Etrafımdaki soyunma odasında bulunan kadınların aşırı farkında olarak sesimi bastırmaya çalışıyorum. "Bunu burada yapamayız," diye tıslıyorum, ağzının içine doğru eğilmeme rağmen.

Bana bakıyor, dudakları göğsümü emmekten parlıyor. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Bunu her yerde yapabilirim ve yapacağım." Elleri elbisenin eteklerini yukarı itiyor, pürüzsüz avuç içleri kalçalarımı sürüklüyor. Beni açarken gözlerimi tutuyor ama sonra merkezime iyice bakmak için gözlerimi indiriyor. "Siyah dantel," diye mırıldanıyor dudaklarını yalayarak.

Onları kalçalarımdan aşağı kaydırırken tartışmayı düşünüyorum. Gerçekten düşünüyorum. Halka açık bir yerdeyiz. Herkes bizi duyabilir. Kahretsin, herkes bizi *görebilir*. Beni diğer müşterilerden koruyan bir perdeden başka bir şey yok.

Ama o iğrenç ukala ifadesiyle bana bakarken ve eğilip amımın içinde sıcak, ıslak bir yol yalamaya çalışırken bu çok zor. Nefesim kesiliyor ama onu bastırmak için yumruğumu ağzıma sokmaya çalışıyorum. Tristian diliyle açıkçası yasadışı olması gereken şeyler yapabiliyor - bu onu durdurmazdı. Yerleşirken bacaklarımı omuzlarına asarak gösterdiği azim bunu daha da belirginleştiriyor. İnlemelerimi ve çok yüksek sesli nefeslerimi saklamakta oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum, ama sonra o sesi çıkarıyor - ayak parmaklarımın ucuna kadar hissedebildiğim bu alçak, derin gümbürtü ve kendimi tutamıyorum.

"Tristian," diye inliyorum ve bitişikteki kabindeki tüm hareketler dikkat çekici bir şekilde duruyor. Başka bir patlamayı engellemek için dudağımı sertçe ısırıyorum, ama bu Tristian bacaklarımın arasında. Buna hiç tahammülü yok.

Parmakları da harekete katılıyor, dili klitorisimde hızlıca çalışırken iki kalın parmak amıma giriyor. Köpek gibi nefes alıyorum, ellerim beni sabitleyecek bir şey bulmak için sallanıyor. Birini saçlarına doğru yumruklarken diğerinin avuç içi gürültüyle aynaya doğru kayıyor.

Dilinin karşısında pürüzlü parçalara ayrılıyorum, ağzımdan küçük, acı dolu bir çığlık çıkarken parmaklarının etrafında sarsılıyorum. Kalçalarım kulaklarının etrafında titriyor ve perdenin ötesinde ayak sesleri titriyor, ama her şeyin patlamasına kendimi kaptırdığım için utanç duyamıyorum.

Tristian'ın ayağa fırladığını zar zor fark ediyorum, parmakları kemer tokasını çözerken hızlı ve çevik. Metalin metal üzerinde çıkardığı şangırtı, pantolonunun fermuarının çözülüşü, sikini serbest bırakırken çıkardığı alçak, sert ses.

Dilimle yalamaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkin ve gerginim, emin yumruğuna giden yolu kayganlaştırıyorum. Aşağı uzanıp çenemi kavrıyor ve gözleri benimkilerle kilitlenebilsin diye yüzümü yukarı çekiyor. "Neredeyse üç yıl oldu," diyor, sikini okşarken sesi titriyor. "Sözümden hiç dönmedim, Story. Bir kere bile." Ağzımı açarak öne doğru itiyor ve sikinin başını alt dudağıma sürtüyor. "Sadece sana verebildiğim zaman boşalıyorum."

Bununla birlikte siki kabarıyor, dilimin üzerine ılık döller fışkırıyor. Hepsini yakaladığımdan emin olmak için öne doğru kayıyorum, bana yedirirken gözlerindeki tatmin kıvılcımından memnun oluyorum. Dağınık ve çiğ, tam sevdiğimiz gibi ve bir kısmı ağzımın köşesinden dışarı damladığında, onu yakalamak için horozunun başını kullanıyor ve geri içeri itiyor.

Soyunma odasından çıktığımızda Autumn'un bize bakışı ancak öfkeli olarak tanımlanabilir. Ağzımın kenarlarını ovuşturup döl kalıntısı olup olmadığını kontrol etmek için bilerek bir gösteri yapmıyorum, ama yine de gözleri bu harekete odaklanıyor. Bir zamanlar bu beni utandırabilirdi, o ve onun gibilerden duyduğum sözlerle yüzümün kızarmasına neden olabilirdi.

Fahişe. Çöp. Sürtük.

Ama karnımın yuvarlaklığı ve bana bakışı, artık bir seks oyuncağından daha fazlası olduğumun kanıtı.

"Bunu biz alalım," diyor Tristian, elimi havaya kaldırıp bana küçük bir dönüş yaptırarak. Onu şımartıyorum, gülüyorum çünkü onunla dans etmenin ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlıyorum.

"Haklıymışsın," diyorum kirpiklerimi iğrenç bir şekilde kırpıştırarak. "Oldukça zayıflatıcı. Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim."

Beş dakika sonra el ele ayrıldık. Elbise altı yüz dolar değerinde olmayabilirdi ama Autumn'un umutsuzca arzuladığı hayatı yaşamama tanık olmasını sağlamak?

Her kuruşuna değdi.

39

KILLIAN

'Misafirimiz' geçmişteki hakaretlerden bahsederken burnumun kemiğini sıkıyorum. İyi niyet göstergesi olarak sağ ve sol ellerimi bu toplantıya çağırmadım ama Rath'ın ölü gözlü bakışlarının ve Tristian'ın soğuk sırıtışının yokluğunun eski silah tüccarımızı barışa ikna edeceğini düşündüysem fena halde yanılmışım.

Yolanda karşımda otururken gözlerini kısarak, "Federallerin senin cebinde olduğunu biliyoruz," diyor. "Kıyıdan bizzat teslim ettiğimiz üç sevkiyatımızı aldılar."

Bölge sınırlarının hemen ötesindeki eski rafinerideyiz. Tarafsız bölge olması gerekiyordu ama şu anda hiç de öyle değil. Her omzunun arkasında iki adam var, her biri gülünç derecede büyük bir tüfek kullanıyor. Tam bir aşırılık. Beni öldürmeyi planlamadığını bu şekilde anladım.

Yolanda şahsen iş yaptığım biri değil. O, ortadan kaldırmak için umutsuzca uğraştığım suçlu eski muhafızların bir parçası. Onun gibi insanlar, babam, Lionel, Cartwright... onlar dünün haberleri. Bugünün dünyasını anlamıyorlar.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok." Topuğumu yere vuruyorum, cılız sandalyemde arkama yaslanıyorum. Kral olmanın yüzde yirmi şiddet ve yüzde seksen gösterişten ibaret olduğunu keşfettim. "Federaller cebimde değil. Ben sadece yerel iş yaparım."

Mizahsız bir kahkaha atıyor. "O zaman neden adamların benimkileri sınırda pusuya düşürdü?"

Onun uşaklarına bir bakış attım. Kafamda onlara Şey Bir ve Şey İki diye hitap ediyordum. Büyük, aptal ve güzeller. Aslında düşününce bana Nick'i hatırlatıyorlar.

Neredeyse bu konuda ona mesaj atmayı düşünecektim ama buluşmak için yaptığımız pazarlığın bir parçası da telefonlarımızı kapatmamızdı. "Rakiplerimize silah satıyordun," diye mantık yürütüyorum.

Yolanda bana uzun ve sert bir bakış attı. "Önceki anlaşmamızdan caymasaydın buna gerek kalmayacaktı."

"O," diye çıkıştım, neredeyse sınırıma gelmiştim, "babamla yaptığın bir anlaşmaydı. Benimle değil. Daniel Payne sokaklarda parçalar görmekten memnun olabilirdi ama bu Güney Yakası için iyi bir görüntü değil. Şu pisliğe bak." Saçma sapan tüfekleri gösteriyorum. "Ben lanet olası bir piyade birliği kurmuyorum. Sadece işlerin sorunsuz ilerlemesini istiyorum. İşlerin düzgün *gitmemesine* ne sebep olur biliyor musun? Birinin lanet bir donanmayı devirecek kadar ateş gücüyle ortalıkta dolaşması."

Yolanda sıkılmış görünerek tırnaklarını inceliyor. "Bu da bir görüş."

Burun deliklerim açılıyor, öne doğru eğiliyorum, dirseklerimi dizlerime dayıyorum. "Kes şu saçmalığı Yolanda. Sen benden hoşlanmıyorsun. Ben de senden hoşlanmıyorum. Bence en iyi hareket tarzı ikimizin yolundan da uzak durmak, ki benim yolumun nerede olduğunu anladığında bu çok daha kolay olacak." Kolumu kaldırıp sağ tarafımızı gösteriyorum. "Güney Yakası benim. Güney Yakası'na giren silahlar benimdir. Güney Yakası'ndan çıkan silahlar benim. Kahrolası cephane benim. Eğer senin silahlarından birini daha düşük seviyeli, beyni boklu bir uyuşturucu satıcısının elinde görürsem, onu geri göndereceğimden emin olabilirsin." Sesim alçak, ölümcül bir kesinliğe düşüyor. "Ve arkasında tetiği çekecek birini bulacağıma inansan iyi edersin."

Şey Bir bir adım öne çıkarak tüfeğini daha sıkı kavrıyor. "Kimse Yolanda'yı tehdit edemez, evlat."

"Endişelenmene gerek yok," diyorum ona dişlerimi göstererek. "Önce ikinizin almasını sağlayacağım."

"Yeter!" diye bağırır ve elinin bir hareketiyle Şey Bir geri düşer. "Silahlar satıldıktan sonra nereye gittiklerini kontrol edemem. Ne yapmamı bekliyorsun, onları takip mi edeyim?"

"Onları takip etmene gerek yok," diye cevap veriyorum, öfkemi bastırmaya çalışarak. "Daha iyi kalibrede bir müşteri seçersen tüm sorunlarımız

çözüldü."

Neredeyse benim hissettiğim kadar sinirlenmiş görünüyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Peki onları kime satmamı bekliyorsun?"

"Sorduğuna sevindim." Hiç vakit kaybetmeden elimi cebime atıyorum, Şeyler dikkat kesilince irkilmiyorum bile. Getirdiğim kâğıdı göstererek, "Bir liste getirdim," diyorum.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor. Yolanda önerilerimin yarısından şikayetçi, ben de onunkilerin yarısından şikayetçiyim. Tüm bu zaman boyunca, yine de bu şüpheyi oluşturuyorum. Pazarlık yapmak için çok aceleci davranıyor. Ben kim oluyorum da ona kiminle iş yapacağını söylüyorum? Güney imparatorluğu zorlu bir imparatorluk, ama benim kollarımın ulaşabileceği bir yer yok. Bu bölgenin sınırları dışında bir bok değilim ve bu da hoşuma gidiyor.

Yolanda benden bir şey istiyor.

Çitlerini de gerçekten kıllandırıyor, çünkü daha önce yalan söylemiyordum. Bana katlanamadığını biliyorum. Beni babamın sözlerine bağlıyor ama aynı zamanda onun suçlarına da bağlıyor. Bu ilk kez hesap vermek zorunda kalışım değil ve son olacağını düşünecek kadar da aptal değilim. Başımın üzerinde asılı duran Payne ismi her an bir taç ya da fırtına bulutu olabilir.

Benden bunu beklemeyeceği için rol yapmaya karar veriyorum. "O zaman anlaştık," diyorum, bu saçmalığı bitirmeye hazırım.

"Şimdilik," diyor uğursuzca. Şüphesiz, gelecekte küçük bir yeniden düzenleme, gözlerinde mayalanan iyiliği gündeme getirmek için ona güzel bir fırsat sağlayacaktır.

O köprüyü oraya geldiğimizde yakacağım.

Ayağa kalktığımda yaptığım ilk şey tabancamı almak ve ceketimin altına kılıfına koymaktır. İkinci yaptığım şey ise telefonumu açmak.

52 okunmamış mesaj.

15 yeni sesli mesaj.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, zaten bir şeylerin ters gittiğini biliyorum. Önce Tristian'ın adını açıp mesajlarını izliyorum ama tüm kelimeler bulanık. Çoğunlukla sadece numarayı görüyorum.

T: 237 237 237 237 237 237 237 237 237 237 237 237 237 237 237

"Kargaşa..." Depodan o kadar hızlı çıkıyorum ki, Birinci ve İkinci Şeyler sanki topyekûn bir saldırı bekliyorlarmış gibi savunma pozisyonu alıyorlar. Sanırım onları suçlayamam. Harap, üzgün bir garaj bahanesine ulaştığımda ve beni engellediklerini gördüğümde gerçekten rahatsız edici oluyor.

"Orospu çocuğu!" Büyük, aptal, tamamen tahmin edilebilir siyah SUV'larının lastiğini tekmeleyerek hırlıyorum. Muhtemelen kafaları karışmış ve tetikte oldukları için arkamda dolandıklarını duyabiliyorum ama bunu dikkate almadan geri dönüp kavgacı bir tavırla "Çek şu beş kapılı klişeni! Buradan çıkmam lazım!"

"Neyin var senin?" Yolanda'nın yüzü şaşkın bir öfkeyle allak bullak oluyor. "Buranın tarafsız bölge olduğunu söylemiştin, kimse-"

"Benim..." *Hanımefendi. Kraliçe. Kısaca, eş...* "Hikaye! Hastanede bebek doğuruyor. Ben kaçırıyorum!" Havladım, cipi yolumdan çekmeye tamamen hazırdım. Tanrım, lütfen bebeği doğuruyor olsun, başka bir şey değil.

Ama Yolanda'nın yüzü kararıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor ve birden harekete geçen o oluyor, kolumdan tutup beni arabalara doğru yönlendiriyor. "Bin arabaya," diyor ve yolcu tarafını açıyor. The Things'e, "Acele et! Ve şu tüfekleri saklayın." O kadar panikliyorum ki içgüdüsel olarak itaat ediyorum. Biri bana oturmamı söylüyor, böylece olmam gereken yere gidebiliyorum. Ben kendime gelmeden Yolanda bizi oradan çıkardı. "Yollar için bir tehdit olursun," diye açıklıyor, bölgeme doğru hızla ilerlerken bana hızlı bir bakış atıyor. "Bana nereye gideceğimi söyle ve işi bana bırak."

Doğum merkezinin adını sayıklıyorum, ki buranın yerlisi olmayan biri için işlevsel olarak hiçbir şey ifade etmiyor ve muhtemelen yerlisi olan biri için de daha az şey ifade ediyor. Neyse ki Şeylerden biri hazır, arka koltuktan kalkıp telefonunu gösterge paneline yerleştiriyor. Bir GPS haritası çıkıyor ve Yolanda'yı oraya yönlendiriyor.

Bu arada, Tristian ya da Rath'a ulaşmaya çalışıyorum ve hiç şansım yok. "Siktiğimin orospu çocuğu!"

Yolanda beni susturuyor. "Sadece birkaç dakika daha. Eminim her şey yolundadır."

"Hikâye en azından bir hafta daha bitmeyecek." diye açıklarken sesim gergin çıkıyor. Hazırlık olarak yarından itibaren işe geri çekilme planları yapmıştım, tamamen nefret etmediğim Krallarla sorumluluklarımı paylaşıyordum. Bu da demek oluyor ki Tristian muhtemelen kafayı yemiştir, Rath muhtemelen onu yönlendirecek sakin biri olmadan kaybolmuştur ve Öykü...

Tanrım, aklını kaçırıyor olmalı.

"Yolanda, bunu tüm saygımla söylüyorum." Yüzümün ne hale geldiğinin tamamen farkında olarak ona dönüyorum. "Eğer daha hızlı sürmezsen

birini vur."

Ayağını gaza bastırıyor ve Thing Two'nun koltuğuna geri dönmesine neden oluyor. "Bu senin ilk sürüşün mü?" diye sorar.

"Evet," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, metinleri karıştırırken.

Dalgın bir ses çıkarıyor. "Söyledikleri doğru mu? Kadınını başka iki erkekle mi paylaşıyorsun?"

Yüzüm allak bullak oluyor, çünkü bu şekilde söylendiğinde kulağa *ayıp* geliyor. "O lanet olası bir oyun konsolu değil. Onu bir eşya gibi elden ele dolaştırmıyoruz. Biz bir aileyiz."

Ses tonumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor, bu da benim için iyiye işaret değil. Gerçekten büyük bir şey istiyor olmalı. Şüpheciliğimi de fark etmiş görünüyor. "Ailenin değerini bilen bir adama saygı duyarım Payne. Ailenin gerçek değerini kastediyorum. Siz kralların çok sevdiği şu gösterişli miras saçmalığını değil." Şeyler'e dönüp bakıyor ve homurdanıyor: "Krallar. Buna inanabiliyor musunuz? Kendilerini önemli hissetmek için bir monarşiyi yönetme hayalleri kurmaya ihtiyaç duyan bir grup kibirli, ayrıcalıklı hıyar. Benim geldiğim yerde onlara sadece politikacı deriz."

"Sola dön!" İlerideki yolu görerek bağırıyorum.

Yolculuğun geri kalanı artan paniğim yüzünden kayboldu, çünkü bu da ne? Bir baba olarak ilk işim kendi yokluğum mu olacak? Muhtemelen en iyisi bu. Baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Birinin oğlu olmayı bile beceremedim.

Aylardır bu paranoyayı bir kenara iterek, endişelenen ve kaygılanan kişinin Tristian olmasına izin verdim. Kendimi rolüme adadım -Kral- ama Güney Yakası'na liderlik etmekten korkmuyorum. Bu kolay bir şey. Silahlarla ve politikacılarla yüzleşebilir, ajanslara ödeme yapabilir ve düşmanlarımı infaz edebilirim. Ama baba olmak? Uzun zamandır korkutucu bulduğum tek şey bu. Ya genetikse? Ya Daniel gibiysem?

Sonunda doğum merkezine vardık ve bir kez daha o olumsuz düşünceleri bir kenara ittim. Tristian doğru muayenehaneyi bulmak için çok uğraştı ama bu muayenehane tüm hamilelik boyunca bizimle birlikte oldu. Tüm hemşireler, kadın doğum uzmanları, doulalar, doğum koçları ve teknisyenler beni görür görmez tanıyor, muhtemelen bu yüzden bölgenin en büyük silah tüccarı peşimdeyken kapıdan deli gibi girdiğimde resepsiyon görevlisinin tek yaptığı sol taraftaki kapıları işaret etmek oluyor.

Aralarından uçarak geçiyorum, Yolanda ve eşyalarının geride kaldığını belli belirsiz fark ediyorum. Koridordan aşağıya doğru koşmaya başlayalı on adım olmamıştı ki, sesi duydum.

Story'nin derin, acı dolu hıçkırığı.

Sese doğru sıçrıyorum, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor, görüşüm tek bir noktaya daralıyor. Nefes nefese ve dehşet içinde kapıdan içeri daldığımda herkes şiddetle sıçrıyor ama işte oradalar.

Tristian ve Rath yatağın iki yanında, onun ellerini tutuyorlar ve geç kaldığımı biliyorum - affedilmeyecek kadar, delicesine geç kaldım - ama ortada bir bebek yok. Henüz yok.

Story beni görür görmez yıkılıyor, göğsü hıçkırıklarla inliyor. "Neredeydin sen?!"

"Özür dilerim," diyerek yanına koşuyorum. Alnına, yanaklarına, çenesine bir öpücük konduruyorum, "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. O iyi mi?"

Story başını sallıyor. "Bugünün bedenimi tahliye edeceği gün olduğuna karar vermesi dışında." Kasılıyor ve uluyor, Tristian'ın elini öyle sert kavrıyor ki adam acıyla yüzünü buruşturuyor. "Ben çok iyiyim."

Doğum koçu bacaklarının arasında, "Tekrar ıkınma zamanı, tamam mı? Bütün babalar burada olduğuna göre daha güçlü olabileceğini mi düşünüyorsun?" Kaba bir şekilde söylenmedi ama yine de göğsümün öfkeyle sıkışmasına neden oluyor. Koç'a değil. Story'ye değil. Yolanda'ya bile değil.

Kendime.

Yüzü terden kızarmış ve nemli, yorgun bir şekilde başını sallıyor ve Tristian elini benimkinin içine koyarak yatağın başına doğru ilerliyor. Rath ve ben ellerini desteklerken Tristian arkasına geçip onun ağırlığını göğsüne aldığında kimse gözünü kırpmıyor.

"Bu iş sende tatlım," diyor kulağına, o da kendini toparlamış gibi başını sallıyor.

"Ben hazırım," diyor, gözlerinde kararlılık parlıyor.

Bundan sonra olanlar kelimelere dökülemeyecek kadar büyülüdür. Disney'in şirin büyüsünden bahsetmiyorum. Derin, karanlık bir büyücülükten bahsediyorum. Eski ve ilkel bir şey. Çığlıklarının tonunda ve yüzündeki hırıltıda. Alnındaki ter pırıl pırıl parlıyor. Dudakları itişinin şiddetiyle geri çekilirken dişlerinin kesilmesi. Elinin benim elimde titremesi - zayıflıktan değil, gücünün saf büyüklüğünden. Bu yaşam, ama aynı zamanda ölüm. Daha sonra yasını tutmayı düşünebileceğim bir şeyin ölümü.

Ölümcül bir saplantıya kapıldığım o tatlı, masum, çekik gözlü kız gitti.

Ama onun yerinde bir kadın var.

Bir
savaşçı.
Bir
kraliçe.

Otuz dakika sonra kızımız dünyaya geliyor, öfkeli çığlıklar atarak. Kendimi bakmaya ikna edebildiğim tek şey o, ama doktor bebeği Story'nin göğsüne yerleştirirken Rath ve Tristian'ın şaşkınlığını hâlâ hissedebiliyorum.

Öykü onu sorgusuz sualsiz kollarının arasına alıyor ve minik, kıvranan, öfkeli kızımıza bakarken bitkin, nefessiz bir kahkaha atıyor. "Merhaba," diye selamlıyor, gözleri ağır ve ıslak. Nazik bir parmak eklemini buruşuk yanağında gezdiriyor ve bize bakmadan önce - odada başka birinin olduğunu bile fark etmeden - başına bir öpücük konduruyor ve fısıldıyor, "Verecek çok sözüm var."

~

Tristian onu ilk kez kucağına aldığında, sanki biri ondan önümüzdeki yedi saat içinde dünyanın tüm sorunlarını çözmesini istemiş gibi görünüyor. Şaşkın ve biraz çılgın görünüyor ama gözlerinde görmeye alışık olmadığım bir sıcaklık var - küçük kız kardeşlerinde bile.

"O mükemmel." Bunu bir parça şokla söylüyor, sanki bebek dünyaya geleli birkaç dakika olmuş ve şimdiden inanılmaz bir şey yapmış gibi. Daha sessiz bir şekilde bebeğe "Sen mükemmelsin" diyor ve dudaklarını nazikçe alnına götürüyor.

Rath onu ilk kez kucağına aldığında, sanki tarif edilemez bir suç işlemiş gibi kaygılı ve gergin görünüyor. Bu durum Story'nin yavaş ve yorgun bir kahkaha atmasına neden oluyor, bu da omuzlarındaki gerginliği biraz olsun azaltıyor gibi görünüyor. "Demek bütün bu yaygaranın sebebi sensin, ha?" Rath bebeğin başını dikkatle okşayarak soruyor. Etrafta kıpırdanıp duran küçük yumrukları kıpırdamadan önce sertleşiyor. Rath onu izlerken başını geriye atıyor. "Sesimi tanıdın mı?" Rath çoğu zaman oldukça soğukkanlı bir adamdır ama şu anda yüzünde sayılamayacak kadar çok duygu var. Alnına bir öpücük konduruyor ve neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle bir şeyler fısıldıyor.

Neredeyse.

Ona, "Senin için kesinlikle reklama giderim." diyor.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Story'nin dudağının titremesine neden oluyor, sanki yeniden ağlamaya başlamak istiyormuş gibi.

Sıra bana geldiğinde ellerimi ceplerime sokup geri çekiliyorum. "Uh, belki sonra."

Rath bana uzun, karanlık bir bakış attı. "Sonra görüşürüz."

Omuz silkiyorum, bakışlarından kaçıyorum. "Üstüm başım kirli ve sinirlerim bozuk. Ya onu düşürürsem ya da başka bir şey olursa?"

Rath cevap vermeden önce kısa bir sessizlik oluyor, "Kapa çeneni ve kızını tut, seni devasa amcık. Tanrı aşkına, sen bir oyun kurucusun. Onu düşürmeyeceksin." Kızı bana doğru itiyor, ama gerçekten yavaş, şefkatli bir şekilde, midemin endişeyle sıkışmasına neden oluyor, çünkü o haklı.

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Ter içinde kalarak yumruklarımı ceplerimden çıkardım ve isteksizce bir avucumu onun sırtının altına koydum. Neyse ki Tristian bana yol göstermek için orada. "Başını destekle," diyor ve bana rehberlik etmek için yaklaşıyor. Sonunda onu ellerime aldığımda bile bir avucunu onun altında tutuyor - yedi kiloluk mutlak dehşet. Tristian geri çekilmek istediğinde, "Bekle!" diye bağırıyorum.

Gözlerini deviriyor ama yakın duruyor, bu da biraz rahatlatıyor. Çok küçük ama açıklanamayacak kadar *büyük.*

Ellerimin büyüklüğü onu gölgede bırakıyor ve uzun bir an boyunca tek düşünebildiğim bu ellerin kirli eller olduğu. İnsanları öldürmüş eller. İnsanları korkunç bir şekilde döven eller. Annesinin etine çürükler basan eller. Sanki her şeyi mahvetmem için bir kıpırdama yetecekmiş gibi geliyor.

Sonra küçük ağzı geniş bir esnemeyle açılıyor ve battaniyenin derinliklerine, avuçlarımın korumasına doğru gömülüyor. Onu izlemek, bunca aydan sonra onu hissetmek bile kalbimin göğsümde takla atmasına neden oluyor ve kendime geliyorum.

Öykü'ye bakıyorum ve o da bana bitkin bir sırıtış atıyor. Bir kaşımı kaldırıyorum, "İsim konusunda hâlâ anlaştık mı?"

"Evet," diyor. "Bence bu mükemmel."

Rath bir elini yıpranmış, bitkin yüzünde gezdirerek, "Çıldıracak," diyor.

"Buna bayılacak," diyor Story.

Tristian battaniyeyi Story'nin bacaklarının üzerine örtüyor. "Bunun sonunu asla duyamayabiliriz."

Öykü kollarını kaldırıp bebeği istiyor, ben de başını desteklediğimden emin olarak onu dikkatlice geri veriyorum. Kabul etmesem de Rath haksız değil. Futbol topu tutmak gibi bir şey.

Öykü bebeğin pembe, sıkışmış yüzüne bakıyor ve "Melody Delores" diyor.

Bebeğe göbek adı olarak Delores'in verilmesi konusunda hepimiz hemfikirdik. O olmasaydı, o haneye tecavüz gecesinden asla sağ çıkamazdık. Ama Melody ismini Story seçti. Hikayelerin bir tempo, bir ses, bir ifade ve onları bir araya getirecek bir melodiyle ayarlandığında daha iyi olduğunu söyledi.

Bu yüzden asla babam olamayacağımı biliyorum. Birçok şeydik ama asla bu değildik. Asla aile olamadık. Kendi ailemi kurmak için kan, ter ve gözyaşı dökmem gerekti. Yıllar boyunca aşkın acısını, kaybın gazabını ve affetmenin merhametini birlikte ördük. Bir şeyi kendinden daha çok sevmenin anlamı budur ve onunla yarattığımız şey de budur.

Kendi küçük krallığımız.

GÖZ ATIN!

Sırada ne olduğuna bir göz atmaya hazır mısınız?

Forsyth Kraliyetinin taçları mücevherlerle inşa edilmemiştir. Kan ve fedakarlıkla dövülürler.

Lordlar, Story Austin'in hayatlarına geri dönmesini hiç beklemiyorlardı. Kraliçeleri olarak yükseleceğini de hiç düşünmemişlerdi.

Ama Forsyth'teki tek Royals onlar değil.

Dükler yumruklarıyla kazanmalarıyla tanınırlar, ancak Lavinia Lucia'yı Kralların esirinden onların isteksiz Düşesine dönüştürmek şimdiye kadarki en büyük maçları olacak.

Destan, çağdaş, karanlık ters harem *Forsyth'in Kraliyetleri* serisinin 4. kitabında devam ediyor ve Dük'ün saltanatı ***Yıkım, Öfke ve Çılgınlık'***tan biri olacak.

Amazon'dan Dukes of Ruin'in ön siparişini verin!

~

Lavinia

"*Unutma," diyor Anthony, başparmağını yanağımda gezdirerek, "birlikte olduğumuz sürece her şeyi yapabiliriz."*

Son sözcükleri özümsüyorum ve sonra ciltsiz kitabı yatağa fırlatıp parmaklarımı gözlerime bastırıyorum. Viktorya dönemi İngiltere'sinde sıkışıp kalmış eski düşmanlar, nihai aşıklar Anthony ve Beth'in seksi maceralarını takip ediyordum. Tıpkı bu duvarlar gibi kitaplar da beni öldürüyor ama seçici olacak durumda değilim.

Kaç gündür burada olduğumun sayısını unuttum. Birkaç hafta mı? Bir ay mı? İki ay mı? Bir dakika diğerine durdurulamaz bir yürüyüşle akıyor, günlerin evliliği, kaslarımı beklentiyle geren bir monotonluk zinciri...

Hiçbir şey.

Kesinlikle hiçbir şey.

Auggy'nin bana getirdiği bir yığın değersiz aşk romanını okumak için fazlasıyla yeterli bir zaman oldu - bunu asla kabul etmezdim ama bazılarını birden fazla kez okudum. Muhtemelen hapishanede yaptıkları gibi geçen günleri not etmek için duvara çizik izleri bırakmalıydım. Sanırım beni buraya ilk getirdiklerinde, takip etmem gerektiğini fark etmemiştim. Şimdi huzursuz, elektrikli bir hayalet gibi süzülüyorum, damarlarımda biriken tüm bu statik elektriği koyacak bir yer arıyorum.

Göz kapaklarımın arkasında patlayan fosfenlerin tadını çıkarmak için birkaç dakika ayırıyorum. Yıldızların parıltısı uzayda olduğumu, kozmosun içinde bir hayalet olduğumu, güneşin etrafındaki bir yörüngeyi takip ettiğimi hayal etmeme yardımcı oluyor. Zaten zaman da bundan ibaret: sönmekte olan bir yıldızın etrafında istemsiz bir yolculuk.

Tanrım, bir soda için sol mememi verirdim.

İç çekerek gözlerimin üzerindeki baskıyı hafifletip açılmalarına izin veriyorum. Akşam olduğunu, tek penceremin ötesindeki sessiz ışıktan ve oturma odamın kapısının dışındaki telaştan anlıyorum. İlk geldiğimde oda daha güzeldi, bir kanepe ve koltuk için bolca yer, geniş bir banyo ve birkaç çift şort ve gömlekten başka bir şey giymeyen biri için kaybolan bir gömme dolap vardı. Bunun yanı sıra duvarlardaki sanat eserleri ve aynalar, yemyeşil mobilyalar ve temiz halı, geçen yıl beni tuttukları boktan otele göre güzel yükseltmeler. Güney Yakası'nın önceki kralı ve bu güzel işletmenin sahibi Daniel Payne, kızlarına nasıl davranacağını kesinlikle biliyordu. Sanırım eski bir fahişeyle evlenince böyle oluyor. Onun tavsiyelerini dinliyorsun.

Sonra da kurşunu yiyorsun.

Evet, eskiden süslüydü. Gerçek bir inziva yeri. Altın renkli süslü bir hapishane. Beni burada bırakmayacaklarını bilmeleri gerekirdi. İkinci gecemde cam çerçevelerden birini kırdım ve bir parçasını yastığımın altına sakladım. Beklemek kolaydı, zaman, zaman ve beni giydirmek için o fahişelerden birini ilk kez gönderdiklerinde, lanet olası boğazını kestim.

Zor kısmı *buydu.*

Bir boğazı kesmenin ne kadar zor olduğunu fena halde hafife almışım. Orada bir sürü tendon ve kas var ve onu öldürecek kadar hayati bir şey vuramamış olmam bile önemli değildi. Dağınık ve aşırı iğrençti ve muhtemelen bir daha denemezdim.

Ama odayı silah sayılabilecek her şeyden temizlemek için yeterliydi. Akıllıca bir hareket. Bana kalsa, iğrenç olsun ya da olmasın, burayı delik deşik ederdim.

The Velvet Hideaway. Gerçekten ince bir marka. Buna şaşırmamalıyım. Daniel Payne Güney Yakası'nı işletiyor olabilir ama bana hiç yaratıcı bir tip gibi gelmedi. Bütün bu lanet kasabanın sahibiyken neden genelevinin adıyla nazlanasın ki? Adını Fahişeler Bize de koyabilirdin. *Bir sapığın sapık olabileceği bir yer!*

Artık benimle sadece Auggy muhatap oluyor, o da her zaman şirret ve kestirip atıyor. Başka bir hayatta belki arkadaş bile olabilirdik ama kapımı kilitleyen dangalak o olduğu için Augustine siktir olup gidebilir. Bana attığı bakışlar her zaman sinirli ve sempatik bir karışım. Çocukken Madam olmayı hayal etmemiş olabilir ama kölelikten daha iyi bir pozisyon olduğu kesin.

Çünkü ben buyum. Ben

bir köleyim.

Giyinmek yok. Dışarı çıkamıyorum. Telefona ya da bilgisayara erişimim yok. Ziyaretçi yok, silah yok ve dışarı çıkma umudu da yok. Odam bodrum katında ve şifonyerimin üstündeki zavallı, bodur küçük çıkış penceresi yeterince üzücü değilmiş gibi, bir de parmaklıklı, beni içeriye hapsediyor.

Yasak olmasına rağmen tehditkâr bir ses zihnimde dolaşıyor.

"Küçük kuş."

Ürpererek yataktan fırlıyorum ve dört yüz metrekarelik hapishanemi duvardan duvara arşınlamaya başlıyorum. Eğer burada olsaydı - Nick beni görebilseydi - bununla ilgili bir şaka yapardı. Paniğe kapılmış bir kuşun kendini kafesinin parmaklıklarına atmasıyla ilgili gerçekten iğrenç bir şey. Bana öyle diyor. Onun

küçük kuş. Kanatları kırpılmış, bir kafese atılmış, kendimi hapishanemin sınırları içinde savururken kapana kısılmış...

Ama elimde değil. Dişlerimi sıkarak yumruğumu duvarlara vuruyorum, keşke doğrudan delip geçebilsem diye. Daha önce yalvarmayı denedim - "*Hiçbir yere gitmeyeceğim, bırakın çıkayım.*"- ama asla işe yaramadı. Kimse dinlemiyor, dinleseler bile umursamazlar. Burada kimse umursamıyor. Bu yüzden yumruklarımı duvarlara vurarak kafesimin parmaklıklarını sallıyorum ve sonra panik içinde bir kalp atışından diğerine kafesin küçülmediğine kendimi ikna etmek için odanın içinde koşturuyorum.

Ben aptal değilim.

Umutsuz olduğunu biliyorum.

Kimse beni kurtarmaya gelmiyor. Bir zamanlar, başlangıçta, babamın gelip dersimi aldığımı söylediğini hayal ederdim. Bana o uzun, kibirli, hayal kırıklığına uğramış bakışını atardı, sanki onu akla gelebilecek her şekilde hayal kırıklığına uğratmışım gibi -*gerçekten*- ama yine de gitmeme izin verirdi. Sıcak bir an için güzel bir rüyaydı.

Kafamı dağıtmak için yatağın üzerindeki kitapları sıralıyor, okumadığım bir kitap arıyorum. Kaçındığım gömleksiz bir korsanın olduğu bir kitap var. Kapaktaki adamın geniş bir göğsü ve delici mavi gözleri var ve ne zaman baksam aklıma fırtına bulutları ve dikenler geliyor.

Küçük kuş.

Nick'in sesini duyunca kaslarım geriliyor. Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu, bu hem bir lütuf hem de bir lanet. Ortaya çıkması asla iyi bir şey değil, ama gelmediği süre uzadıkça, yaklaşan gelişiyle ilgili korkum daha da artıyor. Onun yoğun, ürkütücü bakışlarına ve iğrenç sözlerine bir saat boyunca katlanmak ve sonra bir ya da iki hafta boyunca ondan kurtulmak daha iyi.

Tam kitabı tekrar elime almıştım ki p a r m a k l ı k l ı penceremin dışında bir ses duydum.

Hideaway'de çok fazla ses var. Müzik. Yükselen sesler. Kahkahalar. İnlemeler. Homurtular. Sahte zevk çığlıkları. Bunlar her zaman eğlenceli sesler değildir. Ara sıra bar kavgaları da oluyor. Haftada en az bir kez polis geliyor, penceremin önünde ışıklar yanıp sönüyor, kızlardan birine biraz fazla sarkıntılık eden John'u götürüyorlar. İki kez ambulans geldi.

Şimdiye kadar her sese uyum sağladım, sürekli o düğmeyi çevirmeyi bekliyorum.

Bir süre bekliyorum ama başka bir şey duymuyorum, bu yüzden tekrar yastıklara yaslanıyorum. Bedenimin altında kıvranan huzursuzluğu yatıştırmak için korsan kitabını açıyorum. Kapaktaki adamın Nick'e benzediğini düşünerek bundan kaçınmak aptalca bir neden. Onunla ilgili en iğrenç şey, buralarda ne kadar aldatıcı bir şekilde lakaplandırıldığı. *Güzel*. Bu kadar güzel çürümüş bir insanı tanımlamak için ne boktan bir kelime.

Sayfalarda eski bir kitapçının küf kokusu var ve içinde kalemle yazılmış yirmi beş sentlik bir fiyat var. Yine de bununla uğraşamayacağımı fark ediyorum. Gözlerim ağırlaşıyor, dikkatim azalıyor ve kitabı kapatıp bir kenara koymak beni rahatlatıyor. Işığı kapatmak. Bu berbat yerde bana bahşedilen en gerçek özgürlük duygusuna beceriksizce tutunmak.

Uyu.

*

Kırılan camlar beni uyandırıyor, kalbimi harekete geçiriyor, ta ki nerede olduğumu hatırlayana kadar. *Ne* olduğumu. Tamamen uyanmayı ve genelevin gece yarısı dramasıyla uğraşmayı reddediyorum. Yüzüstü dönüyorum, yanağımı yastığıma dayıyorum ve kendimi tekrar uykuya bırakıyorum. Burası sıcak, zamanın tözsüz ve biçimsiz olduğu bu yer. Bu yüzden göz kapaklarımı neyin kaldırdığından tam olarak emin değilim. Belki de sırtıma vuran garip esinti ya da havadaki ani parazit kaybı, sanki bir şey onu engelliyor.

Şifonyerimin önündeki gölge sütunu o kadar hareketsiz ki, ilk başta hiçbir şeye benzemiyor bile. Mobilyaya benziyor. Bir heykele. Buraya ait olmadığını içten içe bilsem de, ben gözlerimi kapatmadan çok önce buranın temelinin bir parçası olmuş bir taş sütun. Yukarıdaki çıkış penceresini örten şeffaf perde, siluetin omzunu okşayarak etrafında dalgalanıyor. Neredeyse bunun yavaş ve kehanete dayalı bir rüyanın parçası olduğuna inanacağım.

Sonra yaklaşır.

Boğazıma bir nefes tıkanıyor.

Odanın öbür ucundaki figürün ne olduğunu bile anlayamadan, sırtıma ağır bir yük biniyor ve beni yatağa çarpıyor. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve ben çırpındıkça, kalp atışlarım hızlandıkça bir takırtı halinde dışarı kaçıyor.

Bir el ağzımı kapatmadan hemen önce ağırlık daha da artıyor, parmak uçları yanaklarımın yumuşak dokusuna acıyla saplanıyor.

Kişi kulağıma konuşmak için üzerime eğiliyor. "Sakin ol," diyor dengesiz ses, "yoksa seni lanet bir balık gibi deşerim." Nefes nefese kaldım.

burnum, geniş gözlerim odanın görebildiğim az bir kısmında geziniyor. Seçebildiğim tek şey, beni sıkıştıran manyağın sert ve heyecanlı nefesleri. Sesinin alçak tınısı. Kulağıma üflediği baharat ve misk kokusu. "Anladıysan başını salla," diyor manyak, ağırlığı çok daraltıcı, çok hapsedici.

Hızlı ve yapmacık bir şekilde başımı sallıyorum, yönümü bulmak için karanlığa göz kırpıyorum. Üzerimdeki ağırlıktan kurtulmak anlamına gelse her şeyi kabul ederdim muhtemelen; hareket edebilmek, nefes alabilmek ve *var olabilmek* anlamına gelse.

Ama gitmiyor. Başparmağı yanağıma batıyor ve şöyle diyor: "Eğer çığlık atarsan bu bizi kızdırır. Bizi kızdırmak istemezsin, değil mi?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama boynumun bükülmesi ve yastığın yanaklarıma dayanması bir seğirmeden fazlasını yapmamı engelliyor.

Manyağın diğer eli çıplak kolumdan aşağı iniyor, pürüzlü derisi kalçama kadar kayıyor. Avuç içi kıçımın kıvrımını bulduğunda kaslarım kasılıyor, parmakları etime batıyor. "İşte iyi bir kız. Yalan söylemiyordu, değil mi? Sen küçük tatlı bir şeysin. Ultramarin mi? Siyanin mavisi değil." Benden çok kendi kendine mırıldanıyor gibi. "Sarı saçlar, güzel bir ten, alüminyum gözler. Evet, bu iş bizde."

Burnumdan hava emiyorum ve elimi hareket ettirmeye çalışıyorum ama o hemen tepki verip kolumu arkamdan çekiyor. Altımda sıkışmamış olan bileğimi çelik bir kavrayışla yakalıyor ve sert bir kahkaha atıyor. "Senin bir dövüşçü olduğunu duydum. Normalde bu eğlenceli bir zaman olurdu ama siyanin mavisi... kontrolden çıkabilir. Eğer bundan kurtulmak istiyorsan, sana söyleneni yap."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor yatağın ucundan gelen soğuk, pusuda bekleyen bir ses. "Saçma sapan konuşmayı kes ve onu becer. Yapacak işlerim var."

"Bu önemli!" Manyak tersliyor. "Aletimi asla birincil macentaya sokmam."

O zaman gerçekten çırpınıyorum, kurtulmaya çalışırken boğazımdan öfkeli, sıkıntılı bir ses çıkıyor. Geneleve kapatılmamın bir sebebi vardı. Babamın beni bu yüzden Krallara teslim etmesini ilk başta biraz komik bulmuştum. Baronların yeni bakire kurbanı mı yoksa Prenslerin yeni bakire annesi mi olacaktım? Ama ikisi de yeterince sert değildi, o yüzden Lordlar olmalıydı. Daniel'in parlak yeni bakire para kazananı.

Mesele şu ki, buraya ne yapmak için geldiğimi hep biliyordum: Bacaklarımı açıp, isimsiz bir bok parçası zorla içeri girerken acı içinde yüzümü buruşturmak. Ve sonra, belki daha sonra, gitmeme izin vereceklerdi.

Ama olması gereken bu değildi.

Çabalarım neredeyse komik bir girişimdi. Manyak dizini ya da başka bir şeyini sırtımın alt kısmına dayamış, ben umutsuzca tutunmaya çalışırken gülüyor. "Klasik siyanin."

"Hey, şimdi," üçüncü bir ses, bu sefer daha yumuşak, önümde beliriyor. Gölgeli figür yatağımın başucuna çömelmiş, yüzü siyahla gizlenmiş. Onu gördüğümde gözlerim açılıyor, yüz hatları belirsiz ve heybetli, ama benim vahşi, işe yaramaz sarsıntılarıma verdiği tek tepki uzanıp çenemin kıvrımına bir parmak darbesi indirmek ve ortağının elini ağzımdan uzaklaştırmak oluyor. Sesi kaba, kasvetli bir fısıltı. "Her şey yoluna girecek. Bu senin iyiliğin için."

Beynim yavaşça harekete geçti. *Üç adam*.

Manyak, beni tutuyor.

Lurker, yatağın dibinde.

Creep, başparmağını dudağıma sürttü. Ne istiyorlar?

Zaten biliyorsun Lav, küçük bir ses bana söylüyor. Baban Kontların Kralı Lionel Lucia olunca, her şeyin onunla ilgili olması gayet normal. Düzensiz bir köpek yavrusu gibi kilit altında tutulsam bile, onun oyununda bir piyondan başka bir şey değilim.

Gözlerim sonunda karanlığa alışıyor. Açık pencereden gelen zayıf ışık kalp atışlarımı hızlandıracak kadar aydınlatıyor. Creep siyah giyinmiş, kafasına bir maske geçirmiş. Rahatsız edici mavi gözlerinin her biri için iki delik var, ama daha fazlası yok.

"Dinle," diye atıldım, mücadele etmekten nefesim kesilmişti. "Eğer mesele babamsa, şansın yok demektir. Beni sikine bile takmıyor. Bu amcık tuzağına düşmemin sebebi zaten o. Beni incitmek onun için hiçbir şey ifade etmiyor."

Beni tutan adam -Maniac- alçak sesle, uğursuzca alay ediyor. "Çok küçük düşünüyorsunuz, Bayan Lucia." Sesinden başını çevirip yatağımın ayak ucundaki Lurker'la konuştuğunu duyuyorum. "Ayak bileklerini tut."

Karşı konulamayacak kadar hızlı bir hareket telaşıyla beni sırtüstü çeviriyorlar. Lurker'ın elleri ben hamle yapamadan ayak bileklerimi yakalıyor; yine de denemediğimden değil. Kalçamdaki kaslar, onu tam karnından yakalayan tekmemin gücüyle yanıyor. Şaşırmış gibi bir yumruk attı ama tepkisi şimşek hızında oldu.

Lurker, "Seni lanet orospu!" diye tıslıyor ve sonra güçlü bir çekişle beni ayak bileklerimden tutup yatağın ucuna doğru kaydırıyor. Hareketin keskinliğine -ayak bileğimdeki bir şeyin yırtılmasının acısına- o kadar kapılmışım ki elini geri çektiğini bile fark etmiyorum.

Açık avucu, beni yatağa yanlamasına savuran gürültülü ve sarsıcı bir çatırtıyla yüzüme çarpıyor. Yumruk olmaması önemli değil. Kulaklarım hâlâ şiddetinden çınlıyor, yüzümün sol tarafı acı ve ağrıdan bunaltıcı bir karmaşaya dönüşüyor. Beynimin aniden durgunlaşmasından, kendini tutma zahmetine bile girmediğini tahmin ediyorum.

Böyle bir tokat yemeyeli uzun zaman olmuştu. Sadece öfkeyle değil, yakıcı, beyaz bir nefretle. Eskiden kendimi buna nasıl hazırlayacağımı bilirdim ama babam bana gözlerindeki o şiddet parıltısıyla bakmayalı yıllar oldu.

Şimdi yıldızlara karşı göz kırpıyorum, sadece yakınlarda gerçekleşen itiş kakışı boş boş kaydediyorum. Bir homurtu ve ardından kemiğin kemiğe çarpma sesi. Yumruklama.

"Seni orospu çocuğu!" Creep hırlıyor. "Sana planın ne olduğunu söylemiştim? Kimse ona dokunmayacak!"

Lurker karşılık verir, "Bunu hak etmişti!"

Sessiz kavgalarının seslerinin ötesinde, hâlâ yatağın üzerinde olan Manyak beni tekrar yatağın içine doğru itmeye başladı bile. "Bu kadar saçmalık yeter," diye homurdanarak gömleğime uzanıyor. Gömleğimi başımdan yırtmadan önce göğüslerimin üzerinden çekiyor ve şimdi onu görebildiğim için tıpkı diğerleri gibi giyinmiş olduğunu fark ediyorum. Maskeli. Gizlenmiş. Ama daralmış iki gözü görünüyor ve vahşi, kan çanağı, delici yeşil. Fiziksel olarak Creep kadar heybetli değil, ama ondan yayılan enerji elektrik gibi, uzun kollu siyah Henley'sinin altında oynadığını gördüğüm kompakt kasları vurguluyor.

"Hadi şu işi bitirelim, olur mu?" dedi ve şortumu çekti.

Hâlâ tokadın etkisindeyim ve diğer davetsiz misafirler de hâlâ bu konuda kavga ediyor gibi görünüyor. Bu, etkisiz bir şekilde kıvranırken elimi yastığımın altına kaydırmamı kolaylaştırıyor. "Bekle," diye mırıldanıyorum, biraz zaman kazanmaya çalışırken ağzımdaki kanın tadını alıyorum. Öfkelerinin zehirli bir bulut gibi etrafımda biriktiğini hissediyorum. Öfke. Sarhoş ya da uçmuş olabilirler. Odada hiç iyi olmayan çılgın bir vızıltı var.

"Evet, evet, evet," diye nefes alıyor Manyak, manik gözlerini göğüslerime dikmiş. "Burada güzel göğüslerin var, cyanine. Sen ve ben bunu çabucak halledebiliriz.

Eminim birlikte iyi hareket ederiz. Bu kadar endişelenmemelisin." Maskenin altındaki çılgın sırıtışını neredeyse duyabiliyorum, bu yüzden fermuarına uzanıp düğmeyi açtığında hiç şaşırmadım.

Gözlerim yavaşça odaklanıyor ve diğer ikisinin odanın içinde boğuştuklarını görüyorum. Dikkatleri o kadar dağınık ki, birinin siyah kot pantolonunu kalçalarından aşağı ittiğini fark ettiklerinden bile şüpheliyim.

Ayrıca şansımı -belki de *tek* şansımı- denediğimi göremeyecek kadar dikkatleri dağınık. Elimi yastığın altından çekip hızla saldırıyorum ve elimde tuttuğum cam parçasını karnının alt kısmına saplıyorum.

Odayı boşalttıklarında her şeyi almamışlar.

Ürkek bir ses çıkarıyor ve kendini uzağa fırlatıyor, "Orospu çocuğu! Beni kesti!" Sözlerinde öfke olsa da, garip bir şekilde bundan memnun görünüyor. "Vay anasını, kadmiyum kırmızısı gibi. İyi iş, Lucia."

Bu diğerlerinin dikkatini çeker. Manyak'ın parmaklarının arasından fışkıran kanı görmek için tam zamanında dönerler.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Lurker ama Creep aniden bize doğru fırlıyor. "Ne oluyor lan?" diye tükürüyor ve ben yukarı tırmanırken Maniac'a doğru ilerliyor.

Yatakta. "Sana daha önce de söyledim! O *benim*!"

Lurker yarayı işaret ediyor. "Şimdi mutlu musun? Buna dikiş atılması gerekecek."

Ona açtığım kesik göbeğinden kalçasına kadar uzanıyor. Kan sızıyor ama ne yazık ki derin değil. Kafasını kaldırıp baktığında sessiz ve uğursuz bir kahkaha attı. "Oh, daha kötülerini de yaşadım. Ama kısasa kısas, kızım. Sen bende bir iz bıraktın, ben de sana bir iz bırakacağım. Bak! En sevdiğim parçalardan birini ikiye böldün." Karnının alt kısmındaki dövmeden bahsediyor olmalı. Koyu kenarlarından başka bir şey seçemiyorum.

"Hayır," diyor Creep, onu iterek. "Onu ben buldum. Planı ben yaptım ve seni buraya ben getirdim. O *benim.*"

Lurker homurdanıyor, "Zamanımız tükeniyor."

Creep, "Siktir et." diye mırıldanır. Cebinden bir telefon çıkarıp Lurker'a doğru itiyor. Sonra mavi gözlerini bana çevirdi. "Sana zarar vermek için burada değilim. Bunu zorlaştırabilirsin ya da kolaylaştırabilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Hâlâ yumruğumdaki kanlı parçayı tutuyorum, yanağımdaki zonklama damarlarımdaki öfkeyi ateşliyor. "Aletinin kesilmesini istiyorsan," diyorum ona kanlı bir gülümseme vererek, "o zaman devam et ve beni dene."

Göğsü sert, öfkeli nefeslerle genişleyip daralıyor. "Sert mi olsun istiyorsun? *İyi o zaman.*" Kemerini çekiştiriyor, metalin metale çarpmasıyla tokadan çıkan ses kaslarımı geriyor. "Ama öyle ya da böyle, bu senin bakire olarak son gecen. Kaydı başlat." Parmakları fermuarını açarken son kısmı Lurker'a homurdanıyor.

Hiç düşünmeden yumruğumu ve onunla birlikte cam parçasını yere bırakıyorum, boğazımdan inanılmaz bir kahkaha yükseliyor. "*Bekâretimi almak* için mi buradasınız?" Kahkaha tufanımı tutmaya çalışmıyorum, üçünün de gülmekten kaskatı kesilmesine neden olsa bile. "Aman Tanrım, siz insanlar gerçekten *bu kadar* tahmin edilebilir misiniz?" Bu tam da hayatımı geçirdiğim Krallar ve Kontlar gibi birinci sınıf bir Kraliyet konuşması. Ama bu adamlar yüzük takmıyor ve gerçek Kraliyet mensupları gizlice dolaşmaz. Ön kapıdan girip istediklerini alırlar. Bu adamlar dönektir - neyin değerli olduğunu anlayacak kadar bilen, ama her şeyin nasıl bir gösteriş olduğunu anlayacak kadar bilge olmayan alçaklar.

Bekaret.

Ne saçmalık ama.

"Bekaretin sadece yapay bir yapı olduğunun farkındasın, değil mi?" Kızgın ve kavgacı hissederek soruyorum. "Hiçbir anlamı yok! Kadınların lanet olası bir güvenlik mührü yoktur!"

Manyak sadece omuz silkiyor. "Fark etmez. Onlar için bir anlamı var, o yüzden alacağız."

Bu beni duraklatıyor, göğsüm adrenalinden kabarıyor. "Onlar mı?" Bir tahminde bulundum. "Krallar mı?"

Manyak ağır ağır kanayan yarasından başını kaldırıp, "Tabii ki Krallar. Yeni oyuncaklarını mahvetmek için buradayız."

Muhtemelen tehditkâr görünmek istiyor. Öyle olmadığından değil. Bu üçü kraliyet ailesinden değil ama kraliyetin iç işleyişini biliyorlar. Eğer bir şey varsa, bu onları daha tehlikeli yapar. Açıkça tanımlanmış bir protokolü takip etmedikleri anlamına geliyor. Beni öldürebilecekleri anlamına geliyor. Bir sonraki hamlelerini tahmin edemeyeceğim anlamına geliyor. Ama aynı zamanda bir çıkış yolu anlamına da geliyor.

Cam parçasını yere fırlatıyorum. "Tamam."

Creep fermuarını indirirken yarı yolda donup kalır. "*İyi misin?*"

Sertçe yatağa uzandım ve kendimi bunu kabullenmeye zorladım. "Devam et ve beni becer. Sana izin vereceğim."

Uzun bir sessizlik var, Hideaway yaşamının uzak seslerinden başka hiçbir şey gerginliği delip geçmiyor. Lurker bunu keskin bir ses çıkararak bozuyor.

alay ediyor. "Sana bütün bu orospuların fahişe olduğunu söylemiştim."

"Hayır, hayır." Manyak daha zeki, başını sallıyor. "Bu bir tuzak. Bu bir *eski* siyanin taktikleri, çocuklar."

Lurker tıslıyor, "Boya renkleri hakkında çeneni kapatır mısın! Eve varır varmaz ilaçlarını boğazına tıkacağım, yemin ederim..."

"Tuzak yok," diye ısrar ediyorum, kalçalarımın ayrı düşmesine izin vererek. "Eğer o videoyu Krallar'a göndermeyi planlıyorsan, durma. Onlara ne kadar değersiz olduğumu göster."

Beni bu cehennem çukurundan çıkaracak tek şey bu olabilir.

Birbirlerine bakıyorlar, üçüncü bir çift yeşile karşı iki çift aynı mavi göz. Elinde telefon olan adam telefonu kaldırıp başını sallıyor. "Yap şunu."

Yine de Creep, Maniac'ın tavsiyesini dinliyor gibi görünüyor. Çenesini sallayıp "Seni tutması mı gerekiyor?" diyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyor, kalçalarımdaki titremeye içerliyorum. "Seninle dövüşmeyeceğim."

Yalan söylediğime dair bir işaret bekliyormuş gibi bana bakıyor ve çok da akıllıca davranıyor. Ama kaderime boyun eğmiş bir şekilde öylece yatmaktan başka bir şey yapmadığımda, fermuarını sonuna kadar indiriyor.

Ve sonra sikini pantolonundan çıkarıyor.

Kalın ve uzun, korkutucu çıkıntısından fazlasını seçemeyecek kadar karanlık ama yatağın ayakucuna bir dizini koyarken kalça kemiklerinin kesikliğini de yakalıyorum. Keşke tiksintiden başka bir şey hissetmediğimi söyleyebilseydim. Ah, tiksinti v a r, ama sikinin görüntüsü, adrenalin, kalçalarının tonlu kesimi... çekici bir erkeği gören bir kadın gibi tiksinti sisini delip geçiyor.

Söz verdiği gibi, yatakta bana doğru ilerlerken karşı koymuyorum, ellerimle dizlerimi kavrıyor ve kalçalarına yer açmak için onları ayırıyorum. Kot pantolonu çıplak tenimi tırmalıyor ve libidomun derin, temel bir parçasının kendini uyanık tutmaya çalışmasının bir önemi yok. O kadar katıyım ki kemiklerim ağrıyor.

Topuklarının üzerinde geriye doğru otururken, gözleri çıplak bedenimde yükseliyor, bacaklarıma tırmanıyor, uyluklarımın üzerinde geziniyor, tepede duraklıyor, amıma kilitleniyor ve sonra karnıma ve göğüslerime doğru yükseliyor. Bu beni daha da sertleştiriyor, kaslarım aslında *hareket* etmeden ondan uzaklaşmanın gerginliğiyle ağrıyor.

"Siktir," diye iç geçiriyor ve uzanıp göğsümü büyük, sıcak bir avuçla kavrıyor. "Şu haline bak."

Başımı yana çevirip gözlerimi kaçırıyorum. "Sadece yap," diye mırıldanıyorum, meme ucuma dokunduğunda irkiliyorum.

Üzerime eğildiğini görmekten çok hissediyorum, bir yumruğunu yatağa bastırmış, öylece durup izliyor. "Bana bak." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yüzümü başka tarafa çeviriyorum. Yine de kızgın yüz ifademi gördüğünü biliyorum, parmak eklemlerinin ağrıyan çeneme değmesiyle irkildiğimi hissedebiliyorum. "Bu iz bırakacak." Sesi bundan memnun değil gibi.

Aletinin nemli ucu iç uyluğuma sürtünerek titrememe neden oluyor. "Devam et!"

Yine de, sanki kıvrımlarımın her birinin haritasını çıkarıyormuş gibi elini vücudumda aşağı doğru kaydırmakta acele etmiyor. "Seni ıslatmam gerek," diyor Creep, eli yükselip kalçalarımın arasına daldığında sesi boğuk ve sert.

Daha fazla gerginleşebileceğimi sanmıyordum ama parmaklarının kıvrımlarımın yarığına ilk dokunuşu tiksintiyle kilitlenmeme neden oldu. Bunun bir kısmı dokunuş yüzünden -müdahaleci, yanlış, zorlayıcı- ama daha büyük bir kısmı -çok, *çok daha* kötü bir kısmı...

Donup kalıyor, parmakları giriş kapımın hemen dışında duruyor. Sessizce, *küstahça* fısıldıyor, "Belki de bilmiyorum."

Parmaklarını sikinin başıyla değiştirip kıvrımlarımda biriken kayganlıkta gezdirdiğinde ısırarak bir ses çıkarıyorum. Nefesleri sıcak ve gürültülü, üstümde gezinirken kulağıma çok yakın.

"Bana bak," diyor tekrar, ama bu sefer hayır cevabını kabul etmiyor. Çenemi tutup başımı kendisine doğru çekiyor. Maskenin arkasından bakışı, aletinin girişime yaptığı baskı kadar sert ve acımasız. "Bu amcığı benim yapmamı izle."

İstila karşısında nefesim kesildi.

Tam olarak bu, istenmeyen, ihlal edici, saldırgan. Hiç tantana yapmadan içime giriyor, kalçalarını güçlü ve şiddetli bir şekilde iterek beni dolduruyor. Eli başımın tepesine doğru uçuyor, beni iterken saçlarımı yumrukluyor, topuklarımı çarşaflara sürterek kaçmaya çalıştığımda gözleri öfkeyle parlıyor.

"Dur!" diye homurdanıyor, kalçalarıyla beni sıkıştırıyor.

Sanırım ona gidip kendini becermesini söylemek istiyorum ama ağzımdan ağlamaklı bir nefes çıkıyor. "Acıyor." Bunu söylemek istememiştim. Bu pisliklere vermek istediğim son şey tatmin olmak.

Manyak yatağın kenarından mırıldanır. "Eminim öyledir, küçük kız. Asılmış, değil mi?" Çevremden onun kasıklarını sıktığını görebiliyorum.

Ama Creep bu açıklamam karşısında yumuşamadı. Saçlarımdaki yumruğunu sıkıyor ve sikini rahim ağzıma vurarak içime dalıyor. Ağzım keskin bir çığlıkla açıldığı anda, Manyak elini ağzımın üzerine koyuyor.

"O lanet çeneni kapalı tut," diye tersliyor, sesi kötü niyetli bir zevkten taş gibi bir öfkeye o kadar hızlı değişiyor ki yetişemiyorum bile. Eli kaygan ve metalik bir tını ağzıma dolana kadar kanla kaplı olduğunu fark etmiyorum.

"Çok sıkı amına koyayım," diye mırıldanıyor Creep sıkılmış dişlerinin arasından. Yavaş ama acımasız itişlerle içime giriyor, mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Nasıl bir his?" diye soruyor, boğazımın şişmesini görmezden gelerek - bağırışım diğer adamın avucuna hapsolmuştu - içime girerken. "Bu amcığın artık bana ait olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu anlat bana."

Tek hissettiğim kapana kısılmışlık. Vücudunun altında, yüzüme kenetlenmiş avucunun altında, Lurker'ın bize doğrulttuğu telefonun merceğinin altında sıkışıp kaldım. Kalçaları beni eziyor, sıkı, sırtımı kıvıran hamlelerle bana vururken boyun eğmiyor. Bakışlarımı omzunun esneyen noktasına sabitliyorum, maskesinin kumaşını koyulaştıran teri görmek istemiyorum.

Yine de hissediyorum.

Yüzünü yanağıma bastırmak için eğildiğinde, yanağım ıslanmıştı. Ter. Nefes. Tükürük. Midemi bulandırıyor ve çalkalanıyor; bundan kaçınmak için başımı yana çevirdiğimde Lurker bana izin veriyor ve sonunda ağzımı onun pençesinden kurtarıyor.

"Lanet olsun," diyor, yakınlarda bir yerde gezinerek. Belli belirsiz, sesinin etkilendiğini fark ediyor. "Ona gerçekten veriyorsun."

Sürüngen... Sanki onu duymuyor bile. Sanki diğer ikisi odada bile değil. Bir elini yanağımın altına sıkıştırıyor ve beni ona dönmeye zorluyor.

Ve sonra beni öptü.

Maskenin kumaşıyla engellendiği için gerçek bir öpücük değil ama istediği şeyin bu olduğunu söyleyebilirim. Nefesinin sert darbelerini hissedebiliyorum ve geri dönmeye çalıştığımda bile bana izin vermiyor, ağzımı daha az akli dengesi yerinde olmayan birinde tutku olarak adlandırabileceğim bir şeyle kapatıyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diyor, sesi sert zımpara taşlarıyla dolu. "Seni benim yapacağımı hep biliyordum. Seni uzun zamandır izliyordum,

bebeğim."

Ağzına karşı sıkı, iğrenç bir ses çıkarıyorum ve o zaman bile yardım edemiyorum. Omuzlarını itiyorum, onu çıkarmak için çaresizce. Son bir yılımı sapıklar, manyaklar ve pusuda bekleyenlerle çevrili olarak geçirdim. Bu adamın hangisi olduğunu kim bilebilir ki? Hiçbiri iyi değil.

Bileklerimi tutarak karşılık veriyor ve tüm ağırlığını göğsüme vererek son nefesimi de çalıyor. Bileklerimi başımın üzerinde tutuyor ama işe yarıyor.

Arkamı dönmeme izin veriyor, kan kokulu havayı çılgınca içime çekerken çenem açılıyor.

O zaman daha kolay. Kabul ettiğinde. Beni kullanırken burada gevşek ve nefessiz yatmama izin verdiğinde. Bileklerimi tutup ağzını çeneme dayadığında, kalçalarının gücüyle yatak gıcırdarken nefes nefese kaldığımda. Asla gerçekten çekmiyor. Aletini o kadar içeride tutuyor ki, herhangi bir sürtünme hissi için beni yatağa sokması gerekiyor. Her dayanılmaz itiş göğsümün şişmesine neden oluyor, sanki içimde bir şey büyüyor ve ona yerim yokmuş gibi.

Ve sonra şişmeye başlayan da *o*.

Eğer hissetmeseydim -siki sertleşiyor, büyüyor- o zaman göğsünden gelen kısa, hırıltılı homurtuları duyabilirdim.

Birden ne olacağını anladım.

"Hayır," diye soluyarak topuklarımı yatağa dikiyorum. İtip kakıyorum, işe yaramaz çekiştirmelerle bileklerimi kurtarmaya çalışıyorum. "Yapma! Lütfen yapma!"

Tepkisi anında oldu. "Tut onu," diye homurdanıyor.

Manyak koşarak yanıma geliyor, dizlerini başımın iki yanındaki şilteye bastırarak kollarımı yukarı kaldırıyor.

"Çığlık atacağım!" Uyarıyorum, kalbim en az onunki kadar sert atıyor. "Çığlık atacağım, lanet olası boğazını keseceğim, seni orospu çocuğu-!" Sözlerim boğazımda düğümlenirken boynum yukarı kalkıyor ve onu gerçekten görüyorum. Vücudu bacaklarımın arasında hareket ediyor. Siyah kot pantolonu kalçalarından aşağıya doğru inmiş, bana kıçındaki üst kasların net bir görüntüsünü veriyor, vücudunu benimkine doğru zorlamak için çalışıyor, *esniyor*. Bu görüntü kısa süreliğine büyüleyici, sanki bir şekilde şok olduğum bir deneyimin içine düşmüşüm gibi.

Derin, acı dolu bir gümbürtüyle bana çarptığında, çok geç kaldığımı anladım.

Parmaklarını boğazıma doluyor, boğuk bir hırıltıyla boşalırken beni yatağa geri çarpıyor. Onu içimde hissedebiliyorum, varlığımın her hücresinin geri tepmesine neden olan titreşen bir sıcaklık akımı. İçimde kendinden bir parça bıraktığı düşüncesi o kadar iğrenç ki, içimden bir bulantı dalgası geçiyor.

"Seni orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum, parmakları hâlâ boğazıma bastırıyor. Tekme atmak için ayaklarımı altına almaya çalışıyorum ama tek yapabildiğim bacaklarına zayıf, işe yaramaz vuruşlar yapmak oluyor.

Üzerimde geziniyor, bir köpek gibi nefes nefese, başı geriye eğik bir şekilde doğruluyor. "Siktir, buna ihtiyacım vardı."

"Çekil üstümden!" Çırpınıp duruyorum, ama orgazmdan kemiksiz görünmesine rağmen, bacaklarımı kolayca aşağı indiriyor ve aletinin serbest kalması için geriye kayıyor.

"Hazır mısın?" Omzunun üzerinden hâlâ telefonu tutan Lurker'a bakıyor. "Yaklaş."

Lurker yatağa uzanıyor, Creep kalçalarımı aralayıp bir avucuyla her iki yanımı iterek açarken yaklaşıyor. Lurker'ın gözleri, o maskenin altında nasıl bir ifade takınıyorsa artık, kısılıyor. "Lanet olası iğrenç," diyor.

Onların amımı incelemesini izlerken damarlarım alev alev yanıyor, Creep daha iyi bir açı için dizlerimi yukarı itiyor. Uzun bir sessizlik ve ardından Lurker'ın mırıldandığı lanet. "Kan olması gerekmiyor muydu?"

Creep bir parmağını deliğime sokuyor, sesi kuşku ve kızgınlık karışımı. "Onu ne kadar sert becerdiğimi gördün. Fışkırıyor olmalıydı! Allah *kahretsin*."

Kendi hayal kırıklıklarına o kadar kapılmışlardı ki bacaklarımın serbest olduğunu fark etmediler bile. Bu da bana ayağımı Creep'in köprücük kemiğine çarparak onu geriye savurma fırsatı veriyor.

Acı dolu bir ses daha boğazından çıkamadan bağırdım: "Çünkü ben bakire değilim, sizi lanet olası moronlar!"

Lurker bacaklarımı aşağı çekmek için telefonunu bırakıyor, göğsünden bir hırıltı kopuyor. "Senin saçmalıklarından gerçekten bıktım." Kavrayışı vahşice, morartıcı ve beni inlemeye zorluyor.

"Creep omzunu tutarak "Ne diyorsun lan sen?" diye homurdanıyor.

"Bekâretim," diye cevap veriyorum, mavi gözlerinin içine hançer gibi bakarak. "Lise birinci sınıftan beri bakire değilim."

"Saçmalık," diyor Manyak, bileklerimi sıkıca kavrayarak. "Krallar seni burada tutuyordu çünkü-"

"Çünkü yalan söylediğimi düşünüyorlar!" Tükürdüm, keşke bacaklarımı kapatabilseydim. "Onlara anlatmaya çalıştım ama beni dinlemediler. Meğer benden çok babama inanıyorlarmış." Nefes nefese yatağa yığılıyorum, ağzımın kenarı kalkıyor. "Ama şimdi inanacaklar."

Rahatladım.

Bedeli, acısı ve bu maskeli davetsiz misafirin bana tecavüz etmesine izin verdiğim için duyduğum tiksintiye rağmen, kazandığımı bilmek yine de rahatlatıcı. Eminim artık beni istemeyeceklerdir.

"Kahretsin," diye tıslıyor Maniac, bileklerimi savurarak. "Bu kaltak bizimle oynadı. Ne demiştim ben sana?" İşaret parmağını şakağına soktu. "Siyanin taktikleri!"

Creep'in asık suratlı sesi duyulur. "Kimin umurunda? Video elimizde. Bakire olmadığının kanıtı. Hadi buradan siktir olup gidelim."

Lurker yumruğunu Creep'in omzuna, tam da onu tekmelediğim yere indiriyor. "Amacımız bu değildi! Yerimizi garantiye almak için onun bekaretini almak zorundaydık.
-"

"Üçümüz de," diye açıklıyor Maniac, yatağın yanında volta atarken.

"Bu işin içine sıçtın!" Lurker ona tekrar vurmaya çalışıyor ama Creep ondan kaçarak onu geri itiyor. Önemli değil, yine bana odaklandı. "Sen de buradaki her fahişe gibi pis bir sürtüksün."

"Bunu hâlâ düzeltebiliriz." Creep derin bir nefes alır. "Hâlâ kazanabiliriz. Bütün bakirelerin kanı akmaz."

"Oh, siktir et." Manyak volta atmayı bırakıyor ve onları iterek yatağa geri dönüyor. Tişörtünü kaldırdığında ne beklediğimi bile bilmiyorum. Kesinlikle iki parmağını karnındaki yaranın üzerinde gezdirmesini ve sonra kan damlayan parmaklarını tam içime gömmesini değil.

"Bu da ne-!" Kaçmaya çalışıyorum ama o beni yatağa kadar takip ediyor ve kanlı parmaklarını içime sokup çıkarıyor.

"Kıpırdamadan dur!" diye emrediyor. Diğerleri de o sırada oradaydı zaten. Lurker bir dizini kalçama bastırırken Creep beni omzumdan tutuyor. Parmaklarını çektiğinde, o ve Lurker beni tekrar inceliyor ve beni açıyorlar. "Daha fazla döl lazım," diye karar veriyor Maniac. Pantolonunun düğmeleri çoktan açılmıştı, bu yüzden aletini benim algılayabileceğimden daha hızlı çıkarıyor gibi geliyor.

Sürüngen dikleşir. "Sakın sikini ona sokmaya cüret etme," diyor tehditkâr bir sesle.

"Yapmayacağım! Sakin ol amına koyayım." Manyak kendini okşamaya başlıyor, gözleri yüzümden amıma kayıyor. Benim gözlerim ise elinin hareketine, kendi kanının yolu nasıl kaydırdığına sabitlenmiş durumda.

Bir anlık şaşkınlıkla, "Sen delirmişsin" dedim.

Sadece daha hızlı otuzbir çekiyor. "Merak etme, küçük kız. Bu uzun sürmeyecek. Kukun böyle çok ateşli, biliyorsun. Tamamen şişmiş ve kullanılmış. Çok güzel renkler..." Dudaklarını yalıyor gibi geliyor, gözleri yüzümde gördüğü her şeyde parlıyor. "Eğer dostum bu konuda bu kadar sinirlenmeseydi, seni böyle beceririrdim. Sana biraz daha kırmızımdan verirdim. Sana bunu sevdirirdim."

Sözüne sadık kalarak, eliyle kalçamı tutarak öne atılmadan önce sadece birkaç düzine kısa, sivri vuruş yapıyor. Kanlı sikinin başını kıvrımlarıma bastırıyor, patlarken omuzları kıvrılıyor. Boşalmasının verdiği kaygan his, bıraktığı nefesle karışıyor, parmakları acı içinde kalça kemiğime saplanıyor.

Çekip gittiğinde, iç bacaklarım onun kanıyla lekelenmişti.

"Sıra sende," diyor Lurker'a, sikini tekrar boxer'ının içine sokarken.

"Tut şunu," diye ısırıyor ve telefonu ona doğru itiyor. Onunkini itiyor Pantolonunun düğmelerini açmadan önce kollarını yukarı kaldırıyor, kahverengi, kaslı ön kollarını ortaya çıkarıyor. Bu adam pantolonunu çıkarmadan önce tereddüt ediyor ama nedenini bilmiyorum. Kasıklarındaki şişkinlikten sertleştiği belli. *Hasta herifler*. Sonraki sözlerini Creep'e alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde söylüyor. "Eğer bir şey söylerse, o lanet yastığı suratına geçireceğim."

"Sadece yap!" diye cevap veriyor, omuzlarımı aşağı doğru iterek.

Lurker itaat ediyor, ama bu konuda yavaş ve tereddütlü davranıyor, pantolonuna uzanıyor ve aletine sınırlar içinde birkaç vuruş yapıyor. Sonunda çıkardığında, ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış gibi oluyor.

"Oh, lanet olsun." Tutuşlarına karşı savaşıyorum ama çeliğe vurmak gibi.

"İçeri girmeyecek," diye garanti veriyor Creep, bacaklarımın arasındaki adamın ucube sikini sallamaya başlamasını izlerken.

"Yazık," diyor Lurker, bir avucunu kanlı yarasına bastırarak. "Eminim o olsaydı kan kaybından ölürdü."

Bu gece katıldığım tek yorum bu. Lurker'ın siki acayip derecede devasa, sanki bir ucube gösterisinden çıkmış gibi. Kendini tatmin ederken sanki saklamaya çalışıyormuş gibi içe doğru kamburlaşıyor ama

Bir otobüsün üzerine battaniye örtmekle eşdeğer. Uzun, damarlı ve beni neredeyse yırtacak kadar kalın.

Ondan uzak duruyorum.

Öfkeyle kabarıyor, beni geri çekiyor. "Kaltaklık yapmayı bırak ve al şunu!" Elini kalçamın etrafında kenetlenmiş halde bırakıyor, parmakları yumuşak eti kazıyor. O kadar sert sıkıyor ki ön kollarındaki gergin kasların güçle gerildiğini görebiliyorum.

"Ah!" diye haykırıyorum, kurtulma girişimimde sırtımı kamburlaştırıyorum, ama bu sadece onu daha sert sıkmasına neden oluyor, boğazından yumuşak bir ses çıkıyor.

Manyak diğer bacağımı açık tutarak yardım ediyor ve arkadaşını teşvik ediyor. "Evet, dostum, hadi. Bu güzel amcığın her yerine fışkırt. Bunun gibi küçük bir sürtük mü? Bunu hak ediyor, değil mi?"

Kısa bir soluk alıp yaklaşıyor. "Yakın..."

"En son ne zaman biraz aldın?" Manyak soruyor, omzundaki şeytanın her parçasına bakarak. "Seni hiç bir hatunla görmedim. Aletini o deliğe sokmanın nasıl bir şey olacağını hayal et. Ne kadar sıkı olacağını hayal et." "Ne kadar yüksek sesle çığlık atacağını hayal et."

Lurker ayağa fırlıyor, siki avucunun içinde ve boşalmadan önce bana doğru itiyor. Kendini kıvrımlarıma boşaltırken omuzları çöküyor, göğsünden bir hırıltı kopuyor. "Telefonu getir, telefonu getir." Görünüşe bakılırsa o kadar da zevk almıyor, geri çekiliyor ve diğer ikisinin beni iyice açmasına izin veriyor, telefon tam bacaklarımın arasına geliyor.

Kralların benim için düşündükleri hiçbir şeyin *bu kadar* aşağılayıcı, *bu kadar* insanlıktan çıkarıcı, bu kadar onursuz olamayacağını fark ettiğimde mideme bir korku bloğu düştü: Üçü vajinamın etrafında toplanmış, döllerinin ve kanlarının yatağa damladığı görüntüyü kaydediyorlardı.

"Anladım," diyor Lurker, yataktan fırlarken hâlâ biraz nefes nefese. Şifonyere doğru yürüyor ve bir şey alıyor - siyah, deri bir çanta - ve Maniac'a fırlatıyor ve ekliyor, "İşini yap ve gidelim."

"Dikkatli ol," diye hırlıyor Manyak, çantayı yatağın üzerine koyarken. "Steril bir ortama ihtiyacım var, seni pislik. *Steril*. Titanyum beyazı." Çantayı karıştırırken anlamsızca mırıldanıyor.

Aralarına bakıyorum, utançtan ve gereksiz öfkeden midem bulanıyor. "*Şimdi* ne olacak?"

Creep beni ters çeviriyor ve "Kıpırdama" dediğinde vücudumdaki her sinir geriliyor.

Manyak sırtıma biniyor, saçlarımı sırtımın derisinden uzaklaştırıyor. Ama bir şey olmadan önce uzun bir an geçiyor. Diğer ikisi etrafta dolaşıyor, o bir şey istediğinde harekete geçiyorlar. "Islak bez." Ve sonra, "Bir priz bul. Bunu prize tak." Ve sonra, "Şunu *sabit* tut."

Bir klik sesi ve ardından keskin, buruk alkol kokusu, kürek kemiğime değen soğuk bir şok.

Ve sonra, her yerde tanıyabileceğim ani bir vızıltı var.

Dövme tabancası.

"Çok gürültülü!" Lurker tıslıyor, yakın duruyor.

Ama Manyak'ın umurunda değil. Üzerime eğildiğini hissedebiliyorum ve aniden vücudundan yayılan tüm o çılgın enerji kayboluyor. O kadar hareketsiz, o *kadar odaklanmış ki,* bu beni yaklaşan uyuşukluğa sürüklüyor.

İğnenin tenime ilk dokunuşu beni ürkütmüyor bile. Sanırım bir yerlerde, beynimin derinliklerine gömülmüş, direnme dürtüsü var. Savaşmak için. Onu üzerimden atıp kaçmak için. Ama o ve Creep beni tutuyor ve zaten gidecek hiçbir yer yok. Kirlenmiş çarşaflara bakmaktan başka bir şey yapma motivasyonumu kaybediyorum.

Ne çizdiğini anlayamıyorum, derimi delen iğnenin keskin, sıcak hissini takip edemeyecek kadar uyuşmuş durumdayım, ama metodik olduğunu biliyorum, üzerime eğilip işaretini içime sokarken acele etmiyor. Küçük olduğunu biliyorum, belki iki ya da üç inç çapında.

Vızıltının kesilmesi on dakika sonra da olabilir, saatler sonra da.

"Gördün mü? Bir iz bırakacağımı söylemiştim," diyor Manyak, dudakları

Kulağım.

Ağırlığını bırakıyor. Onun ve diğerlerinin, beni atılmış bir çöp gibi görmezden gelerek malzemeleri çantaya geri koyduklarını duyuyorum. Şifonyere doğru yürüdüklerini ve onu dar çıkış penceresinden dışarı çıkmak için kullandıklarını hissediyorum. Onları izliyorum, kırık pencere odanın görüş alanımdaki tek parçası ve dönmeye ya da ayağa kalkmaya zahmet etmiyorum. Bir yanım burada kalırsam -mümkün olduğunca hareketsiz kalırsam- bunların hiçbirinin olmayacağına inanıyor. Hareket edersem onu hissedeceğim. Bacaklarımın arasında. Çenemde. Ayak bileğimin etrafında. Kürek kemiğimin üzerindeki mürekkebin kalıcılığında.

Creep şifonyerden pencereye tırmanan son kişi. Yatağımın yanında oyalanıyor ve tıpkı ilk uyandığımdaki gibi. Bir gölge sütunu. Bir parça

fondöten. Yenilmiş ve bozulmuş bedenime bakıyor ve sonra cebinden bir şey çıkarıp dikkatlice komodinin üzerine koyuyor.

Bir kutu soda.

Sanki tepki vereceğimi umuyormuş gibi bekliyor. Belki de minnettarlık bekliyor. Bir gülümseme ve teşekkür. Sanırım tüm fahişeler bir ödemeyi hak eder.

Ona ifadesiz bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapmadığımda, sert ve sinirli bir nefes alıp veriyor ve cebinden başka bir şey çıkarıyor. "Rica ederim." Omzumun hemen yanındaki yatağa fırlatıyor. Küçük bir kutu, beyaz ve mor, önünde bir yazı var.

Plan B.

"Sana bir gün benim olacağını söylemiştim," diyor geriye doğru yürüyerek, "küçük kuş."

Ve sonra gitti, tek bir kıvrak hareketle pencereden dışarı tırmandı.

Ama ben onun ardından gözümü kırpmadan bakakalıyorum, sonunda rahatsız edici mavi gözlerin sesini duyuyorum. *Güzel Nick,* Kings'teki menajerim.

Bir süre öyle kalıyorum.

Zaman.

Benim için hiçbir zaman şu anda olduğundan daha az anlamlı olmamıştı.

Bedenim uyuyor ama zihnim asla uyumuyor. Pencereye bakıyorum - perdenin dalgalanışına- ve bedenimin dinlenmeye doymasına izin veriyorum. Düşüncelerimi güvenli şeylere kilitliyorum. O kitapların daha önce nasıl koktuğu. Parmaklarımın altındaki sayfaların dokusu. Ağırlıkları ve şekilleri. Kalınlıklarını tarıyorum. Gökyüzünü ve onu görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu düşünüyorum. Yıldızları. Ayı. Güneşin doğuşunu.

Kuşları ve kanat çırpışlarını düşünüyorum ve sonra ağlıyorum. Bundan gurur duymuyorum.

Aslında, tüm zamanımı yatağa doğru yol alan her bir gözyaşına kızarak geçiriyorum. Zihnimde babamın sesini duyabiliyorum, bana bunun zayıf olduğunu söylüyor. Lucialar ağlamaz; biz zehirle ve sivri dişlerimizle saldırırız. Muhtemelen beni en çok yakan şey de bu. Darbeler kötüydü ve seks daha da kötüydü, ama beni gözyaşlarına boğduğu gerçeği?

Bu yüzden Nick'i öldürmek istiyorum.

Parmaklarımı oynatıp kaslarımın ve kemiklerimin yavaşça uyanmasına ve hayata dönmesine izin verdiğimde güneş çoktan doğmuş oluyor. Bedenimin bununla yüzleşmeye hazır olmadığını biliyorum. Bacaklarımın arasındaki ağrı. Yanağımdaki sızı. Ayak bileğimdeki sızı. Sadece bilmem gerekiyor.

Topallayarak banyoya gitmek, aşırı irkilmeyi ve kalçalarımda kurumuş kan ve meniden kaçınmayı içeren bir dizi zorluğu beraberinde getiriyor. Ama bunu yaptığım anda aynaya sırtımı dönüyorum ve sonunda Manyak'ın derime işlediği mesajı görüyorum.

Bir ayı.

Sıradan bir ayı değil.

Forsyth'teki herkes Brass Bruin'i bir şekilde görmüştür. Bu gecenin köründe yapılan sıradan bir saldırı değildi. Manyak, Lurker, *Nick*.

Savaş ilan ettiler.

Şansım yaver giderse, yakında onlara bir tane verebilecek duruma geleceğim.

TEŞEKKÜRLER

Sevgili okurlar,

Buraya önce benimkini koyuyorum çünkü Sam çıldırdı ve bir teşekkür romanı yazdı (tipik) ve gök gürültümün yarısını çaldı. HER NEYSE, bu yolculuğun bir parçası olduğunuz ve Sam ile benim tüm çılgın hikaye fikirlerimizi tavan arasından çıkarıp kağıda dökmemize izin verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bu tür bir karmaşayı ON YILDIR hayal ediyorduk (peki, Tanrım, on iki. Tanrım, yaşlandık.) Yıldızlar nihayet benzeri görülmemiş bir pandeminin çöplük ateşinde aynı hizaya geldi ve gerisi tarih oldu.

Çok teşekkür ederim,

Melek

(Sam'in kelime kusması burada başlıyor...)

Geçen gün Anne'e (DD&T fb grubunu yöneten kişi) sadece mümkün olan en garip, en patolojik şekilde bir kıza nasıl birkaç penis sokacağını bulmaya çalışan biri olduğumu söyledim. Hepsi bu. Markamın böyle olması için çabalıyorum. Günün sonunda bunun hakkını verebildiysem ne mutlu bana.

Bu kadar misafirperver olduğu için Anne V'ye destansı, sevimsiz minnettarlığımı sunuyorum. Tüm DD&T grubuna, tbh. Hepiniz beynime tohum ekmeye devam edin, ben de onları sulamaya devam edeyim! Kelimenin tam anlamıyla sizin istek gönderileriniz için yaşıyor ve nefes alıyorum.

Crystal P, Crystal P... Sensiz ne yapardım ben. Birincisi, ulaç nedir bilmezdim. Üç günlük bir tartışmam olmazdı.

Kocamla bir kovanın kapağı olup olamayacağı konusunda tartıştık (EVET OLABİLİR, SAVAŞ BENİMLE). Seks sahnemin kafa karıştırıcı olup olmadığını bilemem, çünkü bu benim ilk RH'mdi ve tanrım, çok fazla kol ve el var. Eğer ezdiysem, sen yardım ettiğin içindir. Ve eğer ezmediysem, bu sadece tavsiyenizi okuyup görmezden geldiğim içindir. Her şey için teşekkürler!

Lisa (ve Dawson), Preston'dan beri ölüm kalım meselesi oldunuz ve benim KALBİMSİNİZ. Angel'ın bana yorumlarınızı göndermesini asla bekleyemem. Çok ilham verici ve naziksiniz ve tüm bu yazma deneyiminin harika bir parçasısınız. O olmasaydı, bu bok çok kasvetli olurdu omg.

AA'daki okuyuculara, çok fazla serseri olmama izin verdiğiniz ve bunu teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim. Anna'ya, sabahın üçünde gelen istekleri kabul ettiğin için teşekkür ederim. Nikki...kızım, yemin ederim bunların en az yarısını senin yorumlarını bekleyerek yazıyorum. Aynı şey senin için de geçerli, Nadia! Her zaman eleştiri okumam, çünkü burası hassas bir ekosistem, ama seninki? Ben oradayım.

ARC okuyucularımıza, bu yolculukta bizimle birlikte olduğunuz için çok teşekkür ederiz. Bunun arkasında bir ekip varmış gibi hissetmek çok güzel ve ne zaman tavsiyeye ya da sinyal güçlendirmeye ihtiyacımız olsa hepiniz çok yardımcı oluyorsunuz.

Kelimenin tam anlamıyla gelmiş geçmiş en nazik ve en yardımcı yazar olduğu için Susanne'a çok teşekkürler. Yeni bir yazar olmak çok zor, ama sizin gibi bir efsaneyle konuşmak dehşet verici ve siz normal misiniz? Ve çok tatlı? Ve aslında mükemmel bir insan?

Bu arada, bu toplulukta beni kollarını açarak karşılayan, gruplarında paylaşım yapmama izin veren, devralma noktaları için bana ping atan diğer tüm yazarlara çok teşekkür ederim... Tanrım, hepiniz çok GÜZELSİNİZ! Eskiden MM'de kapak tasarımı yapıyordum ve oradaki hava MF'nin ıssız, yalnız, acımasız bir distopya olduğu yönündeydi. Ama benim deneyimim hiç de öyle değil.

En büyük teşekkürüm de siz okuyucularıma. Bu seriye gelen tepkilerin hayatımı değiştirdiğini söylemek abartı bile sayılmaz. Ben

Geçen yılın Ekim ayında Angel ile birlikte bunun hayalini kurarken, bu kadar çok gözün üzerinde olacağını asla hayal edemezdim. "Hey, bu işi gerçekten seversek ve genişletmek istersek diye daha fazla ev tanıtmalıyız!" dediğimi hatırlıyorum. Ama aklımda bunun gerçekleşme olasılığı neredeyse yarı yarıyaydı. Yayıncılığın acı gerçeklerinden biri de tutku projelerinizin peşinden gitmeye her zaman gücünüzün yetmemesidir, çünkü zaman ve kaynaklar sınırlıdır ve hepimizin yemek yemesi gerekir. Ama işte buradayız. Tüm turgidlerin kutsal annesi. Forsyth evrenini genişletmek ve patolojik sapık psikopatların yeni bir üçlemesi için hepinizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum!

Sam

Buraya kadar gelebildiyseniz... 2021'in büyük Facebook çöküşünden sonra, kıyamet koparsa ve size başka türlü ulaşamazsak diye bültenimize katılmanızı da çok isteriz. Söz, spam yok.

